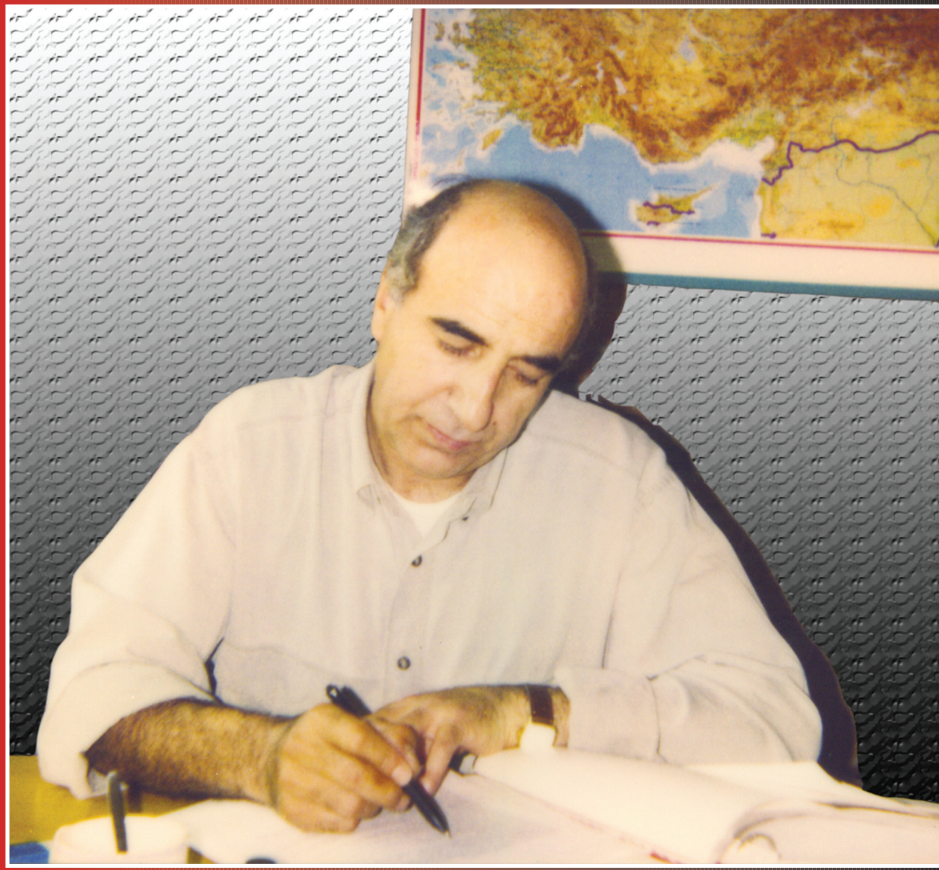

Devrimcilik, onun nezdinde yeniden tanımlanırken, “Seçme Yazılar”ı, o tanımın köşe taşlarını gösterecektir bize.

Dursun Karataş, 25 Mart 1952’de Elazığ’ın Kürdemlik (Cevizdere) köyünde doğdu. Devrimci düşünceye 1970 öncesinde sempati duymaya başladı. Ve bu düşünceyi benimsediği andan sonraki 38 yılını devrime adadı.

1974’de duvarlara yazdığı ilk slogandan tarih yazıcılığına uzanan 38 yıl; onun teorisiyle, pratiğiyle devrimi örgütlemeye çalıştığı yıllardır. Bu yıllar boyunca, sayısız eylem örgütledi, sayısız kadro yetiştirdi ve sayısız teorik ürün verdi.

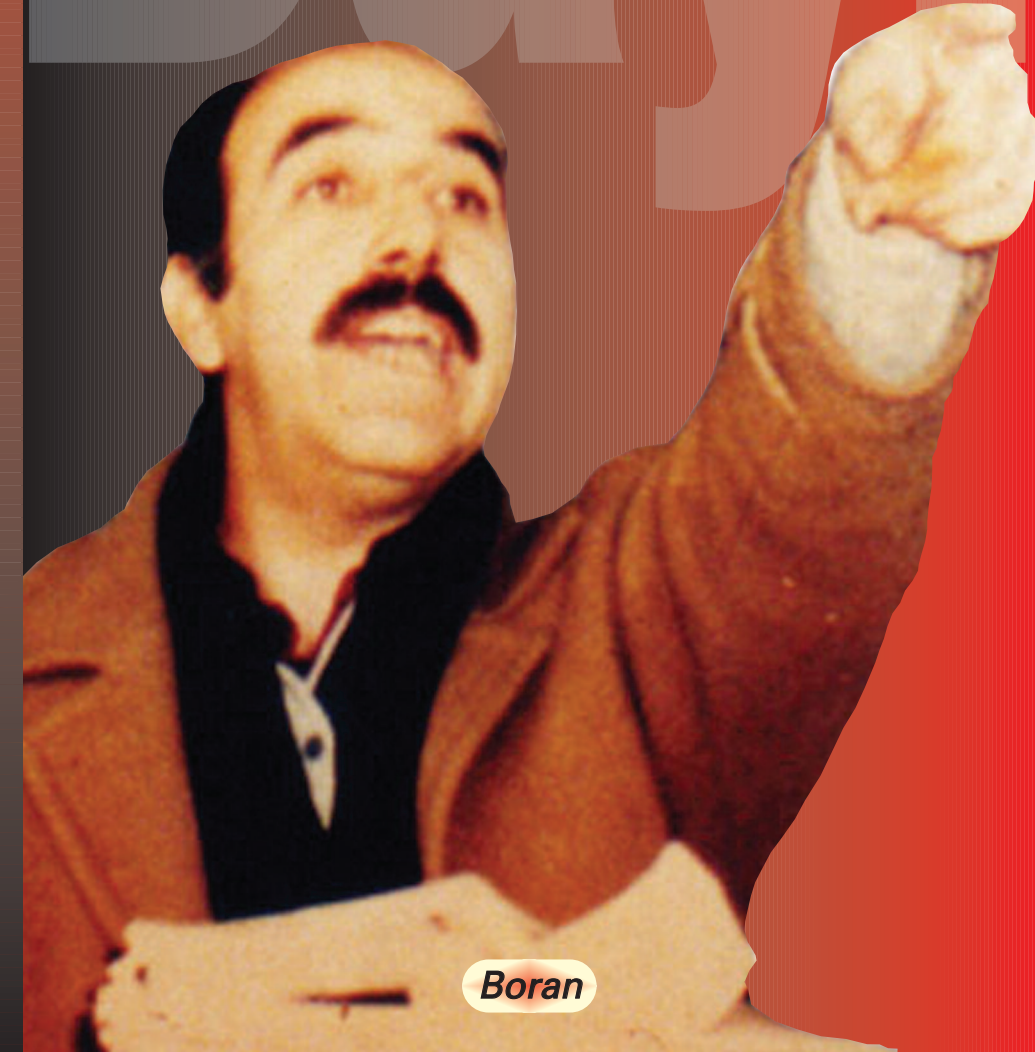
Dursun Karataş, 11 Ağustos 2008’de şehit düştü.

“**Seçme Yazılar**”, onun Türkiye devrimine bıraktığı mirasın bir bölümüdür.

Seçme Yazılar Dursun Karataş

Boran

Dursun Karataş SEÇME YAZILAR

Boran

Yazdıklarıyla
yaptıklarıyla
kılavuzumuzdur

Dayı

Dursun Karataş

**SEÇME
YAZILAR**

BORAN YAYINEVİ

Önderlik dizisi - 1

**DAYI
SEÇME YAZILAR**

Birinci Basım: Haziran 2009

Baskı: ASPAŞ Pazarlama-Evren Mah. Gülbahar Cad.
No: 7 Bağcılar/ İST. Tel: (0212) 655 88 64

Boran Yayınevi:

Katip Mustafa Çelebi Mah. Billurcu Sok. No: 20/2
Beyoğlu İSTANBUL- Tel: (0212) 251 94 21

ISBN: 978-9944-0324-2-1

Yayınevinin önsözü

38 yılının her anını devrime adadı.

38 yılının her anında devrim için düşündü, devrim için yazdı, devrim için pratiği örgütledi.

2008 yılının 11 Ağustos'unda şehit düştüğünde, adı **ölümsüzlerin** arasına yazıldı.

Adı Dursun Karataş'tı.

Yani, yoldaşlarının ve halkının Dayısı.

38 yıllık devrimci yaşamıyla ölümsüzdür Dayı.

Önderliğiyle vrettiği ve bugüne miras bıraktığı devrimci hareketle ölümsüzdür.

Yarattığı geleneklerle ölümsüzdür.

Ve yazılarıyla ölümsüzdür.

Her Marksist-Leninist önderde olduğu gibi, **teori ve pratiğin birliğini** kendi yaşamında somutlamış bir devrimciydi.

Uzun devrimcilik yıllarında sürekli olarak teorik, politik üretkenlik içinde oldu. Devrimci hareketin politikalarına, çeşitli dönemlerdeki örgütlenme biçimlerine bakıldığında görülen zenginlik, somutluk, Dursun Karataş'ın bu üretkenliğinin bir ifadesiydi aynı zamanda.

Bu üretkenliğinin bir yanı da yazılarıydı elbette.

Yazıları, onun önderlik misyonunun ayrılmaz bir parçasıdır. Fakat Dayı'nın yazılarını da ikiye ayırmak gerekir; birincisi, günlük olarak hareketin kadrolarına yazdığı ve her biri kendi içinde büyük bir teorik birikimi barındıran notlarıdır. İkincisi ise, çeşitli dergilerde de yayınlanan yazılarıdır.

“Seçme Yazılar” olarak derlediğimiz yazıları, Dursun Karataş'ın esas olarak bu ikinci gruptaki yazılarından oluşmaktadır.

*

Dursun Karataş'ın “yazıları”ndan söz ettiğimizde mutlaka belirtilmesi gereken bir diğer yan da şudur: Devrimci Hareket tarafından yayınlanan ilk kitaptan son kitaba kadar, istisnasız hepsinde Dayı'nın katkıları vardır. İlk yayınlanan kitap olan “Devrimci Harekette Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi”den, şehit düşmesinden kısa süre önce yayınlanan “Gökdelenleri Sarsan Kurşun Sabancı Eylemi” kitabına kadar hepsinde onun önerileri, yönlendirmesi ve onayı vardır.

Bu anlamda, elinizdeki Seçme Yazılar, onun ürettiklerinin ancak çok küçük bir kısmıdır.

*

Devrimci Harekette Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi, THKP-C Ve İki Sapma, Haklıyız Kazanacağız, Kongre Belgeleri-1: Rapor adlı kitaplar başta olmak üzere, 38 yıllık tarihi içinde yayınlanan her kitapta, broşürde, hareketin ideolojik, politik üretiminde yer almıştır.

Dayı'nın bu kitapta yer verilen yazıları ise, çoğunluğu itibarıyla devrimin teorisi, stratejisi üzerine değildir. Ama bu stratejiyi hayata geçirecek olanlar üzerinedir. Çünkü, netleşmiş bir stratejik çizgiye sahip olan devrimci hareket için öncelikli sorun, o stratejinin hayata geçirilmesi, o stratejik çizgiyi uygulayacak kadroların yetiştirilmesidir. Dayı'nın yazılarının önemli bir bölümünde, bu önceliğin damgasını göreceksiniz.

Ve göreceksiniz ki, teori, onun için, olması gerektiği gibi, hayatın sorunlarını çözmek, sınıflar mücadelesini geliştirmek için bir araçtır. Daha özet olarak söylemek gerekirse, teori onun için, “*dünyanın Türkiyesi’nde devrim yapmak için*”dir. Dayı’nın yazılarında işte bunun sadeliği ve bunun gücü görülür. Teorik spekülasyonlar, devrime, devrimci eğitime hiçbir katkısı olmayan ve olmayacak şaşaalı çözümler yoktur onun yazılarında.

Dünyayı ve ülkemizi değiştirmek isteyen biri, devrimin sorunlarını çözmek isteyen biri, Dayı’nın yazılarında sorularına cevap bulabilir. Ama Marksizm-Leninizmi, devrim için değil de lafazanlık için öğrenen biri, bu yazılarda istediğini bulamayacaktır.

*

Dursun Karataş, Türkiye devriminin kılavuzudur.

Yazıları, bu kılavuzluğun somutlanmış biçimlerinden biridir.

“Seçme Yazılar”, onun kılavuzluğunun belgesidir.

“Seçme Yazılar”, inanıyoruz ki, Türkiye devrimini anlamak ve kavramak isteyenler için önemli bir kaynak, devrim yolunda yürüyenlere ise tükenmez bir ışık kaynağı olacaktır.

İÇİNDEKİLER

◆ Kurtuluş dergilerinde yayınlanan yazıları:

- 1 Mayıs... Şimdi Devrim Daha Güçlü	11
- Kitle Örgütlenmelerini Geliştirmeliyiz	20
- Halk Komiteleri ve Halk Meclisleri	28
- Parti ve Halk Okulları	35
- Çiftehavuzlar'dan Okmeydanı'na	43
- Emperyalistlerin ve İşbirlikçilerinin En Büyük Yalanı: "Terörizm"	50
- 12 Temmuz Şehitlerini Anmak	60
- Tüm Yoksul Kentler ve Mahalleler Bizim Olacaktır	69
- Halk İçin Devrimcilik Yapmak	76
- Dostluk Sahiplenmektir, Düşman Karşısında Birlikte Olmaktır	83
- 8 Ağustos'ta Hayatı Durduralım	91
- Neden Birlik Olunmaz?	98
- Devlet Sendikacılığı ve İşçi Sınıfı	106
- Eminönü Direnişi Bir Okuldu	113
- Dublin Toplantısında Olmak	119
- Emperyalizme ve Faşizme Karşı Savaşmayan Vatansever Değildir	125

- Özgür Tutsaklar Katliamlarla Teslim Alınamaz	132
- Kriz, Grev ve Buca Direniş Destanı	139
- Oligarşi Krizi Aşamadı. Savaş Hükümeti Kuruldu	146
- Sloganımız Barış mı?	154
- Siyaset ve Bayram Meral	161
- Tutsakların Direnişi Kazanmalıdır	169
- Özgürlük Düşüncesi Gençliğin Karakteridir	175
- Halk Kitlelerine Alternatif Olduğumuzu Gösterebilmeliyiz	182
- Bir Kongre ve Açığa Çıkan Gerçek Yüzler	189
- Faşizm Devrimle Yenilir	199
- Seçimler ve Kitleler	209
- Tutsaklara Özgürlük! Kürdistan'dan Kanlı Ellerinizi Çekin!	216
- Seçim İçin Değil, Devrim İçin Birlikler Oluşturalım	223
- Provokasyon Teorileri Karşı-Devrime Hizmet Ediyor .	239
- Bir Eylem, Açığa Çıkan Yüzler ve Zehir Hafiyeler	251
- Tasfiyecilik ve Devrim	264
- Demokratik Muhalefeti Birleştirmeliyiz	272
- Emperyalistlerin ve TÜSİAD'ın Hükümeti Kuruldu	281
- İşbirlikçi Tekeller ve Tekel Solculuğu	288
- 1 Mayıs '96 ve Bizim Gerçeğimiz	296
- Saldırıyı Püskürteceğiz	307
- 1 Mayıs, Bayrak Provokasyonları, Artan Saldırıları ve Tavrı	315
- Her Anı Eylem Olan 69 Gün	326
- Güncel Olanı Yakalamalı Muhalefet Cephesini Büyütmeliyiz	339

- Devletin Susurluk'tan Kurtulma Çabaları,
Saldırı ve Solun Duruşu 348
- Ordu, Partiler ve 12 Eylül 358
- Mahirler'i Anlamak 366
- Ordu, İslamcılık ve Emperyalizm 373

◆ Devrimci Sol dergisinde yayınlanan yazıları:

- Kongre'den Günümüze 385
- Dogmatizmi Reddedip Büyük Gelişmelerin
Önünü Açmalıyız 410
- Süreç, Sol Ve Birlik 427
- MGK, Mücadele Ve Halk Örgütlenmeleri 437
- Öğrenmek Ve Öğretmek Zorundayız 449
- Kendimizle Olan Savaşı Kazanmalı Ve
Örgütlenmeliyiz 457

◆ Yeni Yıl Mesajları

- 2002 Yılı Yeni Yıl Mesajı 477
- 2003 Yılı Yeni Yıl Mesajı 485
- 2004 Yılı Yeni Yıl Mesajı 493
- 2005 Yılı Yeni Yıl Mesajı 498
- 2006 Yılı Yeni Yıl Mesajı 502
- 2007 Yılı Yeni Yıl Mesajı 505
- 2008 Yılı Yeni Yıl Mesajı 507

Kurtuluş
dergilerinde
yayınlanan yazıları

1 Mayıs... Şimdi Devrim Daha Güçlü

Yayınlandığı yer:

Emperyalizme ve Oligarşkiye Karşı KURTULUŞ

Sayı: 15 / Tarih: 20 Mayıs 1995

1 995 1 Mayıs gösterileri, özellikle de İstanbul'daki 1 Mayıs kutlamaları, sosyalistlerden karşı devrimci güçlere kadar hemen herkesi düşündüren, yer yer şaşkınlığa düşüren ölçüde kitlesel, bir o kadar da coşkuluydu. Denilebilir ki, 1977 1 Mayıs gösterileri ve katliamından sonra, 1 Mayıslar'da bu denli büyük bir kitlesellik yaşanmamıştı. En önemlisi de, faşizme karşı öfke dolu kadın, çocuk, yaşlı, işçi, memur, gençlik, işsiz, hemen her yaştan ve sınıftan insanlarımız *"...artık yeter..."* dercesine duygularını, düşüncelerini, inançlarını, öfkelerini haykırıyorlardı. Faşizmin artarak süren katliamlarına, işkencelerine gözaltında kayıplara, infazlara, köy yakmalara, sürgünlere, tüm tehdit ve gözdağına rağmen halk kitleleri, *"... işte buradayız, hem de Kürt-Türk demeden her milliyetten, Alevi-Sünni demeden, her inançtan, bütün halklar olarak buradayız. Sizin faşist iktidarınızdan ve zulmünüzden korkmuyoruz."* demiştir. Yapılan zulümler, halk kitlelerini sindirememiş, tersine daha da bilinçlendirmiştir. Faşist devlet gerçeğinin ne olduğunu artık görmeye başlamışlardır.

Yıllardır dünyada eşine az rastlanan bir vahşetin sürdüğü ülkemizde, halk kitlelerinin sindirilememesi ve bu vahşete rağmen devrimci savaşın gelişmesi ve halk kitlelerinin bu savaşta açıkça taraf olmaya başlaması, bir yandan Türkiye devrimci hareketinin halk kitlelerinin nezdinde meşrulaşması, diğer bir yandan da oligarşinin artık meşruluğunu giderek yitirmesi, hatta kalmamasıdır.

Yüzlerce şehitle, öksüz ve yetimlerle, şehit analarıyla, binlerce yaralı ve sakatımızla kendini feda ederek süren bu savaşı anlayamayanlar, anlamak için çaba sarf etmeyenler, ne 1 Mayıs'taki kitlelerin her şeye rağmen nasıl faşizme karşı meydan okurcasına bir araya gelmesini, ne de bu halkın isteklerini, özgürlük tutkusunu ve öfkesini anlayamazlar.

Faşizm, baskı ve zulümle gelişen savaşı durduramayacağını artık anlamış, ama sınıfsal çıkarları gereği devlet mekanizmaları hemen tüm kurumlarıyla yerle bir olana kadar onları ayakta tutmak, korumak için her türlü baskı ve pasifikasyon yöntemlerini uygulamaya devam edecektir. Bu sınıfsal konumları gereği başka türlü de olamaz. Yaşadığımız son Gazi ayaklanması bunun en çarpıcı örneğidir. Öyle ki, insanlar öldükçe daha büyük bir öfkeyle direnmiş, daha büyük bir kitlesellikle ayaklanmış, sağ ve sol maskesi altında ortaya çıkan bütün düşman barikatlarını ezip geçmiştir. Oysa oligarşi, bir kontrgerilla provokasyonu ile kitleleri harekete geçirerek ve harekete geçen bu kitleye saldırarak katliamlar yapacak, sindirecek ve ezecekti. Hesap buydu; ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Oligarşinin oyunları bozuldu. Oligarşinin silahı ters tepti ve zafer peşinde olan faşizm, halkımıza ve bütün dünya halklarına hesap vermek zorunda kaldı. Artık yeni bir durum vardı. Faşizm, katliamlar ve gözdağı temelinde kontrgerilla politikalarını sürdürmekle birlikte, süren devrimci savaşın sonuçları halk kitlelerinde yankısını bulmuş ve kitleler, artık kontrgeril-

lanın bu politikalarına cevapsız kalmıyor, cevaptan da öte ayaklanma taktikleriyle bütün politikalarını altüst ediyorlardı.

Evet, oligarşı bu sonucu beklemiyordu...

Bu onların tarihsel açmazıdır. Ne yaparlarsa yapsınlar, tarihin haklılardan yana olduğı gerçeğini değiştiremezler. Bu gerçek bütün dünyada böyledir. Ülkemizde de böyle olacaktır. Faşizm, bu tarihsel açmazını yaşarken, sol, sosyalist, aydın, ileri, demokrat, halktan yana geçinen birçok kesimde, devrimin şiddetinden kapıldıkları korkuyla, bir anda gerçek yüzlerini tüm çıplaklığıyla ortaya seriverdiler. Halkın devrimci şiddeti, kendi adaletini ve yasalarını hâkim kılarken, doğadaki faşizmin adaletini teşhir ederek, hatta ezip geçerek kendi tarihini yazıyordu. İşte devrimin bu aşamasında ve halk kitlelerinin devrimci meşruiyetini kabul ettirmeye başladıkları bu süreçte, faşizm, taktik olarak, moral olarak gerilerken, bu geri noktada, görünüşte halktan yana, özde halka yabancı ve mevcut düzenin sürmesinden yana olan sol maskeli güçler, onun can simidi oldu. Lafızlardaki farklılıklar ve niyetler ne olursa olsun, faşizme karşı ayaklanmış ve hesap soran bir halk hareketini, bir devrimci hareketi faşist devletle birlikte durdurmaya kalkmak, kitleleri sükûnete davet etmek, faşist devleti korumak ve halk kitlelerinin karşısında yer almaktır. İşte Gazi ayaklanmasında, ayaklanmanın yanında yer almayanlar, dahası ayaklanmayı ülke geneline yaymak için çaba sarf etmeyenler, insanlarımızın katledilmesi karşısında faşizme karşı öfke duymayanlar, öfkeyle hatta intikam duygularıyla faşizme karşı savaşmayanlar, bu savaşı teşvik etmeyenler, 1 Mayıs'taki halkın öfkesini, coşkusunu, özgürlük tutkusunu yaşayamazdı. Ve halka yabancı tam bir küçük burjuva aydını gibi "...nasıl olur?.." diyerek şaşkınlığa kapılıyordu.

Saflar netleşmeye başlamıştır. Halk safları ve düşman safları başka bir deyişle bir avuç hain dışında, ulusal

kimlikleriyle, inançlarıyla, emeğiyle, özgür bir ülkede, namusuyla yaşamak isteyenlerle, emperyalist işbirlikçisi faşist iktidarların safları ayrılmıştır. Halka yabancılaşanlar, aynı zamanda vatan, namus, onur gibi değerlere de yabancılaşmıştır. Onlar için adeta, hiçbir değer kalmamıştır. Hiçleşmişlerdir. Vatanları, namusları, özgürlük için tereddütsüz kendilerini feda eden ve şehit olurken inançlarını haykıran genç kızlarımızın, erkeklerimizin şehit olmalarını ise, burun kıvrarak, küçümseyerek, yüksek perdeden akıl hocalıklarıyla hep seyredenler. Onlar bu hiçleşmiş, hiçbir değeri kalmamış, ne için yaşadığının bile farkına varmayan bu zavallılar, her yıl birkaç şehit veren Gazi halkının analarının, çocuklarının, düşmana karşı bombaya, kurşuna dönüşen gözyaşlarını, ağrıtlarını anlayamazlar. İşsizliğin, yoksulluğun, ezilmenin, milli duyguları ve inançlarından dolayı baskı görmenin ne demek olduğunu anlayamazlardı. Onlar tek tek veya grup olarak yüzlerce silahlı eylemimizin, yüzlerce şehidimizin son nefeslerine kadar vatanları, halkı ve örgütleri için kahramanca ölmenin ne demek olduğunu ve halk kitlelerinde nasıl bir bilinç yarattığını anlayamazlardı.

Ama halk anladı...

Ve şehitlerimizin direniş ruhunu, kahramanlığını, özverisini Gazi ayaklanmasına taşıyarak, devrimi geliştirdi, büyüttü ve şehitleri yaşattı. Öyle ki, yüzlerce isimsiz kahraman, yanı başında oğlu, kızı, kardeşi, en yakınları şehit düşerken, kavga bayrağını yere bırakmadan bariyklara koştu. Yüzlerce şehidimizin niçin şehit olduğunu anlamak istemeyen küflenmiş beyinler, halkımızın bu kahramanlığını ve şehitler vermesini de anlayamazdı. Bu nedenledir ki, küçük burjuva aydınının, oportünizmin, reformizmin anlamadığı ve bir süre daha anlayamayacağı, faşizme karşı silahlı mücadele, halkımızın coşkusu, öfkesi, inancı, 1 Mayıs alanına taşınmıştır. Hepsi bu...

Gazi ayaklanmasını ve 1 Mayıs'taki kitleliliği anlayabilmek için, her şeyden önce ülkemizdeki faşist devle-

tin yapısını, uygulamalarını, bu uygulamaların halk kitlelerindeki ekonomik, politik, psikolojik yansımalarını tahlil etmek gerekir. Bunu doğru tahlil edemeyenler, sürdürülen devrimci savaşımızı da, tahlil edemezler Bugün, faşizmin karşısında alternatif tek güç, halkın iktidara karşı silahlı savaşını sürdürmek ve tüm milliyetlerden inançlardan emekçi, aydın, yurtsever halk kitlelerini halk kurtuluş cephesi saflarında birleştirmek ve savaştırmaktır.

Gazi ayaklanması, değişik biçimlerde ve boyutlarda kendi özgünlükleriyle, yarattığı ruh ve coşkuyla, devrimci hareketin yol göstericiliğinde 1 Mayıs alanlarında da sürmüştür. Öyle ki, dostu ve düşmanı şaşırtacak ölçüdeki KURTULUŞ CEPHESİ'nin kitleselliği, kararlılığı, düşmana karşı öfkesi, disiplini, bilinci, güven vericiliğiyle çarpıcı ve bazıları için de düşündürücü olmuştur. Düşman, hemen birçok sol grubu, reformist-sarı sendikacıları arayarak 1 Mayıs alanına sokarken, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin kortejini aramaya dahi cesaret edememiştir. Kuşkusuz aramaya yeltendiğinde neler olabileceğini düşman çok iyi bilmektedir. Tarihimiz ve Gazi halkına taşınan *“Devrimci Solcular Asla Teslim Olmaz... Asıl Siz Teslim Olun... Cesaretiniz Varsa Gelin... Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak...”* şiarları; kanımızla yazılan direniş ve kahramanlık destanlarımızın ruhu, bilinci 1 Mayıs alanında da yankılanacak ve yeni Gazi ayaklanmaları doğuracaktır. Düşmanı korkutan budur. Bu ruhtur. Bu tercihtir. Bu tercih, her koşulda düşmanla savaşma kararlılığıdır. Şehitlerimizin öğrettiği bu ruh ve savaşçılık, Gazi halkına mal edilmiş bu direniş ruhu ve kahramanlığı 1 Mayıs'ta, düşman saldırısı karşısında çok daha anlamlı ve görkemli bir şekilde ortaya çıkacak ve savaşı büyütecekti.

Bu anlayış ve bilinçle Gazi ayaklanması yaratılmış ve bu anlayış 1 Mayıs'a taşınarak 1 Mayıs alanı zapt edilmiştir.

Denir ki; *“1 Mayıs'ta yoğunluk olarak işçiler azdı.”*

Bunları diyenler yukarıda anlatmaya çalıştığımız ülke-mizdeki faşizm ve devrimci savaş gerçeğimizi ve halkı-mızı anlayamayanlar sınıfındandırlar. Bunlar, onyıllardır hiç bıkmadan işçi sınıfı edebiyatı yapmalarına rağmen, değil işçi sınıfını örgütlemek, onları anlayamamışlardır bile. İşçi sınıfına gitmemişlerdir. Tersine, işçi sınıfının mücadelesini engellemeye çalışan, düzen adına hareket eden, üç-beş reformist-sarı sendikacıyı etki alanlarına almak için, kafakol ilişkilerini sürdürerek sendika yönetimlerini ele geçirmeye çalışmışlardır. Oysa ülkemizde bu sarı reformist devlet yanlısı sendikacılık anlayışına karşı mücadele etmeden, onları ezip geçmeden işçi sınıfının değil politik mücadelesi, ekonomik-demokratik mücadelesi dahi sürdürülemez.

Yanılıyorlar...

İşçi sınıfı, reformist-sarı sendikacıların tüm engellemelerine rağmen, 1 Mayıs alanında idi. Ama sendika ağalarının ve sendika ağalarını kafa-kola alarak işçi sınıfını yönetmeye çalışanların saflarında değildiler, devrimcilerin saflarında idiler. Şu gerçek bilinmelidir. Ne işçi sınıfını, ne de diğer halk kesimlerinin sarı sendikacılıkta veya halk kitlelerinin düzene karşı her katkısını engellemekte artık kitlelerin iktidara karşı mücadelesi pasifize edilip, düzen kanallarına akıtılamaz. Faşizm, ideolojik, politik, ekonomik ve moral olarak her noktada gerilemekte, tükenişe doğru gitmekte olduğundan, halk kitlelerini engellemenin bir aracı olan sarı sendikacılık ve reformistlerin hala egemen olduğu kurumlar da giderek işlevsizleşmektedir. Bunun sonucudur ki, halk kitlelerinde ve işçi sınıfında bilinçlenme, bu düzenin kurumlarının gerçek yüzlerini görme hızla gelişmektedir. Bir yerde işçi sınıfı 1 Mayıs'ta azdı veya yoktu diyenler kendi tükenişlerini, yok oluşlarını ifade ediyorlar. Ve o sayfalar dolu işçi sınıfı ve halk üzerine ahkâm kesenler, akıl satanlar Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin, 1 Mayıs'taki görkemli kitleelliğinin kimlerden, hangi halk sınıf ve ta-

bakalarından oluştuğunu açıkça ifade etme cesaretini gösteremiyorlar. Cesaret etmelisiniz, bir şey kaybetmezsiniz. 1 Mayıs alanındaki KURTULUŞ CEPHESİ dışında ki siyasi örgütlenmelerin, mesleki ve demokratik örgütlenmelerin güçleri herkesin görebileceği açıklıktadır. Akıl satmayı, küçük burjuva rekabetini, kendini beğenmişliği bir yana bırakıp düşünmelisiniz...

Doğrudur. Çok şehit ve tutsak verdik. Hala da veriyoruz, vermeye de devam edeceğiz. Çünkü savaşmakta kararlı ve devrimde iddialıyız. Tüm bunlara rağmen halk kitleleri, kelimenin gerçek anlamıyla, tüm halk özellikleriyle 1 Mayıs alanında KURTULUŞ CEPHESİ saflarında yer almıştır. Hem de hiç kimsenin cesaret edemeyeceği ölçüde açık örgütsel kimlikleriyle, pankartlarıyla, sloganlarıyla ve devrimin özünü yansıtan gösterileriyle, sol gruplar, aydınlar, yığınlar, inançsızlar dâhil, herkesin içerisinde “devrim ölmemiş” duygu ve düşüncelerini yarattılar. Bunlar, bölük pörçük, yarım ağızla, istemeye istemeye de olsa ifade ediliyor. Korkmayın. Daha açıkça ifade edin. KURTULUŞ CEPHESİ’nden kimseye bir zarar gelmez. Gerçek çıplaktır. Siz kabul etmezseniz de, o kendi kuralları içerisinde yürür ve kendini kabul ettirir. Yanılmayın. 1 Mayıs’ta gördüğünüz ve gözleri kamaştıran kitle potansiyelimizin tümü değildir. Çok uzun süreli, çok kapsamlı çalışmalar sonucu toplanmış bir kitle de değildir. Hele ki, başka kentlerden taşınan kitle hiç değildir. Çok kısa sürede, basit bir organizasyonla toplanan bu kitle İstanbul’da hareket ettirebileceğimiz kitlenin yarısını bile oluşturmaz, bu bizim eksikliğimizdir. Çok daha farklı bir çalışmayla yarattığımız sonucu ikiye katlamak mümkündür.

Bugün, ülkemizdeki hemen hemen her sınıf ve tabakadan halk kesimleri, çok çeşitli biçimlerde, düzene karşı memnuniyetsizliğini ifade etmekte ve bu ifade ediş tarzı, radikalleşerek doğrudan devlete karşı bir rotaya girmektedir. Halkın düzenden beklediği bir şey kalmamış-

tır. Esas sorun, neyi nasıl yapacağının yeterince bilinmemesi ve örgütlenememesindedir. Kimse halkın bu savaşını engellemeye kalkmamalıdır. Engelleme çabaları, büyük provokasyonların yaratılması demektir. Bu anlayıp sahipleri, geline aşamada, hala halktan yana olduklarını iddia ediyorsa, halk kitlelerinin ve devrimcilerin savaşı karşısındaki tutumlarını yeniden değerlendirmelidirler. Provokasyon değerlendirmeleri, bütün güçsüzlüklerine rağmen, faşizmden aldıkları icazetle her şeyi kendi öncülüklerinde, kendi anlayışlarıyla ve disiplinleri altında yapılmasını istemeleri ve kendi dışlarındaki gelişmeleri engelleme çabaları iyi sonuçlar doğurmaz. Örneğin, 1 Mayıs'ta kendisine demokrasi platformu adını veren Türk-İş, DİSK, KÇSKK'ların kitlesel güçleri çok zayıfken, kendi anlayışlarına katılmayan siyasi örgütlere ve onların temsil ettiği halk kitlelerine İstiklal Marşı'nı dayatmak, kendi konuşmalarını dinlemeye zorlamak ve halk kitlelerini gerçek anlamda temsil edenlere söz hakkı dahi vermemek, düzene karşı oluşmuş ve oluşacak birlikleri zayıflatan, engelleyen hatta dağıtan davranışlardır. Milliyetler, inançlar, çok çeşitli düşünceler temelinde yüzlerce legal ve illegal düzen aleyhtarı, faşizme karşı, en genelde demokrasiyi isteyen tüm güçlerin örgütlenmesi ve kendilerini ifade etmesi, devrim açısından yararlıdır. Bunları geliştirmeliyiz. Bu güçlerin birlikteliği ve düzene karşı ekonomik, demokratik talepler etrafında dahi birlikte hareketi önemlidir. Devrimi geliştirmek istiyorsak, gerçek anlamda bir özgürlüğü istiyorsak küçük hesaplardan, çocukça anlayışlardan kurtularak ve tabii ki, herkes iddiasını sürdürerek bu birliklerin yaratılmasına ve daha ileri birliklerin oluşmasına yardım etmeliyiz. Bugün güçlü olan, faşizm değil, devrimcilerdir. Halktır. Yaşananlar, yaşadığımız an, bunun çok açık göstergeleriyle doludur. Meşru olan faşizm değil, devrimcilerdir. Onların örgütleridir. Halk kitlelerini faşizm adına illegal örgüt korkusuyla korkutmak ve devrimci mücadeleden uzak tutmak da artık mümkün değildir. Bu anlamda **Devrimci**

Halk Kurtuluş Cephesi'nin genelde ve özelde 1 Mayıs alanında **Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi** kimliğiyle halk kitlelerinin önünde yer alması ve halk kitlelerinin tüm açıklığıyla cepheyi sahiplenmesi, düzenin illegal örgüt korkusu yaratma girişimlerinin sonuçsuz kaldığını göstermektedir.

Devrimci savaşı, halkın kurtuluş savaşını yozlaştırmaya ve düzen kanallarına akıtmak için yeni düzen partileri kurmaya çalışanlar, faşizme hizmet etmekten başka bir işlev göremezler. Başlangıçta, kısmen de olsa var olan halkçı duygular, faşizmle devrimcilerin savaşı karşısında giderek gericileşecek, halkın ve devrimci savaşın yanında yer almayacaklardır. Bugünden terörizm, provokasyon şeklindeki değerlendirmelerle halk ayaklanmalarının yanında yer almayanların varacakları sonuç başka türlü olamaz. Ülkemizde ve dünyada devrim geçiği bütün yığınların, dönemlerin ve dönemlerin en büyüğü Gorbaçov gibilerinin kafalarına vura vura yükseliyor. Bu yükselişi, ne emperyalistler, ne işbirlikçileri, ne de vatana ve halka yabancılaşmış dönemler, yığınlar ordusu, onlarca düzen örgütü kursalar da engelleyemezler ve devrimci savaşta yok olmaya mahkûmdurlar. Halk kitlelerinin, kendilerine engel olmak isteyen her türlü düzen örgütlenmesini ezip geçeceği kesindir. Ezilmek istemeyenler, halkın karşısında yer almak istemeyenler, halkın saflarına geçmelidirler. Görmek isteyene her şey çok açıktır ve öğreticidir.

Kitle Örgütlenmelerini Geliştirmeliyiz

Yayınlandığı yer:

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı KURTULUŞ

Sayı: 16 / Tarih: 27 Mayıs 1995

Kitle hareketleri, ekonomik, demokratik karakterden ayrılıp, süratle politize olmaktadır. Öyle ki, halkın hemen hemen tüm kesimleri, çok çeşitli biçimlerde, düzene karşı tepkilerini göstermekte veya bunun yollarını aramaktadır. Halk kesimlerinin her türlü tepkisinde; çocuklardan kadınlara, yaşlılara, gecekondulardan emeklilere kadar insanlar öfkeli dirler. Kitleler, ekonomik, politik, sosyal krizin geldiği bu aşamada ve de devrimci savaşın gelişmesiyle çok yoğun bir politik etkilenme atmosferine girmiştir. Düzen partilerinin halka yabancı yüzlerini, kendi yaşamlarında çok somut olarak görmektedirler. Bu temelde, halk kitlelerinin arayışları devrim doğrultusunda gelişirken, emperyalizm ve oligarşi de boş durmamaktadır. Halkın devrim yönünde gelişen bu potansiyelinin önünü kesmek için yoğun bir çaba içerisinde dir. Emperyalizm ve işbirlikçi tekeller, mevcut düzen partilerinin, artık, kendi çıkarlarını koruyacak yetenekte olmadığı, mevcut gelişmelere göre uygun politikalar üretip, çıkarlarının uzun vadeli koruyucu-

luğunu yapamayacaklarını anladıklarında, yeni alternatifler bulmakta gecikmez ve zorlanmazlar. Ama bugün, süregelen devrimci savaş, emperyalizme bağımlılığın ve işbirlikçiliğin yarattığı kriz, öylesine derin boyutlardadır ki, burjuva partileri gelişen kitle hareketini ve bu kitlelerin politize olmasını engellemek bir yana, dağılmadan, gerilemeden ayakta kalabilme kavgasını vermektedirler. Deyim yerindeyse, gerek kendi içlerinde, gerekse oligarşi içerisinde birbirlerini yemektirler. Devrimci savaşın gelişimi, kitlelerin içerisinde bulunduğu ekonomik ve sosyal durum, emperyalistler ve tekelleri korkutmaktadır. Bir yandan Refah Partisi, Boyner vb. partileri ehlileştirerek, her şeyiyle kendilerine angaje ederek, alternatif olarak el altında tutmalarına rağmen, bu alternatiflerin de, devrimci savaşın karşısında kalıcı seçenekler olmayacağını bilmektedirler. Bu nedenle de, kendi yasalarını, kurumlarını, duyarlı, politik gelişmelerle ilgili hemen herkesin görebileceği açıklıkta bir kenara itip yasadışılığı, şiddeti, provokasyonları, halkın bilincini çarpıtmayı, halkı bölüp parçalamayı, birbiriyle çatıştırmayı, sindirme yöntemlerini temel alan kontrgerilla örgütlenmesine ağırlık vermektedirler. Savaş ve kriz, kontrgerillanın bütün yöntemlerine rağmen derinleşerek sürmektedir. Kontrgerilla bu yöntemlerle dizginsiz ve dengesiz bir şekilde cinayetlere ve katliamlara başvurmakta, hatta pervasız bir şekilde halkı milliyetler ve dinler temelinde bölüp birbirleriyle çatıştırmak istemektedir. Bu gelişmeler, oligarşi cephesini, bütün şiddet uygulamalarına rağmen, her gün biraz daha açmazlarının büyümesi ve halk cephesini de devrimci savaşın büyüyerek gelişmesi yönünde etkileyecektir.

Gelişmeleri, oligarşi cephesindeki tüm açmazları devrimci savaşımız lehinde değerlendirebilmek için, doğru tahliller yapıp, buna uygun örgütlenmeler, politikalar ve taktikler geliştirmek durumundayız. Devrimci politikaların çok daha ustalıkla uygulanması ve hassas olunması

gereken bir süreç yaşıyoruz. Süreç, basitlikleri, yüzeysellikleri, çeşitli çocukluk hastalıklarını kaldıramaz. Türkiye sol hareketi ve devrimci hareketimiz, hızla eksik, olumsuz yanlarını atmalıdır. Yaşadığımız koşullar, örgütlenmede, taktiklerde hızla değişmek, sürece uyum sağlamak yeteneğini, ustalığını gösterebilmemiz gereken koşullardır. Bu ustalığı ve hızlılığı gösteremeyenler, şöyle veya böyle sürecin gerisinde kalmaya, dolayısıyla devrimi geliştirememe durumuyla karşı karşıya kalmaya mahkûmdurlar.

Olgarşinin, yıllardır süren çok yönlü anti-propagandasına rağmen, gerilla hareketinin haklılığı halk kitlelerinin bilinçlerinde gözle görülür bir biçimde somutlanmakta ve faşizmin uyguladığı şiddet alabildiğine teşhir olurken, devrimci şiddet ise meşrulaşmaktadır. Bu zemin, halk kitlelerinin bilinçlerinde hızla gelişirken, bu bilinçlenme beraberinde kitle hareketlerindeki radikalleşmeyi ve giderek devrimci şiddetin artan oranda kitleselleşmesini getirmiştir. Şehirde ve kırdaki gerilla hareketinin büyümesi ve yaygınlaşmasıyla birlikte kitle hareketlerinin de, faşizmin şiddeti karşısında şiddete başvurmaktan çekinmemesi, hatta kahramanlık örnekleri sergilemesi devrimci mücadelenin yeni bir aşamaya girdiğinin göstergeleridir. Kimileri kitle hareketlerindeki bu gelişmeyi kendi devrim stratejilerini kanıtlayabilmek için abartmakta ve sadece bu tür kitle hareketleriyle devrimin olabileceği yanılgısına düşmektedirler. Devrim, dağda ve şehirde gelişecek bir gerilla ordusuna dayanmazsa ve bu ordunun düşmana sürekli darbeler vuruşu ve düşman güçlerini etkisiz hale getiren, imha eden varlığı sürekli hale gelmezse, ortaya çıkabilecek birçok halk hareketi, tüm kararlılığına rağmen etkisiz kalmaya, yenilmeye ve hatta düşmanın kısa ve uzun vadeli baskı politikalarıyla pasifize olmaya, giderek de düzenle uzlaşmaya mahkûmdur.

Koşullar ne olursa olsun, güçlü bir gerilla hareketi ol-

sun veya olmasın, şu veya bu şekilde, şu veya bu nedenle kitle hareketlerinin gelişmesi, faşizmin şiddeti karşısında kitlelerin şiddet yöntemlerini benimsemelerini geliştirmek zorundayız. Devrimciler, kitle hareketlerini pasifleştirmek, geriye çekmek, düzenin yasal sınırları içerisine hapsetmek gibi bir rolü benimseyemezler. Bu rol, oligarşi cephesinde yer alan gericilerin, gerçek anlamda devrimi istemeyenlerin, devrimin kitlelerin şiddetiyle başarılacağına inanamayanlarındır.

Devrimin gelişmesinde, planlar, programlar, taktikler, örgütlenme biçimleri, sürecin başından sonuna kadar hiç değişmeden kalmazlar. Kalmasında ısrar etmek, Marksizm-Leninizmi kısırlaştırmak, şablonlaştırmak anlamına gelir. Bu bir yerde, toplumdaki ve düzendeki diyalektik değişimi ve gelişimi doğrudan reddetmek demektir. Devrimci savaşın gelişimi, her değişen duruma göre yeni taktikler benimser ve devrim hedefine varmak için, temel-stratejik örgütlenme perspektiflerini ve amaçlarını değiştirmeden, her şeyi bu stratejik hedefe ve amaca varmak için hızla değiştirir. Bugün, dönüp geriye bakıldığında, Türkiye sol hareketinin gelişimi, çok çeşitli süreçler yaşamış ve bu süreçlerde gerek siyasi örgütlenmeler, gerekse halk kitleleri ve de oligarşi farklı tutumlar almıştır. Devrimci hareketimiz de siyasi arenaya çıktığından bu yana, somut koşulların doğru analizi ve özgün durumumuzla stratejik-temel görüşlerini koruyarak taktikler, hedefler, örgütlenmeler düzeyinde birçok değişik politikalara başvurmuştur.

1986-87'lerde yeniden toparlanmak, örgütlenmek ve bütün taktikleri, yapılması gerekenleri bu doğrultuda kanalize etmek esas hedefti. 1989-90'a geldiğimizde, gerek sol potansiyelde gerekse halk kitlelerinde süregelen yorgunluğu, yılgınlığı ortadan kaldırıp, devrimci hareketin yaşadığını, siyasi arenanın, düşmanın anlattığı gibi boş olmadığını gösterebilmek ve bu doğrultuda düşmana darbeler vurarak halk kitlelerinin umudunu büyütmek

gerekliyordu. Düşmana darbeleri gerilla vurabilirdi. Şehirde ve kırdaki gerillayı örgütlemek temel sorunlarımız arasındaydı. Gerillanın gelişimi ve eylemliliği, gerek solda, gerekse halk kitlelerinde büyük bir hareketliliği ve devrimci coşkuyu yeniden yarattı. Gerillanın gelişimi yerel ve ülke düzeyinde karşı-devrimci şiddeti de beraberinde getirdi. Devrimci şiddet ve karşı-devrimci şiddet birbirlerini etkileyerek gelişti. Devrimci savaş, şu veya bu oranda hemen tüm toplum kesimlerini etkisi altına aldı. Özellikle de, yoksulluğun derin olarak yaşandığı, sosyal, kültürel hemen her konuda çelişkilerin yoğunlaştığı gecekondu bölgeleri ve gerilla hareketinin geliştiği köylük bölgelerdeki halk kitleleri, karşı-devrimci şiddetin saldırısıyla yüz yüze geldiler. Karşı-devrim tüm kurumlarıyla, ihbarcılarıyla bu gelişmeyi engellemek için harekete geçti. Gerilla hareketinin kitlelerle buluşmasını sağlamak ve kitleleri daha büyük ölçeklerde örgütleyebilmek için, devrimin önündeki engelleri ortadan kaldıracak farklı örgütlenmeler gerekiyordu. Gerilla örgütlenmeleri yalnız başına devrimin önündeki engelleri ortadan kaldıramaz ve daha büyük kitle hareketlerini sağlayamazdı. İşte bu koşullarda, HALK MİLİSLERİ şeklindeki örgütlenmeler gündemimize girmiş, kesintili süreçlerine rağmen önemli fonksiyonlar görmüşlerdir. Gerilla eylemlilikleri, milis eylemlilikleri ve bugün ortaya çıkan on binlerle ifade edilebilecek kitlelerin faşizme karşı mücadelede şiddete başvurma potansiyeli, bu gelişmenin sonucudur.

Gerillanın örgütlenmesi, artık geride kalmıştır. Geliştirilmesi, yaygınlaştırılması, giderek gerilla ordusuna dönüştürülmesi esas sorundur. Halk milislerinin yaratılması ve devrimci savaşta nasıl bir rol oynayacakları, ne yapacakları, tartışma konusu olmayıp, milisleri her mahallede, her bölgede, her köyde, her fabrikada, öğrenim kurumlarında, daha doğrusu düşmanın olduğu her yerde örgütlenme durumundayız.

Kontrgerilla saldırıları, Milliyetçi Hareket Partisi, ki-

min yaptığı belirsiz veya çok çeşitli görünümlerde halk kitlelerine yönelerek sürecekler. Özellikle de, halkımızın milliyetler ve inançlar temelinde yaratılacak provokasyonlarla birbirine kırdırılması gündemdeki tehlikelerden birisidir. Bunu başaramasalar da, çeşitli ve sürekli saldırılarla, devrimcileri ve halkı pasifize etme, faşist etki alanına çekmek için örgütlenmeleri ve saldırıları durdurmayacaklardır. Keza, devrimci mücadelenin gelişkin olduğu ve saflaşmanın netleştiği bölgelerde, doğrudan devletin resmi güçlerinin cinayetleri, katliamları, köy yakmaları, sürgünler vb. birçok uygulama en yoğun şekilde Kürdistan'da yaşanmak üzere giderek tüm ülkeyi sarmaktadır. Faşist devlet terörü, doğrudan kitleleri hedeflemiş ve kitleler henüz tüm ülke sathını kapsamasa da, bu şiddete karşı kitlesel şiddetle cevap vermeye başlamıştır. Kürdistan'da ve gecekonduların yoğun olduğu kentlerde kitlesel, yerel ayaklanmalar ve güçlü direnişler somut gelişmelerdir. Bu yerel ayaklanmaları ve direnişleri daha güçlü hale getirmek ve ülke sathına yaymak ve buraları devrimin birer kalıcı mevzileri, direniş kaleleri haline getirebilmek için yeni örgütlenmelere ihtiyaç vardır. Bu örgütlenmelere temel yaklaşımımız faşizme karşı olan örgütlü, örgütsüz herkesi birleştirebilmek, faşizmin saldırılarına karşı güçlü bir savunma hattı oluşturmaaktır.

Kürdistan'da yaşananlar ve son olarak İstanbül Gazi, Nurtepe ve Okmeydanı'ndaki gelişmeler çok somut olarak göstermiştir ki, faşist saldırılar karşısında, faşist saldırıların hedeflediği halk kitlelerini birleştirecek ve savaştıracak örgütlenmeler yaratamazsak, kahramanlıkların, büyük zverilerin ortaya çıktığı, on binlerin yer aldığı ayaklanma ve direniş bölgeleri sürekli olarak aynı devrimci potansiyeli koruyamaz ve de bir direnişle faşist saldırıları durduramaz. Hatta devrimci potansiyel ve kitle hareketi giderek geriler, kısırlaşır. Tam da bu aşamada, faşizm saldırılarına hız vererek sonuç almaya yöneldiği bir çizgide kitleleri sindirmeye başlar. Bu durum Krdis-

tan'da çok çarpıcı bir biçimde yaşanmıştır. Milliyetçi temelde ortaya çıkan kitle potansiyeli, saldırılar, sürgünler ve çok çeşitli baskı politikalarıyla giderek pasifize olmaya başlamış ve sonuçta kitle hareketleri ve eylemliliği ya çok alt düzeye inmiş, ya da görünmez olmuştur. Bu durumun çok çeşitli nedenleri tartışılabilir. Ama temel neden savunmada ve saldırıda halkı örgütleyecek örgütlenme biçimlerini yaratmamak ve hayata geçirememektir. Halk hareketleri örgütlülüklere kavuşturulamazsa, hiçbir zaman ve hiçbir yerde yığın olarak birliklerini koruyamaz, savaşılamaz, faşist saldırılar karşısında uzun süreli direnemezler. Bunun örneklerini bugün şanlı bir ayaklanmayla ortaya çıkan ve Türkiye gündemini etkileyen Gazi'de de görmektediriz. Devlet, hemen her gün Gazi'de onlarca devrimci demokratın evlerini basıp gözaltına almakta ve aynı süreçte sivil faşist saldırılar, provokasyonlar sürmektedir. Kuşkusuz, faşizm, Gazi ayaklanmasıyla büyük bir korkuya ve paniğe kapılmış, oyunları bozulmuştu. Ama bugün, saldırılarla, gözaltılarla yeniden kitle nabzını kontrol etmekte ve daha büyük saldırılar için zemin yoklamaktalar. Keza, Gazi ayaklanmasından sonra Nurtepe halkına saldırımları da bu çerçevede ele alınmalıdır.

Gazi'de, Nurtepe'de, Okmeydanı'nda ayaklanma ve direniş anında, kör, topal, sancılı da olsa, ortak örgütlenmelerle faşizme cevap verilmesi olumluluktur. Ama bu olumluluk sadece o anı kapsamaktadır. Sonrası yine alabildiğine dağınıklık, rekabetin ve çocukluk hastalıklarının boy verdiği bir ortam söz konusudur. Oysa ayaklanma ve direniş anındaki örgütlenmeleri daha da geliştirerek çok çeşitli biçimlerde kitlesel örgütlenme biçimleri yaratmak ve halk kitlelerinin savaşı, direnişçi potansiyellerini örgütlemek esas görevken bu yapılmamıştır. Bu yapılmadığı içindir ki, anti-faşist halk potansiyeli, faşist saldırılara karşı koyacak, gerek sivil faşistlerin, gerekse resmi devlet güçlerinin istedikleri biçimde bölgede hare-

ket etmelerini engelleyememektedir. Gerek sivil, gerekse resmi faşist terör yavaş yavaş nabız yoklayarak gelişmektedir. Ve bu saldırılar karşısında yoğun bir kitlesellik-le cevap verilememektedir.

Faşist saldırıları engellemek, doğabilecek olası provokasyonları engellemek, faşizmin çeşitli sindirme yöntemlerini etkisiz hale getirmek ve kitleleri faşizme karşı örgütleyebilmek için mücadele ve savunma komitelerinin oluşturulması temel bir ihtiyaçtır. Mücadele ve savunma komiteleri faşizme karşı mücadelenin gelişkin olduğu bölgelerde sürekli faşist saldırı ve provokasyonların geliştiği yerlerde hızla hayat içerisinde somutlanabilecek durumdadır. Gazi, Nurtepe, Okmeydanı, anti-faşist potansiyelin gelişkin olduğu birçok kentteki yoksul mahalleler, bu örgütlenmelere elverişli durumdadır. Keza, Kürdistan'da, kırd ve kentlerde halkın potansiyeli büyük ölçüde buna uygundur. Yine ülkenin birçok kent ve kırsal yerleşim alanları bu durumdadır.

Kitle potansiyelinin ve saldırıların durumuna göre farklı farklı biçimler alsa da, bu örgütlenme biçimi yerleşim alanlarını, sokak sokak, ev ev örgütleyecek, faşist saldırıya karşı kimin neler yapacağı, nasıl karşı konulacağı, nasıl karar alınacağının şekillendiği ve esas olarak halkın kendi gücü ve olanaklarıyla oluşturulan ve ayakta duran örgütlenmeler olmak zorundadır. Bu örgütlenmeler, tüm halkı birleştiren ve savaştıran, faşist kurumları giderek bölgede işlemez hale getirecek şekilde büyüyecek, gelişecek ve ülke genelinde yaygınlaştırılmasıyla milyonları hareket ettirebilmek zor olmayacaktır.

Halk Komiteleri ve Halk Meclisleri

Yayınlandığı Yer:

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı KURTULUŞ

Sayı: 17 / Tarih: 3 Haziran 1995

Uzun yıllardır faşist saldırılarla karşı karşıya kalan, katliamlara uğrayan, işkence gören ve nihayetinde büyük yaşam sorunlarını çözmek zorunda olan halkın örgütlenmesi gündemimizde olmuştur. Bu örgütlenme biçimi, en genel ifadesiyle HALK KOMİTELERİNİ örgütlemek olarak ifade edilmiştir. Anti-faşist potansiyelin yüksek olduğu ve faşist saldırıların yoğunlaştığı 12 Eylül öncesinde bu komiteler, belirli oranda hayata geçmiş ama 12 Eylül'le birlikte kesintiye uğramıştır. Halk komiteleri, esas olarak, halkın sorunlarını kendi özgücüyle çözmek temelinde şekillenmek zorundadır. Halkın yaşadığı her yerde çeşitli sorunların çözümü ve giderek halkın kendi kendini yönetmesini sağlayabilmek için bu tür örgütler vazgeçilmezdir. Vazgeçilmediğinde, üzerinde ciddi olarak kurulmadığında, halkın, devrimci mücadeleye seyirci kalması, sorunların çözümünü ondan beklemesi gibi bir anlayış kendini gösterir. Böylesi bir anlayışın oluşması, halkın devrimci savaşa katılmaması, çözümü kendi dışında görmesi demektir. Bu durum, tam da faşizmin istediğidir. Halkla devrimci-

leri birbirinden ayırma, yoğun demagojik propagandayla ve de baskıyla halkı tarafsızlaştırma ve giderek kendi saflarına çekme politikalarının uygulanmasının zeminini yaratır.

12 Eylül öncesi, halk komiteleri deneyimi zengin derslerle dolu olup, önemli sonuçlar yaratmıştır. Bu komiteler, halkın can güvenliği sorunundan, konut sorununa, yol, su, elektrik, sağlık vb. sorunlar çerçevesinde gelişmiş ve halkın politize olmasının koşullarını yaratmıştır. Öyle ki, bu komitelerin işletildiği, geliştiği, halkın sorunlara ortak edildiği bölge ve mahallelerde, faşist saldırıların püskürtülmesi ve yaşanan birçok sorununun çözülmesi başarıyla sağlanmış, halk kitleleri öz güçlerinin farkına varmış, her yönden güçlenmişlerdir. Örneğin; bugün Nurtepe diye bilinen mahalle, tamamen Devrimci Sol'un önderliğinde, Halk Komitelerinin oluşturulup işletilmesiyle kurulmuştur. Arazinin kamulaştırılması, mafya ve devletle çatışma, konutların hangi plan dâhilinde inşa edileceği, kimlere ve nasıl dağıtılacağı ayrıntılarına kadar hesaplanmış, planlanmış ve her aşamada halkın katılımıyla, söz ve karar sahibi olmasıyla hayata geçirilmiştir. Gururla söyleyebiliriz ki, Nurtepe'nin inşa edilmesi, ülkemizde devrimcilerin öncülük ettiği ve halk komitelerinin inisiyatif sahibi olduğu, çeşitli çıkar çevrelerinin ve de kâr amacıyla hareket eden çok çeşitli kesimlere izin verilmeyen tek gecekondu bölgesidir. Öyle ki, halkın yönettiği bu mahalleyi yıkmak için belediye, resmi devlet güçleri, mafya ve küçük hesaplar peşinde olan bazı sol gruplar, defalarca silahlı, silahsız, ideolojik, psikolojik olarak saldırmış ve her saldırıda halkın barikatıyla karşılaşılarak püskürtülmüşlerdir. Sonuçta, Nurtepe adı ortadan kalkmış, gerek Nurtepe halkı, gerekse çevre halkı, gerekse çevre halkının bilincinde Nurtepe, ÇAYAN Mahallesi olmuştur. Bu öylesine doğal bir şeydir ki, minibüs muavinlerinden, çocuklardan yaşlılara kadar sanki on yılların yerleşmiş bir adı gibi ÇAYAN Mahallesi olarak

anılmıştır. Ancak, bu gelişme 12 Eylül darbesiyle kısmen kesintiye uğramış, halk moralmen gerilemiş, çıkar çevreleri 12 Eylül darbesini fırsat bilerek yeniden faaliyete geçmiştir. İstanbul 1 Mayıs Mahallesi'nde Anadolu'nun birçok kentinde ve köylerinde, faşist ve devrimci saflaşmanın olduğu hemen her yerde halk, örgütlenilip sorunlara ortak edildiğinde, faşist saldırılar işlevsiz kalmış, oligarşinin planları bozulmuş ve yeni taktikler arayışına girmiştir. (*)

12 Eylül öncesi de, bugün de, faşist saldırıların, süregelen devrimci savaşın yarattığı sorunları çözmek, bu temelde halkın çeşitli sınıf ve tabakalarını örgütlemek görevi kendisini dayatmaktadır. 12 Eylül öncesi bu görev başaramadığından, halk potansiyeli parçalanmış, düşmana karşı birlik sağlanamamış, halk birleştirilememiştir. Bu zaafımızı yakalayan faşizm, darbeleriyle, örgütlere tek tek vurarak etkisiz hale getirmiş ve halkı da zor yöntemleriyle durağanlığa itmiş, sindirmiş ve sıradan yaşam kavgası sorunlarıyla baş başa bırakarak devrimci savaşın uzaktan bir izleyicisi, hatta karşıtı haline getirmek istemiştir. Oligarşi, tüm baskı yöntemlerine rağmen bu amacına tam olarak varamasa da, uzun yıllar kendi politikalarını daha rahat uygulayabileceği bir ortamı yaratmıştır.

12 Eylül öncesi, kendisine devrimci, Marksist-Lenist, komünist diyen hemen birçok sol siyasi yapı, adeta faşizmin politikalarını görmezden gelmişlerdir. Bunlar gerçeklere gözlerini kapatıp, gelişen tehlikeyi görmeyerek, kendi dışlarında hiçbir şeyi görmeyen bir mücadele sürdürmeye kalkmışlardır. Sonradan da bu süreç doğru bir şekilde analiz edilmediğinden, birçoğunun sonları hüsrana olmuştur. Düzene dönüş, düzenle uzlaşma ve bugün devrimci savaşın önüne oligarşiyle birlikte setler oluşturma gibi bir görev üstlenmişlerdir. En çıplak haliyle, neden, sorusunun cevabı, halk kitlelerine ve devrime karşı bir sorumluluk duymamak, küçük burjuvazinin

mülkiyetçi ve bunun uzantısı olarak gerektiğinde uzlaşmacı, rekabetçi, kendini beğenmiş, devrimci çıkarların yerine kendi çıkarlarını koyan faydacı bir tutum benimsemelerindedir.

Bugün, 12 Eylül faşizminin devrimcilere ve halka vurduğu darbelerin sonuçları ortadan kalkmış, halk kitleleri yılların biriken öfkesini, ezilmişliğini kendini on binlerle ifade ederek harekete geçmekte ve oligarşiye korkulu anlar yaşatmaktadır.

12 Eylül öncesi başaramadığımızı bugün başarmak zorundayız. Bir bütün olarak ülkemizdeki faşizme karşı, devrimden yana olan siyasi yapı ve gruplar bu tarihi görevi başarmakta yükümlüdür. Bu görevi başarmak için önlerine koymayanlar ve bunun için ciddi çabalar sarf etmeyenler, esasta devrimden yana olmayan küçük burjuvazinin daha büyük mülkiyet arayışını sürdürenlerdir. Büyük halk hareketleri, büyük devrimci kalkışlar halkın örgütlülükleri ve birlikteliği sağlanamadan gerçekleşemez. Halkın birleşik devrimci savaşı, sadece birlik lafızlarını sıkça tekrarlayıp, pratikte bu örgütlenmelerin nasıl gerçekleşeceği sağlanamazsa, üzerinde ısrarla durulmazsa, hiçbir sonuç alınamaz. Yine, sol yapılar arasındaki rekabet, küçük olaylar etrafında dönen küçük hesaplar ve 12 Eylül öncesi yüzlerle ifade edilen devrimci demokrat insanın sol eliyle katledilmesine benzer gelişmeler bugünden görülebilecek tehlikelerdir. Bugünden satır aralarına çok kaba ve çiğ bir biçimde yerleştirilmiş tehdit ifadelerine aynı şekilde cevap verildiğinde olacaklar sır değildir. Yanlış anlaşılmasın, *“İdeolojik mücadele yapmayın, kimse kimsenin yanlışını görmezden gelsin, hepimiz hep birlikte aynı şeyi düşünelim ve aynı şeyi yapalım”* şeklinde farklı yerlerde olduğumuz gerçeğini ortadan kaldıracak türden saf ve basit düşüncelere sahip değiliz. İdeolojik çatışmalar, doğruların ve yanlışların kavgası olarak hep sürecektir ve biz, **“doğru olan er geç egemenliğini sağlayacaktır”** düşüncesiyle hareket edi-

yoruz.

Ülkemizde her renkten solun, küçük burjuva milliyetçilerinin çok çeşitli zamanlarda ve biçimlerde gündeme getirdikleri sol güçlerin birliği ve şaşaalı programlarla ilan edilmiş cephe çağrıları, adlarını bile duyuramadan yok olmuşlardır. Bu bir oyundur. Bu oyunu yeniden oynamak isteyenler, aynı sonu yaşamaya mahkûmdurlar. Devrimci savaşın sıcaklığını ve karşı-devrimin yaptıklarını her şeyiyle hissedenenler, vatan ve halk sevgisiyle dolu olanlar hayaller peşinde koşmadan gerçekleşebilir olanı, yapılması gerekeni gündeme sokmak ve bunun üzerinde ısrarla durup takipçisi olmak zorundadırlar.

Yapılması gereken nedir? Yapılması gereken savaşın geldiği bu aşamada önümüze çıkan engelleri görmek ve bu engelleri hangi araç ve yöntemlerle aşabileceğimizi ortaya çıkarmak ve bu doğrultuda gerekenleri yapmaktır. Halk hareketi radikalleşerek yükselmektedir. O halde bu halk hareketini ülke sathına yaymak, geliştirmek ve iktidara yöneltmek temel görevdir. Bu görevi nasıl başaracağız? Bu görevi birçok sol siyasi yapının, bir avuç suda fırtına koparmasıyla, rekabetle, küçük hesaplarla başarmamız mümkün değildir. Tersine, bu durum devam ederse bölünme ve parçalanma daha da gelişecek, halk kitlelerinin bugünkü moral ve coşkularında gerileme gündeme gelecek ve oligarşi bu zaafımızı da kullanarak, halk potansiyelini geri çekmenin yollarını arayacak, hatıta provokasyonlara başvuracaktır.

Büyük adımlar için önce küçük adımlar atmasını öğrenmeliyiz. Bugün bu adımlar, faşist saldırılarla halk potansiyelinin güçlü olduğu alanlardan atılabilir. Halk potansiyelinin geri çekilmesinin, devrime doğru akan büyük halk ayaklanmalarının engellenmesinin önüne geçmek, devletin her türlü saldırısını püskürtmek ve bu alanlarda yaşamın getirdiği sorunların örgütlenmesi ve savaşın yayılması için bu örgütlenmeler kendini dayatmaktadır.

HALK KOMİTELERİ, sözünü ettiğimiz bu hedeflere varmak için temel bir işlev görecektir. Bu komiteleri, mahallelerde, kentlerde, kasabalarda, köylerde, her yerde örgütlemeliyiz. Elbette, devrimci potansiyelin güçlü olduğu, faşist güçlerin etkisiz hale getirildiği, istediği gibi hareket edemediği bölgelerle, faşist saldırıların etkili olduğu veya devrimci potansiyelin henüz gelişmediği alanlarda, bu örgütlenmeler, tek bir biçimde örgütlenmezler. Alanların özgün durumlarına göre çok farklı biçimler alacaktır.

Halk komiteleri, faşist kuşatma altında, yaşamın ve savaşın getirdiği sorunları çözmek, faşizme karşı mücadele etmek temelinde kapsamlı birçok sorunla yüklüdür. Halkın sorunları söz konusu olduğundan, halkın katılımı sağlanamadan uygulanabilir, sağlıklı kararlar alınamaz. Bu nedenle halk komiteleri; halkın onay verdiği, desteklediği ve kararlarına uyduğu bir işlerliğe ve yapılanmaya sahip olmalıdır.

Özellikle, halkın mücadelesinin gelişkin olduğu veya devrimci birikimin uygun olduğu bölgelerde meşru gücünü HALK MECLİSLERİ'nden alan HALK KOMİTELERİ demokratik, halkın katılımını sağlayacak tarzda şekillenerek olumlu sonuçlar alabilir. Bu yol, bu örgütlenme tarzı elbette yalnız başına kalıcı olamaz. Bu örgütlenmelerle orantılı olarak devrimci birlikteliklerin daha üst biçimlenişleri ve devrimci savaşın geliştirilmesi esas olanlardır. Fakat sadece esas olanın üzerinde durarak istediğimiz sonucu alamayız. Bu gerçeği somut hale getirebilmek için daha alt düzeyde küçük adımlar diye ifade ettiğimiz, karmaşık, hatta zor ve sancılı birçok ara aşamadan geçmek zorundayız. Hayalci değiliz. Yılların, hatta onyılların olumsuzlukları, kısa sürede yok olmayacaktır. Burjuva ideolojileri, sabotörleri çok çeşitli biçimlerde ortaya çıkacak ve savaşımızı engellemeye çalışacaktır. Karşımıza çıkan veya çıkacak olan her türlü düşman engeline rağmen, her düzeyde sabırlı, inatçı, radikal bir sa-

vaşı ısrarla sürdürmeliyiz.

Halk komiteleri, halk meclisleri aynı zamanda sol yapıların, grupların faşizme karşı olan herkesin birleşebileceği somut bir zemindir. Bu birliktelikler için çaba sarf edilmeden halk örgütlenmeleri sağlıklı olamaz. Hiç kimse, kerameti kendinden menkul anlayışlarıyla ucuz yollu öncülük ve kendisi olmazsa olmaz iddiasında olmamalıdır. Kendine güvenenler, doğruluğuna inananlar, yaşanan savaşın içerisinde halkın nezdinde ve birlikte örgütlenme, birlikte mücadele düşüncesiyle doğruluğunu halka kanıtlamalıdır. Bunun dışındaki iddialar gerçeği yansıtamaz. Düşünün, bir siyasal yapının yasal koşullarda bile yürütebildiği, hareket ettirebildiği kitle hiçbir zaman birkaç yüz kişiyi geçmemişken, neredeyse ülkede ortaya çıkan her türlü halk hareketini kendisinin yönettiğini iddia etmesi gerçekçi olabilir mi? Doğal ki, ciddiye alınmazlar. İşte, sözünü ettiğimiz halk örgütlenmeleri ve eylemlilikleri bu tür basitlikleri de giderek ortadan kaldıracak, zamanla her şey yerli yerine oturacaktır.

HALK KOMİTELERİ, HALK MECLİSLERİ, FAŞİZME KARŞI MÜCADELE VE SAVUNMA KOMİTELERİ, yaşadığımız koşullarda halk örgütlenmelerini geliştirecek, halkı birleştirecek ve savaşı yükselterek yaymanın önemli araçları olacaktır. Bütün Marksist-Leninistler, devrimci, ilerici, anti-faşist güçler bu görevi başarmak için seferber olmalıdırlar.

Başarmalıyız...

(*) 1 Mayıs Mahallesi de bu tür mahallelerdendir. Ama onun oluşturulması ve gelişimi biraz daha farklı ve karmaşıktır. Fakat burada da esas olan halkın örgütlenmesidir.

Parti ve Halk Okulları

Yayınlandığı yer:

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı KURTULUŞ

Sayı: 18 / Tarih: 10 Haziran 1995

Bugün halk kitlelerinin çok çeşitli düşüncelerde ve inançlarda olan kesimleri, düzenin her gün biraz daha artan vahşeti, sömürüsü ve ahlaksızlıkları karşısında adaletli, namuslu bir yaşamı ve kendi değerlerini sahiplenme arayışına girmiştir. Faşizmin gerçek yüzü tüm çıplaklığıyla ortaya çıktığında, bu arayış kendisini daha somut hissettirerek düzen partilerini de aşarak onlara rağmen kendi değerlerini korumak, hatta bu değerlere saldıranları cezalandırmak gibi, çok dikkat çekici tavırlar ortaya koymaktadır. Halkın tepkileri, tavırları sözden, kendi kendine söylenmekten, öfkelenmekten çıkmış, pratik tavır alışa yönelerek hemen faşist, İslamcı, düzen yanlısı tüm kurumların demagojik sözlerini tartışır duruma getirerek sorgulamakta ve yeniden saflaşmanın adımlarını atmaktadır. Son olarak yaşadığımız Elbistan olayı bu durumun tipik bir göstergesidir. Devlet kurumlarında, özellikle de devletin silahlı vurucu güçlerinde mevzilenmiş, faşist-İslamcı güçler, kendilerini destekleyen, demagojilerine katan halkın namusuna yeltenecek kadar soysuzlaşınca, halk, daha dün kadar savunduğu bu partileri de aşarak, onlara rağmen devlete yönelmiştir. Bu ne demektir? Bu her yönüyle, düzen kurumlarının çatırdamaya başladığı ve hiçbir gücün, hiçbir baskının bu duruma engel olamaması

demektir. Bugün görünüşte devrimcilere karşı düzeni korumak için birleşmiş görünen düzen yanlısı güçler arasındaki bilinen genel çelişkilerin yarın polis, orduya hatta devletin gizli servislerine kadar yansyacağı ve hiç beklenmedik anda önemli çatışmaların gündeme geleceği büyük olasılıktır. Halkın devlete olan bakış açısı, güveni her gün biraz daha zayıflayarak, yaşanan adaletsizlikler ve zulüm karşısındaki tepkileri giderek adalet arayışına dönüşmekte ve devletin bu adaleti yerine getirmekten uzak olduğunu gördüğünde ise, bizzat kendisi bu adaleti uygulamaya çalışmaktadır. Adalet artık sokaklarda, meydanlarda, karakollara saldırılarak, barikatlar kurularak devlet güçleri ile çatışılarak aranmaktadır. Yaşadığımız süreç bütün bu yanlarıyla halk kitlelerini derinden etkileyen, değiştiren ve safılaştıran bir rotada gelişmektedir. İlgisizlik, **“bana ne”** düşüncesi giderek ilgiye, yaşananları yorumlamaya, sorgulamaya dönüşmekte ve yüksek sesle **“ne olacak, nereye gidiyoruz, neden?”** sorularını sordurmakta ve bu sorular, düşünceler hemen tüm toplum kesimlerini daha yüksek oranda etkileyerek yayılıp gelişmektedir.

Yukarıda kısaca tanımlamaya çalıştığımız bu tablo, görmek isteyenler için anlaşılabilir ve karmaşık değildir. Her şey çok açık ve nettir. En pespaye, iflah olmaz reformistler, kaşarlanmış dönemler bile bugün, gelişmelerden etkilenmekte ve siyasi arenada tümenden yok olmamak için sözde de olsa değişiyor görünmekte, bir şeyler yapmak istemektedir. Bu gelişen devrimdir. Binlerce şehit ve yaralı pahasına düşmanla süren savaşın geldiği aşamadır. Yıllardır süren bu savaşı anlayamayanlar, bugünkü durumu ve yarını da kavrayamazlar... Ama sorun bununla da bitmiyor. Sorun biziz ve kendimize dönmeliyiz. Şunu görmeliyiz. Halk kitlelerinin devrim potansiyeli gelişmektedir. Biz ise bu potansiyeli her yönüyle değerlendirerek, faşizme karşı olan tüm halk sınıf ve tabakalarını örgütleyerek, çok çeşitli biçimlerde düzene karşı hareket ettirememekteyiz. Bunu başaramadığımızdan, ülkenin birçok bölgesinde halk, dü-

zene karşı savaşmak istemesine rağmen örgütsüzlüğünden, neyi nasıl yapacağını bilmemekten kaynaklı olarak, ya tepkilerini yanlış yönlendirmekte veya çeşitli din tüccarlarının, gerici-faşist partilerin demagogik söylemlerine kanarak, arayışlarını buralarda sürdürmektedirler. Halk kitlelerinin bu durumu mevcut gelişmeler içerisinde bir çelişkiyi-zıtlığı ifade etmektedir. Bu çelişkiyi çözmeliyiz. Devrimin, halkın eseri olacağı basit gerçeğinden hareketle, halk kitlelerini, sınıfsal karakterleriyle ele alıp, gerici, karşı-devrimci düşüncelerin geçici ve demagogik olduğunu görüp devrimci propagandayı, halkımızın değerlerini göz önünde bulundurarak şekillendirecek ve ısrarla onlara gideceğiz. Gerçekleri açıklayacağız. Zaten kendi yaşadıklarından, gerici propagandaların çelişkisini gören halk saflarında devrimci propagandanın çarpıcılığı ve somutluğu karşısında gerici propagandalar giderek etkisiz hale gelecek ve halk devrim gerçeğine ulaşacaktır.

Yıllardır ölkemiz solunda var olan çarpık ve halk gerçeğini içselleştirmemiş, halkı, kelimenin gerçek anlamıyla ele almayan, onu darlaştıran, belirli kesimlere hapseden, geniş halk kitlelerini dışlayan bu anlayışları yıkmalıyız. Bu yanıyla halk kavramı içerisinde kimlerin girdiği netleşmelidir. Halk, düşünceleri ve bugün içinde bulunduğu konum, saflaştığı zemin ne olursa olsun, emperyalizm ve faşizmle çelişkisi olan tüm sınıf ve tabakaların toplamıdır. Güç biriktirmeliyiz. Güç halktır. Bu halk gücü, kırlarda, kentlerde, her yerdedir. Sadece işçi sınıfı veya sadece köylölüğü temel alarak yapılan sınıfların mevzilenmesi ve bu tarzda geliştirilen ittifaklar sorunu, devrim ve halk gerçeğliğimizi açıklayamaz. Halk gerçeğimiz daha geniş bir zemine yayılmalı, emperyalizme ve faşizme karşı saflaştırılmalıdır. Bu saflaşma hızla yayılıyor ve netleşmeye doğru gidiliyor ama örgütsüzdür. Örgütlü hale getiremezsek, faşizm, yaşananlardan dersler çıkartarak daha şiddetli baskı ve terörle bu saflaşmayı engelleyici, dağıtıcı roller oynayabilecektir.

Bu görevi nasıl başaracağız? Her şeyden önce başar-

mak zorunda olduğumuz gerçeğini kabul edip, buna göre adımlar atmamızdır. Temel sorunumuz, geniş halk kitlelerine devrimci politikalarımızı götürecektir, onları bu politikalar çerçevesinde eğitecek, her türlü değişikliğe uyum sağlayacak taktikler üretecek, her şeyden önce de içinde bulunduğumuz koşulları her yönüyle kavramış kadrolar sorunudur. Kadrolar sorunu yeterince çözülmeden, bu konuda sürekli bir üretkenlik sağlanmadan, kısmi başarılar elde edilse de, zafer elde edilemez. Zaferi yakalamanın esas aracı kadrolardır. Düşman da bunu çok iyi bildiğinden, sürekli olarak kadrolarımızı katlederek, tutsak ederek gelişmenin önüne geçmek istemektedir. Oligarşinin bu çabası nihai zaferi engellemez. Ama geciktirir. Bunu aşmalıyız. Geline aşamada partimiz tüm kadro kayıplarına rağmen, bunların yerini süratle dolduracak büyük ve dinamik bir halk tabanına sahiptir. Yüzlerle, binlerle ifade edilebilecek sayıda genç kadınlar, erkekler, yaşlılar, her sınıf ve tabakadan insanlar, profesyonel olarak savaşmak veya devrime katkılarını sunmak istemektedirler. Düşmanın şehit ve tutsak ettiklerinin yerini fazlasıyla insanımız hemen doldurmaktadır. Ama coşkulu, atak, cesur, düşmana karşı intikam duygularıyla dolu, savaşmak isteyen bu insanlar, eğitimsiz ve deneysizdirler. Düşmanın görünüşteki başarısı buradadır. Genç, eğitimsiz ve deneyimsiz kadrolarla yüksek düzeyde ve giderek daha karmaşık biçimler alan, ülke genelindeki bir savaşı sürdürmek zordur. Düşman, gençlik ve deneyimsizliklerden faydalanarak hata yapmalarını bekleyecek ve bunlar üzerine politikalar geliştireceklerdir. Aşmamız gereken sorun, çözmemiz gereken çelişki budur. Evet, bugün savaşma arzusuyla dolu, devrimi hızla ileriye götürecektir binlerce genç kadro adayına sahibiz.

Can alıcı sorunumuz kadroların eğitimi sorunudur.

Eğitim sorununu her şeyden önce soyutluktan, durganlıktan çıkarıp, devrimin ihtiyaçları temelinde ele almalıyız. Neyin, niçin öğrenildiği ve öğretildiği belli olmayan, ihtiyaca cevap vermeyen eğitimlerden uzak durmalıyız.

Her kadromuz, bulunduğu bölge ve alanda “Yapmamız gereken nedir, ihtiyaç nedir, tüm bunları hangi insan malzemesiyle, nasıl çözeceğiz, hangi araçları kullanacağız?” vb. onlarca soruya doğru cevaplar vererek, eğitim politikasını gerçekçi bir programla ele almalıdır. Parti politikalarını kitlelere götürebilecek, savaşıacak, savaştıracak kadrolar yetiştirmeliyiz. Eğitim alanı her yerdir. Hiçbir güç, hiçbir kural eğitimi engelleyemez, erteleyemez. Hangi gerekçeyle gelirse gelsin, engellenen ve ertelenen eğitimler, sonuçta bilerek hata yapmak, yaptırtmak, düşmana davetiye çıkartmak ve devrimci gelişmenin önünde engel olmak demektir. Eğitimi, sıradanlıktan çıkarıp, devrimin ihtiyaçlarına göre düşündüğümüzde, halk kitlelerinin olduğu her yerde binlerle, on binlerle ifade edilebilecek, eğitilmeye muhtaç, eğitilmeye hazır halk kitlelerini göreceğiz. Eğitimi, legal, illegal her konumda, dağda, kentte, gecekonduarda, fabrikalarda, okullarda halkın olduğu her yerde yapacak, yaptıracak koşullar vardır. Koşulları yok demek, halk kitlelerine gitmemektir. Kadrolaşmanın önemini anlayamamaktır. Parti-Cephe politikalarını hayata geçirmemektir.

Kadroların eğitimi bugünün somut koşullarında Parti-Cephe politikalarını hayata geçirebilecek, halk kitlelerini örgütleyebilecek, savaştıracak kişilikte ve yetenekte insanların yetiştirilmesi olarak ele alınmalıdır. Halk kitlelerinin yaşadığı her alanı, parti okullarıyla donatmalıyız. Halk kitlelerinin olduğu her yerde, parti okullarımızın hayata geçtiğı her kesimden insanların Parti-Cephe kadrosu, bulundukları alanın sorumluları ve yöneticileri olarak yetiştiiğı koşullar yaratılmalıdır. Devrimde iddialı bir parti ve onun kadroları bu büyük iddianın sonucu olarak önüne çıkacak her türlü engeli aşacak, düşmanın tüm manevralarını, darbelerini boşa çıkartacak güvende, coşkuda ve inançta olmalıdır. Bu yüksek değerlere sahip olduğunda, olmazlarla dolu, adeta devrim iddiasını yitirmiş, miskinliğin, tembelliğin boy verdiği ve birbirlerini etkileyerek, hemen her şeyin olmazlarla, gerekçelerle noktalandığı id-

diasızlık atmosferi, yerini büyük bir coşkuya ve yükselişe bırakacaktır. Bu büyük coşku ve iddianın temsilcileri, 17-18 yaşında kahramanlık destanları yaratan, barikatları, ayaklanmayı yaşayan ve öğrenen genç kuşaklardır. Parti okulları, bu insanlarımızı parti kişiliğine kavuşturmalı, devrimci düşünceyle donatmalı, savaştırmalı ve savaşın kurmayları haline getirmelidir. Halka gidildiğinde, emek verildiğinde, halkın her evi parti okulumuz olacaktır. Dağlarda ki her köy evi, her sığınak, her mağara, arazinin her parçası parti okulumuz olacaktır. Temel olan, insandır. Savaşmak isteyen on binlerce insanın olduğunu kimse inkâr edemeyeceğine göre, bu perspektifle parti okullarının hızla ve ülke genelinde yaygın bir şekilde hayata geçmemesi için hiçbir neden yoktur.

Eğitim, şekil olarak, yer ve zaman olarak hiçbir kuralla sınırlandırılmaz. Eğitimin nerede, ne zaman, nasıl olacağına geniş bir açıdan bakmalıyız. Bir ev, bir fabrika lokali, mesleki ve demokratik örgütler, her yer eğitim yeridir. Legal ve illegal koşullara da hapsedilemez. Parti okulları insan sayısı, yerle, zamanla, legal ve illegal koşullarla da sınırlandırılmaz. Temel şartımız, kadrolarımızı çoğaltmak, ülke geneline yaymak ve savaş yükseltmektir. Her şey, bütün kurallar, eğitim tarzı, bu amaca hizmet etmelidir. Böyle düşünüldüğünde, ülkemizin ve halkımızın içinde bulunduğu durum yeterince kavrandığında ve devrim içselleştirildiğinde, yaratıcılığımız, enerjimiz onlarca kez artacak ve dün olmaz diye gördüklerimiz, teker teker olur hale geleceklerdir. Öğretirken, öğrenmesini bilmeliyiz. Öğrenmesini bilmeyenler öğretmen olamazlar. Öğretmen olmak, öğrenmek, emek vermeden elde edilemez. En basit gibi görünen bir konuda öğrenirken ve öğretirken, ciddi olmak ve emek vermek zorundayız. Basit-zor, küçük-büyük demeden her şeyi öğrenmek ve öğretmek, parti okullarının eğitim konusu olmak zorundadır. Aksi halde amaçsızlaşan, devrimin ihtiyaçlarına cevap vermeyen, insanlara hata yaptırtan, hantallaştıran, ruhsuz bir eğitim ortaya çıkar ki,

ihtiyacımız olan bu değildir. Devrimin ihtiyaçları her bölge, alan, birim somutunda ayrı ayrı, etraflıca programlandığında kime, neyi, nasıl öğreteceğimiz konuları ortaya çıkar. Eğitimimiz, soyut, kitabi laflardan çıkıp, herkes tarafından anlaşılabilir basitlikte ve açıklıkta olmalıdır. İnsanlar anlamıyorsa biz anlatamıyoruz demektir. Anlatmasını bilmek zorundayız. Anlatamayan, ğretmeyen bir ğretmen, başarısız bir öğretmendir. Başarılı ğretmen, ihtiyaçlarımızı kavrayan ve buna uygun kadro yetiştiren insandır.

Kadroların eğitimi ve halk hareketinin örgütlenmesi, mücadelenin her düzeyde yükseltilmesi birbirlerinden ayrı, birbirlerine alternatif olarak ele alınamazlar. Ne kadroların eğitimi, ne de mücadelenin yükseltilmesi ertelenemez. Aynı süreçte, daha birçok sorunun üstesinden gelmek zorundayız. Sadece kadroların eğitimi ile de yetinemeyiz. Kadroların eğitimi, hızla ve gelişerek sürerken, bu kadrolarla geniş boyutlarda ve yaygın biçimde, her çeşit sınıf ve tabakadan, her düzeyde halk kitlelerinin eğitimini sağlayan, halk okullarını da hayata geçirmeliyiz. Sözünü ettiğimiz yaygın devrimci halk potansiyelini, ancak bu tür yaklaşımlarla politize eder ve mücadelenin çok çeşitli ihtiyaçlarına cevap vererek, halkı savaşa katabiliriz. Halk, tanımladığımız çerçevede her yerdedir. Halkın ekonomik, demokratik, sosyal, politik yaşamını ilgilendiren, her şeyle ilgilenerak, eğitim alanlarımıza çekmeliyiz. Yol göstermeliyiz. nclk yapmalıyız. Neyi nasıl zeceğini öğretmeliyiz. Kadınlardan, ocuklara, yaşlılara, her milliyetten ve inançtan insanlara, cephe anlayışı çerçevesinde öğretmeliyiz. **Parti-Cephe'nin hedeflerini kavratmalıyız.** Kuşkusuz, tüm bunları yapabilmek için öncelikle eğiteceğimiz, her sınıf ve tabakadan insanların düzenle çelişkileri, içinde bulundukları özgün durumları, aldıkları eğitim, kendi aralarındaki çelişkiler, tarihsel ve sosyal yapıları her yönüyle tahlil edilmeye muhtaçtır. Bunlar yapılmadan, doğru bir eğitim politikası saptanamaz. Halk okulları için de, parti okullarında olduğu gibi, yer, zaman sorunları, legal ve illegal koşullar getirile-

mez. Sadece koşullara göre biçimler değişir. Halkın kitle-sel eğitimi esas olandır.

Halkın öğretmeni ve öğrencisi olmak zorundayız. Hal-kı tanımadan, ona öğretemeyiz. Çünkü neyi, nasıl öğrete-ceğimizi doğru saptayamayız. Bugün özellikle devrimci potansiyelin yüksek olduğu mahallelerde, köylerde ve fab-rikalarda kitle-sel eğitimin koşulları vardır. Yapmamız gere-ken onlara neyi, nasıl, nerede anlatacağımızdır. Biz, eğiti-mi, onun ihtiyaç duyduğu biçimde verdiğimizde, ona bur-juvazinin unutturmaya çalıştığı halkın değerlerini, gücünü ve kurtuluşun yolunu gösterdiğimizde, halkın yaratıcılığı-nın devasa düşman güçlerine karşı ne tür olanaklar yarat-tığını ve yaratacağını bize gösterecektir. Kadrolar ve halk, bu koşullarda birbirlerini etkileyerek, birbirlerinden öğre-nerek devrimi geliştirecek ve oligarşinin bütün darbelere rağmen, bitmez tükenmez bir kadro kaynağı varlığını sür-dürmeye devam edecektir. Her şeyiyle savaşa katılmış bir halkı ve onların içerisinde ama önünde olan devrimci bir örgütün kadrolarını imha ederek, tutsak ederek yok etmek mümkün değildir. Her şeyi, titizlikle ve ciddiyetle ele aldı-ğımızda, değer ve emek verdiğimizde halk, bunları karşı-lıksız bırakmayacaktır. Üfkümüz genişlemelidir. **Devrim id-diamızı daha güçlendirmeliyiz.** Küçük burjuva aydının, yıl-gınların kötümserlikleri, halka ve devrime olan inançsızlık-ları bize göre düşünceler ve davranış biçimleri olmamalıdır. Her ne biçimde olursa olsun düşüncede, pratikte, yaşam-da halka gitmeyi esas alacağız. Halk kitlelerini daha geniş ölçeklerde kucaklamalıyız, eğitim programlarımızı, ajitas-yon ve propaganda tarzımızı, çeşitli taktiklerimizi mevcut koşullara göre düzenlemeliyiz. Her şey çok hızlı geliyor. Gelişmeyi yakalamak durumundayız. Her şey bizim çaba-mızla, isteyip istemememize göre gelişecektir.

Çiftehavuzlar'dan Okmeydanı'na

Yayınlandığı yer:

Emperyalizme ve Oligarşıye Karşı KURTULUŞ

Sayı: 19 / Tarih: 17 Haziran 1995

1 6-17 Nisan 1992'de İstanbul'un birçok semti, özellikle de Çiftehavuzlar, yoldaşlarımızın direnişine sahne oldu. 11 şehit verdik. Devrim tarihimize 16-17 Nisan Direnişisi olarak geçen bu cüret, cesaret, her koşulda davaya bağlılık ve kahramanlık destanının simgesi Çiftehavuzlar'daki direnişti. Yoldaşlarımız, o gün düşman kuşatmasında halkımıza ve bütün dünya halklarına, özgürlük mücadelesinin, Marksizm-Leninizmin ölmediğini ve bu amaç için binlerce şehit de versek, savaşıcağımızı, hiçbir kuşatma ve katliamın bizi davamızdan döndüremeyeceğini göstermişlerdi. Ve bu destansı direnişin temel şiarı **BAYRAĞIMIZ ÜLKENİN HER TARAFINDA DALGALANACAK**'tı. Yoldaşlarımız haklıydı. Haftalar geçmeden bayrak Adana'daydı. Bayrak elden ele neredeyse ülkenin dört bir yanını dolaştı. Aylar geçmedi, bayrak Ankara'daki yoldaşlarımızın ellerindeydi. İzmir'de, Dersim'de, Sivas, Tokat dağlarındaydı. Halkın elinde Gazi'de, Nurtepe'de, Okmeydanı'nda barikatlarda ve **Sibel**'in direnişindeydi.

Her yoldaşımızın şehit oluşu, düşmana karşı koyuşu, direniş, halka, vatana ve devrime, kutsallık derecesinde bir bağlılığı ve inancı olmayanların anlayamayacağı bir

olgudur. Bu gerçeği anlayamayanlar, düşmanın neden bütün şiddetiyle bize yöneldiğini, basılan her üssümüzde sağ tutsak alınan yoldaşlarımızın çok az olduğunu da anlayamazlar. Kır gerillası hariç, Türkiye devrim tarihinde hiçbir sol harekete karşı düşman, bize saldırdığı şiddetle saldırmamıştır. Bugün Türkiye’de bu durum öyle bir hale gelmiştir ki, basılan her evden direniş haberleri gelince ilk akla gelen isim **Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi** olmaktadır. Düşman, **Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi** savaşçı ve kadrolarının yaşamlarını yok edip, halk kurtuluş savaşımızı engelleme hesapları yaparken, her düşman baskını ve kuşatmasını direniş destanına dönüştüren yoldaşlarımız, düşmanın bütün hesaplarını bozmuş ve her direniş sonrası yüzlerce insan bu direnişlerden etkilenerek devrim saflarına katılmış ve şehit yoldaşlarımızın savaşını sürdüreceğine ant içmiştir. Hiç kimse, basit hesaplarla, yüzeysel tahlillerle bu gerçeği açıklamaya kalkmamalıdır. Birçok örgütün kadro ve savaşçıların silahlı olmalarına rağmen sağ yakalandığını ve yakalanmaya devam ettiğini biliyoruz. Oligarşi, DHKP-C savaşçılarına karşı aldığı bu tavırla halkımıza, hatta sola *“DHKP-C’li olursanız, sonunuz ölüm olur”* mesajı vermektedir. Oligarşinin sözcüleri, işkencecileri, iletişim araçları, bu gerçeği saklamıyorlar da. Ve tavsiyelerde de bulunuyorlar. *“DHKP-C’li olmayın da, ne olursanız olun!”* En değerli önder kadrolarımızı, savaşçılarımızı şehit verdik. İhanetlere uğradık. Sessiz kaldığımız, aktif olmadığımız süreçler de oldu. Oligarşi, bulduğu her yerde öldürmeye, yoldaşlarımız ise direniş destanları yazmaya devam ettiler. Savaşımız, kararlılığımız, saflarımız büyümeye devam etti. Ne düşman, ne de sol bizim gerçeğimizi, tarihimizi, yarattığımız değerleri ve bu değerlerimizi ne pahasına yarattığımızı anlayamadığı, anlamak istemediği için hep bir ağızdan “yok oldular” veya “bir daha ayağa kalkamazlar” sözlerini açık ve gizli sıkça söylediler. Bu yüzeysel tespitlerde bulunanlar, kendi mücadelelerini başkalarının yok olması üzerine tasarla-

yanlar, **tarih kanla yazılır** gerçeğini unutmuş veya buna inanmayanlardı. Biz, devrim tarihini, mücadelenin her aşamasında, vatan topraklarımızın her parçasında, halkımızın olduğu her yerde, kadınlarımızla, erkeklerimizle, her şeyimizle kanla yazmıştık. Silahımızın olmadığı yerde cesetlerimiz ve kanımız silah olmuştu. Hangi güç, kim, bu tarihi nasıl unutturabilir, nasıl silebilir, halkın bunu anlamasını nasıl engelleyebilirdi? Şimdilerde, yeniden duymaya başladık. Ve giderek daha sık duyacağımız kesindir. Bu ölenler ve öldürenler ne istiyor diyorlar... Bu o kadar açık ki, özgür bir vatan, özgür bir halk, sömürünün, zalimin ve zulmün olmadığı bir ülke... Açık ve basit. İşte düşmanın, solun ve küçük burjuva aydınlarının anlamadığı budur. Bu yüce ve kutsal görevler için ölüm göze alınarak, direniş ve ölüm sıradanlaştırılarak, ölüm anı geldiğinde uzlaşmayı düşünmeden, titremeden, yaltaklanmadan, halkı ve vatani için ölmekten daha onurlu ne olabilir... Kanla yazılan tarihimiz, böyle yazılmıştır. Yenmiş, yenilmiş, güçten düşmüş, tekrar güçlenmiş ama asla teslim olmamış, boyun eğmemiş, cüretini, cesaretini ve inancını hep doruklarda tutmuştur. **Devrimci Sol'dan Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'**ne uzanan uzun yılların mücadelesi, düşmanı büyük bir korkuya, solu şaşkınlığa, imrenmeye sevk etmiş, halkımızı ise düşündürmüş, derinden etkilemiş, değiştirmeye başlamış ve desteğini almıştır. Şimdi bu desteği geliştirme ve daha geniş halk kitlelerinde güveni yaratma süreci yaşıyoruz.

Her şey, en küçük bir ekonomik, demokratik faaliyetten, politik bir askeri faaliyete kadar, somut koşulların eşliğinde özenle ele alınmış, araştırılmış, politik taktikler, çalışma tarzı, örgüt anlayışı buna göre saptanmış ve hayata geçirilmiştir. Bu çizgi, bu tarz, defalarca hayatın içerisinde denenmiş, hiç kimsenin inkâr edemeyeceği başarılı sınavlardan geçmiştir. Öyle ki, yoldaşlarımız **"BAYRAĞIMIZ ÜLKENİN HER TARAFINDA DALGALANA-**

CAK, YOLDAŞLARIMIZ İNTİKAMIMIZI ALACAK” derken, çizgimizin, taktiklerimizin, geleneklerimizin doğruluğunu ve sınanmışlığını kendi yaşamlarıyla, direnişleriyle birleştirerek, en güçlü biçimde anlatıp bayrağı devralacak yoldaşlarına **“YÜRÜYÜN”** emrini vermektedirler. Düşmanlarımızın saldırıları karşısında direniş ve savaş gücümüzü yükseltmek için vatan topraklarımıza daha sağlam basmak ve halkımızın bağrında kök salmak için kendimizi, ülkemizi ve halkımızı yeniden tanımak ve ona dönmek temel ilkemiz olmuştur. Bu ilke düşmana karşı direniş ve savaş gücümüzü yükseltmiş, halkla daha çok yakınlaştırmış, mesajlarımızın halka ulaşmasını sağlamış ve giderek hemen her yerde halkın içinde ve önünde olmak konumumuzu güçlendirmiştir.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi, her türlü mücadele biçimiyle halkın içinde ve önünde somut bir güçtür. Bayrak ülkenin her tarafında dalgalanıyor. Çiftelavuzlar’dan Okmeydanı’na uzanan devrimci çizgi, devrimin direniş, kahramanlık destanıdır. Devrimin yoludur. Devrim bayrağı artık birçok politik çevrenin, küçük burjuva aydınlarının kolayca terörist deyip geçemeyeceği bir konuma yükselmiştir. Bayrak artık yüzlerle ifade edilen savaşçılarımızın elinde olmaktan çıkmış, yüzlerce şehidimize rağmen, halkın eline ulaşmış, barikatları, ayaklanmaları ve büyük direnişleri yaratmıştır. Devam edecektir. On binlerin direniş ve ayaklanmaları bütün halk kesimlerini saracak, yüz binlere, milyonlara varacaktır. Gazi, Nurtepe, Okmeydanı ve **Sibel** bunun göstergesidir. Düşman, bunun için Sibel’den çok ürktü. **Sibel**’in eylemi şimdiye kadar yaptıklarımız düşünülürse, küçüktür. Halka bağlılığı, özverisi, halkı ve vatani için adeta bir düşman ordusuna meydan okuyan teslim olmama tavrıyla ise büyüktür. En apolitik, hatta şimdiye kadar terörist deyip düşman ağzıyla konuşan kesimleri dahi düşündürecek kadar halka bağlılığını gösteren ve ölüme meydan okuyan tavırları herkesi etkilemiş, düşündürmüştür.

Ama **Sibel** ve eylemi tek başına ele alındığında yine küçüktür. **Sibel**, kanla yazılan tarihimizin geldiği bir aşamadır. Bu aşama savaşın halkı kucaklamaya başladığı, halkın savaşa küçümsenemeyecek oranda katıldığı, barikat ve ayaklanmaları yarattığı bir aşamadır. Bu tarihi süreç, oligarşinin artık yönetmekte güçlük çektiği, it dalaşının herkes tarafından görüldüğü bir aşamada çok daha anlamlı ve politik sonuçlar yaratmıştır. Halkın savaşı bir yandan düşman güçlerini saflaştırırken, savaşıma karşı olanları düşündürmekte, tarafsız görünenleri ağır ağır da olsa tavrı almaya zorlamakta, devrimci, sol kesimleri ise büyük ölçülerde etkilemektedir. Halk bütünüyle örgütlü olmasa, her şeyiyle henüz desteklemese de, küçümsenemeyecek oranda desteğini sunmakta ve büyük çoğunluk ruhen bizimle birliktedir. Sol ise şaşkındır. Halkın, barikat savaşları ve ayaklanmalarıyla, askeri eylemlerimizle, güncel politikalarımızla, süreç değerlendirmelerimizle, gerçekçi ve ileri bir noktada olduğumuzu görüp, her gün biraz daha gelişip olumlu sonuçlar elde ettiğimizden yüksek düzeyde bir rekabet anlayışıyla hareket etmekte ve dengesizleşmektedir. Hatta bu rekabet nedeniyle yeniden bloklanmaktadır.

Savaşımız, seçkin kadrolarımızın dar eylemliliklerinden çıkmış, büyük oranlarda halklaşmıştır. Kahraman **Sibellerimiz**, genç kızlarımız ve erkeklerimiz ne ilk, ne de son olacaktır. Halkın birçok kesiminden, binlerce genç ve yaşlı insanlarımız kahramanlık destanları yazmaya devam edecektir. Savaşçılarımızın, taraftarlarımızın, halkımızın, direniş, hak alma, düşmanın dayatmalarına teslim olmama bilinci gelişmektedir. **Sibel**'in cenazesini oligarşinin vermemesi, bunun karşısında gösterdiğimiz direniş tavrı ve adım adım bu direnişi yükseltmemiz düşman için bir yenilgidir. Düşman güçsüzdür. Bütün saldırılarına, cinayetlerine rağmen halkın gücü ve partimiz karşısında güçsüzdür. Savaşı, barikat, işgal, çok çeşitli biçimlerde gelişen direnişler, politik ve askeri eylemlilik-

ler temelinde, düşman diye gördüğümüz bütün hedeflere vurarak yaymalıyız. Bütün muhalif güçleri düzene ve faşizme karşı olan bütün kesimleri harekete geçirecek ve her adımda faşizmin gerçek yüzünü biraz daha görmelelerini sağlayacak bir çizgi izlemeliyiz. Savaş, hiçbir zaman tek bir mücadele biçimine bağlı kalınarak gelişemez. Faşist iktidarı yıpratana, teşhir eden, zor duruma düşüren, korkutan ve nihayetinde halkın mücadelesini geliştiren küçük büyük, önemli önemsiz demeden her türlü eylemliliği geliştirebilmeliyiz. Her yer savaş alanıdır. Düşman güçleri her yeredir. Teslim olmama, uzlaşmama ve her yerde düşmana biraz daha fazla vurma anlayışımızı geliştirmeli ve her yeri savaş alanına dönüştürmeliyiz.

Gazi'den **Sibel**'e ve buradan Çiftelhavuzlar duruşması na uzanan tavrımız, bu anlayışımızın ürünüdür. Düşman, kendi mahkemelerinden korkar hale gelmiştir. Kendi adalet kurumlarına, hâkimlerine güvenmemektedir. Bu mahkemenin başlarına yıkılacağını, artık eskisi gibi oyun oynayamayacaklarını, halkı aldatmalarına izin vermeyeceğimizi bilmektedirler. Yargılamaktan korkuyorlar. Çünkü yargılayanın, hesap soranın biz olacağını biliyorlar. Çiftelhavuzlar duruşmasının yapıldığı gün, adeta Kadıköy'ü işgal edip, yüzlerce insanı gözaltına almaları; halkın gerçekleri görmemesi için Kadıköy Adliyesi çevresine gelen 15-30 yaş arası hemen herkesi gözaltına alan ve polislerine gösteri yaptıran; gazetecilere varınca ya kadar herkesi tartaklayan iktidar; bu uygulamalarıyla kendi çöküşünü, tükenişini belgelemiş ve tüm dünya bu gerçeği görmüştür.

Devam edeceğiz. Her türlü eylemlilikle, halkla birlikte çok çeşitli düzeylerde mücadeleyi yükseltecek ve savaşı yayacağız. Faşizm, yüzlerce Parti-Cephe kadromuzu, taraftarımızı şehit edebilir, tutsak edebilir, ama savaşı yükseltme ve yayma anlayışımızdan vazgeçiremez. Onlar, saldırdıkça halk Parti-Cephemizi daha çok sahiplenmekte ve Parti-Cephemiz güçlenmektedir.

Parti-Cepheyi güçlendirmek, halkı daha çok savaşa katmak, daha çok **Sibeller** yaratmak, daha büyük kitle-sel eylemlilikler, daha büyük barikatlar, daha çok ayak-lanmalar, yaygın ve daha nitelikli askeri eylemler yap-mak demektir. Gücsüz ama saldırgan düşmana daha çok vurarak onun çökmesini sağlayacak örgütlenmeler oluşturmak ve daha büyük darbeler vurmak gerekiyor. Düşmanla uzlaşmama, düşman kuşatmasında, kahra-manlık destanları yaratma gibi, ülkemizde hiçbir sol ör-gütün bu düzeyde çarpıcı ve yaygın sahip olmadığı bir geleneğimiz var. **Sibel**'in sözleriyle, “...**SİZ BİZİM TES-LİM OLDUĞUMUZU NEREDE GÖRDÜNÜZ...**”de ifade-sini bulan bir gelenektir bu. Bu gelenek, kurtuluş yolu-muzun yarattığı büyük bir değerdir. Bu gelenekten değil tek adım geri atmak, çok daha büyük adımlar yaratacak ve zafere yürüyeceğiz.

Çiftehavuzlar'daki yoldaşlarımızın öğrettikleri, kendi-ni tekrar etmeden, ülkemizin dört bir yanındaki savaşçı-larımız tarafından içselleşmiş ve her direniş kendi özgün-lüğünde, bir önceki direnişi aşarak, yaratıcılık örnekleri göstermiştir. Ve her gün, ortaya çıkan direnişlerimiz dev-rimci yaratıcılık, devrimci zekâ, pratiklik, halka ve dava-ya bağlılık örnekleri yaratarak kimileri kabul etseler de, etmeseler de kendini dayatmakta, tartıştırmakta ve ne-den sorularını daha sık sordurmaktadır. Yaşamak, sa-vaşmak, direnmek, şehit olmak ve düşmana teslim ol-mamak, artık çizgimizin doğal bir parçası ve sonucudur. Çizgimiz, direniş kahramanlarımızı kıskançlıkla sahip-lenmek, bunlarla yetinmemek ve daha büyük direnişler için devrimci bir yarış, savaşçılarımızın duygu ve düşün-celerini yönlendirmelidir. Daha büyük iddialar veya id-diada ısrarcılık ancak böyle gelişir. Zafere ancak bu yol-la varılır.

Emperyalistlerin ve İşbirlikçilerinin En Büyük Yalanı: “Terörizm”

Yayınlandığı yer:

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı KURTULUŞ

Sayı: 20 / Tarih: 24 Haziran 1995

Ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin doğması, gelişmesi ve dünyanın hemen tüm kıtalarına yayılmasıyla birlikte, emperyalizm bu gelişimi durdurmak ve mahkûm etmek için, “terörizm” suçlamasıyla kurtuluş hareketlerini gayri meşru duruma düşürüp, kendi terörizmini meşru kılmak istemektedir. Kuşkusuz, emperyalizm, tarihin gelişimini durduramaz, dolayısıyla kurtuluş hareketlerini ve sınıflar savaşını engelleyemez. Ama bu yalan ve demagoji, ulusların uyanmasında ve halkların kurtuluş savaşlarının gelişmesinde belirli oranda etkili olmuş, kurtuluşu geciktirmiştir. Emperyalizm ve işbirlikçisi iktidarlar, bu durumu iyi bildiklerinden terörizm demagojisine daha sıkı sarılmıştır. Kurtuluş hareketlerinin önlenemez biçimde gelişmesi dolayısıyla, emperyalizmin pazar sorununu silahla çözememesi, bu savaşı ekonomik, siyasi ve de yerel ve bölgesel savaşlar çerçevesinde sürdürmesiyle oluşan emperyalist birlikteliklerde terörizm kavramına istedikleri anlamları yükleyerek özel baskı tedbirleri oluşturdular. Bu baskı tedbirleri her türlü askeri müdahale, yasadışı terör örgütleri oluşturma, başka ülke-

leri işgal etme, gerektiğinde diğer halklara da gözdağı verebilmek için yerle bir etme, yüz binlere varan katliamlar yapma, halkları birbirleriyle savaştırma, provokasyonlar düzenleme, iletişim tekelleriyle yalan haberler yayma, ekonomik ve siyasi ambargo koyma, yasal düzenlemeler oluşturma vb. vb. şeklindedir.

Bütün bu gerçekler anti-emperyalist özelliğini şu ve ya bu ölçüde koruyan iktidarlar tarafından, anti-emperyalist, ulusal ve Marksist-Leninist iddiasında olan tüm hareketler tarafından bilinmesine rağmen, özellikle de sosyalist sistemin çökmesinden sonra kendi ayakları üzerinde durmayı başaramayan birçok örgüt, emperyalizmle uzlaşmak için emperyalizm gerçeğini unutturacak teoriler ürettiler. Birçoğu da süratle *“barış, uzlaşma, kan dökülmesine son verilmesi”* propagandalarıyla başlangıçta uzlaşmak için öngördükleri taleplerini de unutarak, emperyalizm ve işbirlikçilerinin denetimlerine süratle girdiler. Emperyalizm ve işbirlikçileri ise bu uzlaşmacı örgütlerin zaafını iyi değerlendirerek, bunların tehlike olmaktan çıkmasına kadar çok politik manevralarla saldırılarını sürdürdüler. Bu örgütler, başlangıçta halkın barış özlemlerini kullandıklarından, belirli bir kitleselliği korudularsa da, faşist saldırıların sürmesi ve halk kitlelerinin yaşamının değişmemesi hatta daha da kötüleşmesi bu örgütlere olan inancın kaybolmasına ve kitlelerin düzene angaje olmasına neden oldular. Sol görünümdeki bu örgütler Marksizm-Leninizmi kendi ülkelerine özgü uygulamadıklarından ve bu doğrultuda derinleşme sağlamadıklarından, Marksizm-Leninizm çoğunlukla yapay kalmıştır. Düşünceler, sürdürülen pratik kendine özgü olmamış, daha çok taklitçi olmuştur. Kendine ve halkın özgücüne güvenmemiş, başka güçlere bel bağlamışlardır. Dayanmak istedikleri güçler ortadan kalkınca, yapay olan düşünceler ve taklitçi olan pratik de ortadan kalkmıştır. Yıllardır, hatta kimileri onyıllardır, sosyalizm adına halkı savaştırırken ve halk kitleleri bu özlemler için katliamlara uğramış, acılar çek-

mişken, doğrudan kapitalizmi savunamazlardı. Kapitalizmle sosyalizm arasında bir sistem teorisi geliştirerek halkı ikna etmeye çalıştılar. Aslında dayandıkları ve dayanmak istedikleri güçler yok olunca, onlar da yok olmuşlardı, inançsızlaşmışlardı. Halkı, ülkenin bağımsızlığını değil, kendilerini düşünüyorlardı. Gerçekte her konuda kendi öz güçlerine dayanmayan ve emperyalistleri ve onun her türlü uzantılarını karşısına almayan, ona karşı savaşımayan devrimci bir örgütün bağımsızlığından ve özgücüne güvenden söz edilemez.

Sosyalist sistem, kör topal da olsa henüz ayaktayken, kamplaşma içerisinde genelde sosyalist kampın yanında yer alan ve anti-emperyalist, millici özellikler gösteren birçok ülke, sosyalist kampın yok olmasıyla, emperyalist kapitalist kampta yer alabilmek, emperyalistlerin şiddetinden, ekonomik, siyasi ambargosundan kurtulabilmek için, anti-emperyalist tavırlarını hızla unuttular. Ülkelerinin bağımsızlığı, ulusallık değerlerini telaffuz etmez oldular. Dostlar ve hainler yer değiştirdi. Dünya, emperyalist işbirlikçiler için büyürken, emperyalizme karşı olanlar için küçüldü.

Geçmişte silahlı mücadele vermiş sol örgütlerin birçoğu ise, savaşmamanın teorisini üreterek, barış demagojileriyle halk kitlelerini yanıltarak, emperyalizm ve faşizme silahlarını bırakıp teslim olduktan sonra sosyal demokrat görünümlü yasal partileriyle siyasi arenada yer aldılar. Mutluydular. Barış sağlanmıştı. Ama emperyalist kapitalist sistem her şeyiyle sürüyor, sömürü devam ediyor, ülkelerinin emperyalizme bağımlılığı ve faşist iktidarın yönetimi devam ediyordu. Marksist-Leninist, komünist söylemli bu güçler, emperyalizmin terörist suçlamasından kurtulmuş ve onların sevimli çocukları olmuşlardı. Emperyalizm, yakmış, yıkmış, katletmiş ve şimdilik kazanmıştı. Bu kazanımı bütün dünyaya yaymak ve bir daha kimsenin emperyalizme baş kaldırmaması için emperyalizme teslim olmuş bu dönemler ordusunun dönemlik teori-

lerini büyük bir beceriyle bütün dünyaya yayıyorlardı. Başkaldıran ezilirdi. Ezilmemek için “Yeni Dünya Düzeni” teorileri açık veya gizli oluşturulmaya devam etti. Akıllı olmak gerekiyordu. Emperyalistlerin şiddetini üzerlerine çekmeye gerek yoktu. Tersine taktik adına emperyalistlerden yararlanmak için onları hedef almama, hatta emperyalistleri ulusal, kültürel, insan hakları savunucusu gösterme, kendi egemen güçleriyle olan savaşta emperyalistleri, sorunu çözecek güç olarak görme düşünceleri geliştirildi.

Emperyalizm, geri bıraktırılmış yeni sömürge ülkelerde, ekonomik, politik, kültürel, askeri olarak egemenliğini devam ettirmekle ülkedeki faşist terörden doğrudan sorumludur. Emperyalizme, halkların sorunlarını çözecek misyonlar yüklemek; emperyalizm ve işbirlikçi egemen güçler ilişkisini anlamamak bir yana, emperyalizme manevra alanları sağlayarak, halklar üzerinde yeni oyunlar oynamasına ve daha çok terör uygulamasına yol açmak demektir. Bu anlayış, öylesine geliştirildi ki, dost, düşman, ilerici, anti-emperyalist ve emperyalizm kavramları unutuldu, unutturulmaya çalışıldı. Her şey emperyalizmin şiddetini üzerlerine çekmeme adına onlara yaltaklanmaya kadar vardı. Bu düşünceler, ideolojik, ekonomik, kültürel, askeri hemen her noktada gelişerek emperyalistlere büyük bir özenti hâkim oldu. Ulusal kurtuluş, bağımsızlık ve sosyalizm, emperyalizmin “yüce” değerleriyle bağdaştırılarak, emperyalizmin propagandalarını yapar hale geldiler. Emperyalizme karşı olan ve emperyalizme karşı savaşılmadan bağımsızlığın ve sosyalizmin sağlanamayacağını savunan hemen tüm güçler, terörist ilan edilerek tecrit edilmeye, hatta ihbar edilmeye kadar vardırılır. Emperyalizmle uzlaşmak için artık her şey mubahtır. *“İlkellik, geri kafalılık, değişen dünyayı anlayamamak”* teorileri, tekellerin iletişim kanallarıyla halk kitlelerine götürüldü.

Emperyalistlerin ve faşist işbirlikçilerin halk kitleleri-

ne, devrimci örgütlere yönelik terör faaliyetleri ise, artarak sürdü. Halk güçleriyle emperyalist faşist güçler yeniden bir saflaşma yaşarken ve devrimci mücadele her şeye rağmen gelişip büyürken, emperyalizmle uzlaşma teorilerinin şampiyonları da bu saflaşmada emperyalistlerden yana saf tutmaktan çekinmediler.

Sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte, bütün dünyada ortaya çıkan Marksizm-Leninizmin evrensel tezlerini reddetme, uzlaşma temelinde gelişen sağcı düşünceler, ülkemizde TKP vb.'leri dışında tutulursa, çok yankı bulmadığı izlenimi verdi. Görünüşte, özellikle de TKP ve çevresinin ihaneti ortaya çıktıktan sonra, Marksist-Leninist mirası sahiplenme ve bunun savaşını sürdürme kararlılığı olduğu söylenebilir. Ama bu durum, yanıltıcıydı ve sadece görünüştü. Oldukça derin kökleri olan, gerçekte devrimcileşmeyen, halka ve kendi özgücüne güvenmeyen, emperyalizme ve faşizme karşı olan savaşı kazanacağına inanmayan, bu oportünist akımlar, emperyalizmin ve faşizmin yoğun şiddeti altında gelişememe durumuyla yüz yüze gelince, gerçek oportünist yüzleri açığa çıktı. Düşüncelerini ve pratiklerini yeniden düzenlediler. *“Barış, demokrasi ve yaşanan dünyayı kavrama”* adına örgüt, çalışma tarzı ve mücadele biçimleri değiştirildi. **Dost** ve **düşmanlar** yeniden belirlendi. Emperyalizmin ve faşizmin, terörizm edebiyatı yeniden hortlatıldı. Her gün silahlar patlıyor, insanlar ölüyor ve savaş, kitlesel biçimler almaya başlıyordu. Ülke, adeta bir iç savaş yaşıyordu. Kuşkusuz, bu sapkın akımlar çoğunlukla bu savaşta yoktular.

Devrimin şiddeti korkutuyordu.

Bu oportünist akımların hocası, Aydınlık çetesidir. Ne zaman devrimci mücadele gelişse, umut olmaya başlasa, ihbarcılık dâhil, hemen her yola başvurarak devrimci mücadelenin daha fazla gelişmemesi için, oligarşiyle birlikte saf tutar ve devrimcilere saldırır. Gerekirse provoke eder. Şimdilerde henüz, Aydınlık'ın durumuna düşmemişlerse de, şu veya bu biçimde bu rolü oynayacak ve devrimin

karşısında saf tutacak oportünist akımlar gelişmeye başlayacaktır. Eski TKP ve TİP yelpazesinden arta kalan revizyonistler, legal parti adına birçok dükkân açıp emperyalistlerin ve faşizmin şiddetinden korkan kesimleri örgütleyip, devrimi yolundan saptırmayı amaçlamışlardır. Devrim, kendi kurallarıyla gelişmeye devam ettikçe ve de oligarşiyle halk arasındaki çelişkiler şiddetlendikçe, emperyalizmin terör demagogilerine yeniden başvurmaya başladılar. Sözde Marksist-Leninist olup, emperyalizm ve işbirlikçileriyle uzlaşmayı reddetmiş, legalizmi benimsememiş bir kısım oportünistler de Marksist-Leninist söylemi bırakmadan devrimci hareketlere emperyalizmin terörizm suçlamasını getirip uzlaşma teorilerini meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Yavuz hırsız rolündeler. Ortaya çıkan gerçek yüzlerini gizlemek için, önce kendilerini emperyalizm ve faşizm için çok tehlikeli ve de güçlü tahlil edip, herkesin kendilerine düşman olduğu ve de saldırdığını söyleyerek, kendi dışlarındaki herkese saldırıya geçip, uzlaşmacılıklarını meşrulaştırmaya ve saflarındaki insanları tutmaya çalışıyorlar.

Bu siyasi yapıların, devrimci mücadelede önemli bir yerlerinin olmadığı, özellikle de silahlı mücadeleyle ilgileri olmadığı bilinir. Bu kafa yapısının tutarlı olamayacağı, esen rüzgârlara göre sıkça değişeceği sır değildir. Kimileri de on beş yıllık kış uykusundan sonra artık *“barış, akan kanı durdurmak ve demokrasi”* adına devrimci mücadeleyi geriletmek, saptırmak için adımlarını hızla atmaya başladı. Bir yandan kendilerini, halkı ve tüm devrimci değerleri reddedip aşağılarken, emperyalizme ve burjuvaziye dalkavukluk derecesinde mesajlar iletebilmek için, ellerinden geleni yapmaktadırlar. Görüntüler, karizmalar, sol lafızlar kaldırıldığında ortaya çirkin bir tablo çıkar. On beş yıl süresince, ulusal ve Marksist-Leninist silahlı devrimci hareketlerin oligarşi tarafından yok edilmesini beklediler. Bu hayalleri gerçekleşmeyince, oligarşi ve emperyalizmle olan silahlı savaş gelişip güçlenip oligarşiyi teh-

dit eder hale gelince, kendileri için icazet ortamının oluştuğuna karar verdiler. *“Bütün sol geri, dünyayı ve ülkeyi anlayamıyor, eski politikalarla halk kitleleri örgütlene-
mez”* vb. vb. diyerek ülke ve devrim gerçeğimizi arsızca yok sayıp, on beş yıllık sürede hiçbir şey olmamış gibi, hiçbir şeyin hesabını vermeden, vakıflarda, emperyalistlerle kokteyllerde burjuvaziyle tanışıp, devrimci mücadele karşısında yer almanın hesaplarını yapıyorlar. Hep aynı nakarat... TERÖRİZM... Terörizm edebiyatıyla silahlı mücadeleye karşı çıkmak ve oligarşinin saldırısından korunmak, devrimcileri hedef göstermek asli görevleri olacak. Yaşadığımız koşullarda, mücadelenin gelişimi bu yorgun, yılgın ve inançsızları süratle saflaştırmaktadır. Oligarşi ve emperyalizmle köprüler kurup, devrimcileri etkisiz hale getirebilmek için, her türlü politikayı ve taktiği gündeme sokacaktır. Bu durum giderek derinleşecektir.

Siyasi bir yapı, emperyalizme ve faşizme karşı savaşan, hatta muhalif olan yapıların izlediği yolu, taktikleri beğenmeyebilir, yanlış bulabilir. Hatta anarşist, terörist olarak da değerlendirebilir. Ama bu örgüt ve gruplar emperyalizme ve faşizme karşı konumlarını sürdürüp savaşmaya devam ettikçe, dost saflarındadırlar. Dostluk, özneli bir ilişki, özellikle de düşman karşısında birliktelik demektir. Bunun dışına çıkanlar, düzenin yanında saf tutmuşlar demektir.

Gerçeği karartmadan, eveleyip gevelemeden çıplak haliyle ortaya koymak gerekir. Bugün bütün dünyada, uluslara ve halklara karşı dizginsiz bir şiddeti kullanan ve bu şiddetle, halkları sindirip teslim almak isteyen emperyalistler ve onların işbirlikçisi iktidarlardır, yani teröristlerdir. Terörist, emperyalistler ve işbirlikçileridir. Bütün dünyada emperyalizm ve işbirlikçilerinin terörü en açık biçimde sürerken ve ülkemizde devletin terörü artık hemen her kesim tarafından görülmeye başlanırken, sol görüşlü bir kısım siyasi yapıların terörizm demagojilerini

gündeme sokmaları emperyalizmin ve faşizmin devrimcilerle karşı politikalarıyla uyum halindedir.

Emperyalizme tutarlı bir şekilde karşı olmayanlar ve savaşmayanlar, emperyalizmin terör olgusunu bilerek görmezden geliyor ve gelecekteki iktidarlarını da, emperyalizmle birlikte oluşturmayı planlıyorlar demektir. Bu tarz; barış, demokrasi, terörizme karşı olma vb. birçok kılıfla karşımıza çıkan ve çıkacak olan, düzeni koruyan, ona yönelen devrimci şiddet karşısında saf tutan bir geleşmedir.

Emperyalizme karşı olmakla, işbirlikçilerine karşı olmak birbirinden ayrılamaz. Sözde anti-emperyalist söylemi sürdürerek işbirlikçileriyle ittifaklar içerisine girmek ve bu işbirlikçilerle birlikte devrimci harekete karşı tavır almak doğrudan emperyalizmin bir faaliyetidir.

Emperyalistler ve işbirlikçilerinin terörü tartışılmaz bir gerçektir. Bu terör karşısında doğru veya yanlış taktiklerle de olsa, sürdürülen mücadele meşrudur ve *“solum, halktan yanayım, emperyalist ve devlet terörüne karşıyım”* diyen herkes, bu meşru mücadelenin yanında olmak zorundadır. Dahası kuru, soyut sözlerden çıkıp dayanışmaya, desteğe hatta güç ve eylem birliklerine dönüşmek zorundadır.

Her şeyiyle, tüm gücüyle emperyalizme, faşizme ve bunların terörüne karşı çıkıp bu teröre karşı sürdürülen mücadeleyi desteklemeyenlerin, barış, demokrasi, insan hakları ve demokratlık gibi düşünceleri sahtedir.

Emperyalizme ve faşizme karşı olmadan, düzene karşı mücadele edilemez. Önce güç toplama, taktik davranma adına emperyalizmi görmezlikten gelme, emperyalist hedeflere dokunmama, devrimci iktidar görünümü altında yeni sömürgeciliği savunmaktır. Emperyalizm, çeşitli ulusal ve sol örgütlerin bu niyetlerini gördüğünden, gelecek hesapları yapmakta ve buna uygun olarak da örgütlerle ilişkilerini düzenlemektedir. Sol örgütlerin bazılarının

izlediği bu yol, sosyalist ve kurtuluşçu yol olmayıp, esasta ve sonuçta düzen içi bir savaş olup, halkı kurtuluşa götüremez.

Emperyalizme karşı olunmadan, faşizme karşı olunamaz.

Emperyalizme karşı savaşmama hiçbir taktikle açıklanamaz.

Emperyalizme karşı savaşmayanlar ve emperyalizme karşı olmadığını gösterip emperyalistlerin desteğini almaya çalışanlar, emperyalizmi ve ülkedeki faşist terörü meşrulaştırıyor, emperyalistlere dayanarak iktidar olmak istiyor demektir.

Emperyalizm; barış, demokrasi, insan hakları, ulusal ve azınlık hakları yalanlarıyla emperyalistliğini ve teröristliğini gizlemeye çalışırken, bir kısım sol örgütlerin de, bu yalanlar çerçevesinde onlarla iç içe politikalar üretmesi emperyalizm gerçeğinin halk kitlelerinden gizlenmeye çalışılması demektir.

Dizginsiz vahşeti ve terörü gizlemek demektir. Türkiye solunda ve milliyetçi birçok harekette bu temeldeki gelişmeler oldukça tehlikeli olup, sosyalist olmayan ve faydacı politikanın örneklerini sunmaktadır. Neredeyse, emperyalizm kavram olarak bile unutturulmaya çalışılmaktadır. Emperyalizm, bu zeminde manevra alanı bularak halklarla ve kurtuluş mücadeleleriyle oynamak istemektedir. Buna izin vermeyeceğiz. Devrim tarihimiz, emperyalizme karşı şanlı mücadele sayfalarıyla doludur. Bu tarihi unutturmak ve hafızalardan silmek mümkün değildir.

Emperyalizm, özellikle de ABD emperyalizmi, her yıl, işbirlikçi iktidarlardan ve de kendi gizli servislerinden aldıkları bilgilerle “terör örgütlerinin” listesini açıklamaktadır. Bu listeleri yayınlamaktaki amaçları açıktır. Kendilerine karşı olan örgütler ve ülkeler hedef gösterilerek yok edilecek veya emperyalizme karşı olma tutumlarından vazgeçerek uzlaşacaklardır.

Uzlaşanlar çoğalırken, devrim de yükselmeye devam ediyor.

Emperyalizme karşı savaşmak ve dünyanın neresinde olursa olsun, emperyalist teröre karşı çıkıp dünya halklarının yanında yer almak, ülkemiz devrimci hareketinin onur sayfalarıdır. Bu amaç için yüzlerce şehit verdik. Bugün, emperyalizmle uzlaşıp, politika yapmaya çalışanlar, bu tarihe ve halka sırt çevirenlerdir. Halka karşı bu tavrın önünde barikat olacağız. Emperyalizmin her yıl, “terörist” listelerine örgütümüzü koyması ve tehlikeli göstermesi bizim için bir onurdur. Bu, şehitlerimizin bize bıraktığı mirastır. Emperyalizme karşı savaşı yükselterek bu onuru sürdüreceğiz. **Emperyalizme karşı savaş sürdürülmeden, Devrimci Halk İktidarı kurulamaz.** Kurulacağını iddia edenler, emperyalist egemenliği ve yeni sömürgeciliği Halk İktidarı görünümünde gizlemek isteyenlerdir.

Emperyalizmin, ABD emperyalizminin “terörist” listeleriyle devrimcileri hedef göstermesine ve dünya halklarını yanıltmasına karşı durmak ve emperyalist teröristleri bütün dünya halklarına teşhir etmek, tavır almak emperyalizme ve faşizme karşı olduğunu söyleyen herkesin görevidir.

Emperyalistlerin birliktelikler yaratarak, halklara karşı uyguladıkları teröre, emperyalizme karşı olanlar da çok çeşitli zeminlerde birleşip, emperyalizmin terörünü gösterip, buna karşı savaşı geliştirmelidirler. Susmak, karşı durmamak, emperyalizmin “terör” ve “terörist” politikalarına yeşil ışık yakmak ve uzlaşmak demektir.

Bağımsız bir örgüt, bağımsız bir ülke, özgür bir halk ancak emperyalizmin ideolojik, politik, kültürel, tüm politikalarından kopuş sağlayarak ve savaşarak kazanılabilir.

12 Temmuz Şehitlerini Anmak

Yayınlandığı yer:

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı KURTULUŞ

Sayı: 22 / Tarih: 8 Temmuz 1995

Hareketimiz, 12 Temmuz 1991’de, karşı devrimin şiddetini çok çarpıcı bir biçimde ilk defa yaşadı. 12 Temmuz’da on, 14 Temmuz’da iki yoldaşımızı kaybetmiş, kadrolarımızdan, sempatizanlara kadar herkes derinden sarsılmıştı. Askeri ve siyasi üslerimiz basılmış, birçok doküman düşmanın eline geçmiş, hangi ilişkilerimizin deşifre olup olmadığı belirsiz hale gelmişti. Düşman, hareketimizi yok etmek için bütün gücüyle saldırılara devam ediyor, operasyonlar düzenliyordu. **Savaş ve savaşı yaratan şehitlerimiz öğretiyordu.** Savaşı öğrenerek öğretmek ve savaşı büyütmek görevdi. Düşman, daha büyük katliamlara başvuracak, devrimci öncülerin katledilmesinden öte, kitle-sel olarak halkımızı da katledecekti. Bu yanıyla 12 Temmuz, yalnız hareketimize karşı değil, tüm devrimci demokratik güçlere verilmiş bir gözdağı hareketiydi. Daha büyük bir savaşı yaratarak düşmana cevap vermek, bize umut bağlayanların umutlarını boşa çıkartmamak ve devrime yürümek zorunluluktu. Her yenilgiden, her darbeden dersler çıkartmış ve yürüyüş tempomuzu her seferinde biraz daha hızlandırmış bir harekettik. Yoktan var etmeyi, düşerken ayağa kalk-

mayı öğrenmiş bir harekettik. Umutsuzluğa düşenler, bir daha ayağa kalkamayacağımızı veya sıradanlaşacağımızı düşünenler, tarihimizi bilmeyenlerdi.

Bugün dosta, düşmana mal olmuş, hiç kimsenin inkâr edemeyeceği gerçeklikle devrimci mücadele tarihimizin en onurlu sayfaları hareketimizce yazılmıştır. Bu tarihin asıl sahipleri şehitlerimizdir. Bu tarihin oluşumunda başından günümüze kadar özellikle **NİYZAİ AYDIN** ve **İBRAHİM ERDOĞAN**'ın emekçilikleriyle, savaşçılıklarıyla, önderlik yetenekleriyle oynadıkları rol, hareketimizin tarihinde önemli bir yere sahiptir. **NİYZAİ**'yi anlatmak, hareketimizin tarihini anlatmakla özdeştir. Bugün, 12 Mart 1971 faşizmini, devrimcilerin yenilgisini, ortalığı kasıp kavuran inkârcılığı, döneklıği genç kuşaklar çoğunlukla bilmez veya kitaplardan okuyorlardır. Bu yıllarda devrimci olmak, devrimci saflara insan kazanmak her şeyden önce 12 Mart faşizmine karşı savaşmış, silahlı mücadele veren devrimci örgütleri savunmak ve içeride olup da dönekleşen, yıldınlaşan unsurlara karşı savaşmak demektir. Hiçbir örgütlenmenin, en küçük bir demokratik örgütlenmenin dahi olmadığı koşullarda, faşist saldırılara karşı koymak, herkese rağmen silahlı mücadeleyi savunmak Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'ni savunmak ve yeniden örgütlenmek gerekiyordu. İşte bu savaşımızın, bu zorlu görevlerin başında, içinde **NİYZAİ AYDIN** vardır. 1974'e kadar silahlı mücadelenin yarattığı sempati, **NİYZAİ**'nin kişiliğini, mücadeleyi ise bu mücadeleye olan inancı belirler. 1974 bir dönüm noktasıdır. Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin mirasçısı hatta, olası önderi görülen, içeriden çıkmış birçok insanın, değil önderlik, bizim düşündüğümüz devrimci bir harekette sıradan bir sempatizan bile olamayacakları, esas olarak devrimi engellemek misyonunu yükledikleri ortaya çıktı. Bunu ilk görenlerden biri de **NİYZAİ**'ydi. Karmaşıklıkların üstesinden gelecek bilgi ve deneye sahip değildik. Ama sezgisel de olsa teoride ve pratikte kaos ve kargaşaya yaratanları tanıyarak şehitlerimizin, önderlerimizin yolunun, devrim yolu olduğunu

genel hatlarıyla kavradık. Düşman ideolojisi yenilgi yıllarında oldukça geniş bir kesimi kapsamış ve çok çeşitli renk ve tonlarda yeniden ve yeniden ortaya çıkıyordu. Görünüşte THKP-C'yi savunan, özünde dönemlerle aynı yolu izleyen insanlar ortaya çıkıp demokratik kitle örgütlerini, gençlik örgütlerini ele geçirip THKP-C'yi tasfiye ederek bir daha dirilmemek üzere gömmek istediler. Bunlarla da savaşmak gerekiyordu. Savaşık. **NİYAZİ** bu savaşın kurmaylarından ve savaşçılarından. O, hep geleceğe umutla bakan, umutsuzluğu kişiliğine yakıştırmayan bir insandı. Hep yanı başımızda büyük bir moral ve büyük bir güç oldu. Döneklerin, tasfiyecilerin geçmişlerine, karizmalarına güvenerek, genç hatta çocuk gördükleri insanların THKP-C'yi sahiplenışı ve her geçen gün sahiplenilenlerin daha da çoğalmasıyla manevra alanı bulamıyor ve gerçek yüzlerini göstererek oportünist, revizyonist saflara gidiyorlardı. Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi savaşmış, yenilmiş, kahramanlar ve hainler çıkartmış ama yaşıyor ve yeniden yükseliyordu. THKP-C artık **NİYAZİ** gibi genç insanlarımızın omuzlarında yükselecekti. Üniversite gençliğinden, gecekondulara, ortaöğrenim gençliğine, yoksul köylülere kadar tüm ülkeye yeniden yayılıyordu. Mahir Çayan'ın ve THKP-C külliyyatının el yazmalarıyla, daktiloyla, teksirle binlerce çoğaltılıp tüm ülkeye dağıtıldığı ve elden ele çoğaltılarak yaygınlaştığı yıllar bu yıllardır. Sessiz, gizli ve tevazu içerisinde yapılmak zorundadır bütün bunlar. Dönekler, tasfiyeciler şaşkındır. THKP-C fiziki olarak yoktur. Tek bir komite, hücre örgütlenmesi dahi yoktur. Ama THKP-C düşüncelerini savunup hayata geçirmek için and içmiş **NİYAZİ** ve birkaç insanımızın inatçı kavgası, ısrarı, gençliğimiz ve halklarımız nezdinde THKP-C'nin maddi ve manevi varlığını hep hissettirmiş, onu tasfiye etme çabaları boşa çıkartılmıştır. **NİYAZİ** bu kavgamızın neferi ve önderlerindendir.

Devrimci olmak, her koşulda yolunu şaşdırmamak, doğruyla yanlış ayırt etmek, yoklara olmazlara teslim olmamak, savaşmak ve savaştırmayı başarabilmektir. Yıl 1974...

Türkiye oligarşisi beyaz güvercinler uçurarak Kıbrıs'ın bir kesimini işgal etmiş, yılların tecrübeli, engin ufuklu sosyalleri ya işgali destekliyor ya da “ortalık toz duman içinde” diyerek laf cambazlığı yapıyor ve işgale yeşil ışık yakıyorlardı. Kürdistan'ın bir kentinde **NİYAZİ**'nin büyüdüğü kentteyiz. İşgale tavır almak gerekiyor. Devrimci, demokrat, milliyetçi geçinen hemen tüm kişi ve gruplara işgale karşı olmak, bağımsız Kıbrıs istemek temelinde bir şeyler yapmak gerektiği iletildiğinde, istisnasız herkes bir şey yapmak istemez. Tasfiyecilik insanların devrimci dinamiklerini yok etmiş, devrimci görevlerden kaçmayı gelenek haline getirmiş, dönekliği meşrulaştırıyorlardı. Çaresiz olamazdık. Akraba çevrelerinden demokrat, nitelikli feodal arkadaşlardan iki grup kurulur. Ve Kürdistan'ın bu kenti “*Bağımsız Kıbrıs*”, “*Emperyalizm Halkları Birbirine Kırdırıyor*” sloganlarıyla donatılır. **NİYAZİ** de içinde olmak üzere yakalanırlar. Ama kent, herkese, her şeye rağmen yazılan sloganlarla çalkalanmış, ölü sessizliğindeki kentte düşman, sanki devrim olmuş gibi ayaklanmıştı. Bu örnekler **NİYAZİ**'nin devrimci kişiliğini, enerjisini ve giderek bu tür kişiliklerin hareketimizin ilke ve geleneklerini oluşturduğunu göreceğiz.

Sivil faşist saldırılara karşı örgütlenmek, savaşmak, kadrolaşmak, Parti-Cephe'yi yeniden yaratmak ve mücadeleyi hızla emekçi kesimlere taşımak başta gelen görevlerdi. **NİYAZİ** bu yıllarda Devrimci Gençliğin önderlerindendi. Oligarşi, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ni işleterek devrimcileri tasfiye edip Parti-Cephe'nin oluşumunu yeniden engellemek için gençlik örgütlerini kapatmaya, önderlerini tutsak etmeye başladı. **NİYAZİ** aranma durumuna düştü. 12 Mart'ın '74 affıyla çıkan onlarca cazip şöhreti okul bitirerek, oligarşiye askerlik borçlarını ödeyerek çoluk çocuğa karışarak düzene yerleşme çabasındaiken, **NİYAZİ** yoksul emekçilerle birlikteydi. İstanbul Küçükköy'ün cam işçileri, cam işçileri direnişlerini yaratanlar, Küçükköy'ün gençleri O'nu yakından tanırırlar. Küçük bir barakada sabah işine giden, gece ne zaman geldiği belli olmayan bir işçi, halktan bir in-

sandır. Basit ve sadedir. Düşüncelerimiz, geleneklerimiz, il-kelerimiz ve her koşulda savaşıma anlayışımız böyle oluşu-yordu. Döneklerin, tasfiyecilerin düzene yerleşerek oluşturu-dukları hareketler ise düzen kişiliklerini yansıtacak, düzenin ilke ve geleneklerini devrimci-sosyalist görünümde örgütle-re taşıyacaktı ve düzenle uzlaşacaktı.

THKP-C potansiyeli büyüyor ve tüm oportünist ve reviz-yonistlere korkulu rüyalar gördürecek ölçüde geliyordu. Örgütsüz olmasına rağmen maddi bir gücü ve genç kuşak-lar büyük bir tutkuyla THKP-C'yi sahipleniyordu. Düzene yerleşme çabasında olan, yerleşen esas olarak Parti-Cep-he'ye ihanet eden, oligarşiye yaltaklanan Yusuf Küpeli, Mü-nir Ramazan Aktolga gibi hainlerle öz olarak aynı düşünce-leri paylaşanlar, Parti-Cephe savunucusu söylemleriyle ye-niden siyasi arenaya çıktılar. Tasfiyecilik, bu kez daha plan-lı ve daha hesaplı geliyordu. Genç kuşakların omuzlarında yükselen ve giderek gelişen Parti-Cephe potansiyeli tasfiye-cilerin gözlerini kamaştırıyor ve bu potansiyel üzerine çıkar hesapları yapmalarını getiriyordu. Bu çıkarıcılar, halka ve devrime inanmayanlar, devrimci hareketin gelişimini engel-leyecek binlerce insanın tutsaklığına, işkence görmesine, yüzlercesinin şehit olmasına neden olacak ve sonuçta düze-ne yerleşeceklerdi. Bu tasfiyeciler önceki tasfiyecilerin so-nundan dersler çıkarmış, oyunu daha ustaca oynamışlardı. Yıllarımızı aldılar. Tasfiyeciliğin, dönemliğin ipuçlarını gör-dük. Ama siyasette tecrübesizlik, saf inançlar, tasfiyecilerin gerçek yüzlerini erken görmemizi engelledi. **NİYAZİ** tasfiye-cilere karşı mücadele ederek hareketimizin oluşumunun ilk adımlarını atarken tasfiyecilere karşı netliğiyle, kararlılığıyla kavga adamı olmuş ve birçok insanın eğitilmesinde, dev-rimcileşmesinde önemli roller oynamıştır. Tasfiyecilik, ol-dukça güçlüdür. Tasfiyecilikten kopuşumuz, Türkiye sol ha-reketinde bir dönüm noktası olmuş, solun neredeyse hemen tümü söz birliği etmişçesine tasfiyecilerle birlikte hareketi-mize karşı tavır almış, tecrit etmek istemiştir. Oportünizm ve tasfiyecilik lafızlardaki tüm farklılıklarına rağmen devrim-

ci harekete karşı birleşiyor ve statükoları yıkacak devrimci bir hareketi istemiyorlardı. Sahip olmamız gereken inatçılığı ve ısrarı kişiliklerimizde, örgütümüzde halkımıza göstermeliydik. Bize kapatılmak istenen, parsellenen siyasi arena-da, kıran kırana bir savaşı yürüterek kendimize yer açtık. Devrimci Sol doğdu. **NİYAZİ** Kürdistan kentlerinde Dersim, Malatya, Sivas dağlarında halkı ve gerillayı örgütlemekle görevli Kürdistan Komitesi'nin Siyasi Sorumlusudur. 12 Eylül'ün hemen sonrasına kadar bu görevdedir.

12 Eylül sonrasında Merkez Komitesi'nin Siyasi Sorumlusu olup hareketi sahiplenendir. 12 Eylül'ün darbelerini boşa çıkartmak, savaş gücümüzü yeniden harekete geçirmek ve faşist cuntaya darbeler vurmak için örgütlenmelerimizi, silahlı birliklerimizi yeniden düzenler. Cuntaya karşı savaş bayrağımızı yükseltir. Tutsak düşer. Düşman karşısında ser verip, sır vermeyen, direnendir. Tutsaklık koşullarında "Özgür Tutsak" kişiliğinin temsilcilerinden ve önderlerindendir. Hareketli, enerjik, umut doludur. O'nun bu özelliği hiç kaybolmamıştır ve Devrimci Sol kişiliğidir dersek yanlış söylemiş olmayız.

Yıl 1985... Tutsağız. Dışarıda, esas olarak tutsaklık koşullarındaki direnişlerin yarattığı etkilerle oluşmuş aile çevreleri ve etkili olmayan bazı örgütlenmelerden başka ciddi örgütlenmelerin olduğu söylenemez. Ama oligarşiye karşı biriken öfke büyüktür. Çok çeşitli çarpık düşünceler, sapkın akımlar, uzlaşma teorileri ortalıkta bolca dolaşmaktadır. Potansiyelimizi, insanlarımızı, yeni taktiklerle yeniden örgütlemeliydik. Ve savaşı yükseltmek görevi kendini dayatmaktadır. **NİYAZİ**, bu zorlu görevi omuzlayacaktı. Tutsaklıkta verilen sözler, mücadele için edilen yeminler hatta intikam sözleri çoğu kez sahtedir. **NİYAZİ** bunlardan olamazdı. Olanaksızlıklarla dolu koşullarda, olanak yaratmak, güvensizliğin boy verdiği ortamda güven yaratmak, çarpıklıkları yok etmek ve yeniden halkımıza savaşımızı, düşüncelerimizi götürmek göreviyle yüklüydü. Adımlarımız yeniden hızlanmaya başladı. Devrimci Sol ruhu kendini hissettirerek devrim-

ci hareketin önünde engel olmak isteyen çarpık akımların önünü kesti. Olumsuzlukların üstesinden gelmeye ve örgütlenmeyi yeniden öreerek savaşı yükseltmenin adımları atıldı. Devrimci Sol, yeniden bir güç olmuştu. Düzene teslim olanlar, legalizme oynayanlar, uğruna öldükleri, hapis yattıkları düşüncelerine ihanet edenlerin bolca olduğu bu koşullarda biz, yeni kelimelerin ardına sığınarak uzlaşma teorileri üretenlerden uzak durduk. Aforoz edildik. Geçmişten ders çıkartmamakla suçlandık.

Yıl 1989-90... Devrimci Sol yeni bir sürece girmek zorundadır. Atılım yıllarını yaşamalıdır. Şehirde ve dağda gerilla savaşının geliştirilmesi, sürece uygun örgüt biçimlerinin yaratılması, Partileşme adımlarının hızlandırılması için örgütlenmenin yeniden şekillendirilmesi vazgeçilmez görevimizdir. Geçmiş sürecin muhasebesini yapmak ve bu muhasebe üzerinde geleceği inşaa etmek gerekiyordu. **NİYAZİ**, özeleştirel olmanın geleceği inşaa etmek için zorunluluğuna inananlardandı. Hızla atılımın örgütlenmeleri oluşturuldu. **NİYAZİ**, atılımın önderlerinden, örgütleyicilerindendir. Devrimci Sol artık Türkiye sol hareketinin reddedilemez önder gücüdür. Vurduğu yerden ses çıkarmaktadır. Düşmana korku, dostlarına güven vermektedir. Tasfiyecilik rüzgârları hala esmektedir. Gorbaçov'un ihaneti, emperyalizmle işbirliği dalga dalga yayılmakta ve sosyalist ülkeleri bir bir yıkmaktadır. Oportünizm ve çok çeşitli sol akımlar, emperyalizmi ve komplolarını unutacak kadar kendinden geçmiş, bellek yitimine uğramış, emperyalizm ve halklar arasında adeta tarafsızlaşmıştır. Devrimci Sol, herkese rağmen emperyalizme ve Gorbaçov ihanetine karşı, emperyalist komplolara tavır alır. Örgütsel bağımsızlığını ve kişiliğini yeniden ortaya koyar. Emperyalistler, dünyanın en kanlı saldırılarından birini Irak halkına karşı yaptığında emperyalizmi unutturmak isteyen sol, yine ya sessiz ya da tarafsızdır. Devrimci Sol, emperyalizmin karşısında Irak halkının yanındadır. Emperyalizme karşı tek ciddi tavır alan ve bu tavrını eylemlilikleriyle bütün dünya halklarına duyuran tek örgüt Devrimci

Sol'dur. Bu eylemliliklerin örgütlenmesinin her aşamasında **NİİYAZI** vardır. 12 Temmuz şehitleri vardır.

12 Temmuz 1991... ABD emperyalizmi barış, demokrasi ve insan hakları demagojisine rağmen Irak halkına saldırısıyla tüm vahşetini göstermiş ve bu vahşetinin sonuçlarını toplamak için başkanı Bush'u ülkemize göndermektedir. **NİİYAZI** ve diğer şehitlerimiz Bush'a "Hoşgeldin" deme kampanyası hazırlamaktadırlar. İşbirlikçi oligarşi 12 Temmuz gecesi yoldaşlarımızı katlederek Bush'un vatanımızda rahatça dolaşmasını sağlamak istiyordu. Biliyorlardı. Devrimci Sol'dan başka hiçbir örgüt emperyalizmi rahatsız etmez ona tavır almazdı. Hedef Devrimci Sol olmalıydı. **NİİYAZI** ve dokuz yoldaşımız şehit oldu. Oligarşinin düşündüğü gibi Bush elini kolunu sallayarak rahatça dolaştı.

Yeni bir sayfa açıldı: **DEVİRİMCİ SOL** ve **EMPERYALİZM**... 12 Temmuz şehitleri ve emperyalizm birlikte anılmaya başladı. ABD emperyalizmi ve oligarşi, Devrimci Sol'u en tehlikeli düşman ilan ettiler. Yoldaşlarımız ölmüş, ama yenilmemişlerdi. Emperyalizme karşı savaşımadan devrimci olunamayacağını, devrim yapılamayacağını bütün dünyaya göstermiş ve teslim olmama, direnişçi tavırlarıyla savaşımızın devam edeceğini göstermişlerdi. Artık, yeni bir süreç başlıyordu. **Savaş ve Biz... Emperyalizm ve Biz... Faşizm ve Biz... Zafere kadar karşı karşıya olacaktık.**

Devrimci Sol'un bağımsız kişiliği, emperyalizm ve faşizm karşısında kararlılığı 12 Temmuz'u yaratmıştı. 12 Temmuz, bu yanıla emperyalizm ve faşizme karşı bir savaş şiarı ve geleceğin belirlenmesiydi. Devrimci Sol kişiliği, Devrimci Sol ruhu şehitlerimizin yerini süratle doldurup savaşı yenden yükseltmeyi emrediyordu. Oligarşinin yetkilileri bir yandan sevinç naraları atarken bir yandan da korkuyorlardı. Kayıplarımızı yeniden telafi ettik. Savaşı yükseltmeye devam ettik. Emperyalizm ve faşizm 12 Temmuz'la bizi devrim yolumuzdan döndüremezdi. Bütün dünya bu gerçeği gördü. Devrimci Sol artık bir daha belini doğrultamaz diyenler Devrimci Sol'un yok edilemeyeceğine inanmaya

başladılar.

Yoldaşlarımız şehit olmuş, Bush ülkemizde 13 Temmuz'da rahatça dolaşmış, ama birkaç ay geçmeden Amerikan emperyalizminin üsleri yeniden hedefimiz olmuştu. Oligarşinin tüm demagogileri yerle bir olmuş, devrimci savaşımız sürüyordu. Yeni dünya düzeni bizi teslim alamamış, savaşımızı engelleyememişti. İdeolojik ve örgütsel bağımsızlığımızla bu savaştan zaferle çıkmıştık. Zaferin sahibi şehitlerimizdir.

Yoldaşlar, Sevgili NİYAZI

Dağlarda ve şehirlerde yükselen gerilla savaşını, Parti-Cephe düşünüyü, halk kitlelerinin kitlesel savaşının geleceği günleri birlikte hayal ettik. Her şeyi yoktan var ettik. Çokça düşmanımız oldu. Düşmanlarımızla savaşmayı öğrendik. Bir avuç insandık. Bütün dünyaya meydan okuduk. Düşüncede, örgütlenmede, pratikte hiç kimseye bağlı olmayan, kimse-den icazet dilenmeyen Devrimci Sol'u yarattık. Sizler, aramızdan erken ayrıldınız. Ama hayallerinizin gerçek olacağını bilerek, gözleriniz arkada kalmadan, "acaba" demeden ayrıldınız. Öldünüz. Ama bugün daha çok korkuyorlar. Çünkü dağlarda ve şehirlerde süren savaşımız, halkın barikat savaşlarıyla sürüyor. Daha çok korkuyorlar. Parti-Cephe'nin oluşmasından, savaş yönetmesinden kâbuslar görüyorlar. Sizden korkuyorlar. Her 12 Temmuz'da "*Devrimci Sol saldıracak*" diye alarma geçiyorlar. Suçlarını itiraf ediyorlar. Hep güvendiniz. Güvendik. Bu güvenle savaşıyoruz. Devrim tarihini yazıyoruz. Sizin, düşmana karşı kararlılığınızla, yol göstericiliğinizle, kişiliğinizle genç kızlarımız ve erkeklerimiz, yaşlılarımız savaşı sürdürüyor. Destanlar yaratıyor. Onların kişiliklerinde, silahlarından çıkan mermilerde yaşam biçimlerinde sizler varsınız. Güvenmeye devam edin. Yüzünüzü asla kara çıkartmayacak ve emperyalizmi yeryüzünden kaldırmıncaya, sömürsüz bir dünya yaratıncaya kadar savaşımaya devam edeceğiz.

Tüm Yoksul Kentler ve Mahalleler Bizim Olacaktır

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 1 / Tarih: 15 Temmuz 1995

Yoksulluk, işsizlik, kadınlarımızın, kızlarımızın, çocuklarımızın, kapitalist özlemlerle arzu edilmeyen durumlara düşmesi... hepsi bizimdir. Bizim olana sahip çıkmak, korumak herşeyden önce onlara sınıf ve halk gerçeklerini öğretmek, eğitmek ve düşmanın karşısında tavır almasını sağlamaktır. Bunu yapmadığımız sürece halktan yana olmak, halk için savaşmak, vatansever olmak anlamını yitirir ve kavramın içi boşaltılır.

Halk hareketinin ve savaşın yükselmeye başladığı her dönemde ayrışmalar ve saflaşmalar da yaşanır. Özellikle de halk hareketinin şiddet metodlarını da kullanması durumu, giderek devrim ve karşı-devrim çatışmasını şiddetlendirecektir. Bu şiddetli çatışmayı zafere kadar sürdürmek için uzun soluklu olmak gerektiğinin bilincine varmayanlar, karşı devrimci şiddetin tırmanmasıyla paniklemeye başlar ve bunu teorileştirirler.. Gazi ayaklanmasından bugüne kadar gerek oligarşi cephesinde, gerekse sol cephede bu gelişmeler ekseninde, tartışmalar bir türlü bitmemekte ve her geçen gün biraz daha art-

maktadır.

Oligarşi, Gazi ayaklanması, Okmeydanı ve Nurtepe direnişlerini Alevi-Sünni çatışması diye lanse edip, Aleviler üzerine politikalar geliştirerek halk hareketini etkisiz hale getirmeye, en azından hedef saptırmaya çalıştı. Alevi-Sünni propagandası ve bu temelde bir kısım Alevi gericilerine verilen tavizlerle sorunu halledebileceklerini düşündüler. Fakat Gazi, halkın nasıl savaşması gerektiğine bir örnekti ve çok farklı boyutlarda, biçimlerde Anadolu'ya da sıçradı. Sibel Yalçın'ın cenazesinin verilmemesi bu korkunun sonucuydu. Ancak, cenazenin direnişle alınması ve tüm gözetililere baskılara rağmen, beş bini aşkın insanın, hem de polis cezalandırmış bir savaşçının cenazesine katılması oligarşi için büyük tehlikeydi. Halkın hemen tüm sınıf ve tabakaları baskı, zulüm ve devletin çıkar çetelerine karşı artık pasif mücadele biçimleriyle yetinmeyerek ve sadece hükümeti, devleti protesto etmeyerek adaleti kendisi uyguluyor, hesap soruyor, doğrudan devletin karakollarını ve polisini hedefliyordu. Sibel'in cenaze törenine binlerce insanın katılması oligarşiyi derinden düşündürüyordu. Aktif, pasif, barışçı gösterilere, en masum talepler için yola çıkan, sesini duyurmak isteyen herkese karşı topyekün saldırı kararı aldılar. Sistem savunun sol maskeliler hariç, hemen herkes bu saldırıdan nasibini alıyor. Öyle ki, kültür merkezleri, çok sıradan dernekler, dergiler, ilerici yurtsever sanatçılar saldırıya uğrarken, ama esas olarak da devrimci dinamiklerin en yoğun olduğu ve barikat savaşlarını yaratan gecekondu, saldırının temel hedefi oldular.

İstanbul, bir yanıyla gecekondu kenti olup Nurtepe'yi, 1 Mayıs'ı, Küçük Armutlu'yu yaratmıştı. Gecekondu yoksullarının, emekçilerinin faşist saldırılara ve devlete rağmen yaşayabileceklerini, kendi kendilerini yönetebileceklerini göstermiş ve devlete karşı bir konumda olmuşlardır. Gazi, devlete karşı olmanın ne anlama geldiğini ve nasıl savaşılması gerektiğini göstermişti. Nurtepe ve Ok-

meydanı, yoksulların birlikte mücadelesini ve dayanışmasını çok çarpıcı bir biçimde vurgulamıştı. Sibel'in cenazesinin alınması ve cenaze töreni devrimcilerle emekçilerin birbirlerinden ayrılmayacağını ve ancak devrimcilerin öncülüğünde halkın kurtuluşunun olabileceğini, herkesin görebileceği netlikte ortaya koymuştur.

Hiçbir dönemde, halkın hiçbir kesimiyle ciddi bağları olmamış, halkın yanında bulunmamış, esas olarak düzen içi düşünceden ve yaşamdan kopmamış küçük-burjuva aydını sosyalistler, halkın mücadelesinin bu gelişimi ve karşı-devrimci şiddetin halka karşı topyekün saldırıya geçtiği durumda, halka küfür etmeye başladılar. Gerekçe çoktu. Küçük-burjuva aydınının savaşa katılmaması için mutlaka beğenmediği şeyler olmalıydı. Gecekondularda, barikatta savaşanlar çocuk denecek yaştaymışlar... Yüzleri maskeliymiş... 1 Mayıs'ta asker disiplinde yürümüşler. Marksizm-Leninizmi bilmiyorlarmış... vb. vb. Bütün bu "şahane" gerekçeler, faşizmin halka yaptığı saldırı karşısında susmak, dahası direnen halkı aşağılayarak eleştirmek için yeterdi. Böylece hiçbir riske girmeden, faşizmin şiddetini üzerine çekmeden, hatta faşizmin akıllı uslu çocukları olmayı başarırlardı. Halkın savaşı, herkesi ait olduğu yere yerleştirecek, en açık haliyle halkın iktidarını isteyenlerle istemeyenleri ayırıştıracaktır.

Doğrudur; barikat savaşlarına katılan yetmişlik insanlarımızdan, çocuklarımıza kadar herkes olmasına rağmen, barikatın öncüleri gecekondu gençleridir. On yıllardır düzen içinde yaşayan, düzenin nimetlerinden faydalanmak için düzen üniversitelerini bitiren, yoksulluğun ne demek olduğunu bilmeyen, altı yedi yaşında yaşam kavgasına atılmanın nasıl bir düşünce ve ruh halini yarattığını kavrayamayan küçük burjuva aydını, gençlerimizin düşmana karşı olan savaşının ve öfkesini anlayamaz. Evet, o gençlerimiz halka götürülmeyen ve halkın hizmetinde olmayan yüzlerce kitap okumadılar. Marksizmin laf ebeliğini öğrenmediler. Ama düzeni, düzene karşı savaşmadan onurlu yaşamamanın mümkün olmadığını kendi yaşamlarıyla, düşma-

nın zalimliğiyle kavradılar. Halk olduklarının bilincine vardılar. Ve bu temel farklılıktan dolayıdır ki, gençlerimiz savaşı engellemek isteyen küçük burjuva aydınlarının paralı ve parasız yazıları, söylenen nutuklarına, nasihatlarına değer vermiyor. Bu nedenle de aydınlarımız savaşan gençlerimize daha çok kızıyor, oligarşinin bile daha politik davranıp söylemeye cesaret edemediği hakaretleri yapıyorlar.

Gerek düşman, gerekse düşmanın dolaylı destekçileri, kim ne yaparsa yapsın, ne tür baskı uygularsa uygulasin; bütün emekçiler, bütün yoksullar, gecekondu devrimin büyük gücü olacak ve önüne çıkan her türlü engeli aşmasını bilecektir. Oligarşinin saldırıları ve küçük burjuva aydınının feryatları bu gerçeği anlamalarından, en azından sezdiklerinden dolayıdır.

Oligarşinin bugün en büyük korkusu, devrimci savaşın kitleselleşmeye başlaması ve tüm ülkeyi sarmasıdır. Bunun için pervasızca mücadele eden, etmek isteyen tüm devrimci güçlere ve halka saldırmakta tereddüt etmemektedir. Bu saldırı karşısında sol, demokrat, aydın, insan hakları savunucusu geçinen emperyalizme ve faşizme karşı olduğunu söyleyen sosyalistim diyen herkes halkın yanında yer almak, en azından halkla dayanışma içinde bulunmak zorundadır. Bunu yapmayanlar, susanlar, halkın devrimci şiddetini eleştirenler, bilerek veya bilmeyerek düşmanın safında yer almışlar demektir.

Faşizmin saldırılarına karşı daha çok örgütlenmeliyiz. Faşizme karşı olan, saldırıların hedefi olan, düzenle çelişkileri olan tüm sınıf ve tabakaları, tüm halkı örgütlemeyi hedeflemeliyiz. Çocuklardan kadınlara, yaşlılara, esnaflara, herkese gitmeliyiz. Kimi nasıl örgütleyeceğimizi en ince ayrıntılarına kadar düşünmeliyiz. Halkın kendi örgütlülükleri yaratılmadan, neyin nasıl yapılacağı, nasıl savaşılacağı konusunda halkın katılımı sağlanmadan halk örgütlenmeleri yaratılamaz, yaratılsa da işlevli ve kalıcı olamazlar. Faşist terör karşısında halkın kendini nasıl savunacağı, bu savunmada hangi araçları nasıl kullanacağı, ancak halk komitelerinin, halk meclislerinin örgütlenip gelişme-

siyle netleşirler ve benimsenirler. Düşman; saldırılarıyla, halkın devrimci potansiyelini dağıtmayı ve sindirmeyi amaçlamaktadır. Bu saldırının önüne geçmek ve düşmanın oyununu bozmanın temel yolu, halkı daha çok örgütlemek ve daha çok savaşa katmaktır. Halk, tek bir biçimde düşünen ve her zaman arzu edileni yapan saf bir topluluk değildir. Çok çeşitli düşünceleri, farklı kültürleri taşıdığından buna uygun yaklaşım tarzlarını ve örgütlenme biçimlerini bulmak zorundayız. Halkı örgütlemenin ve eğitmenin onlarca türünü yaratıcı bir şekilde geliştirmeliyiz. Pasif, aktif, kültürel, sportif, demokratik, silahlı, silahsız, legal, illegal demeden çok çeşitli biçimlerde örgütlemeliyiz. Faşist saldırılar karşısında halkın birliğini sağlayan, moralini yükselten dayanışmayı geliştiren, gençlerle yaşlılar arasında uyumsuzluğu ortadan kaldıran yaklaşım tarzları bulmalıyız. Kuşkusuz gençler en dinamik ve daha hızlı örgütlenip savaşa katılan bir kesimdir. Örgütlenen gençlik kendi dışlarında kadınları, orta yaşlıları, yaşlıları ve çocukları örgütlemiyorsa, eğitmiyorsa görevlerini yeterince yapmıyor demektir. Geniş halk kesimleri çeşitli zamanlarda kendini feda etmede dahi korku duvarını aşarak düşmanın üzerine yürüyüp kahramanlıklar yaratırken, genelde düzen içi bir meşruluğu bırakmak istemez ve bu temelde kendini dayatarak mücadeleyi yaşadığı deneylerle sınırlandırır. Halkın bu özelliği dikkate alınarak, düzen içi meşruluğu devrimci meşrulukla yer değiştirecek süreci yaşamalarını hızlandıracak deneylerini yaşayacak örgütlenmeleri ve taktikleri geliştirmeliyiz.

Gecekondu halkının yaşam sorunları ile ilgilenmek ve bu sorunların çözümünün de ancak halkla birlikte olacağını bilincini geliştirmek için de halk örgütlenmeleri zorunludur. Özellikle İstanbul'un, Ankara'nın, İzmir'in, Adana'nın ve daha birçok kentin gecekondu halkının yaşam sorunları oldukça yoğun olup, faşist baskılarla birlikte yaşam çekilmez olmuştur. Son olarak İstanbul, Ankara, Bolu, Düzce, Isparta ve Artvin'deki su baskınları, yaşanan se-

falet, iktidarın seyirciliği ve halkın öfkesi çarpıcıdır. Yoksul gecekondular halkımızın yaşam sorunlarını devletin çözme-yeceği kesindir. Elbetteki halk, devletten hakkı olanı iste-yecektir. Ama bu hakkı vermeyeceğini de bilmektedir. Halkın yaşam sorunları ancak devrimcilerin öncülüğünde kurulan ve tüm halk kesimlerini kapsayan halk komitele-riyle çözülebilir. Bu örgütlenmeler geliştirilemediğinden, halk kendi yoksulluğuyla felaketle baş başa kalmış ve ça-resizdir. Oysa en azından gecekonduların dayanışma-sını sağlayacak, düşmanın saldırıları ve yaşam sorunları karşısında birlikteliğini gösterecek örgütlenmelerini yarat-mak zor değildir. Ne yazık ki, gecekonduların sefaletine devlet ilgisiz kalırken, diğer gecekondular da sel felaketine uğrayan halkı yalnız bırakmıştır. Düşmana, halkın sınıf da-yanışmasını, yoksulların, emekçilerin dayanışmasını gös-termeliyiz. Bu dayanışma sağlandığında halkın çok küçük katkılarıyla önemli güçler birikecek, halkın birlikte müca-delesinin gelişmesinin önünü açacaktır.

Gecekondular, işsizliğin, yoksulluğun ve burjuva öz-lemlerin yaygın olduğu yerlerdir. Bu nedenle mafya gibi çı-kar çevreleri, fuhuş kumar vb. araçlarla genç erkek ve kız-larımızı düzene çekmeye çalışırlar. Hatta bunlardan fayda-lanarak ihbarcı olarak da örgütlerler. Çalışarak yaşamını zar zor sürdüren bazı emekçi insanlarımız, çocuklarının yaşamı için kazandığı parayı kumara yatırır. Faşizm in-sanları mücadeleden koparmak, mücadeleye katmamak için bu tür alışkanlıkları sürekli olarak körüklemektedir. Bu alışkanlıklar, karşı devrimci düşüncelerin birer yansıması olup halk gerçeğini dışlayan yabancı düşünce ve alışkan-lıklardır. Bunun için, gecekondularda çıkar çevrelerine, aracı ve tefecilere, mafyacılara her türlü tavrı almalıyız. Uyarılarımızı dinlemeyip kendilerini düzeltmezlerse halkın şiddetini karşılarında bulmalıdırlar. Fuhuş yuvalarına, es-rar ve eroin merkezlerine, kumarhanelere hayat hakkı ta-nımamalıyız. Hiç kimse halkın namusu, onuru ve ekmek parasıyla oynayarak, *“Ekmek parası kazanıyorum”* diye-

mez. Halkın mücadelesini engelleyen, halkı yozlaştıran, ihbarcılığı meslek edinen tüm kurum ve kişilere halka dönmeleri için ısrarımızı sürdürmeliyiz. İsrarımıza rağmen karşı devrimle birleşerek faaliyetlerine devam edenler devrimci şiddetle etkisiz hale getirilmelidir. Bütün bunları yaparken halkın katılımını sağlamayı ihmal etmemeliyiz. Halk sorunların nasıl çözüleceğini öğrenmelidir. Kadın, çocuk, yaşlı demeden örgütleyerek karşı devrimci düşünce ve davranış üreten bu kurumları halkla birlikte basıp dağıtmalı, suçlulara halkın devrimci adaleti ölçülerıyla uygun cezalar vermeliyiz.

Ülkemizin her tarafında gecekondular başta olmak üzere bütün halk kesimleri patlamaya hazır bir volkan gibidir. Halk örgütlenmelerini süratle geliştirip yetkinleştirmek zorundayız. Faşizmin şiddetinden ancak böyle korunabilir ve halkı devrime yönltebiliriz. Kaybedilecek bir an dahi yoktur. Düşman, halk henüz yeterince örgütlenmeden vurup dağıtma hesapları yapmaktadır. Bu hesabı bozmalıyız. Bütün Parti-Cephe kadroları, savaşçı ve taraftarları; halkın her kesimini, her aileyi, her ferdi örgütlemek için gecesini gündüzüne katarak yoğun bir çaba içerisinde olmalıdır. Asla yeterlilik duygusuna kapılmadan, daha çok örgüt, daha çok halk örgütlenmesi hedeflemeliyiz. Her türlü halk hareketliliğinin önüne geçmek, ona devrimci bir içerik vermek ve iktidara yönlendirmek görevimizdir.

Başta İstanbul gecekonduları olmak üzere, büyük kentlerin gecekonduları, devrimci savaşın şiddetlendiği alanlardır. Gecekondu kentleri bir anlamda iç savaş kentleridir. Faşizm, iç savaşa hazırlanmaktadır. Bütün gecekondular, bütün yoksul kentler bizimdir. Bu iç savaşı kazanmak için gecekondu halkını en küçük birimine kadar örgütleyerek gecekonduların birlik ve dayanışmasını yaratarak düşmanı kent merkezlerine hapsedmeliyiz.

Halk İçin Devrimcilik Yapmak

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 2 / Tarih: 22 Temmuz 1995

Halk, çok çeşitli kültürlerden, sınıflardan ve değişik tabakalardan oluşmuş geniş bir topluluktur. Kapitalizmin krizi ve bununla orantılı baskılar arttıkça, devrimci mücadelenin de gelişmesiyle birlikte halkın çok çeşitli kesimlerinden insanlar devrimci saflarda yer almaya başlarlar. Özellikle de kitleselleşmenin gelişmesiyle birlikte, bilinç düzeyi gelişmemiş, devrimi ve devrimin yapmak istediklerini, sosyalizmi yeterince içselleştirememiş, bilince çıkaramamış, binlerce geri bilinçteki insanlar devrimci mücadelede yer alırlar. Bu durum, savaşın halklaşmaya başladığı, geliştiği olumlu bir süreç olmakla birlikte olumsuzlukları da içinde taşır. Her şeyden önce, devrimin amaçlarını, savaşın hedeflerini yeterince kavramamış, devrimci kişiliğin şekillenmediği bu insanlar, düzenden aldıkları çok çeşitli kültürleri, alışkanlıkları örgüte ve mücadeleye taşırlar. Ünlü deyimle, Türkiye küçük burjuvalar ülkesidir. Ve küçük burjuvalar ülkesinde hemen birçok sınıf ve tabaka farklı özellikleri yanında küçük burjuva özelliklerini de gösterirler. Küçük burjuvazinin mülkiyetçiliği, burjuvaziye olan öz-

lemeleri, çarpık yaşam tutkusu, neyi niçin istediğini tam olarak bilmeme, belirsizlik, kararsızlık, zikzaklar vb. hep ona özgü davranışlardır. Düzene muhaliftir. Hatta devrim ister. Bu isteğinde samimidir de. Ama devrimin uzun so-luklu bir iş olduğu, özveri gerektirdiğini, risklerle dolu ol-duğunu sözde bilmesine karşın, pratikte bu gerçeklerle karşı karşıya geldiğinde zorlanır, eski alışkanlıklarında ayak direr ve fırsatını buldukça da kendi özlemlerini, dü-şüncelerini hayata geçirir. Objektif olarak örgütle karşı karşıya gelir. Görünüşte örgütlüdür, örgütün amaçları için çalışmaktadır. Örgütlü değildir. Örgütün yaptığı ana-lizleri, tespitleri, uygulanması gereken taktikleri, yapıl-ması gereken hemen her şeyi o da söyler ve katılır. Ama sorun, pratikte bunların yapılmasına gelince... Olmaz-lar... Yoklar... Gerekçeleri ile hemen hiçbir işten sonuç alamaz. Örgütün bu gerekçeleri kabul etmemesi, hangi tarzda hangi sonucun alınacağı şeklindeki yol gösterici-liğine rağmen, gerekçeler bitmez. Ve olumsuz sonuç de-ğişmez. Biraz daha zorlandığında, kafasından geçirip de söyleyemedikleri açık hale gelir. Hiç boş durmadıklarını, yalan söylemediklerini, aslında kendilerinin ve içinde bulunulan koşulların anlaşılmadığını söylerler. İçinde bu-lunulan koşullar nedir? Anlaşılmayan nedir? Bu sorulara verilen doğru dürüst bir cevap yoktur. Açıklanmayan, sı-kıntılı bir durum söz konusudur. Sorunun, yapılmayanla-rın üzerine gidildiğinde küçük burjuvazinin rahatına düş-kün, kitlelere gitmeyen, eğitmeyen, emek vermeyen, ör-gütleyici olmayan, kolektif çalışmaya gelmeyen, ya libe-ral ya da sekter, planlı programlı bir şekilde sonuç almak için çalışmayan vb. küçük burjuvazinin özellikleri ortaya çıkar. Bu kafa yapısı önlem alınmadığında, çalışma tarzı irdelenip devrimci çalışma tarzı hâkim kılınmadığında, öyle bir hale gelir ki, devrimci coşku, halk sevgisi, vatan-severlik tamamen ortadan kalkar. Devrimciliğin kim ve ne için yapıldığı belirsiz hale gelir. O, artık günlük yaşa-yan, günlük iş yapan ve günlük olarak hareketini alda-tan bir durumdadır. Olmayan işler, olacak gibi gösterilip

hep geleceğe ertelenir. Kazara yeni bir gelişme olmuşsa bu artık can simidi olur. Veya kendisinin tüm özverilerine ve yeteneklerine rağmen, bir türlü iş yapmayan, söz dinlemeyen kötü niyetli insanlar vardır. Doğal ki, kabaca ifade ettiğimiz bu çalışma tarzından hiçbir olumlu sonuç alınamaz. Tersine üretimsizlik, kişiler arası çelişkileri derinleştirecek, dağıtıcılığı gündeme getirecek ve sonuçta bir türlü açıklanamayan, cevabı bilinmeyen sorularla dolu, karamsar ve kötümser bir ruh hali egemen olmaya başlayacaktır.

Bu noktaya nasıl gelinmiştir? Genel olarak yönetici, sorumlu konumda olan insanlarda görülen bu olgu, küçük burjuva mülkiyetçiliğinin ve bu temelden kaynaklanan bencillik, rahatına düşkünlük, bürokratiklik, amir-memur ilişkisi, sekterlik ve liberallik, mutlaka sonuç almak için çalışma, partinin programını uygulama yerine kendi duygu ve özelemleriyle hareket etme anlayışı onu buraya getirmiştir. Objektif olarak Partiyi tasfiye etmiş, parti yerine küçük burjuvazinin anlayışını koymuştur. Daha baştan, devrimi büyük bir halk sevgisi ve vatanseverlik duygularıyla istememiştir. Bu duygu ve düşüncelerin ağırlığıyla mücadeleye katılmamıştır. Devrimi ve mücadeleyi esas olarak kendi kişisel çelişkilerinin çözümü, özgürlüğü ve rahatlığı için düşünmüştür. Devrimi böyle kavrayınca, örgütü de buna uygun tasarlaması kaçınılmazdır. Kuşkusuz, halkın her sınıf ve tabakasından insanlar, burjuva ideolojisinin ve faşizmin etkisi altında çok farklı, hatta özgün nedenlerle, devrimciliği tercih edebilirler. Ama başlangıçta doğal olan bir durum büyük bir halk ve vatan sevgisiyle birleşmez ve kendi çelişkilerinin çözümünün ancak genel çelişkilerin çözülmesiyle mümkün olabileceğinin bilincine dönüşmezse; örgüt ve mücadele kişinin çelişkilerinin çözümünün araçları haline gelirler. Daha doğrusu küçük burjuvazi, örgütü kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için çaba sarf eder. Örgütsel denetim yoğunlaştıkça rahatsız olur. Denetimden

kaçmak için çok yaratıcı yollar bulur. Kendi dışındakilere uyguladığı disiplin ve cezalar kendisine uygulandığında veya uygulanacağını sezdiğinde dengesizleşir, asi rolere girer. Gücü ve yeteneği olsa hizip kurup, komplo düzenler. Kulis yapar. Tayfa kurar. Kısaca örgüt içerisinde düzeni yaşatarak yaşayamayacağını farkına vardığında her yolu mubah görür. Sırtında yumurta küfesi yoktur. Sorumsuzdur. Rahatlıkla; “... *Devrimciliği bırakıyorum...*” diyebilir. Düşman karşısında ise, güçsüz ve ideolojik donanımdan tamamen yoksun olduğundan düşmanın hapis yatmama, işkence görmeme vb. teklifleri karşısında direnmez. Teslim olur.

Burjuvazi, yaşam biçimiyle, kültürüyle hemen her şeyiyle başta gençlik olmak üzere hemen herkesi kendi ahlaksız, yoz ve bireyci yaşamına özendirilmektedir. Sınıfsal konumu gereği burjuvazinin bu yaşam standartlarına ulaşamayanlar kişiliksiz, bunalımlı tipler olarak ortaya çıkmaktadır. Burjuva özelemleri, insanlarımızı her yönüyle kirletip bataklığa sürüklerken, bu insanlarımız bataklıktan kurtulmayı, temizliği ve saflığı da aramaktadırlar. Bu arayış, çoğu kez insanları devrimci saflara veya başka düşünce akımlarına götürmektedir. Bataklıktan getirilen alışkanlık ve düşüncelerle devrimci düşünceler tamamen yer değıştirmedeğinde örgütü bataklığa çevirme şeklinde ifade edebileceğimiz düşünceleri kendini gösterir. Burada kişi esas olarak amaçsızdır. İdeallerden yoksundur. Halk ve vatan kavramları ona yabancıdır. Hemen her şeyin merkezinde kendi duyguları, düşünceleri ve yaşam özelemleri vardır. Elbette, bu ruh halindeki bir insan ülkesinin ve halkının içinde bulunduğu durumu, faşizmin zulmü karşısında yapılması gerekenleri düşünmez. Düşünse de bunlar anlık ve geçici olup tekrar kendisine döner. Bazen olumlu gelişmelerden etkilenir. Morali yükselir. Ama bu çok sürmez. Çünkü onun beyninde halk, vatan ve devrim yoktur. Onun şiarı her şey kendisi içindir. Kendisi için iyi olan iyi, gerisi kötüdür. Öyle bir

kişilik düşman karşısında neden direnecektir? Neyi niçin koruyacaktır? Uzun yıllar tutsak olmak, işkence görmek, ölmek onun çelişkilerini çözemez. O yaşamak istiyordu. Ama sınıfsal konumu, düzende istediği gibi yaşamasına izin vermemektedir. Düzen onu bataklığa itmiştir. Bataklığı da sevmemiştir. Özlemlerini örgütte bulacağını sanmıştır. Bunu da yapamadığında tükenir ve yeniden kişiliksiz, onursuz bir şekilde düşmana teslim olur ve bataklığa döner. Öylesine onursuzdur ki, düşman tecavüze yeltenmiş, tecavüz etmiş veya sevdiklerinin, yakınlarının, yoldaşlarının namusuyla oynamıştır. İntikam almayı bile düşünmez. Oysa sıradan feodal insanlar dahi, bu durumda intikam almak için yaşarlar. Devrimi ve faşizmi tanıyan insanlar bunlara rağmen düşmanla anlaşıp, bataklığa dönüyorlarsa bu, faşizmin kişiliksizleştirme, tüm değerlerden arındırma politikasının başarısından başka bir şey değildir. Kapitalizm, bunalımlı kişiliği yaratmış ve o kişiliği kendi çıkarları doğrultusunda kullanmıştır.

Burjuvaziyle olan savaşımız, esas olarak bu ideolojik savaştır. Bu ideoloji çok çeşitli tonlarda, renklerde ve biçimlerde hemen her gün üretilmektedir. Devrimci saflara halkın akışı hızlandıkça da bunun yansımaları mücadele içerisinde de görülmektedir. İşlemeyen, yürümeyen, gerektiği gibi olmayan, sonuç alınmayan faaliyetlerin gerisinde bu burjuva ideolojisinin yansımaları vardır. Diyebiliriz ki, bugün faşizme karşı açık savaş ve bu savaşta yapılması gerekenler savaşımızın en zor yanı değildir. Savaşı daha yüksek biçimlerde sürdürmemizi, halka daha çok gitmemizi engelleyen ve enerjimizin, zamanımızın büyük çoğunluğunu alan devrimcilik, sosyalistlik görünümleriyle saflarımıza sızan burjuva ideolojisidir. Bu ideolojinin yaşamda, pratikte, kültürde, kişilik oluşumunda etkilerini büyük ölçüde ortadan kaldırmazsak, düşman bunlar aracılığıyla savaşımızın önüne set çekecek ve gelişimi engelleyecektir.

Halk düzene karşı büyük bir memnuniyetsizlik içinde

olup, faşizme karşı tepkilerini çok çeşitli biçimlerde göstermekte ve bu şekilde yaşamak istememektedir. Ama çarpık kapitalizmin yarattığı ve insanlara sunmak istediği yaşam ve kültürle birlikte halkın, nasıl bir düzende ve nasıl yaşamak istediği belirsizdir. Halk kitleleri kapitalizmin çirkefliklerini, adaletsizliklerini, vahşetini çok açık görmektedir. Ama alternatifi nedir? DEVRİMCİ HALK İKTİDARI VE SOSYALİZM programımızı halka kavratmalıyız. Savaş, halkın katılımıyla ve halk içerisinde çıkartılacak parti ve cephe kadrolarının öncülüğünde gelişecektir. Kadrolaşma ve halkın eğitilmesi sosyalist alternatifin, sosyalist yaşam biçiminin, kültürün halk kitlelerine kavratılması, burjuva ideolojisi önündeki en büyük bariyattır. Bu barikadı aşılmaz biçimde örmek, ancak parti ve halk okullarının, halk kitlelerinin olduğu her yerde en geniş biçimiyle uygulanmasına ve sonuç alınmasına bağlıdır. Çocuklarımızı, kadınlarımızı, gençlerimizi, yaşlılarımızı, her inançtan ve milliyetten halkımızı, herkesi eğitmeyi hedeflemeliyiz. Bunları yapamadığımızda veya eksik bıraktığımızda, burjuva ideolojisi devrimcilik görünümü altında, devrimci saflarda daha fazla gelişecek, savaş geriletecek, hedef saptırtacak ve düşman kazanacaktır. Militan, halk ve vatan sevgisiyle dolu kadro ve savaşçılar ancak halkın eğitildiği ve mücadeleye katıldığı koşullarda sağlıklı olarak yetişebilirler. Militanlık, savaşçı olmak, sadece silahlı eylem yapıp yapmamayla sınırlanmaz. Devrimci militan, hangi alanda, hangi görevde olursa olsun parti programını uygulamak ve sonuç almak için bütün enerjisini, zamanını ve yaratıcılığını kullanarak sonuç almıyorsa militanca bir çalışma içerisinde değildir. Parti karşısına gerçeği yansıtmayan gerekçeler ve olmazlarla çıkanlar ve bunu alışkanlık haline getirenler esasta özürleri, yeteneksizlikleri yoksa gizli veya açık, devrimden, mücadeleden kaçış içerisinde dirler. Milyonlarla ifade edebileceğimiz emekçi halk, arayış içerisinde olup, faşizme karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğinin yol ve yöntemlerini ararken, kendiliğinden eylem biçim-

leri yaratırken devrimcilerin halka gitmemesi, onları eğitmemesi hiçbir gerekçeyle açıklanamaz. Engeller, olumsuzluklar, olanaksızlıklar hep olacaktır. Hiçbir zaman, hiçbir örgüt, örgüt birimi, yönetici, elinin altında istediği her türlü olanağı hazır bulamayacaktır. Devrim sürecinde de, devrimden sonra da bu hep böyle olacaktır. Örgüt veya yöneticiler, savaş için gerekli olanı nereden ve nasıl olursa olsun bulmak ve savaşın ihtiyaçlarını gidermek zorundadırlar. Temel sorun insandır. İnsan kaynağı halktır. Bu basit gerçek unutulmaz ve halka gerektiği gibi gidilir, halktan ne istediğimizi, ne yapmak istediğimizi devrimci bir tarzda anlatırsak, eğitirsek bu halk bize gereken her şeyi verecektir. Halka gitmeyenler, halkı eğitmeyenler, ne kendilerini ne de kadroları eğitemezler. Halkı savaşa katamazlar. Hiçbir olanak yaratamazlar. İhtiyacın kendini dayattığı ve zorunlu olduğu koşulda yoklar edebiyatıyla, zavallı, çaresiz tipler olarak ortaya çıkar ve halkın mücadelesini, faşizmin zulmünü, eli kolu bağlı seyrederler. Devrimciler çaresiz olamazlar. Çaresizlik, burjuvazinin yaratmak istediği bir tablodur. Çaresiz, zavallı devrimci tipi asalak devrimci tipidir. Kendine, örgütüne ve halka güvenmeyen, devrimi dışarıdan bekleyenler, mücadeleyi zafere kadar sürdüremez ve er geç bataklığa dönerler. Engin bir yurtseverlik duygusu ve halk sevgisi taşıyanlar halka güvenenlerdir. Halka güvenenler, yurtsever olanlar, düşmanın baskıları ve olanaksızlıklarla dolu koşullara teslim olmazlar. Güçlü bir yurtseverlik ve halk sevgisini kendi kişiliğimizde, kadrolarımızda ve halkımızda yaratmadan devrimcilik yapılamaz. Yapıldığında ise kolay bir devrimcilik ve aynı kolaylıkta düzene dönüş zor olmayacaktır.

Dostluk Sahiplenmektir, Düşman Karşısında Birlikte Olmaktır

Yayınlandığı yer:
Zafer Yolunda KURTULUŞ
Sayı: 3 / Tarih: 29 Temmuz 1995

Birçok şeyde olduğu gibi, dostluk kavramının da içeriği boşaltılmış, ne olduğu belirsiz hale gelmiştir. Hemen herkes tarafından çok sıkça kullanılmasına rağmen, pratikte bunun yansımaları, ya çok çarpık ya da dostlukla ilgisi olmayan bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Feodal dostluklar, sıradan dostluklar... Birçok dostluk biçimi vardır. Ve hemen hepsinin özü, kötü ve acı günde zayıflık ve güçsüzlük durumlarında dayanışmayı ve korumayı ifade eder. Devrimciler açısından ise dostluk, düşmanın karşıtıdır; düşman karşısında birbirine sahip çıkmak, birlikte olmak, sahiplenmektir. Hiçbir sol siyasi yapı veya grup kendisine yontmadan, demagoji yapmadan şöyle bir durup düşünmelidir. Kim ki me nasıl sahip çıkıyor, nasıl dayanışma yapıyor, gerçekten düşmanın saldırıları karşısında dostluğun gereklerini

yerlerine getirebiliyor muyuz, veya ne yapıyoruz?.. diye düşünmek zorundadır. Bugün düşman, yani faşizm; kendisine karşı savaşan, hemen her siyasi harekete darbeler indirmek, imha etmek için topyekûn bir mücadele sürdürmektedir. Faşizm, bütün burjuva partileriyle, emperyalizmle ortak bir cephe halinde devrimcilere karşı savaşmaktadır. Devrimci, sol siyasi hareketlerin durumuna baktığımızda ise düşmanın yarattığı ortak cephe ve ortak saldırının tersine dağınıklık, kör dövüşü, rekabet, basitlikler, bir avuç suda fırtına koparmalar ve birbirini yeme vardır. Kimilerince çok kötümser bir tablo çizdiğimiz söylenebilir. Bunları söyleyenler, gerçekçi olmayıp, mevcut durumu gizlemek isteyenlerdir. Birlikte yaptığımız, düşmana karşı birlikte olduğumuz hiç mi bir şey yok? Çok az da olsa, elbette var. Ama bunlar öylesine az, öylesine istisna ki, genel olumsuzluğun içerisinde kaybolup gidiyor. Oysa Türkiye Devrimci Hareketi'nin tarihi, faşizm karşısında dostluğun, dayanışmanın, hatta enternasyonalizmin güzel ve örnek tavırlarına tanıklır. THKP-C ve THKO'nun düşman karşısında birlikteliği aynı üsleri paylaşmaları, aynı hedefte birleşmeleri ve Mahir Çayan'ın *"Denizlerin idamı Türkiye Devrimci Hareketi'nin prestijidir"* deyip buna uygun politikalar ve eylem taktikleri geliştirip, kendi hayatını da feda etmesi, dünya devrimci hareketlerinde az rastlanan ve herkesin hiçbir komplekse kapılmadan örnek alabileceği tavırlardır. Devrimci dostluğun, düşman karşısında birlikteliğin özü bu olmalıdır. Böyle düşünüyoruz, böyle bakıyoruz ve bu gözle bugün eleştiriyoruz.

Yanlış anlaşılmasın. *"...Biz hatasızız, tanımladığımız tablonun gereklerini her şeyiyle yerine getiriyoruz..."* demiyoruz. Bu konuda herkesin öğrenmesi gereken ve sorgulaması zorunlu olan çok şey olduğuna inanıyoruz.

Dostluk ve dayanışma anlayışı, 12 Eylül öncesinden itibaren giderek yok olmaya başladı. Bunun yerini, atılan her adımda birbirini tasfiye etme, birbirine üstünlük sağ-

lama aldı. Niyet bu olunca, birlikte olmanın ve dost olmanın koşullarını hazırlamanın ve buna uygun davranmanın tersine, görünüşte dostluk lafızlarını bolca ederek; özde ise, düşmanlık tohumlarını ekerek, birlikte olmak için ne gerekiyorsa yapıldı. Kavgalar, hakaretler, silahlı çatışmalar, gösteri ve yürüyüşleri provoke etmeler ve nihayetinde yüzlerle ifade edilen devrimci ve yurtsever yaşamını kaybetti. Bu cinayetlerin, çatışmaların, çirkinliklerin sahipleri hiçbir zaman bunların nedenlerini devrimci bir tarzda ele alıp sorgulamadılar. Ne kendi insanlarına, ne sola, ne de halka özeleştiri yapmadılar. Bazen, çok zorunlu olduklarında satır aralarında birkaç özeleştirel kelimeyle geçtirdiler. Bu yöndeki bütün çağrılarımız, bütün çabalarımız kafalardaki niyetlere çarpıp geri döndü. Tek kelime cevap verilmedi, üzerinde durulmadı. Görünüşte artık, devrimci ve yurtseverler, devrimciler eliyle öldürülmüyordu. Ama kafa yapısı aynen duruyor sadece ortaya çıkacağı koşulları bekliyordu. 1987’de Avrupa’da bir bildiri dağıtımı olayında Devrimci Yolcular saldırıyor, hemen silah çekiyor ve kendi arkadaşları Aydın Erol’u öldürüyorlar. Olay çok açıldı, ama hiçbir araştırma yapılmadan, söylediklerimiz dinlenmeden, yurtdışından ve ülkeden protestolar, tepkiler birbirini izliyordu. Başta Devrimci Yolcular olmak üzere sol, geçmişteki pisliklerini kapatmak ve Devrimci Sol’u bu basitliklerle tasfiye etmenin zeminini yakalamıştı, kendince. Sonra ne mi oldu? Devrimci Solcuları öldürme amacıyla silah çeken Devrimci Yolcu, Aydın Erol’u kendisinin, kazayla öldürdüğünü itiraf etti. Sivil toplumcu Murat Belge’den, en radikal sola kadar herkes, dün bizi lanetlerken, cinayet itirafı karşısında susmuş, tek kelime etmiyordu. Düşünün, en pespaye burjuva hukukçuları dahi, itiraf karşısında veya yeni bir delilin bulunması durumunda bunu değerlendirmeye alırlar. Ama sol, her nedense Allah rızası için tek kelime etmiyordu. Anlaşılyordu. Cinayeti Devrimci Sol işlemiş olsaydı, herkes kendi hesabına bir şeyler kazanmış olacaktı. Ama Devrimci Yol’un işlediği

ortaya çıkınca hesapları bozulmuştu. Burjuva adaletinden bile geri bir anlayış sergilemelerine rağmen, adaletsizliği, hatta onursuzluğu sineye çekerek susmuşlardı. Aynı kafa, düşünmeye devam ediyordu. Değişen bir şey yoktu. PKK, “*benim nüfuz alanım*” mantığıyla dört TDKP’liyi TEKOŞİN’in bir önde gelenini ve başka siyasi gruptan birini öldürdü. Tepkiler, ürkek, sınırlıydı.

Hiç kimse ciddi bir tavır almadı. Tersine dalkavukluk ve adaletsizlik sürmeye devam etti. Ne zaman ki, darbecilik ihaneti ve saldırısı ortaya çıktı, Kürt milliyetçisinden bütün sola kadar herkes ayaklandı. Darbeci, hain, Devrimci Sol’u tasfiye etmek için yola çıkmıştı. Tasfiye etmeyi başarmalıydı. Başarması için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Destek, dayanışma, dostluk, koruma tavırlarıyla Devrimci Sol’a saldırıyı, dolaylı dolaysız, çok çeşitli biçimlerde birlikte sürdürdüler. Üslupta, tavırda, birlikte mücadelede düşmanı unuttular. Görünüşte, hala dostuz diyorlardı. Böylesi dost düşman başına, bu nasıl dostluktur? Dostluk buyusa düşmanlık nasıl bir şeydi? Her şey belirsiz hale gelmişti. Yüzlerce cinayetle sorumlu olanlar bile demokratlıktan söz ediyor, sözüm ona ders veriyor, ihaneti devrimcilik diye göstermeye çalışıyordu. Öyle ki, Devrimci Sol’a darbe yapılabilir, Devrimci Sol tasfiye edilmeye çalışılabilir. Devrimci Sol’cular öldürülebilir, ama Devrimci Sol, kendini savunduğunda, tasfiyeciliğe karşı durduğunda lanetlenecek, protesto edilecek, tecrit edilecek ve tasfiyeciliğin önü açılacaktı. Hesap yanlıştı. Hainler ve tasfiyeciler, halkların mücadele tarihi boyunca hiçbir zaman başarıya ulaşamamış, ulaşamayacaklardı.

Soldaki ideolojik güvensizlik, pratikte de kendine güvensizliği yaratmış, yaratıcı olamamayı, taklitçiliği, şablonculuğu beraberinde getirmiş ve bu anlayış gelişerek düşmana karşı birlikte mücadelenin koşullarını zorlama, her adımda düşmanı yıpratmayı ve alt etmeyi esas alma yerine, birbirlerine karşı üstünlük kurma anlayışını gelişt-

tirmiştir. Bu arpık düşünce yukarıdan aşağıya, siyasetlerin taraftarlarında adeta bir kültür haline gelmiş, yapılması gereken en küçük bir silahsız eylemde dahi, “derin” ideolojik ayrılıklar kendini göstermekte ve o eylemin ortak yapılamaması için neredeyse gereken her şey yapılmaktadır. Yaratıcılık, yapmak için değil, yapmamak için geliştirilmektedir. Bunların örnekleri çokça sıralanabilir, ama sorun anlaşılacak istenmedikten sonra bu örnekler çok şey ifade etmezler.

Bugün, görünüşte birçok sol siyasal yapı ortak eylem ve güç birlikleri yaratamamasına rağmen, düzenlenen gösteri, yürüyüş, gece ve bazen de, cenaze törenlerinde yer alma vb. eylemlere katılmaktadırlar. Tepkimizi düşünmana karşı daha güçlü göstermek, birlikte hareketle halka güven vermek ve yarının iktidar sahipleri olduğumuzu göstermek büyük önem taşıırken, pratikte bunun tersi görölmektedir. Ve düşman, bu görünüm üzerine politikalar yaparak halk kitlelerine “... İşte, size kurtuluş vaat edenlerin durumu bu, birbirlerini yiyorlar” düşüncesini vermeye çalışıyor ve kısmen başarılı da oluyor. Son örneğini Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri İstanbul Şubeleri’nin 2 Temmuz katliamıyla ilgili Ali Sami Yen Stadı’nda düzenledikleri Anma Gecesi’nde gördük. Gece, tamamen amacından saptırılmış, siyasi örgütlerin reklamlarını yaptığı bir pazara dönüşmüştü. 2 Temmuz Sivas Katliamı, ülkede yaşanan cinayetler, işkenceler, infazlar, kayıplar, sürgünler her şey bir yana bırakılmış, kim daha çok kendini, örgütünün ismini büyükçe yazıp gösterecek yarışı almıştı. Elbette, siyasi yapılar, demokratik kuruluşlar kendi anlayışlarına uygun, pankart açabilir, slogan atabilirler. Ama bu, gösterinin amacını unutarak hedef saptırarak yapılmamalıdır. Sorun, birbirine karşı güç gösterisi veya reklam üstünlüğü değil, düşmana karşı birlikteliğin ve gücün gösterilmesidir, propagandanın ve ajitasyonun bu temelde güçlendirilmesidir. Geceyi organize edenleri dinlememek, saldırılar, kavgalar

tablonun bir parçası olmuştu. Oligarşi bunu kaçırmadı ve yine “*İşte birbirini yiyen sol...*” diyerek teşhir etmeye çalıştı. Şimdi herkes, kendisine sormalıdır. **Ne kazanıldı? Devrim ne kazandı?** Geceyi düzenleyenler dostumuz mudur? Dostumuzsa gerçekten dostluğun gereklerini yerine getirebildik mi? Getirmedikse neden?

Geceyi düzenleyenler, herkesin kendi kıstaslarına göre çok çeşitli yanlışlıklar ve hatalar yapmış olabilirler. Hatta yer yer, düşmana koz veren, düşman saldırılarına yeşil ışık yakan tavırlar içerisine de girebilirler. Tüm bunlara karşın, hala onları dost olarak görüyorsak, orada sınırsız davranış özgürlüğü doğamaz. Doğru gördüklerimizi, ikna etmeye çalışarak, geceyi sabote edici, düşmanın saldırılarına ve demagogilerine davetiye çıkartmadan yapmak zorundayız. Ola ki, gece sahiplerini, yapmak istediğimiz hiçbir konuda ikna edemeyebiliriz. Bu koşulda da onlara rağmen, istediğimizi yapma hakkına sahip olamayız. Dost görüyorsak, hala gerici ve düşman olarak görmüyorsak, yapılması gereken; yer yer gerici zeminde düşseler bile, onları bu zeminden çıkarmaktır. Bunu zorla veya olumsuz görüntüler yaratarak yapmamız mümkün değildir. Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri’nin düzenlediği bu gecede de, geceyi düzenleyenler, bu olumsuz tavırlar nedeniyle daha olumlu bir çizgiye gelmemiş, tersine oligarşinin solu teşhir ettiği gibi onlar da bu doğrultuda propaganda yaparak halk kitlelerini, özellikle de Alevi inançta ve henüz yeterince politize olmamış halk kesimlerini sola karşı şartlandırmaya çalışmaktadırlar. Özetle, bu tavırların sonuçları düşmanın kar hanesine yazılmıştır. Düşman Alevi kesimleri kendi cephesine çekmeye çalışırken, solun, rekabetçi ve eylemi sabote etme pahasına, kendi örgüt propagandasını yapmak için kullanma anlayışı düşmanın bu taktikine hizmet etmiştir.

Bugün, Alevi inancında olan halkımızın, düzene karşı demokrat ve isyancı potansiyeli gerek faşizm, gerekse

bazı Alevi çıkar çevreleri tarafından kullanılıp, devrimci mücadelenin karşısına konulmak istenmektedir. Bu çıkar çevrelerinin, hesaplarını bozacak, Alevi halkın isyancı potansiyelini daha bilinçli bir şekilde devrimci saflara akıtacak politika ve taktikleri benimsemeliyiz. Bu nedenle Alevi inancı etrafında ortaya çıkan saflaşmaları dikkate almak ve bu saflardaki gericiileri, düzen yanlılarını teşhir ve tecrit edip, faşizme karşı mücadeleden yana kesimleri güçlendirmeliyiz.

Dost gördüğümüz güçlerin düzenledikleri eylem, program ve disiplin anlayışlarına katılmasak da, onların bu program ve disiplinlerini bozacak davranışlardan uzak durmalıyız. Zorla pankart açmak, slogan atmak, gösteri yapmak, kavgaya neden olmak, devrimciliğın ve dostluğın gereğı olamaz. Kendine güvenen bir anlayış, halk kitlelerine yönelik propaganda ve ajitasyon faaliyetini gösteri, yürüyüş ve şenliklerde ne pahasına olursa olsun pankart amaya, slogan atmaya indirgeyemez. Bunu yapanlar gerçekte halk kitlelerine devrimci bir çalışmayla gitmeyenler, bu çalışmayla kendilerini halk kitlelerine kanıtlamaktan korkanlardır. Halk kitlelerine, devrimcilerin, birbiriyle rekabet eden, reklam için didişen güçler olmadığını, tersine dostlarını her koşulda destekleyerek, yanlış olanları ise, uygun zeminlerde eleştiren göstermeliyiz. Bizim, basit reklamcılığa ihtiyaımız yoktur, her vesileyle kavga çıkartma ve birliği parçalama pahasına, reklam peşinde olanlar, devrimci iktidar bilincinden uzaktırlar. Bu nedenledir ki, solun kmsemeyecek bir kesimi, dostluğın içeriğini boşaltmış, eylem ve g birliklerinin önünü tıkamış, birbirlerinin açığını yakalayıp teşhir etmek için fırsat kollayan tavırlar içerisine girmişlerdir. Devrimci bir örgüt, ancak, halk kitlelerini daha çok örgütleyerek, silahlı ve silahsız daha çok eylem düzenleyerek, onbinleri yüzbinlere çıkartarak kendi propagandasını yapabilir. Propaganda, kitleleri örgütlemektir, onları savaşa katmaktır. Bunu yapamayan-

lar, gösteri ve yürüyüşlerde ne kadar büyük pankartlar taşılırsa taşısınlar, gerçeği değiştiremezler. Bu gerçeği sola ve halka götürebilmek için, gerektiğinde hiçbir slogan atmadan, hiçbir pankart taşımadan, dost gördüklerimizin düzenlediği eylem ve çeşitli gösterilere katılabiliriz. Onları güçlendirebiliriz. Amacımız, basitliğin görülmesi ve bu basitliğin devrime bir şey kazandırmadığı, tersine zararlı olduğunu göstermektir. Türkiye solu, *“pankart açtırmadılar...”*, *“Bildiri dağıttırmadılar...”*, *“Sen öne geçtin...”*, *“Ben öne geçmeliyim...”* gibi düzensiz, halk tarafından anlaşılmayan ve yadırganan, düşman tarafından ise kullanılan didişmelerden çıkmalıdır. Bu didişmelerden çıkılmadıkça ne dostluk, ne eylem ve güç birlikleri gelişemez. Oysa bugün, çok ciddi sorunların tartışılması gereken bir süreci yaşıyoruz. Faşizme karşı olan herkesi birleştirebilmek ve savaştırebilmek için çaba harcanması gereken bir süreçten geçiyoruz. Bu basit tartışmalardan çıkamazsak veya önce bunları tartışıp halledemezsek, pratikte tavırlarımızı düzeltemezsek, birlik üzerine söylenen tüm sözler havanda su dövmekten öteye gitmeyecektir.

Sol, dostluğu, dayanışmayı, birbirleri için özveride bulunmayı öğrenmeden birlikte savaşılamaz. Öğrenmeliyiz.

8 Ağustos'ta Hayatı Durduralım

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 4 / Tarih: 5 Ağustos 1995

İktidar, Gazi'de yaratmak istediğı provokasyonun bozulması, Nurtepe, Okmeydanı direnişleri ve ardı sıra doğan koalisyon krizi sonucu, kısa bir süre halk hareketi karşısında kısmi bir geri çekilme yaşadı ve yeniden bütün burjuva kesimlerinin ittifakıyla topyekûn saldırıya geçti. Faşizm, gelişecek halk hareketlerini, direnişleri, protestoları engellemek için saldırılarında sınır tanımıyor. Bir yandan Anayasa değişiklikleriyle hala demokrasıcılık oyunu oynanırken, diğer taraftan MGK'nın yani, kontrgerilla merkezinin hiçbir yasa ve kural tanımayan baskı kararları, hükümet tarafından uygulamaya konuluyor. İktidar, Gazi ve birbirini takip eden halk hareketlerinden sonra, ipin ucunu kaçırma paniğini yaşamış ve halkın direnişinin, baskı ve zulme karşı başkaldırısının, hak arama eylemliliklerinin her şeye rağmen gelişmesi durumunda doğabilecek tehlikeyi görerek, yeni baskı kararları almakta gecikmedi. Bir yandan ABD ve Avrupa'nın demokratikleşme demagojilerine kısmen de olsa cevap verebilmek için, göstermelik Anayasa değişikliğine başvurarak emperyalistlerin desteğini kazanıp,

devrimci mücadeleye “*terörizme karşı mücadele*” demagogisiyle daha çok saldırmanın hesaplarını yaptılar. Baskı ve zulüm boyutlanarak sürdükçe, iktidarın demokrasi-cilik oyunu halk tarafından her gün biraz daha fazla görülmekte ve halk, burjuva partilerine olan inancını yitirerek, emeğine ve onuruna sahip çıkmanın, hak aramanın çok çeşitli yöntemlerini düşünmekte ve hayata uygulamaktadır. Halk, Anayasa değişikliğini, var olan yasaları, yargı kurumlarını vb. hemen hiçbir şeyi kendi yaşamında görmemekte, her türlü baskıyı ve artarak devam eden sömürüyü yaşamaktadır. Bu yanı sıra iktidar ve halk birbirlerinden ayrılmakta ve saflaşma, netleşmeye doğru gitmektedir. Yaşamı çekilmez hale gelen halkın, yaşamak için direnmekten ve hak almayı öğrenmekten başka hiçbir yolu yoktur. İktidarın ise, geçici bir süre de olsa tepkileri yumuşatabilmek için halka verebileceği hiçbir şeyi kalmamıştır. Bunun için halk direnmeye, iktidar ise baskı ve sömürüyü arttırmaya devam edecektir.

İktidarın ve halkın içerisinde bulunduğu bu durumda TÜRK-İŞ gibi, işçi sınıfının mücadelesini durdurmak, bunu yapamazsa geriletme veya düzen partilerini güçlendirmek için kurulan sendikalar da, sendikal varlıklarını devam ettirebilmek için, işçi sınıfının ağzına bir parmak bal çalmayı görev bilmektedirler. TÜRK-İŞ’in tarihi, işçi sınıfının emek mücadelesini çeşitli burjuva partilerini desteklemek, burjuva partileri platformunda hükümet değişikliği sağlamak gibi taktiklerle doludur. Bunun için, “hükümet istifa” sloganını sürekli gündemde tutarak, yerine neyin, hangi hükümetin oluşturulacağını, işçi kitlelerine söylemezler. TÜRK-İŞ, bu ve benzeri nedenlerle, sürekli olarak yüksek perdeden direniş, genel grev söylemleriyle hükümeti tehdit eden tavırlara girmekle birlikte, bu söylediklerini bir türlü yerine getirmez ve işçileri oyalamaya devam eder. Ama işçi kitlelerinin hareketliliği, burjuva partilerinin ve emperyalizmin çıkarlarına denk düştüğü aşamada, kitleleri bu doğrultuda kullan-

maktan çekinmezler. İşçi sınıfının ve halk kitlelerinin kurtuluşunun, bu iktidarın yıkılmasıyla gerçekleşeceğini düşünmeyenler, bu hedefe varmak için kitleleri örgütlemeyen ve bilinçlendirmeyenler, kitlelerin tepkilerini sınırlandırmak, düzen sınırlarını aşmamak için her türlü provokasyon, pazarlık masasında satış dahil hemen her şeyi yaparlar. Her şeye rağmen, kitlelerin mücadelesi kendilerini aştığında, hesapları bozulduğunda, “*teröristler, kışkırtıcılar*” demagojilerine başvurarak, kitleleri yalnız bırakır ve burjuvazinin silahlı güçleriyle birlikte operasyon, ihbar, işten atma dâhil her yönetime başvururlar.

Bugün ülkemizde TÜRK-İŞ, DİSK, HAK-İŞ vb. sendikalar, bu tür sendikalar olup, işçi sınıfının mücadelesinin gelişmesine engel olmak için kurulmuştur. Devrimci sendikacılık anlayışı geliştirilmeden, düzen yanlısı bu sendikaların mekanizmaları parçalanıp yok edilmeden, işçi hareketinin ekonomik, demokratik mücadelesi nihai kurtuluşa hizmet edemez. Bugün, bu sendikalar devlet desteğiyle küçümsenemeyecek oranda işçi kitlesini denetimi altında tutmakta ve işçi sınıfının mücadelesini engelleyici bir rol oynamaktadır. Buna rağmen, işçi sınıfının artan oranda kötüleşen ekonomik koşullarını bile düzeltmemeleri ve de devrimci mücadelenin her alanda gelişmesiyle birlikte işçileri, yalan ve demagojiyle, hükümet değişikliği vaatleriyle aldatmakta zorlanıyor ve bir şeyler yapma gereği duyuyorlar. Kapitalizmin derinleşen krizi kendi kurumlarını da işletmiyor ve zorunlu olarak kuruluş amaçlarının dışında işlevler görmesine neden oluyor. Sendika ağalarının niyet ve politikaları ne olursa olsun, işçiler insanca yaşamak, daha çok ezilmemek, emeğin hakkını almak için mücadele etmek istiyor. İşte devrimcilerin değerlendirmesi gereken nokta burasıdır. Sendika ağalarının politik hesaplarını bozmak, işçi sınıfının mücadele içerisinde öğrenmesi, dost ve düşmanlarını daha iyi tanıması için, kitle hareketlerinin önüne geçerek, doğru yönde kanalize etmeyi, sarı sendikacıların

maskesini düşürüp, işçileri sınıf bilincine kavuşturmayı hedeflemeliyiz. İşçiler, burjuva partileri veya sendika ağaları vasıtasıyla şu veya bu nedenle harekete geçmiş olabilir, biz bu hareketi, faşizmin oyunlarını bozmak ve kitleleri bilinçlendirerek, devrimi güçlendirmek için yoğun bir çaba içerisine girerek, desteklemeli ve yönlendirmeliyiz. Düzen partileri, sendikalar, çok çeşitli meslek kuruluşları kitleleri saflarında tutabildikleri, yönetebildikleri sürece ayakta kalabilirler. Kitleleri onların ellerinden almalıyız. Kitleleri onların elinden almak, kitlelerin her türlü ekonomik, demokratik taleplerine sahip çıkmak, eğitmek, önderlik etmektir.

Biz halk kitlelerine önderlik ettiğimizde ve bunda ısrarlı olduğumuzda, kitleler kendi deneyleriyle gerçeği görecektir ve düzen örgütlenmelerini aşarak, alternatif örgütlenmelerin nasıl oluşacağını, bu örgütlenmelerin nasıl çalışacağını, nasıl mücadele edeceğini kavrayacaktır. Bugünkü koşullarda, hiçbir düzen örgütlenmesi halk kitlelerinin sorunlarına çare bulamaz, baskı ve zulmü engelleyemez. Ancak, biz halk kitlelerine gerçeği gösterebilirsek, önderlik etmezsek burjuvazi, yeni söylemlerle, yeni örgütlenmelerle halk kitlelerinin potansiyelini geriletecek, engelleyebilecektir.

İktidar, bütün çaresizliğine, açmazlarına rağmen, emperyalizmin de desteğiyle sınıfsal çıkarlarını sonuna kadar koruyacak ve mücadelenin zafere ulaşmaması için her türlü baskı yöntemi başta olmak üzere ideolojik, psikolojik çok çeşitli taktiklere başvurarak, kitlelerin mücadelesini zayıflatıcı, parçalayıcı roller üstlenecektir. Oligarşi, herhangi bir halk sınıf veya tabakasının direnişi, hak alma eylemliliği karşısında, bu eylemliliğin güçlenmemesi, diğer halk kesimlerinin desteğini vermemesi için, eylemi dar bir alana hapsedip, güçsüz bırakıp, kısırlaştırıp, sonuçsuz bırakmak istemektedir. Eylem bu şekliyle güçsüzleştirildikten sonra, son bir darbeye vurup dağıtmak, oligarşi için zor olmayacaktır.

Başta işçi sınıfı olmak üzere halk kitleleri, birbirlerini desteklemeyi, birinin yenilgisinin bütün halkın yenilgisi, birinin zaferinin bütün halkın zaferi olduğunu kavrayamazsa ve bunu halk kitlelerine anlatamazsak ve bu doğrultuda örgütlenmeler geliştiremezsek, her sınıf ve tabakanın diğer halk kesimlerinin desteğini almamış eylemlilikleri, güçsüz kalmaya mahkûmdur. Ülkemizde istisnalar hariç, işçi sınıfının ve diğer halk kesimlerinin mücadelede birbirlerini desteklemelerine, daha güçlü direniş ve eylemlilikler ortaya çıkarmalarına çok az rastlanır. Siyasi örgütler, meslek kuruluşları hemen hepsi bu tür durumlarda eylemi güçlendirmek ve düzen karşısına daha büyük bir güçle çıkmak kendi dışlarında oluşan eylemin yenilmesini arzularken, bazen de göstermelik demeçler veya sembolik ziyaretlerle yetinirler. Zaman zaman da, faşizme karşı ilerici ve demokrat olanı ve faşizmi yıpratıcı, geriletici hareketleri desteklemek gerektiği genel gerçeğini unutarak, oligarşiyle birlikte saldırıya geçer, kınayan, protesto eden, eleştiren tavırlarını göstermeyi ihmal etmezler. Türkiye sol ve halk hareketinin, tarihi bunun örnekleriyle doludur. Bir eylemlilik veya kitle direnişi olumsuz sonuçlandığında ise, “...biz demiştik...” sözleriyle başlayıp eylemi yönetenleri mahkûm etmek için eleştiriler, suçlamalar, ucuz olarak ve bolca yapılır. Hiç düşünmezler, eylemin başarıya ulaşması için biz ne yaptık? Neden o eylemliliği güçlendirmedik? Bu sorulara cevap aramak ve bulmak yasaktır! Demagoji çözüm değildir. Bugün çıplak gerçek budur. Faşizm, barışçıl amaçlarla yapılan her türlü gösteriye dahi, vahşice saldırmakta ve düzen karşısında her türlü hareketliliği, hak aramayı, halk hareketini, herkesi susturmak istemektedir. Oligarşinin bu topyekûn saldırısı karşısında, birlikte direnmek, kim saldırıya uğrarsa uğrarsın, sahip çıkmak ve saldırıya uğrayan kim olursa olsun, kendisi saldırıya uğramış gibi kabul edilmez ve buna uygun eylem hattı oluşturulamazsa, oligarşinin saldırıları daha da pervasızlaşarak sürecektir. Oligarşinin saldırıları karşısında birle-

şik direniş hattı oluşturmak ve bu çerçevede halk kitlelerinin birleşik mücadelesini geliştirmek, hiçbir teoriyle engellenemez ve reddedilemez.

Faşizmin bütün çabalarına karşın, halk kitleleri zulüm ve sömürü karşısında birleşmeye ve birlikte mücadeleye hazırdır. Hazır olmayanlar, bir türlü küçük hesaplardan kurtulamayan ve iktidarı hedeflemeyen siyasi örgüt TÜRK-İŞ, 8 Ağustos'ta iş bırakma kararı aldı. KÇSKK ise, TÜRK-İŞ'in eylemini destekleyeceğini açıkladı. TÜRK-İŞ'in iş bırakmayı hayata geçirip geçirmeyeceği veya nasıl geçireceği, KÇSKK'nın nasıl destekleyeceği henüz belirsiz olmakla birlikte, yaşama geçirilecek en küçük eylemliliği dahi desteklemek, güçlendirmek, halk kitlelerini, sendika ağalarının, reformistlerin insafına terk etmemek devrimci görevdir. Devlet sendikası TÜRK-İŞ'in ve düzen içi mücadeleyi hedefleyen reformist KÇSKK'nın, halk kitlelerinin mücadelesini nasıl ve nereye kadar götürebilecekleri sır değildir. Bu gerçek bilinerek açıklanan eylem programını militanca hayata geçirmek, geliştirmek ve diğer halk kesimlerinin desteğini sağlayarak, hayatı durduracak ve faşizme korkulu bir gün yaşatacak tarzda hareket etmeliyiz. Sendika ağaları ve reformistler eylem programlarının düzeni tehdit etmeden, topyekûn bir mücadeleye dönüşmeden, sessizce bitmesini isteyeceklerdir. Biz hayatı durdurduğumuzda bütün halk kitlelerini şu veya bu şekilde bu eyleme kattığımızda, desteğini sağladığımızda sendika ağalarının hesapları bozulacak, halk hareketi onları aşarak gelişecektir.

Bunun için, örgütümüzün bütün kadro ve taraftarları, sempatizanları, dostları başta olmak üzere, bütün devrimci-yurtsever, demokrat, ilerici hatta faşizme karşı olduğunu söyleyen İslam dinini doktrinel olarak savunan kesimler dâhil herkes, 8 Ağustos'ta hayatı durdurup, faşizme, halkın gücünü göstermek için harekete geçmelidir.

Fabrikalarda, işyerlerinde, resmi ve özel tüm kurumlarda iş bırakılıp meydanlara dökülüp iktidardan zulmün, sömürünün hesabı sorulmalıdır. Esnaflar, kepenklerini indirerek, şoförler kontak kapayarak, gecekondu-larda kadınlar, yaşlılar, işsizler, çocuklar kendi koşulları içerisinde eylem biçimleri yaratarak, sokaklara dökülerek hayatı durdurmaya katkıda bulunmalı ve halkın birlikte olduğunu düşmana göstermelidir.

Aydınlar, sanatçılar, halktan yanayım diyenler, halkla birlikte olduklarını gösterebilmek için o gün, sokaklarda olmalıdırlar. Fabrika önlerinde, işyerlerinde, gecekondu-larda, halkın yanında, düşman karşısında omuz omuza olmalıdırlar.

Fabrikalar çalışmadığında, bürokrasi işlemediğinde, dükkânlar alışverişe kapandığında, otobüsler, vapurlar, trenler, taksiler çalışmadığında, düşman halkın yenilmez gücünü görecektir. Bu gücümüzü gösterebilmek için seferber olalım. Hayatı durdurmanın tek ve temel yolu, düzenin çarklarını döndüren, düzenle ilgili en varsa onları çalıştırmamak, bozmak, pasif hale getirmektir.

8 Ağustos'ta hayatı durduralım ve kitlelerin mücadelesini bir adım daha ileriye taşımak için görev başına koşalım.

Neden Birlik Olunmaz?

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KÜRTÜLÜŞ

Sayı: 5 / Tarih: 12 Ağustos 1995

Türkiye Sol Hareketi, (buna Kürt milliyetçileri de dâhildir) yaklaşık 30 yıldır birlik sorununu tartışıyor. Bu 30 yıl, bir anlamda Türkiye sol hareketinin tarihidir. Ama hiçbir olumlu sonuç alınmıyor.

1970'ler öncesi ülkemizde ve dünyada, Sovyetler Birliği Komünist Partisi (SBKP), Çin Komünist Partisi (ÇKP) ve Arnavutluk Emek Partisi (AEP) etrafında başlayan kamplaşmalar, 1985'lere kadar sürmüştür. Bu partilerin düşünce ve kültürlerine göre şekillenen örgüt ve gruplar, bunların etki alanından, düşünce sisteminden bir türlü kurtulamamıştır. Başta SBKP olmak üzere, ÇKP ve AEP politikaları, dünyayı kendi merkezleri etrafında döndürmek isteyen, milliyetçi ve faydacı bir çizgi izlediklerinden, bu düşüncelerle şekillenen örgütler de, daha kaba bir biçimde bunları taklit etmiş; faydacılığı politikasızlığı, taktiksizliği en doğru devrimci çizgi diye savunarak olumsuzlukların nedeni olmuşlardır. Politikada, taktikte, faşizme karşı mücadele ve birlik sorununda, başka ülkelerin devrimci hareketlerine bakışta hep kendi çıkarlarını esas alarak hareket etmiş, devrimci iktidar, devrim

için dayanışma, birlik, enternasyonal dayanışma gibi devrimcilerin savunması ve bunu pratikte uygulaması gibi temel öğeler teorileştirilerek çarpıtılmış, hatta yok sayılmıştır. Bu oportünist anlayışın asıl sahipleri SBKP, ÇKP ve AEP'tir. Bu partiler, kendi çıkarları doğrultusunda oportünist anlayışların hayata geçmesi için, gerektiğinde devrimci hareketleri ezmek için faşist cuntalarla işbirliği yapmış, emperyalizmle birlikte olmuş, çıkarlarına uygun düştüğünde ise kendi denetimleri altında tutabildikleri, yönlendirebildikleri hareketleri desteklemiş, ama çıkarlarına ters düştüğü noktada ise her türlü komplo ve ihaneti uygulamakta tereddüt etmemişlerdir. Büyük politikalar, dünya devriminin çıkarları adına her türlü oportünizm, her türlü ihanet, Marksizm-Leninizm ve enternasyonalizm adına meşrulaşmış, ülkemizdeki takipçileri de bu anlayışları uygulamakta cansiperane çalışmış ve ustalarının iyi birer öğrencisi olduklarını göstermişlerdir. Bugün, sözde birçok siyasi yapı, bu oportünist anlayışların yerle bir olmasından sonra, geçmişlerini aştıklarını hatta bazıları her vesileyle faydacı, milliyetçi bu politikaları lanetlerken, pratikte çok daha ilkelini uygulamaktadırlar. Bu anlayış sahipleri, örgütsel bağımsızlığı, halkın özgücüne dayanarak yapılacak bir devrim yerine kendi dışlarındaki güçlere güvenme ve bu güçler üzerinde sürdürülecek politikalarla iktidarı almayı hedeflerler. Nasıl ki, SBKP, ÇKP ve AEP emperyalizm karşısında dünya halklarının güçlerini birleştirip, yeni devrimlerle emperyalizmi geriletmeyi ve yok etmeyi düşünmedilerse, takipçileri de, halk güçlerinin birliğini sağlayıp faşizmi yenmeyi ve devrimci iktidarı düşünmediler. Her şey, ya onların merkezinde onlara bağlı gelişir ya da *"hiçbir şey olmamalıdır"* şeklindeki devrimci olmayan düşünceler sistemleşmiş ve bugüne kadar gelmiştir. Faydacılık ve milliyetçilik, kendi çıkarlarını esas alır. Kendi çıkarına hizmet etmeyen herkes, her şey işe yaramaz, gereksiz hatta yıkılması, yok edilmesi gereken güçlerdir. SBKP, ÇKP ve AEP, bu oportünist anlayışlarının

gereği, esas olarak emperyalizmle değil, birbirlerini etkisiz hale getirmek ve yok etmek için, politikalar ve bu politikaları çeşitli ülkelerde hayata geçirecek örgütler yaratmayı görev bilmişlerdir. Kendi aralarındaki çatışmalar, olduğu gibi başka ülkelere yansımış ve ülkemizde de onlarca devrimci bu nedenle katledilmiş, örgütler birbirlerini karşı devrimci ilan etmiş, yıllarca kıyasıya çatışmışlardır. İşçi sınıfına ve halka güvenmeyen, kendini yenilemeyen, halkı sosyalizmin sorunlarını çözmek için seferber etmeyen SBKP gibi örgütler, giderek bürokratlaşmış, halktan kopmuş, üretmeyen, yozlaşmış, tüketici bir topluluk haline gelmiştir. Halk ve parti karşı karşıya gelmiş, halkın sorunlarını çözemeyen partiler, emperyalizmin zaferini sağlamaya hizmet etmişlerdir. Doğal ki, parti ile halk arasında sürekli bir iletişimi, halkın katılımını, partiyi denetlemesini ve partinin yol göstericiliğini başaramayanlar, kendine güvensizleşmeye, güvensizleştikçe de kapitalizmin etki alanına girmeye mahkûmdurlar. Kapitalizmin etki alanına girdikten sonra, Marksizm-Leninizm adına kapitalist ekonomi ve politikaların, kültürlerin yavaş yavaş egemen olması zor olmamaktadır. Marksist-Leninist örgütler, kendilerini sürekli olarak yenilemezse, sosyalizmin sorunlarına da çözüm bulamazlar. Çözumsuzlük ve kendini yenilememe, yeni çözumsuzlükler yaratır ve başka düşüncelerin etki alanına girmesini sağlar. Başkalarının etki alanına girdiler ve yok oldular.

Geçmişte faydacı ve milliyetçi politikaları benimseyen örgütler, bugün bu faydacı politikaların sahiplerinin sonlarından gerekli dersleri çıkartamamış, çok çeşitli biçimlerde eski politikaları uygulamakta ve oluşturulan kültürü taşımaktadırlar. Üslupta, çalışma tarzında, mücadele biçimlerinde, örgütler arası ilişkilerde aynı tarz devam etmektedir. Sanki yıkılan düşünce sisteminin ülkemizdeki taşıyıcıları onlar değilmiş gibi hareket etmekte ve dünyayı kendi merkezleri etrafında döndürmek is-

temektedirler. Doğruyu her koşulda savunmak, bu doğruyu egemen kılmak, kitlelere benimsetmek, iddialı olmak farklı şeydir. Kastettiğimiz bu değildir. Her devrimci iddialı olmak zorundadır. İddiasızlık, iktidarsızlık demektir. Ama ne yazık ki, devrimci iktidar için iddia yok veya çok zayıftır. Her şeyden önce iddialı örgütler devrimin sorunlarını çözmek konusunda cesur ve iddiasını gerçekleştirmek için kendine güvenli olup, hedefine varabilmek için de birleştirilebilecek bütün güçleri ustalıklı birleştiren yeteneğe sahip olmalıdırlar. SBKP gibi partilerden alınan faydacı, benmerkezci ve kendine güvensiz anlayışlar devam ettiğinden, iktidar bilinci ve iktidarı almak için gerekli hırs ve yaratıcılık gelişmemiş, bunun yerine **“küçük olsun, benim olsun”** anlayışı egemen olmuştur. Bu anlayış, bu kültür, her ilişkiyi, her olanağı hemen tüm ilerici, demokrat, anti-faşist, devrimci, yurtsever güçleri, iktidarı almak için **birleştirmek yerine dağıtıcılığı**, sekterliği, kendini beğenmişliği yaratmıştır. Bu kültür, devrimi geliştirmek ve büyütmek için güç ve eylem birliği, ittifaklar, dostluk ve dayanışma yerine, kendi gelişmesine yarayanlar ve yaramayanlar şeklinde tasnifler yaparak, güç ve eylem birliklerinde, ittifaklarda, kendi çıkarını esas alır. Bu vb. oportünist anlayışların en karakteristik özelliklerini geçmişte Filistin hareketlerinde gördük. Herkesi kendi çıkarları için kullanan, kullanmak isteyen kafa yapısı giderek yozlaştı, tükendi. Özellikle de, sosyalist sistemin yıkılmasından sonra da ayakta duramaz hale geldi. Başkalarının güçlerine güvenme, enternasyonalizm yerine milliyetçilik ve faydacılık temel özellikleri olduğundan kendi ayakları üzerinde duramadılar. Dayandıkları dış destekler ortadan kalkınca adeta aç ve susuz kaldılar. Faydacılık ve milliyetçiliğin teorisini de yapamaz oldular. İnanç ve coşku yitimine uğradılar. Yalnızlaştılar. Şimdilerde akşam sabah, reel sosyalizme küfür ederek ama bu oportünist anlayışı daha kaba ve ilkel biçimde uygulayan Kürt milliyetçi hareketi, Filistin hareketinin geçmişini tekrar etmektedir. Dostluklar

ve düşmanlıklarda ölçü, kendi çıkarlarına hizmet edip etmemesidir. İşte ölçü, kendi örgüt çıkarı olunca ve her şey bu temelde düşünülüp buna uygun politikalar ve taktikler çizildiğinde ve de her örgüt, grup aynı anlayışla hareket ettiğinde, içinden çıkılmaz bir kargaşa, rekabet, sübjektivizm ve nihayetinde çatışma, şu veya bu şekilde birbirini tasfiye etme faaliyeti kaçınılmaz hale gelir. Geçmiş, bu durumun çok çarpıcı ve acı örnekleriyle doludur. Kimileri, hala aynı kafada olup *“Ben en doğrucuyum, en komünistim, benim dışındaki herkes küçük burjuvadır...”* deyip küçük burjuvaların program ve disiplinine uymamak ve onların yaptığı her şeyi bozmak görevini komünistlik zannedecek kadar ahmakça davranışlar içerisinde. Tabii ki, sen herkesin disiplin ve programını bozmak görevi üstlenirsen o “küçük burjuvalar” da kendilerini savunacak, disiplin ve programlarını uygulamak için gerekeni yapacaklardır. İşte size çatışma ortamı. AEP oportünist politikalarının tipik bir görünümü budur. Güçsüz, kendine güvensiz bir ideolojinin kendini kabul ettirme çabası. Ve tabii, kendini en doğru görmekle birlikte, bu doğruları halk kitlelerine kabul ettiremediğinden, mücadeleyi geliştiremediğinden hırçın, sekte ve güçlü bir savunma içgüdüleriyle hareket ettiğinden saldırgandır. *“Ben istediğimi yaparım, başkaları ise, nasıl olsa olgun hareket ederler...”* diye düşünerek sabrın ve sağduyunun sınırlarını zorlar. Reklamcıdır. Örgüt adının propagandası için hemen her şeyi yapar. Bu noktada dostluk, ittifaklar, eylem ve güç birlikleri, devrimin çıkarları onu hiç ilgilendirmez. Komplekslidir, kıskançtır. Bunun için rekabette mantık sınırlarını zorlayacak kadar pervasız hareket eder. Hemen her eylemde, her olumlu gelişmede *“Ya beni de yönetime ortak edersiniz, ya da yapılan şeyi bozarım, sabote ederim”* gibi dayatıcı, yıkıcı tavırları alışkanlık haline getirmiştir. Kendini çok beğenmiştir. Kendisi herhangi bir eylemin yönetiminde olmayınca mutlaka işler kötü gidecektir. Ve bu nedenle de bütün “küçük burjuvalar” onun yönetiminde olmaması için

büyük çaba harcarlar. Kerameti kendinden menkuldür. Öyle ki, o, bir yerde konuşunca veya bildiri dağıtınca halk kitleleri hemen harekete geçecek ve o malum küçük burjuvaları mahkûm edecektir. Bunun için “küçük burjuvalar” ona engel olurlar. Evet, düşünce tarzı budur. AEP’den ödünç alınan bu çığ ve kaba düşünceler, farklı tonlar taşısa da çeşitli örgütlerde hala sürmekte ve her türlü birliğin önünde engel durmaktadır.

Kürt milliyetçi hareketi ise, SBKP’nin faydacı, her şeyi kendi merkezinde ele alan düşüncesinin tipik takipçisi olup, dost, düşman ve ittifaklar sorununda belirsizlikler yaratıp, hemen her şeyi güncel çıkarlara kurban eden politikalar izlemektedir. Milliyetçi, milli çıkarlarını düşünecektir. Milliyetçi çizgide ısrar edildiği sürece de, faydacılık daha çok teorileştirilecek ve kalıcı dostluklar, ittifaklar hiçbir zaman sağlanamayacaktır. O’na göre her şey politika ve taktik adına kullanılır ve değerlendirilir. İttifaklar ve dostluklar bu politikalara hizmet ettiği oranda faydacı, aksi halde bir işe yaramazlar. Sık sık, eylem ve güç birliği, cephe çağrıları yaparlar. Bazılarının kimlerle ve nasıl oluşturulup oluşturulmadığı bile bilinmez. Bazen, ülke pratiğinde varlığı görülmeyen bir kısım siyasal yapılarla, devrimci birlikler oluşturduklarını açıklarlar. Ortak hiçbir eylem yapmadan ve hala yaşayıp yaşamadığı bilinmeden sır olurlar. Ciddiyeti yoktur. Bu tür girişimlerle ve örgütlerle sonuç alınmayacağı açıktır. Sonuç almak için yola çıkılmamıştır. Solun legal bir partide toparlanmasını isterler. O parti; anlayışıyla, yapısıyla solu toparlayamaz. Toparlasa da devrimin yolu orada toparlanmaktan geçmemektedir. Yine sonuç alınamaz. Türkiye soluna lanetler yağdırılır, hakaretler edilir. Beceriksiz, lanetlenmiş Türkiye soluna alternatif olup, devrim yapmak için parti oluşturulur. Bu parti, var mı, yok mu, belli olmaz, sesi-soluğu çıkmaz. Türkiye soluna hakaretler yağdırmaya devam edilir. Öyle ki, herkes devlet yanlısıdır, hiç kimse devrimci değildir. Sonra bu beceriksizlerle,

devlet yanlılarıyla anti-faşist cephe kurmak için çağrı yapılır. “Nasıl?” sorusu ortadadır. Bu da olmaz. Tekrar legal partiye dönülür ve solun legal bir partide birleşmesi istenir. Şimdilerde nasıl olsa legal partililik moda. Bir-biri ardı sıra durmadan kuruluyorlar. Birleşigi, İP’i, SİP’i ve birkaçı daha geriden geliyor. Ve herkes kurtarıcı. Hiç kimse burnundan kıl aldırıyor.

Birlik, ne “...ben komünistim...” deyip kerameti kendinden menkul olanların, taklitçi, çarpık, sektter düşünceleri temel alanların istediği gibi, ne Kürt milliyetçi hareketinin her türü gelişmeyi kendi çıkarına göre ele alan faydacı anlayışlarla, ne de legal sosyalist partilerde solun birleşmesiyle gerçekleştirilecek basit bir olgu değildir.

İllegal, legal, silahlı, silahsız her türlü örgütlenme ve mücadele biçimini içeren, küçükten büyüğe doğru gelişen, somut, yapılabilirli gündeme alan güç ve eylem birliklerinden daha ileri birlikleri hedefleyen bir temelde ele alınmayan ve faşizmi yıkmayı hedeflemeyen hiçbir anlayış, birliği sağlayamaz ve bu konuda düşünceler geliştiremez.

Bugün, yapılması gerekenlerin, güç ve eylem birliğinin asgari zemini; katliamlar, kayıplar, işkenceler, sürgünlere karşı politikalar oluşturmak, halk kitlelerinin mücadelesini geliştirmek, her gün biraz daha yoksulluğa ve sefaletle itilen, her türlü hak ve özgürlüğü gasp edilen halkın, hak ve özgürlükler mücadelesini örgütleyebilmektir. Kısaca, faşist terörün ve hak gasplarının karşısına halk alternatifini çıkartmaktır. Herkesin komünistliği, dâhiyane yetenekleri kendilerine kalsın. Bugün görev, bu somutta, soyut ve büyük lafızlara fazla rağbet etmeden, küçükten büyüğe doğru giden, en basit, kolay ve yapılabilir olandan yola çıkarak, eylem ve güç birlikleri oluşturmaktır. Bunun önünde hiçbir engel yoktur. Engel vardır diyenler geçmiş politik, olumsuz mirasları devam ettiriyor olup, her şeyi kendi çıkarı temelinde ele alan

oportünist ve milliyetçilerdir. Devrimci hareket, ne oportünizme, ne de milliyetçiliğe teslim olamaz.

Kürt milliyetçiliği, her şeyi kendi çıkarı etrafında ele alan faydacı, oportünist anlayışı terk etmeli ve kurtuluşun Türkiye faşist iktidarını yıkmaktan geçtiğini anlamalı; politika, taktik ve ittifaklarını bu temelde oluşturmalıdır. Türkiye solunda, komünist, Marksist-Leninist iddiasında olan bütün yapılar kendine dönük, sekte, grup psikolojisinden çıkıp, devrim için en geniş ittifaklar politikasının nasıl hayata geçeceğini, başkaları tarafından yok edilmek kaygısından çıkıp, kendine güvenmeyi öğrenmelidir. Legal partiler, legal partilerle hiçbir yere varılamayacağını, Türkiye’de faşizm gerçeğinin hüküm sürdüğünü, illegal örgütlenme ve silahlı mücadeleyi temel alan bir savaş verilmeden halkın mücadelesinin geliştirilemeyeceğini kavramalıdır. Kuşkusuz, bütün bunlar birer temennidir. Herkes doğru bildiği yoldan gitmeye devam edecek ve devrimci mücadele her platformda sürecektir. Tüm bunlara karşın, Kürt milliyetçileri, silahlı savaşı temel alanlar ve almayanlar, legal partiler, faşizme karşıym diyen herkes; somut programlarla, hiç kimsenin reddetmeyeceği hedeflerde, çeşitli mücadele biçimleri temelinde eylem ve güç birlikleri yapabilirler. Bu birlikler içerisinde dostluk ve dayanışma ilişkileri geliştirilerek, halk kitleleri içerisinde doğruların ve yanlışların kavgası verilerek mücadele geliştirilir. Mücadele, yeni ayrışmaları ve saflaşmaları gündeme getirir.

Devlet Sendikacılığı ve İşçi Sınıfı

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 6 / Tarih: 19 Ağustos 1995

Ülkemizde işçi sınıfının mücadelesi, bu mücadelenin nasıl sürdürüleceği ve devrimde nasıl bir rol oynayacağının sol tarafından yeterince kavrandığı söylenemez. Kimi anlayışlar hala işçi sınıfı deyince her şeye muktedir, elindeki sihirli anahtarla her türlü kapıyı açacak, ülkeyi ve halkı kurtuluşa götürecek tılsımlı bir güç olarak görmekte-dirler. İşçi sınıfının ideolojisi ile işçi sınıfının içerisinde bulunduğu durumu ekonomik, sosyal ve kültürel özelliklerini yanlış değerlendiren ve bu değerlendirme sonucu yanlış örgütlenme anlayışı içerisinde olanlar; ne istedikleri gibi bir işçi sınıfı hareketi yaratabilmekte, ne de diğer halk kesimlerini örgütleyebilmektedirler. Kendilerine “işçi sınıfı devrimcileri” sıfatını yakıştıran ve bu konularda konuşurken, yüksek perdeden atmayı alışkanlık haline getirenler, ne yazık ki, onyıllardır bir arpa boyu mesafe kat etmemiş, mücadelenin gelişimiyle birlikte daha da gerilemişlerdir. Kafakol ilişkileriyle, çeşitli hesaplarla ellerinde tuttıkları birkaç küçük sendikada devlet sendikacılığından farklı bir tavır sergileyemediklerinden; bu sendikalar da işçi kitlelerinin

sorunlarına çare olamamış ve kendi kendilerini tüketmiş, yok olmuş veya tabela sendikası olarak kalmıştır. Soldaki rekabet, parsacılık, “küçük olsun, benim olsun” anlayışı, işçi hareketine de yansımış ve işçi potansiyeli devrimci mücadelenin gelişimiyle orantılı bir türlü örgütlenememiş, esas olarak devlet sendikacılığının yönetiminde kalmıştır. İşçi hareketi tarihinde devrimci direnişlerin yeri çok az olup, bu tarihe devlet sendikacılığı ve reformizm damgasını vurmuştur. Reformizmi, devrimci, sosyalist sınıf sendikacılığı söylemlerine rağmen, devlet sendikacılığı dışında tutamayız. Çünkü işçi sınıfına, devletle çatışmayı, iktidarı almayı ve diğer halk kesimleriy-le birlikte ancak, devrimci zorla iktidarın alınabileceği anlayışını götürmediler, bu doğrultuda örgütlenme yapmadılar. İşçi sınıfını hiçbir zaman kararlara ortak etmediler. Bürokrat, sömürücü bir tabaka olarak işçi sınıfını sömürdüler, onlardan kesilen paralarla bürokrat yöneticiliklerini kurumlaştırıp kendi yaşamlarını düzenlediler. TKP’nin sendikacılık tarihi ve DİSK içerisinde yaptıkları unutulamaz. İşçi sınıfı adına cinayetleri, devrimci öncü işçileri patronla birleşip işten attırmaları, “goşizm, provokatör” edebiyatıyla her türlü polisiye önlemlere başvurmaları, grev kırmaları, reformizmin işçi hareketinde yaptıklarının tarihidir. Devlet sendikası TÜRK-İŞ’le devlete karşı olduğunu söyleyen ve sınıf sendikacılığını savunduğunu iddia eden DİSK arasında özde bir fark yoktur. İşçi hareketini düzen içerisinde tutmak, devlete karşı yönlendirmemek, gerektiğinde yurtseverlik edebiyatıyla kışkırtıcılara alet olmama demagogileriyle devrimci hareketin karşında, devletin yanındadırlar. Sağduyu, yurtseverlik, işçinin ekonomik çıkarlarını düşünme adına, işçi sınıfının ekonomik çıkarlarını dahi gözetmeyen, bunlar için bile gerekli radikalliği göstermeyen bu sendikalar, geline aşamada kitleleri çok daha uzun süre denetimleri altında tutamazlar. Her yönüyle derin bir krizi yaşayan devlet, artık eskisi gibi kitlelerin az da olsa ekonomik sorunlarını çözüp, seslerini kesecek, maddi ko-

şullardan da yoksundur. Devlet sendikacılığı, işçi sınıfını bilinç olarak donatmadığı gibi ekonomik sorunlarına da çare bulamadığından, işçilerin yeni arayışlar içerisine girmesi kaçınılmazdır.

Geçmişten bugüne, TÜRK-İŞ, DİSK vb. sendikalarda özde bir değişiklik olmayıp, işçi hareketini devrimcileştirmeme, sınıf mücadelesinden uzak tutma anlayışı devam etmektedir. Bu anlayışı ayakta tutan, sürdüren bürokrat sendikacılar ve onların kurumları ortadan kaldırılmadan, işçi hareketi zaman zaman bazı ileri adımlar atsa da sistemi hedefleyen mücadele hattına girmeyecektir.

Bugün ülkemizde, özgürlük, bağımsızlık ve onurlu bir yaşam için sürdürülen savaşta insanlarımız tereddütsüz yaşamlarını feda ederken ve oligarşi çekinmeden katliamlara başvururken; işçi sınıfını bu kan denizinin dışında tutmak, hatta film seyrederek sessizce izletmek ihanetten başka bir şey değildir. İşçi sınıfı, halkın katliamı ve süregelen vahşet üzerine kendi ekonomik çıkarlarını inşa etmeyi düşünecek kadar onursuz değildir. Ama bugün, işçi sınıfı bu onursuzluğa mahkûm edilmiştir. Bazı olumlu örnekler, bu olumsuz tabloyu değiştiremez. Bir yandan devlet sendikacılarının, bir yandan sermayedarların bilinç çarpıtması, işsiz bıraktırma tehditleri ve devrimcilerin bu alanı örgütlemek için yeterli çabayı göstermemesi, işçi sınıfını, sınıf olma bilincinden uzak tutmuştur.

Devlet sendikacılığının mantığında, her adımda kitle hareketini biraz daha büyütmek, biraz daha bilinçlendirmek, ittifakları geliştirmek ve iktidara yönelme anlayışı yoktur. Anlayış bu olunca Gazi'de, Ümraniye'de halk katledildiğinde işçi ve memur sendikaları sessizce seyrederler. Hatta kendilerini sosyalist olarak adlandıran memur sendikaları, yurtseverlik adına kendi yürüyüş programlarını dahi iptal ederler. Katliamı lanetlemek, devletten hesap sormak, halkın yanında olmak onların görevi

değildir. İşçileri, memurları düşünme adına, her türlü ihaneti yapar; yalan ve hile ile ellerinde tuttukları kurumlarla kitleleri aldatmaya, oyalamaya devam ederler. Devlet icazetinin dışına çıkan, çıkmak isteyen her türlü eylemliliğe ve davranışa karşı çıkarlar, gerektiğinde zorla engellerler. Kitlelerin icazetin dışına çıkması ve bu doğrultudaki hareketliliği, bürokrat yönetimlerinin sonları olacaktır. Bu çıkarlarını korumak için her türlü saldırıya, hokkabazlığa başvurabilecek niteliktedirler. Devrimci örgütlere düşmandırlar. Devletle aynı ağızdan konuşurlar. Kitlelere, örgütlerden uzak durmalarını, aksi halde başlarının belaya gireceğini öğütlerler. Bu öğütleri dinlemeyip, “*örgüt belasına bulaşanları*” açıktan veya uygun bir yolla tasfiye ederler. Bu konularda uzmandırlar. Hemen hepsi, TKP’nin tasfiye ve entrikacılık okullarında yetişmişlerdir.

Devrimci İşçi Hareketi potansiyeli, devlet sendikacılarının tüm baskılarına karşın gelişkindir. Ama bu potansiyel, bu güç, örgütsüz, dağınık olup, kendini ifade etmekten yoksundur. Bunun için de devlet sendikacılığının yönetimi altında varlığını duyuramamakta, ileri gelenleri parça parça tasfiye edilmekte ve olası devrimci bir örgütlenmenin radikal bir işçi hareketinin ortaya çıkması engellenmek istenmektedir.

Devrimi sadece işçi sınıfının yapacağına inananlar, işçi sınıfının nitel ve nicel gücünü abartan, ülkemizin devrim yolunu ve mücadele biçimlerini yanlış tahlil edenlerdir. Bu tutumları nedeniyle ne işçi sınıfını örgütleyebiliyor, ne de devrim yolunda herhangi bir gelişme sağlayabiliyorlar. Devrimimizin temel gücü, halktır. İşçi sınıfı da halk güçleri içerisinde önemli bir güçtür. Ama devrimin her şeyi değildir. İşçi sınıfının gücünü ve devrimde oynayacağı rolü abartmadan ancak, diğer halk güçleriyle birlikte devrimin vazgeçilmez bir gücü olduğunu görmeliyiz. Bu gerçeği unutmadan, işçi sınıfı hareketinin örgütlenmesi ve devlet sendikalarının mekanizmalarının par-

çalanarak işçi hareketinin önündeki barikatların kaldırılması, tüm devrimcilerin üzerinde ciddiyetle düşünmesi gereken önemli bir sorundur. Devlet sendikacılığının ortadan kaldırılması, kimilerinin yaptığı gibi tek tek sendikacıları ikna etmekle, sendika yönetimlerini şu veya bu biçimde ele geçirerek gerçekleştirilemez. Bu yol, reformistlerin ve oportünistlerin, on yıllardır sürdürdükleri yol olup, ya yeni sendika bürokratları doğurmuş, ya da tasfiyeyle sonuçlanmıştır. Sendika yönetimlerini ele geçirmek, sendika yöneticilerini ikna etmek için bin bir türlü sendikacılık oyunları, burjuva partileri gibi, işçi sınıfına vaatlerle işçi sınıfı örgütlenemez. Devrimci sendikacılık yapılamaz.

Tüm engellemelere rağmen, işçiler hareketli olup, alın terleri ve onurları için mücadele etmeye hazırıldılar. *“Nasıl, hangi örgütlülükle mücadele edeceğiz?”* sorularına cevap verdiğimizde ve işçilere bunu somut olarak gösterdiğimizde, işçi hareketi devasa boyutlarda gelişecektir. Sendikaların, küflenmiş toplantı salonlarında değil, fabrikalarda, meydanlarda, sokaklarda işçilerle buluşarak, bu hareketlilik içerisinde, bu hareketi engellemeye çalışanlara karşı mücadele ederek, örgütleyerek, işçi hareketinin çekim merkezini yaratmalıyız.

İşçilerin, kendi eylemliliklerinde, örgütlerinde ve geleceklerinde söz ve karar sahibi olmaları için gerekli mekanizmaları yaratmalıyız. Sendika bürokratlarının dışında, her fabrika ve işyerinde, grev yerlerinde, meydanlarda, işçi komiteleri ve işçi meclisleri, işçi hareketinin vazgeçilmez örgütleri olmalıdır. Fabrikalarda ve işyerlerinde örgütlenen bu komite ve meclisler, işçilerin söz ve karar sahibi olmasını sağlayacak, olumlu örnekler yaratarak, ülke genelinde gelişecek ve sendika bürokratlarının kurumlarını yıkarak işçi hareketini özgürleştirecektir. İşçi hareketinin özgürleşmesi üç-beş kuruş ücret artışlarıyla onurlu bir yaşamın sağlanamayacağı, tüm halk sınıf ve tabakalarıyla birlikte olunmadan, iktidarı alaşağı etme-

den, işçi sınıfının kurtuluşunun sağlanamayacağının görülmesi demektir.

Sınıfla ilgisi olmayan, sınıf hareketini engellemek isteyen, sınıfı satan bürokratlara değil, tezgâh başındaki işçiye gitmeliyiz. Biz onlara neyi nasıl yapmaları gerektiğini gösterdiğimizde ve onlar hayatın içerisinde bunun olumlu sonuçlarını gördüklerinde, kararlılıkları, yaratıcılıkları ortaya çıkacak ve önüne çıkan tüm sorunları çözererek, halk hareketiyle bütünleşerek, devrim yoluna gireceklerdir.

Sıradan, ekonomik hak arayışları dahi militan bir mücadele verilmeden devletle kavga etmek göze alınmadan sağlanamaz. Ekonomik hak arayışlarından öte, işçi hareketi sınıf bilincine vararak iktidara yürümelidir. Militan bir hareket, devleti hedeflemiş bir anlayış, hiçbir eylem biçimiyle kendini sınırlamaz. Yıllardır, devlet sendikacıları ve reformistler adeta işçilerle alay ederek, yer yer işçileri birer palyaçoğa döndürerek, direniş diye her türlü saçmalığı işçilere yutturmaya çalışmaktadırlar. İşçi sınıfı, üretimden gelen gücünü kullanmakla birlikte, her çeşit eylem biçimini de gündemine sokarak, devletin engellemelerini aşacak yolları bulmalıdır. İşçi sınıfı grev silahı yanında işgallere, barikatlara başvurabilmelidir. İşçi sınıfının, hak arayışları sokaklara ve meydanlara çıkmadan, devletle göğüs göğüse çatışmadan, önüne çıkan barikatları aşıp geçme geleneği yaratılmadan gerçekleşemez. Gecekonularda, köylerde halk katledilirken, barikatlarda savaşırken izleyici olmayı seçen bir işçi sınıfı, halkın yanında değil, objektif olarak halkın karşısında yer almıştır. İşçi sınıfı halkın hangi kesimi, haksızlığa ve zulme uğrarsa, herkesten önce onların yanlarında olmalıdır. Kendi ekonomik çıkarları için bile militan bir mücadele vermeyen, sokaklardan, meydanlardan, işgallerden, devlet güçleriyle karşı karşıya gelmekten kaçan bir işçi sınıfı, işçi sınıfı adına layık olamaz. İşçi sınıfı, adına layık olmalıdır. Adına layık olabilmek için, ilk görev,

kendi haklarına sahip çıkması ve kendilerinin yöneteceği, söz ve karar sahibi olacağı örgütleri kurmaktan geçer.

Bütün ileri işçiler, sosyalistler, bürokratlaşmamış devrimci sendikacılar, işçi hareketini devrimci bir örgütlülüğe kavuşturmak ve mücadeleyi geliştirmek için seferber olmalıdır.

Bir işçi cephesi yaratmalıyız. Bu işçi cephesi; devlet sendikacılığıyla işçi hareketinin gelişemeyeceğini,

Bu sendikaların yıkılması gerektiğini,

İşçilerin kendi öz örgütlerini yaratarak söz ve karar sahibi olmaları,

İşçi hareketiyle, diğer halk sınıf ve tabakalarının mücadelesinin birbirinden ayırlamayacağını, devlete karşı mücadele etmeden, militan bir mücadele verilmeden, hak arayışlarının sonuçsuz kalacağı temelinde, işçi kitlelerinin onaylayacağı bir programı gerçekleştirmeyi hedeflemelidir.

Eminönü Direnişİ Bir Okuldu

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 8 / Tarih: 2 Eylül 1995

Eminönü Direnişçilerinden Ali ÖZTÜRK, direnişin bitirilmesiyle ilgili, sendikacılarla işçilerin yaptığı toplantıda *“Bu ikiyüzlüler hiç utanmadan buraya kadar gelmişler...”* diyor. Doğru söylüyor Ali. Devletle kol kola girenler, grev kırıcılarıyla anlaşanlar, düzenlerini bozmak isteyen, ilerici devrimci işçileri işten attıranlar, “terörist” diye işçileri ihbar edenler, işçileri yalan ve demagojiyle aldattılar. Kendi çıkarını, işçi sınıfının çıkarları diye yutturmak için elinden gelen ve gelmeyen her türlü şarlatanlığı, hileyi ve ihaneti yapmaktan çekinmezler. Hep ikiyüzlüdürler, yüzlerinin biri işçi haklarını savunma ve umut vaat etmedir. Diğeri ise bunları yaparken, *“İşçileri nasıl satarsınız... İşçilerin sırtından daha çok çıkar nasıl elde ederiz”*dir. Bütün yetenekleri, yaratıcılıkları, kurdukları ilişkiler, hep buna yöneliktir.

DİSK, adının başına devrimci sıfatını da eklemeyi ihmal etmemiştir. TÜRK-İŞ diyecek hali yoktu. TÜRK-İŞ sendika ağalarının karşısında güç olabilmek için farklı görünmeleri gerekirdi. Aksi halde TÜRK-İŞ’in ne mal olduğunu anlamış işçiler, kendi sendikalarında örgütlenmezdi. Adları, sözleri farklı olmalıydı. Ama sıra uygulamaya gelince bu farkı ortaya koymak oldukça zordu. İşçiler satılmadan, grev ve dire-

nişler kırılmadan, devletin yasalarına boyun eğilmeden işçilerin sırtından sendika ağası olunamazdı. TÜRK-İŞ karşısında devrimci sendikacılık yapmak; yasalara, devlete, patrona, devletin polisine, faşistine, grev kırıncısına karşı direnmek, gerektiğinde işkence görmek, hapsilere düşmek demektir. Oysa onlar, sendikacılık “**mesleğini**” kendi çıkarları ve gelecekleri için seçmişlerdi. İşçi sınıfı edebiyatı, sadece işçileri sömürmek için bir propaganda aracıydı. Gündemde, işçilerin hak alma mücadeleleri yoksa bu sendikacılar, sendikalar arası rekabet ve iktidar muhalefet çelişkisini de kullanarak, bol keseden işçi edebiyatı yaparak işçileri kendi saflarında toplamak için seferber olurlar. Ama direniş ve grevler, düzenin çizdiği sınırları aştığında veya kendilerine rağmen geliştiğinde her yolu mübah görerek, o direnişin kırılması için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Başarılı grev ve direnişler, olumlu örnekler en çok korktukları şeydir. Başka işçilerin de örnek alacağı eylemler istemezler. İşçileri eğiten, politikleştiren, kendilerine olan güvenlerini geliştiren, hak alma eylemlerinin, kurdukları sendika ağılığı düzenini yıkacağını bildiklerinden, bu eylemlerin başarısını, yayılarak gelişmesini önlemek için devletle ve polisle dolaylı veya dolaysız işbirliğine girerler. Eminönü Direnişçi İşçilerinin GENEL-İŞ’te açlık grevini sürdürürken, sendikadan direnişi desteklemeleri, bir şeyler yapmaları gerektiğini söylemeleri karşısında, Hüseyin Ayık’ın “... *siz buraya gelirken kimden izin aldınız... bize mi sordunuz...*” şeklindeki ifadeleri, tastamam devlet sendikacılığından, kendi dışlarında gelişen ve onlara rağmen, olumlu bir örnek yaratacak olan direnişin kırılmasını istemekten başka bir şey değildir. Kendilerine göre zaten 13. maddeye rağmen direniş olmazdı. Ve onlar, direnişin yenilmesiyle diğer işçilere “... *Biz demedik mi...*” diyerek, gözdağı verecek, yasalara aykırı direnişler yaptırmayacak ve işçi sınıfı, uslu uslu, devletin ve işbirlikçi sendikaların verdikleri nafakayla yetineceklerdi. DİSK Başkanı Rıdvan Budak, işçilerin, kendilerinden hesap sorması ve ihanetle suçlaması karşısında ikiyüzlülüğünü bir kez daha gösteriyor ve “*Sendikal hareketin üzerindeki ölü toprağı maalesef kal-*

dırılabilmiş değil, Eminönü'nde direnen arkadaşlarımızın eylemine istenilen boyutta destek verilmemiştir..." diyerek, işçilerin tepkilerini yumuşatmaya çalışarak ağalığını sürdürmek istemektedir. Doğru diyor Rıdvan Budak. Sendikal hareket üzerindeki ölü toprağı kaldıramamıştır. Çünkü bu ölü toprağını Rıdvan Budak gibi sendikacılar ektiler. Bu ölü toprağını kaldırmak isteyen devrimciler, yine bizzat Rıdvan Budak gibilerinin becerileriyle fabrikalardan, sendikalardan atıldılar, tasfiye edildiler. İhbar edildiler. Rıdvan Budak'ın kendisi, direnişçi işçileri oligarşiye ihbar eden, provokatör olarak lanse eden, direniş kıran bir kişidir. Rıdvan Budak'ın, 12 Eylül öncesi, işçi sınıfının önemli direnişlerinden TARIŞ direnişinde yaptıkları unutulamaz. Ne yazık ki, Türkiye sendikacılık hareketinin tarihi, yüzlerce Rıdvan Budak yaratmıştır ve bunlar hala sendikal harekette etkin konumlardadırlar. Rıdvan Budak gibileri işçi sınıfını satarak, ona ihanet ederek, sendikal harekette etkin konumlara gelmişlerdir. İşçi sınıfının yanında olan, namuslu, dürüst, devrimci sendikacılar, Rıdvan Budak gibilerinin önlerini açmak için, ya hapslere atılır, ya da çeşitli ayak oyunları ile saf dışı bırakılırlar. Tabii ki, işçi sınıfını satmaya alışmış Rıdvan Budak, Eminönü Direnişinin başarıyla bitmesini istemeyecek ve bunun için de desteklemeyecektir. Rıdvan Budak'ın ve DİSK'in, Eminönü Direnişini desteklemek için elini kolunu tutan kimse yoktu. Tersine onlar işçilerin ellerini, kollarını yasalarla, işten atılmayla, aç kalmakla korkutarak bağladılar. İşçilerin dayanışma içerisinde olması, birbirlerini desteklemesi, düzen sendikacılığının yıkılması ve işçilerin bilinçlenmesi demektir. Bunun için, onlarca işçi direnişi ve grev, devlet ve sarı sendikacılık karşısında yalnız kalarak, ya zamana yayılarak çözülmekte ya da tam bir başarı elde edemedi, bazı kazanımlarla yetinerek bitmektedir.

Eminönü Direnişi, bu direnişlerden biriydi. Sendikacılara rağmen hayata geçirildi. Başlangıçta, sendikacılar bu direnişi önemsemediler. Nasıl olsa diğer sendikacılar ve işçiler tarafından desteklenmeyecek ve devletin de baskısıyla diğer

direnışler gibi, kısa sürede bitecekti. Başta DİSK ve GENEL İŞ olmak üzere sendikacılar bu direniş tamamen ilgisiz kalmış dahası, “**sonuç alamazsınız**” diyerek işçiler üzerinde olumsuz etki yaratmaya çalışmış ve direniş bitirmeye zorlamışlardır. Ama başta Eminönü Direnişçilerinin kararlılığı olmak üzere, halkın çeşitli kesimlerinin, bazı demokratik örgütlerin desteğiyle, Eminönü Direniş, kararlı bir şekilde sürmeye ve gündemi meşgul etmeye devam ettikçe Çetinsaya, resmi devlet güçleri ve sendikacılar direniş kırmak için daha aktif hareket etmeye başladılar. Çetinsaya’nın ve devletin ideolojik, psikolojik, fiziki baskıları yanında, DİSK de direniş hiçbir destek vermeyerek ve de işçileri olumsuz etkileyen propagandalarıyla direniş bitirme faaliyetlerini hızlandırdı.

Eminönü işçileri, aileleriyle, çocuklarıyla, yaratıcılıklarıyla kendilerini işyeri önünde pasif bir oturma eylemine mahkûm etmemelerine rağmen, başta kendi işkollarındaki işçiler olmak üzere, birçok işyeriyle ve de başka yerlerde direnişte olan işçilerle birlikteliği, dayanışmayı geliştiremediler. Hemen her adımda gerici sendika yasalarını gerekçe gösteren, dayanışma ve direnişten kaçan devlet sendikacılarını karşılarında buldular.

Halkın çeşitli kesimlerinin destekleri, direniş ziyaretleri ve küçük maddi katkılardan öteye gitmedi. Devletin baskısı, DİSK’in olumsuz propagandaları, maddi zorluklar, birçok işçinin direnişten kopmasına neden oldu. İşte bu koşullarda, devlet provokasyon ve saldırılarıyla direniş dağıtma operasyonuna başvurdu. İşçiler, işyeri önündeki direniş mevzilerinden kopartıldı. Direniş, DİSK, Çetinsaya ve devlet güçleri tarafından kuşatıldı. Direnişçi işçiler, işçi dayanışmasının sağlanamadığı, sendikacıların desteklemediği ve direnişten kopmaların başladığı, umutsuzluk rüzgârlarının estiği bu aşamada, kuşatmayı yarmak için, ölüm orucu silahına başvurdu. Başka eylem biçimlerine başvurulamaz mıydı? Tartışılabilir. Çeşitli işgaller, direniş kamuoyunda yeniden güncel hale getirecek, çok çeşitli eylem biçimleri düşünülebilirdi.

Ama bu eylemlerin hemen hepsi, Eminönü direnişçilerinin ve direniş destekleyenlerin sınırlı katkılarıyla yapılacak, geniş kesimlerin dayanışmasını sağlayamayan eylemler olacaktı. Bu nedenle Eminönü direnişçilerinin ölüm orucuyla kuşatmayı yarmak istemeleri doğrudur. Direnişçiler kuşatmayı yarıdılar. Herkesin bitti gözüyle baktığı, hatta burjuva basının “bitti” diye ilan ettiği direniş, ölüm orucuyla kararlı bir şekilde sürmeye başladı. İşçi düşmanlarının sevinçleri bir kez daha kursaklarında kalmıştır. Ama gelinen aşamada direniş, ya şehitler vererek daha uzun bir sürece yayılarak, işçilerin daha fazla ekonomik kozları yanında esas olarak da İşçi Sınıfı Hareketi Mücadele Tarihine yaşamlarını ortaya koyarak, sendikacılara rağmen kazandıkları bir zafer olarak geçecek, ya da ölümler olmadan bitirilecekti. Direniş, işçi düşmanlarının ağır baskısı altında kararlı bir şekilde sürmüş, birçok eylem biçimini hayata geçirmiş, ama mevcut nesnel koşullarda, işçi kitlesinin içinde bulunduğu örgütlenme koşullarında elde edilen kazanımlarla yetinilerek bitirildi.

Eminönü Direniş, bütün işçi düşmanlarına karşı yapılmış bir direniş olup, direniş sonunda, büyük bir zafer elde edilmemişse de yenilmemişlerdir. Tersine, sendikacılara, yasalara ve devlete rağmen, direnilebileceğini ve birçok kazanım elde edilebileceğini göstermişlerdir.

İşbirlikçi sendikacılar, patronlar, devletin baskıları karşısında işçi direnişçileri, bir kısım kazanımlarla yetinmeye, yalnız kalmaya mahkûm mu olacaklardır? Hayır, tüm olumsuzluklara rağmen, çıkış yolu vardır. Genelde, işçi hareketini, işçi cephesi perspektifiyle, fabrikadaki, işyerindeki direniş ve grevdeki işçiye dayanarak örgütlemeli ve sendika bürokratlarının denetimi dışına çıkmalıdır. Direniş ve grevlerle dayanışma bilincini yaratmalıyız. Sendikacılar, nasıl direnişleri, işçi ve halk desteklerinden yoksun bırakıp, güçsüzleştirip, tecrit edip, yenilmesini istiyorlarsa, biz de sendikacılara rağmen işçilerin ve halk kitlelerinin güçlü dayanışma örneklerini yaratarak, sendikacıları yalnız bırakıp tecrit etmeliyiz. Elbette, bunlar birkaç günde çözülecek sorunlar değildir. İş-

çi örgütlenmelerinde, propaganda ve ajitasyonunda bu düşünce temel alınarak, tek tek direnişlerle ilgili yapılabilecek daha fazla şeyler vardır.

Eminönü Direnişi'ni ele alırsak; baştan itibaren birçok eksiklik kendini göstermiş ve direniş süresince de aşılamamıştır. Sendikanın örgütlü olduğu işyerlerinden destek direnişleri örgütlenmemiştir. Diğer işçi direnişlerinden ve halk kesimlerinden destek istemek için ısrarla gidilmemiştir. Propaganda da kısırlık hâkim olmuştur. Bunlar yapılamadığından, işçilerin destek direnişleri sağlanamamıştır. Halkın desteği ise, ziyaretler ve bazı katkılarla sınırlı kalmış, kitlesel eylem boyutunda desteğe dönüşmemiştir. Patrona, direniş kırıcılarına, taşeron firmaya, işçi düşmanlarına karşı radikal tavırlar alarak morallerini bozma, cüretlerini kırma ve etkisiz hale getirme yöntemlerinde eksik kalınmıştır. Direniş ve grevlerde, eylemi kırmaya çalışan herkes, işçi düşmanı kabul edilerek, her türlü eylem biçimiyle, devrimci şiddetle etkisiz hale getirilerek engel olmaktan çıkarılmalıdır. Bu konuda reformizmin “... *Aman direniş provoke olur...*” saçmalıklarını bir yana bırakarak, kararlı bir şekilde işçi düşmanlarının üzerine gidilmelidir. Direnişin eksiklikleri, yapılması gerekenler üzerine birçok şey söylenebilir. Ama belirleyici olanlar bunlardır.

Eminönü Direnişi, başta Eminönü Direnişçi işçileri olmak üzere, işçileri, hak ve özgürlükler mücadelesi içerisinde olan hemen herkesi eğiten bir okul işlevi görmüştür. Eminönü Direnişinin öğrencileri artık birer usta direnişçidirler. Eminönü Direniş Okulunda yetişen militan işçiler, direniş derslerini işçi sınıfına taşımak, henüz sendika ağalarının gerçek yüzlerini görmeyen işçilere bunların gerçek yüzünü göstermek ve işçi cephesini örgütlemek için seferber olmalıdırlar. Eminönü Direnişi'nden öğrendiklerinizle dostu ve düşmanı daha iyi tanımanızla şimdi daha güçlüsünüz.

Dublin Toplantısında Olmak

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 9 / Tarih: 9 Eylül 1995

PKK, “Dublin toplantısında yer almak isteriz, bizim de söyleyeceklerimiz var” diyerek, işbirlikçiliği, ihaneti nedenleriyle, KDP’ye karşı bir saldırı hareketi başlattı. PKK, bu saldırısını gerekçelendirirken, birçok şey sayıyor ama bu gerekçeler içerisinde ön plana çıkan, Irak ve Ortadoğu’da ABD’nin planları ve bu planın bir parçası olarak da gündeme sokulan Dublin toplantısıdır. Dublin toplantısı ile ilgili ABD senaryoları olarak birçok plan tartışılmakla birlikte, ABD’nin Kürt sorununa ilgisini daha da arttırdığı, Ortadoğu’daki çıkarları çerçevesinde Barzani ve Talabani ile bu sorunu “çözmek” istediği görülmektedir. Keza, Türkiye oligarşisinin İran’ın, Suriye’nin, Irak’ın Kürt sorunu temelinde farklı hesapları gereği, farklı planları var. ABD’nin bu ülkelerle olumlu ve olumsuz ilişkileri sonucu, gerek bu ülkeler, gerekse Ortadoğu’da farklı ülkeler nezdinde emperyalist hesapları kapsayacak şekilde, Dublin toplantısını düzenledi. Dublin toplantısının, ABD’nin planları sonucu yapıldığı kimse için sır değildir.

Doğrudur; KDP izlediği politikalarla, taktiklerle, girdiği ilişkilerle, Kürt halkına defalarca ihanet etmiştir. Yurt-

severlerin, halkın kanını akıtmaktan çekinmemiştir. Ama Kürt ulusal hareketinin ve milliyetçi örgütlerin, otuz-kırk yıllık tarihi incelendiğinde, bu örgütlerin birbirleriyle çatışmaları, Kürdistan'ın başka parçasında Kürt halkını ezen iktidarlarla işbirliği, hemen hepsinin ortak tavrı olmuştur. Görünüşte herkes Kürt halkının ulusal çıkarlarını savunmakta, bunun için ölmekte, öldürmekte, savaşmakta, hatta bütün yaşamını Kürdistan'ın kurtuluşuna adamaktadır. Kürt halkını öyle çok düşünüyorlar ki, başka bir ülkenin ilhakı altında bulunan Kürt halkı ezildiğinde, soykırıma uğradığında, kendi yaşadıkları bölgedeki Kürt halkının çıkarlarını ileri sürerek, bunlara sessiz kalmakta ve o zulüm yönetimiyle işbirliği yapmaktan, destek almaktan çekinmemektedirler. Bununla da yetinmeyerek, aynı bölgedeki milliyetçi örgütler, yine Kürt ulusal çıkarları adına birbirleriyle kıyasıya çatışmakta ve binlerce insanı öldürmekte tereddüt etmemektedirler. Şu açık ki, lafızları ne olursa olsun, hiçbir Kürt milliyetçi örgütü bütün olarak Kürt halkının ulusal çıkarlarını ön plana alarak hareket etmemiş ve on yıllardır sürekli olarak, Ortadoğu'daki dengeleri göz önüne alarak geçici ittifaklar ve güçlenme hesapları yaparak, dolaylı veya dolaysız, emperyalizmle, Kürt halkına meşru haklarını tanımayan başka iktidarlarla işbirliği yapmışlardır. Kürt halkının genel çıkarlarına sırt çevirmiş ve kendi bölgelerinde bu güçlere dayanarak iktidar olmak istemişlerdir. “*Benim de devletim olsun*” daha doğrusu, hükmedebileceği bir bölge ve halk istemi, milliyetçi kafa yapısının kaçınılmaz sonucudur. Milliyetçiler, iktidar için, ilkesiz, çıkarıcı ilişkilere girmekten çekinmez.

Dublin toplantısı, milliyetçiliğin düşünce tarzının, çıkarıcılığının ve bu kafa yapısının emperyalizm olgusunu anlayamaması nedeniyle ortaya çıkan bir durumdur. ABD emperyalizmi, Fransa, İngiltere, Almanya vb. birçok emperyalist ülke, bugün dünyanın birçok bölgesinde bu tür milliyetçi düşünceler üzerine hesaplar yaparak

savaşlar geliştirmekte, kendi aralarındaki rekabeti bu yolla sürdürmek istemekte ve bunun için halkları birbirlerine kırdırarak, güçten düşürmektedir. Hiçbir halkın emperyalizme dayanarak, onların desteği ve planlarıyla değil özgürlüğe, özgürlüğün kısıntılarına bile sahip olması mümkün değildir. Emperyalizmin planları içerisinde halkların kurtuluşunu sağlayacağını düşünenler ve buna uygun strateji ve taktikler geliştirenler, ne birbirleriyle çatışmaktan kurtulabilir ne de emperyalizmin çözüm planlarının dışına çıkabilirler. Barzani ve Talabani'nin geldiği nokta budur. Daha baştan emperyalizme karşı, cepheden tavır alarak ve de halkların birlikteliği ve devrimci bir iktidar için düşünülmeyen her mücadele, yenilgiye veya emperyalizme teslimiyete mahkumdur. Bu çizgi terk edilmediği sürece başarısızlık, yenilgiler ve ihanetler devam edecek, *“emperyalizmin güvencesi ve desteği olmadan kurtuluş olmaz”* teorisi yapılacak ve kitlelere emperyalist çözüm kabul ettirilmeye çalışılacaktır. Yaklaşık kırk yıla varan Barzani ve Talabani'nin mücadelesinin sonucu Dublin'deki teslimiyettir. Irak'taki Kürt halkı, bu örgütlerin milliyetçi politikaları nedeniyle adeta, emperyalizmin oyuncağı olmuş, zulüm ve sefaletin yanında, kırılarak, birbirlerine kırdırılarak, bu politikaların yol açtığı işbirlikçiliğin acı sonuçlarını yaşamaktadırlar. Evet, Dublin toplantısı ihanetin açık ve resmi belgesidir. Dublin toplantısı bundan böyle de, milliyetçi örgütlerin, işbirlikçilik politikalarının ve emperyalist hegemonyanın Kürt halkı üzerindeki devamı demektir.

PKK, “Dublin toplantısında biz de olmalıydık, bizim de söyleyeceklerimiz var” derken, aynı zamanda Kürt halkının kurtuluşunu emperyalist çözümde gördüğünü belirtmiş oluyor. PKK, Dublin toplantısını ihanet olarak değerlendiriyorsa, ABD emperyalizminin düzenlediği, şu veya bu biçimde emperyalist sistem içerisinde, kendi ekonomik, politik çıkarlarına hizmet eden ve bu doğrultuda bir Kürt federe devletinin dayatıldığı bir top-

lantıda bulunmak istememeliydi. Tersine, *“Bu toplantı emperyalizmle işbirliği yapanların, hainlerin toplantısıdır, bu tür toplantılar bizim yerimiz değildir”* diyerek emperyalizmle arasına kalın duvarlar çekmeliydi. PKK, bu devrimci yaklaşımın tersine *“biz de olmalıydık”* derken, Kürt halkının özgürlüğünü emperyalist dayatmaların ve onların çizdiği sınırlar dışında düşünmediğini göstermektedir. Elbette bugün, Barzani ve Talabani gibi PKK’nin de emperyalizmle aynı tür ilişkiler sürdürdüğünü söylemek mümkün değildir. Ama çeşitli farklılıklara rağmen, milliyetçi bakış açısı egemenliğini koruduğundan, kurtuluş Ortadoğu’daki dengeler ve emperyalistlerin bu dengelerde oynayacakları rol üzerine kurulduğundan, üretilen politika ve taktikler, bu sistemin dışına çıkamamaktadır. Tersine, emperyalizmin desteğini almak ve güçlenmek temelinde hareket edilmektedir. Dublin’de olmak isteği de bunun sonucudur, PKK, bir süredir Avrupa emperyalistlerinin, özelde de ABD emperyalizminin desteğini almak için çaba sarf etmektedir. Mücadeleye başladıkları tarihten günümüze kadar, emperyalistleri karşısına almamak için hiçbir emperyalist hedefe dokunulmamıştır. Öyle ki, bu destek için zaman zaman ABD’nin halkların kültürlerine nasıl değer verdiği övgülerinin yapılması dahi ihmal edilmemiştir. Özenle emperyalist çıkarlara zarar vermeme, emperyalizmi karşısına almama ve desteğini kazanmak için biraz da kabaca yapılan bütün politikalara rağmen, emperyalizmin şimdilik tercihini Barzani ve Talabani’den yana yapması, PKK için uyarıcı olmuştur. PKK’nin Dublin sürecinden dışlanması, yeni açmazlarla karşı karşıya kalması demektir. İşte PKK, Kürt halkının özgürlük sorununu, emperyalist sistemin dışında görmediğinden, Dublin sürecine veya benzerlerine dâhil olmak için, milliyetçiler arası iktidar savaşına başvurdu. PKK’nin KDP hedeflerine saldırısı ihanet ve işbirlikçilik gerekçelerinden öte, esas olarak bu temelde ele alınmalıdır. Talabani de Barzani’den daha masum bir işbirlikçi değildir. Ama güç dengeleri ve çeşitli hesaplar gereği,

Talabani değil, Barzani hedeflenmiştir. Talabani ise, şimdilik desteğinden faydalanılarak, gelecekte yeni bir çatışmaya kadar “dost” olarak görülecektir. Milliyetçiler arası iktidar savaşı, birinin kesin egemenliğine kadar hiç bitmeyecek ve farklı koşullarda yeni dostlar ve yeni düşmanlar yaratarak sürecektir. PKK, KDP’ye karşı yeni tavrıyla emperyalizme “*ya Dublin sürecinde ben de olurum, ya da bu oyunu bozarım*” anlayışıyla hareket etmektedir. Emperyalizme kesin tavır alınmadıkça, emperyalistler için uzlaşılacak örgütün hangisinin olup olmayacağı çok önemli değildir. Onlar kendi çıkarlarının güvenliğini ve geleceğini hesap ederek hareket edeceklerdir. şimdi PKK, sürece dâhil olmak ve Irak’taki Kürt iktidarında söz sahibi olabilmek için silaha başvurmuştur. Ama amaç emperyalizme karşı savaş olmadığından, emperyalizme değil, Barzani’ye vurmuştur. Emperyalizmin tercihi, bu güçler arasındaki savaşın sonucuna göre yeniden şekillenecektir. PKK da bu süreçten güçlü çıkıp, söz sahibi olmak istemektedir. Emperyalizmin çıkarlarına dokunmadıka da emperyalizm, bu güçler arasında tercih yapmakta zorlanmayacak, kendisi için en faydalı ve güçlü olandan yana tavır alacaktır. PKK, bu süreci 15 Ağustos Atılımına benzeterek oldukça önemli görmektedir. Evet, nemlidir. Bu sürecin PKK’yi, emperyalist sistem içerisinde çözüm arayışlarını ve bu doğrultudaki politikalarını derinleştirileceği gibi, bu ervedeki politikaların çözümsüz olduğunu görüp, emperyalizme karşı tavır alışa da götürme olasılığı vardır. PKK, Barzani ve Talabani’nin politikalarını ve bu politikaların onyıllarca ne sonuçlar doğurduğunu, bugün hangi aşamaya vardığını doğru tahlil ederse, tavır almadan, onlara karşı savaşmadan, Kürt halkının özgürlüğünün sağlanamayacağını daha erken görür. Ama bugünkü politikalarda ısrar ederse, Dublin vb. toplantılarla Kürt halkı emperyalistlerin ekonomik, politik ve askeri yönetim ve denetiminden kurtulamayacaktır. Sorun, PKK veya KDP’nin haklılığı haksızlığı veya kimin önce saldırdığı, soyut “**kardeş ka-**

nı” edebiyatıyla açıklanamaz. Sorun, kim hangi politika-
nın savunucusudur ve ne sonuçlar yaratmak istiyordur.
Elbette, emperyalizmle açık işbirliğine girilmediği, fa-
şizm ve emperyalizme hizmet edilmediği sürece o örgüt,
desteklenmelidir. PKK bu konumdadır. Barzani ve Tala-
bani’nin ise, ihaneti açıktır. Ama PKK, işbirlikçiler içeri-
sinde tercih yapmıştır. Politika ve taktiklerinde, kimin ne
zaman dost ve düşman olduğunun belirsiz olduğu Orta-
doğu politikalarına göre hesaplar yapmaktadır. Bu ne-
denle, bugün dost olanların yarın düşman ve işbirlikçi ol-
maması için hiçbir neden yoktur. Bu politikalardan ve
taktiklerden vazgeçilmesi için anlayış değişmelidir. Anla-
yış değişmedikçe de, taktik adına bugün işbirlikçi deni-
lenler, yarın dost, bugün dost denilenler ise, yarın işbir-
likçi ve hain olacaklardır. Ve bu güçler arasındaki iktidar
savaşı çeşitli nedenlerle tekrar tekrar ortaya çıkacak ve
sürecektir. Emperyalizm ise, halkların kültürlerini, de-
mokrasiyi, insan haklarını savunma adına, halkları bir-
birlerine kırdırarak bu zeminde politikalar üretecek, sö-
mürü ve zulmünü devam ettirecektir.

Emperyalizme ve Faşizme Karşı Savaşmayan Vatansever Değildir

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 10 / Tarih: 16 Eylül 1995

Bütün ülkelerin devriminde, bütün mücadelelerde, yüksek bir vatanseverlik duygusu, büyük bir halk sevgisi olmadan ve ulusal değerler taşınmadan, geniş halk kitleleri, emperyalizme ve faşizme karşı örgütlenmemiş ve zafere ulaşamamıştır. Yüzyılları, binyılları kapsayarak oluşmuş tarihi, kültürleri, çeşitli değerleri, hatta ruhsal şekillenişleri, kısa sürede yok ederek veya yok sayarak, başka değerleri onların yerine geçirmeye çalışmak mümkün değildir. Mümkün olduğunu iddia edenler, tarihi oluşumların ve halkların gerçeğinden uzak, hayalci, küçük burjuva aydınlarıdır. Marksist-Leninistler, yaşanmış, yaşanmakta olanı yok sayarak politikalar oluşturamazlar, strateji ve taktiklerini bu gerçeğin dışında düşünemezler. Bütün devrim ustaları, bu gerçeği iyi analiz ederek, devrim yapmak istedikleri

toprakları, halkı çok iyi tanımış ve bu halkın tarihi sosyolojik, psikolojik özelliklerini göz önüne alıp propaganda, taktik ve mücadele yöntemlerini doğru seçerek halkları kurtuluşa götürmüşlerdir. Sapmaların doğduğu koşullarda halkın ve bu tarihin iyi kavranmaması ve halk gerçeğinin dışına çıkılma söz konusu olmuştur. Hiçbir devrim düşünülemez ki, o ülkenin devrimcileri kendi ulusal kimliklerini yadsımış ve vatan kavramını kendilerine yasaklamış olsunlar. Tersine, ulusallık, ulusal onuru taşıma, ulusal değerlerine sahip çıkma hep savunulmuştur. Bu, devrimcilerin, halkın bilinçlenmesi, aşağılık duygusundan, kendine güvensizlikten kurtulması, burjuvazi ve feodalizm tarafından tutsak edilmiş beyinlerin özgürleşmesi demektir. Ulusal onuru taşımayan, ulusal değerlerine sahip çıkmayan, hatta bunu gericilik veya milliyetçilik olarak görenler, kendi öz güçlerine güvenemezler. Bu güveni sağlayacak tarihsel köklere, kültür ve geleneklere sahip olamayanlar, başka güçlerin, başka düşünce ve kültürlerin etkisi altında kalmaktan kurtulamazlar. Başka düşünceler değiştikçe, onlar da değişecek ve hiçbir zaman halk kitleleri içerisinde maddi bir güç olamayacak, giderek halkla karşı karşıya kalacak hatta çatışacaktır.

Şu veya bu şekilde, ülkenin emperyalizme bağımlı olduğunu ve emperyalizme karşı bir mücadele verilmeden, emperyalizm kovulmadan, halkın kurtuluşunun sağlanamayacağını kabul edenler, ulus olgusunu ve bir ulusal mücadele vermek gerektiğini reddedemezler. Reddettikleri noktada emperyalizm üzerine söyledikleri yığınla sözün bir anlamı kalmaz. Ve somut gerçek inkâr edilmiş olur. Ülkemiz solu tam da bu durumdadır. Sözde, hemen hiçbir siyasal yapı veya grup emperyalizm olgusunu reddetmemektedir. Ama pratikte bunun göstergeleri ya hiç yok, ya da oldukça cılızdır. Bu yanlış ve çarpık politikalar, devrimcileri öyle bir hale getirmiştir ki, birçok devrimci, milliyetini söylemeyi devrimciliğine ha-

lel getirmek olarak kavramış ve belirsiz ifadeler kullanmayı tercih eder hale gelmiştir. Kendi milli kimliğine sahip çıkmayan ve bunu gururla savunmayan devrimcilerin, emperyalizme karşı mücadele taktikleri üretmesi, tüm ulusları kendi ulusal kimlikleriyle mücadelede birleştirmesi, emperyalizme ve faşizme karşı tutarlı bir savaşı örgütlemesi mümkün değildir. Ulusal bilinç olmadan, ulusal çıkarlar çerçevesinde farklı halk sınıf ve tabakalarının çıkarlarının savunulması ve bunların işçi sınıfının çıkarlarıyla uyumlu hale getirilmesi sağlanamaz. İşçi sınıfının çıkarları nerededir? Müttefikleri kimlerdir? İşçi sınıfı hangi sınıf ve tabakalara nasıl yaklaşacaktır? Bütün bunlar anlamsızlaşır, çarpıklaşır. Bu çarpıklık sonucudur ki, Türkiye solu ve devrimcileri, kendi ulusal kültürlerini savunma, bunları devrimci mücadele içerisinde geliştirerek, bu değerlere olumlu bir rol yükleyerek mücadele edip halka gitmek yerine, halka yabancı kültürlerin taşıyıcıları olmuşlardır adeta. En uç noktalarını küçük burjuva aydınlarında gördüğümüz bu özellikler, çok farklı biçimlerde ve tonlarda devrimcilere de yansımış ve devrimciler bu küçük burjuva aydınlarına özenmiş, taklit etmişlerdir. Onlar gibi konuşmak, onlar gibi yazmak, onlar gibi giyinmek, hatta onlar gibi yaşamak en iyi devrimcilik olarak kavranmıştır. Bunun dışına çıkanlar, halk kültürünü, ulusal değerleri savunanlar ve devrimci değerleri bu doğrultuda geliştirmek isteyenler, “feodal” hatta gerici olarak nitelendirilmişlerdir. Bu yaklaşımlar, küçük burjuva aydınını da, işçi sınıfı dâhil bütün halkı hor görmeye, aşağılamaya; dolayısıyla halk ve devrimci düşüncelere yabancılaşmaya götürmüştür. Küçük burjuva aydınının ölçülerini görünüşte reddeden ama özde onların etki alanından çıkamayan devrimcilerde ise, emperyalizme karşı tüm halkın savaşını örgütlemek yerine reformist bir işçi sınıfı mücadelesi ve söylemini geliştirmeyi, ulusallığı ve halk kültürünü savunmayı ise milliyetçilik ve halkçılık olarak görmelerini getirmiştir. Bu düşünce tarzı, bu yaklaşımlar daha da geliş-

rek, ulusal ve halk kültürünü reddederek, sessizce bunların yerine emperyalistlerin kültürünü geçirmeyi hedeflemiştir. Bu zemin doğru devrimci düşüncelerin, doğru devrimci politikaların oluşturulamayacağı, her türlü çarpıklığın, sapmanın hâkim olacağı koşulları yaratmıştır. Bu koşullar oluştuğundan sonra, soldan burjuvaziye kadro aktarımı, hatta akıl hocalarının çıkması zor olmamıştır.

Vatan kavramı ise, sola tümünden yabancıdır. Bu kavram hemen tümüyle neredeyse faşistlere bırakılmış, onlar da bol demagojiyle vatanseverlik duygularını politik çıkarları için kullanmaktadırlar. Özellikle de, Türk ulusu ve vatanseverlik söz konusu edildiğinde sol, bu konuya ya hiç değinmemeyi seçiyor ya da gericilik, milliyetçilik deyip karşı eleştiri yapıyor. Oysa emperyalizme karşı mücadele eden ve ülkenin bağımsızlığından söz eden devrimciler, vatan kavramından ve bunun emperyalizm karşısındaki öneminden kaçamazlar. Yüksek bir vatanseverlik duygusu taşımayanlar, ülkenin bağımsızlığını inanarak savunamaz ve bağımsızlık için halk kitlelerini mücadeleye katamazlar. Vatan, bağımsızlık ve emperyalizm kavramları birbirlerinden ayrılamazlar. Bu olgular yeterince kavranmadığından ne emperyalizme karşı bir mücadele, ne de bağımsızlık düşüncesinin oluşturulması doğrultusunda halk kitlelerine devrimci düşünceler götürülememiştir. Solun bu çarpıklığını iyi değerlendiren faşistler, Türklük, milliyetçilik ve vatan demagojileriyle, halk kitlelerini ajite ederek ve devrimcileri vatana ve ulusa düşman gösterip, devrimci gelişimi engellemeye çalışmaktadırlar. Solun literatüründe neredeyse Türklerin tarihine sahip çıkmak, bu tarih içerisindeki olumsuzlukları mahkûm edip olumlu olanları geliştirmek ve bunları halka mal etmek yoktur. Bu olmayınca olumlu ve olumsuz, tarihteki hemen her şeye faşistler-gericiler sahip çıkmış; yalanlarla, yanlışlarla, tahrifatlarla halk kitlelerini aldatmaya devam etmişlerdir. Oysa tarihin her döneminde, bütün halkların zalim yönetimlere karşı isyanları,

hak arama m¼cadeleleri hiç bitmemiş ve bu çatışmalar s¼regelmiřtir. Faşistler, halkın bu isyanları yanında, halkların dayanışmasını, kolektif yaşamını ve her t¼rl¼ olumlu değerini gizleyerek, ırkçılık temelinde, halkın birlikteliğini devrimcilere karşı sağlamak isterler. ırkçılığın yetmediği yerde, ekonomik ve sosyal demagojiler yapmayı da ihmal etmezler. Bug¼n, faşistlerin bu politikalarıyla halk kitleleri ¼zerinde etkili olamadıklarını s¼ylemek zordur. Bu durumun esas sorumlusu devrimcilerdir. Faşistler, devrimcilerin boş bıraktığı, sahip çıkmadığı, yanlış değerlendirdiği noktalarda politika ¼retmiř ve bu sonucu yaratmışlardır.

İnsanlar, halklar yalnız ekonomik çıkarları için yaşamazlar. Yalnız ekonomik çıkarları için savaşmazlar. Halklar k¼lt¼rleriyle, ulusal kimlikleriyle, vatanlarıyla vardırlar ve bu değerlerle birlikte yaşamlarını şekillendirirler. Bunlar ortadan kaldırıldığında halk, ulus ve bunların y¼zyıllar boyunca oluşturdukları k¼lt¼rler, değerler ortadan kalkarak yerini her t¼rl¼ değerden, duygudan yoksun, adeta robotlaşmış bir yaşama bırakır ki, b¼yle bir yaşamı halklar kabul edemez. Emperyalizm ekonomik, politik, k¼lt¼rel hegemonyasıyla esas olarak bu noktada halkları teslim almakta, onların ulusal kimliklerini yok ederek yalnızlaştırmakta, kendine g¼vensizleřtirmekte, bunalıma d¼ř¼rmekte ve ardından halklarla istediği gibi oynamaktadır. Faşistler s¼m¼r¼ ve zul¼m altında ezilmiş, g¼s¼z d¼ř¼m¼ř, arayış içerisinde olan halka s¼m¼r¼n¼n, zulm¼n gerçek nedenlerini saklayarak, sahte milliyetçilik ve vatanseverlikle yaklaşıp, halkın duygularını s¼m¼rerek kullanıyor ve emperyalizm olgusunu gizliyorlar. Bu yaklaşım, halkın devrimci saflara akması ¼n¼nde engeller oluştururken, geçici olarak da ruhsal olarak beslemekte ve d¼zenin ayakta kalmasını sağlamaktadır. Ama sol, halkın bu ¼zelliklerini g¼remedięinden yalnızca, basit s¼m¼r¼ edebiyatına başvurduğundan, bu alan faşistlere kalmış, onlar halkın bu duygularını istedikleri

gibi kullanmaktadırlar.

Sol, objektif olarak, ulusal kimliği reddetmiştir. Kimliksiz bir halk ölüdür, yaşayamaz. Bu kimliği yeniden ortaya çıkartıp, halkların sahip çıkmasını sağlamak zorundayız. Bunu sağlamak için halkların tarihine yeniden eğilerek bu tarihte olumlu olan her şeyi büyük bir hassaslıkla bulup, ortaya çıkartıp, sahiplenerek devrimci düşüncelerle yoğurarak yeniden halka götürmeliyiz. Bu tarihin olumlulukları ve olumsuzlukları halkın belleğindedir. Biz, bu yaşananları, bugünün devrimci düşünceleriyle birleştirdiğimizde ve bunları halka götürebildiğimizde, halkın bugün anlamıyor diye görüldüğü birçok şey daha hızlı ve daha kolay anlaşılır olacaktır. Sömürüye, zulme, halklar arası düşmanlığa yabancı olan halk, kendi tarihindeki olumluluklarla, yaşamıyla devrimci düşüncelerin uyum halinde olduğunu gördüğünde, devrimci düşüncelerin ve devrimci yaşamın esasta kendi yaşamı olduğunu görecektir ve özveriyle sahiplenecektir. Halk, kendisinden zorla koparılıp alınan bu yaşamı yeniden elde etmek için dişıyla, tırnağıyla savaşacak, kendine olan güvenini yeniden kazanacak ve **“halk yönetemez”** aşılmasından kendini kurtaracaktır. Kendi öz gerçeğinin bilincine varan halk, tarihiyle, kültürüyle, düşünceleriyle her şeyiyle gurur duyacak, düşmanları karşısında kendini savunacak ve savaşacaktır. Bu ulusal kimliğin kazanılmasıdır. Ulusal kimlik ve vatan duygusu emperyalizmin ve işbirlikçilerinin her türlü sömürsü, zulmü ve ulusal kimlikleri yok etme politikaları karşısında, halklar için büyük bir güç ve saldırı karşısında korunması gereken vazgeçilmez değerlerdir.

Ölkemizde Türk ve Kürt ulusu ve birçok milliyetten halklar yaşamaktadır. Bütün ulusları ve milliyetleri temsil eden veya o iddiada olan bir örgütün kadro ve taraftarları, kendi ulusal kimliklerine sahip çıkmak ve kimliğin içeriğini doldurarak mücadele etmek zorundadırlar. Ulusal kimliği olmayanların veya bu kimliği yok sayan-

ların, devrimci mücadeleyi uzun süreli olarak sürdürmeleri ve halkı örgütlemeleri olanaksızdır. Ulusal kimliğe sahip çıkmadan, vatansever olmadan devrimci olunamaz. Bugün vatanseverlik emperyalizme ve faşizme karşı çıkmakla özdeşdir. Emperyalizme ve faşizme karşı savaşmayanların vatanseverliği, vatanın emperyalistlere ve faşistlere peşkeş çekilmesi için yapılan demagojiden ibarettir. 1968-70'lerdeki Mahirler'in, Denizler'in vatanseverlik duygu ve düşünceleriyle halka gitmeli ve savaşmalıyız. Halklarımızın tarihine yeniden eğilerek, bu tarihteki olumlu olan her şeyi ortaya çıkartıp, benimseyerek halka gitmeliyiz. Küçük burjuva aydınlarının, emperyalistlerden aldığı ve yer yer bize empoze ettiği ideolojik, kültürel ve yaşam biçimine ilişkin, emperyalist kültür öğelerini beynimizden, yaşamımızdan atmalıyız. Halklarımızın tarihi, kültürü hiçbir halkın tarihinden ve kültüründen daha geri olmayıp, tersine zengin tarihi ve kültürel birikimi, Anadolu halklarının mirası, sahip çıkmamız ve onurla taşımamız gereken bir tarihtir. Bu tarihin derinliklerine inerek güç alacak, halkların kendi tarihlerine sahip çıkmasını sağlayacak ve nihai kurtuluşa ulaşacağız.

Özgür Tutsaklar Katliamlarla Teslim Alınamaz

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 11 / Tarih: 23 Eylül 1995

Ülkemizde devrimci tutsakların mücadele tarihi, siyasal kimliklerine, onurlarına sahip çıkmalarıyla, şanlı bir mücadele geleneğine sahiptir. Bu gelenekte, koşullar ne olursa olsun, düşmana teslim olmama; siyasi kimliğiyle, onuruyla tutsaklık koşullarında da devrimci gibi yaşama, düşünme vardır. Kendilerini sıradan bir mahpus gibi görmemeleri, tersine ülkemiz devriminin kadroları oldukları ve bunun bilincinde olarak *“içeride bir şey yapılmaz, kendimizi koruyalım, yıpranmayalım”* şeklindeki çarpık, oportünist anlayışları hep reddetmiş ve her an dışarıda olacakmış gibi yaşamış, düşünmüş ve üretmişlerdir. Oligarşinin bütün baskı ve yoğun denetimine rağmen, özgürlüğünü kazanmak tutkusundan hiçbir zaman vazgeçmemiş ve devrimci tutsaklar büyük yaratıcılık, özveri ve sabır örnekleri göstererek, hiçbir koşulda engellenemeyen ve herkese parmak ısırtan özgürlük eylemlerini gerçekleştirmişlerdir. Oligarşi, özellikle de 12 Eylül’den günümüze kadar, onbinlerce devrimci ve yurtseverin tutsak edilmesiyle, katledilmesiyle devrimci mücadelelerin bitirilemeyeceğini

anladığından, tutsakların düşüncelerini baskıyla değiştirerek, yıldırarak, örgütlerine ihanet ettirerek, ajanlaştıarak teslim alma politikaları uygulamaktadır. Bunun için, her türlü baskı, provokasyon, işkence, hak gaspları, özel cezaevlerinin yapılması gibi uygulamalara sürekli başvurmuş ama sonuç alamamıştır. Devrimci mücadelenin yenildiği, onbinlerce devrimcinin tutsak alındığı 12 Eylül koşullarında dahi, tüm dış desteklerden yoksun kalan tutsaklar, gerektiğinde yaşamlarını ortaya koyarak direnmiş ve faşizmin teslim alma politikaları karşısında barikat oluşturabilmişlerdir. Bugün ise, 12 Eylül koşullarından çok daha farklı olup, tutsaklar devrimci hareketin ve halk hareketinin geldiği aşama ve genel olarak destek güçleri açısından tecrit koşullarında olmayıp, çok daha güçlüdürler.

Dahası, şehitler pahasına sürdürülen ve zaferlerle dolu direniş geleneğine sahiptirler. 12 Eylül'de tutsakları teslim alamayan faşizm, bugün bu şansa hiç sahip değildir. Yeni baskılar, yeni katliamlar, daha büyük direnişleri ve hesap sormayı beraberinde getirecektir.

Oligarşi, devrimci mücadelenin ivme kazanmasıyla birlikte, tutsaklar üzerindeki baskılarını da artırmış ve tutsakları mücadeleden soyutlayarak kişisel kaygılar temelinde düşünceleri ve hareket etmeleri için baskı, sürgün politikalarını artırmıştır. Buna rağmen, tutsaklar, düşüncelerinden vazgeçmeyip, düşmana karşı olan kinlerini ve bilinçlerini bilemiş, yaşadıkları koşulları devrimci yaşamın olumlu örnekleri ve direniş kalelerine dönüştürmüş, fırsat buldukları anda ise, kendi elleriyle özgürlüklerini sağlamışlardır. Öyle ki devrimcileri işkence tezgâhlarından geçirip cezaevlerine kilitleyerek, devrimci mücadeleyi engelleyeceğini düşünen iktidar, buraların devrimcilerin okulları haline geldiğini ve tutsak alınan her devrimcinin yerini onlarcasının hemen doldurduğunu gördüğünde, iyice dengesizleşmiş ve daha çok baskıya başvurmuştur. Buca Cezaevi bu durumun bir örneğidir.

Devrimcileri sindirmek için, baskı hep süregelmiş ve tutsaklar defalarca bu baskılara karşı, gerektiğinde açlığa yatarak, gerektiğinde barikatlarla direnmiş, sinmemiş ve oligarşinin oyunlarını bozmuştur. Son olarak dört yoldaşımızın firar etmesi, faşizmin bu baskı politikalarının iflas etmesinin tipik bir göstergesidir. Baskılar ve işkenceler, devrimci iradenin, yaratıcılığın önüne geçememiş ve özgür tutsak geleneğini yıkamamış, tersine geleneğin zenginleşerek, güçlenerek devam ettiğini göstermiştir. Dört yoldaşımızın firar etmesi, ardı sıra Ali Rıza'nın katledilmesi karşısında tutsaklar, sıradan bir izleyici durumuna düşmemiş, oligarşinin katliam politikalarını protesto ederek direnişe geçmiş ve oligarşinin firar sonrası uygulamak istediği baskı politikalarının uygulanmasına izin vermemiştir. Devrimci tutsaklar arasında yaratılan dostluk ve dayanışma ve ortak direniş, oligarşi için daha korkutucu olmuştur. Bu nedenle, Buca Cezaevi ve firar edenler haftalarca televizyon ve gazetelerin gündeminde yer almış, yalan ve yanlış haberlerle kamuoyu yönlendirilmeye çalışılarak katliamın hazırlıkları yapılmıştır. Buca cezaevinde yapılan katliam, sadece Buca Cezaevi'ne özgü bir olay olmayıp, ülkedeki tüm tutsaklara gözdağı vermek ve yıldırım amacı taşımaktadır. Mesele açıktır. ***“Ya direnmez teslim olursunuz, ya da sizleri böyle katlederiz”*** demektedirler. Oligarşinin kurumları, devrimci mücadelenin gelişimi karşısında süratle ayrışıp saflaşırken ve kriz hemen her boyutta biraz daha derinleşirken kontrgerilla da şiddete daha fazla başvurmakta, hatta pervasızlaşmaktadır. Buca ve Sağmalcılar Cezaevi başta olmak üzere, aylardır tutsaklar aleyhinde yaratılmaya çalışılan kamuoyu, Buca katliamıyla noktalanmıştır. Kontrgerilla bu katliamın zamanlamasını, hükümet koalisyonunun kriz anına denk getirerek, devlet kurumlarındaki saflaşmayı derinleştirmeye ve geliştirmeye çalışmaktadır. Bu politikanın daha açık görünen diğer bir unsuru ise, CHP ile DYP arasındaki koalisyon pazarlığında Menzîr'in görevden alınıp alınmamasının ön plana çıkar-

tılması ve bunun kamuoyuna çarpıcı propagandalarla sunulmasıdır. Menzir'i halk, işkence ve katliamlarla hatırlar. Hükümetin "başarılı bürokrat" dediği Menzir, birçok devrimciyi katletmiş, binlercesini tutsak etmiş ama devrimci mücadelenin gelişmesine engel olamamıştır. Tersine bu katliamlar ve işkenceler Gazi gibi halk ayaklanmalarını doğurmuş, gerek hükümet, gerekse Menzir gibi katiller, katliamlarının bir işe yaramadığını görmüşlerdir. Ama sürekli olarak derinleşen kriz, baskı politikaları, sınıflar savaşının doğası gereği, halkın devrimci direnişini ve savaşını daha çok geliştirmiştir. Oligarşinin yetkilileri ise, halkın hiçbir sorununu çözebilecek, ekonomik ve politik güce sahip olmadıklarından, daha çok baskıyla sonuç alma yöntemlerinden vazgeçemezler. Bu politikaların uygulayıcıları ise, Menzir gibi, Buca katliamcısı Kemal Yazıcıoğlu gibileridirler. Bunun için devrimci mücadele devlet kurumlarını dağıtıp, parçalayana kadar, kontrgerilla her hükümet tarafından daha çok desteklenecek, katliamlar için teşvik edilecek ve katiller terfi ettirilecektir. Tutsaklar üzerindeki baskılar, sürgünler ve bugünkü Buca katliamı, CHP'nin iktidar ortağı olduğu ve Adalet Bakanlığı kurumunu işgal ettikleri süreçte olmuştur. Hangi parti veya partiler hükümet olursa olsun, kontrgerilla politikalarından vazgeçmeyecek ve daha çok şiddet uygulamaya devam edeceklerdir. CHP'nin Menzir'i görevden alma isteği, sadece oy kaygısıyla gündeme getirilmiş olup, koalisyonun yıkılması için suni bir gerekçedir. CHP bütün katliamlara ve işkencelere onay vermiş, uygulamış ve hükümetin doğrudan suç ortağıdır. Devrimci savaşın gelişmesiyle birlikte, burjuva partileri de kendi içlerinde ayrışmayı yaşamakta, ya her şeyiyle düzeni korumak ya da şu veya bu biçimde düzene karşı çıkmak gerektiği yolunu seçmektedir. Düzeni savunanlar, kontrgerilla faaliyetlerini destekleyecek ve devrimci savaşın karşısında olacaklardır. Mücadelenin gelişimi öylesine hızlıdır ki, bir iki silahsız eylem dahi Yeni Demokrasi Hareketi ve Refah Partisi gibi partilerin gerçek

yüzlerini açığa çıkartmakta, kontrgerilladan yana tavırlarını göstermektedir. Keza, kayıplar ve infazlara karşı hemen bütün burjuva partilerinin, sol görünümdeki birçok partinin tavrı açığa çıkmıştır. *“Düzenin bekası için her şey yapılmalıdır”* anlayışı, bu partilerce de benimsenmiştir. Tepkisizlik, sessizlik, bananecilik veya ilgisiz konuları gündeme getirerek oyalanmak, hükümetin faşist politikalarına onay vermekten başka bir şey değildir. Özellikle de sol görünümlü partiler, gruplar, *“Hayır biz bu iktidarın baskı, işkence ve katliamlarına onay vermiyoruz, karşı çıkıyoruz”* diyorlarsa, Buca katliamı herkesin görebileceği açıklıkta, hiçbir belirsizlik taşımayan, silahsız, savunmasız tutsaklara karşı, iktidarın açık bir katliamıdır. Karşı çıkın, iktidarı protesto edin ve birçok protesto biçimiyle iktidardan yana olmadığınızı gösterin. Bu katliam, tutsaklara karşı uygulanan ilk katliam değildir. 12 Eylül’den bugüne kadar, birçok devrimci, yurtsever tutsak, işkencelerde, sokaklarda, dağlarda ve cezaevlerinde katledildi. Bu katliamlar artarak sürüyor, cezaevi özgülünde de, bu katliamların artacağı Buca örneğiyle görülmektedir. Ümraniye Cezaevi’nin açılması ve başlatılan işkence ve hak gaspları, Eskişehir Cezaevi’nin yeniden sessiz sedasız açılması cezaevleri üzerine yapılan sürekli yalan ve demagojiler, direnişlere öncülük eden devrimci tutsakların sürgün edilip, diğer tutsaklardan tecrit edilmesi ve son olarak Buca katliamı, iktidarın tutsaklar üzerinde baskı politikalarını çeşitli biçimlerde devam ettireceğini göstermektedir.

Düzenin hiçbir kurum ve partisi, hükümetin devrimcilere yönelik politikalarına karşı çıkmaz ve desteklerken, hatta daha çok şiddet isterken, düzene karşı olduğunu iddia eden sol grup ve partilerin, devletin bu politikalarına karşı tepkilerini ortak bir zeminde ve daha güçlü örgütleyememeleri, kitleleri harekete geçirmemeleri, düzeni güçlendiren bir rol oynamaktadır. Ülkemizdeki sol hareket, yeni bir sınavla karşı karşıyadır. Oligarşi, herhan-

gi bir devrimci örgüte karşı operasyon düzenlemekten öte, doğrudan savunmasız tutsaklara yönelmiş ve katliam yapmıştır. Bu katliamı lanetlemeyen, tutsakların direnişini desteklemeyen grup ve partiler, kendilerine sosyalist, komünist vb. hangi sıfatları yakıştırırlarsa yakıştırırsınlar, düzeni destekliyor ve faşizmin katliam politikalarına karşı çıkmıyor demektir.

Buca katliamı, bütün katliamlara tutsaklıklara, ihanetlere rağmen, sindirilemeyen, düşüncelerinden vazgeçirilemeyen, teslim alınamayan **DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ/CEPHESİ'**ne yönelik bir operasyondur. Kontrgerilla, cezaevlerinde öncelikle Partimizin kadro ve savaşçıları teslim alarak, tüm tutsakları teslim alacağını düşünmektedir. Bu katliamın doğrudan Partimiz savaşçılarına uygulanması, Partimizin baş eğmez tutsaklık geleneğinin yok edilmesine, özgür tutsak kişiliğinin ezilmesine yöneliktir. Partimizin Kadro ve Savaşçıları katliamlara, sürgünlere rağmen, tarihlerinden ve Partilerinden aldıkları güçle, özgür tutsak direnişini sürdürecektir ve faşizmin oyunlarını bozacaktır. Oligarşi, katliamlarla, özgür tutsaklığı yok edemediğini ve edilemeyeceğini bir kez daha görmüştür ve görecektir.

Bütün Parti-Cephe Savaşçıları, tutsaklık koşullarında ve dışarıda, her yerde faşizmden hesap sorma hakkına sahiptir. Bütün tutsak yoldaşlarımız, egemen güçlerin bütün baskı ve önlemlerine karşın, daha büyük bir özveri, daha çok yaratıcılık ve emekle daha çok özgürlük eylemleri ortaya çıkarma hakkına sahiptir. Faşizmin Buca Katliamı karşısında, daha devrimci bir yaşam, daha büyük bir kararlılık ve direniş ruhuyla, oligarşinin zindanlarını devrimin okullarına dönüştürerek cevap vermeliyiz.

Bütün demokratik kuruluşlar, sendikalar, aydınlar, sanatçılar ve devrimci yurtsever örgütler Buca tutsaklarına yönelik katliama karşı çıkmak ve oligarşinin tutsaklara yönelik katliam politikalarının önüne barikat oluşturmak göreviyle yükümlüdürler. Dışarıda ve içeride bu anlayış-

la oluşturulacak protesto ve direnişler, şehitlerimize sahip çıkmanın, faşizmin bu uygulamalarının önüne geçmenin temel yoludur. Biz direnirsek, oligarşinin politikaları karşısında faydacılığa düşmez, “bana ne” demez, birleşirsek, daha güçlü direnişler yaratırsak, faşizmin bu katliam politikaları ters tepecek, iktidar yaptığı her katliamla biraz daha teşhir olacak ve halk kitlelerinden tecrit olacaktır.

Yüzlerce kadro ve savaşçımız tutsaklık koşullarında şehit düşse de, özgür tutsak geleneğimiz sürecektir ve teslim olmayacağız. Tutsak yoldaşlarımızı katledenler, bu suçlarının cezalarını da çekeceklerdir.

Kriz, Grev ve Buca Direniş Destanı

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 12 / Tarih: 30 Eylül 1995

Halk düşmanları, katliamların yöneticileri, emperyalizmin işbirlikçileri burjuva partileri, birbirlerini yiyorlar. Kirli çıkınlar bir bir açılıyor. Kimin ne kadar malı mülkü var, kim halktan ne kadar çalmış... Pembe dizilere konu olabilecek şekilde yayınlanıyor. Ama dokunmaya cesaret edemedikleri ve anlaşıtlıkları tek bir konu var: Halk düşmanlığı, katliamlar, işkenceler, hak ve özgürlüklerin gasp edilmesi ve devrimci mücadelenin tasfiye edilmesi... Koalisyonun bozulmasından beri, bir it dalaşıdır sürüyor. Neredeyse, ülkedeki her şey burjuva partilerinin ahlaksızlıklarına, yolsuzluklarına düzenleniyor. Birbirlerinin ahlaksızlıklarını ve yolsuzluklarını açıklayanlar, birbirlerinden farklı olmadıklarını halka gösteriyorlar. Satılıyorlar. Vatan ve halk diye diye kendileri dâhil, her şeyi satıyorlar. Milletvekili satın alma pazarlıkları tüm hızıyla sürüyor. Bu partilerden oluşturulmuş veya bu partilerin desteğini almış bir “azınlık hükümeti” veya “seçim” hükümeti vb. bir hükümet yeniden kurulur ama çark aynı şekilde dönmeye devam eder. Sömürü, zulüm, emperyalizmle işbirlikçilik ve hal-

kın daha çok katledilmesi... Bu değişmez kuraldır. Bu değişmez kuralın karşısında halk vardır. Devrimci hareket vardır. Faşizme karşı demokrasi, emperyalizme karşı bağımsızlık ve kapitalizme karşı sosyalizm için, binlerce şehit pahasına süren, devrimci savaş vardır. Oligarşinin bütün partileri, halkın mücadelesi karşısında, bütün çirkefliklerini sergileme pahasına birbirleriyle rekabet, edecek ve hükümeti ele geçirip daha çok sömürü ve zulüm için her türlü hile, entrika ve baskıyı uygulayacaklardır. Türkiye devrimci hareketinin hükümet değişiklikleriyle oyalanacak, bunlara göre taktik belirleyecek durumu yoktur. Hemen bütün burjuva partileri arasındaki farklar belirsizleşmiş ve hepsi, halkın savaşı karşısında aynı cephe içerisinde yer almış ve bu savaşın şiddetle bastırılması konusunda aynı düşüncededirler. Bu karşı devrimci şiddetin, ideolojik ve fiili önderliğini, Milliyetçi Hareket Partisi yapmaktadır. Artık kamuoyunda sır olmayan biçimiyle özel timlerden, emniyet müdürlüklerine, karakollara, diğer devlet kurumlarına kadar, büyük ölçüde MHP nüfuz etmiştir. Karşı devrimci savaşın kurmayı MHP çizgisidir diyebiliriz. Bu tıpkı Türkeş'in 12 Eylül mahkemelerinde **"Biz içeride fikrimiz iktidarda"** sözlerini andırmaktadır. MHP bugün görünüşte hükümette değildir. Ama pratikte hükümetin birçok etkin görevlerini üstlenmiştir. Devlet kurumları savaşın gelişmesine paralel olarak her gün biraz daha karşı-devrimci şiddet etrafında şekillenmekte ve saflaşmaktadır. Bu durum kontrgerillanın devlet kurumlarına egemen olması, kendi inisiyatifi dışındaki gelişmelere izin vermemesi aynı zamanda MHP'lileşmesidir. MHP ve kontrgerilla birbirlerinden ayrı düşünülemez. Kurulacak her hükümet, karşı devrimci savaş daha şiddetli bir şekilde sürdürmek zorundadır. Hükümetler bu şiddeti sürdürdüğü sürece de kontrgerilla, MHP örgütlenmelerine daha çok ihtiyaç duyacak, dolayısıyla bunları daha da güçlendirecektir. Bugün, polis şefleri, başbakan, burjuva partilerinden daha etkin bir misyona sahip olup, hareketlerinde, açık-

lamalarında cüretlidirler. Bu cüretlerini kamuoyuna göstermekten de çekinmemektedirler. Ve burjuva partileri kontrgerillanın, polis şeflerinin her türlü uygulamasını onaylamakla da kalmamakta, bu kontrgerilla pratiğini oya dönüştürmek için hazırlık yapmaktadırlar. Ağıar, Menzir, Ünal Erkan gibi binlerce cinayetden, mafya ilişkilerinden, katliamlardan sorumlu polis şefleri, geleceğın milletvekilleri, bakanları olarak düşünölmektedir. Bu, kontrgerillanın, karşı devrimci savaşta güç biriktirmesi, burjuva partilerini ve devlet kurumlarını tümnden ege-menliğı altına alması demektir.

Kontrgerilla, hükümet krizinden faydalanarak bir adım daha atacak, biraz daha karşı devrimci şiddetini geliştirecek ve şiddetin uygulanmasında daha özgür hareket edecektir. Nasıl bir hükümet kurulursa kurulsun, bu gerçek değışmeyecektir. Kontrgerillanın şiddeti, burjuva partilerini, solu, reformistleri, barışçılarını, hemen herkesi yeniden saflaştıracak ve süregelen savaş karşısında tavır almaya zorlayacaktır. Hangi ideolojik görönüm altında gelirse gelsin, faşizmin çizdiği sınırlar içerisinde halkın sorunlarına çare bulacağını ve iktidar olacağını sanan örgütler, etkisiz kalmaya ve yok olmaya mahkûmdurlar.

Tek çözüm yolu devrim ve tek alternatif devrimcilerdir. Bölünmüş, bir avuç suda fırtına koparan ve kendi hayal dünyalarında yaşama geleneğini sürdüren, halktan kopuk halk edebiyatı yapan, akıl hocalığından öte fazla bir işlevi olmayan birçok sol grubun, dişe diş süren bir savaş karşısında varlıklarını sürdürmeleri çok zordur. Silahlanmak, silahlı örgütlenmeler geliştirmek, halkı silahlandırmak ve halkı savaştırmak düşüncelerini benimsemeyen ve bu düşüncelerini hayata geçirmek için iddialı olmayan hiçbir örgüt, uzun vadede halkın savaşını sürdüremez. Birkaç açıklama, ne zaman çıkacağı ve kaç okuyucusu olduğu belirsiz dergilerle siyaset yapma süreci çoktan kapanmıştır. Devrimci alternatifi örgütlemek,

silahlı mücadeleyi örgütlemek, uygulamak ve halkı savaştırmakla özdeş hale gelmiştir. Bunu yapmayanlar, pratikte göstermeyenler, sözde ne kadar keskin “Marksist-Leninistler” ve “Komünistler” olduklarını iddia ederlerse etsinler, halk nezdinde palavracı duruma düşmekten kurtulamazlar.

Faşizmin karşısında saf tutmak, savaşımdır. Savaşı örgütlemeyen her örgüt ve grup, “Marksist-Leninist”, “Komünist” sıfatlarından öte, anti-emperyalistlik ve anti-faşistlik sıfatlarına da layık değildir, ilericilik, demokratlık, anti-faşistlik, anti-emperyalistlik ve devrimcilik nedir, ne değildir... Her şeyin belirsizleştiği, gerçek anlamalarını yitirdiği ülkemizde, devrimci savaş, yeniden her şeyi yerli yerine koyacak ve herkes hak ettiği yerde olacaktır.

Oligarşinin krizi derinleştikçe kontrgerilla vahşeti biraz daha gelişiyor, halk kitleleri daha çok yoksullaşıyor. Oligarşi, geçmişte olduğu gibi çeşitli burjuva partileri, düzen sendikacıları aracılığıyla, halk kitlelerinin tepkilerini istediği gibi etkisiz hale getiremiyor, seçenek sunmıyor ve bu nedenle de kendi kurumlarıyla bile karşı karşıya gelmek zorunda kalıyor. Kitleler, düzen kurumlarının yönlendirmesinde, düzene hizmet etmek için harekete geçirildiklerinde dahi, düzen gerçeğiyle yüz yüze gelmekte ve eğitilmektedir. İşte Türk-İş’in öncülük ettiği yüzbinlerin grevi... İşçiler, ekonomik çıkarları için büyük umutlarla yola çıkarıldılar. Türk-İş, hükümet değişikliği ve burjuva partileri üzerine hesaplar yaparak, işçilerin tepkilerini bu yöne kanallı ederek, grev silahını kullanıyor. Denilebilir ki, Türk-İş, oligarşinin iç çatışmalarının ve hükümet değişikliği planlarının bir unsuru olarak hareket etmektedir. İşçiler bu gerçeğin dışında kendi ekonomik çıkarlarının peşindedirler. Hiçbir hükümetin emekçilere istedikleri ekonomik hakları vermeyeceği açıktır. Türk-İş de bu gerçeği bildiğinden, düzen sendikacılığıyla, bu hakları alamayacağından, **“Hükümet isti-**

fa!” sloganıyla işçileri oyalamakta ve işçilerin grevini burjuva muhalefet partilerinin çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır. Buna rağmen, düzen sendikacılığının ve burjuva partilerin oyunlarını bozmak, işçi hareketinin yönünü değiştirerek bilinçlendirmek ve bu harekete düzen aleyhtarı bir nitelik kazandırmak, devrimcilerin vazgeçilmez görevidir. İşçilerin grev potansiyelinin düzenin çıkarları doğrultusunda nasıl kullanıldığını ve sonuçta nasıl ihanete uğradığını görmesi uzun zaman almayacak ve zor olmayacaktır. Bu gerçeği işçi kitlelerine bugünden göstermek ve devrimci işçi örgütlenmelerinin önünü açmak için, düzen sendikacılarının düzene uyumlu hareketlerini teşhir etmek, doğabilecek sonuçları bugünden göstermek gerekiyor. İşçilerden kısa sürede söylediklerimize inanmalarını ve bu doğrultuda harekete geçmelerini bekleyemeyiz. Bu gelişim, devrimci hareketin ve ülkedeki gelişmelerin genel seyri içerisinde, çok farklı biçimlerde ve zamanlarda ortaya çıkabilecek bir olgudur. Ama esas olan, işçi kitlesinin düzeni ve kendi gücünü çok daha çarpıcı bir biçimde gördüğü ve politikaları tartıştığı, grev ve direniş anlarını iyi değerlendirerek onlarla kaynaşmak, doğru düşünceleri götürmek, bu doğrultuda yönlendirmek ve örgütlemektir. İşçi kitleleri, devlet güçleriyle çatışmadan, faşist iktidara ve kapitalist düzene karşı olmadan ekonomik haklarını dahi alamayacağını görecektir. Bunu devrim bilincine dönüştürebilmeliyiz. Bu grev, bu yanıyla önemli ve devrimci propagandayı işçilere götürebildiğimizde, devrimci işçi cephesinin temellerini attığımızda, işçi hareketi diğer halk kesimlerinin eylemliliği ile birleşerek gelişecektir. Düzen sendikacılığı, işçi hareketlerini gecekonduculardan, esnaflardan, memurlardan, gençlikten, köylülerden soyutlayarak gelişip güçlenmesini ve ortak hareketini engellemek için, yasal ve fiili hemen her şeyi yapmaktadırlar. İşçi hareketiyle diğer halk kesimlerinin ortak hareketini ve dayanışmasını yaratmak için ısrarlı olmalıyız. Mahalleler, gecekondu; tüm halk kesimlerinin birlikte yaşadığı alanlar-

dır. Mahalleler, bu ortak örgütlülüğün ve dayanışmanın odak noktasıdır. Halk komiteleri ve işçi komiteleri bu solların da değerlendirildiği, çözüme bağlandığı platformlar olmalıdır. İşçi hareketleri, grevlerden direnişlere, fabrika işgallerine, devlet güçleriyle çatışmalara ve barikat savaşlarına doğru yükselecektir. Hiçbir düzen sendikası bu gelişimi engelleyemeyecektir. İşçi kitlelerini bu anlayış doğrultusunda örgütlemek ve buna hazırlamak, vazgeçilmez ve yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

Oligarşinin derinleşen krizi, kontrgerillanın Buca katliamını ve Buca Direniş Destanını da beraberinde getirdi. Katliama karşı çıkılmaz, direnilmez ve teslim olunursa, kontrgerilla bu yöntemlerle kitleleri sindirir ve teslim alır. Buca direnmiştir, yığıtçe direnmiştir. Böyle direndiği için şehitler vermiştir. Görünüşte oligarşi Buca direnişçilerinin barikatlarını yıkmış, üç Parti-Cephe savaşçısını katletmiş, onlarcasını ağır yaralamış, sakat bırakmış ve halka **“direneni katlederiz...”** demiştir. Ama bu sadece görünüştür. Silahsız, savunmasız devrimci tutsaklar, yüzlerce silah ve bomba karşısında, ellerinde tek bir silah dahi olmadan, inançlarıyla direnmiş, hayatlarını ortaya koymuş, şehitler vermiş ama teslim olmamışlardır. Ölmüşlerdir, yaralanmışlardır, onlarcası ölümü göze almışlardır ve bütün bunların kuru bir ajitasyon olmadığını göstermiş ve ölümün üstüne gitmişlerdir. İnançları için ölümü göze alan bir örgütü ve onun savaşçılarını hiçbir silahlı güçle yenmek mümkün değildir. İnançları için halkları ve vatanları için kendilerini feda etmeyi, sıradan bir görev haline getirenler, dünyanın en korkutucu ve tehlikeli gücüdür. Düşman korkmuştur, hem de çok korkmuştur. Tutsakları teslim almak için yapılan bir katliam daha büyük bir direniş, daha büyük bir bilinci düşmana karşı daha büyük bir kin ve öfkeyi ortaya çıkarmıştır. Halk kitleleri, bir yandan faşizmin partilerinin pisliklerini izlerken, diğer yandan halkı ve vatanı için tereddütsüz yaşamalarını ortaya koyanları ve hiçbir koşul altında zalim-

den aman dilemeyenleri görmüştür. Burjuva iletişim araçları ne kadar gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar, Buca'nın şanlı direniş destanı ve onun yaratıcısı şehitleri, burjuva partileri ve onlar biçiminde karşı karşıya gelmektedir. Onlar Devrimci Halk Kurtuluş Partisi ve Cephesi'dir.

Buca direnişi, birden bire ortaya çıkmış bir olgu değildir. Buca direnişi, Parti-Cephe savaşçıların, özgür tutsak anlayışlarının, savaşçı parti kişiliklerinin ve mücadele anlayışlarının bir sonucudur. Her yerde; şehirde, dağda, cezaevlerinde düşmana teslim olmama ve direnme, Parti-Cephe geleneğidir. Savaşçılarımız, bu geleneği devam ettirmiş ve devam ettireceklerdir. Bugün Buca, yarın belki onlarca Buca yaratılacak ama özgür tutsak geleneğimiz ve Parti-Cephe'nin direniş ruhu asla yok edilemeyecek ve halk kitlelerini daha çok kucaklayarak gelişecektir. Oligarşinin bu katliamları, intikam duygularımızı ve devrimci inancımızı daha fazla bileyecek ve Parti-Cephe kişiliğini, savaşçılığını geliştirecektir. Şehitlerimizin kanlarının yerde kalmayacağını düşmanlarımız çok iyi bilmektedir. Şehitlerimizin intikamını alacağız. Düzeni savunan bütün burjuva partileri, bütün sermayedarlar, bütün silahlı devlet güçleri hedefimizdir. Düzeni savunmak, kontrgerillayı katliamları savunmaktır. Sömürü ve zulmü savunmaktır. Bunları savunanlar bedellerini de ödemeyi göze almalıdırlar. Hiçbir burjuva partisi bu katliamlar karşısında masum değildir.

Türkiye devrimci hareketinin tutsaklık koşullarındaki mücadele tarihinde artık, bir Buca direniş destanı vardır.

Oligarşi, Krizi Aşamadı Savaş Hükümeti Kuruldu

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 13 / Tarih: 7 Ekim 1995

DYP-CHP koalisyonunun bozulmasıyla krizi, daha güçlü ve tüm burjuva partilerinin desteklediği bir hükümetle aşmaya çalışan oligarşi, bunu gerçekleştiremedi ve rejim krizi DSP, MHP destekli DYP azınlık hükümetiyle yeni bir sürece girdi. İktidarın, ekonomik, politik açmazları öylesine fazladır ki, mevcut durumda burjuva partilerinden oluşmuş, ne geniş tabanlı bir hükümet, ne de seçim sonucu ortaya çıkacak hükümetler, bu açmazları çözemez. Bugünkü hükümet krizinin aşılmasında tekeller ve emperyalizm, esas olarak, tüm burjuva partilerinin ortaklığı veya desteğiyle kurulan bir hükümetle, karşı devrim cephesini biraz daha sağlamlaştırarak, içte ve dışta kısmi de olsa istikrar sağlamak istiyordu. Ama devrimci savaşın sürüyor olması, oligarşi içi çelişkileri alabildiğine derinleştirmiş ve hemen hiçbir parti ve kurum, bu savaşın etkilerinden kendisini soyutlayamadığından yoğun olarak iç çelişkilerini

yaşayıp istikrarsızlığını sürdürdüğünden, tekellerin istikrar arayışına cevap verememektedirler. Savaş oligarşisinin iç çelişkilerini derinleştiriyor ve öldürücü krizden çıkamıyor. Bu kriz tablosunun ve istikrar arayışının bir ayağı da Türk-İş'ti. Türk-İş bütün burjuva partileri gibi, tüm partilerin katılacağı, geniş tabanlı bir hükümet istiyor ve bunun için bir muhalefet partisi gibi parti başkanlarıyla görüşüyor, söz alıyordu. Burjuva partileri, faşizmin istikrarını sağlamak için geniş tabanlı hükümet isterken, Türk-İş geniş tabanlı hükümeti ne için istiyordu? Hiçbir burjuva partisinin veya geniş tabanlı bir hükümetin bırakın ülkenin genel sorunlarını, işçi sınıfının yüksek enflasyon karşısındaki ücret sorununu dahi çözemeyeceği çok açıkken, Türk-İş'in amacı neydi?

Türk-İş, her şeyden önce, işçi sınıfını, sadece ücretlerini düşünmeye mahkûm eden anlayışı benimsediğinden, işçilerin geleceğini burjuva partilerinin vicdanına teslim edip, faşizmin istikrarını sağlamasıyla ücretlerin de artırılacağını sanıyor veya öyle görünüyor. Türk-İş, ülkede savaş sürdükçe, hiçbir iktidarın halk kitleleri için çözüm üretemeyeceğini bilemeyecek kadar saf değildir. Türk-İş, gerçeği bile bile, açıkça işçi grevlerini, burjuva partilerinin çıkarlarına endekslemiş ve bu doğrultuda manevralar yaparak geniş tabanlı bir hükümetin kurulmasında etkin olmaya çalışmıştır. Türk-İş, tam anlamıyla bir burjuva partisi gibi politika yapmış ve işçi grevlerini, burjuvazinin geçici çıkarları için kullanmıştır. Oysa 400 bine yaklaşan işçinin grevi, iktidar krizinin derinleştiği ve burjuva partilerinin it dalaşı içerisinde olduğu koşullarda gündeme gelmişti ve sermayedarları etkiliyordu. İşçiler iktidara ekonomik ve siyasi taleplerini dayatmalıydı. Çok da etkili olurdu. Ama Türk-İş ısrarla, tek bir siyasi talep gündeme getirmemiş, hangi burjuva partilerinin, nasıl bir hükümet kuracaklarını tartışmış, burjuva partilerinden farklı bir tavır sergilememiştir. Eğer, istenilen geniş tabanlı hükümeti oluşturan partiler, işçi sınıfı-

nın ve halkın sorunlarını çözecek bir programı önlerine koymuş ve iktidar olduklarında bu programı uygulayacaklarını vaat etmiş olsalardı, Türk-İş'in böylesi bir hükümetin oluşumunu desteklemesi anlaşılabilirdi. Hiçbir partinin, işçi sınıfı ve halkın talepleri karşısında program ve tavırlarının özde birbirinden farklı olmadığı ve hepsinin halk düşmanı oldukları, istikrar dediklerinde emperyalizmin ve tekellerin istikrarını savundukları bir sır değildir. Hele ki Türkeş gibi, sicilli halk düşmanlarının Türkeş'e özenmeye çalışan Ecevit'in, halkın hak ve özgürlükler savaşı karşısındaki tavrı bilindiği halde Türk-İş'in bunlarla flörtünün işçi sınıfının çıkarlarıyla bağdaşmayacağı açıktır. Mesut Yılmaz mı işçi dostudur? ANAP, hükümet olduğu dönemde işçi sınıfının hangi sorunlarını çözmüştür. Burjuva partilerinin hiçbiri emperyalizmin ve tekellerin çıkar politikalarının dışına çıkmamış ve Türk-İş'i de bu alanda tutmuşlardır.

Bugün, yine aynı oyun oynanmaktadır. Bu oyun artık bozulmalı, Türk-İş'in hükümetlere veya burjuva muhalefetine endeksli işçi hareketi politikası değişmelidir. Yaşananlar, süreç, herkesi eğitmektedir. Sendikacılar, ileri işçiler, yüzbinlerce işçi, herkes, yaşananlardan dersler çıkartacak ve işçi hareketi yeni bir sürece girecektir. Hükümetin, kontrgerillanın burjuva muhalefetine ve Türk-İş bürokratlarının tüm çıkar hesaplarına rağmen, işçiler, bu süreçten kazanımlarla çıkacaklardır. Grevler ertelenebilir. İşçileri kısa süre de olsa, tatmin edecek ücretler alınmayabilir. Türk-İş yöneticileri, her an ihanet edebilir ama her koşulda işçiler, bir güç olduklarını ve doğru politikalar uyguladıklarında sonuç alabileceklerini görecektir. Öyle ki, her gün biraz daha yayılan işçi grevleri karşısında, faşist Türkeş'e kadar, bütün halk düşmanı partiler, işçi dostu görünmeye başlamış, işçilerin haklarının verilmesi gerektiğini söylemiş, adeta dalkavuklaşmışlardır. Ama ne yazık ki, işçi sınıfını değil, burjuvaziyi düşünen Türk-İş yöneticileri iktidarın en zayıf anında iş-

i sınıfının ekonomik çıkarları için dahi kararlı olamamış, geri adım atmaya başlamıştır. 7 Ekim’de yapılması dşnlen Ankara mitingi, Dinar depremi ve hükümet krizi nedeniyle iptal edilmiş ve Bayram Meral burjuva partisi başkanlığı oyununa başlamıştır. Oysa herhangi bir şekilde kurulacak hükümete işçi sınıfının taleplerini kabul ettirmek için çok uygun an yakalanmıştı. İşçilerin, tüm halkın asgari taleplerini, hükümete ve burjuva partilerine dayatıp almak için, başka da yol yoktu. Türk-İş, 7 Ekim mitingini iptal etmekle oligarşiye mevcut taleplerinde bile dayatıcı olmayacakları, fazla ileri gitmeyecekleri mesajını verdi. Ama oligarşinin krizi öylesine derindi ki, mevcut iş bırakmaları dahi kaldıramıyor, yavaş yavaş ekonomi felç olmaya başlamış, hükümet krizi ve Dinar depremi ise, krizin ölümcül hale gelmesini sağlamıştı. İşte Türk-İş, faşizmin bu zor anında geri adım atmaya başladı ve burjuva muhalefetiyle daha sıkı ilişkiler geliştirdi.

Bayram Meral, *“Azınlık hükümetini desteklemeyin, bu hükümetin ilk işi, bazı grevleri ertelemek olacaktır”* dediğini belirtiyor. Azınlık hükümeti veya geniş tabanlı başka bir hükümet, işçi sınıfının ve halkın taleplerini çözecek, anti-emperyalist, anti-faşist bir programa sahip olmadıkça, grevleri şu veya bu nedenle erteler, zorla dağıtır veya kısmi ücret artışlarını benimseyerek Türk-İş’le masaya oturur. Ama hiçbir sorun çözülmez. Çünkü sözü sıkça edilen ama pratikte gerekleri yapılmayan emperyalizmin IMF politikaları ülke ekonomisini belirlediğinden enflasyon biraz daha yükselecek, yoksulluk biraz daha derinleşecek ve faşist terör daha da azgınlaşacaktır.

Türk-İş, işçilere hesap vermelidir. İşçiler Türk-İş yöneticilerini sorgulamalıdır. İşçiler, geniş tabanlı bir hükümet kurulması için neden alet edildiler, geniş tabanlı hükümetten işçilerin çıkarı neydi, 7 Ekim mitingini iptal etmekle işçiler ne kazandılar, iktidarın en zayıf anında işçi

sınıfının ve halkın ekonomik, siyasi talepleri şekillendirilip iktidara neden dayatılmadı, ülke ekonomisi ve işçi ücretleri üzerindeki IMF denetiminin kaldırılması ve IMF ile olan tüm anlaşmaların iptal edilmesi neden işçi sınıfının gündemine, sokulmadı? Özelleştirmelere son verilmesi, işçi çıkarmaların durdurulması, olağanüstü halin kaldırılması, işçi hareketi önündeki tüm engellerin kaldırılması gibi daha birçok talebin, hiçbirini gündeme dahi getirmemesi, Türk-İş'in işçi hareketini nereye götürmek istediğinin açık kanıtlarıdır.

Bugün Türk-İş yönetimi, işçi hareketinin taleplerinin çözülmesine değil, oligarşinin krizi atlatmasına hizmet etmektedir. MHP-DSP destekli DYP azınlık hükümeti, oligarşinin krizden çıkmak için oluşturduğu kontrgerillanın daha etkin olacağı ve halka karşı savaşı daha büyük bir şiddette sürdürecekleri bir savaş hükümetidir. Bu savaş hükümetinde belirleyici güç, MHP'dir. MHP, DYP azınlık hükümetini desteklemek için kamuoyuna ilan edilen şartlarından öte, esas olarak gizli kapılar ardında süren pazarlıklarla devlet kurumlarında ve politikalarında etkin olmanın tavizlerini alarak, DYP hükümetini desteklemeyi kabul etmiştir. MHP hükümetin, devrimcilere ve halka karşı savaş politikalarında dün de etkindi ama bugün, çok daha etkin olacak ve bütün devlet kurumlarında kurumlaşmasını geliştirecektir. Bu kurumlaşmalarıyla güç biriktirecek ve yeni demagojik politikalarla seçimlerde kazançlı çıkmaya çalışacaktır. Bir yandan tekeller adına grev kırılcılığı yapan, cinayetler işleyen, kontrgerillayı yöneten MHP'nin, işçi dostu olarak kendini göstermesi bu nedenledir. Kurulan bu savaş hükümeti, tekeller, tekellerle emperyalizm, tekel dışı sermaye ile tekeller, büyük toprak sahipleriyle tekeller, muhalefet partileriyle hükümet, tüm burjuva partileri arasındaki rekabet, MHP'nin politikaları doğrultusunda, tüm devlet kurumlarına yansiyacak ve saflaşmalar bu doğrultuda gelişecektir. Kontrgerillanın MHP'nin faşist politikalarına hizmet

etmeyen herkes, her kurum karşı cepheye dâhil edilecek ve tavır alınacaktır. Özetle, ABD ve Avrupa emperyalistlerinin çıkarlarıyla, bunların çıkarlarına denk düşen işbirlikçilerin reformist tercihi çeşitli politikalarıyla oligarşi içindeki her şeyi savaşla çözmek isteyen ve tekellerin çıkarlarını burada gören politikalar çatışacaktır. İşte, burjuva partileri arasındaki çatışma ve rekabet, bu politikaların siyasi arenaya yansımalarıdır.

Türk-İş içerisinde işçi sınıfının gerçekten çıkarlarını savunan, devrimci, ilerici, namuslu birçok sendikacı ve devrimci işçiler vardır. Türk-İş'in işçi hareketini nereye götürmek istediği, ne yapmak istediği açıktır, işçiler, kendi güçlerini yüzbinlerin greviyle görmeye başlamışlardır. Devrimci sendikacılar ve işçiler Türk-İş yönetiminin burjuva oyunlarını görerek, bu oyunları bozmak ve işçi hareketini siyasallaştırıp, iktidara yöneltmek için aktif bir çaba içerisinde olmalıdır; işçi hareketi, üç-beş kuruluş ücret artışıyla yetinmemelidir; işçi sınıfı, temel hak ve özgürlüklerin, vatanseverliğin, bağımsızlığın, demokrasinin, sosyalizmin en büyük savunucusu olmalıdır.

Devrimci sendikacılar, devrimci işçiler bu gerçeği bilerek örgütlenmeli ve gelişen grevleri bu yönde kanalize ederek, savaş hükümetinin önünde barikat işlevi görmelidir.

İşçi grevleri, burjuvaziye alet olmayacaksa, burjuva muhalefetine çıkarlarına hizmet etmeyecekse, taleplerini halkçı, yurtsever, bağımsızlıktan ve demokrasiden yana yeniden şekillendirmelidir. İşçi sınıfının dostları ve düşmanları da bu talepleri destekleyip desteklemediklerine göre belirlenmelidir.

Bu talepler en daraltılmış biçimiyle şunlar olmalıdır.

1- Tüm demokratik güçlerin, halkın katkısı ve onayıyla, demokratik bir anayasanın yapılması,

2- Temel hak ve özgürlükler önündeki tüm faşist, baskıcı, anti-demokratik yasaların iptal edilmesi,

3- Düşünce ve örgütlenme özgürlüğü önündeki tüm engellerin kaldırılması,

4- Özelleştirmelere son verilmesi,

5- Tüm katliam, cinayet, kaçırma, kaybetme, işkence yapanların, yaptırımların derhal tutuklanması ve bağımsızlığı tartışma götürmeyen bir mahkemede, halka açık yargılanmaları,

6- Olağanüstü halin kaldırılması,

7- Kürt halkı üzerindeki tüm baskı ve yasaklara son verilerek, Kürt halkının kimliğinin tanınması ve kendi kaderini özgürce belirleyebilmesinin önünün açılması,

8- IMF, Dünya Bankası ve tüm emperyalist kuruluşlarla yapılan ekonomik, siyasi, askeri antlaşmaların iptal edilmesi ve NATO'dan çıkılması...

Kuşkusuz bu talepler daha da çoğaltılabilir, kısmen değiştirilebilir ama bu çerçevede hareket edilmelidir. İşçi hareketine bu talepler benimsetilmez ve iktidara dayatılmazsa, hangi hükümet kurulursa kurulsun, toplu sözleşmelerde kaç kuruş ücret artışı sağlanırsa sağlansın, işçilerin yaşamı değişmeyecektir. Ve işçi hareketi burjuvazinin dümen suyundan kurtulamayacaktır. Kurulan bu savaş hükümeti, işçi haklarına karşı da açılmış bir savaş şiddetle sürdürecektir.

İşçi hareketini siyasi bir rotaya sokmak, diğer tüm ekonomik ve demokratik örgütleri, bu çerçevede işçi hareketiyle dayanışma içerisine sokmak ve halk hareketini büyütmek, iktidarı zorlamak ve savaş hükümetinin politikalarını bozmak güncel görevdir.

Tüm demokratik ve ekonomik kuruluşlar, halk örgütlenmeleri, odalar, barolar, düzene muhalif tüm kurumlar, bugünden bu gerçeği görüp, önlerine somut politikalar koyup, işçi hareketinin ve tüm halkın birlikteliğini sağlayacak bir doğrultuda demokratik bir muhalefeti örgütleyip, alanlara taşıyabilirlerse, bu savaş hükümeti, halk kitleleriyle istediği gibi oynayamayacak ve halkın sava-

şı her gün biraz daha siyasallaşarak iktidarı zorlayacaktır. Dahası, ekonomik, politik, askeri her alanda iktidarı zorlayacaktır. Dahası, ekonomik, politik, askeri her alanda iktidara vurmalı ve güçsüz düşmüş, krizden kurtulamayan ve kriz derinleştikçe de halka karşı şiddetini artıran bu halk düşmanı iktidarı çökertmeliyiz.

Halkın ve işçi sınıfının örgütlülüğü yalnız başına illegalityyle, ne de düzen sınırları içerisinde sağlanamaz. Halk kitlelerinin eline somut, meşru örgütlülükler vermiyoruz. Yasal veya yasadışı, kitleleri alanlara taşıyacak, meşru taleplerini ifade edecek, demokratik, kitlesel örgütlenmeler yaratmalıyız. Geline aşamada kitleler, yasalara, kurallarla, şiddetle susturulamaz. Halk kitleleri ve işçi sınıfı, meşru ve haklı mücadelesini kavradıkça, hiçbir güç ve yasa, onları engelleyemez. Yukarıdaki talepler, hiç kimsenin karşı koyamayacağı meşru ve haklı taleplerdir.

Devrimci sendikacılar, devrimci işçiler ve tüm demokratik örgütler, yüzbinlerin grevini siyasallaştırmak ve iktidarın politikalarını bozmak için seferber olmalıdır.

Sloganımız Barış mı?

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KÜRTULUŞ

Sayı: 14 / Tarih: 14 Ekim 1995

Faşizmin halka karşı açtığı savaş yükselirken, devrimci savaşın da gelişmesi ve faşizmin politikalarını bozması gerekir. Türkiye'nin oligarşik yönelim yapısı hemen bütün süreçlerde çelişkilerle dolu olmuş, bu çelişkiler farklı süreçlerde, derinleşip yükselmekle birlikte hep süregelen ve bunun yansımaları siyasi arenada görülmüştür. Devrimci savaşın ve halk hareketinin gelişmediği veya zayıf olduğu koşullarda kendi arasındaki bu çelişkileri kolayca çözmesini bilen oligarşi, devrimci savaşın geliştiği koşullarda bu çelişkileri çözmekte zorlanmakta, hatta kendi aralarında yoğun tasfiyelere ve çatışmalara girmektedir. Bugün bu süreci yaşıyoruz. Egemen güçler çelişkilerini geçmişte olduğu gibi, küçük çatışmalarla veya siyasi arenada çözemediğinden, her gün biraz daha artan oranda kendi aralarındaki tasfiyeler, çatışmalar gelişmektedir. Birbirine karşı ekonomik, siyasi, askeri, ahlaki hemen her şeyi kullanarak, giderek sertleşmektedirler. Son olarak Türkeş'in, Sabancı'nın Kürdistan için Bask modelini önermesi üzerine söyledikleri açıkça bir meydan okuma, bir tavır alıştır. Bu tavır alış kalıcı mıdır? Olmayabilir. Bu ayrı bir tartışmadır. Türkeş, Türkiye tekeli sermayesinin gözdelelerinden Sabancı'ya karşı malum üslubunu kullanırken ne

dediğini ve dediklerinin ne anlama geldiğini iyi biliyordu elbette. Menzir'in iktidar ortağı SHP'ye "vatan haini" deyişyle, Türkeş'in Sabancı'ya söyledikleri arasında fark yoktur. Türkeş ve Menzir gerçekte aynı örgütün insanları olup bir ideolojiyi savunmakta ve bunun etrafında karşı devrim cephesini toparlamak istemektedirler. Bu karşı devrim cephesinin esas karargâhı Milliyetçi Hareket Partisidir. Bu karargâhın ürettiği politikalar hemen hemen tüm polis, özel tim ve jandarma teşkilatını yönlendiriyor diyebiliriz. Oligarşi, kendi geleceğinden endişe etmeye başladığında, kendisine güven veren güçleri aramaktadır. Bu nedenle, oligarşi içerisindeki çeşitli sermaye kesimleri, bugün geleceklerini güvence altına almanın esas yolu olarak şiddete ve bu şiddeti süreklileştirecek, insan kaynağını sağlayacak faşist MHP ideolojisine sarılmaktadırlar. Ecevit'in Türkeş'ten farklılığının ayırt edilemez hale gelmesi ve son gelişmeler karşısındaki tavırlarını da bu anlayışla değerlendirmeliyiz.

Hangi burjuva partisi iktidar olursa olsun, ulusal, devrimci gelişmenin önüne geçmenin temel yolu olarak, karşı devrimci şiddeti seçecektir. Zaman zaman veya belirli süreçlerde egemen güçlerin bazı kesimlerinin çeşitli dış güçlerin çıkarlarına da cevap verecek şekilde ve bu güçlerin zorlamasıyla veya başka birçok nedenle çeşitli "reformist" tercihli eğilimler gündeme gelebilir. Ama bunlar sınıf mücadelesinin gelişimi karşısında kalıcı olmayıp geçicidir. Sorun, devrimcilerin ne istediğidir, ne için savaştığıdır. Elbette, emperyalizmin ve kapitalizmin çıkarlarına zarar vermeden, onlarla birlikte yaşamayı ve kısmi bazı haklarla, reformlarla, kültürel haklarla vb. yetinilirse, tekellerin kendine güvenen, "öngörölü" kesimleri çıkarlarının tümünü kaybetme yerine gelecekte daha çok kazanma planını gerçekleştirmek için, zorla kabul ettirilmiş de olsa bazı reformlar yapmayı taahhüt edebilirler. Ama oligarşik devlet cihazını parçalayıp yerine devrimci bir halk iktidarını koyan, emperyalistlere ve te-

kellere karşı olan, sosyalizmi hedefleyen devrimci bir hareket karşısında, bütün egemen güçler ve emperyalistler şiddetin uygulanmasında birleşirler ve yenilene kadar da her türlü biçimde bu savaşı sürdürürler.

Bugün, çeşitli emperyalistler ve onların uzantısı işbirlikçi sermaye kesimleri “Bask modeli, özerklik, federasyon” vb. tartışmalarla, bazı kültürel hakları vererek Kürt Ulusal Hareketini devreden çıkarmak ve giderek tüm Türkiye’de gelişen devrimci mücadeleyi yok edip “istikrar” sağlayıp devletlerinin geleceğini güvenceye almak istemektedirler. İşbirlikçi tekellerin Kürt meselesiyle ilgili bu tür düşüncelerini ilk gündeme getiren Turgut Özal olmuştur. Ama oligarşi içerisindeki güçler dengesi nedeniyle bu düşüncelerini yeterince savunamamış ve hayata geçirememiştir. Bugün de aynı durum söz konusudur. Ama savaş geliştikçe oligarşi içerisindeki bu çelişki daha çıplak şekilde kendini göstermekte ve bu çerçevede saflaşma devam etmektedir.

Marksist-Leninistler bu çelişkiyi nasıl değerlendirecek veya hangi ölçülere göre tavır belirleyeceklerdir? Kürt milliyetçileri bu konuda neredeyse “Kürt sorunu”nu kabul eden hemen her kesimi “dost” kabul etmekte ve bu temelde ilişkiler geliştirmekte, övgüler dizmektedir. Bu övgüler, işbirlikçi tekellerden emperyalistlere kadar uzanmakta, bununla da yetinmeyerek sol yapılarla kıyaslanmakta ve tekellerin daha yaratıcı, daha öngörülü olup çözümler üretebildiklerini söyleyebilmektedirler. Bu söylemlere devrimci pratikte hemen hiçbir biçimde varlığı hissedilmeyen, duyulmayan bazı siyasi yapılar da katılmakta ve aynı sözleri tekrar etmektedirler.

Bu düşünce tarzının kaynağı, devrimci bir iktidarın hedeflenmemesi ve emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin de bunu görerek politikalar geliştirmesidir. Bu nedendir ki, Kürt milliyetçiliği, tekellerin ve emperyalistlerin, Kürt halkının bazı kültürel haklarını telaffuz etmeleri karşısında emperyalizmin ve faşizmin çok bilinen ge-

nel doğrularını bile unutarak, beyni Kürt ve Kürdistan sözlerinde kilitlenmekte, başka da hiçbir şeyi görmemektedir. Beyin bu hale gelince, doğal olarak emperyalistler, Turgut Özal, Sabancı, Boyner devrimcilerden daha öngörölü, ilerici ve tercih edilir olacaktır. Onlara övgüler, devrimcilere küfürler yağdırılacaktır. Böyle oluyor.

Emperyalistler ve yerli işbirlikçiler kendi çıkarlarını koruyup kollamayı düşünüyor. Kürt milliyetçileri ise, Kürt ve Kürdistan'a kilitlenmiş ve bu nedenle de emperyalizmi ve faşizmi unutmuş veya onunla savaşmayı tali bir mesele olarak kavrayıp, dar ve de ulusal çıkarlara kendini hapsettiğinden emperyalistler ve yerli işbirlikçileriyle bu zeminde karşılıklı politika ve taktikleri geliştirmektedirler. Bu durumda Marksist-Leninistler'in politika ve taktiklerini geliştirecekleri zemin; Kürt milliyetçi hareketinin mevcut sistem içerisinde Kürt sorununa çözüm arayan düşüncelerini değiştirmek ve Kürt ulusal dinamik güçlerini Türkiye oligarşik devletinin yıkılması yönünde değerlendirmektedir. Emperyalistler ve işbirlikçileri, devrimci hareket açısından önemli bir güç olan bu potansiyeli öldürüp, Kürt ve Türk halklarının devrimci iktidarının oluşmasını engellemek isterken, biz bu gücün olumlu yanlarını destekleyerek, olumsuzluklarını mahkûm edip, rotasını değiştirebilmeliyiz. Bu rota değiştirilmezse, yani devrimci halk iktidarının kurulması hedefine yöneltilemezse, emperyalistlerin çizdiği platformda çözüm arayışları devam edecektir. Kimse Kürt halkının ulusal hakları ajitasyonunu çekmeye kalkmasın. Kimsenin bunları reddettiği yoktur. Sorun, Kürt, Türk ve diğer halkların işçi sınıfının ortak çıkarlarının nerede olduğu ve hangi politikalarla, taktiklerle savaşılacağıdır. Tabii ki, beynimiz yalnız Kürt meselesine kilitlenmiş değildir. Dahası emperyalizme, faşizme ve kapitalizme doğrudan tavır alınmadan ona karşı savaşılardan hiçbir halkın kurultuşunun sağlanamayacağı gerçeğini unutmadan hareket ediyoruz. Bu bakış açısı, Kürt ve Türk halklarının bir-

likte faşist devlete karşı mücadelesi ve birlikte iktidarını sağlayacaktır. Birlikte mücadelenin, birlikte iktidarın çok çeşitli biçimleri bulunabilir. Bu halkların kendi tercihleri olacaktır. Birlikte mücadele ve birlikte iktidar, halkların özgürleşmesi demektir. Bu noktada kim kime özgürlük veriyor, başka bir halka özgürlük lütfediyor gibi tartışmalar kaba demagojilerden başka bir şey değildir. Kürt milliyetçi hareketini, Kürt ve Türk halklarının ortak çıkarları doğrultusunda düşündürmek, değiştirmek ancak, bu perspektifle güçlü, devrimci bir halk hareketinin geliştirilmesiyle mümkündür. Bu yapılmadan, Kürt milliyetçi hareketi yanlış çizgisinde ısrar edecek ve tüm gelişmeleri bu ekseninde değerlendirecektir. Oligarşi de bu zeminde politikalar geliştirecek, çözüm yolları arayacaktır. İşte Kürt milliyetçi hareketinin oligarşi içerisindeki bazı kesimlerinin ve de bazı sol kesimlerin, Kürt ulusal çıkarlarını savunma adına, barış söylemleri bu yanlış anlayışların sonucu gelişmektedir. Marksist-Leninistler, Kürt milliyetçiliğinin, dar ulusal çıkarlarına göre taktik belirleyemezler. Tersine bu yanlış taktiği düzeltici, değiştirici bir tavır içerisinde bulunmalıdırlar.

Barış deniliyor. Kiminle kimin barışı? Kürt halkı ile faşizmin barışı mı? Silahlar sussun deniliyor. Kimin silahları sussun? Faşizmin mi, özgürlüğün silahları mı? Her şey karmaşa içerisinde ve giderek oligarşinin “çözüm” isteyen kesimleriyle barış isteyen sol kesimler, aynı çizgide buluşmaktadırlar. Elbette, oligarşi bütçenin ciddi bir bölümünü bu savaşa ayırırken her gün ekonomik, politik ve askeri olarak zarar görürken kısa yoldan bu savaştan kurtulmaya çalışacaktır. Krizini bir parça da olsa atabilmek, istikrarını sağlayabilmek için bu gereklidir. Ama devrimciler oligarşinin bu krizden çıkmasını değil, bu krizle birlikte yok olmasını isterler. Krizi değerlendirip faşist devleti yıkmayı hedeflemeyen ve taktiklerini bu doğrultuda belirlemeyenler, günümüz gelişmelerine de doğru teşhis koyamazlar. Bu teşhisi doğru koymadıkları için,

devrimden kaçmakta ve devrimin dayattığı görevleri başarmak yerine, Kürt milliyetçiliğinin ve emperyalistlerin politikalarının savunucusu durumuna düşmektedirler. Elbette barış, elbette silahların susması gerekir. Ama kim tarafından ve nasıl?

Emperyalizme ve faşizme karşı savaşta, devrimci ve karşı devrimci cephesi vardır. Devrim cephesini geliştirip karşı devrim cephesini tasfiye etmeden, bu cephenin silahlarını etkisiz hale getirmeden, barış gerçekleşemez. Barışı sağlayacak ve savunacak olan Devrimci Halk İktidarı'dır. Halklarımızın devrimci iktidarı için bugün devrimcilerin sloganı barış değil, savaş olmak zorundadır. Halkların devrimci savaşını örgütlemeyenler, halkları silahlandırmayanlar; faşizm karşı devrimci savaş tüm şiddetiyle sürdürürken, barış diyenler açıkça ve resmen, halkın meşru savunma hakkını dahi elinden almak istemektedirler. Barış sloganını bugünkü koşullarda ön plana çıkaranlar, faşist devlete karşı verilen ve Devrimci Halk İktidarını hedefleyen, silahlı mücadeleye karşı çıkmak zorundadırlar. Çünkü Kürt milliyetçiliğinin "çözüm" stratejisi ve taktikleri temelinde gelişen barış politikalarını, doğrudan oligarşik devletin yıkılmasını hedefleyen silahlı mücadele bozar ve birçok şeyi değiştirir. Zaten dikkat edilirse "barış barış" diyen bu kesimlerin büyük çoğunluğu, silahlı mücadeleye karşı oldukları gibi "*insan hakları, burjuva hukuku*" çerçevesinde dahi faşizmin devrimcilere yönelik katliamlarıyla, kayıplarıyla ya hiç ilgilenmemekte, ya da usulen ilgilenir görünmektedir. Kürt milliyetçileri de, sözde Türkiye'de devrimci bir hareketin gelişmesi için ellerinden gelen her türlü yardımı yapmakta ama buna rağmen Türkiye devrimci hareketi bir türlü gelişmemektedir. Doğru değildir. Kürt milliyetçi hareketi esasta kendi dışında, bağımsız ve doğrudan iktidarı hedefleyen, özellikle de silahlı bir hareketin gelişmesini istememektedir. Çünkü devrimci bir hareketin gelişmesi, iktidara yürümesi ve Kürt milliyetçi hareketiy-

le birlikteliği milliyetçiliğin, emperyalist sistem içerisindeki çözüm arayışlarını engelleyecek, milliyetçiliğin, ben merkezci düşüncelerine darbeler vuracaktır. Bu nedenledir ki, Kürt ve Türk halklarının kurtuluşu için emperyalizme ve faşizme karşı savaşmış yüzlerce, binlerce şehit vermiş ve vermeye devam eden devrimci örgütler Özal, Boyner, Sabancı gibi halk düşmanlarıyla kıyaslanmaktadır. Bunun içindir ki, Kürt milliyetçiliği, iktidara karşı silahlı mücadele veren hiçbir devrimci örgütle ne devrimci dayanışma ve dostluk, ne de eylem birliği çerçevesinde ciddi bir ilişki geliştirmemektedir. Bunu geliştirmemeyenin yolu ise, sürekli küfür ederek, işbirlikçilerle kıyaslayarak uzaklaştırma anlayışını benimsemektir.

Strateji ve taktikler, faşist devletin yıkılmasına göre belirlenmediğinden milliyetçi taktiklere hizmet eden herkes, her şey çok iyi, tersi ise çok kötüdür. Bu yanılla Marksist-Leninistler barış diye bağırmadığından ve bütün program ve taktiklerini buna göre düzenlemediğinden kötü, işe yaramaz. Boyner kadar bile olamıyorlar. Doğrudur, asla Turgut Özal, Boyner ve Sabancı gibi Kürt halkını düşünmeyeceğiz. Çünkü Kürt halkının düşmanları halkı düşünmezler. Onlar halkı düşünüyor görünüyorsa biz tersini düşüneceğiz. Hile arayacağız. Ve bugün, birileri barış deyip, devrimci hareketin gelişmesini engellemek istiyorsa bu barışa karşı çıkacağız ve daha çok savaş diyeceğiz. Kürt ve Türk halklarının çıkarları, kurtuluşu, emperyalizme ve oligarşiye hizmet eden boş barış sloganlarında değil, daha çok savaştır.

Siyaset ve Bayram Meral

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 15 / Tarih: 21 Ekim 1995

DYP-CHP Koalisyonunun yeniden kurulacağı ufukta gözükmeye başlayınca, burjuva iletişim araçları *“Borsa rahat bir nefes aldı”* diye duyurdular. Bu koalisyon, seçim hükümeti işlevi görecektir ve oligarşinin içinde bulunduğu açmazlardan bir parça da olsa çıkabilmesi için, yıpranmamış veya daha az yıpranmış bir görünümle, halk kitlelerini yeniden burjuva partilerinin peşine takmaya çalışacak ve “umut” vaat edecek. İşbirlikçi yerli tekellerin, emperyalistlerin, oligarşi içerisindeki diğer egemen kesimlerin hemen hepsinin isteği, ya hemen geniş tabanlı bir hükümet ya da seçim hükümetiydi. Bütün olanlardan sonra, bu istek gerçekleşmiş durumdadır. Böylesi bir hükümeti isteyenlerin başında ise Bayram Meral ve çevresi geliyordu. Görünüşte her şey çok iyiydi. TÜRK-İŞ, yaklaşık 400 bin işçiyi greve götürmüştü, işçiler yaşamak için alın terlerinin karşılığını istiyorlardı. Hemen tüm halk kesimleri oligarşinin bütün anti-propagandalarına rağmen, grevleri destekliyor ve sempatiyle izliyordu. Burjuva partilerinin hemen hepsi işçi dalkavuğu kesilerek, işçi haklarını koruyor görünmek için birbirleriyle yarışıyor ve şov yapmaya devam ediyordu. Öyle ki, işçi haklarını savunmamak, işçiden yana olmamak, burjuva partilerinin geleceğini

etkileyen ve de hükümetin kurulup kurulmamasında rol oynayan önemli bir etken oluyordu. İktidar, TÜRK-İŞ’le oynuyor ve TÜRK-İŞ’in tüm tavizlerine rağmen, istediklerini vermiyor, sorunu çözmiyordu. TÜRK-İŞ, Demirel’in, MGK’nın, polis şeflerinin tehditleri karşısında pes etmeyip, sonuna kadar direnecekleri, grevler ertelenirse kesinlikle çalışmayacaklarını belirterek, görünüşte kararlılık ifade eden sözleri kullanmaktan geri durmuyordu. Ama bir yandan da, **“Devlet bizim Devletimizdir, Yüce Meclis bizim Meclisimizdir, bizim Devletle çatışmamız yoktur”** gibi ifadeleri neredeyse, her konuşmasında sıkça tekrarlıyordu. Özcesi, grevlerle ilgili endişesi olan egemen kesimlere *“Merak etmeyin, endişelenmeyin, biz nerede duracağımızı biliriz, işçilerin gerçekten hakkını savunanlara izin vermeyiz”* demek istiyorlardı. Öyle de oldu. Bayram Meral, TÜRK-İŞ geleneğine ihanet etmedi. Çünkü O, hiçbir zaman işçi sınıfının özgücüne güvenilecek, işçi haklarını korumayı ve işçi sınıfı siyasetiyle devletin karşısına çıkmayı düşünmedi. Devlet, işçi sınıfının değil ama Bayram Meral’in devletiydi. Bayram Meral, siyaset yapıyordu. Ama işçi sınıfının değil, burjuvazinin siyasetini yapıyordu. “Devletini ve Yüce Meclisini” korumak istiyordu. “Devlet” ve “Yüce Meclis” işçi sınıfının ve tüm halk kitlelerinin gözünden düşmüş, yolsuzlukları, ahlaksızlıkları ayyuka çıkmış ve savunulacak hiçbir yanı kalmayan bu devleti ve onların meclisini, halkın gözünde yeniden aklamaya, sömürü ve zulmün bekasını sağlamaya çalışıyordu. TÜRK-İŞ, bu düşünceleriyle devlet için tehlikeli değildi. Ama işçiler sadece ücret artışı için de olsa, yüzbinler olarak greve başlayıp haklarını almaya alışmamalıydılar. Bunun için, burunları sürtülmeli, kısmi haklar ise, bundan sonra verilmeliydi. Ama esas olarak da geniş tabanlı bir hükümet veya seçim hükümetinin kurulması doğrultusunda TÜRK-İŞ’e siyaset yaptırmak ve sonuçlandırmak gerekiyordu. Bayram Meral, işçi sınıfının gücü karşısında burjuva partilerinin zavallı hallerini gördükçe, bu siyaset yapma oyunu daha

çok hoşuna gidiyor, faşist Türkeş dahil, DYP dışında hemen bütün burjuva partileri “işçi dostu” görünüyor ve Bayram Meral bu işçi düşmanlarını işçi dostu olarak lanse ediyordu. Bayram Meral, siyaseti çok sevmiştir. “*Artık tribünlerde oturmayacağız*” diyor, işçi sınıfı için lobi oluşturmaktan, parti kurmaktan söz ediyordu. Ne de olsa Atatürkçü’ydüler. Bu memlekette işçi sınıfı partisi gerekliyse onu da burjuvazi yapmalıydı. Bayram Meral, burjuvazi adına işçi sınıfı siyasetine soyunuyordu. “Sosyal demokrasi, demokratik solu” dâhil bütün burjuva-faşist partiler iflas etmiş, halk kitlelerine verebilecek hiçbir şeyleri kalmamıştı. Bayram Meral, yeni şeyler söylüyordu. İşçi sınıfı siyaseti daha sağ değil ancak, daha sol bir anlayışla yapılabilirdi. “*IMF’ye karşıyız, Bağımsız Türkiye, Demokrasi ...*” diyordu. Ama ne hikmetse bu taleplerin hiçbirini talep olarak gündeme getirmiyor, bu taleplerin hiçbirini programına koymayan partileri işçi dostu ilan ediyor ve bu halk düşmanı, vatan haini partilerin yeni bir hükümet kurması için seferber oluyordu.

DYP, azınlık hükümetinin avantajlarını kullanarak seçimlere gitmeyi tasarlamış ama bunu başaramayınca bu şansı diğer partilere kaptırmamak için tekrar CHP-DYP koalisyonuna dönmüştür. Bu süre içerisinde DYP, grevleri sonuçlandırmamaya özen göstermiş, sürece yayaarak, bölme, parçalama ve çözme taktiğini uygulamıştır. DYP azınlık hükümetinin güvenoyu alamamasıyla egemen sınıfların büyük bir kesimi zafer sarhoşluğunu yaşıyordu. Azınlık hükümetinin güvenoyu almaması için, Bayram Meral’in sırtını sıvazlayan CHP, TÜRK-İŞ’e ilk darbeyi vurdu. TÜRK-İŞ, misyonunu oynamış, seçimin ve yeni hükümetin kurulmasının önünü açmıştı. Artık, sırt sıvazlamanın, Bayram Meral’e parti başkanı muamelesi yapmanın gereği yoktu. DYP ile birlikte karar alıp ve ilk etapta Uman, Seka, Şeker, Demiryolu gibi stratejik önemdeki grevleri erteleyerek, TÜRK-İŞ’e büyük darbe vuruyordu. Oligarşi grev erteleme öncesinde

de Haber-İş gibi sendikaları satın alarak, toplu sözleşme masasına özel olarak oturtup grev kırıyordu. Burjuva siyaseti çıkarların siyasetiydi. Onlar için her şey kullanılması gereken bir araçtı. Bayram Meral, sözde CHP'ye ateş püskürüyor ve *"toplula sözleşme görüşmeleri sonuçlanmadan DYP ile koalisyona kurmayın"* diyerek CHP'ye çatıyordu. CHP ise, *"TÜRK-İŞ siyaset yapıyor"* diye cevap veriyordu. *"DYP azınlık hükümetine güvenoyu vermeyin"* diyen TÜRK-İŞ'le işbirliklerini unutmuşlardı! CHP de DYP gibi, iktidarda kalmak için TÜRK-İŞ'i kullanmak istiyordu ve TÜRK-İŞ'in burjuvazi adına siyaset yapmasının sınırları orada bitmeliydi.

TÜRK-İŞ, taviz vermeye devam ediyor, sürekli ücret isteklerini düşürüyor ama sonuç alamıyordu. TÜRK-İŞ'in grevlerin sonuç almasında en etkili olacak işkollarındaki grevlerin ertelenmesi karşısındaki sessizliği ve erteleme kararlarına işçileri uymaya zorlamaları grev dalgasının geri çekilişi, çözülüşü demektir. TÜRK-İŞ'in grev ertelemelerinden sonraki açıklamaları, moral bozukluğunu hatta paniklediklerini gösteriyor. *"İktidara daha çok taviz vermeye hazırız, bu iş bitsin"* mesajını vermektedir. Önce faşist MHP, toplu sözleşmelerin sonuçlanmasını DYP'yi desteklemek için şart koşmuş ama buna uymayarak TÜRK-İŞ'e "ihanet" etmişti. Şimdi CHP aynı şeyi yapıyordu. CHP, bununla da kalmamış, DYP ile birlikte grevlerin ertelenmesinin suç ortağı olmuştu. TÜRK-İŞ, *"Ankara'ya Meclis önüne aileleri ve çocuklarıyla birlikte 500 bin kişiyi yığacağız"* demesine rağmen, bunun gerçekleşmesi için gereken çabayı göstermemiş, örgütlemeler yapmamış ancak, onbinlerle ifade edilebilecek bir sayıyı zar zor toplayabilmişti. Aslında iktidarın tehditlerinden sonra TÜRK-İŞ, yüz binlerin Ankara'ya toplanmasını istemiyordu. Ama geline aşamada bu toplantıyı yapmaması kendi sonları demektir. İlk olarak, işçi ailelerini ve çocuklarını getirmekten vazgeçtiler. Oligarşinin, işçilerin Ankara'da toplanmaması için önlemler alacağı,

özellikle de başka illerden gelenleri hareket ettirmeyecekleri -gizlenmeden- polis şefleri tarafından itiraf ediliyordu. Bayram Meral, iktidarın güvenlik güçleriyle yüz binlerce işçinin değil ama onları rahatsız etmeyecek bir kalabalığın Ankara’da toplanmasında iktidarla anlaşmıştır. Böylece faşizm, demokrasicilik oyununu TÜRK-İŞ sayesinde bir kez daha oynamış, kendi siyasi çıkarları doğrultusunda işçi sınıfının gücünü kullanmış ve istediği sonucu almıştır. Bayram Meral, tutarlıdır! Devlet O’nun devletidir! Devletin çıkarlarını, işçi sınıfının çıkarlarının üstünde tutması O’nun yapması gerekendir.

Ankara’da oligarşinin barikatlarını zorlayarak ve birçok engeli aşarak toplanan birkaç onbin işçi, Bayram Meral gibilerinin değil, TÜRK-İŞ içerisindeki devrimci, ilerici sendikacıların ve işçilerin çabalarıyla gerçekleşmiştir. Bayram Meral’e kalsa, bunlar da Ankara’ya gidemeyecek ve sonuçta, *“Ne yapalım Tansu Çiller hükümeti engel oldu”* deyip sorumluluktan kurtulacaktı. Oysa burjuva politikalarına angaje olmamış, işçi sınıfının çıkarlarını savunan bir sendika, isterse yüz binlerce işçinin önünde hiçbir güç engel olamaz. Nitekim işçiler yer yer polise ve jandarmaya rağmen, onlarla çatışarak yürümüştür. Ama, TÜRK-İŞ, devletle çatışmak istemiyor, devlet adına hareket ediyordu. Bu gerçek yeterince kavranmazsa, kimilerinin kendinden geçerek yazdığı gibi, *“Bayram Meral ‘İMF’ye karşıyız’. ‘Bağımsız Türkiye’ diyor, sendika bürokrasisini hedeflemenin ne âlemi var?”*. Bu kafalar, işçi sınıfı, grev deyince, siyasi gerçekleri unuttuğundan, ne TÜRK-İŞ’in niyetlerini, ne de gerçek anlamda sendika bürokratlarının niteliğini anlayamazlar. Hep madalyonun bir yüzünü görürler. İMF’ye karşı olma ve Bağımsız Türkiye sloganını duyar ama *“Devlet bizim Devletimizdir”* sözlerini duymak istemezler. Tabii ki, grevler işçi sınıfının okullarıdır, her şeye rağmen, işçiler kendi güçlerini, dostlarını ve düşmanlarını bir önceki güne göre daha iyi tanıyor ve görüyorlar. Ama

işçilere gerçekler gösterilmez ise, farklı görünümelerde, farklı “kurtarıcılar” çıkar ve işçi sınıfını peşlerinden sürüklerler. İşçi sınıfı bilinci, burjuvazi ve onun kurumlarından TÜRK-İŞ tarafından ustalıkla çarpıtılmaktadır. Ücretlerin düşüklüğünün sorumlusunun IMF olduğu söylenir, Bağımsız Türkiye sloganı atılır ama bütün bunların Tansu Çiller hükümetinin yıkılıp yerine, başka burjuva partilerinden oluşmuş bir hükümet kurulunca sağlanacağı belirtilir.

TÜRK-İŞ, burjuvazinin yeni hükümet doğrultusundaki politikalarının uygulanmasında kendisine düşen rolü başarıyla oynadı. Burjuva partilerinin desteği büyük oranda geri çekildi. İşçi sınıfının gücüne hiçbir zaman güvenmemiş ve devleti hedeflememiş TÜRK-İŞ, bazı grevlerin ertelenmesinden sonra kuşatmaya alındı. TÜRK-İŞ başlangıçta, sözde de olsa gösterdiği “kararlı” ifadelerden de artık vazgeçmiş ve devlet ne verirse türünden bir yaklaşımla toplu sözleşmeleri imzalamak istemektedir. Ama hayır, grevler devlet açısından TÜRK-İŞ’in istediği zamanda ve şekilde noktalanamazdı. Bunu TÜRK-İŞ istemiştir. Sözleri ne olursa olsun, burjuva partilerine güvenerek yola çıkan bir sendika, sonuçta burjuvazinin isteklerini kabul etmek zorundadır. TÜRK-İŞ de bunu bildiğinden iktidarın oyalamaları ve bazı sendikaları satın alması ve grev ertelemeler durumunda dahi, daha etkin ve radikal kararlar almıyor, tersine ivmeyi düşürterek iktidarla anlaşmak istiyor. Devlet, “*Grevler ertelenirse çalışmayacağız*” kararı alan TÜRK-İŞ’in, grevler ertelendiğinde geri çekilen bir TÜRK-İŞ’in, sözlerinin palavra olduğunu bilecek kadar deneyimlidir. TÜRK-İŞ, grev ertelemelerine karşı yüzbinleri harekete geçirmemiş, elindeki gücü kullanmamış ve iktidara daha büyük saldırılar için malzeme vermiştir. Bu durumda TÜRK-İŞ’in dayanacağı ve güveneceği tek sermayesi, seçimlerin gündemde olması dolayısıyla, burjuva partilerinin seçim hesabı yaparak, işçilerin oylarını düşünerek, az da olsa ücret artışlarını

sağlamalarıdır. İktidar artık kısmi ücret artışlarıyla toplu sözleşmeleri bitirebilir. TÜRK-İŞ'in **"Devlet bizim Devle-timizdir"** anlayışıyla yapacağı fazla bir şey kalmamıştır. Devlet TÜRK-İŞ'e rağmen, toplu sözleşmeleri bitirecektir. Ve TÜRK-İŞ kendi içine dönerek tasfiyelere başlayacaktır.

TÜRK-İŞ'in devlet sendikacılığı, yüzbinlerin grevinde de aşılamamıştır. TÜRK-İŞ içerisindeki işçi sınıfından yana sendikacıların ve işçilerin müdahaleleri, çabaları etkin olamamıştır. Onların çabası da olmasa belki, çok daha olumsuz sonuçların doğması muhtemeldi. Ama görülen ve bir kez daha tüm çıplaklığıyla ortaya çıkan gerçek şudur: TÜRK-İŞ aşılmadan, işçi hareketi burjuvazinin denetiminden kurtulamayacaktır. Ülke genelinde bütün milliyetlerden işçileri tek bir merkezde birleştirecek ve adım adım büyüyecek devrimci bir işçi hareketinin yaratılması, işçi sınıfı hareketinin acil görevidir. Bu görev öncelikle TÜRK-İŞ içerisinde veya dışında bulunan devrimci, ilerici sendikacıların ve işçilerin görevidir. Devrimci bir İşçi Cephesi veya başka bir isim altındaki bir birlik, TÜRK-İŞ gibi devlet sendikacılığının dayanaklarını ortadan kaldıracak ve işçi hareketinin önünü açacaktır. Hayatın her alanında, halk kitlelerini devlet ideolojilerinin denetiminden çıkaracak örgütlenmeler yapmaz ve bu doğrultuda adımlar atmazsak, halk kitlelerinin ve işçi sınıfının potansiyellerinin, burjuvazi tarafından kullanılıp, yanlış yöne kanalize edilmesinden, hatta yok edilmesinden devrimciler sorumlu olacaklardır.

240 bine yaklaşan işçinin grevi büyük bir güçtür ve hala sürmektedir. Önemli iş kollarındaki grevlerin ertelenmesine rağmen, henüz her şey bitmiş değildir. Burjuva partilerinin ve ona bağımlı TÜRK-İŞ bürokratlarının politik oyunlarını bozmak mümkündür. İşçi tabanından ve sendika yönetimlerinden yapılan baskılarla, yaratılacak olan fiili durumlarla ve daha birçok yolla TÜRK-İŞ yönetimi aktif kararlara zorlanabilir. Grev ertelemesi ya-

pılan işkollarında, yeniden greve başlanır. Grevlerin olduğu bütün kentlerde grevci işçiler halk güçleriyle birleşerek, sokak ve meydanlarda oturma, yürüyüş şeklinde birçok eylem biçimini gündeme getirirler. Greve çıkmayan fabrika ve işyerleri uyarı niteliğinde iş yavaşlatma, iş durdurma şeklinde direnişlere başvururlar. Bunlar, uyarı niteliğinde olduğundan iktidarın taviz vermemesi durumunda eylem ivmesi yükseltilerek, işçilerin fabrika ve işyerlerinden çıkmamasına dönüşür. Ve genel grev silahına başvurulur.

İşçilerin, memurların, gençliğin, esnafın, meslek örgütlerinin diyalogu ve eylem birliği sağlanarak, bütün halk güçlerinin aktif gösterileri ve protestoları gündeme getirilir.

Ürünleri tarlada kalan veya ürünlerinin karşılığını alamayan köylünün devlet tarafından işçilere karşı kışkırtılmasını önlemek için, köylülerin işçilerle birlikte hareketi sağlanarak, iktidarın elindeki bütün kozlar alınabilir. Grevde olan ve olmayan fabrika ve işyerlerindeki, devlete karşı devrimci, yurtsever sendikacı ve işçilerin birlikteliği ve işçi sınıfının çıkarlarını savunmadaki kararlılığı ve samimiyetinin, halk güçleri tarafından görülmesi durumunda, işçi sınıfı ve halk güçlerinin birliği doğacak ve bu birlik TÜRK-İŞ bürokratlarının hâkimiyetlerine son vererek, halk hareketinin yeni bir aşamaya geçmesini beraberinde getirecektir.

Bütün bu söylediklerimiz belki bir anda yapılacak şeyler değildir. Ama en azından süregelen grevlere bir yön vermek için, bunların bir kısmı, hemen yapılabilir. Bu grevleri Bayram Meral'lerin çıkar hesaplarından kurtarmak gerektiği, zorunlu ve hemen yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

Tutsakların Direnişi Kazanmalıdır

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Özel Sayı: 2 / Tarih: 30 Ekim 1995

Buca Katliamı ve Direnişiyle birlikte, cezaevlerinde yeni bir süreç başladı. Faşizm, tutsakları teslim almak için, her türlü baskı yöntemini deneyebileceğini gösterirken, devrimci tutsaklar da bu baskılara karşı şehitler de verseler direneceklerini ve teslim olmayacaklarını gösterdiler. Ardi sıra, devrimci, demokrat kamuoyunda, direnişçilerin sahiplenilmesi, katliamın lanetlenmesi, oligarşinin cezaevi politikaları önünde çok güçlü olmasa da bir set oluşturmuştur. Kuşkusuz, faşizm, katliamdan sonra bu tür tepkilerin olabileceğini de hesap ederek hareket etmiştir. Biz de, oluşturulan bu setin fazla güçlü olmadığını bilerek hareket etmek durumundayız.

Türkiye oligarşisi, zayıf dengeler üzerine oturmuştur. Onun dengelerini daha fazla sarsmak, vurarak ve darbeler indirerek kazanmak mümkündür. Bunun Buca Katliamı ve genel olarak cezaevleri nezdinde biçimlenişi, kitlesel olarak sahiplenmek, askeri olarak vurmak ve tutsakların daha güçlü direnişlerini ortaya çıkartmaktır. Tutsaklarımızın ve bazı dost örgüt tutsaklarının, yaklaşık bir aydır sürdürdükleri açlık direnişleriyle oligarşi, cezaevleri politikasında köşeye sıkış-

makta ve Buca'yla başlattığı saldırıyı devam ettirmekte güçlüklerle karşılaşmaktadır. Buca katliamı, oligarşinin cezaevi politikalarını güçlendirememiş, tersine zayıflatmıştır. İşte tam bu zayıf noktada, düşmanın tereddüdünü lehimize çevirmenin, politikaları önünde güçlü bir set oluşturma yolu; tutsakların direnişlerinden, dışarıdaki kitlesel sahiplenisten protestolardan, katillerden, katliam emri verenlerden ve katliamı savunanlardan, her düzeyde hesap sormaktan geçmektedir.

Oligarşiyle “barışma, uzlaşma” temelinde taktikler belirleyen, bazı siyasi kesimler hariç, hemen birçok siyasi yapı, -şimdilik de olsa faşizmin politikaları konusunda reformist hayaller beslememekte ve “demokrasi” beklentisine girmektedirler. 12 Eylül sürecinde birçok örgütün cezaevleri politikalarıyla, bugünkü durum kıyaslandığında bir olumluluk söz konusudur. Bugün bu olumluluğu devam ettirmek ve daha da geliştirmek zorunluluktur. Düşman, savaşı derinleştirme politikaları çerçevesinde, geçici olarak geri adımlar atsa da uygun anları yakaladığında, dengesizliğiyle birlikte saldırı politikalarına çok yönlü olarak devam edecektir.

Faşizm, kontrgerilla merkezli olarak politikalar üretmekte ve saldırı planları yapmaktadır. Devrimci, demokrat tutsaklar da, bu merkezi, planlı saldırılar karşısında direnişi merkezileştirerek, eylemliliklerini bu doğrultuda planlayarak daha güçlü direnişler ortaya çıkartmalıdır. Düşmanın en iyi bildiği taktik bölerek, parçalayarak yönetmektir. Buca'daki saldırının, doğrudan DHKP-C tutsaklarına yönelmesi bu yanıla anlamlıdır. Böylece bazı sol yapıların kaygılarını günde me getirip direnişi parçalayarak güçlü direnişçilerin ortaya çıkmasını engellemek istemiştir. Nitekim Buca'dan sonra bazı siyasi yapıların “*provokasyona gelmeme*” gibi tespitleri, bunun sonucu ortaya çıkmıştır. Provokasyon tespitlerinin ciddiyetsizliği ve bu tespitlerin hangi taktikler üzerine yapıldığı kimse için sır değildir. Bir siyasi hareket “*maceracı çizgisi*” nedeniyle provokasyona da gelmiş olabilir, bu koşullarda dahi faşizme karşı, hiçbir örgüt, demokratik kuruluşlar, hatta kişiler, “*Eh ne yapalım, provokasyona gelmeselerdi, bizi il-*

gilendirmez...” dercesine faşizmin katliamı karşısında, hem de cezaevi gibi bir mekânda, sessiz bir izleyici olamazlar. Ol-dukları noktada, devrimci tutsaklık ve direniş tartışılır duruma gelir. Ülkemiz gerçeğinde ne yazık ki, bu tür tutumlar, geçmişten günümüze kadar var olmuştur ve olmaya da devam edecektir. Bu tür tutum ve tavırların önüne geçmek, daha büyük yanlışlıkların yapılmasına izin vermemek ve düşman karşısında tutsakların devrimci direniş cephesini güçlendirmek için her boyutuyla, dünden bugüne cezaevleri tartışılmalıdır. Direniş ve bugün yapılması gerekenler üzerine, tüm ülke cezaevlerinde eğitici, birleştirici ve direnişi güçlendirici bir perspektifle tüm tutsakların katılabileceği geniş toplantılar düzenleyebilmeliyiz. Kuşkusuz, bütün ayrıntılarda anlaşmak mümkün olmayabilir, ama en azından tüm devrimci-demokrat, siyasi yapılarla, oligarşinin tutsaklar üzerine geliştirdiği politikalar ve tutsakların bu politikalara karşı genel tavrının, direniş biçimlerinin ne olması gerektiği üzerine, asgari koşullarda birlik sağlanabilir.

Buca öğreticidir. “Provokasyon” diyenler, o tespitlerinin altında kalmışlardır. Buca direnişi, faşizmin ülke genelinde tutsaklara saldırısının önünü kesmiş ve karşı saldırıya geçmenin koşullarını yaratmıştır. Bir ayı aşkındır süren tutsakların açlık direnişi ve dışarıdaki gösteriler bunun ifadesidir. Bu gerçeği anlayamayan bazı siyasetler hala, Buca katliamını, sadece DHKP-C tutsaklarına yönelmiş bir katliammış gibi değerlendirdiğinden, süregelen direnişin de karşı saldırı işlevini görememektedir. Bu nedenle direnişe ya katılmamakta ya da, otuzlu günleri aşan direnişi desteklemek için, birkaç günlük açlık direnişiyle sorunu geçiştirmek istemektedirler. Bu yaklaşım, tutsakların direniş gücünü zayıflatan, düşmanın politikalarına güç veren bir tavidir. Neyi bekliyoruz? Tüm tutsakların katıldığı ve “olmazsa olmaz” diyerek taleplerinin sonuna kadar dayatıldığı, şehitler pahasına süren genel bir direnişin gerçekleşmesi için, Buca’da veya başka bir zindanda her örgütten bir kaç devrimcinin katledilmesi mi gerekiyor? Elbette, farklı politikalar için planlı programlı bir şekilde

başlatılmış bir direniş ve bu direniş içerisinde ortaya çıkan ölümler ve sonuçları farklı bir tartışmadır. Bir siyasi hareketin tutsakları kendi özgün politikaları gereği tutsaklar cephesinde de bir kampanya başlatıp sürdürebilir. Başka siyasi hareketler ise, bu kampanyanın amaçlarını yanlış bulduğundan onu desteklemeyebilirler. Kimse de, “*Benim direnişimi neden desteklemedin?*” diye zorlayamaz. Bizim sözünü ettiğimiz, bu tarz özgün bir direniş değildir. Genel olarak tüm tutsakları ilgilendiren saldırı politikaları ve bunun karşısına çıkarılacak tutsakların birlikte direnişidir.

Oligarşi, hükümet krizi, işçi ve memur direnişleri, grevler ve süren silahlı savaşıla epeyce sendelemiş ve yeniden kendini toplayabilmek için seçimle güç toplamak istemektedir. Seçim hükümeti, oligarşinin krizi atlatamamasının ve daha da derinleşeceğinin ifadesidir. Egemen sınıflar kendi aralarındaki çelişkilerin alabildiğine yoğunlaştığı bu aşamada, saldırı politikalarını sürdürmekle birlikte, devletin hemen bütün kurumlarında ve bürokraside tereddütler, yalpalamalar, çıkar hesapları gelişecektir. Bu süreçte tutsaklar cephesinde doğru taktiklerle mücadele eder, güçlü bir direniş hattı oluşturursak, birçok temel talebi oligarşiye kabul ettirmek zor olmayacaktır.

Oligarşi 12 Eylül öncesinden başlayarak günümüze kadar tutsakları teslim alabilmek, ABD ve Avrupa’daki cezaevi sistemlerini ülkemize de yerleştirebilmek için yoğun çaba sarf etmiş ama her seferinde tutsakların direnişiyle karşılaşmış, başarılı olamamıştır. Buca katliamı bu yanılla yeni bir saldırı dalgasının başlangıcı olmuştur. Saldırının hızı kesilmiş ama durmamıştır. Saldırını durduracak direnişler bizden her zaman bedeller istemiştir. Bu bedelleri vermekte hiçbir zaman tereddüt etmedik. Teslimiyetin ve ihanetin diz boyu geliştiği 12 Eylül koşullarında, tutsaklarımız, Özgür Tutsaklığın ne demek olduğunu, can bedeli öğrenmiş, öğretmiş ve düşman saldırılarının önüne şehitleriyle barikat oluşturmuştur. Geçen yıllar, özgür tutsaklık bilincimizi daha da geliştirmiş ve Buca Direniş Destanını yaratmıştır. Buca Direnişinin

anlamını kavramak ve geleceğe taşımak ancak daha güçlü direnişleri ortaya çıkartarak, Buca Barikatlarının aşılamadığını, şehitlerimizin kanlarının yerde kalmadığını göstermekle mümkündür. Buca Direniş, bir kıvılcım olmuş ve tüm ülke zindanlarındaki özgürlük ateşini büyötmüştür. Buca Direnişini zaferle taçlandırmak, süregelen direniş güçlü bir şekilde sahiplenmekle, oligarşiyeye temel taleplerimizi kabul ettirmekle gerçekleşecektir. Oligarşi, bütün kararlılık gösterilerine karşın, güçsüzdür ve tutsakların ölümü de göze alan kararlılığı karşısında, çaresiz kalacak ve politikalarını uygulayamayacaktır. Direnişin beşinci haftasına girildiğı bu günlerde, oligarşinin asıl beklentisi, direnişten kopmaların olması ve zayıflamasıdır. Dostlarımız ve hala direniş, direnişin esas gücü olarak katılmayanlar, bu çıplak gerçeğı göz önüne alarak, düşmanın kararlılık gösterilerini bozmak için, direnişin taleplerini kendi talepleri kabul ederek direniş katılmalıdır. Düşmanın karşısına tutsakların yenilmez direniş gücünü çıkarmalıyız.

Tutsaklık koşullarındaki direnişlerde ölümler, sakatlıklar olacaktır. Bu bizim tercihimiz değildir. Ama “**Ya Özgürlük, Ya da Teslim Olma**” tercihinin dayatıldığı koşullarda, ölümü ve sakatlığı seçmek, özgürlüğümüzün bedeli olacaktır. Buca’nın anlamı budur. Ya Özgür Tutsaklar olarak yaşamak için her türlü bedel ödenecek ve oligarşinin politikaları önünde bariyer oluşturulacak ya da teslim olunacaktır. Özgür Tutsaklık, bu ağır bedeller ödenerek kazanıldı. Yeniden böylesi bir bedel ödemek durumuyla karşı karşıya kalındığında, bütün tutsak yoldaşlarımız yaşamları da dâhil her türlü bedeli tereddütsüz ödeyeceklerdir. Oligarşinin uygulamaya başladığı Ümraniye tabutluğu, öne çıkan direnişçi bazı tutsakları mahkemeler bitmeden tecrit etmek için yapılan sürgünler, her gün artan hak gaspları, keyfilikler ve yasaklar ancak güçlü direnişlerle, gerektiğinde ağır bedeller ödenerek durdurulabilir. Ve yalnız eski statükoyu elde etmekle yetinmemeliyiz. Direniş, daha ileri talepleri önüne hedef olarak koymalıdır. Elbette bir tek direnişle zindanların zindan olmaktan çıkmayacağını biliyoruz.

Ama Özgür Tutsak olmanın başka da bir yolu yoktur. Baskılar, hak gaspları ve düşmanın teslim alma politikalarının önüne geçmek için, direnişler hep devam edecektir. Devrimci mücadele sürdükçe, zindanlar ve tutsaklar daha da çoğalacak ve tutsakların direnişi daha bir önem kazanacaktır. Bugün, zindanlara doldurulan binlerce devrimci tutsak, faşizmin başarısının değil; devrimci mücadele karşısındaki güçsüzlüğünün ve her şeye rağmen devrimci savaşı durduramadığının kanıtıdır. Hemen her gün, ülke genelinde yüzlerce insanın tutsak alınmasına rağmen, mücadelenin gelişerek sürdüğü bu koşullarda tutsaklarla dışarıdaki mücadele arasında koparılamaz ve vazgeçilemez bir bağ vardır. İçeri ile dışarı arasındaki ayrımı ortadan kaldırmak, tutsaklık koşullarını dışarıdaki savaşın bir parçası haline getirmek, Özgür Tutsağın vazgeçilemez görevidir. Ülkemiz tutsağı geçmişte genellikle reformistlerde ve bazı oportünist kesimlerde görülen çarpık, hatta politik olmayan **“mahpus”** anlayışını aşmıştır. Zindanlar bir savaş mevziidir. Kim ki, çeşitli kaygılarını teorileştirir, içeri-dışarı ayrımı yaparak mücadeleyi geriletmek isterse o, Özgür Tutsaklığın ne olup olmadığını hala anlayamamış, “mahpusluk” anlayışını devam ettiriyor demektir.

Oligarşi, *“cezaevleri terörist yetiştiriyor”* feryatlarında haklıdır. Çünkü bütün baskılara rağmen, tutsaklarımızı teslim alamamış, diz çöktürememiştir. Öyle ki, cezaevleri dolup taşmış ama mücadele durmamış ve cezaevlerinden çıkan binlerce insan, yeniden mücadeleye koşmuştur. Düşman öylesine çaresizleşmiştir ki, tutsak alma yerine, kendi yasalarını da görmezden gelerek işbirlikçiliği dayatmaya başlamıştır. Bu da oligarşinin çaresizliğine çare olamayacak, mücadele gelişmeye devam edecektir. Mücadeleyi geliştirmek, bir yanıyla tutsaklık koşullarında devrimci yaşamı, devrimci direnişi geliştirmektir. Devrimci yaşamın ve direnişin geliştiği koşullarda zindanlar, devrimin okulları işlevini görürler. Devrimin okulları, yaşam pahasına da olsa bu direnişi kazanmalıdır.

Özgürlük Düşüncesi Gençliğin Karakteridir

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 17 / Tarih: 4 Kasım 1995

Burjuvazi, bunalımının derinleştiği hemen her süreçte gençlik üzerine programlar yapıp, onları kazanmanın yollarını aramaktadır. Onyıllardır, bu durum hep böyle süregelmıştır. Özellikle devrimci mücadelenin geliştiği ve iktidarı tehdit etmeye başladığı süreçlerde, gençliğin sahipsiz bırakıldığı, sportif-kültürel faaliyetler v.b. etkinliklerden uzak kaldığı için “örgütler tarafından kullanıldığı” şeklindeki demagojiler bolca yapılmıştır. Gençliğin, halkın ve ülkenin sorunlarından uzak durması, bencilleşmesi ve nihayetinde yozlaşıp halkına ve vatanına ihanet etmesi için hemen her şey yapılmıştır. Ülkemiz gençliği bu çürüme ve yozlaşmayı en yoğun biçimde 12 Eylül’den sonra yaşadı. Ama burjuvazi gençliği teslim alamamış, ancak geçici olarak sesini kısıbilmıştır. Gençlik, hemen bütün halk hareketlerinde, özgürlük ve bağımsızlık savaşlarında hep en önde olmuş, özveriler göstermiş, ciddi ve aktif bir güç ol-

muştur.

Bizim gibi ülkelerde nüfusun büyük çoğunluğu gençtir. Ve bu gençlik, ülke gerçeğinin farkına varıp özgürlük tutkusuyla hareket etmeye başladığında egemenler için tehlikeli bir güç olur. Bunu bilen egemen güçler, kendi partilerinde bile bazen gençlik örgütlenmelerini yasaklamış, bazen izin vermişlerdir. Ama hep potansiyel bir tehlike olarak gördüklerinden kontrol altında tutmak için çok çeşitli yöntemlere başvurmuş ve gençlik potansiyel suçlu muamelesi görmekten kurtulamamıştır. Gençlik, sınıfsal konumu ve gençliğe özgü özellikleriyle; saftır, temizdir, halktan ve adaletten yanadır. Özgürlük düşünceleri onun karakteridir. Genel olarak bu nitelikleri nedeniyle ki, 12 Eylül'ün baskı yöntemleriyle yozlaştırılmış, okullara, yurtlara ve cezaevlerine kapatılan gençlik, kısa süre sonra yeniden hak ve özgürlükleri için ayağa kalkmış, sokakları ve meydanları doldurmuştur. Yalnız öğrenci gençlik değil, işçi, köylü, işsiz hemen her kesimden gençlik giderek mücadeleye yeniden atılmış ve devrimci hareketlerin, halk hareketlerinin geliştiği hemen her alanda mücadelenin en aktif güçleri olmuşlardır. Burjuvazi ne yaparsa yapsın, gençliğin özgürlükçü, haklıdan yana karakterini ortadan kaldıramaz. Bu bizim gibi ülkelerde çok daha zordur. Baskı, sömürü ve zulmün doruğa çıktığı, ahlaksızlık, yolsuzluk ve adaletsizliğin artık sokaktaki insanlar tarafından dahi görülmeye başlandığı bir ülkede, gençliği ülke sorunlarına yabancılaştırıp, halkına ve vatanına ihanet ettirmek kolay değildir. Bizim gibi geri bırakılmış bütün ülkelerde gençliğin konumu budur. İşte oligarşi, gençliğin bu yapısını devrimci mücadelenin gelişimi içerisinde çok iyi gördüğünden çok daha fazla korkmaktadır. Bugün gençliğe oy hakkı verilmesi, devrimci mücadelede gençliğin oynadığı rolü görüp, onları kendi politikalarına angaje etmenin bir taktiği olarak gündeme getirilmiştir. Türkiye oligarşisi bu taktiği benimsemesine rağmen, gençliği potansiyel suçlu ola-

rak görme anlayışından vazgeçmediğinden, seçilme hakkını ise vermekten korkmaktadır. Kuşkusuz gençlik, burjuvazinin bu oyununu da bozacaktır.

Gençlik, burjuvazinin ahlaki ve kültürel yozluğuna boğazına kadar battığı noktada bile, temizliğin, saflığın, güzelliğin arayışı içerisinde olmuştur. Burjuvazi gençliğe bir şey veremez; ne kültürel olarak, ne de ekonomik olarak tatmin edemez. Bu açmazını bilen egemen güçler, hemen her dönemde sivil faşistleri, tarikatları desteklemiş, teşvik etmiş ve gençliği bunlar aracılığıyla düzen sınırları içerisinde tutmak istemişlerdir. Devrimcilerin doğru politikalarla gençliğe gitmediği veya güç yitirdiği süreçlerde, devletin desteklediği tarikatlar ve sivil görünümlü faşist partiler, gençliğin arayışlarına cevap verebilmek için hak, adalet ve vatanseverlik üzerine yaptıkları demagogilerle, gençliğimizi örgütlemeye çalışmıştır. Bunun sonucudur ki, bugün küçümsenemeyecek bir gençlik kesimi, bu akımlar tarafından yönlendirilmekte, kontrol edilmekte ve devrimcilere karşı faşizmin vurucu gücü olarak kullanılmaktadır. Büyük bir kesim ise, bütün bu akımlardan ve devrimci demokrat örgütlerden uzak durmakla birlikte sıradan öğrenci veya demokrat özellikleriyle önemli bir güçtür. Gençlik, halk sınıf ve tabakalarından tamamen ayrı, onlardan soyutlanmış bir güç değildir. Tersine, geldiği sınıf ve tabakaların özelliklerini taşımakta olup buna göre şekillenmiştir.

Halk sınıf ve tabakalarından gelen gençlik, devrimci mücadelenin yanında değil, karşısındaysa veya süregelen mücadeleye ilgisizse, bunun nedenini kendimizde aramalıyız. Faşistler, tarikatçılar devrimcilerin örgütlemesi gereken gençliği nasıl örgütlemişlerdir? Bu kadar zulme ve sömürüye rağmen, nasıl devletin yanında olmuştur? Bu tür birçok soruya sağlıklı cevaplar aradığımızda, gerçekte gençliği anlamak ve eğitmek için sıkı bağların kurulmadığı, halk gerçeğinin ne olduğu, gençliğin bu halk gerçeği içerisindeki yeri, ülkemizin içinde

bulunduğu durum, iktidarın niteliği ve nasıl bir düzen istediğimiz, ne için savaştığımız v.b düşüncelerimizi yeterince anlatamadığımızı, gençliğin ruh halinin yeterince anlaşılamadığını, ne istediğini tam olarak tespit edilemediğini görürüz. İşte bizim bu eksiklerimizden faydalanan faşistler ve tarikatlar, gençliğin arayışlarını yönlendirmiş ve örgütlemiştir. İlgisiz veya demokrat nitelikli gençlere ise, devrimciler doğru yöntemlerle yaklaşmadığından güven verememiştir; bu güvensizlik nedeniyle, gençlik örgütlenmelerinden uzak durarak kendi başlarına hareket etme yolunu seçmişlerdir. Gençliğin bu kesimi üzerinde düzen düşünceler; hâkim olmasına karşın, kendi ekonomik hakları ve burjuva demokrat anlamda da olsa, hak ve özgürlükler için mücadele etmekten yanadırlar. Onların hareket tarzını şekillendiren düşünce, düzen içerisinde meşru bir konumda kalmak ve yaşamaktır. Onların bu özelliklerini devrimciler doğru değerlendiremediğinden, bu “meşru zeminden” alarak devrimci zemine çekemediğinden; bunlar ya devrimci mücadele karşısında **“tarafsız”** rolünü oynamakta ya da devrimcilik adına her türlü düzen pisliğini, ahlaksızlığını meşrulaştıran bazı reformistler tarafından hareket ettirilebilmektedirler. Kuşkusuz, düzen düşüncelerini taşıyanlar, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele etmeyenler, faşist iktidarı yıkmaktan yana olmayanlar devrimci olamaz. Ama bu böyledir diye biz, demokratları, düzen sınırları içerisinde mücadele etmek isteyen, insanları, grupları dışlayamayız. Hemen bütün alanlarda olduğu gibi gençlikte de, gençlik cephesi perspektifiyle düzene karşı mücadele etmek isteyen, hak ve özgürlük arayışı içerisinde olan bütün kesimleri örgütleyip, düzene karşı mücadele ettirme çabası içerisinde olmalı, düşman cephesini mümkün olduğu kadar daraltıp, saflarımızı genişletebilme yeteneğini gösterebilmeliyiz. Devrimcileri düşman görmeyen, saldırmayan herkesi yapabildiği kadarıyla mücadeleye katabilmek ve değerlendirebilmek anlayışını benimsemeliyiz. Hatta bugün çeşitli faşist gruplarla, İslamcı kesimler ara-

sındaki çelişkileri iyi değerlendirip, emperyalizme ve düzene karşı olduğunu söyleyen grupları, bu iddialarında ne kadar samimi olup olmadıklarını ortaya çıkartarak, mücadeleye katmanın yollarını aramalıyız. Bu gruplar, ya iddialarının gereklerini pratikte yerine getirecekler, ya da kitlelerden tecrit olacaklardır. Emperyalizme, faşizme karşı olduğunu iddia edenlerin, gerçekte bu niteliklere sahip olup olmadıklarını ortaya çıkarmalıyız. Bu düşüncelerle kitlelere yaklaştığımızda -en azından, şu anda- karşı devrime hizmet eden bazı güçleri tarafsızlaştıracığımız, bazılarını ise, başlangıçta sınırlı oranda da olsa, mücadeleye katacağımız kesindir.

Yüksek öğrenim ve ortaöğrenim gençliğinin omurgasını oluşturanlar, ülke gerçeğinden habersiz olup, düzenden ve ailelerinden aldıkları kültürle okul bitirip, kendilerine bir yaşam kurmak isteyen gençliktir. İşsizliğin, yoksulluğun ve zulmün her geçen gün biraz daha artarak sürdüğü ülkemizde halk, her şeye rağmen, yaşamının yollarını arayacaktır ve arıyor. Halka, yaşamının, emeğin, sömürünün ne olup olmadığını göstermekte ısrarlı olmazsak, o halk, kendiliğinden ardımız sıra gelmeyecek ve düzen içerisinde kendisine yer arayacaktır. Gençlik de böyledir. Biz ona gerçekleri göstermezsek; onun ideallerine, düşüncelerine yön veremezsek, düzendeki bir iş veya işsizlik onu teslim alacaktır. Bizden uzak duracaktır. Hatta bize karşı savaşıacaktır. Hiçbir mücadele biçimini, hiçbir propaganda şeklini küçümsemeden, bu kitlenin içinde bulunduğu psikolojik ve kültürel şekillenışı dikkate alarak, bıkmadan, ısrarla eğitmek ve harekete geçirebilmek için uğraşmalıyız. Kitleleri düşündürmenin, tartışmanın, öfkelerini, özlemlerini açığa çıkarmanın ve eğitmenin yollarını bulmalıyız. Kısa süreli propaganda- larla, sınırlı dağıtılan birkaç bildiriyle kitleler aydınlanmaz. Bir anda ve yoğun emek verilmeden, kitleleri, özveri gerektiren büyük mücadelelere katacaklarını düşünenler, kitlelere yabancıdır. Kitleleri eğitmenin, topluluk

psikolojisi yaratmanın onlarca biçimi vardır. Ama her şeyden önce mücadele biçimlerini mekanik olarak birbirinden ayırmadan, “Bu reformist, şu devrimci” demeden her türlü tepkiyi açığa çıkarmanın, yönlendirmenin yolları bulunmalıdır. Bu yolların belirlenmiş, tekdüzeleşmiş bir biçimi olamaz. Kitleleri eğitmek, bir araya getirmek, güç oluşturmak ve seferber edebilmek temel ölçü olmalıdır. Hangi biçimde ve görünümde olursa olsun buna hizmet eden her türlü mücadele aracını ve yöntemini ustalıkla değerlendirmesini bilmeliyiz. Gençliğin, düzen öğlemlerini, sıradan duygularını, çarpık kültürlerini analiz ederek, kime nasıl yaklaşacağımızı, nasıl eğiteceğimizi doğru tespit etmezsek ve bu insanlarla sürekliliği olan bir ilişki geliştirmeyiz, emek vermezsek doğal ki, bu insanlar bizi tercih etmeyeceklerdir. Kitleler anlaşılmadan, emek verilmeden eğitilemez, kazanılamaz. Gençliğin tezcanlılığı, devrimci kadrolara da yansımakta ve bu nedenle hemen sonuç alma, kitle çalışmasında ısrarlı olmama gibi, hatalı tutumlara yol açmaktadır.

Gençlik kadrolarımız her şeyden önce düzen kültürle yetişmiş, ekonomik zorluklar içerisinde okumaya ve yaşamaya çalışan gençliğin sorunlarına vakıf olmalıdır. Sorunları, ardı ardına sıralayarak ve birkaç bildiriyle veya konuşmayla onların mücadeleye katılmasını beklememelidir. Kitlelerle kurulan kalıcı ilişki bu değildir. Kitleler, her konuda sahiplenilmeyi, çözümsüzlüklerine çözüm bulunmasını, zayıflıklar karşısında güçlü olmayı ister. Bunu başarmalıyız. Elbette, gençliği kimi reformistlerin yaptığı gibi, ekonomik taleplerle sınırlandırıp, düzen içi çözüm arayışlarında tutmayacağız. Ama tüm bunlarla mücadelenin yolu da ısrarla geniş gençlik kitlelerine gitmek, onların her türlü taleplerini ve tepkilerini belli bir hedefe kanalize etmektir.

Devrimci düşüncelerin gelişmesi ve hayata uygulanabilmesi doğru değerlendirmelerle mümkündür. Bu doğru değerlendirmeleri yapabilmek için gençlik kitlesini çeşit-

li biçimlerde tartışmalara katabilmeliyiz. Bunun pratikteki ifadesi, kendi gençlik meclisimizin düzenli toplantılar yapıp gençliğin sorunlarının ve bu sorunlara nasıl çözüm bulunacağını doğru tespit edilmesinde yatar. Bütün bölgelerde ve illerde, bu meclislerimizi hayata geçirmek ve düzenliliğini sağlamak, gençlik mücadelesinin gelişmesinde önemli bir fonksiyon görecektir. Kendi meclislerimizde neyi, nasıl yapacağını bilen kadro ve taraftarlarımız, geniş kitleler karşısında daha güvenli hareket edecek ve cephe perspektifleriyle, kitlelerin çeşitli platformlarda bir araya getirilmesini başaracaktır. Anti-emperyalist, anti-faşist, demokrat, yurtsever tüm gençlik örgüt ve gruplarını birleştirecek bu platformlar, gençlik meclisleri şeklinde örgütlenebilir. İsteyen başka bir ad da bulabilir, bu çok önemli değildir. Önemli olan gençliği hala büyük oranda etkisi altında tutan düzen ideolojilerine karşı savaşıp, bu ideolojileri yenmek için gerekli koşulların oluşturulması ve güç toplamaktır. Düzendan memnun olmayan, hak ve adalet isteyen, sömürü ve zulme karşı olan, bütün gençlik grupları, bireyleri bu platformlarda kendilerini ifade edebilmelidirler. Devrimciler yanlış, çarpık, kaynağını düzendan alan düşüncelerle savaşma cesaretinde ve güvenindedir. Devrimci düşüncelerle donanmış militan gençlik kadroları her türlü sapkın ideolojinin üstesinden gelebilecek inanca sahiptir.

Halk Kitlelerine Alternatif Olduğumuzu Gösterebilmeliyiz

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 18 / Tarih: 11 Kasım 1995

Halk hareketini yönetmek, doğru düşünceleri, doğru taktikleri uygulayabilmekle mümkündür. Ama kitleler, yalnız başına doğru düşünce ve taktiklerin uygulanmasıyla devrimcileşemezler, her şeyiyle devrimcilere güven duymazlar. Kitleler, yüzyıllardır sömürülmüş, baskıya uğramış, aldatılmıştır. Bunun sonucudur ki, hemen her şeye şüpheyile bakan bir tavır içerisinde olup, söylenenlerin pratikte ne kadar hayata geçip geçmediğini sürekli kontrol ederek, devrimcileri sınavdan geçirirler. Halk kitleleri toplum tarihleri boyunca sürekli baskı ve sömürü altında yaşama yollarını bulmuş ve bu tarih, onlara insanları tanıma, değerlendirme ve deneme yeteneğini kazandırmıştır. Halk gerçeğini yeterince kavramamış, halkın tarihsel, psikolojik, siyasal niteliğini anlamamış küçük burjuva aydınlar, kendilerine büyük değerler atfederken, halkı geri görmeyi, hatta aşağılamayı alışkanlık haline getirmişlerdir. Bu alışkan-

lıklarının sonucudur ki, halka değeri vermek, onlardan da öğrenmek ve paylaşmak gerektiğini anlamazlar. Tersine halkı hep yukarıdan aşağı güdülecek bir sürü gibi görürler. Sürü olmayan halk ise, bu insanlara güvenmez ve peşlerinden gitmez. Halk geçici bir süre aldanıp, deneyciliğe düşse de, gerçeği bir süre sonra görür ve kendi mantığıyla herkesi hak ettiği yere koyarak kendi yaşam yolunu çizer.

Halkın henüz kendi gerçeğinin bilincinde olmadığı, neyi nasıl yapacağını bilmediği koşullarda, umut bağladığı ve güvendiği bir örgüt de yoksa; gerek devletle, gerekse alternatif olduğunu söyleyen birçok örgütle çatışmayı göze almadan yaşama yolunu seçecektir. Hak aramak, doğrunun takipçisi olmak ve isyan etmek bilinçlenme ve örgütlenme sorunudur. Bunlara sahip olmayan halk, herkese rağmen düzende yaşayacaktır. Düzende yaşamak; çıkarlarını düşünmek, düzenin şiddetini üzerine çekmemek, korkmak ve bencilleşmektir. Devlet, kurulu mekanizmasıyla, üretim araçlarıyla, bürokrasisiyle, ordu ve polisiyle halk kitlelerini kendi denetimine almış, maddi olarak kendine bağımlı kılarak, yönetebilmesinin alt yapısını oluşturmuştur. Eğitimiyle, kültürüyle, iletişim araçlarıyla, ideolojik hegemonyasını kurmuş ve düzen tipi insanı yaratmıştır. İşte, savaşımızın asıl amacı ekonomik, kültürel ve siyasal olarak burjuvazinin denetim ve yönetiminde olan bu halk kitlelerini kazanmaktır. Nasıl kazanacağız, halk kitlelerine nasıl gideceğiz, üslubumuz ne olacak, davranış biçimlerimiz, yaşamımız nasıl devrimcileşecek ve bunun düzenden tamamen farklı olduğunu düzenin alternatifi olduğunu nasıl göstereceğiz, sorularına çok açık cevaplar bulmaktan öte, hayatın içerisinde kapitalizmin alternatifi olduğumuzu halk kitlelerine açık bir şekilde gösterebilmeliyiz. Halk bizim her türlü davranışımızı, sözlerimizi, yaptıklarımızı şimdiye kadar düzen partilerinden öğrendiği ve bizzat gördüğüyle kıyaslayarak sonuca varacaktır. Kim bunlar? Şim-

diye kadar gördüklerinden farkları nedir? Gerçekten kendilerini sömürenlerden, aldatanlardan farklı mıdır? sorularını bizim her adımımızda soracak ve cevap arayacaktır. Küçük burjuva devrimcileri çoğu kez halk kitlelerinin sessizliğini, hatta onay verir biçiminde tepkilerini yanlış değerlendirmekte ve halka değer vermeyerek, onları dinlemeden yönetmeye kalkmakta, dolayısıyla başarısız olmaktadır. Başarısızlık, kadrolaşmanın gelişmemesi, kitlelerin her gün biraz daha büyüyerek örgütlenememesi ve savaştırılmaması demektir. Çoğu kez doğrudan kitle faaliyeti içerisindeki kadrolardan gerekenleri yaptıkları ama buna rağmen kadrolaşmada ve kitle örgütlenmesinde başarılı olamadıkları sözlerini sıkça duyarız. Gerekeni yapmak ne demektir? Buna doğru cevap verilmediğinden genellikle başarısızlığa dış nedenler aranır, bulunur da. Dış nedenlerle sorunu açıklamaya çalışmak, kendimize yönelmeyi engeller ve sürekli olarak yanlışların üzerini örterek olumsuzlukların devam ettirilmesini sağlar. Kitlelere nasıl gidileceğini doğru saptamak yetmez. Hayat içerisinde bu doğru saptamalar nasıl şekilleniyor, kitleler bizi nasıl algılıyor, politikalarımızdan, davranış biçimlerimizden ne sonuçlar çıkarıyor, bütün bunları özenle ele alıp irdelemiyorsak eksiklerimizi, yanlışlarımızı ve olumluluklarımızı görüp daha doğru bir şekilde kitlelere gitmek ve gelişmek mümkün olmaz.

Bu özen, bu sorgulama yeterince yapılmadığı gibi halka yaklaşımda ve yönetme tarzında, ilişkilerde affedilmez hatalar yapılmaktadır. Bu hataların özünde burjuvazinin yönetme tarzını taklit etme, insanlara değer vermeme ve onları aşışılama vardır. Halkın katkılarını sağlayabilmek, savaşa katabilmek ve bunları sürekli kılabilmek ancak, oluşturulacak güven ve inançla mümkündür. Bu yapılmadığında kitleler yer yer destekleyebilir, savaşa katılabilir ama bu savaşın kendi savaşları olduğunu anlayıp, tüm olanaklarıyla, güçleriyle savaşa girmezler. Herhangi bir bölgede ve alanda yaygın bir potan-

siyelin kadro kaynağının ve olanakların küçümsenemez ölçüde olduğu koşulların kısa sürede kısırlaşması veya yok olmasının temel nedeni, halkla ilişkilerdeki yanlış yönetim tarzıdır. İlişkilerde halka değer vermeme, eğit-meme; onların taleplerini, duygularını, geleneklerini dik-kate almama en çok görülen olumsuzluklardır. Halkın olanaklarını hor kullanma, onun mücadeleye sunduğu evini, arabasını vb. her türlü maddi olanağını koruyarak, değer vererek kullanmama, zarar verme hatta yer yer ki-mi yöneticilerin bunları kendi çıkarları doğrultusunda kullanma gibi tutumları da görülmektedir. Halkın duygu ve düşüncelerini paylaşma, geleneklerine, inançlarına saygı gösterme yerine, sürekli emreden, isteyen, sekter tavırlar halkı uzun sürede mücadeleden uzaklaştırmak-tadır. Halk, yirmi dört saatini devrime veren, devrimci mücadeleden başka hiçbir şey düşünmeyen, hiçbir ba-ğımllılığı olmayan profesyonel kadro değildir. Onlar aile-leriyle, çocuklarıyla, işleriyle düzen içerisinde yaşamak ve bu yaşamlarını daha iyi sürdürmek için devrimci mü-cadeleyi destekler ve bizim onları eğittiğimiz, bilinçlen-dirdiğimiz, sahip çıktığımız oranda mücadeleye daha fazla güç ve enerji katarlar. Tamamen devrimcileşmele-ri, düzendeki yaşamlarının gerçek bir yaşam olmadığını görmeleri, bizim alternatif düzeni mücadele içerisinde somutlayıp kendi örgütlülüklerimizde, kişiliklerimizde göstermemizle orantılı gelişecektir. Halka değer verme-yen, onların da yönetebileceğini, kendi sorunlarını ken-dilerinin çözebileceğini göstermeyen, burjuva yöneticile-ri gibi sürekli emirler yağdıran ama onların sorunlarını, duygularını dikkate almayan, kültür ve geleneklerini yok sayan, malını ve canını düşünmeyen devrimci yönetici-lere halk güvenemez. Nihayetinde halk bunların da yüz-yılların despotlarından, burjuva yöneticilerinden farklı ol-madığı tespitlerine vararak uzaklaşır.

Bazı bölge ve alanlarda görülen kısırlaşmanın, daral-manın, olanaksızlıklara mahkûm olmanın nedenlerinden

biri de, bu çerçevedeki devrimci olmayan yaklaşımlardır. Elbette, halkın her türlü duygu ve düşüncelerine, bencilliklere, geriliklere, zaaflara teslim olunamaz. Halk düzenlen edindiği alışkanlıklarla, zaman zaman devrimcileri de kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışır. Ama halkın bu özelliklerini de değiştirebilmek için bunları ortaya çıkartıp, nedenleri üzerinde ısrarla durarak değiştirmek mümkündür. Halk, düzenle devrim arasında açık ve net bir tercih yapana kadar, düzenle devrim arasında kalmaya devam eder. Halkın bu tutumu, devrimcilerin kesin kazanacağına ve alternatif düzeni kuracağına inanmasına kadar da sürecektir.

Halkla kurulan sağlıklı devrimci ilişkiler ve halkın yaşadığı alanlarda otorite olmak, birbirlerinden ayrılamaz. Devrimci bir örgütlenme kendi saygınlığını ve otoritesini halkla daha çok kaynaşarak, onları doğru yöneterek, yönetmeyi öğreterek, kendilerine olan güveni geliştirerek ve devrimci bir yaşam biçimini göstererek başarabilir. Bunlar yapılmadığında kurulduğu sanılan halk ilişkileri geçici olup halk mücadelesini yaratamaz. Keza, devrimci örgüt, gerektiği zamanda otoritesini kullanarak gelişmelere yön veremez, istediği sonucu alamaz. Halka doğru yaklaşımlarla ve politikalarla gittiğimizde, otorite kurmak, saygınlık kazanmak zor değildir. Otorite, gizli veya açık gelebilecek tehlikelerin halk tarafından önüne geçilmesinin koşullarını oluşturur. Doğru politikalar her bölge ve alanın özelliklerine göre farklı farklı şekillenir. Bu şekilleniş programlanıp adım adım hayata geçirilemez, özgün noktalar yeterince görülemezse halk politikalarımızı sahiplenmeyecek ve devrimci örgütün otoritesi de olmayacaktır. Devrimci otorite ve saygınlık; kitlelerin örgüte yönelen her türlü karşı devrimci saldırıya karşı, **“bizim örgütümüz”**, örgütün kadrolarını ise, **“bizim insanlarımız”** diye sahiplenmezse sağlanamaz. Kitlelerdeki bu sahiplenme yaratıldıktan sonra burjuva ajanları, sabotörler veya çıkarları için devrimcileri kullanmak is-

teyenlerin yaşam alanları giderek daralır ve halk bunlara izin vermez!

Elbette devrimci bir örgütün otorite kurması yalnızca bu gelişime bırakılamaz. Karşı-devrimci güçlerin tasfiye edilmesi, devrimciliği kendi çıkarları için kullanmak isteyenlerin etkisiz hale getirilmesi ve teşhir edilmesi için eğitim, uyarı, teşhir ve cezalandırma yöntemlerini uygulamalıyız. Ancak bu uygulamalar ve cezalandırmalar halkı eğiten, karşı-devrimci unsurları faaliyetlerinden caydıran bir perspektifle ele alınmazsa halk yapılanları anlamayacak ve bölgecilik, hemşerilik, akrabalık temeline ve de karşı devrimcilerin kışkırtmasıyla yoğun spekülasyon ve dedikodu ile yapılanlar çarpıtılacak, amaçtan uzaklaşılacaktır. Her davranışımızda ve faaliyetimizde halkın ne anladığını, ne kazandığımızı görebilmeliyiz. Bunlar görülmeden sürdürülen bir mücadele halk ve devrimcilerin birbirlerini anlamadan, farklı yerlerde olmalarını getirecektir. Bu çelişkiden ise, her türlü sapkın düşünce ve karşı devrimciler faydalanacak, gelişmeyi sabote edeceklerdir.

Bir mahalledeki veya köydeki ihbarcıyı düşünün. Eğer, orada yaşayan halk o kişinin ihbarcılık gibi karşı-devrimci faaliyeti konusunda bilgisizse, halkın da anlayabileceği yöntemlerle gerekli uyarılar yapılmamış ve cezalandırılmışsa halk bize kuşkuyla bakacaktır. **“Aca-ba?”** sorularını soracaktır. Hatta cezalandırmadan sonra da, ihbarcının niteliği konusunda halkın kafasındaki soruları yeterince cevaplandırmak için yaygın bir faaliyet sürdürmezsek, karşı devrimci düşüncelerin egemen olması ve ihbarcıyı aklayıp bizi suçlaması mümkündür. Ama cezalandırma öncesi ihbarcı kişi teşhir edilirse halk, önce kendi yöntemleriyle ihbarcıyı faaliyetinden vazgeçirtmeye, etkisizleştirmeye çalışır. Halk bütün bunlara rağmen, ihbarcılıktan vazgeçmeyen kişi cezalandırıldığında **“hak etmişti”** diyerek örgütün adaletine daha çok güvenecek ve olası başka ihbarcılar üzerinde de

caydırıcı olacaktır.

Devrimci örgütlerde de bazı kadro ve yöneticilerin burjuva yönetim tarzını uygulayarak halk ilişkilerini devrimci bir tarzda değerlendirmemeleri, halkın olanaklarını mücadele için kullanmamaları, dolayısıyla halka ve devrime zarar vermeleri mümkündür. Halk devrimci görünüm altında da gelse, bu tür davranışlara karşı duyarlı olmalı ve bu kişilerin devrimci mücadeleye zarar verdiği hatta bilinçli veya bilinçsiz burjuva ajanlığı yaptığını bile- rek bunları zaman geçirmeden örgüte bildirmelidir. Hiç- bir kadro ve savaşçımız, halk ilişkilerini hor kullanamaz. Halkı sürü yönetir gibi yönetemez. Devrimci hareket geliştikçe düzen düşüncelerini taşıyan ve birçok devrimi sabote edici unsur saflarımıza sızacaktır. Bunların daha çok sızmasını önlemek, sızanları hemen bulup ortaya çı- karmak yalnız örgütün değil, şu veya bu biçimde devrimci mücadeleye katılan, destek veren tüm halkın göre- vidir.

Bir Kongre ve Açıġa ıkan Gerçek Yüzler

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 19 / Tarih: 18 Kasım 1995

1 1-12 Kasım günleri, Ankara DSİ salonu, Memur Hareketinin bugünü ve geleceğı üzerine önemli gelişmelere tanıklık etti. Memur Hareketinin bir konfederasyon örgütlülüğüne kavuşturulması için Tüzük Kurultayı yapılacak ve konfederasyon yönetimi seçilecekti. KÇSKK yönetiminde bulunanların çok acelesi vardı. Öylesine aceleciydiler ki, kongreye 500 delegenin katılması gerekirken ancak 400 delegeyi katabilmişlerdi. Delegelerin olan bitenden habersiz tavırları oldukça dikkat çekiciydi. KÇSKK yöneticileri neden acele ediyorlardı? Bunu daha iyi kavrayabilmek için biraz geçmişe dönmek gerekiyor.

1990'da ilk memur sendikaları kurulmaya başlandıġında, bugünkü KÇSKK yönetiminde bulunanlar, 657 sayılı yasa var olduğı müddetçe memur sendikalarının kurulamayacağını ve yaşayamayacağını iddia ediyor ve sendikaların gelişimini engellemek için gecelerini gündüzlerine katıyorlardı. Bununla da yetinmeyip memurların sendikalara üye olmasını engellemek için, oligarşi ile paralel bir propaganda sürdürüyor ve **"bu sendikaların ar-**

kasında gizli örgüt var", diyerek "memurların örgüt tarafından nasıl kullanılacağını, nasıl eylem yaptırılıp başlarının belaya sokulacağını" bıkmadan, hemen her türlü yöntemle memurlara anlatıp sendikaların büyümesini engellemeye çalışıyorlardı. Burjuvazinin ve geleceğini burjuvazi ile işbirliğinde bulan KÇSKK yöneticilerinin karşı devrimci faaliyetlerine rağmen, devrimci memurlar 657 sayılı yasaya karşın, ***"Sendikaları kuracağız ve yaşatacağız, yasaları sokaklarda ve meydanlarda yapacağız mücadele etmeden, bedeller ödenmeden hiçbir hak verilmez"*** anlayışıyla sokaklarda oligarşiyle çatışa çatışa, bedeller ödeyerek sendikalarını kurdular ve memur hareketinin gelişmesinin önünü açtılar. Türkiye'de ilk kez oligarşi ile çatışarak haklarını almayı öğrenen devrimci memurların bu mücadelesi, kısa sürede tüm ülkedeki memur emekçileri üzerinde derin bir iz bıraktı. ***"Ancak mücadele edildiğinde haklar alınabilir, memurlar da örgütlenerek kapikulu olmaktan kurtulabilir"*** bilincini yarattı.

Bu kavga yalnız oligarşinin yasalarına ve güvenlik güçlerine karşı değil, aynı zamanda sendikal hareketi baltalamaya çalışan reformistlere karşı da verildi. Artık ülkede memur hareketinin mücadelesi somut bir olgu olmuştu. KÇSKK'lıların bu gelişimi durduracak güçleri tükenmişti. Bu kez de memur hareketinin devrimci rotasını saptırabilmek için daha önce de başvurdıkları örgüt fobisi yaratma propagandasını daha da yoğunlaştırdılar. Sendikalarda örgüt olmamalıydı, siyaset yapılmamalıydı. Siyaset yapılırsa sendikalar kapanır, insanlar kovuşturmaya uğrar, hatta tutuklanabilirdi.

Örgüt düşmanlığı propagandası ve siyaset yapmama anlayışı burjuvazinin emekçilere kabul ettirmeye çalıştığı gerici bir politikaydı. KÇSKK, burjuvazi ile birleşip siyaset yapmayan, örgüt düşmanlığının hâkim olduğu sendikalar kurmak için faaliyete geçti. Daha önce kurulan ve mücadelenin yolunu açan sendikalar kendileri için tehlikeliydi. Onlar, "siyaset yapmayan, örgütlerin olmadığı, geniş kit-

lelere dayanan ve katılımcılığın esas alınacağı sendikalar” kuracaklardı. Devrimci mücadelede memurlar dışında bütün siyasi örgüt ve grupların taraftarları “tılsımlı” bir güç tarafından bir araya getirildi. Hesaplar, pazarlıklar yapıp memur hareketini parsellere bölerek anlaştılar. Siyaset yapılmayacak, örgütler olmayacaktı!

Örgüt düşmanlığı ve siyaset yapmama anlayışının en arsızları, bugün kendilerine “Yeniden” veya “Geleceği Birlikte Kuralım” adını veren gruptu. İdeolojik, politik, ahlaki olarak tükenmiş, küçük burjuva gururu kırılmış bu grup, kendi gerçeğini görmek istemediğinden -bir hiç olmalarına rağmen, 15 yıl süresince doğrudan veya dolaylı olarak gelişen devrimci harekete karşı olmuş, düşmanlık beslemiştir. -15 yıl süresince insanların düzene yerleşmesi, ah-laksızlaşması, devrimci değerleri reddetmesi ve her alanda gelişen mücadelenin önünü kesmek için, adeta burjuvazi adına canhıraş bir kavga vermiştir. Bunların dışında eski reformist TİP ve TKP kalıntıları da diğerlerinden geri kalmıyordu. Özellikle de TKP reformistlerinin Sovyet revizyonistlerine endekslenmiş politikaları, kimse için anlaşılmaz değildir. Sovyetler için iyi olan her şey, onlar için de iyiydi. Revizyonistlerin her şeyi kendi merkezlerinde düşünüp, kendi çıkarlarına göre politikalar belirledikleri faydacı anlayışın, halk hareketlerini ve devrimleri nereye götürdüğünü, sonuçta emperyalizme nasıl satıldıklarını, faşist rejimlerle nasıl işbirliği yaptıklarını bütün dünya gördü ve yaşadı.

Bu faydacı, ikiyüzlü, devrimci olmayan politikalar, öylesine iğrenç boyutlara vardı ki, düşünceler, ilkeler, dünya proletaryasının ve halklarının çıkarlarını ifade eden ne varsa çoğu kez ya tamamen ortadan kaldırıldı, ya yok sayıldı. Faydacılık her şeyin yerini aldı. İdeolojik gıdasını burjuvaziden alan bu akımlar, sonuçta her şeyi inkâr edip, halklara ihanet ederek, emperyalizmin “yeni dünya düzeni”nin, en gözde savunucuları oldular. Başka bir hareket ise, neredeyse akşam sabah bütün kötülüklerin kaynağı

“reel sosyalizmdir” düşüncesiyle eski revizyonist SBKP’ye saldırıp kendilerinin farklı olduğunu, bu yanlış politikalar-
dan ders çıkardıklarını söyleyen Kürt Milliyetçi Hareketi-
dir. İlginçtir; istisnalar hariç kendisine “Yeniden” diyen
grup eski TİP, TKP, Kurtuluş, TKEP, Troçkistler ve daha
adı sanı duyulmamış birçok kişi ve grubun birleştiği BSP
ve Kürt Milliyetçi Hareketi, işçi alanında, memur kesimin-
de, gençlikte hemen bütün demokratik faaliyetlerde birlik-
te olmuş, devrimcilere karşı birleşmiş ve ortak hareket et-
mişlerdir.

Bunları birleştiren düşünceler, ilkeler nedir, çoğu kez
anlaşılması, kavranması zordur. Görünüşte Kürt Milliyetçi
Hareketi, Türkiye sol hareketinin gelişmemesinin esas so-
rumlusu olarak, şimdilerde kendisine “Yeniden” adını ve-
ren DY’lileri ve eski Sovyet yanlısı revizyonist TKP’yi gö-
rüyor ve her türlü aşağılayıcı, hakaret edici sözleri kulla-
narak suçluyor, hatta hain ilan ediyor. Tabii, bu örgütlerde
ve devrimci örgütlerde demokrasinin olmadığını söyleme-
yi de ihmal etmiyorlardı. Kendilerinin ise, demokrasiye
çok önem verdiklerini belirtiyorlardı. Sözlerde doğrular
var ama sorun pratiğe gelince, bütün bu doğrular yok-
muşçasına hareket edilmekte ve her çeşit burjuva politi-
kacılığı mubah görülerek bunlarla birliktelik sağlamakta-
dırlar. Yeniden’ciler bugün, geçmişte kısmen de olsa var
olan radikalliklerini ve sosyalizm söylemlerini reddetmiş,
geçmişteki TKP politikalarının mirasçısı olduğunu göster-
miştir. Bu nedenle de düzen içerisinde meşruiyet elde ede-
bilmek ve yaşamak için, politikalar üretiyor ve her fırsat-
ta faşizme kendilerini ispat edebilmek için çırpınıyorlar
dersek abartmış olmayız. Bunları yaparken faşizme karşı
silahlı mücadeleyi sürdüren devrimcilere karşı propagan-
da sürdürüp kitlelerde örgüt fobisi yaratarak, korkutmak
için çaba harcamaktadırlar. Burjuva maskelerini gizlemek
için adeta her türlü merkeziliği reddeder, kitle inisiyatifini,
demokrasi, katılımcılık, gibi kavramları sıkça kullanırlar.
Her şerde kitlelerin karar alması gibi teoriler üretmekten

de geri kalmıyorlar. Daha da ileri giderek, bunun ülkedeki tek savunucusu olduklarını söylemektedirler. Aynı yaklaşımları BSP kesiminde de görmek mümkündür. BSP içerisindeki grupların da ortak noktası silahlı mücadeleye karşı olmak, merkeziliği reddetmek, örgüt düşmanlığı ve düzen içi mücadeledir. Kürt Milliyetçileri, silahlı mücadele pratiğiyle bu iki gruptan ayrılır. O halde bütün alanlarda demokratik mevzilerde, kime karşı, ne için birleşiyorlar, ne elde etmek istiyorlar? Bu birliktelikleri ve politikalarında 1990'dan itibaren zaman zaman farklılıklar olsa da genel olarak aynı doğrultuda sürmüş ve bugün daha ileri boyutlara tırmanmıştır. Hatta seçim sürecine girilmesiyle birlikte Faşizme Karşı Barış Cephesi gibi adlarda telaffuz edilerek yeni birlikteliklerinin önünü açmışlardır.

Tekrar KÇSKK Konfederasyon Tüzük Kurultayı'na dönelim. BSP, "Yeniden" ve kendisine "Yurtsever" diyen gruplar, daha kongre başlamadan nasıl bir kongre olacağını önce faşist hükümete iletiler. Çok açık, hatta utanmazlıkta sınır tanımayarak, hükümete *"Biz düzene karşı değiliz, sizi dost görüyoruz"* mesajını iletiler. Halk düşmanı, faşist MHP'yi, ihbarcı karşı devrimci İP'i ve bu arada düzen partisi CHP'yi de kurultayın baş konuğu olarak davet ettiler. Faşist MHP'nin niteliğini onyıllardır işledikleri katliamlarla, cinayetlerle siyasete en ilgisiz kesimler dahi kavramışken, KÇSKK yönetimini oluşturan ve kurultayı düzenleyen bu üç grubun MHP gerçeğini kavramaması söz konusu edilemeyeceği gibi, MHP'yi çağırmanın ve emekçi memurların kürsüsünde halk düşmanlarını konuşturup, memurları halk düşmanlarını dinlemeye mecbur etmenin ne anlama geldiğini de düşünmemiş, tartışmamış ve tepkilerin ne olacağını hesap etmemiş olamazlar. Her şey ayrıntılarıyla düşünülmüş ve MHP çağırılmıştır. Bu üç grubun dost ve düşman kavramları belirsizdir. İzledikleri çizgi bu sonucu doğurmuştur.

Yıllardır "taktik" adına, bu tür politikalar revaçta olmuş ve uygulanmıştır. Bu reel politikanın ağababaları SBKP

revizyonistleri ve onların uzantısı TKP'dir. Şimdi daha kaba taklitçileri çıkmıştır. İdeoloji, ilke değil, faydacılık egemendir. Her şey kaba faydacılığa göre şekillenmiştir. İP' in niteliği artık herkesçe çok açık olmasına rağmen, bazı gruplarca hala farklı değerlendirildiğinden anlaşılabilir ama MHP'nin çağrılmasının hiçbir tartışması yapılamaz. Peki, bir halk düşmanını neden çağırdılar, amaç neydi? İşte bunu daha iyi anlatabilmek için bu grupların memur sendikaları kurulurken devrimci bir sendikal anlayışın gelişmesini engellemek için neler yaptıklarını, düzen yöneticilerine nasıl mesajlar ilettiklerini, nasıl devrimci örgüt düşmanlığı yaptıklarını, insanları nasıl düzene çekmek istediklerini ana hatlarıyla da olsa anlatmak istedik.

Kuşkusuz, bu grupların yaptıklarını yeniden ve ayrıntılı anlatmak bu yazının konusu değildir. Fakat bazı noktalara da değinmeden geçmek mümkün değildir. Reformizm, hep düzen içi mücadeleyi savunuyor olup, kendi varlığını tehdit eden her türlü gelişmeye karşıdır ve bu gelişmeler karşısında burjuvaziyle aynı tavrı almaktan çekinmez. Bunun en çıplak halini Gazi Ayaklanması'nda yaşadık. Gazi halkının ayaklanmasını desteklemeyip provokasyon olarak değerlendirdiler. Yetmedi... Burjuvazi yanlış anlayabilirdi. Burjuvazi katliam yapmış ama ayaklanma bastırılmıyordu. Bütün faşist güçler, küçük burjuva aydınları, reformistler ve KÇSKK, devletle birlikte sağduyu ve yurtseverlik demagojisine başladı. Yurtseverlik adına kendi mitingini bile iptal etti. Kimdi yurtsever? Gazi Ayaklanmasını yaratan halk mı, yoksa KÇSKK yöneticileri mi? KÇSKK yöneticileri açıkça ve resmen Gazi halkına ihanet etmiş, devletle birlikte tavır almıştı. Bu kararı alanlar Kurltay'ı düzenleyen bu üç gruptu. Devletle birlikte olanlar, memur hareketini devletin denetimine sokmak isteyenler tabii ki, artık gizli başbakan TÜRKEŞ'e *"İşte, görüyorsunuz, bizim diğer devrimciler gibi size bir düşmanlığımız yoktur, kongrelerimizin baş konuğu olabilir, kitlemize faşist düşüncelerinizi anlatabilirsiniz. İşte size demokrasi,*

buyurun konuşun” diyeceklerdi. Öyle ya, kendileri gibi TÜRKEŞ de yeni politikalar benimsemişti, eski TÜRKEŞ değildi belki de. Ülkemizdeki faşizmin resmi sözcüsü TÜRKEŞ, düzenin en iyi koruyucusuydu. Neredeyse bütün burjuva partileri, sermayedarlar etrafında fır dönüyordu. Düzenin geleceğı TÜRKEŞ'teydi ve bunun için hükümetin gizli başbakanı olarak anılıyordu. KÇSKK kendini TÜRKEŞ'e değil de devrimcilere ispat edecek değildi ya. Tersine kendilerini faşistlere ispat etmek için burjuva politikacılarına, faşistlere parmak ısırtırcasına, her türlü uç-kâğıtçılığı, hokkabazlığı, entrikayı çizgi edinerek devrimcileri konuşturmayacaklar ve istedikleri gibi bir KÇSKK tüzüğü ve yönetimi oluşturalacaklardı.

Şimdi sormak gerekiyor. Bütün emekçiler, özgürlük ve demokrasi için, hakları için şehit ve tutsak düşenler, işkence görenler, mücadele edenler, şehit aileleri herkes yüksek sesle sormalıdır. Binlerce insanımızın katlinden sorumlu faşistleri neden çağırdınız? Amacınız neydi? Şehitlerimizi, kavgamızı kaç paraya sattınız? Faşistlerle neyin üzerine pazarlık ettiniz?

Faşistleri KÇSKK Kurultayına çağırınlar, memur emekçilerinden, emekten yana olamazlar. Memur hareketini burjuvaziye satmış ve *“Biz düzenle çatışmayacağız, sizinle birlikte düzeni yıkmak isteyenlere karşı mücadele edeceğiz”* demişlerdir. Faşist MHP'li, devrimcilerin fiili tavırları sonucu kongreyi terk etmiş, karşı devrimci İP başkanı konuşurken salon büyük oranda boşaltılmıştır. Memur hareketini burjuvaziye satmakta anlaşılmış KÇSKK yönetimi, delegelerin tepkilerine rağmen faşist MHP'nin çağırılması, Gazi Ayaklanması'ndaki tavırları konusunda özeleştirii yapmaktan ısrarla kaçınmıştır. Burjuvaziye verdikleri sözleri bozmak istememişlerdir. Faşistlere, her türlü karşı devrimcilere söz hakkı tanıyan, kongreye çağırın bu zatlar, devrimcilerin konuşmalarıyla delegeleri etkilememesi için her şeyi önceden planlamış ve ahlaksızlığın böylesine tanık olmamış tutumlarıyla kongreyi bitirmek

istiyorlardı. Hepsi de ağızlarını açtıklarında demokrasiyi hiç kimseye bırakmıyordu. Sözüm ona onlar değil, kitleler yönetecekti. Yalan söylüyorlardı. Faşist TÜRKEŞ gibi, kitlelerin gözünün içine baka baka yalan söylüyorlardı. Kitlelerin hak ve özgürlükleri, emekleri, yönetime katılmaları, söz ve karar hakları umurlarında değildi. Kitleler, onlar için demagoji ve yalanla aldatılması gereken sürülerdi. Kitleler kullanılacak, aldatılacak, faşist TÜRKEŞ’le uzlaşılacak, devrimciler tasfiye edilecek ve KÇSKK’nın en iyi düzen sendikası olduğu ispat edilecekti.

Reel sosyalizme bıkmadan küfür edenler onların kari-katürleri oluyorlardı. Her şey yönetime gelmek ve devrimcileri tasfiye etmek için planlanmıştı. Neden?

“Yeniden” ve BSP’cilerin devrim düşmanlığı yaparak, kitleleri düzen içerisine çekerek devrimcilik oynamaktan başka düşünceleri, moral değerleri kalmamıştı. Her şeyle-riyle devrime sırtlarını dönmüş inkârcılardır. “Barış” ve “demokrasi” diyerek devrimci mücadeleye karşı çıkıyor; “her türlü terörizm” diyerek, açıkça halkın silahlı savaşıyla faşist terörü aynı kefeye koyuyor; karşı devrimciliği, yıldınlığı, korkuyu örgütlemeye çalışarak yaşamak istiyorlar. Bunun için düzenle uzlaşmak zorundaydılar. Düzenle uzlaşmak TÜRKEŞ’le anlaşmak, onlarla düşman olmamak ve devrimcilere karşı olmak demekti. Kürt Milliyetçileri taktik adına ilkesizliği meşrulaştırmışlardır. Askeri, siyasi, demokratik bütün politikaları hükümetle uzlaşma üzerinde kurulmuştur. Bunun için ideoloji, ilkeler önemli değildi. Uzlaşma politikasına hizmet eden herkesle birlikte olunacak, bu politikalara karşı çıkanlar desteklenmeyecektir. Dün karşı-devrimci İP başkanı en büyük dostlarıydı. Şimdi hain oldu. Dün, DY ve TKP haindi, bugün dost oldu. “Taktik” anlayışları bunu getiriyor. Kongrede getirilen önerilere, **“yönetimde olacağız, kararımız var, başka da bir şey bizi ilgilendirmiyor”** diyor ve hain gördükleri DY’lilerle yaptıkları pazarlık sonucu hiçbir şeye karşı çıkmayarak DY’lilerin her dediğine kafa salladılar.

Kongrede, demokrasinin, devrimciliğin zerresi yoktu. Hokkabazların, entrikacıların yönettiği bir kongreydi. Aceleleri vardı. Seçimler olacaktı. Konfederasyon olup siyasette daha aktif rol oynamalıydılar. Ve “BARIŞ” politikasında birleşmişlerdi. DY ve BSP’liler yıllardır kitlelere empoze ettikleri **“sendikalarda, demokratik örgütlerde siyaset yapılmaz”** anlayışını savunurken, kitleleri legal partilerine çekmek ve onun tabanını oluşturmak için ahlaksız politikacılığı seçmişlerdi. Kitleler örgüt fobisi yaratılarak devrimci mücadeleden uzak tutulacaktı. Halkı katletmekten sorumlu İçişleri Bakanına çiçek vererek dalkavukluk yapılacaktı. Halkı katleden faşist TÜRKİŞ’i kongreye çağırarak faşistlere karşı geçmiş politikalarının özeleştirisini yapacak, şehitlere ihanet edilecek ve her fırsatta devrimci mücadelenin karşısına çıkacak politikaları benimseyecek, kitleleri devrimcilerden uzak durmaya zorlayacak ve düzenle uzlaşacaklardı. Hiçbiri emperyalizme karşı değildi. Onlar geçmişten dersler çıkartmasını bilen Marksizmin -Leninizmin dâhileriydiler! Her şey eskimişti, her şey “Yeniden” yapılmalıydı. Yeniden’lik, düzendi. Emperyalizme karşı değillerdi, tersine emperyalizmin desteğini alarak, demokrasiyi oluşturabilir, hak ve özgürlükleri kazanabilirlerdi! Bunun için emperyalistlere karşı olmak yerine onlarla görüşmeyi, maddi ve manevi desteklerini almayı düşünüyorlardı.

Emekçi sınıflar bu ihaneti ve hakareti sineye çekip sessiz kalamaz. En küçük bir hak bile dişe diş mücadele ederek, ağır bedeller ödenerek kazanılmıştır. Kazanımlar, reformistlerin eliyle düzene verilemez. Baştan bugüne KÇSKK’nın reformist politikalarına güç verenler, her şeye rağmen, onlarla ittifak yapanlar, bugünkü sonuçtan şu veya bu ölçüde sorumludurlar.

Geçmişten dersler çıkartıp geleceğe bakmalıyız. KÇSKK yönetimini bu reformistlere terk edersek TÜRKİŞ’i arattıracak tasfiyeleri, anti-demokratik uygulamaları karşımızda bulacağız. Bu kaşarlanmış, ne kadar maaş ala-

cağını düşünen sendika ağaları, TÜRK-İŞ'in burjuva kafalı yöneticilerinden daha da tehlikelidirler. Çünkü onlar, hiç değilse sosyalizm diyerek kitleleri aldatmıyorlar. Burjuva düşüncelerinin gereğini yapıyorlar. Ama bunlar, sosyalizm, demokrasi diyerek burjuvazinin en geri, en ilkel kesimlerinin yöntemlerini uygulamaktadırlar. Bu sendika ağalarının devrimcileri tasfiye ederek düzene kendini ispat eden karşı devrimci operasyonu henüz bitmemiştir. Kendi koltuklarını sağlamlaştırmak için devrimcileri tasfiye etmeyi sürdüreceklidir. Her şey buna göre düzenlenmiştir.

Bunun önüne geçmek için, memur emekçilerini bu entrikacıların inisiyatifine bırakmamalıyız. Bütün devrimci örgütler, gruplar, kişiler birleşmeli ve reformistlerin gerçek yüzlerini memur emekçilerine göstermelidir. Bu yeni sendika ağaları yaptıklarının hesabını vermelidirler. Hesap sormamak, onlarla uzlaşmaktır. Susmak ise onaylamaktır. Bütün memur emekçileri, bütün halka, KÇSKK yönetiminin anti-demokratikliğini, gericiliğini, neyi ne amaçla yaptıklarını göstermek için bir an dahi zaman kaybetmek-sizin seferber olmalıdır. Faşistlerle uzlaşan, emeğe ve onura saygısız KÇSKK yönetimine karşı **Devrimci Memur Cephesi'nde** herkesi birleştirmeliyiz. Her yerde yaptıklarının hesabını sormalıyız. Ve utanmadan şimdi bu kitleleri kendi partilerine oy vermeye çağıracaklar. Tıpkı burjuva partileri gibi vaatlere boğacaklar. Yalan söyleyecekler.

Kongre, reformist sendika ağalarının demokrasi anlayışlarını, düşüncelerini, kitlelere nasıl baktıklarını açığa çıkartan, maskelerini düşüren bir işlev görmüştür. Sol maskesi altındaki çirkin burjuva yüzleri sırtıtmıştır. KÇSKK Tüzüğü'nün ve yönetiminin üzerinde hala faşist TÜRKİŞ'in kanlı eli dolaşıyor.

Faşizm Devrimle Yenilir

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 20 / Tarih: 25 Kasım 1995

Oligarşinin derinleşerek süren krizi, DYP-CHP koalisyonunun bozulması, MHP destekli DYP hükümetinin güvenoyu alamaması, DYP-CHP seçim hükümetinin kurulması ve nihayetinde, zor da olsa seçim kararının alınmasıyla sürüyor. Seçim kararının alınmasıyla, oligarşi partilerinin iç çatışmaları, kendi içlerinde kopmalar, tasfiyelere kadar vararak, kıran kırana bir savaşa dönüştü. Burjuva cephesinde hemen kurulan-bozulan ittifaklarla saflaşmalar devam ediyor.

Bu kriz yeni değildir. 12 Eylül cuntasıyla derinleşen krizden kurtulmaya çalışan oligarşi, tüm baskı önlemlerine karşın, krizi atlatamamış, alınan ekonomik ve siyasi önlemler, emperyalizme olan bağımlılığı biraz daha artırırken, halk kitlelerinin sefaleti daha çok derinleşmiştir. Devrimci mücadelenin bastırılıp yok edilememesi ile de halkın mücadelesi her gün biraz daha gelişerek büyümüş ve iktidar, hemen tüm devlet kurumlarını, partilerini iç savaşa göre şekillendirip tüm olanaklarıyla savaşa seferber etmesine rağmen, devrimci mücadelenin gelişmesini engelleyememiştir. 1950'lerden sonra süreklileşen kriz olgusu, 1960, 1971, 1980 cuntalarıyla aşılamamıştır, tersine aşıldığını ilan ettikleri noktada, çözümsüzlükler derinleşmiş ve daha kapsamlı

bir krizle karşılaşmışlardır. Oligarşi; değişen partilerle, yeni imajlarla, vaatlerle halk kitlelerini aldatarak yeni hükümetler kurmuş ama, bu hükümetlerin hiçbiri kendi ölçüleriyle dahi başarılı olamamış ve sürekli prestij yitimine uğramıştır. 12 Eylül sonrası, generallerin izni ve denetimiyle oluşan burjuva partileri için seçim ve hükümet olma tam bir karabasan haline gelmiş, bu partiler adeta hükümet olmaktan kaçmışlardır. 12 Eylül cuntasıyla tüm devlet kurumlarında şekillendirilen MGK hâkimiyeti ve denetimi, burjuva partilerini de kapsamına almış ve hemen hiçbir burjuva partisi, bu denetimin dışına çıkamamış, çıkmak da istememiştir. Emperyalist politikalara ve yerli tekellere bağımlılık, generallere bağımlılığı da getirmiş, partilerle halk sınıf ve tabakalarının istemleri arasındaki çelişki derinleşmiş ve halk geçmişe kıyasla büyük oranda burjuva partilerinden kopmuştur. Halktan hemen her şeyiyle kopan partiler, seçimleri, milletvekilliğini, hükümeti artık aleni bir şekilde kendi çıkarları için kullanmış, yolsuzluklar, ahlaksızlıklar gizlenmeyerek meşrulaştırılmaya çalışılmıştır. Halkın tepkisi giderek artmış, meclis halkın gözünde yiyiciler, ahlaksızlar, satılmışlar topluluğuna dönüşmüştür.

Bu süreçte birçok burjuva partisi, ideolojik olarak tükenmişliğin sınırına gelirken, RP ve MHP, belirli bir gelişme göstermişlerdir.

RP, halkın taleplerini din motifleriyle birleştirip, kapitalizmi savunan, emperyalizme karşı olmayan bir çizgiyi, sosyal demagogilerle sürdürüp halkın bazı taleplerine sahip çıkar görünerek gelişmiştir.

MHP, Kürt milliyetçiliğinin gelişmesiyle, Türk milliyetçiliği, vatan millet demagojisine sarılmış, oligarşinin ulusal ve devrimci mücadele karşısında çaresiz duruma düşmesiyle, özellikle de devletin silahlı kesimlerinde kurumlaşıp oligarşi adına devrimci ve yurtseverlere karşı sürdürülen silahlı savaşın öncülüğünü yaparak gelişme göstermiştir. Diğer burjuva partileri her geçen gün biraz daha güç yitirirken MHP güç toplamıştır. MHP'nin devlet kurumlarında yer almasına,

kurumlaşmasına hemen tüm partiler destek vermiş veya karşı çıkmamışlardır. MHP'nin bu aşamada amacına, güç, olarak sağlamışlardır. MHP, hemen her dönem, gizli iktidar ortağı olmuş ve birçok politikaya yön vermiştir. Hiçbir burjuva partisi belirli bir noktaya kadar MHP'ye karşı değildir. MHP'nin hep kullanılacak durumda kalmasını isterler. MHP ise, bu partileri kullanıp, güç toplayıp, iktidar olmak istemektedir. Aralarındaki çelişki buradadır.

Şimdilerde 12 Eylül öncesi sıkça duyduğumuz, *“faşizm tırmanıyor, faşizme geçit yok”* gibi tespitleri yeniden gündeme sokmak isteyenler var. Bu tür yaklaşımların asıl sahibi, eski TKP'dir. Bunlar, ülkede faşizmin devlet biçimi olarak hüküm sürdüğünü kabul etmeyip, faşizmi MHP ile özdeş gördüklerinden bu tespitlere varmış ve bu doğrultuda MHP'ye karşı CHP başta olmak üzere, burjuva partilerini sürekli desteklemişlerdir. Öyle ki, TKP adeta CHP ile bütünleşmiş ve tüm politikalarını buna göre belirlemiştir.

Türkiye'de faşizm bir devlet olgusudur ve MHP ile özdeşleşemez. MHP, siyasal tarihi boyunca emperyalizm, tekeller ve burjuva partileri tarafından kullanılmış, işi bitince de bir tarafa atılmıştır. Devlet aygıtı faşizme göre düzenlenmiş olup, partiler de bu mekanizmanın dışına çıkamazlar. Faşizmi MHP ile özdeşleştirmek, *“faşist tırmanışı engelleme”* teorilerini yaratarak halk kitlelerini burjuva partilerinin peşine takma politikalarını beraberinde getirmektedir. Bu politika, “sol” partileri, burjuva partiler arasındaki çelişkileri abartmaya ve bu zeminde mücadeleyi kısırlaştırıp, legalizmi ve tasfiyeciliği gündeme getirerek parlamentarist mücadeleyi esas alan yaklaşımları doğuracaktır.

CHP, faşist devletin en önemli dayanağı olmuştur. Bir yandan sosyal demokrat görüntüsüyle halk kitlelerine ve dünya kamuoyuna farklı imajlar verirken, bir yandan da MGK'nın ve MHP'nin tüm kararlarına katılarak süregelen faşist politikaların sorumluluğunu üstlenmiştir. Bizim gibi geri bırakılmış ülkelerde, sosyal devlet esprisiyle politika yapmanın alt yapısı olmadığından CHP gibi partiler, özellikle de

devrimci savaşın geliştiği ve krizin derinleştiği koşullarda süratle kendi içinde ayrışır. Ne parti üst bürokrasisi, ne de halk kitleleri içerisinde istikrarlı bir gelişim sağlayamaz. Faşist partilerle işbirliği yaparak, halka karşı olma ile halkın yanında olma çelişkisini en yoğun biçimde yaşayan CHP, kitlelerden hızla kopmuştur. Halk kitleleri farklı arayışlara girerken, CHP bürokratları da iyice sağcılaşmış ve gelecekle-rini faşizme uyumlu hareket etmekte görmüşlerdir.

DYP, emperyalizm ve tekellerin sınanmış, güvenilir partisidir. Ama geline aşamada krize çare bulamadığından, devrimci savaş engelleyemediğinden, emperyalizmin isteklerine gerektiği gibi cevap veremediğinden sürekli kan kaybetmekte ve yeni politikalar da üretmediğinden MHP'ye biraz daha yaslanmakta, yaslandıkça da MHP'lileşmektedir. DYP'den ayrılan unsurlar da bu gerçeği değiştirmiyor. Bu zatlar da, DYP'nin MHP'lileşmesi ve MGK'nın direktifleriyle hareket etmesinin mimarlarıdır. Belki gelişmeler bu insanları farklı yerlere götürebilir. Ama gidebilecekleri yerler MHP'lileşmekten kurtulamayan burjuva partilerinden başka bir yer olamaz.

ANAP, 12 Eylül'ün ve ABD'nin çocuğudur. ABD hayranı ve işbirlikçisi Özal'la başlayan ANAP, krizi aşamayınca hükümetten düşmüş ama ABD ve tekellerin desteğiyle varlığını korumuştur, DYP ile ANAP arasında özde bir fark yoktur. Fark, sadece ABD politikalarının uygulanmasındaki zamanlama sorunundadır. DYP'nin başaramadığını başarmaya ve ABD politikalarını uygulamaya yeniden adaydır. Seçim sürecine girilmesiyle ortaya atılan "demokratikleşme" ve bu doğrultuda Cindoruk, YDH ile yapılan ittifaklar, tam bir aldatmacadır. ANAP'ın demokratikleşmeyle hiçbir ilgisi yoktur. Faşist politika ve uygulamaların sahibi ve sorumlusu olup, halk düşmanı tavırlarını devam ettireceklerdir.

YDH, mevcut burjuva partilerine alternatif olarak çıkmış, medya tarafından büyük bir gürültüyle reklamı yapılmış, özellikle de Kürt oylarını almak için, çeşitli demagojiler geliştirmesine karşın kısa sürede tekeli, Amerikancı, faşizm-

den yana yüzü ortaya çıkmıştır.

DSP, CHP'den daha önce faşizmle her türlü işbirliğine girmiş ve bunları teorileştirmiştir. 12 Eylül öncesi halktan yana olduğunu söyleyen, cuntaya karşı çıkan Ecevit'in yerini, MGK'nın emriyle hareket eden, Türkeş'leşen Ecevit almıştır. Bu düşüncelerini çizgileştiren Ecevit, bu yanılla CHP'den daha güçlüdür denilebilir. Ama bu kez de sağcı-faşist kesimle ayrımını koymakta zorlanmakta ve etkili olamamaktadır.

Başka birçok adı var kendisi yok burjuva-faşist parti var. Bunları tek tek değerlendirmenin fazla bir anlamı yoktur. Ama hepsi devlet çarkının parçaları olup faşizmin devamından yanadırlar. Bu partilerin tümü uygulayıcısı ve destekçisidirler.

Sosyalist sistemin yıkılmasıyla Marksist-Leninist, devrimci hareketleri saran tasfiyecilik rüzgârlarından Türkiye solu görünüşte az etkilenmiş, hatta bu saldırıya karşı koymuş görünüyordu. Ama bu sadece görünüştü. Tasfiyecilik ve "yeni dünya düzeni" düşünceleri, birçok örgütü etkilemiş ve bu etkiler şimdi legalizm, Marksizm-Leninizmin yadsınması olarak kendini dışa vuruyor. Bütün dünyada, bu tasfiyecilerin söylediklerinin tersine, devrimci sosyalist mücadele yeniden yükselirken, Türkiye'de legalizm ve küçük burjuva milliyetçiliği boy veriyordu.

Legalistler, artık çürümüş, ahlaki, politik olarak tükenmiş, kitleler nezdinde hemen hiçbir saygınlığı kalmamış burjuva parlamentosunu halka kurtuluş yolu olarak gösterip, süratle legal partilerini oluştururken, Kürt ulusal hareketi de "barış" ve "uzlaşma" diyerek sol hareketi meclis kanallarına akıtmak istiyor ve meclise girmek için de tasfiyeci solla işbirliği yapıp bu işbirliğinin adını "Emek, Barış Ve Demokrasi Cephesi" koyuyordu. Kürt ulusal hareketinin burjuva partilerine ve parlamentosuna olan bu reformist bakış açısı yeni değildir. HEP'in SHP ile işbirliği ve SHP listelerinden milletvekili seçilmeleri, CHP-DYP koalisyonunun demokrasi adına desteklenmesi ve kısa sürede bu milletvekillerinin ya-

ka paça meclisten cezaevine gönderilmeleri, unutulmuş olamaz. Keza, DYP-SHP koalisyonunun Kürt halkı başta olmak üzere halklarımıza uyguladığı zulüm ve faşist devletin bekası için yaptıkları herkes tarafından bilinmektedir.

“Barış, demokrasi, uzlaşma, faşist tırmanışın engellenmesi” gibi sözleri onyıllardır TKP’nin ağzından duyduk. TKP bu söylemiyle sürekli CHP kuyrukçuluğu yaptı. Halk kitlelerine dayanan bir devrimi düşünmedi. TKP, Türkiye’de faşist iktidar olgusunu kabul etmeyip “taktik” diye diye, burjuva partilerini güçlendiriyordu. Aslında bu politikanın diğer bir yanını da, Sovyetler Birliği’nin çıkarlarına denk düşen hükümetleri desteklemek oluşturunuyordu.

Şimdi ise, Kürt Milliyetçileri, her ne pahasına olursa olsun Kürt devleti dar penceresinden dünyaya baktıklarından politik, askeri, diplomatik v.b her türlü mücadeleyi, Türkiye oligarşisi ve emperyalizmle pazarlık masasına oturmak için sürdürmektedirler. Kürt Milliyetçileri için “barış” ve “demokrasi” kavramları uzlaşma taktiklerine hizmet ettikleri oranda anlam kazanırlar. Bu taktikte, Kürt ve Türk halklarının, Türkiye’de yaşayan tüm halkların Devrimci Halk İktidarı yoktur. Türkiye faşizminin yıkılması yoktur. Her şey, bazı Kürt ulusal talepleri içindir. Bu ulusal taleplerin kısırlığı değil, bu kısır ulusal tepkiler gözleri öylesine kör etmiştir ki, meclise üç-beş milletvekili sokmak için halkı katleden SHP ile ittifak yapılmış, CHP-DYP koalisyonu desteklenebilmiştir. Bu politika, bu ideoloji milliyetçiliktir ve kendine hizmet eden her şey iyidir. Bu anlamda küçük burjuva milliyetçilerinin pragmatizmini anlamak mümkündür. Bu pragmatizm nedeniyledir ki, bugün de meclise girmek için legal tasfiyecilere umut bağlanmış, birlik yapılmış, adına “Barış, Emek, Demokrasi Cephesi” denmiştir.

Öncelikle faşizm gerçeği yok sayılmıştır. Faşizm yok sayılınca da *“faşist tırmanışı engelleme, demokrasiyi hâkim kılma mücadelesi”* parlamentoda verilebilir! Emperyalizm de, “barış” ve “demokrasi”den söz ettiğine göre, fazla bir sorun yoktur. Burada Kürt küçük burjuva milliyetçiliği, sözde

faşizm gerçeğini kabul etse de, pratikte, “taktik” olarak biçimlenen politikalarda bu gerçeği reddedip reformist TKP politikalarının savunucusu olmaktadır.

Ülkemizde faşizm devlet biçimdir. Faşizm yıkılmadan, Devrimci Halk İktidarı kurulmadan ne barış, ne de demokrasi sağlanamaz. Bunlar devrim sorunudur. Devrim gerçeğini reddederek, barış ve demokrasi sağlanabileceğini iddia edenlerin savundukları “barış” ve “demokrasi”nin, ne menem bir şey olduğu tartışmalıdır. Kürt ulusal hareketi, barış ve demokrasiden, Kürt ulusal haklarının kısmen de olsa verilmesini anlıyor. BSP (Birleşik Sosyalist Parti), Geleceği Birlikte Kuralım Girişimcileri (GBK) ise, her türlü devrimci şiddete karşı olup, sosyalizmi, demokrasiyi emperyalizmin öngördüğü “yeni dünya düzenine” ters düşmeyecek kadar savunuyorlar. Faşizmin halk ihtilaliyle yıkılması ve Devrimci Halk İktidarının kurulması görüşlerini terk edeli çok oldu... Bu düşüncelerin uygulama alanı bulması için de silahlı mücadeleyi sürdüren hareketlerin tasfiyesini istemektedirler. Yeraltı örgütlülüklerine, devrimci şiddete karşıdırlar. Barış ve Demokrasinin bu siyasetlerce anlamı, silahlı mücadelenin bitmesi ve legal faaliyetin koşullarının oluşmasıdır. Bu nedenle parlamentoya girmenin adı “Barış, Demokrasi ve Emek Cephesi” olmuştur. Nasıl Kürt milliyetçileri için, barış ve uzlaşma uğruna faydacılık esas olmuşsa, bu reformist kesimler için de legal zeminde, düzen içi politika yapmak için her şey mubah olmuştur.

Milliyetçilerin, “barış” söylemlerini bir yerde anlamak mümkündür. Ama bu söylemler, Marksist-Leninist, sosyalist teorilerle getirildiğinden karşı çıkmak zorunludur. Çünkü Barış ve Demokrasi devrim sorunudur ve faşizm yıkılmadan kazanılamaz. Bu mücadelenin yeri de parlamento değildir. Evet, parlamententer mücadele reddedilemez. Sorun bu değil... Seçimlere ve parlamentoya girmenin adı faşizme karşı... cephesi olursa itirazların fazla bir anlamı olmaz. Faşizme Karşı Cephe, işçilerin, köylülerin, emekçilerin, gecekondu yoksullarının yaşadığı alanlarda, dağlarda, şehirlerde, kuru-

lur.

Bugün, emperyalizm ve oligarşinin bir kesimi, Türkiye’de “barış” ve “demokrasi” sözleriyle, Kürt halkının bazı kültürel haklarının verilmesini istiyor. Bununla Kürt halkının devrimci dinamiklerini öldürüp tekellerin istikrarını yeniden sağlamayı hedefliyor. Marksist-Leninistler, Kürt halkının kurtuluşunu sınırlı kültürel haklarının tanınmasında görmezler. Kürt ve Türk halkının kurtuluşu; emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi ve kapitalizme karşı sosyalizm perspektifiyle sürdürülecek bir mücadeleyle, faşist iktidarın yıkılması ve Devrimci Halk İktidarının kurulmasıyla mümkündür. Halkların mücadelesini bu rotadan saptıran her türlü hareket, Kürt ve Türk halklarına zarar veriyor demektir.

Bugün barış ve demokrasi diyerek askeri ve politik mücadeleyi buna endekslemek, parlamenter mücadelenin adını Barış, Demokrasi ve Emek Cephesi koymak ve halk kitleleri parlamentodan iyice soğumuşken, hatta büyük oranda umut kesmişken yeniden parlamentoyu umut haline getirmek, tasfiyeciliktir.

Kuşkusuz, faşizme karşı, devrimci bir cephe gereklidir. Ama bu hayatın içerisinde silahlı, silahsız her türlü mücadele biçimini hayata geçirip faşist iktidarı yıkmayı amaç edinen devrimci bir cephe olmalıdır. Faşizmi yıkmayı hedeflemeyen her blok veya cephe, yeni dünya düzeninin sınırları içinde kalmaya ve düzen sınırları içinde boğulmaya mahkûmdur.

HADEP, içerisinde çok farklı sınıfları barındırmasına rağmen, esas olarak Kürt ulusal küçük ve orta burjuvazisinin partisidir. Kürt ulusal çıkarlarını milliyetçi yaklaşımla ele aldığından “barış” ve “demokrasi” söylemleri de buna göre şekillenmiştir. Milliyetçi çıkarları, Kürt ve Türk halklarının ortak çıkarlarının üstünde gören düşüncelerle politika üretilip, her şeyi bu politikalara göre belirlemektedir. HEP’in SHP ile ittifakı, DYP-SHP koalisyonunu desteklemesi ve son olarak da birçok burjuva partisiyle ittifak arayışına girildikten

sonra, burjuvazinin soldan destekçisi legalist-tasfiyeci parti-lerle geliştirdikleri “Barış, Demokrasi ve Emek Cephesi” ve barışa, demokrasiye yükledikleri anlamlar, halkların çıkarı-na değildir. Devrimci hareketi, Kürt devrimci potansiyeli tas-fiye etmeye yöneliktir. Bu nedenle, Marksist-Leninistler, fa-şizm olgusunu reddederek kitlelerin bilinçlerini çarpıtan, parlamentoya umut bağlatan, bu tarz bir anlayışın destekçi-si ve savunucusu olamaz. Bu anlayış; halkların ortak kurtu-luşunu ve ortak iktidarını değil, dar ulusal çıkarları esas ala-rak burjuvaziyle uzlaşmak istemektedir.

Bu nedenle; HADEP’in başını çektiği bloğu destekleme tavrımız olmayacaktır. Bu bloğun Barış ve Demokrasi anlayı-şına, parlamentoya bakış açısına karşı çıkacağız. DEP, seçim-lere alınmadığında, DEP’in yanında yer almak ve haksızlığı protesto edip hiçbir bölgede seçimlere katılmamak devrimci-lerin göreviydi. Bunun için adaylarımızı geri çektik. Bugün ise HADEP, tüm anti-demokratik koşullara rağmen, seçimlere gi-riyor. Daha özgür davranmak gerekiyor.

HADEP’in, Kürt ulusalcı nitelikleri taşıdığını da dikkate alarak, Kürdistan’da gösterdiği adaylara karşı ise özel bir karşı propaganda geliştirmeyeceğiz. Kürt ulusal haklarını, ulusların kendi kaderini tayin hakkını destekleyeceğiz. Barış politikalarına karşı çıkacağız.

Legalist partilerin adaylarını desteklemeyeceğiz. Parla-mento ile, barış ve demokrasi demagogileriyle kitlelerde bi-linç çarpıklığı yaratmalarına karşı mücadele edeceğiz. Yeni dünya düzeni savunuculuklarını, tasfiyeciliklerini teşhir ede-ceğiz.

Kuşkusuz, sözü edilen bu blok içerisinde değerli insanla-rımız vardır. Ama yanlış bir mücadele yolu seçmişlerdir... Bu yanlış düşüncelerini kısa sürede göreceklerdir.

Bütün burjuva partileri halk düşmanı olup, hedeflerimiz arasındadır ve bu kesimlere karşı, halk düşmanlarına, halka zulmedenlere oy yok, şiarıyla hareket edecek ve her türlü yöntemle bunlara karşı mücadele edeceğiz.

Seçimde esas politikamız, kitleleri sandık başına göndermeme ve düzen partilerini teşhir etme, halk kitlelerinin devrimci örgütlerde yer almasını sağlama, Kürt ve Türk halklarının devrimci cephesini öne çıkartmak olacaktır.

Bugün devrimci görev; tükenen, çürüyen parlamentoyu yeniden umut haline getirmek değil, faşizmi yıkmak için mücadeleyi geliştirmektir. Bunun için de dostluğun, dayanışmanın, birliğin gelişmesinin zemini, seçimlerde, parlamentoda değil, hayatın içerisinde, eylemde birleşmektir.

Halkımızı düzen partilerinde değil, devrimci örgütlerde birleştirmek, halk komitelerinde, halk meclislerinde kendi sorunlarına sahip çıkmasını ve mücadele etmesini sağlama başat görevdir.

Bugün; devrimcilerin ve halkın gündemi “barış” ağırlıklı, uzlaşmayı içeren bir bloklaşmayı değil, iktidar mücadelesini esas alan, devrimci bir cephenin oluşturulması olmalıdır. Faşizmi yıkacak, halkları kurtuluşa götürecek bu Devrimci Cephe olacaktır. Faşizmi yıkmayı hedeflemeyen, her türlü blok-cephe yok olmaya veya işlevsiz kalmaya mahkûmdur.

Kurtuluş, Devrimci Halk Cephesi’ndedir.

Ne burjuva faşist partiler,

Ne “barış” partileri,

Emperyalizme Karşı Bağımsızlık

Faşizme Karşı Demokrasi

Kapitalizme Karşı Sosyalizm İçin

DEVİRİMCİ HALK CEPHESİNDE BİRLEŞELİM!

FAŞİZME KARŞI SAVAŞI YÜKSELTELİM!

**BARİŞ, DEMOKRASİ VE EMEĞİN KURTULUŞU İÇİN
TEK YOL DEVRİM!**

SEÇİM ÇARE DEĞİL KURTULUŞ DEVRİMDE!

Seçimler ve Kitleler

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 21 / Tarih: 2 Aralık 1995

Hemen her seçimde burjuva partileri, her renkten sol gruplar kitleleri adeta yeniden keşfederler. Yalnız kitleler değil, ülke de yeniden keşfedilir. Bu aynı zamanda kitlelerin ve ülkenin satılması için, yeni pazarların kurulması demektir. Herkes, bol keseden kitlelere en büyük vaatleri yaparak adeta cennet yaratacaklarını ve kitlelerin de bu cennete layık olduklarını bıkmadan anlatırlar. Bütün iletişim araçları, bütün görsel malzemeler, kitlelerin beyinlerine girip şartlandırmak için kullanılır. Harcanan paranın haddi hesabı yoktur. Her şey kitleler içindir! Çünkü kitleler onları iktidara taşıyan en büyük güçtür.

Seçimler, esas olarak burjuvazinin kendi arasındaki bir seçim olup, sosyalistlerin burjuvazi ile veya “sol” siyasi yapıların kendi iktidarları için, birbirleriyle yarıştığı bir seçim değildir. Bugün, kendisini sol diye adlandıran kimi grupların seçime girmesi, devrimcilerin taktik anlamda da olsa seçime katılması değildir. Bu sol grupların kimisi küçük burjuva milliyetçi düşüncelerini gerçeğe dönüştürmek anlayışıyla parlamentoyu kullanmak için seçimlere katılırken, bazı “sol, sosyalist” sıfatlı gruplar ise, faşist devletin zorla yıkılacağı gerçeğini reddedip, yasal çalışmayı temel almış olup parlamenter mücadele ile iktidarı alacaklarını düşündükle-

rinden, halkın devrimci iktidarının zora dayanarak kurulacağı bilimsel gerçeğini reddetmiş ve her alanda burjuvaziyle uzlaşmayı esas aldıklarından seçimlere girmektedirler.

Halk kitleleri onyıllardır, seçim sistemi ile burjuva eğitimiyle yeni bir burjuva hükümetlerinin oluşturulmasına alıştırmış ve bu kitleler de büyük çoğunlukla burjuva partilerince takım tutar gibi saflaştırılmıştır. Burjuvazi iktidarda kalmak için, hemen her dönem kitleleri bu şekilde kullanmıştır. Şimdi bu oyunun başka oyuncularını da ortaya çıkıttı. Bunlar 12 Eylül'ün vurduğu darbelerle yıkılıp kalan, "sosyalist sistem"i'nin yıkılmasıyla birlikte bir daha ayağa kalkamayan ve emperyalizmin "yeni dünya düzenine" uyum sağlayanlardır. Gerek devrimci mücadelenin, milliyetçiliğin dar burjuva sınırlarına hapsedilmesi, gerekse işçi sınıfının ve halkların devrimci iktidarının ihtilalle gerçekleşeceğinin reddedilmesi, yaşanan sürecin sonuçlarıdır. Bu her iki sapkın akıma karşı da her düzeyde mücadele edilmeden kitleler burjuvazinin ideolojik, politik, kültürel etkilerinden kurtulup, nihai kurtuluşlarını sağlayamaz.

Ülkemizde burjuva parlamentosu hiçbir dönem görülmediği kadar teşhir olmuş ve halk kitleleri -gördükleri boyutu kadarıyla bile- bu parlamentonun bu kadar ahlaksızlığı, hırsızlığı ve çirkefliliği beslediğine şaşmıştır. Ama bu teşhir olmuşlukla orantılı olarak burjuva partileri yeni söylemler geliştirerek ve hemen her konuda daha radikal davranarak daha yüksek perdeden vaatlerde bulunuyorlar. Hatta hesap soracaklarını, kendilerinin temiz olduklarının propagandasını yapıp, demokrasi lafızları ve bazı sol sloganları da kullanarak, yine kitlelerden güç toplamak istemektedirler. Bazı sol gruplar burjuva partilerinin bu teşhir olmuşluğuna güvenerek kitlelerin artık burjuva partilerini değil de, kendilerini destekleyeceğini sanmaktadırlar. Hatta kimileri bir süre sol demagogiler yapan Boyner'in gelişmesine ve CHP'nin artık anti-faşist, demokrat sol potansiyelin oylarını alamaması ve her geçen gün biraz daha gerileyerek dağılma sürecine girmesine güvenerek, bu oyların kendilerine akaca-

ğını varsayıp uzun vadede seçimlerle iktidara geleceğini düşler olmuşlardır. Bu düşlerin ne kadar gerçekleşeceğini seçim sonrası göreceğiz.

Burjuva parlamentosunun görülmemiş ölçüde teşhir olmasına inandırıcılığını yitirmesine karşın, halk kitleleri yeterince örgütlenmemiş ve devrimci alternatif kendisinin tek seçenek olduğunu, henüz halk kitlelerine gösterememiştir. Kitlelerin bu örgütsüzlüğü ve devrimci seçeneğin güçsüzlüğü, devrimci hareketin en büyük açmazıdır. Burjuvazinin yeniden halk kitlelerini peşine takarak iktidarını sürdürmesinin koşullarını oluşturmaktadır.

Faşist burjuva partileri aralarındaki nüanslara rağmen, hemen hepsi devrimci savaş karşısında, karşı devrim cephesinde konumlanmıştır. Faşizmin yıkılmasından yana degillerdir. Aksine devrimci savaşın gelişmesine paralel olarak, faşist devletin daha da yetkinleştirilerek bu savaştan zaferle çıkmasından yanadırlar.

Bu, her türlü kontrgerilla faaliyetinin, cinayet ve katliamlarının, sömürünün daha da yükselmesi demektir. Hiçbir burjuva partisi, faşist devleti karşısına alacak ne bir programa, ne de güce sahiptir. Bu nedenle, faşist devlet gerçeği ve burjuva partilerinin bu gerçeğe uyum sağlamış politikaları doğru tespit edilemezse, devletin faşist partilerine olmadık misyonlar yüklemek ve faşizmi MHP’den ibaret görmek, “faşizm tırmanıyor” diyerek halk kitlelerini diğer burjuva partilerinin peşine takmak kaçınılmazdır. Dolayısıyla faşist devlet gerçeği göz ardı edilerek, MHP’nin iktidar olmamasını veya geriletilmesini sağlamak için programlar ve taktikler oluşturulacaktır. Bu düşünceler ve bu düşüncelerden oluşan pratik, lafızları, görünümü ne olursa olsun halkları kurtuluşa götüremez. Çünkü burjuva partilerinin, faşist devletin yaşatılmasından yana olan niteliklerini gizleyen ve onlara gizli veya açık demokrasi yanlısı misyonu yüklemek demektir. Bu ise, faşist devleti, onun koruyucu ve yöneticilerinin gerçek niteliklerini halk kitlelerinden gizlemektedir. Bilinç çarpıtmaktır. Halk kitlelerinin devrimci mücadelesi

bütün burjuva partilerini, parlamentoyu, devletin bütün kurumlarını karşısına alarak devleti yıkıp devrimci iktidarın kurulması anlayışıyla yürütülür.

İşte burjuvazinin her türden ideolojisinin ve sol akımların kitleler üzerine politikalarının yoğunlaştığı ve kitlelerin politik duyarlılığının geliştiği seçimler sürecinde bu yaklaşımlar çerçevesinde neyi nasıl yapmamız gerektiğini şekillendirebiliriz. Elbette kitleler yaşadıkları sömürü, adaletsizlikler ve haksızlıkları sürekli yaşamakta ve bunları çeşitli biçimlerde tartışmaktadır. Ama seçim süresince bütün bu çelişkiler daha çarpıcı ve şiddetli bir şekilde tartışılacak, burjuva partilerinin rekabetleri, vaatleri, bu tartışmayı ve halk kitlelerinin istemlerini her zamankinden daha çok gündeme getirecektir. Seçim ortamını devrimciler de iyi değerlendirmek zorundadır. Seçimlere, parlamentoya alıştırılmış kitleler, özellikle de devrimci halk örgütlenmelerinin gelişkin olmadığı bölgelerde, burjuvazinin etki alanına girecek veya burjuvazinin seçimler ve parlamento politikasının artık kendisine bir şey ifade etmediğini görerek ilgisiz davranacaktır. Bu ilgisizlik de bilinçlenmenin, burjuvaziden kopuşun bir adımı olmakla birlikte devrimleşme değildir. Ama biz müdahale etmez, bu ilgisizliği devrimci bilince dönüştüremezsek, başka ideolojiler devrimci alternatifi yerini alacak ve kitleleri sistem içerisinde oyalamaya devam edecektir.

Seçimler süresince her mahalle, her sokak, her kahvehane, her ev adeta küçük bir propaganda bürosuna dönüşür. Buralara girebilmenin ve devrimi anlatabilmenin koşullarını yaratmalıyız. Kitle çalışmasının, kitlelere propaganda ve ajitasyonun bir reçetesi yoktur. Hangi bölgede, hangi alanda propaganda ve ajitasyonun nasıl şekilleneceğinin, kitlelerle nasıl ilişki kurulacağının biçim ve yöntemlerini belirleyecek olan oradaki devrimci kadrolardır. Örneğin; halk kitlelerinin örgütlü olduğu mahallelere ve köylere karşı devrimci partileri sokmamak için kitle potansiyelini örgütleyip, harekete geçirmek gerekirken, aynı bölgelerde sol adına yola çıkan politikacıların kitleleri nasıl kurtuluşa götürece-

lerini, kitlelere ne vaat ettiklerini ortaya çıkartmak için halkın karşısında bu politikacıları sorgulama ve teşhir etme yöntemlerini benimsemeliyiz. Bunların toplantılarını sabote etmek görevimiz olmamalıdır. Tersine belirli bir bilinçlenmeye rağmen, kitleler hala burjuva seçim yöntemlerinin etkisinde olup, ideolojik olarak burjuvaziden her konuda kopuş sağlayamamıştır.

Bu süreçte her türlü sapkın akımla burjuvazinin çeşitli görünümlerdeki halka yabancı ideolojilerin gerçek yüzlerini ortaya çıkartmak ve halka göstermek için çalışmalıyız. Özellikle de henüz tam anlamıyla nitelikleri açığa çıkmamış, halkın yeterince tanımadığı ve ilgi duyduğu adaylara karşı daha dikkatli olmalı ve kitlelerin bunları tanımalarını sağlayacak yöntemler bulmalıyız. Halk devrimcilerle tanışıkça, örgütlüyse, her adımda gerek burjuvazi gerekse sol adına ortaya çıkan çeşitli politikacılarla devrimcileri kıyaslayacak ve tercihlerini buna göre yapacaktır.

Kuşkusuz biz, kimseden oy istemeyeceğiz, seçim ve parlamentoyla kimseye bir şey vaat etmeyeceğiz ama kitleleri sadece soyut bir devrim istemiyle de eğitemeyiz; kendi örgütlülüklerimize katılmaları için ikna edemeyiz. Kitleler, kendi maddi şartları içerisinde bizden somut ne yapılması gerektiğini soracaklardır. Cevabımız doyurucu ve ikna edici olmalıdır. Her renkten burjuva partileri, devrimi reddedip burjuvazi ile seçim oyununa giren sol kesimlerin katıldığı seçimler, kitleleri daha hızlı eğitmek ve neyi nasıl yapmalarını gerektiği üzerine canlı propaganda ve ajitasyonun koşullarının olduğu, iyi bir ortamdır. Halk, bütün soyut lafızlardan öte sorunlarına çare bulunmasını ve yaşamının kısmen de olsa iyileştirilmesini isteyecektir.

Burjuva partilerinin ve “barış” partilerinin cennet vaat eden propagandalarının sahteliğini, geçersizliğini, halkın tarihsel deneylerini parti programımızla somutlayıp halkı öz örgütlenmelerine kavuşturmak ve mücadeleye katmak güncel hedefimiz olmalıdır. Halkı örgütlemekten, kendi sorunlarına sahip çıkmasını sağlamadan, bunlar için mücade-

le vermeden, adı sosyalist bile olsa hiç kimsenin bu sorunları çözemeyeceğini yüksek sesle söylemeliyiz. Halka, kurtuluş yolunun ihtilal olduğunu göstermeyenler, ihtilalci örgütlenmeler için çalışmayan ve faşist devlete karşı halkı savaştırmayan ve savaşmayan her örgüt, adı ve sözleri ne olursa olsun, halkın devrimci mücadelesini ve kurtuluşunu geciktirmek istiyor demektir. Bu düşünceler hangi renkten ve tondan gelirse gelsin özde burjuva düşüncelerdir.

Çeşitli bölgelerde halkın örgütlenmesinin ve siyasileşmesinin durumu, burjuva partilerinin toplantı ve gösterilerini engelleyecek durumda değilse, bu toplantılara örgütlü katılarak burjuva adaylarını sorularla, propagandayla teşhir etmek ve kitlelere devrimci mesajlarımızı iletmek görevimiz olmalıdır. Kitleler, burjuva ideolojisine karşı çıktığımız her noktada, **“Ya siz ne yapacaksınız?”** sorusunu soracaklardır. Burjuvaziyi teşhir ederken sadece bununla yetinmeyip esas olarak da ne yapacağımızı, nasıl yapacağımızı anlaşılmaz teorilere boğmadan ifade etmeyi başaramalıyız.

Kitleler hemen her seçimde burjuva partilerine oy vermelerine rağmen, verilen sözlerin yerine getirilmeyeceğini bilir ama başka bir alternatifi de henüz benimsemediğinden tekrar burjuvaziyi tercih eder. Bu kitleleri burjuva politikacılardan hesap sormaya, verdikleri sözleri neden yerine getirmediıklarını sormaya zorlamalıyız. Kendi deneyleriyle verilen sözlerin sahteliğini bilirler. Ama güçsüzlüklerinden hesap sormada yeterince cüretli olamazlar. Halkı, burjuva partilerinden yalanlarının, kendilerini kullanmalarının hesabını sormaya, hatta yakalarına yapışmaları için daha kolay seferber edebiliriz. Mahalleler, sokaklar, köyler bu mücadelenin çok canlı geçtiği birer siyasi arena olabilir. Burjuva partileri, karşılarında ağzı var dili yok, suskun toplumlar ister. Her türlü demagojiyi sessizce dinleyen veya bilinçsizce alkışlayan kitleler tercihleridir. Artık burjuvazinin arzu ettiği bu tür suskun kitleler çok yerde kalmadı. Burjuva partileri, kendi içerisinde de uyumu sağlamakta güçlük çekiyor, çıkarlar temelinde de olsa kıran kırana bir kavga sürüyor. Ve

hiçbir burjuva partisi halk kitleleri karşısında kendini savunacak cesarete olmayıp, hatta birçok bölgeye girmekten korkar hale gelmişlerdir.

Halk kitlelerini oluşturan işçiler, memurlar, köylüler, işsizler esnaflar, aydınlar, yurtseverler herkes kendi özgün talepleriyle burjuvazinin karşısına çıkmalıdır. Hak ve özgürlüklerini, bağımsızlık ve demokrasi taleplerini haykırabilmedirler. Halk sınıf ve tabakalarının ekonomik, siyasi, kültürel talepleri, ülkenin içerisinde bulunduğu koşulların sergilenmesi ve bu doğrultudaki talepler, burjuvaziye köşeye sıkıştırılan önemli etkenler olacaktır. Tüm kadro ve taraftarlarımız kitleleri kendi taleplerine sahip çıkmaya, bu talepler doğrultusunda burjuva partilerini kuşatma altına almaya çağırmalı ve bu zemini, bilinçlendirmenin bir aracına dönüştürmede önderlik görevlerini yerine getirmelidir.

Faşist-burjuva partiler, katliamlarla, kaybetmelerle, işkencelerle, halka karşı işledikleri suçlarla ve hala bu politikaları savunmakla, askeri olarak da hedeflerimiz arasındadır. Katillerin ödüllendirildiği ve halk adına, halk düşmanlığının yapıldığı bütün platformlar ve bu halk düşmanlarını destekleyen bütün sermaye kesimleri, resmi ve sivil silahlı güçler, bunlara yardımcı olan bütün kuruluşlar, halk düşmanı konumda olup askeri hedeflerimiz içerisinde.

Burjuvazinin her türlü sömürüyü, zulmü meşrulaştırmak isteyen bu seçim oyununu bozmalıyız. Bu da, seçimler sürecine bizim de ciddi olarak hazırlanmamız, her eve, her sokağa, her gösteriye, toplantıya katılarak; her türlü yöntemle burjuvaziye teşhir edip devrimci propaganda yaparak, halk kitlelerini örgütleyerek ve düşman hedeflerine askeri ve siyasi her cepheden saldırarak başarılabılır.

Tutsaklara Özgürlük! Kürdistan'dan Kanlı Ellerinizi Çekin!

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 23 / Tarih: 16 Aralık 1995

Cezaevleri, burjuva iktidarların otoritesini sürekli-
leştirilebilmesi ve siyasi muhaliflerin etkisiz ha-
le getirilmesi için vazgeçemeyecekleri, önemli
bir baskı kurumudur. Cezaevleri, yalnız siyasi muhalifle-
rin doldurulduğu yerler değildir; aynı zamanda suçlu üre-
ten düzenin kendi suçlarını gizlemek, halk üzerinde oto-
riter, baskıcı yönetimini sürekli-
leştirmek için, halkın kü-
çümsenemeyecek bir kesiminin atıldığı yerlerdir. Düze-
nin istikrarı bozuldukça toplumun hemen tüm kesimle-
rinde ekonomik, politik, ahlaki, sosyal birçok “suç” orta-
ya çıkar. Bir burjuva partisi başkanının deyişiyle, “*Bu-
günkü ahlaki çöküntünün, değer kaybının sorumlusu,
sürekli artan enflasyondur.*” Kuşkusuz, burjuva bakış
açısıyla dahi, onbinlerce insanın sürekli olarak suç işle-
mesi ve yüz binlerin, milyonların bu potansiyeli taşıması

sadece enflasyonun yüksekliği ile açıklanamaz. Düzen, sömürüyle, empoze ettiği kültürüyle, ideolojisiyle, ahlak-sızlığıyla **“suçlu”** üretmektedir. Burjuvazi suçluyu yarat-makta ve cezalandırmakta ama bu cezalandırma kendi açmazını da beraberinde getirmektedir.

Cumhuriyet tarihinin hemen her döneminde, cezaev-leri dolup taşmıştır. İktidarlar ve burjuva partileri halkın keskinleşen çelişkilerini yumuşatabilmek, sürekli çoğa-lan tutuklu ve hükümlüleri azaltmak için, *“devletin bü-yüklüğü”* ve *“affediciliği”* demagojisiyle sık sık af meka-nizmasını da işletmek zorunda kalmışlardır.

Mevcut düzende geleceklerini göremeyenler, çalıştığı halde aç kalanlar, ahlaksızlıklara uğrayanlar, zulüm gö-renler düzenin suç saydığı fiilleri işlemeye devam ede-ceklerdir. Hiçbir baskı ve zor bu gerçeği değiştiremez. Genel olarak halkın düzen yasalarının dışına çıkan ve düzenin suç sayarak cezalandırdığı davranış biçimleri, halkın düzene karşı bilinçsiz tepkileridir. Halk, işkenceyi, cezaevinde yatmayı göze alarak, düzenin yasalarını çiğ-niyorsa ve bu durum artan bir özellik gösteriyorsa, dev-letin yasa ve kurallarının halk üzerindeki saygınlığı ve yasaların korkutuculuğu da giderek ortadan kalkmaya başlıyor demektir.

İşkenceciler, katliamcılar ve faşist halk düşmanları hariç, düzen tarafından **“suçlu”** ilan edilen bütün tutuklu ve hükümlülerin serbest bırakılması talebini yükseltmek de devrimcilerin görevi olmalıdır.

Devrimci mücadelenin geliştiği her dönemde, dev-rimci ve yurtsever örgütlerin, kadro, savaşçı ve sempa-tizanların, ilerici ve demokratların tutsak edilmesi, burju-va iktidarlarının genel bir baskı yöntemidir. Burjuva ikti-darlar, cezaevlerinin tutsaklarla doldurulduğu ve giderek toplumsal bir olgu olmaya başladığı koşullarda, eğer dı-şarıdaki devrimci harekete büyük darbeler vurmuş veya pasifize etmişlerse yine devletin affediciliği masallarıyla çeşitli görünümde tutsakları serbest bırakırlar.

Bugün faşizm, bütün baskılara rağmen tutsakları sindiremedi, özgürlük eylemlerini engelleyemedi ve dışarıdaki devrimci mücadeleden soyutlayamadı. Tutsakların direnişi, pasif bir mücadele biçimi olan açlık grevlerinden, barikatlara ve isyanlara doğru bir rota izleyerek gelişmektedir. İktidarların bu isyanları kanla bastırma yöntemleri ters tepmiş, daha büyük ve kararlı isyanlara dönüşerek, faşizme meydan okuyan ve teslim olmayan bir mücadele mevzisi ortaya çıkmıştır. Tutsakların bu kararlı direnişi ve meydan okuyuşu daha geniş çevrelerin sahiplenmesini, protestolarını gündeme getirmiştir. Oligarşi, uyguladığı bütün vahşete rağmen, devrimci mücadeleyi geriletemedi.

Tersine, mücadele kitleleri kucaklayarak büyümüş ve iktidarlar tüm ekonomi ve politikalarını devrimci mücadelenin bastırılması üzerine şekillendirmiş ve bu durum onları daha büyük sorunlarla baş başa bırakmıştır.

Bu koşullarda özel bazı gelişmeler olmazsa, oligarşinin devrimcileri serbest bırakması mümkün değildir. Devrimci tutsakların özgürlüğü, mücadelenin bir talebi olarak bütün devrimci demokrat örgütlere, kişilere, kitlelere kavratılmalıdır. Af değil, TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK sloganı etrafında bu mücadele şekillendirilip geliştirilmelidir.

Burjuvaziden devrimcilerin affedilmesini istemek, faşizmin haklılığını, devrimcilerin haksızlığını ve pişmanlığını kabul etmek demektir. Düzenin suç ve suçlu ürettiği bu koşullarda, siyasiler dışındaki tutuklu ve hükümlüler için de af istemek, suç üretenin ve gerçek suçlunun düzen olduğunu gizlemek anlamına gelir. Bunun için adli tutuklu ve hükümlülerin sorumlusunun da düzen olduğu propagandasını yaparak serbest bırakılmalarını, özgürlüklerini istemeliyiz.

Birçok aydın, demokrat oldukları iddiasında bulunanlar, hatta birçok devrimci demokrat örgüt, yazma, konuşma tutumları dolayısıyla tutuklananları “düşünce

suçlusunu” olarak kabul edip sahiplenmektedir. Bu sahiplenmeyle iktidara protestolar yağdırırken genç-yaşlı, kadın-erkek yüzlerce insanımızın kurşunlarla delik deşik edilmesi, her türlü yasa ve ahlak çiğnenerek katledilmesi, işkence görmesi, hatta organlarının kesilip teşhir edilmesi, ırzlarına geçilmesi gibi binlerce olay karşısında sessiz kalmaktadırlar. Burjuvazi, *“düşünebilirsin ama düşüncelerini söyleyemezsin, eyleme geçemezsin”* diyerek, devrimcileri zararsız bir konumda tutmak istemektedir. Böylece, *“düşünmek değil, eylem suçtur”* yalanını yayarak kendilerinin düşünce özgürlüğünden yana olduklarını göstermektedirler. Çeşitli aydın ve demokratlarımız da burjuvazinin bu düşüncesine çok önem vermiş olsalar gerek ki, *“düşünce suçlusunu”* söz konusu olunca bir şeyler yapma gereği duydukları halde, faşizme karşı savaşta insanlarımıza, her türlü yasadışı muamelenin, işkencenin ve katliamların yapılmasını hoşgörür olmuşlardır. **“Düşünce” ve “terör” suçlusunu ayırımı faşizmin ölçüsüdür.** Aydınlar, demokratlar bu ayırmadan, bu yanlış düşüncelerden uzak durmalıdır.

Bugün cezaevlerinde yaklaşık 15 bin siyasi tutuklu faşizme ve emperyalizme karşı olan düşünceleri nedeniyle tutsak edilmiştir. Tutsaklar, pişmanlık getirip faşizmden af dilememekte ve mücadeleye devam etmektedirler. Ölen, işkence gören, tutsaklık koşullarında dahi halkların özgürlüğü için kendilerini feda eden bu insanlar düşüncelerinden dolayı tutsak edilmemişse, hiç kimse düşünce suçlusunu olamaz. Düşüncelerini eyleme geçirmeyenler, faşizme karşı savaşmayanlar düşünüyor olamazlar.

Ülkeleri için, halkları için mücadele eden tutsakların özgürlüğünü savunmak, faşizme karşı olduğunu söyleyen, demokratlık iddiasında bulunan herkesin görevidir. *“Düşünce” ve “terör” suçlusunu ayırımı yapmak, faşizmin devrimcilere yönelik “terörist” suçlamalarını kabul etmek ve devrimcilere karşı faşizmin her türlü uygulama-*

sını onaylamak demektir.

Tutsakların direnişleri, seçim ve yeni hükümetin kurulması süreci de dikkate alınarak güncel taleplerle biçimlenmelidir.

Direnış; iktidarın açıklamakta güçlük çektiğı ve her geçen gün biraz daha teşhir olduğı KAYIPLARIN BULUNMASI, İŞKENCECİLERİN VE KATLİAM YAPANLARIN YARGILANMASI ile Kürt halkının kimliğini kabul etmeyen ve bunun için zulüm uygulayan politikanın teşhiri KÜRDİSTAN'DAN KANLI ELLERİNİZİ ÇEKİN, HALKLAR KARDEŞTİR temelinde meşru bir zeminde yayılarak yükselmelidir.

Tutsakların direnişleri, bu taleplerle yükselirken, devrimci demokratlar, aydınlar, tüm sol kesimler; "TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK, KAYIPLAR BULUNSUN, İŞKENCECİLER VE KATLİAMCILAR YARGILANSIN, KÜRDİSTAN'DAN KANLI ELLERİNİZİ ÇEKİN, HALKLAR KARDEŞTİR" düşünce ve talepleri etrafında her türlü mücadele biçimiyle iktidarı hedeflemeli, baskı unsuru olmalı ve tutsakların direnişleriyle birleşerek mücadeleye ivme kazandırmalıdır.

Tutsaklara özgürlük, tüm adli tutuklu ve hükümlüler serbest bırakılsın şiarı herkes tarafından benimsenmeli ve yükseltilmelidir. Hemen tüm burjuva partilerinin demokrasicilik oyununa başvurduğı, halkı vaatler yağmurluna boğduğı seçimler sürecinde, her demokratın kabul edebileceğı bu talepleri kabul etmeyen, mücadelesini vermeyen hiçbir kurum ve kişi demokrat olamaz. Her ne gerekçeyle olursa olsun, tutsakların özgürlüğünü istemeyenler, devletin terör politikasını onaylıyor demektir. Kayıplara ve işkencelere karşı çıkmayanlar, katliamcılarının yargılanması için seslerini yükseltmeyenler, devrimcilere ve faşizme karşı mücadeleye düşman olup devletin safındadırlar. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını kanla boğmaya çalışan devlete karşı çıkmak ve Kürt halkının ulusal mücadelesinin yanında olmak, her de-

mokratın başat görevi olmak zorundadır. Bunu savunmayanlar, soykırımdan ve katliamlardan yanadırlar.

Bu talepleri sahiplenmek devlete karşı çıkmak, faşizme karşı mücadele etmek, hazırlanan bir protesto ve ilan metnine imza atmak veya “*protesto ediorum*” komedisinden çıkmalıdır; somut olarak kendini hissettiren, adım adım büyüyen, sokaklara taşan bir hat izlemelidir. Aydınların, sanatçıların, mesleki örgütlerinin, sendikaların, hemen tüm toplum kesimlerinin küçük büyük gruplar halinde, bireysel olarak bu talepler için çok çeşitli biçimlerde seslerini duyurabilmelerinin onlarca yolu vardır. Gerçekten istendiğinde bu yolların neler olduğu kolayca bulunup hayata geçirilebilir. Susmak, tepki göstermemek, mücadele edenleri yalnız bırakmak, daha çok kayıp, işkence, katliam ve daha çok soykırımdır. Gerçekleri bildikleri halde rahatlarının bozulmaması ve bencillikleri nedeniyle susanlar, mücadeleye katılmayanlar, mücadeleden desteklemeyenler, tarih ve halk önünde bu katliamların, soykırımların sorumlusu olmaktan kurtulamaz. Hiç kimse ideolojik kılıflarla, terörist demagojileriyle kılıf bulmaya çalışmamalıdır. Sorun, farklı ideolojilerden öte, bir ahlak ve vicdan sorunu haline gelmiştir. Halkımıza ve devrimcilere uygulanan zalimliği bütün dünya duymuşken “*ben duymadım, bilmiyordum*” veya “*kitle hazır değil*” türü gerekçeler, hiç kimseyi sorumluluktan kurtaramaz. Böyle diyenler yalan söylüyordur. Bilmiyorlarsa öğrenmelidirler. Kitle hazır değilse kendileri yapmalıdır. Hala faşizm tarafından her şeyiyle teslim alınamamış, az da olsa ahlak, namus ve vicdanı olduğunu söyleyenler; kendi kişiliklerini, onurlarını kurtarmak için, faşizme karşı savaşa katılmalı ve destek vermelidirler. Bu savaşa katılmayan aydınların, demokratların, aydınlığından ve demokratlığından söz edilemez. Düşüncelerinden dolayı öldürülenler, her türlü işkenceyi görenler ve tutsak edilenler devrimcilerdir. Bunun dışında düşünce suçlusu yoktur. Faşizm kendisine karşı her türlü dü-

şünceye düşmandır. Düşünce eylemdir. Eylemsiz düşünce olamaz. Devrimciler vatanlarını ve halklarını düşündükleri için kaybediliyor, katlediliyor, tutsak ediliyor. Düşünenler, halk gerçeğini anlıyor, hak ve özgürlükleri için mücadeleye atılıyor. Mücadeleye atılan halk da kaybedilerek, katledilerek, tutsak edilerek bedel ödüyor.

Düşünmeyenler artık düşünmeli ve düşünmenin bedelini, halkla birlikte aynı safta mücadele ederek ödemelidir.

Seçim İçin Değil, Devrim İçin Birlikler Oluşturalım

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 25 / Tarih: 30 Aralık 1995

Seçim bitti. Daha bitmeden yeni seçim tartışmaları başladı. Türkiye oligarşisinin kaderi bu. Artık oligarşinin kısmen de olsa biriken sorunlarını çözerek iktidarını sürdürmesi hayal olmuş durumda.

Hükümet kurmak bütün burjuva partileri için kâbus olmuş. Oligarşinin açmazları öylesine derinleşmiş ki, bu açmazlar konusunda neredeyse hiçbir politika üretmiyorlar, hemen bütün burjuva partileri kelime ve ton farklılıklarıyla aynı şeyleri söylüyorlar. Söyleyenler de söylediklerini uygulamaktan aciz olup, yığınla açmazla karşı karşıyadır. hiçbir sorununu çözmeden seçim, yeni hükümet için koalisyonlar ve yeniden seçim tartışmalarıyla yıllar geçiriyorlar. “Biz çözeriz” diye ortaya çıkan yeni burjuva partileri daha varlığını ispatlamadan, emperyalizme kanıtlamadan yok olup gidiyorlar. Burjuvazinin çözümsüzlüğü kendini yalnız ekonomik politikalarda değil, ideolojik, ahlaki, kültürel hemen her konuda kendini da-

yatmakta ve sistem yenilenme yeteneğinin kaybedip çürüyerek yok oluşa doğru gitmektedir. Elbette kapitalist sistem, devrimci irade ve halk hareketi olmadan kendi kendine yok olmayacaktır. Yanlış, eksik, yetersizliklerle dolu olsa da, ülkemizde bir devrimci hareket vardır ve gelişmektedir.

Son seçimlere büyük umutlar bağlayan, seçimlerden şu veya bu ölçüde istikrar kazanarak çıkılacağını zanneden bütün burjuva partileri, bir kez daha hezimete uğramış ve istikrarsızlık daha da derinleşmiştir. İşbirlikçi tekeller ve emperyalizm, CHP-DYP koalisyonunun bozulmasıyla ortaya çıkan hükümet krizini geniş tabanlı bir hükümet kurarak aşmaya çalıştılar. Bu düşünceleri gerçekleştirmeyince seçim, hükümet krizini çözecek anahtar olmaya başladı. Tekeller, mecliste başaramadıkları geniş tabanlı hükümeti seçimle oluşturma yoluna gitmiş, şimdilik başarmış görünüyorlar! Burjuvazinin gündeminden inmeyen ANAP-DYP-DSP veya bu ekseninde gelişecek birçok alternatif hükümet modeli, tekellerin öncelikli tercihidir. Nitekim daha resmi seçim sonuçları bile ilan edilmeden, TŪSİAD'ın gazete ilanlarıyla ve de muhtelif yollarla partileri yönlendirmeye çalışması, keza ABD ve Avrupa emperyalistlerinin aynı doğrultudaki istekleri aşikâr olup, krizin daha da derinleşmesinin önüne geçme çabalarıdır.

Devrimci mücadelenin gelişmesiyle halk kitlelerinin özgürlük, adalet ve insanca yaşama özelemleri maddi bir güç haline gelince, burjuva partileri arasındaki söylem farklılıkları da giderek ortadan kalkmıştır. Bu partiler, halk kitlelerine, farklılıklarını anlatmakta güçlük çekmektedir. Bunlardan kısmen farklı olan ise, Refah Partisi'dir. O da mevcut sistemin açmazlarını ve de kitlelerin istemlerini görerek soldan çaldığı bir kısım düşünceleri İslam motifleriyle birleştirip, kitlelerin ekonomik ve siyasal çelişkilerini demagojik propagandalarla yönlendirmeye çalışmıştır. Her ne kadar burjuva partileri Refah

Partisi'ni sistem dışı ilan etmişse de, Refah ekonomik ve siyasal politikalarıyla emperyalist-kapitalist sistemin dışında bir model önermemektedir; sadece kapitalist modeli İslam motifleriyle gizleyip yeni bir kılıfla sunmak istemektedir. Emperyalistler ve tekeller tarafından Refah'ın öncelikle tercih edilmemesi; Türkiye oligarşisinin geleneksel ideolojik, politik, kültürel, yapılanmasında uyumsuzlukların ortaya çıkacağı, bunun yeni handikaplar yaratacağı vb. nedenlerdir. Refah'ın ne kapitalizme ne de emperyalizme bir tavır alışı yoktur. Bu nedenle ABD ve tekeller, Refah'tan sistemin korunacağı sözünü almış olduklarından, Refah'la yapılacak olan bir koalisyon veya herhangi bir biçimde ortaya çıkacak iktidarına esasta karşı değildirler. Ama şimdilik alışlageleni sürdürecektir ve istikrarsızlığı daha fazla derinleştirmeyecek partiler varken, Refah'a ihtiyaç yoktur. Zorlandıklarında, seçeneksiz kaldıklarında Refah'ı tercih edecekler ve Refah' da emperyalizme, oligarşiye uyum sağlamak için büyük bir maharet gösterecektir. Emperyalizm ve tekeller politikada akılcıdırlar. Yarın sistemi tümünden değiştirmeyi hedef alan devrimci hareketin gelişmesi ve iktidarı alma tehlikesinin karşı ortaya çıktığı süreçte değil Refah, tekellerin varlığına göz yumacak, piyasa ekonomisini sürdürecektir sol sıfatlı partilerin iktidarını bile tercih etmekten çekinmezler. Bugün henüz bu tehlike yoktur. Emperyalizmin partileri ve iktidarlara destekleyip desteklememe temel ölçüsü; "yeni dünya düzenine" karşı olup olmadıklarındadır.

Bugün emperyalistler ve işbirlikçi oligarşi için en yakın tehlike; Kürt halkının ulusal mücadelesinin sistemden kopması ve Kürt halkının Türk ve diğer halklarla birleşerek tüm ülke sathını sarması, faşizmi alaşağı etmesiyle sonuçlanmasıdır. Muhtemel ki, yeni kurulacak koalisyon veya dıştan destekli azınlık hükümetinin programında gizli veya açık, emperyalistlerin "Kürt Çözümü" de yer alacaktır. TUSİAD'ın, İSO'nun eski ve yeni MİT'çi-

lerin ve hemen bütün burjuva partilerinin, Ordunun, bu çözüme giderek ısındığı ve kamuoyu oluşturmaya çalıştığı artık sır değildir. Sorun nasıl yapılacağındaki farklılıklar da ve zamanlama sorunundadır. Burjuva partilerinin kavgası bu temeldeki farklılıklar nedeniyledir. Emperyalist çözümün propagandası ve uygun zeminin oluşturulması, Turgut Özal tarafından başlatılmış, Tansu Çiller hükümeti tarafından daha açık sürdürülmüş ve belirli bir etki yaratarak bugüne kadar gelişmiştir.

Egemen güçlerin halkların çıkarlarını düşündükleri, bu nedenle çözümler ürettikleri söylenemez. Bunu ön koşul kabul edersek emperyalistlerin “Kürt Çözümü” programları, kendi çıkarlarının daha çok zarar görmemesi ve gördükleri zararların telafi edilmesi içindir. Denir ki; *“Tekeller, süren savaştan zarar ediyor, bütçenin önemli bir kesimi savaşa gidiyor vb. nedenlerle çözüm istiyor”*. Doğru ama çözüm istemelerinin temel nedeni bunlar değildir. Hâkim güçler esas olarak süren savaşın iktidarı hedeflemesi, Kürt ve Türk halklarının birlikte savaşıyla kurulacak devrimci iktidardan korkmaktadırlar. Emperyalizm ve tekelleri “çözüm”e zorlayan budur. Kuşkusuz bu çözüm, sistemi değiştiren, sınırları bozan, istikrarsızlık yaratan bir çözüm değil, tersine tekelleri ve emperyalizmi güçlendirecek, mevcut savaşı ortadan kaldırarak, gelişip iktidar mücadelesine dönüşmesini engelleyecek, oligarşik diktatörlüğün ve emperyalizmin ekonomik politikalarını devam ettirecek bir içeriğe sahip olmalıdır. Bu çözüm tarzının dışına çıkacak, emperyalizm ve tekelleri rahatsız edecek, onların geleceğini tehlikeye sokacak her türlü çözüm, kanla bastırılması gereken tekel-lerin çözümüdür. Olayı, *“Savaş mı olsun, kan akmaya devam mı etsin?”* gibi basit ajitasyonlardan, hamasi nutuklardan çıkartmalıyız. Bu konuda duygulara seslenmekle, hatta yer yer tahrikle çok basit gerçekler belirsizleştirilip, toz duman ortamı yaratılarak boğulmaya çalışılmaktadır. Öyle ki, *“Devlet barış istemiyor, kan isti-*

yor, barışa karşı çıkanlar devletten yanadır” propagandaları seçim sürecinde alabildiğine yükseltildi ve **devrimci ölçüler tamamen yok sayılıp, görmezden alınarak**, kitlelerin acıları üzerine politika yapılarak oy toplanmaya çalışıldı. Öncelikle şu gerçeğin altını çizelim; sözü edilen türden “barış”, yani emperyalist çözümü bugün, başta DYP olmak üzere hemen bütün burjuva partileri ve işbirlikçi tekeller savunmaktadır. Eğer, emperyalistlerin ve tekellerin savunduğu bu “çözümler” ve bu temelde geliştirilecek “barış”, halkların çıkarınaysa, emperyalistler ve işbirlikçileri kendi çıkarlarını çiğneyerek, halkların çıkarlarının düşünüyör demektir. Ve “yeni dünya düzeni” savunucularının belirttiği gibi, emperyalizm artık değişmiştir! Emperyalizmin değiştiğini açıktan söyleyenlere sözümüz yoktur. Onlar emperyalistlerin uzantıları olup, devrimcilerin safında değillerdir. Sözümüz emperyalizmin değişmediğini söyleyip emperyalist çözümlerin halkları kurtuluşa götüreceğini ve bu çözümler paralelinde oligarşiyle barış isteyenleredir. Sorun, yaratılmak istenen toz duman ortamından çıkartılıp ele alınırsa, bugünkü “barış” sözlerinin kime hizmet ettiği daha iyi anlaşılır. Oligarşi, kendi çıkarları için kısmi çözümlerle, daha doğrusu çözümsüzlüklerle çıkarlarını korumaya çalışıyor ve kendi iktidarını kaybetmemek için politikalar yapıyorsa, biz tersini düşünürüz. Oligarşi, tarihinin en ağır krizini yaşarken, dün kabul etmediklerini bugün kabul etmeye başlamışsa, bu onların güçsüzlüklerinin, çaresizliklerinin göstergesi olup, bu şekilde iktidarlarını sürdüremeyecekleri anlamına gelir. İşte bu koşullarda emperyalistlerin ve tekellerin istikrarına ve çıkarlarına hizmet edecek politika ve taktikleri reddetmek, istikrarsızlığı derinleştirerek, onları içinden çıkamayacakları açmazlara sürüklemek, halkların mücadelesini birleştirmek, geliştirmek ve çok yönlü vuruşlarla faşist iktidarı çökertmek, devrimcilerin temel düşünce tarzı olmak zordur. Dün, Kürt sorununun çözümü için kendine güvenmeyen, baskı yöntemleriyle sorunun üstünü örterek

iktidarlarını sürdüren tekeller, mücadelenin zorlamasıyla ve de geçmişe kıyasla daha çok kendine güvenerek, bugün Kürt sorununu sistem içerisinde çözerek, yeniden güç toplayıp iktidarlarını sürdürmek istemektedirler. Bu düzenin kalıcılaştırılmasına mı hizmet edeceğiz, yoksa yıkılmasına mı; temel sorun budur.

Seçimlere büyük iddialarla giren ve meşruiyetini kaybetmiş meclise çok sayıda milletvekili sokmayı hayal eden Barış, Emek ve Demokrasi Bloku'nun neden oluşturulduğunu, neye hizmet ettiğini, amaçlarının ne olduğunu bu bakış açısıyla ele almak gerekir.

HADEP'in faşist devletin yıkılması ve yerine halkların devrimci iktidarının kurulması diye bir hedefi yoktur. HADEP, emperyalistlerin kabul edebilecekleri çözüm için bir araçtır. Bu rolünü daha iyi oynayabilmek iç ve dış kamuoyunda çözüm konusunda baskıyı arttırabilmek için meclise girmeyi ve çözüm masasında muhatap kabul edilecek güç olmayı esas almıştır. HADEP ideolojisinin sistemi reddetmediği, tersine sistem içi çözümü kabul ettiği bilindiğinden, birçok burjuva kesim ve emperyalistler HADEP'in meclise girmesinden yana olmuşlardır. Kısmi propaganda faaliyetlerini engelleme, seçmen kütüklerindeki sorunları saymazsak, esas olarak HADEP'in seçimlere katılmasına engel olunmamıştır denilebilir. Oligarşi kısa vadede kendi arasındaki rekabeti esas almış, HADEP'in seçimlere girmesiyle kendi rakiplerini güçsüzleştirmeyi düşünmüştür. HADEP'in Kürdistan'ın bir kısım illerinde oy çoğunluğunu alacağı bilinmiyor değildi. Tersine oligarşi bunu bilerek hareket etmiş ve bu durumu da emperyalist çözümün destek toplamasında bir araç olarak kullanmak istemiştir. Oligarşinin bu tavır, "çözüm" programını güçlendirecek bir atmosferin yaratılması için gerekliydi. HADEP, iktidarı hedefleyen, bütün Türkiye halklarının kurtuluşunu düşünerek hareket eden bir parti değildir. HADEP'in tarzı, programı, söylemi Kürt milliyetçi çıkarları kapsamındadır. HADEP, bu

yapısıyla Türkiye Kürdistan'ı dışında propaganda ve örgütlenme olanaklarına sahip değildir. HADEP; barajı aşma sorunu da olduğundan güç arayışına girmiş, hemen birçok burjuva partisine tekliflerde bulunmuş, reddedilince son çare olarak parlamentarist sol partilerle sözü edilen seçim blokunu kurmuştur. HADEP, Türkiye Kürdistan'ı için Kürt ulusal haklarını savunmayı temel alırken; Türk halkı için ise, en fazla yine burjuva demokrasisini düşünmektedir. Federasyon, özerklik, Kürt-Türk kardeşliğini telaffuz ederken; emperyalistlerin ve tekellerin varlığının son bulduğu, halkların devrimci iktidarının kurulduğu koşullardan söz etmemektedir. Onların öngördüğü çözüm; Amerika ve Almanya'daki gibi, sistemin değişmeden kaldığı, bazı kültürel hakların kullanıldığı ve yerel yönetimlerin kendi sistemi içerisinde işlediği bir çözümdür. Bu tür bir çözüm; istikrar kazanmak isteyen, kendine güvenen tekellerin çözümüdür. Demokrasi ise, her şeyin kapitalistlerin çıkarlarına göre şekillendiği tekellerin demokrasisidir. Kürt halkı için otonomi veya federasyon, diğer halklar için demokrasiyi savunan düşüncelere yabancı değiliz. Bu anlayışın asıl sahipleri on yıllardır Irak Kürdistan'ındaki mücadelelerini bu düşüncelerle ifade eden Barzani ve Talabani'dir. Düşünce tarzı milliyetçilik olunca, temelde farklılıklar olmuyor. Geçmişte mahkûm ettikleri Barzani ve Talabani'nin düşüncelerini bugün kendileri savunmaktadırlar. Mücadelenin sınırları ulusal taleplerle daraltılınca, bu düşünceleri anlamak mümkündür. Bu noktada HADEP'in barış şiarını yükseltmesi ve parlamento dâhil bütün araçları bu doğrultuda kullanmak istemesi anlaşılabilir. Geçmişte HEP'in SHP listelerinden aday olup meclise girmesi, bugün HADEP'in seçime girmesinin esas amacı oligarşiyle uzlaşma araçlarını güçlendirmektir. Amaç budur. Bunun dışında söylenen "Türkiye halklarının Partisiyiz, demokrasi, emek" vb. sözleri sadece asıl amaçlarını güçlendirmek için başvurdukları geçici propagandalardır.

Barış Bloku'na giren, destek olan, özellikle de barış blokunu oluşturan parlamentarist partiler, gruplar esasta, devrimci iktidar perspektifine sahip olmadıklarından, faşist iktidarın devrimci şiddete dayanarak yıkılmasını istemediklerinden parlamenter mücadele ile burjuva demokrasisinin sağlanması şeklinde devrimci olmayan bir yol izlemektedirler. HADEP'in barış düşüncelerinin hayata geçmesiyle burjuva demokrasinin oluşacağını düşlemektedirler. *"Kürt meselesi çözülmezse hiçbir sorun çözülmez"* derken bu savaştan başta burjuvazi olmak üzere halkın da ne kadar çok zarar ettiğini söylerken, adeta tekellerin istikrar arayışını çağrıştırmaktadırlar. İzlenen yol, parlamentarist ve düşünülen demokrasi burjuvazinin demokrasisi olunca HADEP'le birlikteliğin koşulları oluşmaktadır. HADEP, bu parlamentarist partilerin kitlelerle ciddi bağlarının olmadığını ve kendilerine gerekli oyu sağlayamayacağını bilmekteydi. Ama burjuva partileriyle işbirliğini geliştiremeyince, barış düşüncelerini daha etkili hale getirebilmek ve *"Türkiye solu da düşüncelerimizi savunuyor"* dedirtmek ve bu sayede "akan kan dursun" mesajını daha güçlü işleyerek, potansiyel toplayıp bunu oya dönüştürmeyi hedeflemiştir. Böylece Türkiye oligarşisine daha çok baskı yaparak uzlaşma sürecini hızlandırmak istemiştir. Ama ne yazık ki, HADEP'in tespitleri doğrulanmamış, Türkiye solu diye lanse ettiği, kitlelerle bir ilişkisi olmayan, kolay devrim hayalleri kuran bu burjuva demokrasisi savunucuları "Barış" şiarını oya dönüştürememişlerdir.

HADEP ve bloktaki diğer partiler barajı aşmak için burjuvaziyle aynı yöntemleri kullanmaktan çekinmemişlerdir. Başlangıçta *"parlamentoya umut bağlamışlar"* denmemesi için daha ihtiyatlı bir propaganda sürdürürken, kısa süre sonra baraj sorununu tekrar hatırlamış olacaklar ki, *"Kesinlikle baraj sorunumuz yoktur, yüz milletvekili çıkaracağız, yüzde on ile barajı aşacağımız kesin, bu seçim başka bir seçim"*; hatta hızını alamayan

bazı blok ortakları “25 Aralık sabahı yeni bir Türkiye doğacak, Türkiye’de 9 şiddetinde deprem olacak, halk iktidarı kurulacak” şeklindeki gerçek olmayan propagandaları dizginsiz bir şekilde yükselttiler. Diğer burjuva partilerinden yüzlerce, binlerce insanın nasıl sürekli HA-DEP’e geçtiğı, bütün demokratik örgütlerin, sendikaların, aydınların vb. vb. bloku desteklediğı ve artık Türkiye’de bir yanda Menzirlere’in cephesi, diğer yanda da barış cephesi olduğunu, bunun dışında başka da bir şey olmadığını, ya barış cephesi ya da Menzirlere cephesinin desteklenmesi gerektiğı, barış blokunu desteklemeyenlerin, devleti destekliyor anlamına geleceğı propaganda-larıyla demokrat, sol kamuoyu baskı altına alınarak, yönlendirilmeye çalışıldı.

Oy toplamak için her şey mübahtı. Mücadeleyle, sa-vaşla ilgisi olmayanlar, bedel ödemeyenler Türkiye solu adına lanse edilmiş, şehitlerimizin kanı, halkımızın acıları üzerine reformistlerin politika yapması sağlanmıştı. Bu gerçek dışı propaganda, her gün biraz daha artırılarak sürdürüldü. Parlamenteristler, parlamentoya girip Türkiye’nin makûs tarihini değiştirmeye ciddi ciddi inanır olmuşlardı. Basında ve MED TV’de, kendilerini Türk Solu olarak gören konuşmacılar, Türkiye devrim mücadelesinde ciddiye alınır hiçbir rolleri olmadığı halde, yüksek perdeden akıl satıyor, barış blokunu desteklemeyenleri devletten yana olmakla suçlayarak konuşuyor ve yazıyorlardı. Hatta bazıları kendilerini iyice kaybederek, bu bloku desteklemeyenlerin seçimlerden sonra “*varlıklarının sona ereceğı*” gibi sözleri sorumsuzca sarf edebiliyorlardı. Yalan ve abartı, gerçekte, kitlelerle ilişkisi olmayanların, güçsüzlerin başvurduğu yöntemlerdir. Burjuvazinin yöntemleridir.

Seçim bitti. Yaratılan kargaşa, belirsizlik ortamında görülmeyen, görülmek istenmeyenleri şimdi yeniden geriye dönerek düşünmekte fayda vardır. HADEP dâhil bloktaki bütün güçler, halka karşı bir sorumluluk duyuy-

yorlarsa söylediklerine, yazdıklarına dönüp tekrar bakmalıdırlar. **“Ne dedik, ne oldu?”** sorularına ciddi cevaplar vermelidirler. Bloktaki bütün güçler, halk kitlelerine parlamentoyu kurtuluş olarak göstermiş ve barajı aşip parlamentoya girmek için halk kitlelerine gerçek olmayan propagandalar yapmıştır. Tükenen, meşruluğu burjuvazi tarafından bile tartışılan, tutunacak hiçbir yanı kalmamış bu meclise girmek için adeta çırpınmışlar ama girememişlerdir. Meclise girdiklerinde ise, devrim olacağı hayalini yaymışlardır. Kimse yığınla söz arasından bir cümleyi alıp cımbızlamasın, bu onları kurtarmaz. Şimdi ise, *“mitingler bizi yanılttı”*, veya ne barış blokunda ne de onun dışında mücadele içerisinde adı bile olmayan birinin dediği gibi, *“Türk Solu seçimlerde oy kullanmamış da, bunun için seçimlerde nasıl çalışılacağını bilmiyormuş”* saçmalıklarıyla sorun açıklanamaz. “Zaman yoktu, baskın seçim oldu, yüzbinlerce insan seçmen listelerine kaydedilmemişti, baskı oldu vb. gerekçeler fazla inandırıcı değildir. Bütün bunlar bilinerek seçime girildi.

Yapay olarak Türkiye halkının öncüsü yaratılmak istenmiştir. Süren savaşla bir ilgisi olmayan, kitleler nezdinde meşruiyeti ve saygınlığı tartışılır olan birçok şahıs, HADEP listelerinden seçime girerek, Türkiye halkları adına konuşarak kendi yok oluşlarını engellemek, bu sayede meşrulaşmak istemişlerdir. Tabii, “meşruluk” ölçüleri, seçimlere ve parlamentoya girip girmemedir. Bu burjuva bakış açısı İHD’nin olup reformist bütün partilerin ortak anlayışı haline gelmiştir. Bu burjuva bakış açısından dolayıdır ki, dün parlamentoyu meşru görerek seçimlere katılan ve katılmayanlara büyük bir kibirlilikle burun kıvrıranlar; artık herkesin ezberlediği, yaşananları açıklamayan aktarmalar yapıp ders vermeye çalışanlar, şimdi barajı aşip meclise giremeyince, *“bu meclis meşru değildir”* demeye başladılar. Dahası; seçimin anti-demokratikliğinden, baskılardan, kendi yanlışlarından söz

etmektedirler. Çok açık ki; kendilerinin meclise girmesiyle meclisin meşruluğunu kabul edenlerin faşizmi hiç anlamadıkları, burjuva demokrasisini ise ne kadar anladıkları kuşkuludur. Ne Kürt ulusal haklarını savunanların ne de parlamenterist devrim hayalleri kuran bir kaç kişinin milletvekili seçilip meclise girmesiyle meclisin meşruluğu sağlanamaz. Meclisin meşru olup olmadığı halk kitlelerinin çıkarlarına göre oluşup oluşmadığı, buna uygun hareket edip etmediğine göre değerlendirilir. Meclis, bugün meşru değilse dün de meşru değildi. Yarın bir kaç HADEP'linin veya reformist bir kaç milletvekilinin meclise girmesiyle de meşru olmayacak ve meclisin faşist devlete hizmet eden niteliği değişmeyecektir. Halk kitleleri nezdinde hemen her şey belirsizleştirilerek bilinçler çarpıtılmak istenmektedir. "Meşruluk" tartışması devrimci bir partinin hareket tarzını belirleyen önemli bir olgudur. Kendilerinin meclise girmesiyle parlamentoyu meşru görenler, doğal ki; parlamentoyu meşru görmeyip yıkmak isteyen devrimcilere karşı devletle birlikte karşı duracaklardır. Bu tartışma özünde devlet ve devrim sorunun tartışmasıdır. Bütün bu gerçekler boğuntuya getirilerek gerçekler gizlenip, parlamenterist yol düşüncesi kitlelerde yeniden uyandırılmak istenmektedir.

Blok, seçimler öncesi söylediklerine yeniden bakarsa ağır bir yenilgiye uğradığını çok açık görecektir. HADEP'in seçimlere katılmasının esas nedenlerini bir yana bırakırsak; seçimlerden en güçlü parti olarak çıkacaklarını, en az yüz milletvekili çıkaracaklarını ve 25 Aralık sabahı farklı bir Türkiye kurulacağı sözlerini dikkate alırsak, bu söylediklerinin yakınından bile geçemedikleri görülmüştür. Blok, Kürt halkının oylarını çantada keklik gibi görmüştür. Ama gerçeğin bu olmadığını ancak, seçim sonrasında görebilmişlerdir. HADEP dışındaki partilerin hemen hiçbirisi, kendi güçlerine güvenerek bu seçime katılmamış, hepsi Kürt halkının oyları üzerinde çıkar hesapları yapmıştır. Hiçbirinin ciddi bir seçim kampan-

yası sürdürecektir ne niyeti, ne de gücü vardı. En önemlisi de, halk seçime katılan bütün partileri esasta birbirinden ayrı görmemiştir. Halkın tarih boyunca yaşadığı ve gördüğü gibi, vaatlerin meclise girince unutulacağını bilerek söylenenlere inanmamış, güvenmemiştir. Zaten söylemde burjuva partileri bütün cenneti halk kitlelerine veriyorlardı, blok da kitlelere yeni cennetler vaat eden yeni bir partiden öteye bir izlenim bırakmamış, güven vermemiştir. Kitleler bu sahte cenneti görmüşlerdir ve oy vermemişlerdir.

Blok partileri, kitlelerle ilişkileri olmadığını üstü kapalı da olsa ima ediyorlar. *“Mitingleri yanlış değerlendirerek, duygu ve coşkuyla oy sağlanamıyor”* diyorlar. Doğrudur. Kitleler sürü değildir. Mitinglere gelirler, izlerler, hatta birçok yerde devrimci harekete destek de sunarlar ama oy tercihine gelince düzen alışkanlıkları gereği kendi hesaplarını yapmayı da ihmal etmezler. İşte o kimilerinin dün küçümseyerek baktığı, **“Deniz, İbo, Çayan deneyip oylarını CHP’ye veriyorlar”** diye suçladığı gecekondu halkı böyledir. Daha doğrusu devrimci alternatif devasa yükselişini gerçekleştiremediği koşullarda, kitleler burjuvaziyle devrimciler arasındaki ikili tutumunu sürdürürler. Bloğa verilen birçok oy da bilinçli tercihler olmayıp düzen partileri karşısında ehvenişer görüldüğünden verilmiş oylar kabul edilmelidir. Blok, yalnız mitinglerdeki kalabalığa bakarak değil; çeşitli derneklerin, sendikaların, aydınların açıklamalarına güvenerek de yanlış hesaplar yapmıştır. Ülkemizdeki dernek ve sendikaların yöneticileri ve aydınların kitlelerle canlı, yönlendirici bağları ya çok zayıf ya da yoktur. Bu konuda hezimetin en büyüğünü ise, karşı devrimci İP yaşamıştır. *“Aydın ayaklanması olacak”* derken bütün balonları sönmüş, deyim yerindeyse rezil kepaze olmuşlardır. Blok da bundan etkilenmiş olacak ki, bol bol bloku destekleyen ilanlar yayınladı. Bir öğretim üyesinin dediği gibi, *“HADEP’İ destekleyeceğini ilan eden birçok aydın bi-*

le oyunu kullanmamıştır.”

HADEP'in, Kürdistan'da bazı kentlerdeki seçim sonuçlarını değerlendirerek, seçimden başarılı çıktıklarını göstermesi başarısızlığı gizlemeye yönelik bir çabadır. Başarı veya başarısızlık öne konulan hedef dikkate alınarak saptanır. Hedefin ortaya çıkan sonuç olmadığı herkes tartından biliniyor. *“Kürdistan'da Kürt halkının HADEP'i desteklediğini gösterdik”* türü yaklaşımlar ise, ciddi değildir. HADEP'in Kürdistan'ın genelinde küçümselemeyecek miktarda oy alacağı bilinmeyen bir olgu değildi. HADEP'in seçim konusundaki bugünkü açıklamaları ve seçim sonuçları üzerinde yapmak istedikleri ancak olumsuzluğun olumluluğa dönüştürülmesi veya çıkan sonuç üzerine neler yapılabileceğinin açıklaması olabilir. Blok'un diğer partileri ise, büyük şehirlerde Kürt oyları üzerinde ucuz zafer hesapları yapıp meşrulaşmak istemişler ama bu hesapları tutmayınca tam bir şok yaşamışlardır. Hayalleri çok büyüktü. Neredeyse Rusya'daki gibi solu yeniden ayağa kaldıracak ve herkesi kurtaracaklardı! Olmadı, hayaller gerçekleşmedi. Bunun Türkiye olduğunu unutmuş, Türkiye halklarını tanımamışlardır; mücadele gerçeğinden ise, habersizdiler. Bedel ödemededen hiçbir şey kazanılamazdı, seçim bile.

Blok, seçim için kurulmuş ve devrimci mücadeleye de bu gözle baktığından seçim dışında hiçbir şey düşüremez olmuştur. Bu nedenle kitlelerin seçime katılmadığı, sandığa gitmediği, bu seçimlerin ve meclisin meşru olmadığından haykırıldığı, kitlelerin bunun için sokaklara döküldüğü ve her türlü mücadele biçiminin kullanılarak kitlelerin harekete geçirildiği bir ortamı düşünmelidirler. Bunun için birliklerin, blokların oluşturulduğu ve kitlelerin mücadelesinin boyutlandığı, halkın burjuva partilerinden, meclisten, düzenden daha çok koptuğu koşulları düşünmelidirler. Bunu hayal edemezler. Etmediler. Çünkü bu tür bir mücadele anlayışları yok. Aynı kafa yapısı Gazi'deki halkın ayaklanmasını “provokasyon” olarak

görür. Halkın meşru mücadelesini kabul etmez. Aynı kafa yapısı meşruluğu düzen yasaları içerisinde mücadele olarak gördüğünden bütün burjuva partileriyle iyi geçinir, MHP'yi bile düşman olarak görmez. Geçmişlerinden küçümseyerek söz ederler; pişmanlık gösterirler, *“İşte bakın dün MHP'lilerin bölgelerinden geçemezdik, bugün arkadaşlarımız MHP'ye girip çıkabiliyor, her şey değişti”* derler. Kongrelerine MHP'lileri çağırırlar. Bütün bunları kendilerini burjuvaziye kanıtlamak için yaparlar.

Barış Bloku, halklarımızın mücadelesini geliştirmek, faşizme karşı, devrimci halk alternatifini oluşturmak için kurulmamıştır. Zaten devrimci alternatifte bu şekilde oluşturulanı az. Blok, *“faşist tırmanışı engelleme, MHP'nin gelişimini engelleme, bunlar karşısında barikat olma”* gibi TKP'nin eski tezlerini de yaymayı ihmal etmemiştir. Bu düşünceler tümünden yanlıştır; faşizmi MHP'den veya Menzir'lerden ibaret görmek, faşist devlet partilerini ve faşist devlet aygıtını gizlemekten başka bir işe yaramaz. Geline aşamada faşizmi MHP olarak göstermek, süregelen vahşeti sadece MHP'ye mal ederek devleti ve diğer faşist burjuva partilerini aklamak demektir; aklama aynı zamanda birlikte yönetmeyi, birlikte yaşamayı meşru görmek demektir. Faşizm olgusu içerisinde MHP belirleyici bir güç olmayıp, faşist burjuva partiler tarafından kullanılan bir güçtür, her dönem de böyle olmuştur. Kullanılmış, işi bitince bir tarafa atılmış, ihtiyaç duyulunca tekrar gündeme sokulmuştur. Faşist devlet böylece devletin tarafsızlığı demagogisiyle faşizmi gizlemeye çalışmıştır. Ama bugün artık kontrgerillanın devlet olduğu bütün unsurlarıyla açığa çıkmış bir gerçektir. Buna rağmen, faşizmi MHP ile özdeşleştirip *“MHP'yi geriletme, faşist tırmanışı engellemek”* gibi düşünceleri öne sürenler, faşist devletin kendini demokrat gösterme oyununun aleti oluyorlar demektir.

Seçimlerde başka bir tavır da, hemen her seçimde bağımsız aday çıkarma taktiğine başvuranlardı. EP Giri-

şimcileri ve bir kaç siyasi yapı bazı bölgelerde bağımsız adaylar çıkarmış ama her zaman olduğu gibi, hiçbir olumlu sonuç yaratamamışlardır. Her ne kadar EP Girişimcileri “*amacımız meclise girmek değildi, oy önemli değildir*” diyorlarsa da, bir yandan da birkaç yüz oyluk sonucu değiştirmek için iptal edilen oyları kendi hanelerine yazmayı ihmal etmiyorlar. EP Girişimcileri de burjuva propagandasından fazlasıyla etkilenmiş ve HADEP gibi, abartılı gerçek dışı propagandaya başvurarak kitlelerin kendi adaylarına büyük ilgi duyduğunu, hatta bazı yerlerde kendi adaylarının çok etkili olduklarını yazabilmişlerdir. Çıkan olumsuz sonuca karşın EP Girişimcilerinin işçi sınıfı içinde en büyük güç olduklarını, hatta işçi sınıfının EP’nin kurulmasını büyük bir istek ve coşkuyla beklediği tespitlerini rahatlıkla yapıp, yazabiliyorlar. Hem de sağı solu suçlamayı ihmal etmeden bu işi yapıyorlar.

Atılım ise, başlangıçta bilinen bağımsız adaylar taktikini savunmuş; blokta yer almayacaklarını söylerken bir yandan da Barış Bloku’na aday vermiştir. Bu çelişkili durum blok içerisinde “tutarlı” bazı adayların desteklenebileceği yaklaşımlarından, bağımsız adaylarını da çekerek bloğu destekleme çağrılarına dönüşmüştür. Bloku desteklemek için yaptıkları çağrılarında barış kısmı çıkarıldığında geriye farklı fazla bir şey kalmamıştır. Atılım, bu seçimde esas olarak kendi adayını meclise sokmak için çalışmış ve kendi adayları lehine EP Girişimcilerinin adaylarını çekmesini isteyecek kadar seçime angaje olmuştur. Atılım, Barış Bloku’nun abartılı propagandasından etkilenecek, bloğun barajı aşacağına inanmış ve bu fırsatı değerlendirip meclise milletvekili sokmak istemiştir. Bu tutarsızlık olup Atılım’ı faydacılığa sürüklemiştir. Atılımcı arkadaşlar, reformizmi eleştiren söylemlerine rağmen, reformist çevrelerden etkilenmektedirler. Atılım’dan arkadaşların seçim taktiklerini ve sonuçlarını daha gerçekçi değerlendirmeleri gerektiği açıktır.

Faşizme ve emperyalizme karşı olan, faşist iktidarın yıkılmasından yana olan ilerici, demokrat, anti-faşist, anti-emperyalist, devrimci bütün güçlerin birlik, blok, platform, cephe v.b adlar altında mücadele için birleşmeleri gerektiğini kimse reddedemez. Bu gereklidir, hem de her zamankinden daha çok gereklidir. Ama nasıl ve ne için sorularına doğru cevap verilmezse, bu doğru cevaplar etrafında mücadeleyi hedefleyen örgütler oluşturulmazsa, kurulacak her birlik kısa sürede yıkılmaya mahkûmdur. “Barış Emek ve Demokrasi Bloku”, HA-DEP’in seçimlerle ilgili politikalarına hizmet etmek için kurulmuş ve yine bu amaçla barış politikalarını güçlendirmek için sürdürülmek istenmektedir. Devrimci demokrat birliklerin temel ölçüsü, seçimlere katılıp, meclise girme veya oligarşiyle “barış” sağlama düşünceleri olamaz. Birlikler, yasal, yasadışı, silahlı ve silahsız her noktada geliştirilebilir. Meşruluğun kıstası ne meclis ne de yasallıktır. Devrimci birlikler, düzenle uzlaşmayı değil, çatışmayı ve halk hareketini daha da yükseltmeyi hedefler. Birlik için gerekli olan kriterler çoğaltılabilir, ama şimdilik gereksiz. Birlik için temel ölçü, barış ve burjuva demokrasisi değil, devrim olmalıdır. Bugünkü ihtiyaç, genelde Devrimci Halk Cephesi, özelde ise devrimci demokrat veya anti-emperyalist, anti-faşist, birlik- blok veya Cephedir. Küçük hesaplardan, dar düşüncelerden çıkılıp Türkiye halklarının çıkarları esas alındığında bunların hayata geçmemesi için hiçbir neden yoktur.

Provokasyon Teorileri Karşı Devrime Hizmet Ediyor

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 27 / Tarih: 13 Ocak 1996

1 2 Mart 1971, 12 Eylül 1980 öncesi 1984'te, 1989'da ve günümüzde provokasyon teorileri bolca yapılıyor. Sağdan sola kadar, birçok küçük burjuva aydını, örgüt ve devleti doğrudan savunan kesimler, devrimci bir kalkışı ve iktidar mücadelesini ifade eden her silahlı gelişme karşısında hemen hemen aynı kelimelerle, aynı cümlelerle provokasyon üzerine teoriler döktürmüşlerdir.

Büyük 1971 silahlı devrimci çıkışı gerçekleşince TKP'den TİP'e tüm reformistler ve oportünist kesimler devletle birlikte bu çıkışa karşı durmuş, provokasyon teorileri üretmişlerdir. Devlet, tüm gücüyle devrimcileri imha etmeye çalışırken, soldan saldıranlar da, silahlı eylemlerin oligarşinin ve emperyalizmin işine nasıl yaradığını, bu çıkışların devrimi engelleyeceği, hiçbir sonuç getirmeyeceği sözleriyle, ihbarla karışık devrimci harekete karşı durmuşlardı. Hatta hızını alamayan TKP refor-

mistleri devrimcileri doğrudan ihbar etmekten çekinmedi.

Oligarşinin de, bu sol kesimlerin de tek amacı rejimin “istikrarını” korunmasıdır. Devletin istikrarını korumak, işbirlikçi tekellerin ve emperyalizmin devletini korumak demektir. Denebilir ki reformist sol, devrimi ve halk kitlelerini değil, devleti ve tekelleri düşünmüştür. İstikrarın bozulması, devletin daha büyük bir krizi yaşaması, toplumsal bir altüst oluş, devrim ve karşı devrimin saflaşması, onların varlık şartını ortadan kaldıran bir olgu olmuş ve bu temelde karşı saldırıya geçmişlerdir. Bu düşüncelerin sahipleri geçen zaman içerisinde hemen her konuda devletle birleşmiş, emperyalizme ve oligarşilere övgüler düzmüş ve günümüzde bunların büyük çoğunluğu siyasi arenadan çekilmiştir.

Devlete başkaldırmak, ihtilalci bir yola girmek, düzenden kopmak ve düzenin temel dayanaklarını ortadan kaldırmak, halk kitlelerinin kurtuluşunun önünü açacak yöntem ve taktiklerle savaşmak demektir. Oligarşiyi ve emperyalizmi doğrudan karşıya almak demektir. Düzen-den kopuşu her yönüyle gerçekleştiremeyenler, bunu bilince çıkartamayanlar, 12 Mart sürecinde silahlı eylem içerisinde yer alsa da oligarşinin imha operasyonları karşısında paniklemiş; devrimci şiddetin karşıdevrimci şiddeti de doğurduğunu gördüğünde oligarşiye secde ederek emperyalizme övgüler düzüp af dilenmişlerdir. Bugün bu şahıslar devletin istikrarından yana olup, istikrarı bozan, devlete ve emperyalizme karşı olan hemen her şeye karşıdırlar. Sol görünüm altında hala sürdürmeye çalıştıkları insan hakları, demokrasi, emek v.b söylemler esas olarak reformist tercihleri olan burjuvazinin de reddetmediği, emperyalizmin karşı çıkmadığı yeni dünya düzenine uygun söylemlerdir. Bu düşüncelerin sol adına piyasaya sürülmesi silahlı mücadelenin gelişimini engellemek içindir. Ve oligarşi bu kesimlere dokunmamak için büyük bir özen göstermekte, hatta önlerini açmak için

de gereken her şeyi yapmaktadır.

1975’lerden sonra devrimci hareketin yeniden toparlanmaya başlaması ve bu doğrultuda adımlar atması, başta CHP kuyrukçusu TKP olmak üzere birçok sol kesimi rahatsız etti ve yeniden “provokasyon” teorilerini ısıtmaya başladı. Sözler, örnekler hep aynıydı. Ayrıca çokbilmişlerdi, görmüş geçirmiş ve yaşamışlardı. Onlara göre her şey emperyalizmin ve devletin bir oyunuydu. Bu teoriler burjuvazinin dilinde ise “*dış güçler gençleri aldatarak kullanıyor*” oluyordu. 1978, 80’lere gelindiğinde devrimci hareket devlete ve onların uzantısı sivil faşistlere karşı verdiği mücadelede büyük mesafeler kat etmişti. Genel olarak sol, iktidar alternatifi bir mücadele yerine, oligarşinin çizdiği sınırlar içerisinde kısır bir demokratik muhalefet olmayı seçerken, devrimci hareket doğrudan devleti hedefleyen silahlı mücadele çizgisiyle, solun kendine layık gördüğü ve statü haline gelen **kısır demokratik muhalefet olmayı seçerken**; devrimci hareket doğrudan devleti hedefleyen silahlı mücadele çizgisiyle, solun kendine layık gördüğü ve statü haline gelen **kısır demokratik muhalefet olmayı reddederek**, devlete savaşı açmıştır.

Faşist terörle halk kitlelerini sindirip mahalle ve köyleri denetim altına almaya çalışan faşistlerin bu taktiğini bozmak için hemen her alanda yoğun bir savaş verildi ve faşistlerin beklemedikleri zamanda üst düzeyde darbeler vurularak yeni yeni katliam planları bozuldu; moral yitimine uğradılar ve böylece oligarşinin sivil faşistler aracılığıyla uygulamak istediği halk kitlelerini teslim alma taktiği bozuldu. Keza, işkencenin, ölümlerin her geçen gün çoğaldığı ve devletin “*sağ sol çatışıyor*” demagojisiyle kitleleri aldatıp devlete “*tarafsız rol*” biçme oyununa karşı, doğrudan devletin karakolları, eski bir başbakanı, işkenceleri hedef alındığında solun tavrı yine aynı olmuş; provokasyon teorileri her tarafı sarmış, bu eylemlerin cuntaya davetiye çıkaracağı, kitleleri sindirece-

ği kehanetlerinde bulunmuşlardır. Hatta bazıları, sıradan burjuva köşe yazarları gibi yorumlarda bulunmuş, bu eylemleri devrimcilerin yapamayacağı, gizli servislerin parmağını aramak gerektiği gibi abuk sabuk yaklaşımlarda bile bulunmuşlardır. Bu kafa yapıları 12 Eylül'den sonra ise, faşizmin mahkemelerinde kendilerinin devlete karşı olmadıklarını, devlete karşı savaşmadıklarını göstermek için, devletle devrimciler arasında "tarafsız" bir görünüm sergileyerek devletin affına mazhar olmak için her türlü eğilip bükülmeyi maharetle gerçekleştirdiler. Oligarşinin cuntaya neden başvurduğuna cevapları ise, sağ ve sol terörün tırmandığı ve demokrasinin elden gideceği düşüncesi idi. Bugün hala sol adına ahkâm kesen bazıları da sağ ve sol terörist eylemlerin sonucu cuntanın geldiğini, kendilerinin ise, bu eylemlerle ilgilerinin olmadığını, tersine kınadıklarını açıkça ve resmen söyleyebilmişlerdir.

Şu açık ki, devrimcilerin oligarşi karşısındaki tutumları düşman gördükleriyle aynı paralele düşme olamaz. Devrimci hareketin eylemleri, taktikleri eleştirilebilir. Ama düşman karşısında, devlete karşı mücadele eden hiçbir örgüt ve kişiye karşı devletle birlikte tavır alınmaz. *"Bizim onlarla bir ilgimiz yok"* denemez. Tersini yapanlar hangi gerekçelerle ortaya çıkarlarsa çıksınlar, devlet icazetinde bir devrimciliği savunuyorlar demektir.

1984'de Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla PKK'nin silahlı çıkışında da -istisnalar hariç- bütün sol kesimler bu hareketin provokasyon olduğu, terörizm olduğu, Kürt halkına katliam getireceği teorilerini yüksek sesle söylemekle kalmıyor, PKK'ye açıkça tavır alıyorlardı. Tavır almak, devletle birlikte olmaktı. Bugün ise, bunları hatırlamak bile istemiyorlar.

1989'dan sonra devrimci hareketin yeniden atılıma geçmesi, 12 Eylül'ün yılgınlık ve yorgunluk etkilerinin sürdüğü koşullarda, halk düşmanlarından hesap sorulması, dünyada "sosyalist" sistemin yıkılmasıyla ortaya

çıkan büyük inançsızlık karşısında doğrudan devleti hedefleyerek silahlı mücadelenin başlatılması ve Marksizm-Leninizmin savunulması önemli bir gelişmeydi. Özellikle de 12 Eylül yığınlarının yenilgi psikolojisini aşmadığı ve bunu ideolojik, psikolojik, felsefi ve ahlaki olarak dalga dalga kitlelere ve genç devrimci kuşaklara yaymaya çalıştığı yıllarda oligarşiye ve emperyalizme bayrak açarak, vurmak ve yığınlık teorilerini yerle bir etmek kaçınılmaz bir görevdi.

Öyle ki; 12 Eylül'den sonra birçok grup, örgüt ve kişi geçmişte yaptıklarını inkâr ederek neye hizmet ettiği belirsiz, "bireyi" esas alan, devrimciliği aşağılayan düşünceleri savunmaya başlamış ve bunları sola hâkim kılmak istiyorlardı. Burjuvazinin çok hoşuna gittiği ve teşvik ettiği bu akımları ortadan kaldıracak, etkisini yok edecek ve devrimci gelişmenin önünü açacak, silahlı devrimci pratiğin örgütlenmesi ve geliştirilmesi idi. Elbette, bu devrim kaçkınları, kendi statülerini sarsacak, düzenin izin verdiği kadar bir "solculukla" derneklerde, vakıflarda ve legal partilerde işçi sınıfı ve halk adına nutuklar atarak yaşamayı isteyecek ve bu statünün bozulmasına karşı olacaktı. Devrimci olmak iddiasındaysak, gerek oligarşinin, gerekse oligarşinin bu uzantılarının statülerini her yönüyle kırmak ve dağıtmak gerekliyordu. Bu gruplar, silahlı eylemler ve silahlı kitlesel hareketler doğrudan devleti hedeflemiyorsa ve üst boyutta politik sonuçlar yaratmıyorsa çok rahatsız olmaz. Ne zaman ki, silahlı eylem çizgisi politik sonuçlar yaratır ve gündemi belirleyen duruma gelirse; oligarşinin sözcülerinden, emperyalizme ve bu kesimlere kadar hepsi koro halinde "provokasyon, istikrar" diye yeri göğü inletirler.

1989'dan sonra hareketimizin silahlı mücadelesinin, Kürt halkının kasapları Hulusi Sayın, Temel Cingöz, İsmail Selen ve daha birçok halk düşmanını ortadan kaldırması karşısında aynı teorileri tekrarladılar; "provokasyon" ve "terörizm" edebiyatı daha çok TKP ve çevresine

mal olduğu için birçok sol kesim bu teorileri utangaçça öncü savaşı eleştirisi altında sunmaya çalıştı. Sözüm ona öncü savaşının kitlelerden ne kadar kopuk olduğu, kitleler adına devrim yapmayı düşündüğümüz, bu eylemlerin kitleleri eğitmediği vb. 25 yıldır dinlediğimiz kitlelerle, ülke gerçeğimizle ve dünya görüşümüzle ilgisi olmayan bu teorileri aynı örneklerle tekrar tekrar anlatmakta ve yazmakta ısrar ettiler. Kuşkusuz, hayat onların bu teorilerine göre gelişmediği gibi öncü savaşının da onların anladığı gibi olmadığı çok açıktır. 25 yıldır öncü savaşı konusunda gerçeikle ilgisi olmayan propagandalar yapan ve kitlelerden kopuk olduğu düşüncelerini ileri sürenler, işçi sınıfını ve halkı kendi tekellerinde görenler, ne yazık ki, bütün üst perdeden söylemlerine rağmen kitlelerle ciddi hiçbir bağ kuramamışlardır. Buna karşın bu teorilerinden hiç vazgeçmemişler; kâh devrimci hareketin işçi sınıfını değil de küçük burjuvaları, gecekondu yoksullarını örgütlediğini söylemiş, kâh yok olduğumuzu iddia etmiş ama bir türlü istedikleri sonuca ulaşamamış olacaklar ki, küçük burjuva devrimciliğin eleştirisi diye yüzlerce sayfa yazmaktan kendilerini alamamışlardır.

1996'ya geldiğimizde bu sözünü ettiğimiz sol cenahta yine değişen fazla bir şey yoktur. Hatta diyebiliriz ki, provokasyon ve terör edebiyatı belirli kesimlerde daha çok gelişmiş ve bir yol ayrımına gelmişlerdir. DHKC savaşçılarının Sabancı Holding merkezini basması ve cezalandırmalar yapması, oligarşi ve emperyalizmden önce solun bu kesimlerini endişelendirmiştir. Her zamanki alışkanlıklarıyla adeta refleks halinde “provokasyon ve terörizm” teşhisini koyuverdiler. Biraz daha ihtiyatlı olanlar daha usturuplu teoriler için beklemeyi seçtiler. Ama, sonuçta, bu saldırının nasıl oligarşinin işine yaradığını, nasıl kitle mücadelesini geriletmediğini narodnizm, popülizm, ittihat terakkilik v.b örneklerle açıklamaya başladılar.

Bu anlayışın temelleri düzen içi solculukta saklıdır.

Her Şeyden önce bu anlayış sahipleri faşizme karşı mücadelenin devrim sorunu olduğu gerçeğini inkâr etmiştir. İktidar sorunları yoktur. Leninizmin Devlet ve İhtilal teorisini tümden reddetmiŐlerdir. Savundukları demokrasi ve insan hakları ise, sınıfsallığı ve halkı esas almamakta, burjuvazinin kabul ettiği oranda tüm sınıf ve tabakaların uyum içerisinde yaşadığı sömürü ve zulmün sürdüğü ve artık emperyalist dönemde hiçbir geçerliliği olmayan burjuva demokrasisidir. İktidar mücadelesini esas almadıklarından kendilerine burjuva demokrat muhalefet rolünü seçmişlerdir. Bütün hayalleri legal partileriyle düzende kurumlaŐmak ve CHP'nin oylarını toplayarak meclise girmektir. Özetle; lafızlar kısmen farklı olsa da artık her Şeyiyle tükenen sosyal demokrasiye sol görünümle yeniden kan vermek ve canlandırmak istemektedirler. Hiçbir devrim, egemen güçler yönetemez duruma düşmeden ve halk kitleleri de artık bu Şekilde yönetilmeye karşı çıkmadan gerçekleşemez. Reformist sol, devletin istikrarsızlığının derinleşmesini, burjuvazinin yönetemez duruma düŐmesini istememektedir. Onlar, tüm söylemlerinde emperyalizm damgalı burjuvazinin “istikrar sağlama” arayışlarına, proje üretmek için çalıŐmakta ve tekellere akıl vermektedirler. Halk kitlelerinin devrim ve karşı devrim cephesi etrafında saėlaŐmasını ve iktidar için savaşmasını hiç istemezler.

Devrimcilerin görevi; oligarşinin var olan krizini daha da derinleştirmek, devletin halk kitlelerine yönelik politikalarını bozmak, halk kitlelerini devrim cephesine akıtmak için moral ve güven vermek ve bu doğrultuda politik sonuçlar yaratmaktır. Devrimin ve halk kitlelerinin lehine olan bu gelişmeler, burjuvazinin ve reformist solun çıkarına değildir. Sabancı Merkezine yapılan saldırıdan sonra politikayla az çok ilgisi olan veya düşünmesini bilen herkes görmüştür ki, oligarşi hiç beklemediği anda büyük bir darbe yemiş ve ne yapacağını ŐaŐırmıŐtır. Devletin acizliği, çaresizliği ve devrimci iradenin stnl-

ğü, kararlılığı çok çıplak bir biçimde görülmüştür. Oligarşi bu saldırının etkilerini azaltmak için bütün yayın organlarını harekete geçirmesine rağmen, olumlu sonuç alamamış, hatta karşı propaganda yaptıkça daha da batmıştır. Ne seçimlerin, ne de yeni hükümet girişimlerinin istikrarsızlığa çare olamadığı koşullarda, Sabancı Holding merkezinin basılması karşı devrim cephesini zayıflatmış ve halk kitleleri faşizmin vahşeti karşısında devrimci adaletin de olduğunu görmüştür. Oligarşinin kendi içerisinde çelişkileri biraz daha artmış, emperyalistler işbirlikçi tekellerle sürdürdükleri ilişkileri yeniden gözden geçirmek zorunda kalmışlardır. Oligarşinin emperyalistlerle işbirliği ilişkilerine darbe vurulmuş ve emperyalistlerin ellerini kollarını sallayarak ülkemiz servetlerini ve emeğini kolayca sömüremeyeceklerini görmüşlerdir. Oligarşinin planları bozulmuştur.

Devletin Sabancılar düzenlediği tören ancak devlet başkanlarına düzenlenir. Keza, emperyalistlerin gösterdikleri ilgi ve tüm devlet erkânının ayağa kalkışı olağanüstü toplantıları, açıklamaları devrim korkusunun ifadeleridir. Katledilen, işkence gören, kaybedilen, açıkça infaz edilen ve cezaevlerinde öldürülen tutsaklarımızla ilgili hiçbir girişimde bulunmayan devlettir. Devlet, “öldürürüm, cenazelerini de kaldırmam, cenaze kaldırmak isteyenleri de katlederim” diyerek büyük bir pervasızlıkla halk kitlelerine korku salmaya çalıştığı bu koşullarda Sabancı eylemi, oligarşinin katliam ve baskıyla halk kitlelerinin kurtuluş savaşını engelleme taktiklerine karşı verilmiş en iyi cevaptır. Artık sokaktaki insanın da, şimdiye kadar susmayı tercih eden bir kısım aydınların da yavaş yavaş gördüğü gibi bu devlet her şeyiyle gayri meşrudur. Bu sistem içerisinde hak ve özgürlük aramak olanaksızdır.

Provokasyon ve terörizm iddialarını sürdürenler halk kitlelerine kurtuluş yolunu göstermiyorlar. Faşizmin her türlü şiddeti karşısında susmayı veya çörekledikleri bir-

kaç dernek, sendika ve vakıfların basın açıklamalarıyla veya katillere iek vererek, kongrelerine çağırarak katliamları engelleyebileceklerini ve faşizmi yenebileceklerini söylemektedirler. Bu tutum tam bir sahtekârlık olup, oligarşi adına devrim mücadelesini engellemektir. Onlar, faşizmin tutsaklarımızı bile katletmeye başladığı, burjuvazinin halk kitleleri nezdinde hiçbir meşruluğunun kalmadığı koşullarda, faşizmin şiddetine cevap vermemizi, halkın misilleme hakkını kullanmamasını istiyorlar. Adaletten anladıkları düzenin adaletidir. Başka bir adalet tanımak istemiyorlar. Böylece oligarşinin daha çok öldürmesine yeşil ışık yakıyorlar. Sistemi savunduklarından, sistem dışına çıkmak istemediklerinden, burjuvazinin “yasal yollarla mücadele edin” sözlerini farklı biçimde onlardan da duyuyoruz. “Şiddetle bir sonuç alınmaz” derler. Peki, neyle alınır? Bunun cevabı çok açık değildir ama istedikleri, devlete karşı silahla mücadele edilmemesi, devletin çizdiği sınırlar içerisinde yasal mücadele yapılması ve onların deyimiyle “her türlü şiddet eylemine karşı” olmaktır. Onlara göre düzen sınırları dışına çıkan her türlü eylem provokasyondur ve düzenin işine yarar. Nasıl yaradığı meçhuldür. Tespitleri, özüm yolları basit ve kendiliğindencidir. Faşizmin savaş taktiklerini anlamak istemediklerinden, süregelen katliamları hükümetlerin “gündemi değiştirmek” için başvurduğu taktikler olduğunu öne sürerler. Dolayısıyla katliamlara, her türlü baskıya, onursuz bir yaşam dayatılmasına karşı, meydan okuyarak, ölümü göze alarak direnmeyi de “provokasyona gelme” olarak nitelerler.

Dikkat edin, bu kesimler tutsakların evrensel boyutta, kahramanca çatışıp direniş destanları yaratarak şehit oldukları Buca, Ümraniye ve birçok cezaevindeki barikat direnişleri konusunda dahi ya tümünden sessiz kalmış, ya nı başındaki katliamı resmen seyretmiş ya da klasik burjuva partileri gibi “kınama” mesajları yayınlamışlardır. Taraf değillerdir, dıştan bir güç gibi sadece kınıyorlar.

Devrimci olmak, ilerici, demokrat, anti-faşist olmak taraf olmaktır. Taraf olmak, düşmana karşı birlikte savaşmaktır. Onlar direnenlerle, savaşanlarla birlikte olmamışlardır. Onlara göre her şey gündemi bozuyor. Oligarşi, provokasyonlar düzenliyor, devrimciler provokasyona geliyor ve bir türlü büyük hayallerini gerçekleştiremiyorlar. Ne yazık ki, ne oligarşi onların düşündüğü gibi hareket ediyor ne de oligarşinin savaş taktiklerine karşı devrimciler taktiksiz kalıyor. Şiddet şiddeti doğurur, bu kaçınılmazdır.

Karşı devrimin şiddeti karşısında susmak, cevap hakkını kullanmamak, oligarşinin halk kitlelerini katliamlarla, kayıplarla teslim almasına izin vermektir. Halka karşı olmaktır.

Bütün devrimci, demokrat, anti-emperyalist, anti-faşist, sol iddiasında olan herkes, bu savaş desteklemek zorundadır. Reformistler, provokasyon teorisyenleri artık bu bayatlamış ve hayatın gerçekleri karşısında hiçbir şey ifade etmeyen yaklaşımlardan vazgeçmelidir. Gerçekleri görmek için çok karmaşık teorilere gerek yoktur. Oligarşinin ve emperyalizmin yaklaşımlarına bakın gerçekleri görürsünüz. Ya oligarşiden ve emperyalizmden yanasınız, ya da devrimden. Bizim devrim yolumuzu, yöntemlerimizi eleştirebilirsiniz ama devrimcilik iddiasındaysanız oligarşiyle aynı paralele düşmemelisiniz.

Bugün, Türkiye devrimini geliştirmek, halk kitlelerini daha çok mücadeleye katmak, katliamların, kayıpların, zulmün önüne geçmek; oligarşiye ekonomik, politik, askeri her alanda güçlü darbeler vurmakla mümkündür. Kendinizce uydurduğunuz ve yıllardır hedef tahtasına koyduğunuz öncü savaş eleştirilerinden de vazgeçin. Savaşımız yıllardır ortadadır ve sizin teorileriniz hiçbir zaman kanıtlanmamıştır. Kitleler adına devrim yapacağımızı söyleyenler; bir türlü kitlelerle kaynaşamayan, görüşleri hayatın içerisinde hüsrarla sonuçlanan grupların bu saçma görüşlerini bize mal etmişlerdir. Savaşımız po-

litik, askeri, ekonomik, demokratik her alanda her türlü mücadele biçimiyle sürmektedir. Silahlı mücadele gerçeğini anlayamayanların, reformistlerin bu gerçeğini anlayabilmesi için kitlelerin içerisine girmeleri ve hayatı çıplak haliyle görmeleri yeterlidir. Kitleler, vakıflarda, derneklerde yapılan basın açıklamalarıyla tanınmaz. Halka kulak verin. Halk, size rağmen korku duvarını aşıyor ve devrimcilerin ölümü hiçe sayarak sürdürdükleri mücadeleden güç alarak adalet istiyor, yollara dökülüyor, çatışıyor. Binlercemizi daha katledecek, kitlesel katliamlara yönelebileceklerdir. Savaşın gerçeği budur. Sorun bu savaşı derinleştirmek, halk kitlelerine alternatif göstermek ve karşı devrimci şiddeti, devrimci şiddetle göğüsleyerek savaşı tırmandırmak ve halkı bunun etrafında cepheleştirerek savaştırmaktır. Giderek karşı devrim ve devrim cephesi netleşecek, herkes buna göre yeniden saflarını seçecektir. Bu netleşme ve saflaşma çok uzak değildir. Faşizm, katliam işkence, kayıp ve tutsaklık politikalarıyla artık sonuç alamıyor. Her katliamdan sonra, kitleler daha büyük oranda ayağa kalkıyor, daha çok radikalleşiyor. Mücadele tutsaklık koşullarında ve hayatın her alanında farklı taktikler üreterek, radikalleşerek büyüyor. Neredeyse hiçbir katliam cevapsız kalmıyor. Kitleler, aydınlar, çeşitli demokratik örgütler, sendikalar artık her şeyiyle teşhir olmuş devletin katliamları karşısında sessiz kalamıyor. İşte gelişmeler bu doğrultuda sürerken provokasyon ve terörizm edebiyatı mücadeleyi engellemeye, halk kitlelerinin bilinçlerini çarpıtmaya hizmet etmekten başka bir işe yaramıyor.

Oligarşi, gelişen devrimci mücadele karşısında öylesine bir çaresizlik içerisinde ki, tutsakları katlederken, tutsakların direnişleri bütün ülkeyi ayağa kaldıracak sonuçlar doğurmaktadır. Oligarşi cezaevlerini tutsaklara yer bulamayacak kadar doldurmuştur. Ama mücadele yükselmeye devam ediyor. Halk kitleleri, bu ve diğer mücadelelerden derinden etkileniyor. Gelecek, bağım-

sızlık, demokrasi ve sosyalizm bu savaşın içerisinde şekilleniyor ve belleklere kazınıyor. Bu savaştan etkilenmeyen, etkilenmemek için gözlerini kapatarak kendi önlerine barikat kuran reformistler vardır. Şu veya bu biçimde ya bu savaşa dahil olacaklar, ya da şiddete karşı olma ve provokasyon teorileriyle Gazi Ayaklanmasında olduğu gibi gerici konuma düşüp devletle birlikte, devrimci gelişmenin karşısına duracaklardır.

Şimdi kitlelere daha çok gitmek, kitleleri gelişmeler konusunda aydınlatmak ve kitlelerin hak ve özgürlük hareketlerini örgütlemek, kendiliğinden olanların önüne geçmek ve yönlendirmek zorundayız. Silahlı eylem; hiçbir mücadele biçimini küçümsemeden, ekonomik, demokratik, ideolojik ve politik mücadelenin silahsız her türlü biçimi de, yaratıcı bir şekilde hayata geçirildiğinde kitleleri süratle devrim saflarına katma işlevini görür. Bütün bunları yaparken kanıksanmış yöntemlere çakılı kalmamak, yaratıcı olmak, doğru ve iyi olanı bulmak, bizde yoksa araştırmak gerektiğinde başkalarından almak görevimiz olmalıdır. Mücadele yöntemlerimiz konusunda hiçbir konuda belirlenmiş kalıplara bağlı kalmadan “şuna ters düşer miyiz, şunlara benzer miyiz” düşüncelerine kapılmadan, mücadeleyi geliştireni temel alarak yaratıcı olmalıyız...

Bir Eylem, Açığa Çıkan Yüzler ve Zehir Hafiyeler

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 28 / Tarih: 20 Ocak 1996

1 2 Eylül 1980 öncesi sosyalist ve kapitalist sistem bloklaşması sürerken, gündemi belirleyen etkili bir eylem karşısında bu bloktaki çeşitli unsurlar, “KGB veya CIA’nın işidir” diye yorumlar yaparlardı. Sovyet yanlıları kendileri dışında uydusu olmayı kabul etmeyen ve bağımsız bir çizgi izleyen devrimcilerin eylemlerini de genellikle CIA’nın yönettiği, desteklediği veya teşvik ettiği eylemler olarak değerlendirirdi. Ve bu bakış açısıyla çeşitli eylemlere goşist, anarşist, terörist damgası vurarak mahkûm etmek isterdi. Aynı zamanda eylemin gerçekleştiği ülke hükûmetine ve uluslararası boyutta da eyleme karşı olduklarını açıklarlardı. Böylece eylemcilere karşı hükûmetlerin her türlü baskı politikasını meşrulaştırmış olurlardı. Sovyetler Birliği Komünist Partisi, kendi çıkarlarına aykırı gördüğü veya emperyalist kampla ilişkilerini bozacak, dengeleri sarsacak devrimci gelişmeler karşısında genellikle tavır alarak devrimi bas-

tırma yolunu seçmiştir. Bazı farklılıklara karşın, Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi de esas olarak bu temelde hareket etmiş, devrimlere bu politik tutum açısıyla yaklaşmışlardır. Politikaların özü, kendi çıkarları ve o süreçteki gündemleridir. Örneğin, AEP 12 Eylül Cuntasını desteklemiş ve faşist cuntaya, milli burjuvazinin iktidarı diye övgüler dizmiş vs bu süreçte cuntaya karşı savaşımlara da terörist diyebilmiştir.

CIA ise, Sovyetler Birliği ile uzaktan yakından ilgisi olmayan eylemlilikleri KGB faaliyeti olarak değerlendirerek her fırsatta SBKP'yi suçlamış, bu tür eylemlerin KGB eli ile örgütlendiği propagandasını tüm dünyaya yaymıştır. Kuşkusuz, gerçek bu değildi. Ama gerek SBKP gerekse Amerikan emperyalizmi, bu bloklaşma içerisinde her şeyi birbirine karşı kullanarak üstünlük sağlamayı amaçlıyorlardı.

SBKP'nin geçmişte ülkemizdeki temsilcisi TKP idi. SBKP'nin izin verdiği kadar bir mücadeleden yanaydılar. Silahlı eylemin her türünü goşistlik, teröristlik olarak adlandırırlardı. Oysa "Mao'cu bozkurt" olarak nitelendirdikleri ÇKP yanlılarına karşı tereddütsüz silah kullanıyorlardı. 12 Mart 1971 silahlı mücadelesini de goşist olarak adlandırmaktan çekinmediler. '74 sonrası yeniden toparlanma ve faşizme karşı mücadeleyi de provokasyon, terör ve goşizm olarak gördüler. Onlara göre, sendikalarda, derneklerde örgütlenmek, ekonomik-demokratik mücadele vermek ve ülkeye demokrasi getirecek olan CHP'yi desteklemek gerekiyordu. "Faşizme Geçit Yok" sloganlarının içeriği esas olarak CHP'nin desteklenmesiydi. TKP ve benzerleri, bu politikalarını değiştirecek, buna engel olacak her şeye karşıydılar. Sivil faşistlerin saldırılarına karşı yapılan silahlı savunmaya bile karşıydılar. Öyle ki, faşistler devrimci ve yurtseverleri katlettiğinde sadece cenazelerini kaldırıp faşistleri teşhir etmenin ve hükümetten MHP'nin kapatılmasını istemenin yeterli olacağını ileri sürüyorlardı.

12 Mart 1971 silahlı mücadelesi TKP ve TİP revizyonistlerinin tüm planlarını bozmuş ve Türkiye devrimci hareketini yeni bir rotaya sokmuştu. 12 Mart 1971’de silahlı mücadelenin bittiğini ve artık bir daha devrimcilerin ayağa kalkamayacağını düşünen bu reformist çevreler 1974-75’lerden sonra yeniden toparlanıp gelişen silahlı mücadele karşısında siyasi arenada istedikleri gibi at koşturamayacaklarını gördüklerinden yeniden CIA’nın yönettiği sol, goşizm, hatta SBKP’yi eleştiren herkesin CIA ajanı olduğuna kadar varan propagandalarını büyük bir maharetle geliştirdiler.

MHP kurmaylarından Gün Sazak cezalandırıldığında TKP, böyle bir eylemi teknik olarak Devrimci Sol’un yapamayacağını, MHP’yi kışkırtmak ve cunta ortamı oluşturmak için karanlık güçlerin yaptığını, CIA’nın MİT’in parmağını aramak gerektiğini yazabiliyordu. Keza bu süreçte mücadelenin giderek radikalleşmesi, sivil faşistlerin ve devletin saldırılarının artmasına misilleme olarak 12 Mart 1971 Cuntası başbakanlarından Nihat Erim’in cezalandırılması üzerine “MİT ve CIA yapmıştır, cunta tezgâhlamak isteniyor” vb. yorumlar bu tür sol çevrelerde oldukça revaçtaydı. Hatta KSD gibileri öylesine gerçeklerden uzaklaşmışlardı ki, bir halk düşmanı olan Nihat Erim’le ilgili yazarken “*Erim’in katledilmesi*” diyebiliyordu. Kısaca, herkesin kendi gündemi ve bunu hayata geçirmek için programları vardı. Hiçbir gücün bu programı aksatmasını istemiyorlardı. Tabii, kendi dışlarında devrimci ve doğru bir mücadele de olamayacağına göre, bilgi ve onayları dışında gelişecek her türlü eylem de, devrime hizmet etmeyen veya MİT’in CIA’nın düzenlediği faaliyetler oluyordu!

Özellikle de gündemi belirleyen eylemlerde bu ve benzer yorumlar, hiç düşünülmeden, kolayca ve hızla yapılıyordu. Kuşkusuz devrimci mücadele bu pespaye ve halkla ilgisi olmayan düşünceleri bir kenara iterek yoluna devam etti. Halk kitlelerinin iktidarını istemeyen ve devrimi

burjuvazinin denetimine vermek isteyen, devrimden kapitalizmin kötü yanlarının düzeltilmesini anlayan bu güçlerin kendilerine nasıl bir son hazırladıklarını bütün dünya halkları ve devrimcileri ibretle izledi. Koskoca bir sosyalist sistemi emperyalistlerle birlikte yıkıp, emperyalizme ve işbirlikçilerine hizmetin karşılığı olarak düzene dönme ödülünü aldılar. SSCB yoktu, SBKP'nin uydusu gibi hareket eden bu partiler ve gruplar, ABD, Avrupa ve Japonya gibi tüm emperyalistlerin gözde solcularıydılar artık. Kesinlikle terörizme bulaşmayan, demokrasiyi isteyen, insan haklarını savunan güçler olarak görüldüler ve her yerde el üstünde tutuldular. Amerika'nın, Avrupa'nın "insan hakları" örgütleriyle işbirliği, CIA ajanlarını toplanmalarına çağırarak söz hakkı verilmesi, onlar için çok doğal şeyler haline gelmişti. Çünkü emperyalizmin artık eski emperyalizm olmadığını, değiştiğini, halklar ve işçi sınıfı için "iyi şeyler" de yaptığını söylüyorlardı. "Çağdaşlık", "demokrasi" derken emperyalistlere özeniyor, hatta büyük hayranlık duyuyorlardı. Hukuk, eğitim, ahlak, demokrasi, sistem derken emperyalistleri örnek veriyorlardı. Ufuklarının sınırını, düşüncelerini emperyalist ideoloji belirliyordu. Silahlı mücadele, devrimci halk iktidarı vb. düşünceler modası geçmiş, sığ, ilkel düşüncelerdi onlar için. Çok doğal *"her türlü teröre karşıyız"* diyebiliyorlardı. Haklıydılar, silahlı devrimci mücadeleye karşı olmadan emperyalistlere ve işbirlikçi tekellere yaranamaz ve düzen içerisinde meşrulaşamazlardı.

Geçmişte birçok siyasi güç belli merkezlere bağlıydı ve gerçekte de o merkezlerin gündemini değiştirecek, veya onaylamayacakları bir faaliyet sürdüremezlerdi. Bunun en tipik örneğini TKP'de görmek mümkündür. Bu yanı sıra devrimci bir örgütün bağımsızlığı ve bağımsız politikaları, devrimci mücadelenin gelişimi ve halkların mücadelesinin nihai sonucu açısından hayati önemdedir. Devrimci hareketimiz, hiçbir zaman hiçbir merkeze bağlı olmamış, bağımsız ideolojik hattını korumuş, bu çizgide

mücadelesini sürdürmüş ve günümüze kadar gelmiştir.

Bugün durum nedir? Bugün sosyalist kesim yoktur. Emperyalizm ve revizyonistler, işbirliği içerisinde bu sistemi yıkmışlardır. Ancak hala, tek tek sosyalist özelliklerini koruyan bazı ülkeler ve hızla yeniden yükselerek gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri vardır. Bu hareketler, emperyalizm ve onların uzantılarının ideolojik, psikolojik ve de oligarşilerin büyük baskıları altında gelişmelerini sürdürmeye devam ediyor.

Emperyalizmin sosyalist sistemi yıkmasıyla dünyanın birçok bölgesinde milli hareketler çeşitli biçimlerde geliştirildi veya gelişti. Bunların bir kesimi sosyalizmden etkilanmesine rağmen, büyük bir kesimi doğrudan emperyalizmin “böl, parçala ve yönet” politikalarının ve emperyalist tekellerin pazar kavgası sonucu ortaya çıkarıldı.

Sosyalist iktidarların yıkıldığı hemen hemen tüm ülkelerde, sosyalist Marksist-Leninist düşünceler revize edilerek sosyalizm ve kapitalizm arasında bir çizgi tutturularak yeniden gelişme gösterdiler. Bu çizgi, emperyalist tekkelleri fazla rahatsız etmediği gibi kapitalizmin halk kitlelerinin sorunlarına çare olmaması karşısında sistemi tehlikeye sokabilecek patlamaları da engelleyen bir niteliğe sahiptir. Nitekim bu ülkelerde bugün birçok parti sosyalist, komünist sıfatlarına rağmen, kapitalist sisteme temelde karşı olmayan programlarla hareket ediyorlar.

Bunların dışında bizim gibi yeni sömürge ülkelerde Marksizmi, Leninizmi savunan, devrimci halk iktidarının ancak halkın silahlı savaşı ile gerçekleşeceğini düşünen ve bunun mücadelesini veren örgütler vardır. Bu örgütler dünyanın birçok ülkesinde egemen güçlere karşı ciddi bir savaş sürdürüyor ve halen birçok ülkeye yayılarak güçleniyor. Bugün, devrimci hareketlerin dayanacağı, yardım alacağı ülkeler yoktur. Devrimci örgütler kendi öz güçlerine güvenme, bu güçle savaşma, mücadeleyi büyüterek iktidarı almak zorundadır. Bağımsız, güçlü bir ideolojiye sahip olmayanlar, emperyalistlerin ve oligarşi-

lerin çok yönlü baskıları karşısında gerilemeye, burjuvazi ile uzlaşmaya yatkındır. Bunun örneklerini bir kısım ülkelerde gördük, yaşadık... Uzlaşmalar, silah bırakmalar hiçbir olumlu sonuç yaratmadığı gibi, katliamların sürmesini de engelleyemedi. Sosyalist sistemin varlığı ve onun desteğiyle mücadeleyi sürdürmeyi hedeflemiş güçlerin, bu koşulların ortadan kalkmasıyla, güç ve destek arayışları ve girdikleri ilişkiler örgütsel bağımsızlığın ve düşüncenin yitirilmesine yol açmıştır. Emperyalistlerin pazar alanındaki birçok ülkenin çıkarlarına göre şekillenen politikaların içerisine giren devrimci örgütler, bunların desteğini alma adına politikalar geliştirmiş ve giderek bu güçlerin etkisi altına girerek bunların politik çıkarlarının etki alanından kendilerini kurtaramamıştır. Elbette bu durum, bir anda gelişmedi. Kendi çıkarlarına göre destek ve yardım politikalarını düzenleyen ülkeler, bu çıkarlarına ters düşen faaliyetlere tavır alır. Eğer devrimci bir örgüt o ülkenin çıkarlarına uyumlu hareket etmezse veya politikalarına ters düşerse o ülke yönetiminin açık iznine ve desteğine sahip olamaz. Bu açıktır. Elbette devrimciler gerektiğinde bütün dünya coğrafyasını devrimin çıkarları için kullanmasını bilir. Ama bu durum, onların denetim ve icazetini kabul etmek anlamına gelmez.

Emperyalistler, emperyalizmle ilişkileri olan ama onlarla çelişkileri de süren bir kısım ülkeler kendi çıkarlarına hizmet ettiği, kendi politikalarına ters düşmediği sürece sağ veya sol bir kısım siyasi hareketleri destekleyip ve meşrulaştırıyor.

DHKP-C'nin hiçbir devletle destek ve çıkar ilişkileri yoktur. Ne dün, ne de bugün bu gerçek değişmemiştir. Hiçbir ülkede onların izniyle oluşturulmuş ne karargâhımız, ne de herhangi bir maddi diplomatik ilişkimiz vardır. Elbette, dünya halklarına, demokratik dünya kamuoyuna seslenebilmek için her türlü olanağı değerlendiriyoruz.

Emperyalizme karşı tavrımız yalnız sözde değil, sürdürdüğümüz pratikte de bütün dünya halkları ve oligarşi-

ler tarafından biliniyor. Bu nedenle, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, bütün emperyalist ülkeler tarafından **“en tehlikeli terörist örgüt”** ilan edildik.

Bu anlatımlardan sonra Sabancı Holding merkezine DHKC’nin yaptığı saldırıya ve bu saldırıdan sonra ortaya çıkan duruma gelebiliriz. Eylemden sonra emperyalistler ve işbirlikçi oligarşi en büyük şoku yaşadı ve hala da bu şoktan kurtulmuş değil. İşbirlikçi tekeller ve emperyalistler artık Türkiye’de sömürme, talan etme özgürlüklerinin ve can güvenliklerinin olamayacağını görüyorlar. Tansu Çiller hükümetinin büyük gösterilerle imzaladığı Gümrük Birliği anlaşmasının ve de diğer emperyalistlere verilen tüm tavizlerin çok şey ifade etmediğini anlıyorlar. *“Yabancı sermaye işbirlikçilerine güvenmiyor ve kaçıyor”*. *“Yabancı sermaye kaçıyor”*, *“Yabancı sermayedarlar daha önceki randevularını iptal ediyor”* sözlerini günlük basında sıkça görmek mümkündür.

İşbirlikçi tekellere vurulan her darbe emperyalizme vurulmuştur. Emperyalizm, işbirlikçileri olmadan bir ülkeye yerleşemez ve orada yaşayamaz. Oligarşinin yöneticileri bu gerçeği çok iyi biliyor. Bunun için devrimci hareketimize karşı topyekûn bir savaş açtılar. Yüzlerce ev ve işyeri basıp sayısız insanı gözaltına aldılar. Operasyonları dağlara kadar yaydılar. Neredeyse ülkeye giriş çıkış yapan herkes suçlu muamelesi gördü... Sonuç alamadılar.

Sabancı eylemi, oligarşinin istikrarsızlık yarasına sokulan bir hançer olmuş ve bu yaradan kan akmaya devam etmektedir. Ne Anayol, ne Anayol-Sol ne Refah’lı hükümet çözümleri, hiçbir şey onları kurtaramıyor. Kriz daha da derinleşiyor.

İşbirlikçi tekeller ve emperyalistler, devrimcilerin silahlarının kendilerine kadar ulaşabildiklerini gördüler. Ordu ve polisin, süper güvenlik sistemlerinin devrimci irade karşısındaki çaresizliğini anladılar. Tek umutları, devrimci mücadelenin yok edilmesidir. Bunu tüm emperyalistler

ve egemen güçler yürekten istiyor ve tüm olanaklarını bunun için seferber ediyorlar ama sonuç alamıyorlar. Doğası gereği ezenler daha çok sömürmek için birbirleriyle savaşıyor ve iktidar çarkının tümünü ele geçirmek istiyor. Bir yandan büyük sömürü ve zulümle yoksullaşmış, isyan halindeki halk kitleleri, diğer yandan birbirleriyle daşırmaktan bir koalisyon hükümeti bile kurmakta güçlük çeken burjuva partileri ve emperyalistlerin kendi çıkar hesapları var.

Katliamlar, kayıplar, cezaevleri hiçbir baskı yöntemi burjuvazinin çaresizliğini gideremezken, Sabancı'ya uzanan devrimci adalet, iktidarın adeta sakat kalmasına neden olmuştur.

Doğal ki, burjuvalar, burjuva yazarları halkın, devrimcilerin yaratıcılığına değil, tekniğe, silahlara güvenerek düşüneceklerdir. Mantıkları buna göre şekillenmiştir. DHKC'nin anında eylemi üstlenmesine rağmen, *"Olmaz, yapamazlar, güvenliği aşamazlar... Bu işte karanlık güçlerin parmağı var..."* yorumları bolca yapıldı. Hala da yapılmaya devam ediyor, "...karanlık güç..." derken dış bir ülkeyi veya oligarşi içi çatışmayı kastettikleri sır değildir. Böylece DHKC de "dış güçler" veya tekellerin bir kesimi adına hareket eden, onların deyimiyle "taşeron" bir örgüt olmuş oluyor.

Burjuvazi, emperyalistler ve onların çömezleri haklıydı. Canevinden vurulmuşlardı; inanmıyorlardı, kendilerine hiç uzanılmayacağını düşünüyorlardı. Burjuvazi ve onların uşak medyasını anlamak zor değildi. Onlara göre devrimci mücadele her zaman dış güçlerin eseri idi. Ama bu koroya soldan da katılanlar oldu. Sabancıların cezalandırılmasına bütün devlet erkânı, sermayedarlar, emperyalistler çok üzülmüyorlardı. ABD ve Japon emperyalistleri cenazeye katılmayı da ihmal etmiyordu. Ve ABD'li yetkililer Türkiye'nin yabancı sermaye için riskli hale geldiğini, *"Bu tür bir eylemi yapacak güçte bir örgütün olduğunu bilmiyorduk"* diyerek şaşkınlıklarını ifade ediyor

ve bir kısım işbirlikçi sermayedarlarla olan randevularını iptal etmekte gecikmiyorlardı. Emperyalistler, güvence- de olacaklarının garantisini istiyordu. Bunun için bütün devlet güçleri seferber edildi; öldürüyor, katlediyor, hatta İstanbul'u adeta sıkıyönetimle idare ediyor, insanları stadyumlara dolduruyor ama hiçbir sonuç alamıyorlardı. Bir hükümet bile kuramıyorlardı.

Oligarşinin ve emperyalizmin en genel haliyle içerisi- ne düştüğü durum bu iken *“özel harp yapmıştır”, “DHKC yapmış olamaz, provokasyondur”* sözlerini önce ima ederek, sonra burjuva köşe yazarlarından cesaret almış olacaklar ki, daha açıkça ifade etmeye başladılar. Emperyalizm ve oligarşinin can damarına vurulmuştu, “re- jim yıkılıyor” diye feryat ediyorlardı. Yabancı sermaye gelmiyor, istikrarsızlık derinleşiyor, egemenlerin can gü- venlikleri yok olmuş, halkın mücadelesi daha da çok kit- leselleşip radikalleşiyor, sokaklar savaş alanına dönmüş- tü. Ve ezenler bir hükümet bile kuramıyorlardı. Kısaca, hâkim güçler halk nezdinde tüm güçsüzlükleriyle, çirkin- likleriyle ortaya çıkmış ve artık yönetemiyordu... O hal- de, solun telaşı ve alelacele hiçbir araştırma yapmadan, açıklamalarımızı da görmezden gelerek oligarşiyle paralel düşen bu “karanlık güçler” tespitlerinin anlamı nedir?

Yukarıda anlattığımız gibi, herkesin bir gündemi var. Çeşitli sübjektif etkenlerle birlikte gruplar, örgütler kendi gündemlerinin bozulmasını hiç istemez. Örneğin Kürt milliyetçileri kendi dışlarında hiçbir şey olmasın istiyor. Sadece kendilerine hizmet edecek, kendi politikalarını destekleyecek barışçıl gösteriler istiyorlar. Bunun için de dışlarındaki sola; legal barış ve uzlaşma partisi (Onlar Cephe Partisi diyor) kurumlarını öneriyorlar. İdeolojik olarak ise, emperyalizmi ve burjuvaziyi karşılarına almı- yorlar. Emperyalistlere ve tekellere güvence vermek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Emperyalist ve işbir- likçi tekellerle bu paralelde çözümler geliştiriyorlar. Deni- liyor ki, Sabancı Kürt meselesine çözüm önerdi. Türkiye

de tehdit etti, bunun için de özel savaş Sabancı'lara saldırdı... Daha orijinal görüşleri olanlar da var. Örneğin Avrupa'da yayınlanan 16 Ocak 1996 tarihli Özgür Politika gazetesinin Platform köşesinde yazan SERDAR ÇAKMAK adlı bir zat, *"Fransa, hangi uzlaşmanın sonucu söz konusu örgütün liderliğini serbest bırakmıştır, bilinmez..."* diyor. Yani bu zehir hafiyeye göre DHKC, Fransa adına hareket etmiş oluyor. Sıkı durun gerekçesini de açıklıyor. Sabancı Japonya yanlısıymış, Türkiye pazarında Fransa ile Japonya rekabet halindeymiş... vb. İlginçtir, kontrgerilla da bu konularda sıkça bildiri çıkarıyor. Bu tür iddiaları kontra basınında da bolca görmek mümkündür. Bu zat da kontra basınından çaldığı bu burjuva iddiaları devrimcilik ve demokratlık adına piyasaya sürmekten utanmıyor. Anlaşılan DHKC liderinin serbest bırakılmasına o da en az Hürriyet yazarları kadar üzülmüş. Bu iddiaları devrimcilerin iddiası olarak ele alamayız.*

"Sabancı Kürt sorununu gündeme getirdi, bu nedenle kontra öldürdü" düşünceleri, çok basit olup, devrimcilerin işbirlikçi tekellere ve emperyalistlere zarar vermemesi, cezalandırmaması, halkın adaletini aramaması gerektiği üzerine kurulu bir düşüncedir. Öncelikle belirtmek gerekiyor; Sabancı, Kürt meselesine ilişkin bir çözüm önermemiştir, sadece emperyalistlerin çözüm önerilerini tekrarlamıştır. Ayrıca bu konuda Çiller hükümetinin hakkını vermek gerekiyor. "Çözüm" denilen bu tasarıların büyük patırtılarla kamuoyuna sunulmasını sağlayan ve Doğu Ergil'e raporu hazırlatan TOBB başkanı Yalım Erez'dir. Yalım Erez'e emir veren ise doğrudan Çiller'dir. Çiller ise, ABD'nin direktifiyle hareket etmektedir. Ve Yalım Erez bugün, milletvekili olup, Tansu Çiller'in sağ koludur. Dahası; bugün işbirlikçi tekellerin örgütü TÜSİAD, TOBB, türü tüm sermaye kuruluşları emperyalist çözümü savunuyor. Emperyalistler ve işbirlikçileri bu çözümde anlaşmıştır. Kuşkusuz bu çözüm, Kürt halkının kurtuluşu değildir.

Peki, Türkiye devrimci hareketi emperyalistler ve yerli tekeller böyle bir çözüm istedi diye devrimci mücadeleden vaz mı geçecektir? O halde işbirlikçi tekелci sermaye, emperyalizm ne demektir, bu kavramların içeriği mi değişti? Türkiye devrimci hareketi esas olarak tekellere ve emperyalizme karşı savaşıarak gelişecektir. Devlet bunların devletidir. Ve yıkılması gereken bu devlettir.

“Klikler var, Sabancı farklı, Koç ve Tansu Çiller farklı bir klik” vb. ayırımları sahtedir. Tüm tekeller, toprak ağaları emperyalizmle birlikte sömürmekte ve zulmetmektedir. Emperyalizme ve tekellere halkların dostu misyonunu yükleyen anlayışlarla hareket edildiğinde ne emperyalizme, ne de faşizme karşı savaşılamaz. Bu durumda tüm kavramları ve devrimci literatürü yeniden tartışmak gerekir.

Bu çarpık anlayışlar, öylesine bir noktaya savrulmuştur ki, “provokasyona gelmeme” adına cezaevlerindeki katliamlara seyirci kalınmış, tutsakların isyanlarına katılmamıştır. “Bana ne” denebilmiştir. Sorun *“provokasyona gelmeme”* ise, görev bunu engellemektir. Direnişe katılmamakla katliam engellenmiyor. Sadece oligarşiye “bizi değil, onları katledin” denmiş oluyor. Bu tutum ise, ideolojik değil, ahlaki bir sorundur.

Başka bir düşünce ise, oligarşinin tek taraflı ilan edilen ateşkesi bozmaya çalıştığı ve Sabancı eyleminin de bunun için yapıldığıdır. Ateşkes, DHKC’nin değil, PKK’nin sorunudur. PKK ile oligarşi arasında bir olaydır. DHKC’nin eylemliğinin ateşkesle hiçbir ilişkisi kurulamaz. Keza, cezaevi katliamları ve direnişlerinin ateşkesle bağdaştırılması tamamen sübjektiftir. Cezaevlerindeki katliamlar PKK’nin ateşkesiyle değil, çok daha önceleri başlamıştır. Buca firarıyla başlayan baskılar gelişmiş, sindirme hareketine ve katliama dönüşmüştür. Her gelişmeyi ateşkesle, barış politikalarıyla, kendisiyle açıklamaya çalışmak, cezaevlerinden ve buradaki mücadeleden hiçbir şey anlamamaktır.

Oligarşi PKK'nin ilan ettiği tek taraflı ateşkese uymamakta ve saldırılarına devam etmektedir. Oligarşinin PKK'yi zor duruma düşürmek için ne cezaevi katliamına, ne de Sabancı eylemine ihtiyacı yoktur. İşte çok basit; Şırnak'ta onbir insan öldürülüyor, yakılıyor ve "PKK yaptı" deniliyor. Bu katliamı yaparken de hedef ateşkes değil, dünya kamuoyuna sunulan vahşet resimlerinin yarattığı etkiyi etkisiz kılmaktır. Çok farklı şeyleri birbirlerine karıştırmayalım. Ve unutmayalım Türkiye'de devrimci güçler vardır ve ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar. Cezaevleri direnişlerini provokasyona gelme, Sabancı eylemini özel harbin faaliyeti olarak görme anlayışı, Türkiye devrimci hareketinin gelişimi karşısında gösterilen subjektif tepkilerdir. Arkadaşlar dünyanın kendi etraflarında dönmediğini anlamalı ve daha objektif olmalıdırlar.

Türkiye devrimci hareketi, emperyalizme ve oligarşiye darbeler vurarak gelişmeye ve gündemde olmaya devam edecektir.

Legal partcilerin "karanlık güç" vb tespitleri eski mallaslardır. Onlar ortalığın hep sakin olmasını ister. Kim bilir karanlık güçler belki de o ünlü legal partilerinin kurulmasını engellemek için Sabancı merkezine eylem düzenlemiştir! Böyle düşünmeleri çok doğal. Bu tavrı DİSK Başkanı Rıdvan Budak'ta belirgin olarak görüyoruz. Devlet erkânıyla birlikte Sabancıların cenazesine katılıyor, olayı "*nefretle kınıyor*", aynı zamanda "*Metin Göktepe'nin öldürülmesini protesto*" ediyor. Aynı şahıs Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne alınması için Avrupa Parlamentosu'nda oligarşiye yardım ediyor. Bu kafa yapısı tabii ki, oligarşiye istikrar isteyecektir. Sabancı eyleminden sonra Demokrasi Gazetesi'nin diğer burjuva gazetelerinden fazla bir farkını göremezsiniz. Nasıl girdiler? Nasıl çıktılar? vb. polisiye sorularını soruyor. Çünkü burjuvaziden farklı bir düşünce sistematığı yok. Bir devrimci gibi düşünemiyor. Sonuçta burjuvazinin "karanlık güçler"de ifadesini bulan tespitinde anlaşıyorlar. İyi ama bu işte bir terslik

yok mu? Devrimcilerle burjuvazi nasıl aynı bakış açısına sahip olabiliyor? Yarın başka bir işbirlikçi veya önemli bir hedef ortadan kaldırıldığında bu çevrelerin düşünceleri değişecek mi? Muhtemel ki değişmeyecek. Yine karanlık güçler aramaya devam edeceklerdir. Kendi dışlarında oluşan ve gündemi belirleyen her eylemde aynı söylemi kullanacaklardır. Arşivleri karıştırın. Hulusi Sayın, Hiram Abas, Temel Cingöz, İsmail Selen ve daha birçok halk düşmanının cezalandırılmasında, aynı kelimelerle ve cümlelerle olmasa da, hep karanlık güçler aranmış ve bir türlü devrimci gerçeklik kabul edilememiştir!

Hiçbir güç gerçeği değiştiremez. Emperyalizme ve te-kellere karşı savaşımıza devam edeceğiz. Hedeflerimiz ise sır değildir. Yıllar öncesinden bütün dünyaya ilan ettik. İlan etmeye devam ediyoruz. Provokasyon ve özel harbe hizmet eden eylemleri, çöp sepetlerinde patlayan ve rastgele insanlara zarar veren eylemlerde aramak çok daha akıllıca olur. Pürüzsüz, şeffaf, halka zarar vermeyen, suçlu ile suçsuzu ayıran, adaletli, devrimci çizgimizi sürdürmeye devam edeceğiz. DHKP-C, ne burjuva muhalefeti, ne sadece protestocu, ne de barış ve insan hakları hareketidir. DHKP-C, halklarımızın Devrimci İktidarı için savaşmaktadır.

(*) Deli saçması da olsa bu sözler demokrat bir gazete-de yayınlanmıştır. Devrimcilere çamur at izi kalır... O kadar kolay değil... Bizim tarihimiz, pratiğimiz, emperyalizme karşı tavrımız ve düşüncelerimiz tartışamayacak kadar açık ve nettir. Tüm bunlara rağmen bu iddialarını ispatlamayanlar tarih ve halk önünde şerefsizdirler.

Tasfiyecilik ve Devrim

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 30 / Tarih: 3 Şubat 1996

Dünya sosyalist hareketinin, işçi sınıfı iktidarının gelişimine engel olmak isteyen oportünist, reformist bir hareket hep var olmuştur. Geçmişte ikinci enternasyonal oportünizmi, devrimin gelişiminin önüne set oluşturabilmek için burjuvaziyle uzlaşmıştır.

İkinci enternasyonal burjuva ideolojisinin çok çeşitli türevleri ortaya çıkmasına rağmen esas olarak Kruşçev ve Brejnev'le birlikte yeniden gelişerek emperyalizmle uzlaşıp bir yandan devrimleri tasfiye ederken bir yandan da sosyalist ülkelerdeki gelişimi geriye götürmek ve kapitalizmi yeniden inşa edebilmek için önemli rol oynamıştır.

Revizyonist SBKP, tek tek ülke devrimlerini geliştirmek, emperyalist pazarları daraltarak kuşatma altına alıp, öldürücü bir darbeyle dünya devrimini sağlayarak sosyalizmin nihai zaferini bütün dünyada sağlamak yerine, emperyalizmle uzlaşmayı, barış içerisinde yaşama ve rekabeti esas alarak tasfiyecilik misyonunu üstlenmiştir. Bu tasfiyecilik anlayışı sosyalist ülkelerde alt ve üst yapıda kapitalizmi yeniden diriltirken, başka ülkelerde devrim hareketlerinin gelişmesine engel olmak ve devrimleri bastırmak şeklinde ortaya çıkmıştır.

Revizyonizmin amacı, emperyalizm ve yerli işbirlikçile-

riyle barış içerisinde yaşama olunca bu statüyü bozacak her türlü devrimci gelişmenin önüne çıkmak ve engellemek görevine sıkıca sarılmış ve dünyanın birçok ülkesinde devrimciler yerine emperyalistler ve işbirlikçilerini desteklemiş ve bu çerçevede politik manevralar yapmışlardır. Bu politikaların temelinde devrim ve enternasyonalizm yoktur. Sosyalizm, Marksizm-Leninizm ardına gizlenmiş koyu bir burjuva ideolojisi, bu ideolojinin taktikleri ve milliyetçilik vardır. Bu anlayışın takipçileri zaman içerisinde sosyalist maskelerini de bir tarafa iterek gerçek yüzlerini açığa vurmuş, emperyalist ekonomiye, kültüre büyük övgüler dizeyerek sosyalizmin “geriliğini” keşfetmiş hemen her şeyde, ekonomide, politikada, kültürde, yaşamda “yeni” söylemine başvurmuştur. Her cümlenin önüne yeni kelimesi ekleyerek Marksizm-Leninizmi savunanları dogmatiklikle, gerilikle, “yeniyi” anlayamamakla suçlayıp, emperyalistlerin gelişmesinde sakınca görmedikleri, hatta bizzat teşvik ettikleri demokrasi, insan hakları, güler yüzlü insanca sosyalizm gibi söylemleri sıkça kullanır olmuşlardır. Her şeyi, Marksizm-Leninizmin bütün evrensel tezlerini belirsiz hale getirip yerle bir ederek, bir kısım soyut sözler dışında sosyalizmle bir ilgileri olmadığı halde, ısrarla bu “sol” literatürü de terk etmeden, gerçekte devrimci olanı, Marksist-Leninist olanı aşağılayarak solcu olduklarını iddia etmeye devam etmişlerdir.

Dünya sosyalist hareketi en büyük ihaneti Gorbaçov’la yaşadı. Gorbaçov, Marksizm-Leninizmin düşmanlarını aklayıp, sosyalizmin olumsuz ve geri yanlarını düzelterek daha sağlıklı bir sosyalizm kuracağını söylerken, emperyalistlerle birleşip sosyalist sistemi yıktıktan sonra sol adına artık savunacak bir şeyi kalmadığında eski teorileri tekrar etmesinin gereği de kalmadı.

Emperyalizm hedefine ulaşmış, sosyalist sistemi yıkmıştı. Devrim, yeryüzünde tümenden tasfiye edilmek istenmişti. Emperyalistler büyük şenliklerle burjuva ideolojisinin zaferini ilan etti. Artık bir daha devrimi ve sosyalizmi kim-

senin savunmaya cüret edemeyeceğini ifade ettiler. Bu büyük tasfiyecilik, büyük komplo hemen tüm ülkelerdeki sosyalist hareketleri etkiledi. En çok da Marksizm-Leninizmin devrimci iktidar, devrimci iktidara giden yol ve proletaryanın partisinin devrimdeki rolünü tam kavrayamayan reformizmle Marksizm-Leninizm arasında yalpalayan hareketleri etkiledi. Sosyalist sistemin yıkıldığı ilk yıllarda bu sisteme güvenerek yola çıkmış birçok hareket “büyük” bir hayal kırıklığına uğrayarak süratle silah bırakma, işbirlikçilerle barış ve işbirlikçilerin kendilerini yeniden düzene kabul etmeleri için “büyük” projeler ürettiler. Bu türlerin hemen hepsinin sonu hüsrana oldu. Arzu ettikleri gibi düzene bile dönemediler. Burjuvazi sınıfsal karakterine uygun davranırdı ve bu kesimleri tümünden etkisiz hale getirip, düzenle uyumsuz bütün düşüncelerini yok edene kadar şiddetini uyguladı ve yok etti.

Bu yollarda emperyalizmin yönettiği tasfiyeciliği ülkemizde de TKP uygulamak istedi. Her şeye inançsızlaşmış, burjuvazinin istediği bedeli ödeyerek düzene dönmek isteyen TKP’liler, bu bedeli ödeyerek düzene döndü. Burjuvaziyle işbirliği yapıp düzene dönerken, söylemleri yine hep sol ve “yeni”ydi. Kendi dışlarında her türlü devrimci kalkışı, düzen statülerini ve kendi taktiklerini bozan her türlü hareketi **“terörizm”** veya **“provokasyon”** olarak değerlendirip karşı çıktılar. Onlar, artık “dogmatizmden” arınmış “yeni” ve doğru olanı kavramış, çağdaşıktan, uygar ülkelerdeki demokrasiden, insan haklarından söz ediyorlardı. Bu yıllarda 12 Eylül yenilgisini yaşamış, 12 Eylül öncesinde savundukları devrim ve sosyalizm düşüncelerini unutmuş, kendi yaşamlarını düzen içerisinde idame ettirmek için burjuvaziye kendini yeniden ispat etmekle uğraşan eski bazı grup ve şöhretler de devrime küfürler yağdırarak düzen içerisinde yer tutmaktaydılar. Dağılan örgütlerini yeniden oluşturmak, moral bozukluğundaki kadro ve taraftarlarına yeniden moral kazandırmak ve devrimi geliştirmek diye bir sorunları kalmamıştı. *“Tartışmak lazım, düşünmek lazım, ye-*

ni şeyler bulmak gerek, eskiye takılıp kalmamak lazım” diyerek yıllarca ülkede olup biten her şeye ilgisiz kalarak, demokratların tepkisini bile göstermeyerek, düzene yerleşmek için büyük çaba sarf ettiler. Bütün dertleri emperyalistlerin ve işbirlikçi tekellerin nezdinde meşruiyet kazanmak, düzen için tehlikeli olmadıklarını göstermek ve bu tarz bir solculuğu benimsetmekti.

TKP’liler tasfiyeciliği Gorbaçov ihanetiyle paralel sürdürüp sosyalist hareketi yok etmek isterken, bu gruplar da TKP tasfiyeciliğinin sonuç alamadığı aşamada, devrimci hareketi çürütmeyi, yozlaştırmayı ve nihayetinde tasfiyeyi daha uzun vadeye yayarak gerçekleştirmek istedi. “Yeni” kılıfı altında proletarya diktatörlüğünü, devrimci şiddete dayanan devrimin temel mücadele yolunu, sosyalist ekonomiyi, yeraltı örgütlenmesi vb. devrimin temel düşüncelerini tümünden reddettiler. Yasalcılık, burjuvazinin ve emperyalistlerin insan hakları savunucusu, serbest piyasa tezleri, burjuvazi ile birlikte yaşama, emperyalistlerin savunduğu biçimiyle ulusların kaderlerini tayin hakkı, bağımsızlık düşünceleri yerine globalizm teorileriyle emperyalistlerle bütünleşme, devrimci iktidar yerine burjuva muhalefet misyonunu yüklenerek, burjuvaziyle emekçi halk kitlelerini uzlaştırma ve birlikte yaşamasını öngören teorileri sol görünümde piyasaya sürdüler. Aslında bu kesimler 12 Eylül yenilgisiyle birlikte devrim iddialarını tümünden yitirmiş, düzen içerisinde yaşama yolunu seçip artık sosyalist sistemin de yıkılmasıyla birlikte devrimin bir daha ayağa kalkamayacağını düşünürken, devrimin süratle gelişmesi ve iktidar alternatifi olmaya başlaması, bu yığınların iştahını yeniden kabartmıştır. Ama devrim, kendi yaşamlarına uygun ve kendilerinin ağır bedeller ödmeden gerçekleşmesi gereken bir olgu olmalıydı. Bunun için burjuvazinin hoşuna gitmeyecek ve icazet vermeyeceği bütün düşünceleri terk ettiler. Bu yeni düşünceler, burjuvazinin gelişmesinden çok korktuğu, iktidarı tehdit eden devrimci halk hareketinin önünü kesecek bir rol oynamalıydı. Böylece burjuvazinin

de her türlü desteğini alarak “yeniden” siyasi arenaya çıkabilir ve devrim tasfiyeciliği görevlerini tamamlayabilirlerdi. TKP’liler bu işi başaramamıştı ama onlar başarmalıydı.

Devrimci gelişme, burjuvaziden sola kadar herkesi yeniden saflaştırıyor ve önüne çıkan her türlü engeli aşarak hedefine yaklaşıyor. Burjuvazinin hemen tüm katmanları ve emperyalistler, ekonomik ve siyasi açmazlardan, krizin sürekli derinleşmesinden ve istikrarsızlıktan yakınıp istikrar istiyor, bu malum sol da “istikrar” istiyordu. İstikrarı bozan hemen her şeye karşıdılar. Burjuvazi kadar vatanseverdiler! Ülkenin ekonomisini ve çıkarlarını düşünüyorlardı. Bütçenin büyük bir kesiminin savaşa harcadığından söz ediyor ve savaşın durmasını istiyorlardı. İktidara yönelen devrimci hareketin yok olmasını istiyorlardı. Karşı devrimci şiddet devrimci şiddeti doğuruyor, sınıf çatışmalarını keskinleştiriyor ve yönetenler artık yönetemiyor, kitleler eskisi gibi yönetilmek istemiyor. İşte bu koşullarda oligarşinin desteğiyle “yeniden” diyerek ortaya çıkıyor; devrimci eylemliliği, devrimci kitlesel hareketi “*terörizm*”, “*provokasyon*”, “*komplo*”, “*dış güçlerin hareketi*” olarak niteleyerek burjuvaziyle birleşiyor ve devrimci hareketin önüne dikiliyorlardı. Kısaca, tasfiyecilik tüm silahlarını kuşanmış devrimci hareketin hızını kesmek istiyor. Devrimci hareket, iktidara her yönden darbeler vurarak iktidarı felç edip teslim almak ve iktidar olmak isterken, onlar “istikrar”, “barış” politikalarıyla devrimci savaşın gelişmesini durdurmak istiyor.

Kim nerede, hangi safta, ne yapmak istiyor sorusunun cevabı, **devrim isteyip istememektedir**. Devrim için, karşı-devrim cephesini vurarak çökertmek ve devrimci iktidarı isteyip istememekle özdeştir. Tasfiyeciler devrim istemiyor. Emperyalistlerin ve işbirlikçi tekellerin egemenliklerini yitirdiği, ezilen halkın egemen olduğu bağımsız, demokratik ve sosyalist bir ülkeyi istemiyorlar. Emperyalistler ve tekeller olmadan yaşayamayacaklarını düşünüyorlar. Bu nedenle emperyalistlerin ve tekellerin egemenliklerini sürdür-

düğü “uygar” ve “çağdaş” dedikleri emperyalist ölkelerdeki kadar “insan haklarının ve demokrasinin” olduğı kapitalist bir düzeni, sol söylemlerle kitlelere benimsetmek istiyorlar.

Bu teoriler işçi sınıfının, emekçi halkların, sosyalistlerin düşünceleri değil, “öngörölü” burjuvazinin tezleridir. Türkiye burjuvazisi de artık akıllanıyor! Bugün TÜSİAD ve hemen bütün sermaye kesimleri ölkede insan hakları, ulusal kimliklerin ifade edilmesi, işkence ve baskının hafifletilmesi, ezilen kesimlerin yaşam koşullarının kısmen de olsa düzeltilmemesi durumunda, bir TESEV üyesinin belirttiğı gibi bir gün gecekonduarda yaşayanların kapılarına dayanıp gırtlaklarını keseceklerini görüyorlar. Önlem almazlarsa gırtlaklarının kesileceğini kendilerine ilk öğütleyen başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerdir. Ama Osmanlı geleneğinden henüz kopamamış, geri, çarpık gelişmiş işbirlikçi tekelci burjuvazi yeterince uzak görüşlü değildi. Ancak, devrimci halk savaşının bütün ölkede gelişip DHKC savaşçıları ikiz kulelere girip “HALKIN ADALETİ HESAP SORMAYA GELDİ” dediğinde ellerini kaldırıp hesap verdiklerinde, sadece baskı ve terörle gırtlaklarının kesilmesini önleyemeyeceklerini daha iyi anladılar, daha “akıllı” düşünmeye başladılar.

TÜSİAD’ın, emperyalistlerin, eski-yeni MİT ajanlarının, birçok emperyalist demokrasi hayranlarının ve de bazı “sol” kesimlerin ittifak halinde “barış”, “insan hakları”, “provokasyon” ve “komplo” teorilerini savunması oldukça çarpıcıdır. Emperyalistler ve TÜSİAD yıkılmaya başlayan düzenlerini kurtarmak için kitlelerin devrimci potansiyelini geriletip, yok ederek devrimi engellemek istemektedir. Emperyalistlerin ve tekellerin devrimi engelleme projeleriyle, kendine sol diyenlerin program ve taktikleri çakışmaz. Bunların çakıştığı noktada sol, sol olmaktan çıkar ve burjuvazinin tasfiyecilik rolünü üstlenir. Geri ve çarpık burjuvazi, kendi özgücüne dayanarak devrimci hareketi bütün baskılara karşın tasfiye edememiştir. İşte bu koşullarda

tasfiyeci sol ortaya çıkmış ve oligarşinin her konuda desteğini alarak görevini tamamlamak istemektedir.

Bugün moral üstünlük ve inisiyatif oligarşinin değil, devrimcilerin elindedir. Oligarşi, her gün biraz daha çökmekte ve sonunu görmektedir. Burjuva partilerinden en çok güvendikleri polise kadar bütün kurumlar istikrarını ve dengesini yitirmiş, birbiriyle kıyasıya çatışıyor olup, güçsüz ve moralsizdir. Emperyalistler ve oligarşinin tüm çabalarına rağmen, bir hükümet kurmaktan bile acizdirler. Oligarşinin yeni hükümetler kurması, yeniden seçimlere gitmesi devrimcilerin değil, egemen güçlerin sorunudur. Devrimciler burjuvazinin krizini atlatması, halk kitlelerine daha programlı baskılar yapabilmesi için tekellerin istikrarını savunma görevini üstlenemez. Bu görevi üstlenenler, istikrarın bozulmasından burjuvaziden önce telaşa kapılanlar, halkın değil, tekellerin çıkarlarını savunur. Burjuvazinin daha çok güçsüzleşmesini, iktidar krizinin derinleşerek halk kitleleriyle çelişkilerinin uzlaşmaz hale gelmesini istemeyenler, devrimci hareketin gelişip güçlenmesini de istemez. Devrimin güçlenmesini istemeyenler, devrimci harekete yönelen oligarşinin her türlü baskı, operasyon, katletme, kaybetme, açık infaz tutumları karşısında sessiz ve ilgisizdir. Oligarşi devrimcilere saldırdığı zaman onlar da saldırır. Oligarşi DHKP-C adına yasak koyarak anti-propaganda kampanyası açtığında onlar da aynısını yaparlar. Tüm burjuva medyası DHKP-C ismini yasaklar, onlar da yasaklarlar. Bu yanıyla sosyalist anlayışı bir yana bırakırsak, burjuva demokrat anlamda dahi insan haklarını ve hukuku savunmadıklarını çok açık görüyoruz. Devrimci hareketi tasfiye etmek istediklerinden faşizmin katliam politikalarına sessizlikleriyle, “terör” ve “komplo” teorileriyle onay vermektedirler. Devrimci hareket darbe yedikçe sevinirler. Bir yandan terör ve komplo düşünceleriyle oligarşiye *“biz onlardan değiliz, biz onlara karşıyız”* mesajını verirken, bir yandan da devrimci hareketin tasfiye olacağını düşünerek, insan hakları temelinde bile iktidarı protesto etmeyerek

gerçek niyetlerini sergilerler. Herkese, solculuk, sosyalistlik, hatta demokratlık iddiasında olan bu grup ve ekiplerin katliamlar, baskılar karşısındaki tutumlarını incelemelerini öneririz. İncelendiğinde görülecektir ki, özellikle de hareketimize yönelen her türlü baskı ve terör karşısında ya sessiz kalmışlar, ya da adet yerini bulsun diyerek bir iki satırlık bir açıklamayla yetinmişlerdir. Bazen de burjuvaziyle birlikte devrimcileri kınamış ve devrimci eylemlerin arkasında “karanlık güçler” aramışlardır.

Emperyalistlerle ve işbirlikçi tekellerle birlikte yaşamak isteyen, halkımıza emperyalistlerin ve TÜSİAD’ın lütfettiği kadar insan ve ulusal hakları öngörenler, söylemleri ne olursa olsun emekçi halkların değil, burjuvazinin çıkarlarını savunuyor olup burjuvazi adına devrimci hareketi tasfiye etmeye yönelmiş demektir. Ama artık çok geç. Burjuvazi adına TKP tasfiye görevini başaramadı. Şimdiki türevleri de devrimci hareketin büyük gelişimini, zaferini engelleyemeyecek ve devrim fırtınası tasfiyeciliği tasfiye ederek yoluna devam edecektir. Halklarımız, emperyalistler ve tekellerle birlikte yaşama şeklinde ortaya çıkan ve sol adına kendisine yutturulmak istenen, yeni bir kapitalist düzeni ve yaşamı reddedecektir.

Emperyalizm ve oligarşi her şeyiyle ülkemizde var oldukça, faşist yönetim ve kapitalist sistem devam ettikçe halkların egemen güçlerle barışı sağlanamaz. Bugün, soldaki bütün birlikler, ittifaklar, eylem ve güç birlikleri emperyalizm ve oligarşiyi hedef alarak halkın devrimci iktidarını kurma temelinde şekillenmek zorundadır. Halkın devrimci iktidarını kurmayı ve faşizmi yıkmayı hedeflemeyen hiçbir birliğin ve ittifakın yaşam şansı yoktur. Bugün oligarşinin içine düştüğü büyük açmazlar ve devrimci gelişmenin geldiği seviye, iktidara daha büyük darbeler vurarak ve halk kitlelerine güven vermek ve daha büyük gelişmeler sağlayarak devrimci cephenin adımlarını atmak, devrimden yana olan herkesin görevidir.

Demokratik Muhalefeti Birleştirmeliyiz

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 32 / Tarih: 17 Şubat 1996

Faşizm, halkın devrimci demokratik ve sosyalist mücadelesi karşısında, kendi arasındaki ayrılıkları geri plana itip birleşerek her türlü zulmü uygulayabilmekte ve bunu da tek merkezden yönetmektedir. Oligarşi, bu zulmü uygularken kendi aralarında ve emperyalistlerle olan birçok çelişkileri yok olmamaktadır. Buna rağmen, devrimci halk hareketinin gelişmesi karşısındaki tutumları esas olarak sınıfsal çıkarlarını koruma temelinde şekillenmektedir.

Bugün faşist devletin ekonomik, siyasi, askeri hemen bütün kurumları kendi aralarında çok yoğun bir çatışmayı yaşamakla birlikte, TÜSİAD'dan burjuva partilerine, orduya, polise, televizyonlar ve basına kadar hemen hepsi devrimci halk hareketi karşısında birleşip tüm güçleriyle saldırmaktadır. Devrimciler, egemen güçler arasındaki her tür çelişkiyi halk güçlerinin lehine değerlendirmelidir. Bu açıktır. Ama, devrimci halk hareketinin gelişmesi, devrimci muhalefet ve iktidara giden yolda egemen güçler arasındaki çelişkiler asla esas alınarak strateji oluşturulmaz. Bu çelişkilere dayanarak strateji

oluşturanlar, devrimci halk mücadelesini burjuvazinin yasal sınırlarına hapsederek, mevcut düzen sistemini yıkmaya yerine düzeni ıslah etmeyi amaçlar. Bu anlayışların muhalefetine niteliğı sadece tepki ve protestodur. Halk kitlelerinin devrimci demokratik muhalefetini ileriye taşıyarak, faşizmin baskı, zulüm ve sömürü politikaları önüne set oluşturmak, hak ve özgürlükler mücadelesini geliştirmek ve bu mücadeleyi iktidar mücadelesinin bir parçası haline getirmek düşüncesine sahip değildir.

Türkiye solunda adeta gelenek haline gelmiş, mutlaka sorgulanması gereken birçok olumsuz anlayış var. Egemen güçler her gün birbirleriyle kavga ederek, halk muhalefetine karşı birleşip egemenliklerini koruma yeteneğini göstermektedir. Kapitalizmi tarihe gömmek için yola çıktığını iddia eden solun, hâkim güçlerin düzene karşı hemen herkesi hedef alan merkezi saldırıları karşısında birleşerek, çok çeşitli düzeylerde ve biçimlerde savunma ve saldırı içeren program ve taktiklerini oluşturamaması kolayca ve genel geçer tespitlerle açıklanamaz. Burjuvaziyi yenmek ve işçi sınıfının iktidarını kurmak üzere yola çıkmış solun, en azından **birleşik demokratik halk muhalefetini** örgütleyememesi; geriliğın, grupçuluğın, iktidar iddiası olmamasının ifadesidir. Kendine, oligarşinin desteklediğı burjuva muhalefeti içinde yer arayan ve tepkilerini buna uygun düzenleyen, devrimci hareketlerin karşısında tasfiyeci olarak yer alanların gelişimi oldukça dikkat çekicidir.

Birlik, bloklaşma, cephe sözlerini sıkça duyuruyoruz. Hedef ne, kim için sorularına hala doyurucu cevaplar verilmemişinden bu birlik ve bloklaşmalar mücadele politikaları önünde barikat oluşturmak ve faşizmi yıkmak için değil, sınırlı reformları hedefleyerek artık emperyalizmin ve TÜSİAD'ın da eski politikalarıyla varlıklarını devam ettiremeyeceklerini anlamalarıyla, burjuva demokrasisi görüntüsü altında kitlelerin devrimci potansiyelini burju-

vazinin potasında eritmek istemektedir.

Kürt milliyetçi hareketi, emperyalistlerin ve TÛSİAD'ın kabul edebildiği oranda bir Kürt çözümüne angaje olduğundan, stratejik çizgisini ve taktiklerini buna göre düzenlemektedir. Bu çizgide, devrimci halk muhalefeti kısırlaştırılarak, devrim yerine, burjuva demokrasisi, ulusların kaderlerini özgürce tayin etmeleri ve halkların kardeşçe yaşaması yerine kapitalist sistem içinde ve de emperyalistlerin denetiminde sadece kısmi kültürel haklar vardır. Emperyalizmin ve kapitalizmin hâkimiyetinin sürdüğü koşullarda ne ulusların özgürleşmesi, ne de halkların kardeşçe bir arada yaşamasından söz edilemez. Emperyalistlerin ve TÛSİAD'ın bütün çözümleri, insan hakları savunuculuğu ve demokrasi söylemleri sahtedir.

Halkın ve mücadelenin sorunlarını çözecek olan, faşist iktidarı çok yönlü ve çok çeşitli biçimlerde geliştirerek halk muhalefetiyle sıkıştırarak, giderek kuşatıp teslim alacak olan devrimci halk muhalefettir. Devrimci halk muhalefetini ülke genelinde örgütleyip geliştiremezsek, burjuvazi çok boyutlu bir krizi yaşamasına rağmen muhalefeti parçalayarak, darbeler vurarak, etkisizleştirip iktidarını yaşatmaya devam edecektir.

Günümüzde birçok sendikacı, demokratik kitle örgütlerinin yöneticileri, tek tek ilerici ve demokrat kişiler, hatta yasal sol partiler neredeyse hemen herkes kitlelerin daha yoğun ve güçlü mücadelesinden söz etmekte, bu doğrultuda çağrılar yapmakta ama sonuç istendiği gibi olmamaktadır. Sol gazete ve dergilerde eksik olmayan şu veya bu olaya tepki gösterilmesini isteyen çağrılar hiç eksik olmamasına karşın, ne yazık ki bu çağrılara rağbet edenler fazla olmamaktadır. Neden? Öyle ki, faşizmin pervasızca herkesin gözünün içine baka baka infaz yapıyor. İşkencenin, vahşetin alasını uyguluyor. Tepkiler bir kaç açıklama veya fazla etkili olmayan sınırlı birkaç kitle hareketinden öteye gitmiyor. Oligarşi, infazlara, kay-

betmelere, köy boşaltmalara devam ediyor. Zam, zulüm, sömürü boyutları ise, korkunç denebilecek durumdadır. İnsanlar yoksulluktan intihar ediyor, çöplüklerde beslenbildiklerinde ükrediyor... Sendikalar, demokratik örgütler, partiler herkes ya susuyor, ya da sadece herkesin gördüğü bu durumu yeniden ve yeniden yazıyor.

İşte Kürdistan'daki üç bine yakın köyden sonra Sivas köyleri de boşaltılmaya başlandı. Sivas'ta henüz çok ciddi boyutlarda düşmanı rahatsız edecek devrimci bir gelişme de yoktur, ama buna rağmen halka saldırma taktiğini benimsemiş ve köyleri boşaltmaya başlamıştır. Merkezi kararlar alan ve halka karşı saldırıyı kurmayca yöneten, planlayan düşman, gelişen devrimci mücadeleyi görüyor ve önceden bu gelişmeyi boğmak istiyor. Düşman yaşadıklarından dersler çıkartıyor. Sol ise, yaşananlar ortadayken denebilir ki; hiçbir ders çıkartmadan bildik, tanıdık eski tarzını sürdürmeye devam ediyor. Birkaç basın açıklaması, bir kaç cılız farklı tepki veya şimdilerde moda olan Avrupa İnsan Hakları Komisyonlarına şikâyet etmekten başka da bir tepki ortaya koymuyor. Sivas'ın ilerici-demokrat köylerini boşaltmayı hedefleyen iktidar bu cılız protestoları hesap edip, göze alarak baskılara başlamıştır. Devletin faşist niteliğini, saldırının merkeziliğini ve oligarşinin bütün kesimlerinin bu saldırıda birleştiklerini görmeyenler, özel timi veya bir burjuva partisini veya hükümeti şikâyet ederek, protesto ederek sorunu çözeceklerini sanıyor. Faşizmi kavrayamayanlar, faşizmi yıkmayı da amaçlayamaz. Bu kafa yapısı özel timi şikâyet eder. Hükümet, "Özel Timi geri çektim" der ve ordu, jandarma saldırı programını uygulamaya devam eder. Bu kafa yapısı bir gün özel timi, başka bir zaman bir burjuva partisini, başka bir gün egemen güçlerin tek tek kurumlarını veya kişilerini hedefler ama asla devletin suçlu olduğunu ve yıkılması gerektiğini haykıramaz. Bunu yaptığı zaman düşünce sisteminin ve düzene karşı mücadele biçimlerinin değışmesi gere-

kir. Devrimciler, reformcu talepler için de mücadele ederler ama bunlar için mücadele devrimci mücadelenin esası değil, sadece birer araçtır. Türkiye solunda reformizm ve burjuva düşünceleri, sol maskesi altında öylesine utanmazca ve herkesi aptal ve sersem yerine koyarak sürdürülmektedir ki; Terörle Mücadele Şubesi'nin, MiT'in kapatılması gibi güncel demokratik mücadelede ancak sözü edilebilecek talepler parti programlarına konmakta; bu ve benzer taleplerle kitlelere sol olduklarını göstererek, kitlelere kurtuluş vaad etmektedirler. Anlayış bu olunca faşizmin işi oldukça kolaylaşıyor. Bir burjuva partisi artık fonksiyonsuz hale gelince, burjuvazi adına başkası lanse edilir. Bir kurum iktidarın işine yaramıyorsa kapatılır, yenisi kurulur. İşte devleti hedeflemeyen reformistler, böylece burjuvazinin çizdiği sınırlar içerisinde dönüp durur ve halk kitlelerini de kendileriyle birlikte bu oyuna alet eder. Bu oyun, oligarşinin baskı ve terör yanında demokrasicilik oyununu kullanarak, halkı demokrasi vaadiyle aldatma oyunudur; şimdilerde bu oyunun başını emperyalizm ve TÜSİAD çekmektedir.

Devrimci savaş illegal, legal, silahlı, demokratik ve ideolojik boyutlarıyla her alanda mücadelenin her türlü biçimiyle sürdürülmek zorundadır. Devrimci mücadelenin gelişmemesi veya geliştirilmemesi milliyetçiliğin, reformizmin ve de her türlü sapkın akımın boy verip gelişmesinin önünün açılması demektir. Emperyalizm ve oligarşinin, temel olarak devleti yıkmayı hedefleyen devrimci güçlere karşı saldırı ve imha operasyonlarına devam etmesi, düzen içi mücadeleyi savunanların ise önünü açması devletin bekası içindir. Devrimci mücadele, devrimci cephe perspektifiyle, birleşik mücadeleyi hayata geçirmek için süratle yol almaz ve somut sonuçlar yaratamazsa oligarşi; emperyalizmin, TÜSİAD'ın ve de reformistlerin düzen içi çözümleriyle halk kitlelerinin devrimci potansiyelini bir süre daha kendi çıkarları için kullanacak demektir. Devrimi geliştirmenin, oligarşinin içe-

risine düştüğü krizi devrime dönüştürmenin temel yolu, devrimci cepheyi legal, illegal, silahlı-silahsız her türlü mücadele biçimiyle geliştirmek ve düşmana darbeler vurmaktır. Kuşkusuz devrimci cephe kurulunca her şeyin güllük gülistanlık olacağını kimse iddia etmiyor ama gerçekten mücadele eden, oligarşinin karşısına silahlı silahsız her türlü mücadele biçimiyle kitleleri çıkartan ve adım adım hedefine yürüyen devrimci bir cephe; mücadelenin her alanında çok çeşitli biçimlerde, onlarla hatta yüzlerle ifade edilebilecek örgütler oluşturmakla mümkündür. Bu örgütlerin işlevleri çok sınırlı veya çok boyutlu olabilir. Ama, ortak hedefleri mevcut düzen olmak zordur. Düzenin ezdiği, sömürdüğü, zulmettiği, yaşam hakkı tanımadığı bütün sınıf ve tabakalar, milliyetler ve mezhepler temelindeki bütün topluluklar, emperyalizme ve faşizme karşı temelde birleşerek, iktidarın zulüm politikaları karşısında büyük bir güç oluşturabilir. Nasıl sorusunun cevabı, öncelikle faşizmin zulmü ve sömürsü karşısında neden birleşemiyoruz, tepkilerimizi, protestolarımızı neden ortak hale getirip daha büyük bir güçle iktidarın karşısına çıkmıyoruz, sorusuna doğru ve samimi cevaplar verdiğimizde olacaktır.

Bugün, devrimci demokrat, ilerici bütün demokratik kuruluşlar, sendikalar, odalar, çok çeşitli meslek kuruluşları, yasal sol partiler, insan hakları kuruluşları, devrimci yayınlar, hemen bütün sol kesimler faşizmin zulüm ve sömürü politikalarına karşı olduğuna, bu politikalara karşı savaşılması gerektiğine inandığına göre; sorun nasıl savaşılacağı ve bu savaşın daha örgütlü nasıl sürdüreleceğindedir. Kimse herhangi bir demokratik kuruluşu, grubu veya kişileri yapamayacağı, kaldıramayacağı eylemlere zorlayamaz. Bir demokratik kuruluş düzen sınırları içerisindeki mücadeleyi aşmak istemeyebilir. Anlaşılabilir. Bu sınırlar içerisinde dahi devrimci demokratik güçlerin birlikteliği, sorunların tartışılması, çözümler bulunması, tepkilerin nasıl gösterileceği, hakların nasıl alı-

nacağı v.b konularının tartışıldığı zeminlerin yaratılması çok zor değildir. Çabalarımızı, düşüncelerimizi, düşman karşısına daha güçlü çıkmak ve oligarşiyi yaşadığı bu derin krizden çıkamaz hale getirmek için yoğunlaştırırsak çözülmeyecek hiçbir sorun olamaz. Sorun gerçekten isteyip istememektedir. Bugün ezilen bütün sınıf ve tabakalar, bütün halk, halkın birleşik eylemine, merkezi devrimci-demokrat muhalefetine her zamankinden daha çok susamış ve beklenti içerisinde. Bu susamışlığı, bu beklentiyi giderememek, halk güçlerini belirli oranda burjuvazinin manevra alanına terk etmek, daha büyük ve güçlü halk muhalefetine ortaya çıkmasına engel olmak ve düzenin uzun bir süre daha yaşamasını sağlamak demektir.

Bölgelerde, alanlarda devrimci yapıların tabanında birlikte mücadele özlemi oldukça güçlüdür. Bu birlikteliğin başarıldığı yerlerde daha büyük bir coşku yaşanırken, halk kitlelerinin de devrimcilere olan güveni artmakta ve düşman bu birlikteliği dağıtmak için çeşitli saldırı taktiklerine başvurmaktadır. Birçok siyasi yoğunluk, tabandaki olumlu yaklaşımlara rağmen, bu birliklerden ısrarla kaçmakta ve nedenlerini de açıklayamamaktadır. İnfazlar, kayıplar, gençlik eylemleri vb. birçok eyleme katılmayanların neden katılmadıkları meçhuldür. *“Katılırsak peşinize takılırız, sizin inisiyatifinizi kabul etmiş oluruz”* gibi düşünceler çocukça olup devrimi ve halk kitlelerinin mücadelesini düşünmemenin sonucudur. Keza birileri, katliamlar yaşanırken, devrimcilerin cenazesine dahi katılmazken, büyük laflar edip hiçbir şey yapmayıp oligarşiyi farklı mesajlar verenler, devrimci olduklarını iddia etmeye devam edeceklerse, tavırlarını mutlaka yeniden gözden geçirmek zorundadırlar. Birlik önünde engel olmak, oligarşinin politikaları karşısına halk güçlerinin birlikte mücadelesini hedefleyen politikalarla çıkmamak, doğrudan düşmanın işine yarayan tutumlardır.

Siyasi yapılar, kişiler, gruplar, demokratik örgütler bir

araya gelip, tartışarak, değişik tartışma platformları oluşturulabilir, kiminle, neyi, nasıl yapabiliriz sorularına cevap verebilir. Oligarşinin hemen her kesimi devrimcilere ve halka karşı birlikte bir savaş sürdürürken; devrimcilerin sınırlı düzeyde de olsa oligarşinin karşısına birlikte çıkamaması, oligarşiden daha geri bir kültürü taşıdıklarını gösterir.

Halkın mücadelesini burjuvaziye ihale etmeyeceksek, emperyalizm ve TÛSiAD'dan halka özgürlük bahşetmesini beklemeyeceksek; mücadelenin her alanında birlikte mücadelenin platformlarını yaratmak için çalışmalıyız. Halkın yaşadığı her yer mücadele alanıdır. Bugün sendikalar, demokratik örgütler, memurlar, gecekondu halkı, gençlik, meslek grupları, yoksul köylüler, milliyetler ve çeşitli inanç toplulukları, işsizler, hemen tüm halk kesimlerinin demokratik mücadelesinin örgütlenmesi ve bu mücadelenin tek merkezden yönlendirilmesi, mücadelenin can alıcı bir sorunu haline gelmiştir. Bu mücadele, ne burjuva meclisine devredilebilir, ne de bir kaç basın açıklaması ve protesto tepkileriyle sınırlandırılabilir. Tüm halk güçlerinin demokratik muhalefet potansiyelini açığa çıkartacak bu potansiyel gücü birleştirecek, örgütleyecek ve eyleme dönüştürecek örgütlenmelere ihtiyacımız vardır. Bu örgütlenme açık, meşru bir zeminde yükselmelidir. Emperyalizme ve faşizme karşı olan, devrim zeminlerinde mücadele eden **DEMOKRATİK MUHALEFET MECLİSİ** veya **DEMOKRATİK MUHALEFET CEPHESİ** oluşturulmalıdır. Bu meclis veya cephe, başlangıçta demokratik örgütlerin, sendikaların, meslek gruplarının, belirli grup ve kişilerin çeşitli temsilcilerinden oluşan, ülke genelini kapsayan temsilcilerin bir araya gelmesiyle; böyle bir platformun nasıl oluşturulacağı, nasıl çalışacağı, kimlerin katılacağına tartışmalarının yapıldığı ve sonuçlandığı bir hat üzerinde yürüyebilir. Kuşkusuz bu tür bir örgütlenmenin birçok ayrıntıları çıkacaktır. Bu ayrıntıları çözmek, platformun görevi olma-

lıdır. Bu platform, adına layık bir şekilde çalışır ve misyonunu yeterince kavarsa, halk kitlelerinin demokratik muhalefeti, baskı ve zulme karşı durmak boyutuyla, hak arama yanıyla kısa sürede gelişecek ve ülke sathına yayılacaktır. Bu tür platformlara katılmak istemeyenler, neden katılmadıklarını, susanlar neden sustuklarını mutlaka açıklamak zorundadır. Kendilerinin başka doğruları varsa bu doğrularını bize kabul ettirmek için çalışmalıdırlar. Susmak, birlikten kaçmak, kendine güvensizliktir, devrimden kaçmaktır. Bu meclis, alan ve bölgelerde yükselen birlikteliklerin ve mücadelenin daha yüksek bir biçimi olacak, gerektiğinde yüzlerce demokratik örgüt veya grubun bir araya gelmesiyle kendi meşruluğunu dayatarak halkın demokratik muhalefetine birliği sağlanacaktır. Bu meclis her türlü sorunun tartışıldığı, halk için kararların alındığı ve uygulandığı, halkın nabzının atıldığı bir zemin olacaktır.

Emperyalistlerin ve TÜSİAD'ın Hükümeti Kuruldu

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 35 / Tarih: 9 Mart 1996

Aylarca süren hükümet krizi nihayet emperyalistlerin ve işbirlikçi tekellerin zaferiyle sonuçlandı. Ancak bu hükümet, egemen güçlerin politikalarını gerektiği gibi uygulayabilecek güçte olmayıp, çok büyük açmazları ve çelişkileri taşımaktadır. Seçimlerden güçsüz olarak çıkan burjuva partileri, halk kitlelerinin büyük desteğine dayanmıyor. Oligarşinin kendi arasındaki çelişkileri çok ileri boyutlara tırmanmış ve bu çelişkiler bütün kepezeliğiyle, ahlaksızlığıyla halk kitleleri nezdinde açığa çıkmış ve kısmen var olan inandırıcılıklarını da yitirmelerini beraberinde getirmiştir. Öyle ki sokaktaki insan artık burjuva parti sözcülerinin, milletvekillerinin hiçbir dediğine inanmamak gerektiğinin bilincine büyük ölçüde varmıştır. Halk kitleleri, özellikle de Sabancıların cezalandırılmasından sonra hükümetle sermaye arasındaki ilişkiyi, hükümetler kurup yıkmaktaki yeteneğini ve gücünü çok daha iyi görmüştür. Kitleler seçimden seçime düzen partilerine verilen oyların fazla anlamlı olmadığını, seçim meydanlarında verilen sözlerin bir anda reddedildiğini ve sonuçta partilerin tekellerin

isteğine göre şekillendiğini, onların uygun gördüğü ekonomik ve siyasi kararları aldıklarını, buna uygun hükümetler kurduklarını görmüştür. Refah Partisi, emperyalizme ve kapitalizme karşı olmayan düzen içi bir parti olmasına karşın; emperyalistler ve işbirlikçi tekeller, Refah'ın alışlagelmeyen davranış biçimleriyle ve geleneksel düzen güçlerini ürkütmemek için Refah'ın içinde bulunduğu bir hükümetin oluşumunu aleni bir şekilde engellemişlerdir.

Engelleyenler artık herkesin bildiği gibi Sabancı gibileri, ordu vb. güçlerdir. Refah'ın olası iktidarında düzeni büyük ölçüde rahatsız edecek gelişmeler ortaya çıkmazdı. Ama hemen her yönden yoğun çelişkiler yaşayan hâkim güçler, bu çelişkilere Refah kaynaklı yeni çelişkilerin eklenmesini istemediler. Refah'la TÛSİAD ve Ordu arasındaki iktidar savaşı, bu yeni çelişkileri istememenin sonucu ortaya çıktı ve şimdilik Refah'ın iktidar yolu üzerine set oluşturuldu. Ama bu set güçlü olmayıp darbeler karşısında oldukça zayıftır. Binbir türlü çelişkiyle karşı karşıya olan işbirlikçi tekeller, onların ordusu ve diğer burjuva partileri, etkili bir burjuva muhalefetini bile göğüsleyebilecek durumda değildir. Refah şimdilik iktidar olma hayalini geri plana itmiş ve bugün hükümeti kuranların mevcut çelişkiler içerisinde zayıflamasıyla iktidar olacağı günleri hayal etmektedir. Refah Partisi, açmazlarla dolu, adeta bıçak sırtında yürümeye çalışacak olan ANAYOL hükümetini muhtemel ki, birçok yönden sıkıştıracak ve bu süreçten daha güçlü çıkmaya çalışacaktır. Keza, oligarşinin başka bir partisi CHP, seçimlerden büyük yenilgiyle çıkmış olduğundan yeniden güç toplamak için daha şimdiden yeniden “sol” görünmeye çalışarak oy potansiyelini arttırma arzusundadır. Refah'tan CHP'ye, DSP'ye uzanan burjuva muhalefeti, ezici bir üstünlüğe sahip olmayan ANAYOL'u daha büyük sorunlarla karşı karşıya bırakacaktır. Ama bu burjuva muhalefetinin belirli sınırları aşmayacağı, halk mücadelesinin ge-

liştiği koşullarda halka karşı birlikte saldırıya dönüşeceği kesindir. ANAYOL, tekeller ve emperyalistler tarafından CHP, DSP dâhil, bütün partilere dayatılmış ve sonuçta güçsüz, güdük de olsa bu proje gerçekleşmiştir. Geçmişte olduğu gibi halk mücadelesinin geliştiği ve egemen güçlerin yönetme güçlüğü çektiği koşullarda, cuntalara başvurular, bugün krizi cuntalarla çözemeyeceklerini görmektedir. Cuntalar, bir yerde egemenlerin güçsüzlüğünün sonucu ortaya çıkar. Bugün tekellerin, emperyalistlerin desteğiyle gelişmesi ve demokrasicilik oyununu sürdürerek, düzenlerinin geleceğini korumaları çıkarlarına çok daha uygun ve gerçekçidir. Demokrasicilik oyunu içerisinde her türlü hak gaspı, baskı ve zulüm, ülkemizde yaşanmış cunta süreçlerinden çok daha katmerli bir biçimde uygulanmakta ve bu politikalar demokrasicilik oyununun sürmesi nedeniyle ki, içte ve dışta birçok kesimin desteğini alabiliyor. Cuntaların olduğu koşullarda bugün sahip oldukları desteği bulamayacaklardır. Bugün sol, devrimci hareketlerin ve halkın yüz yüze kaldığı baskılar Cumhuriyet tarihinin hiçbir kesitinde görülmediği kadar boyutludur. Emperyalistler ve onların işbirlikçileri cuntalarla halk mücadelesinin önüne geçilemeyeceğini kendi deneyleriyle görmüş ve bu nedenle de devrimci mücadeleyi mevcut sistem içerisinde her gün vurulan darbelerle kısırlaştırmak, gelişimini engellemek ve iktidarı hedeflemeyen kısır bir halk mücadelesiyle birlikte yaşamayı göze almışlardır.

ANAYOL hükümeti, sistemin, rejimin selameti için kurdurulmuş ve program olarak da sistemin devamını sağlamak için yapılması gerekenleri ilan etmiştir. Burjuva partileri arasındaki çelişkilere, söylemlere büyük umutlar bağlayanlar, hatta Mesut Yılmaz'da halkın lehine değişimler olduğunu keşfedenler, ne büyük yanılgılar içerisinde olduklarını bir kez daha görecektir. Yanılgının kaynağı, sistemi, sistemin partilerini, tekelleri ve emperyalizmi yeterince tahlil edememek, anlayamamak ve bu

düzenin temsilcileri halk düşmanlarına doğrudan tavır alamamaktır. DYP de ANAP da hiçbir zaman emperyalistlerin ve tekellerin çıkarlarına aykırı hareket edemez. Kimi sol güçlerin emperyalizm ve tekellerin sınıf politikalarını görme ve buna göre tavır belirleme yerine, kişileri bunlardan soyutlayarak taktikler geliştirmeye kalkması devrimci bir anlayışın sonuçları olmayıp burjuva politikacılığının soldaki yansımasıdır.

Seçim sürecinde Mesut Yılmaz'ın TÛSİAD paralelinde geliştirdiği “demokrasi”, “Kürt sorunun çözümü” gibi manevralar hemen birçok kesim tarafından yanlış değerlendirilerek Mesut Yılmaz'ın, dolayısıyla ANAP'ın değişimi ve gelişimi olarak algılandı. Sorun, ne bir gelişim ne de değişimdi. Sorun emperyalist politikaların uygulanabilirliğinin zeminini yaratmaktı. Emperyalist çözümlerin koşullarını oluşturma çalışmaları başta TÛSİAD olmak üzere yeni hükümet tarafından da sürdürülecektir. ANAYOL hükümeti bu yanıla emperyalistlerin ve TÛSİAD'ın istikrar arayışlarına cevap vermeye çalışacaktır. Mevcut İstikrarsızlık ortamında sorunlara çözüm aramak daha doğrusu tekeller için istikrar sağlamak imkânsızdır. Hiçbir burjuva çözüm mevcut istikrarsızlığı aşamayacak ve kriz derinleşmeye devam edecektir.

ANAYOL, tekellerin istikrarı için ekonomik, sosyal, siyasal hemen her alanda halk kitlelerine karşı bir saldırı ve savaş hükümeti misyonunu oynayacaktır. Özelleştirmeler, her türlü sosyal hakkın kısıtlanması, yok edilmesi, dağlarda ve şehirlerde katliamların artması, köy boşaltmalar, sürgünler, işsizlik, cezaevlerinde yoğun baskılar, artan yoksulluk, bu hükümetin temel icraatları olacaktır. Saldırılar tüm ülkede artarak devam edecektir.

Emperyalistlerin ve egemen güçlerin artık en büyük korkusu devrimci gelişmenin tüm ülkeye yayılması ve faşist iktidarı yerle bir etmesidir. Bu tehlikeyi gören işbirlikçiler, Kürt halk potansiyelini yok etmek için Kürt sorununu “emperyalist çözümle” halletmeyi ve ülkenin di-

ğer kesimlerinde de devrimci-demokrat, düzen aleyhtarı bütün halk kitlelerini baskı, sürgün, köy boşaltmalarla, katliamlarla, tutsaklıklarla bitirmeyi, en azından etkisizleştirmeyi arzu etmektedir. Bütün bu baskıları ve katliamları yaparken var olan kısmi sosyal hakları da rafa kaldırarak demokrasi ve insan hakları demagogilerini sürdüreceklerdir. Hatta Yalım Erez, Sabancı ve TÜSİAD gibi, Kürt sorununun siyasi çözümünden söz edeceklerdir. Emperyalistlerin isteği doğrultusundaki bir Kürt çözümü, ANAYOL hükümetinin ortak görüşüdür. Kürt halkına Kürtçe televizyon ve de mümkün olduğu kadar sınırlandırılarak Kürt dilinin konuşulup yazılması v.b. düşünceler bu hükümetin uygun zamanda ve biçimde gündeme getirebileceği konular olacaktır. Devrimci dalga bütün ülkeye yayılırken, oligarşinin bu mücadeleyi parçalamak ve güçten düşürmek için çeşitli manevralara başvurmaması aptallık olur. Emperyalistler ve tekeller sadece katliamlarla, baskılarla iktidarlarını koruyamayacaklarını bilecek kadar akıllıdır. Bugün iktidarlarını, sistemlerini korumak için halk mücadelesini parçalamayı düşünen egemen güçler, bu görüşleri doğrultusunda da küçümsenmeyecek adımlar atmaktadırlar.

Marksist-Leninistler, emperyalistlerin, tekellerin kendi aralarındaki çelişkileri doğru değerlendirerek devrimin çıkarları için kullanır. Ama bu değerlendirmeler emperyalistlere ve tekellere övgülere dönüşerek, onları sınıfsal konumlarından soyutlayarak ele alındığında halk mücadelesini yavaş yavaş onların denetimine terk edip halkın iktidar mücadelesinden vazgeçmek ve onların çizdiği sınırlar içinde kitlelere özgürlük arama anlayışları yeşerir ve teorileşir. Eğer bugün, emperyalistler ve tekeller açıkça devrimin gelişmesinden duydukları korkuyu ifade edip *“engellemezsek gırtlığımızı kesecekler...”* diyorlarsa; TÜSİAD’dan ve emperyalistlerden çözüm bekleyenler, düşünmek ve taktiklerini yeniden değerlendirmek zorundadır. Tekeller, zayıflıklarını, korkularını hem

de oldukça yüksek sesle açığa vurmuşken onların üzerine gitmek her yönden vurmak ve iktidarlarını yıkmak yerine, onlardan çözüm beklemek, onları çözüm platformu görmek halkların kardeşliğini, halkların devrimci iktidarını reddetmektir; halkların kurtuluşunu devrimde değil, düzen içinde görmektir.

Çok açık ki Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşılar, çözüm derken önce *“terörün belini kırmaktan”* söz etmeyi ihmal etmiyor. Bu bilinen CIA taktiğidir. Şimdi bu politikayı ANAYOL hükümeti uygulayacak. Eğer, baskı ve darbelerle halk hareketini tehlike olmaktan çıkardıkları kanısına varırlarsa çözümlerini de uygulayacaklardır. Tersı durumda savaşa devam edeceklerdir. Durum bu kadar açıkken ve hemen birçok sol kesim bu gerçeği görürken burjuvazinin *“saldır, güçten düşür, yok et ve sistemi korru”* taktiği karşısında devrimci, sol güçlerin birlikte mücadelesini ortaya çıkartacak ve burjuvazinin bu taktiklerini bozacak, sonuç alacak, halk kitlelerinin mücadelesini geliştirecek ortak bir taktiği yoktur. Kürt milliyetçilerinden diğer sol örgütlere kadar hemen herkes kendi gündemini oluşturmakta ve egemenler karşısına yalnız başına çıkmaktadır. Bu düşmanın işini kolaylaştırmakta ve ona çok geniş manevra alanı sağlamaktadır.

ANAYOL hükümetiyle birlikte hemen hemen herkes yeni bir saldırı dalgasının geleceğinden söz ediyor. Başka türlü beklenemez. Eğer, emperyalistlerin ve TÜSİAD’ın halklar lehine kararlar alabileceğini beklemiyorsak, ham hayaller peşinde değilsek; kim gelirse gelsin ANAYOL veya başka bir hükümet, emperyalistlerin ve tekellerin politikalarının dışına çıkmayacak ve halka karşı saldırıyı artırarak sürdürecektir. Halkın mücadelesi devam ettiği sürece bu kaçınılmazdır. O halde, egemen güçlerin, emperyalistlerin halka karşı tırmanarak sürece olan ve tek merkezden yönetilen bu saldırılar karşısında devrimci-demokrat güçlerin ne yapması gerektiği sorusu daha yüksek sesle yeniden sorulmalıdır. **“Ne**

yapmalıyız?” sorusunun cevabı tartışılmayacak kadar açıktır. Devletin ilerici, demokrat ve düzen aleyhtarı potansiyeli taşıyan tüm halk kitlelerini hedefleyen saldırılarını boşa çıkartmak, emperyalist çözümlerle halkı oyaltmanın önüne geçmenin ve saldırıları göğüslemenin, dahası karşı saldırıya geçmenin temel yolu, yasal, yasadışı, hemen her zeminde sol güçlerin ve halk kitlelerinin birlikte mücadelesinin ve bu ortak mücadelenin karar mekanizmalarının yaratılması kaçınılmaz ve vazgeçilmez görevdir. Bu görevden kaçanlar, halk kitlelerini düşman karşısında güçsüz bırakmak isteyenlerdir, basit hesaplar peşinde olanlardır, emperyalistlerden ve tekellerden lütuf bekleyenlerdir, faşizmi yıkmak istemeyenlerdir.

Bu görev; susmakla, görevden kaçmakla, küçük hesaplarla ertelenemez. Bu görev, ne yaptığı, nasıl işlediği hatta var olup olmadığı belirsiz platformlarla sınırlanamaz. Bunlar gerçek birliklerden, ciddi görevlerden kaçmanın yollarıdır. Bugün ülke genelinde bütün devrimci demokrat halk güçlerini birleştirecek ve halkın düzen aleyhtarı muhalefetini tek merkezden yönetecek meşru oluşumlara ihtiyaç vardır. Halk muhalefetine bu meşruluğunu ve birliğini ne legal bir sol parti, ne Kürt milliyetçilerinin önerdiği Demokratik İttifak Partisi, ne Emek ve Barış Bloku, ne de herhangi bir demokratik kurum tek başına sağlayamaz. Bütün halk güçlerini birleştirecek, herkesin hak ve hukukunu koruyacak, halkın potansiyelini kavga alanlarına taşıyacak, bütün halk güçlerini kapsayacak güçlü bir mevzi ancak, Demokratik Muhalefet Meclisi veya Cephesi'nin oluşturulmasıyla mümkündür.

İşbirlikçi Tekeller ve Tekel Solculuğu

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 37 / Tarih: 23 Mart 1996

Türkiye sol hareketinin geçmişinde “zinde güçler” diye adlandırılan orduya güvenerek devrim yapma anlayışı kısa bir süre de olsa bazı güçler üzerinde etkili olmuştur. Marksist-Leninist hareketin gelişmesiyle birlikte bu güçler giderek etkisizleşmiş ve devrimci hareketin dışına düşmüştür. Halka güvensiz, devrime inançsız bu gruplar, politika ve taktik diyerek, kitle hareketlerini, ordu içerisindeki güçleri harekete geçirmek için kullanmak istemiş ama başaramamışlardır. Halk adına devrim yapacağı umut edilen bu güçlerin nasıl bir devrimi düşündükleri, - özünde emperyalistlerin ve tekellerin politikalarının dışında hareket etmedikleri sonraki yıllarda açıkça ortaya çıkmıştır. Kendine sol diyen güçler, bu gerçeklerden gerekli dersleri çıkartamadığından halka güvenme yerine sürekli olarak devrimi dış güçlerden beklemiş ve bu düşünce ile halk hareketinin örgütlenip iktidarla dişe diş bir savaş gerekliliği anlayışından çok uzak olmuşlardır. Halka yabancı bu güçler; halkın iradesinin ortaya çıkması, iktidardan hesap sorulması ve devletin parçalanıp devrimci halk iktidarının kurulmasını isteyen devrimci güçlere karşı ideolojik, psikolo-

jik ve fiziki olarak devletin paralelinde savaşmışlardır.

Bunun yakın dönemdeki en tipik örneği revizyonist sistemin çıkarlarına göre hareket eden, onların isteğine göre devrim yapıp yapmamayı belirleyen revizyonistler olmuştur. Onlara göre revizyonist sistemin onayı ve desteği olmadan hiçbir devrim hareketi başarıya ulaşamaz ve hiç kimse devrim yapmaya kalkmamalıydı. Demokrasi mücadelesi diyerek bu düşüncelere, devlete karşı bütün devrimci hareketlere engel olmaya çalışmış, bu hareketleri MİT'in CIA'nın provokasyonları olarak görmüştür. Bunların demokrasiden anladıkları revizyonist sistemin çıkarlarına hizmet eden, onların ulusal ve uluslararası politikalarını şu veya bu oranda destekleyen veya güçlendiren bir demokrasidir. Halkın demokrasisiyle, halkın çıkarlarıyla ilgisi yoktur. Bu düşüncelerin sahipleri nasıl bir demokrasiyi, nasıl bir sosyalizmi öngördüklerini zaman içerisinde açığa vurdular. Revizyonist sistemin yıkılmasıyla ideolojik, politik, ahlaki bütün değerlerini yitiren bu kesimler, emperyalizmin gönüllü ajanlığını üstlenerek, demokrasiyi ancak emperyalistlerin getirebileceğine inandılar.

Dün revizyonist sisteme umut bağlayanlar bu kez de emperyalistleri övgülerle göklere çıkartıyor, onun artık değiştiğini, “yenilikçi” olduğunu, artık eski emperyalizm olmadığını keşfederek, halklara emperyalist demokrasiyi kurtuluş olarak gösteriyorlardı. Halka güvenmeyen, halkın devrimci iktidarına inanmayanlar, bu düşüncelerle devrimci hareketin karşısına geçip emperyalistler ve tekeller adına devrimcilere karşı savaştılar. İşbirlikçi faşist iktidarın da desteğini alan bu güçler, bir yandan tekellere akıl hocalığı yaparken bir yandan da çeşitli sendikalara, demokratik örgütlere yerleşip sola karşı saldırı üsleri oluşturuyorlardı. İktidarın bütün desteğine rağmen, sol görünüm altında bir halk hareketi yaratıp, halkı oyalamayı başaramadılar ve yok oldular.

Bu gelişimi iyi değerlendiren bir kısım eski solcu, halka ve özgüce güven yerine dış güçler olmadan ülkede demokrasinin, hak ve özgürlüklerin sağlanamayacağını yeniden

teorileştirerek legal partilerle siyasi arenaya atılmayı seçti. Bu teoride sosyalizme, Marksizm-Leninizme ilişkin doğru olan ne varsa yenilik adına bir kenara iterek emperyalistlerin ve işbirlikçi tekellerin desteğini alacak, güvenini kazancak ve de onların icazetiyle sola karşı bir tasfiye hareketi başlatarak güç oluşturmak istediler. Diyebiliriz ki Türkiye sol hareketi tarihinde, ilk defa emperyalizmi ve tekelleri karşısına almayan, onları savunarak, sosyalizm adına politika yapmaya soyunulmuştur. Geçmişte cuntacılar güvenerek devrim yapmak isteyenler bile bu kadar pervasız olamamışlardır. Bugün hala sol söylemi bırakmamış bir kısım reformistler açıkça işbirlikçi tekellere karşı olmadıklarını söyleyip yazabilmektedirler. Karşı olmama gerekçeleri de kapitalizmin genel kurallarına uyup uymamayla sınırlanmıştır. Vergisini zamanında veren tekelleri teşvik edeceklerinden bile söz etmeyi “sol” düşüncelerine uygun bulabilmektedirler. Hızını alamayanlar daha da ileri gitmekte ve artık Türkiye’de yenilikçi, ilerici bir burjuvazinin olduğunu söyleyerek bu saçmalıkları kabul etmeyenlere karşı veryansın edebilmektedir.

Hemen herkes Anayol hükümetini TÛSİAD’ın ve ordunun kurduğunu rahatça söyleyebilmekte ve bu hükümetin halka karşı bir saldırı hükümeti olacağını belirtmeyi de ihmal etmemektedirler. Anayol hükümetinin halkın tüm kesimleri için ne tür politikalar ürettiği, tekellerin ve emperyalistlerin bu hükümetten ne kadar memnun olduğunu bilmeyen yoktur. O halde “yenilikçi burjuvazi” kim? Anayolu kurduran TÛSİAD yenilikçiyse yenilikçi olmayan TÛSİAD kim? Kuşkusuz bütün bu sorular Anayol hükümetinin halka karşı politikaları ve bu hükümeti kurduran TÛSİAD ve emperyalistlerin sınıfsal nitelikleri, açık politikaları karşısında anlamsızdır. O halde, sol adına emperyalistlere ve tekellere yenilikçi sıfatını yakıştırmamanın amacı nedir? Amaç emperyalistlerin ve tekellerin politikalarını meşrulaştırmak ve onların desteği ve politikaları doğrultusunda halk hareketinin, devrimin gelişmesini önlemektir. Bu gelişim, klasik faşist

politikalarla, burjuva partileriyle önlenemez. Halkın yaşamı, yoksulluğı, gördüğü baskılar açık ve çıplaktır. Dolayısıyla halk hareketi doğası gereği muhaliftir. İşte tekeller bu gerçeği bildiğinden sol görünüm altında halk muhalefeti kend i denetimlerine almak için sosyal demokrasi veya sosyalist görünümdeki reformist hareketleri teşvik ediyor ve kend i çıkarları doğrultusunda yönlendiriyor. Bunu bilen bazı reformist kesimler, tekellerle çıkarlarının kesiştiği bu noktada yüksek perdeden söylemlerle politika ve taktik yapma adına en pespaye burjuva görüşleri sol adına piyasaya sürerek, halk hareketini engellemek istiyor. Bu kesimler, bir yandan halkın çelişkilerini kısmen yansıtan talepleri dile getirirken, bir yandan da devrim gerçeğine vurgu yapan sola karşı kitleleri şartlandırarak, düzen iç i mücadelenin sınırları içinde tutmak isteyerek burjuvaziye gerekli mesajları veriyor. Burjuvazi tam da bu noktada devrimci hareketlere karşı ideolojik, psikolojik ve fiziki saldırı ve imha kampanyaları sürdürürken halk kitlelerine sol adres olarak reformistleri gösteriyor. Oligarşi onlara dokunmaz, hatta gösterilerine, örgütlenme faaliyetlerine, basın yayın organlarıyla, TV'lerle, açıklamalarla destek olur, teşvik eder. Neden olmasın? Açıkça *"Biz tekellere karşı değiliz, biz bu devleti yıkmak için yola çıkmadık"* diyen bu güçleri desteklemeyip kimi destekleyeceklerdir... Devlet, önünde en büyük engel olarak kendisini ortadan kaldırmak isteyen güçleri görüyor ve bu noktada politika yapıyor. Reformistler de politikalarını devletin bu politikası üzerine kuruyor ve gelişmek istiyor. Devletin ve reformistlerin bu politika zemini devrimcilerin de politik hat tını belirginleştiriyor. Devlete ve reformist ideolojiye karşı her yönden mücadele edilmeden devrim gerçeği gelişemez, ete, kemiğe bürünemez.

İşbirlikçi iktidar, Osmanlı politikalarıyla yeni dünya düzene uyum sağlayamaz. Bu olguyu geç de olsa devrimci mücadele onlara öğre tmiştir. Emperyalistlerin ve TÜSİAD'ın hükümetlere program dayatmaları bu çerçevede gelişmektedir. Tekellerin ve emperyalistlerin istikrarı ancak

TÜSİAD'ın demokrasibilik oyunuyla sürdürülebilir. Bunun için öncelikle, devleti yıkmak isteyen devrimci hareketin etkisiz hale getirilmesi şarttır. Bu ise, halkın tepkilerini nötrale edecek bazı uygulamaların gündeme sokulması ve bu uygulamaları destekleyecek, burjuvazi adına ideolojik, psikolojik savaşı sürdürecektir çeşitli kurumların oluşturulmasıyla, kitlesel desteğin oluşturulmasıyla mümkündür. Bu desteği ancak halk kitlelerinin muhalif potansiyeline seslenebilecek sol görünümdeki güçler yapar. Burada TÜSİAD'ın en büyük destekçisi reformistlerdir.

Ancak, Türkiye gerçeği içerisinde kitleselleşen devrimci hareketi oligarşinin baskıyla susturma koşulları ortadan kalkmıştır. Türkiye kapitalizmi tarihinden devraldığı çarpık yapıyla istikrar sağlama olanaklarından yoksun olduğundan istikrar için yapılan özelleştirmeler başta olmak üzere, atılmak istenen her türlü adım halk kitlelerinin yaşamını biraz daha yoksulluğa ittiğinden büyük tepkiler almaktadır. Emperyalizme bağımlı, çarpık kapitalizmin gelişmesi, yükselen devrimci mücadele, burjuva partilerinin tekellerin hemen tüm politikalarını alt üst etmekte ve egemenler hiçbir programlarını istedikleri gibi uygulayamamaktadır. Devrimci mücadele, gerek reformistlerin gerekse reformist teorilerin asıl sahibi tekellerin bütün planlarını bozarak gelişmeye devam etmektedir. Devrimci mücadelenin gelişimi, reformistlerin mücadelenin önüne set çekme planlarını da bozacak ve savaş büyümeye devam edecektir. Böylece emperyalistlere ve tekellere dayanarak yapılmak istenen solculuk, ordu içerisindeki güçlere dayanarak düşünülen devrim gibi, kısa sürede iflas edecek ve tarihin çöp sepetine atılacaktır.

Hayat öğreticidir. Yıllarca orduya umut bağlayanlar, CHP'yi destekleyenler, Turgut Özal'a güvenenler, halk adına hareket ettiklerini iddia ediyorsa, bu güvendikleri güçlerin halka ne verdiğine tekrar bakmalıdırlar. Daha çok baskı, işbirlikçilik ve sömürüden başka görünen bir şey yoktur. Bu gerçeği görmeyip "taktik" diyerek çeşitli burjuva güçlerin, emperyalistlerin desteğini almak için sürdürülen manevra-

lar sonuçta burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmiş ve halka zarar vermiştir. Mesut Yılmaz'a güvenenler, ondan halkın yararına bir şey bekleyenler; Tansu Çiller'e, emperyalistlere ve işbirlikçi tekellere de güvenmek zorundadır. Devrimi, halkın kurtuluşunu bazı emperyalistler ve işbirlikçi tekellere dayanarak sağlamayı düşünenler ve bunun adına "politika" ve "taktik" diyenler sadece kendilerini aldatıyor. Ne halk, ne de devrimciler bu bilinen oyuna gelmeyecektir. Devrim hareketi emperyalistleri ve işbirlikçilerini doğrudan karşısına alarak, onlarla savaşarak gelişecektir.

Burjuvaziye "ilerici" ve "yenilikçi" misyon biçen; Sabancılar için ağlayanlar, Sabancıların cezalandırılmasında kararlık güçlerin parmağını arayanlar; emperyalistleri ve tekelleri karşısına almayı düşünmeyen, emperyalistlere dayanarak devrim yapma hayalleri kuranlardır. Bunun içindir ki bu güçler doğrudan emperyalistlere ve tekellere yönelen her eylemde başka bir tekelin çıkarını arayarak bu güçlerle karşı olmadıklarının mesajlarını vererek güçlenmek ister.

İşbirlikçi tekellerin çıkarlarını koruyan, onların "ilerici" olduğu kadar ilerici olan sol ideolojik kavgamız sürecektir. Türkiye'de kendini çok akıllı, devrimcileri sersem sanan tekellerin çıkarlarını savunmayı üstlenmiş çok sayıda Mahir Kaynak var. Tekellerin bu çok akıllı dostlarıyla mücadeleyi, emperyalistlere ve tekellere daha çok vurarak geliştireceğiz. Ve onlar her seferinde Sabancılar, Koçlar, Eczacıbaşılar, Komililer için yeniden ağıtlar yakacak, ne kadar ilerici olduklarını yeniden keşfedeceklerdir.

Gelinen aşamada, Anayol hükümeti, tekeller ve emperyalistler uyum içerisinde halka saldırmaya devam edeceklerdir.

Ama bu saldırılar devrimci hareketi geriletemez. Devrimci hareket daha da güçlenecek ve iktidar hedefine yürümeye devam edecektir. Devrimci hareketin zaferi bir yerde devrimci bir Cephenin örgütlenmesi, gelişip güçlenmesine bağlıdır. Bugün devrimci bir Cephenin önündeki temel engel, sol güçler arasındaki rekabet, küçük hesaplar ve iktidar

bilincinin zayıflığıdır. Devrimci güçler, kelimenin gerçek anlamıyla devrimin gerekliliğinin bilincine vardığında, küçük hesaplardan kurtulacak ve devrimci cephenin oluşması hızlanacaktır. Devletin ve reformistlerin tek umudu, sol güçler arasındaki bu küçük hesaplardır. Küçük hesaplardan çıkılmadıkça oluşacak her türlü birlik kısa sürede çatırdayarak yıkılmaya mahkûm olacaktır.

Türkiye devrimci hareketi tarihinden dersler çıkartmasını bilebilecek olgunlukta olmalıdır.

“Başka örgütün önerilerini kabul edersem prestijime hâlel gelir, öncülük iddiasını yitiririm” düşünceleriyle devrimci birliklere katılmamak ve zamanlama yaparak, önerilenleri yok sayıp aynı tür önerileri başka bir zamanda kendisi düşünmüş gibi getirerek “ben öncüyüm” demek rekabetçiliğin dik alasıdır.

Artık bu olumsuz psikolojiden çıkılmalıdır.

Devletin ve reformizmin oyunlarını bozmanın, mücadeleyi geliştirmenin, kitlelere güven vermenin motoru olacak devrimci cephenin örgütlenmesinin önündeki bu engeller kalkmalıdır. Türkiye devrimci hareketi ne oligarşinin, ne de reformizmin planlarını bozamayacak kadar güçsüz değildir. Tersine oligarşi, içinde bulunduğu derin krizle, reformizmin kitlelere vereceği bir şey olmamasıyla alabildiğine güçsüzdür; onları güçlü gösteren, devrimci hareketin bölünmüşlüğüdür. Bugün devrimci cephenin legal ve illegal alanlarda örgütlenmesinin önündeki temel engel rekabetçiliktir. Rekabetçiliğin ardında kendine güvensizlik vardır. Kendine güvenen ve halktan, devrimden yana olduğunu iddia eden her güç devrimci cephenin her alanda oluşması için çaba sarf etmek zorundadır. Bu cephenin oluşumundan kaçanlar açık ki, farklı hesaplar içerisinde. Emperyalizmin, TÛSİAD’ın ve burjuva partilerinin devrimci harekete karşı birleştiği tüm gücüyle saldırdığı bu koşullarda devrimci güçler birleşemiyor ve halk hareketini birleştiremiyorsa burjuvazi planlarında başarılı oluyor demektir.

Emperyalistlerin, TÜSİAD'ın, hükümetin her gün halka karşı politikalar üretip uyguladığı bu süreçte; devrimcilerin bu karşı devrimci güçlere karşı ortak politikalarla, birleşik eylemlerle savaşmamaları, birleşik örgütlenmeler oluşturmamaları, egemen güçlerin politikalarına hizmet etmekten başka bir anlama gelmez. Egemen güçlerin her kesiminin politikalar ürettiği ve çıkarlarını korumaya çalıştığı durumda, halk kitlelerini halk komiteleri, halk meclisleri, demokratik muhalefet meclisi ve daha çok değişik biçimde örgütlenmeler yaratarak politika üretimine katmak, halkın birleşik eylemini sağlamak kimsenin kaçamayacağı bir görevdir.

Geleneksel, alışlagelen mücadele biçimleri ve örgütlenmelerin yanında yeni örgütlenmeler yaratmak zorunlu hale gelmiştir. Burjuvazinin meclisi varsa, bizim de bu meclisin yasalarıyla, uygulamalarıyla savaşacak meclisimiz olmalıdır. Burjuvazinin silahlı güçleri, yasaları, yaptırım gücü varsa bizim de olmalıdır. Mücadele öyle bir noktaya gelmiştir ki, halk adına yola çıktığını iddia eden her örgüt veya grup *“ben farklı düşünüyorum, birlikte olamayız...”* deme lüksüne sahip değildir. Nerede ayırdır, nerede birliktedir, açıklamak zorundadır. Birlikte devrimci bir cephe içerisinde demokratik ve diğer alanlarda örgütlenmenin neresine karşıdır? Açıklamak zorundadır. Kimi siyasi yapılar da, böylesi bir cephe kendi inisiyatifinde ve denetiminde gelişmediğinden, kendisinin bu inisiyatif ve denetimi ele alabileceği zamana kadar bekleme yolunu seçmektedir. Bu tür anlayışlarla bir yere varılamaz. Kendi ideolojilerine güvenenler doğru politikalarıyla, tutarlı pratikleriyle güçsüz konumdan güçlü konuma geçebilirler.

Devrimci cepheyi yaratarak, sokakları, meydanları zapt etmek ve faşizmin saldırılarının önünde barikat olmak çok zor değildir. Türkiye devrimci güçleri bu görevi başarmalıdır.

1 Mayıs '96 ve Bizim Gerçeğimiz

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 44 / Tarih: 11 Mayıs 1996

Aradan yaklaşık iki hafta geçmesine rağmen, 1 Mayıs'ın yankıları hala devam ediyor. Hükümet, polis, tekeller ve sol hala şaşkınlığını atmış değil. 1 Mayıs'ta ne oldu da egemen güçlerden birçok sol kesime kadar herkes şoku üzerinden atamadı ve mevcut durumu sağlıklı bir şekilde açıklamakta zorlanıyor. Gerçeği çıplak haliyle itiraf etmekten korkuyor.

“Varoşlar” edebiyatı, gerçeği açıklayamamanın bir sonucu olarak gündeme getirildi ve birçok kesim de deyim yerindeyse bunun üzerine atladı. Burjuva sosyologlarının; varoşlardakiler işsizdi, yoksuldu, öfkeliydi vb. bu türündeki tespitleri fazla yadırganamaz. Onlar dünyaya burjuvazinin çerçevesinden bakmaya alışkın olup halk sınıf gerçeğini, sınıf çatışmalarını, haklı ve haksız olanı görmemekte sonuna kadar ısrar eder ve direnirler. Bu nedenledir ki, tekeller başta olmak üzere bütün burjuva kesimleri halkın mücadelesinin gelişmesi karşısında sınıfsal temelde analizler yapıp tarihsel gelişimi açıklamak yerine kitlelerin çelişkilerini yumuşatmanın yollarını arar. Ama bu tespitler, arayışlar bağımlı çarpık gelişmiş kapi-

talizmin doğasına aykırı olduğundan her hükümet bu tür sorunları programına alsa dahi yerine getiremez. İktidar-
da olanlar programını unuttur, muhalefete geçtiğinde ye-
niden hatırlar. Bütün faşist hükümetlerin başarıyla ger-
çekleştirdikleri tek programları zora dayanan uygulamalar-
dır. Artık görülüyor ki, zor uygulamalarıyla hiçbir so-
nuca varılamaz ve giderek ezilen halk kesimleri kendisi-
ne uygulanan şiddete karşı, şiddetle karşılık vermekte ve
bu yönde, küçümsenemeyecek bir gelişme göstermek-
tedir. Değişmez gerçek olan “**şiddet şiddeti doğurur**”
düşüncesi bir kez daha kanıtlanıyor. Onyıllardır egemen
güçlerin uyguladığı şiddete dayalı her türlü baskı yön-
temi istedikleri sonucu vermemiş, kitleler hak ve özgürlük-
ler, bağımsızlık ve sosyalizm savaşından vazgeçmediği
gibi korku duvarlarını da aşacak bir bilince ulaşmıştır.

Burjuvaziden, sarı sendikacılara birçok grubu şaşkın-
lığa uğratan, “varoşlar” edebiyatı yaparak gelişen halk
hareketini görmezden gelen yaklaşımlarda asıl korku,
henüz itiraf etmeseler de devrim korkusudur. Bu korku-
yu yaşamakla birlikte devrimci gelişmeyi gecekondlu
halkıyla sınırlandırarak münferit bir olay olarak ele alıp
işçilerin, memurların, köylülerin, gençliğin, küçük esna-
fın, aydın ve sanatçıların özetle tüm halk kesimlerinin
gerçekte düzenle bir sorunları olmadığını söyleyerek
kendilerini rahatlatmaktadırlar. Bir yandan olayı gece-
kondularla sınırlarken, bir yandan da polisiye önlemler
için zemin hazırlamakta ve teşvik etmektedirler.

Burjuvazinin ve bazı sol kesimlerin “varoş” edebiyatı-
na dayanan tahlillerini Gazi Ayaklanması sonrasında da
çok yakından gördük. Gazi, belirgin bir ayıraçtı. Saflaş-
tırmayı hızlandırdı ve bugünkü daha açık ve net saflaş-
manın ipuçlarını gösterdi. Devrim korkusunu yaşayan
tüm sınıf ve tabakalar adeta refleks halinde Gazi Ayak-
lanması karşısında saf tuttu. O gün, hala sosyalistlik, sol
iddiasında olan, işçi sınıfı edebiyatını yapan tüm kesim-
lere defalarca çağrılar yaparak bu yolun kendilerini tüm-

den halktan uzaklaştıracakını, giderek her şeyiyle burjuvaziyle uzlaşacaklarını ve karşı devrim safında yer almayaya götüreceğini belirtmiştik. Çağrılarımızın muhatabı olanlar kulaklarını tıkayarak düzenle uzlaşmanın teorisini daha ileri götürdü. Devrimci hareketi, halk hareketini yok sayarak hareket etmeyi alışkanlık haline getirdiler. Oysa '95'in Gazi Ayaklanması ve 1 Mayıs'ı çok net, öğretici, uyarıcı iki örnekti. Her ikisinde de, devrimci halk hareketinin büyük boyutlarda kitleselleşmesi, halkın tüm katmanlarından insanların devrimci harekete yönelişi, gerektiğinde haklarını savunmak için şiddete başvurmakta tereddüt etmediği herkes tarafından görülen bir olguydu. Sendika bürokratları ve reformistlerin tüm iddialarına karşın, devrimci halk hareketinin dışında oldukları ve her geçen gün biraz daha egemen güçlerin safına savruldukları görülüyordu. Bu savrulmayla birlikte reformistler ve sendika bürokratları her geçen gün çok daha ağır bedeller ödeyen düşman karşısında her koşulda direnen ve savaşıyan halkın, devrimcilerin yanında tavır alacağına, uzaklaşmaya devam ediyor. Sendika bürokratlarının küflenmiş, kitlelerle hiçbir ilişkisi olmayan kurumlarını ele geçirerek işçi sınıfını örgütleyeceğini düşünenler bu düşüncelerinden hiç vazgeçmedi. Bu nedenle bu bürokratların artarak gelişen devletçi, gerici tutumlarıyla orantılı olarak gericileştir. Ve kitle hareketinin sürekli yükselişiyle kitlelerden daha çok uzaklaşmaya başladılar. Düzene yaranmak, "meşruluk" diyerek halkı yok sayan, imha eden faşist devletin politikalarını gizli veya açık onaylayıp düzen içi mücadeleyle kitlelerin hak ve özgürlüklerinin sağlanacağı, kurtuluşun gerçekleşeceği propagandalarını yaptılar. Oysa 1995 devrimin, kurtuluşun temel yolunun, silahlı mücadele olduğu gerçeğini bir kez daha beyinlere sokmuş ve bu gerçeği yadsıyanların kitlelerden nasıl koptuğunu, tüm "terörist" söylemlere rağmen, ısrarla silahlı mücadeleyi sürdürenlerin ve bu temelde kitlelere gidenlerin nasıl meşrulaştığını görmemeleri için aptal veya art niyetli olmaları gerekiyordu.

Faşizm bu gerçeği bildiğinden, bütün kuvvetini, bütün ideolojik ve propaganda aygıtlarını silahlı mücadele veren örgütlere yöneltip imha politikası uygularken, silahlı mücadele sürdüren savaşçılara ve halka da reformizmi kurtuluş yolu olarak göstermiştir. Reformistler de gerek oligarşinin bu propagandaları, gerekse de artık hiç kimsenin, hiçbir reçetenin düzeltemeyeceği çarpık Türkiye kapitalizminin umutlarının Avrupa Gümrük Birliği'nde arama çabaları sonucu daha özgürlükçü bir ortamın doğacağına kendilerini inandırdılar. Bunun sonucunda reformist, legalist politikalarıyla hızla gelişecekleri ve kitleleşecekleri hayalleri kurdular. Gazi Ayaklanması, '95'in 1 Mayıs'ı ve özellikle düzen içi mücadeleyi esas alarak sürdürülen bir mücadelenin sonuçlarını matematikselsel olarak bize göstermiştir.

'95' ve '96 1 Mayıs'ında da işçiler azdı" diyorlar. Peki, ama onyıllardır işçi sınıfını kendi tekellerinde gören, işçi sınıfı mücadelesini ise, sendika yönetimlerini ele geçirmek olarak anlayanlar, işçi sınıfını alanlara getirememiştir. Bu gerçeğin doğru cevabı; ne dün, ne de bugün işçi sınıfıyla devrimci bir ilişki kurmamış, işçi sınıfını ücret sendikacılığı ve düzen içi mücadeleyle burjuva partilerinin seçim hesaplarına alet ederek onları devrim için eğitmemelerindedir. Bu koşullarda elbette işçi sınıfı sendikalara, reformist partilere yabancılaşacak ve kendi devrimci arayışını sürdürecektir. "1 Mayıs alanlarında işçi sınıfı azdı, esas olarak varoşlardan gelenler vardı" diyenler yalan söylüyor. İşçi sınıfına devletin yüklediği rolle, sendika bürokratlarının ve reformistlerin yüklediği rol arasında fark yoktur. Her iki kesim de işçi sınıfının düzene karşı olmadığını, şiddete başvurmadığını, şiddete başvuranların "başibozuk çeteler" olduğunu söyleyerek işçi sınıfı karşısında yerlerini almaktadır. İşçiler, memurlar, gençlik, tüm halk kesimleri burjuvaziyi ve reformistleri korkutacak oranda artık yüzbinlerle ifade edilecek sayılarla alandaydı. Sendika bürokratları ve reformistler

ise, tek tek sayılabilecek kadar az, devrim iddiasından vazgeçmiş, meşruluğu devlete ters düşmemek olarak kavramış, devrimden faşizm kadar korkan bir avuç dönem ve yıldı. Halk kitleleri reformistlerin gerçek yüzlerini açıkça sergileyecekleri bir biçimde devrimcilerin safindaydı. Şimdi ÖDP'sinden EP'ine kadar işçi sınıfı, işçi sınıfı diyerek onyıllardır halkı uyutmaya çalışanlar gerçekte ne işçi sınıfını, ne de başka halk kesimlerini örgütleyemediklerini, halkın sadece ve sadece devrim için bedel ödeyenlerin ve devletle dışa dış savaşın saflarında yer aldıklarını görmek durumundadır. Yeni teorilerle, demagojilerle bu gerçeği karartmaya çalışmak halka daha fazla sırt dönmekten başka bir anlama gelmez. Burjuvazinin bile itiraf etmekten kaçamadığı Parti-Cephe gerçeğini bir burjuva yazarının **“İşçi bayramının en kitlesel grubunu Dev-Sol oluşturuyordu... Hala Dev-Sol geliyor. Yasadışı bir örgütlenmenin nasıl bu kadar kitleselleşmiş olacağına akıl sır erdirmek kolay değil...”** ifadeleri çok şey açıklıyor. Milliyet yazarı “akıl sır” erdirmiyor ama sizler erdirirsiniz. Şapkanızı önünüze alıp devrimin, işçi sınıfının ve halkın kurtuluşunun demagojilerle, gerçekleri görmezden gelmekle sağlanamayacağını çok ciddi düşünmek zorundasınız. Henüz zaman vardır. Karşı devrim, tümüyle bütün hücrelerinizi teslim alamamıştır. Düzen yanlısı politikalarınızdan vazgeçmeniz, halk ve devrim gerçeğini görmeniz için yeterince veri vardır. “Varoşlar” edebiyatı, kortejleriniz konusundaki gerçekle hiçbir ilgisi olmayan uyduruk rakamlar sizi belki birkaç ay daha oyalayabilir. Ama bunlarla hala etrafınızda bulunan insanları da uzun süre tutmanız mümkün değildir. Halk hareketi daha büyük boyutlarda gelişecek, işçi sınıfı başta olmak üzere tüm halkı kucaklayarak kitleselleşmeye ve devrimin ayak seslerini daha yüksek oranda duyurmaya devam edecektir. Ayrıca, burjuvaziyle birlikte **“vandalizm”** edebiyatı yapmanız sizi biraz daha kitlelerden tecrit ediyor. Hatta kitlelerin öfkesini size yöneltiyor. Kuşkusuz devrimciler kimi hedef alacaklarını,

kimin malına zarar vereceklerini özenle seçer. Karşı devrim saflarını güçlendirmez, zayıflatırlar. Grupçu, reklamcı, sorumsuz anlayışlar da vardır ve ne yazık ki, bunlar da bizim gerçeğimizdir. Bu gerçekleri eleştirmek, doğru düşünceleri egemen kılmak mücadelesi yerine, devletin safından, devletin istediği gibi, devrimcileri karalama propagandasına katılmanın devrimcilikle ilgisi kurulamaz. Burjuvaziyle birlikte, burjuvazinin çıkarlarını korumak için bazı grupların hatalarını ön plana çıkartmak ve bu zeminde politika yapmaya kalkmak da kimseyi kurtaramaz. Tekrar da olsa hatırlatmak durumundayız; ne dün, ne de bugün hiçbir zaman ne işçi sınıfını, ne de herhangi bir halk kesimini örgütlemediniz. Size rağmen, sizlerin işçi sınıfına yabancı düşünceleriyle savaşılarak bugünkü gelişme sağlanmıştır. Bu tarihi gelişim önünde faşizmin baskı, zor ve imha politikaları yanında revizyonizmin engelleme çabaları da hiçbir sonuç vermediği gibi, halk hareketi önlenemez biçimde gelişmeye devam etmiştir. Ülkemiz somutunda baskı ve imha politikalarının devam edeceğini görmeyen yoktur. Baskıların ve her türlü şiddetin devrimcilere yöneleceği ve bu süreçte reformist, legalist politikaların gelişeceği umudunu taşıyanlar da bu gelişmenin bir hayal olduğunu görmek zordur. En küçük bir hak kırıntısını dahi savunmak, bazı hakları koparıp almak, uzlaşmaz ve bedel ödemekten çekinmeyen bir mücadele vermeden mümkün değildir. Halk, devrimcilerin öncülüğünde ve kendi deneyleriyle bu gerçeği görmeye başlamıştır. Devrimcileri büyüten onbinleri saflarına akıtan bu gerçektir.

Oligarşinin baskı politikaları, şiddetlenerek devam edecektir. Bu baskı politikaları karşısında devrimcilerin nasıl bir duruş alacağı yaşananlarla biliniyor. Devrimciler silahlı, silahsız, demokratik yasal ve meşru zeminde gerilla hareketiyle, her türlü kitle gösterileriyle, yerel ayaklanmalarla bütün halk kesimleri içerisinde örgütlenerek ve birlikte örgütlenip savaşmanın ve zaferi birlikte

elde etmenin anlayışıyla devrim iddialarını büyüteceklerdir. Siz ne yapacaksınız sorusu çok daha sıkça sorulur hale gelecektir. Halk ve devrimciler düşmanla savaşırken bir kenarda durup ya gelişen devrimci hareketi “provokasyon” olarak değerlendirip küfür etmeye devam edeceksiniz, ya da halkın, devrimin safında yer alacaksınız. Ara yol yoktur.

Oligarşinin 1 Mayıs’ı provoke etme girişimi yeni baskıların, halk hareketi karşısında dizginsiz saldırıların bir başlangıcıdır. Provokasyona gelmemenin, oligarşinin bu planlarını bozmanın temel yolu, güçlü bir karşı koyuşu örgütlemekten geçer. İşte tam da bu koşullarda Parti-Cephe’nin BİRLEŞELİM, SAVAŞALIM, KAZANALIM şiarı bu düzende yaşamak istemeyen, bu düzeni değiştirmek isteyen, faşizme karşı olan Marksist-Leninist, sol, anti-faşist, yurtsever, demokrat herkes için reddedilmez bir çağrıdır. Baskı ve zulmün olduğu, halk kitlelerinin yaşadığı her bölgede, her sınıf ve tabakanın içerisinde halkın birleşik örgütlenmelerini yaratmak ve her düzeyde düşmanın karşısına çıkıp, planlarını bozmak ve büyüyerek, güçlenerek düşmanın üstüne yürümenin ve onu alaşağı etmenin önünde tek engel, sudan gerekçelerle yapılan karşı koyuşlardır. Bunun temelinde grupçuluk, rekabetçilik, halk ve devrim gerçeğine inançsızlık vardır. Mülkiyet tutkusu vardır. Düşüncelerinin doğruluğuna inananlar, birlikte örgütlenme ve birlikte mücadele içerisinde eriyeceğini, yok olacağını asla düşünmez; tersine daha geniş kitlelerle bağ kurabilmek, onları eğitmek ve doğru düşüncelerini kabul ettirmek için her fırsatı değerlendirir. Bunu yapmayanlar, yapmamak için yapay teoriler üretenler, kitlelerden korkanlardır. Bugün emperyalizme, faşizme, kapitalizme karşı olduğunu iddia eden tüm legal, illegal sol örgüt, parti ve grupların hatta kişilerin en azından demokratik, meşru düzeyde merkezi örgütlülüğün ve Devrimci Cephe’nin yaratılması önünde esas engel faşizm değil, siyasi yapıların grupçu, rekabetçi özellikle-

ri ve düşüncelerine olan güvensizlikleridir. Halkın birleşik örgütlenmesinden kaçan ve bu kaçıışı ısrarla sürdürenler doğal ki, halk kitlelerinin mücadelesinin daha boyutlu gelişmemesinden ve düşmanın halk hareketine darbeler vurmasından objektif olarak sorumludur. Birleşik bir savaşa engel olanların teorileri tamamen inandırıcılıktan yoksun ve günü kurtarmaya yöneliktir.

'96 1 Mayıs'ında halk safını biraz daha açık belirlemeye başlamış, devrimci mücadele yolunu görmeye başlamıştır. Bu gelişimi görerek, oligarşinin devrim korkusunu anlamak ve devrimci savaşı yükseltmek; kendisine devrimciyim diyen herkese sorumluluklar yüklemektedir.

1 Mayıs '96, yüzbinlerce halkı kapsamasıyla, halk örgütlenmelerinin zorunluluğunu bir kez daha göstermiştir. Türkiye devrimci hareketinin ne burjuvazinin, ne de bazı sol kesimlerin görmek istediği gibi, çok güçsüz olmadığı bir kez daha görülmüştür. İstanbul'dan Anadolu'ya kadar bu böyledir. Ama bu durum kendi gerçeğimizi görmemizi engelleyemez. Halk kitleleri çok büyük oranda partilerinden, düzenden umudunu kesmiş, devrime yönelmiş ama aynı oranda savaşı daha da geliştirecek birçok örgütlenmeden yoksundur.

Örgütlenmek, daha çok örgütlenmek ve halk kitlelerinin doğrudan söz ve karar sahibi oldukları halk örgütlenmelerini yaratmak ve halkı savaştırmak, savaşı halklaştırmak bugünkü vazgeçilmez yakıcı sorunuzdur. Bu görevden, bu sorumluluktan kaçış yolu yoktur. 1 Mayıs '96'ya, bütün halk kesimlerini kapsayan örgütlenmelerle girebilmiş olsaydık, 1 Mayıs'taki kitle rakamları yüzbinlerle değil, belki milyonla ifade edilecekti. En önemlisi de, ne ipliği pazara çıkmış sendika bürokratları devrimcileri ve halkı yok sayarak hareket etmeye kalkıp provokasyona zemin hazırlayabilecek, ne de bu suça ortak olan grupçu anlayışlar hareket etme alanı bulacaklardı. Oligarşi, halkın birleşik örgütlülükleri karşısında

provokasyona yeltendiğinde, doğacak sonuçları göğüsleyemezdi. Halk kitleleri ise, birlikten aldığı moralde devrimcilere daha çok güven duyacaktı... Oligarşi, devrimci hareketin ve solun bu eksikliğini iyi değerlendirmiş ve provokasyona başvurmuştur.

İllegal örgütlenmiş devrimci örgütlerden, gruplardan, legal örgütlenmiş HADEP'ten ÖDP'ye kadar, sol iddiasında olan, düzene karşı olan ve faşist iktidarın yıkılmasından yana olan herkesin birlikte yapabilecekleri ve anlaşılabilecekleri ortak noktalar olduğuna inanıyoruz. Biz, doğru düşüncelerimize inanıyor ve halk kitlelerinin er veya geç, doğru olanı kavrayacağını bilerek, birleşik halk örgütlenmelerinin yönetimlerinde yer almasak da, uzun süre azınlıkta da kalsak, bu ortak örgütlerin ve halkın kararlarına uyacağımızı tarih ve halk önünde ilan ederiz. Bu ilanı kendisine devrimciyim diyen bütün örgüt ve kişilerden de isteme hakkına sahibiz. Bunu yapamayanlar, hiçbir teoriye sığınmadan mutlaka düşüncelerini yeniden gözden geçirmek durumundadır. 1 Mayıs '96 öğreticidir. Öğrenmek istemeyenler, halk güçlerinin birlikte savaşını istemeyenlerdir.

Ülkemizde, solun çocukluk hastalıklarından kurtulması, devrimci şiddete karşı çıkmakla özdeşleşmiştir. Çocukluk hastalığından kurtulmak, olgunlaşmak, reformist düşünceleri benimsemek olarak kavranmıştır. Bu, burjuvazinin sola empoze etmeye çalıştığı bir düşüncedir. Solun olgunlaşması, faşizme devrimci şiddet başta olmak üzere, her türlü mücadele biçimiyle daha büyük darbeler vurmak, daha uzlaşmaz olmak, dostu düşmanı daha iyi tanımak, halk güçlerini birleştirmek ve zafere giden yolu yakınlaştıracak politikalar üretmektir. Şimdi, her zamankinden daha çok olgunlaşmak ve zafer düşünü büyütmek zamanıdır. Her türlü yöntemle, devrimci şiddetle, düşmana darbeler vurmaktan daha meşru bir mücadele yoktur. 1 Mayıs '96'dan çıkarılması gereken en büyük derslerden biri de budur. Düşmanın şiddetini

ancak devrimci şiddetle etkisiz hale getirir ve zaferin yolunu ancak devrimci şiddeti temel alarak aşabiliriz... Ama bu şiddet halk örgütlülüklerini yaratıp, halkın savaşını ortaya çıkaramazsa potansiyel olarak kalmaya ve giderek erimeye mahkûmdur. Bunun için bir an dahi rehavete düşmeden daha çok kitlelere gitmek, daha çok kitle örgütlenmeleri yaratmak her yaştan ve sınıftan halk kitlelerinin karar aldıkları, uyguladıkları örgütlenmeleri yaratmak temel görevimizdir. Gerilla ve halk ancak bu tür örgütlenmelerin birlikte var olmasıyla, birbirlerini tamamlamasıyla zafer yolunu açabilir.

'96 1 Mayıs'ı; kitleselliğiyle, cüretiyle, savaşma kararlılığıyla Türkiye'yi sarsan bir gün olmuştur. Sarsıntı beyinlerdedir. 1995-'96, Parti-Cephe açısından daha çok halklaştığımız, savaşımızın kitleleri daha çok kucakladığı, ölümler pahasına Parti-Cephe saflarına halk kitlelerinin akın etmesinin durdurulamadığı bir yıl olmuştur. Parti-Cepheli olmanın, imha edilmek için yeterli olduğu ülkemizde başta gençlik olmak üzere her kesimden, her yaştan insanın Parti-Cephe saflarında oligarşiye meydan okuyuşu ve burjuva yazarlarının akıl sır erdiremediği bu gerçek; devrimimizin, Parti-Cephe'nin gerçeğidir. Hala, imha politikalarıyla yok olacağımızı ve bizim yok oluşumuz üzerine güçleneceğini düşünenler, artık düşünmekten yorulmuş olmalıdırlar. Bütün savaşçı ve taraftarlarımızla, bütün gücümüzle gelişmeye, daha büyük bir savaş ortaya çıkarmaya çalışacağız. Her savaşçı ve taraftarımız, mevcut olanla yetinmeyerek, bütün enerjisiyle, yaratıcılığıyla, devrim hırsıyla gerçeğimizi kitlelere anlatmaya, kitleleri örgütlemek için her zamankinden daha çok özveri ile Parti-Cephe ruhunu, disiplinini ve devrim iddiasını göstermek zorundadır. Bizim devrim iddiamız, kararlılığımız, disiplinimiz, adaletimiz defalarca sınavdan geçmiş ve büyük bir gelişmenin, devrimin yolunu açmıştır. Bütün savaşçı ve taraftarlarımızla, halkımızla bu yolu daha kısa sürede yürümemiz için devrimci iradede da-

ha üstün bir irade olmayacağını düşünerek, hiçbir olanaksızlığı kabul etmeden, çaresizliği aşağılanma görec, büyük bir direnç ve irade ile faşizmi sarsmaya devam edeceğiz. Yaşadığımız süreç, her bölge ve alanda tüm Parti-Cephe'lilerin daha büyük sorumluluklar almasını, halkın kadrolaşmasını emretmektedir. Her düzeyde halktan insanı kadrolaştırmak, savaştırmak ve halk örgütlenmelerini yaratmak için herkes daha büyük bilinç ve iddia ile kitlelere yönelmelidir.

Saldırıyı Püskürteceğiz

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 47 / Tarih: 1 Haziran 1996

Oligarşinin saldırı hükümeti olan faşist ANAYOL koalisyonu kendi tükenişini yaşarken bir yandan da dizginsiz saldırılarını sürdürmeye devam etmektedir. ANAYOL hükümetinin süregelen ve giderek tırmanan saldırıları, yalnız devrimci tutsakları değil, tüm halkı, devrimcileri, ilerici, demokrat tüm düzen karşıtı güçleri kapsayan bir saldırıdır. Ezilen sınıflarla egemen güçler arasındaki çatışmanın her döneminde, ezenler kendi iktidarlarını korumak için yok olacakları ana kadar tüm güçleriyle ezilen sınıflara saldırarak bu savaştan galip çıkmak istemişlerdir. Hükümetler, hükümetteki partiler, hükümetlerin biçimi hep değişir. Ama egemen güçlerin devlet mekanizması bütün laçkalığına, çürümüşlüğüne, halk gözünde değerini yitirmesine rağmen, halka karşı saldırılarını arttırarak sürdürür. Egemen güçler varlıklarını sürdürmek için halkı sindirecek, devrimin güçlenmesini engelleyecek saldırıları her şeye karşın yaşayan devlet mekanizmasına borçludurlar. Bu devlet mekanizmasının yaşaması nedeniyledir ki, burjuva partilerinin hemen tüm kesimleri, devletin geleceğini korumak adına devrimci harekete karşı her türlü işbirliğine girmekte ve her türlü saldırıya onay vermekten çekinmemektedir.

Devrimci hareket; devleti hedeflemiyor, sadece reformlarla yetinerek hükümet değişiklikleri üzerine politikalar geliştiriyorsa, bu hareketin devrimci niteliğinden söz edilemez. Bugün ülkemizde reformizmle devrimcilik arasındaki en temel ayrım bu noktadadır. Burjuvazinin devlet mekanizmasını parçalayıp devrimci iktidarı düşünmeyenler, burjuva partileri ve yeni hükümetlere dayanarak politikalar geliştirmekte; seçimleri, burjuva parlamentosunu ve emperyalist demokrasiyi devrimci ve sosyalist mücadele olarak göstererek burjuvazinin saldırılarına yeşil ışık yakmaktadır. Bu öylesine çarpıcı ve de aynı zamanda öylesine sinsi bir politikadır ki, görünüşte devletin politikalarına karşı çıkar ama özünde devlet mekanizmasını güçlendiren, halkın tepkilerini etkisiz hale getirerek devrimci mücadeleyi geriletip burjuvazinin denetimine sokmak ister. Örneğin bugün, iktidarın cezaevleri politikasını TÜSİAD'dan sola kadar herkes tartışıyor. Hemen her türlü toplumsal gelişmede olduğu gibi bu tartışmada da esas olarak iki kampta saflaşılmaktadır. Hükümet, bütün burjuva partileri ve burjuva basını, birçok burjuva partisinin bile çok çeşitli nedenlerle karşı olduğu Mehmet Ağar, TÜSİAD ve çeşitli reformist sol partiler, bunların etki alanında olan birçok demokratik kuruluş ve sendika bürokrati cezaevi sorunlarını tartışırken, faşizmin neden tutsak aldığını ve bu düzende cezaevlerinin kime hizmet ettiği sorularını tartışmaz. Cezaevlerinin Avrupa kalitesinde olması gerektiğini, insan haklarına uyulmasını bolca tartışır. Emperyalistlerin tutsaklar arasındaki dayanışmayı engelleyen, bireyselleştiren, devrimci düşünceleri yok eden hemen tüm uygulamalarını sol maskesi altında savunmakta ve burjuvaziye bu tür cezaevleri önermektedirler. Kuşkusuz, tutsaklar, demokratik örgütler, işkence ve zulme karşı olan, savunma hakkından yana olan herkes tutsakların insanca yaşam koşulları sürdürmesi ve savunma haklarını kullanması için mücadele edecek ve bu doğrultuda birçok talepte bulunacaktır. Bu mücadele reddedilemez, ama emperyalistlerin cezaevleri modelleri arasında da benzerlik kurulamaz. Devrimciler, egemen güçlerin iktidarının sürdü-

ğü ve bu iktidarın yaşaması için cezaevlerinin devrimcilerle doldurulup devrimci mücadeleyi engellemenin, halka korku ve gözdağı vermenin bir aracı olarak kullanıldığı koşullarda buraları ıslah etmeyi değil, yıkmayı hedefler. Tersî anlayışta olanlar tutsaklara özgürlük değil, af ister; çünkü devletin büyüklüğüne, affediciliğine ve adaletine inanır. Onlar için devlet ve tüm kurumları yıkılması gereken yerler değil, ıslah edilmesi gereken lekeli kurumlardır.

Katliamlarıyla, işkenceleriyle emperyalistlere ve oligarşiye güvenilir olduğunu ispatlamış olan MEHMET AĞAR, “cezaevleri teröristlerin karargâhı olmuştur” derken ege- menlerin sınıf bilinciyle hareket etmekte ve temsil ettiği sınıfları layıkıyla temsil etmeye devam etmektedir. Ne yaptığı- nın farkındadır Mehmet Ağar. Devrimci mücadeleler tari- hinde hemen tüm ülkelerde, tutsak düşmek ve tutsaklık koşullarını devrimin okullarına dönüştürerek daha bilinçli kadroların yetiştirilmesi devrimcilerin geleneksel bir tutu- mudur. Denilebilir ki, devrim ve karşı devrim arasındaki sa- vaş bu alanda en şiddetli biçimde yaşanmış ve halen de ya- şanmaktadır. İktidarlar, devrim hareketine ve tüm halka topyekûn saldırırken, devrimin maddî ve manevî en büyük gücü olan tutsakları yok etmeden, düşüncelerini öldürme- den, bütün darbelere rağmen, halk kitlelerinin devrimci mücadeleye katılımının engellenemeyeceğini ve mücade- lenin yükselerek süreceğini bilmektedir. Bu nedenledir ki, gerek dünyada, gerekse ülkemizde hemen her dönemde faşizmin şiddetle saldırdığı ilk hedef tutsaklar olmuştur. Tutsaklara yapılan saldırı doğrudan devrimci mücadeleye, halka yapılan bir saldırdır. Bu yanıyla saldırının bu niteliği- ni yeterince anlamayanlar, oligarşinin “cezaevlerinin ıslahı” çerçevesinde tartışıp, Avrupa cezaevleri modelleri önere- rek, doğrudan karşı devrimin propagandasına ve uygula- malarına ortak oluyor demektir.

Tutsaklık koşullarında faşizmin saldırılarına boyun eğ- memenin, direnmenin, onların hiçbir yaptırımını kabul et- memenin, devrim tercihi olduğunu bilen tutsaklar, 12 Ey-

lül'ün en karanlık koşullarında dahi hemen hemen hiçbir dış destek güç yokken, yaşamları pahasına direnmiş ve halkın kurtuluş umutlarını karartmamışlardır. Günümüzdeki tutsak direnişleri, İstanbul'dan, Metris'ten, Diyarbakır'dan, Aydın'dan, Buca'dan, Ümraniye'den onlarca şehit ve yüzlerce yaralı verilerek kazanılmış devrimci bir mirasın üzerinde yükselmektedir. Bu miras öylesine zenginliklerle dolu ve öylesine güçlüdür ki, ülkemiz topraklarında yaprağın dahi kımıldamadığı koşullarda umutsuzlara umut, yılmışlara direnç, çaresizlere ışık olmuş ve devrimin, halkların kurtuluş mücadelesinin asla yok edilemeyeceğini bütün dünyaya ilan etmiştir. Elbette bu alanlarda da reformizm ve devrimcilik saflaşması hep oldu. Direnenlere, halkları için şehit olanlara burun kıvrıyanlar, taktik üzerine ahkâm kesenler ve kendi bireysel kaygılarını teorileştiren oportünistler hiç eksilmedi. Devrimciler inançları ve halka bağlılıkları ile halka yabancı bütün bu düşünceleri ağır bedeller ödeyerek aştı ve bu günlere geldi. Kimileri tutsaklık koşullarındaki bu savaşı kısa süreli gördüklerinden yalpaladı, istikrarsızlığa düştü. Faşizmin demokrasicilik oyununu kurtuluş sandılar. Oysa burjuvazi bütün çürümüşlüğüne ve güç tüketmesine rağmen, iktidarları yıkılana kadar başta tutsaklar olmak üzere saldırılarını eksilterek, arttırarak hep sürdürecektir. 12 Eylül'den günümüze kadar süren tüm saldırılar ve katliamlardan sonra hala bu politikada ısrar etmelerinin esas nedeni budur. Burjuvazi bu anlamda devrim ve karşı devrim gelişiminde kendini koruma temelinde sürekli baskı politikaları geliştirecek ve uygulamaya devam edecektir. Geçmişte devrimci mücadele süreci yaşamış, devrimini yapmış birçok devrimci hareketin gelişimi incelendiğinde, bugün ülkemizde uygulanan baskı politikalarıyla kıyaslandığında çok daha ileri boyutlarda katliamların yapıldığı, hatta bu katliamların devrim anına kadar sürdüğü görülecektir.

Özetle, Türkiye oligarşisinin devrimci tutsaklara karşı politikaları da sınıflar savaşının doğasına uygun gelişecek,

baskılar ve direnişler birbirini takip ederek, devrimci mücadelenin gelişmesiyle orantılı sürecektir. Bu gerçek yeterince kavranmazsa, mücadeleyi burjuva partilerine yedekleme, emperyalist cezaevi modelleriyle oyalanma veya kazanılmış bazı hakların kalıcı olabileceği şeklinde ham hayallere kapılmak zor olmayacaktır. Devrimciler, kurtuluş mücadelesinin daha da gelişmesiyle birlikte faşizmin saldırılarının artacağı ve kazanılmış da olsa bazı hakların her an saldırıya uğrayarak geri alınmak isteneceğini unutamaz. Faşizm ve sınıflar savaşı gerçeği budur.

İktidarın tutsaklara yönelik başlattığı planlı programlı saldırısını MEHMET AĞAR ve çevresine topladığı katiller güruhuyla daha ne kadar sürdürebileceği tartışılabilir, ama biz saldırıyı daha da boyutlandıracaklarını düşünerek hareket etmek zorundayız. Saldırıyı püskürtmenin ve direnişin esas gücü tutsaklar iken, dışarıdaki halk güçlerinin direnişi desteklemesi ve bu desteği genel mücadelenin bir aracı haline getirmesi bugün yerine getirilmesi gereken temel bir görevdir. Bütün halk güçleri, bütün demokrat ve yurtseverler; tutsakların bu direnişini ve oligarşinin saldırılarının içeriğini anlayamazsa başka güçlere güvenecek, saldırıya karşı direnme ve saldırıyı püskürtme güçlerini oluşturmayacak ve sonuçta düşman ileri bir adım atacaktır. Tutsaklar yine teslim olmayacak, şehitler ve yaralılar verecek, yenilmeyecek ama yara alacaktır. Devrimci, demokrat ve yurtsever güçler, tutsakların direnişini sadece tutsakların bir kısım hakları almaları veya insani yaşam koşullarıyla sınırlandıramaz. Tutsakların bedenlerini ortaya koyarak sürdürdükleri bu mücadele ve halk güçlerinin desteğinin birliği sağlandığında ülkeyi bir uçtan bir uca saran halkın mücadelesini geliştirecektir. Bu direniş, sıradan bir hak alma mücadelesi değildir; sadece karşı devrimle tutsakların değil, devrimle karşı devrimin, halk güçleriyle faşizmin çatışmasıdır.

Tutsakların direnişini desteklemeyen, onların ezilmesine seyirci kalanların devrimci, sosyalist, yurtsever niteliklerin-

den söz edilemez. Tutsaklara sahip çıkmayanlar, değil devrimci savaşı, sıradan, ekonomik, demokratik mücadeleyi bile sürdüremez. Fabrikalarda, köylerde, işyerlerinde, gençlikte, gecekonduarda hiçbir halk kesiminin sıradan, demokratik haklarını dahi savunamazlar. Burjuva liberalleri ve demokratlar bile binlerce tutsağın açıklıkla sürdürdüğü, katliamlara uğramak pahasına teslim olmadıkları koşullarda sessiz kalamaz. Sessiz kalmak kendilerini inkâr etmektir. Ama ne yazık ki, Türkiye solunun gerçeği bu tür çarpıklıklarla doludur. Özellikle de iktidar mücadelesinden uzak duran, ucube sosyalizm teorileri keşfederek en pespaye burjuva düşüncelerini sosyalizm diye halk kitlelerine sunmaya çalışan reformistler katliamlara dahi seyirci kalma, hatta uzak durma onursuzluğunu gösterebilmektedir. Bilinmelidir ki, bu ülkede devrimciler ve tutsaklar mücadele etmediğinde, baskıya ve zulme karşı savaşmadığında herkes susmuştur. Oligarşi, bütün reformist kurumları da dağıtmış, parçalamış ve tasfiye etmiştir. Bu ülkenin geleceği devrimcilerin omuzlarında yükselecektir. Bugün tutsakların direnişi, devrimci iktidar mücadelesinin bir parçası ve bu direnişin zaferi, halkın daha büyük bir mücadelesi ve iktidar yolunda önemli bir mevzii olacaktır. Faşizm bütün güçleriyle öncelikle “devrim karargâhları” diye gördüğü tutsakların direnişlerini yok etmek ve teslim almak isterken, sonrasında daha cüretli bir şekilde işçilere, köylülere ve reformist, devrimci demeden tek tek bireylere kadar herkese saldıracak, düzen karşıtı bütün güçleri susturmak isteyecektir. Bugün tutsakların direnişini desteklemeyenler, yarın saldırılar karşısında iktidarla iyi geçinmek isteyen, halka ve devrimcilere sırt çeviren davranışlarıyla da bürokratik kurumlarını koruyamayacak ve yok olacaktır.

Burjuvazi, planlı programlı saldırılarını sürdürürken halk güçlerini de denemekte ve sınavdan geçirmektedir. Solun, halk güçlerinin devrimci potansiyelinin güçsüz olmadığı, hemen tüm saldırıları püskürtebilecek güçte olduğu artık kimse için sır değildir. Bu gücü yeterince kullanamayışımı-

zın, etkili olamayışımızın, burjuvaziye saldırılarını rahatça yapabilme fırsatları vermemizin temel nedeni, halk güçlerinin yeterince örgütlü olmaması ve sol güçlerin dağınık, bölünmüş olmalarıdır. Bu açmazı bilen burjuvazi bütün çürümüşlüğüne rağmen, topyekûn saldırı kararları almakta ve uygulayabilmektedir. Burjuva demokratlarının bile izleyici olamayacağı birçok konuda ısrarla ve inatla asgari noktalarda da olsa birleşilmesi, programlarla hareket ederek düşmana karşı daha büyük güçlerin ortak çıkartılması yerine, akla hayale gelmedik gerekçeler üretenler burjuvaziye daha çok saldırı için koz vermektedir. Bugün birçok sol örgüt, tutsaklık koşullarında dahi birlikte mücadele etmemek, birlikte mücadelenin örgütlerini yaratmamak için suni gerekçeler üretmektedir. Tutsaklık koşullarında bu yaşananlar dışarıda fazlasıyla yaşandığından, oligarşinin saldırıları karşısında solun içerisinde bulunduğu durum bütün çıplaklığıyla gözler önüne serilmiş oluyor. Bu olumsuzluğu aşmalıyız. Bu olumsuzluk aşıldığında iktidarın saldırıları şu veya bu biçimde yine sürecektir ama karşılığında örgütlü, güçlü karşı koyuşları da görecektir. Bu güçlü karşı koyuşlar, halk mücadelesini yükseltecektir.

Solun birçok konuda oportünist teoriler üreterek birlikte mücadelenin önüne engeller oluşturmaması, süregelen olumsuz bir geleneğidir. Ama tutsakların direnişi desteklemeli, hiç değilse bu konuda birliktelikler yaratmanın önüne geçecek teorilerden uzak durulmalıdır. Hiçbir teori bu birlikteliğin ve direnişi desteklemenin önüne geçemez. Hangi nedenle olursa olsun, tutsakların direnişini desteklemeyen, bu desteği geliştirmek ve güçlendirmek için birlikte mücadleden kaçan, bunun için nedenler üreten herkes; oligarşinin saldırılarının şu veya bu biçimde, dolaylı veya dolaysız suç ortağı oluyor demektir. Tutsakların ödedikleri bedellerden onlar da sorumludurlar.

Tutsakların direnişini desteklemek, iktidarın zulüm politikalarına karşı çıkmak demektir. Bu karşı çıkış siyasi örgütlerin, demokratik örgütlerin ve tüm halk güçlerinin bir-

likteliğine dönüştürme yeteneğini gösterebilmek herkesin sorumluluğunda olmalıdır. Bunu başardığımızda, yüzbinlerle ifade edilebilecek devrimci, demokrat, yurtsever nitelikli insanların hiçbir biçimde sınırlanamayacak onlarca protesto ve destek türü mücadele biçimleri ortaya çıkacaktır. Yalnız örgütlü güçlerin değil, tek tek kişilerin dahi, yazılı, sözlü, fiili protesto biçimleri, propagandaları, manevi destekleri yüzbinleri kapsadığında giderek büyük radikal güçleri ortaya çıkaracaktır. Tüm örgütlerden, herkesten en radikal destek biçimlerini bekleyemeyiz. Kim ne yapabilir? Kim ne yapmak istiyorsa, nereye kadar desteklemek istiyorsa, gücü neye yetiyorsa onları yapabilmelidir. Ve devrimciler bu nesnel durumu unutmadan, yapılabilir olanı en iyi şekilde yapmayı ve daha büyük güçleri ortaya çıkarmayı, onları daha ileri götürmeyi hedeflemelidir.

Cezaevleriyle ilgili **güncel iki görevimiz** vardır.

1- Özgücümüzü hemen harekete geçirip tutsakların direnişini sahiplenerek, destek eylemlerini tüm alanlara yaymalıyız.

Siyasi örgütler, demokratik ve tüm mesleki örgütler, tutsak aileleri, hatta tek tek kişiler aydınlar, sanatçılar, hukukçular, sosyalist, demokrat yurtsever herkesi tutsak direnişlerini desteklemek için bir araya getirmek, neler yapılabileceğini tartışmak ve oyalanmadan hızla harekete geçmek zorundayız.

2- Tutsaklara saldırıların sürekli olacağı düşünülerek ülkede ve yurtdışında cezaevleri ile ilgili geniş kesimleri kucaklayan ve harekete geçiren, kalıcılığı olan; sol, devrimci-demokrat güçlerin, demokratik-meşru temelde örgütlenmelerin yaratılmasının ciddi adımlarını atmalıyız.

1 Mayıs, Bayrak Provokasyonları, Artan Saldırıları ve Tavrı

Yayınlandığı yer:

Zafer Yolunda KURTULUŞ

Sayı: 51 / Tarih: 29 Haziran 1996

Gazi katliamı ve ayaklanmasının ardından oligarşi kısmi bir geri çekilişten sonra devrimci güçlerin durumunu iyi gözleyerek, kitleleri sindirme ve devrimci hareketi geriletme operasyonlarını adım adım ilerletti. Gazi'den sonra ayaklanmalara ve tüm farklı söylemlere rağmen gerçekte halk güçlerinin örgütsüz olduğunu, bu açmazı gideremezsek saldırı dalgasının artacağını sürekli vurguladık. Özellikle de demokratikte, illegalitede ve bütün alanlarda devrimci güçlerin birlik sorununu çözmemiz ve düşmanın karşısına çok daha büyük bir güçle çıkıp onların programlarını bozmamız gerektiği üzerinde ısrarla durduk. Sol güçlerin düşüncelerini birlik sorununda yoğunlaştırarak, daha güçlü çıkışlar yaparak oligarşinin saldırılarının önünü kesmek ve giderek saldırıya geçerek düşmanı savunma durumuna itecek bir konumda olmamız gerekirken bu başaramadı. Denilebilir ki, kitle mücadelesinin bir ölçüde gelişip; herkese de bundan şu ya da bu

oranda bir “pay” düştüğü ortamda solun eski hastalıkları depresip grupçuluk, reklamcılık hâkim olgu oldu. Abartılı propagandalar alabildiğine yükseldi. Örgütsüz halk örgütlenmiş; özgür olmayan alanlar özgürleşmiş gibi gösterildi. Tozpembe tablolar çizildi. Düşman bu tablo içerisinde gözaltılar, kayıplar, cinayetlerle, kitlesel gösterilere saldırarak yavaş yavaş Gazi ile birlikte kaybettiği moral ve prestiji yeniden sağlamaya çalıştı. 1995 Gazi Ayaklanmasıyla, 1996 1 Mayıs arasındaki süreç iktidarın, sol güçlerin içinde bulunduğu durumu, gücünü ihtiyatlı bir şekilde yoklayarak saldırılarını peyderpey yükselttiği bir süreç olmuştur. Oligarşi her saldırı adımıyla devrimci güçlerin tepkilerini kontrol etmiş ve karşı koyuşların güçlü olmadığını gördüğünde yeni saldırı programları geliştirmekte gecikmemiştir. 1 Mayıs 1996’ya gelindiğinde daha büyük bir saldırı için provokasyon planlarını hayata geçirmenin koşullarının oluştuğuna karar verdiler. Bu provokasyonla devrimci güçler halk nezdinde karalanacak, bazı geri bilinçteki halk kesimlerinin mülkiyet duygularıyla hareket etmesi sağlanacaktı. Yoğun propaganda kampanyalarıyla bazı halk kesimleri devrimcilere karşı kışkırtılacak ve nihayetinde bu kitlelerde *“Bu iş böyle gitmez, bu sorun halledilmelidir...”* düşüncesini yaratacaklardı. Oluşturulan bu atmosferde yoğun gözaltılar, tutuklamalar, cinayetler, bütün gösterilerin dağıtılması, tutsaklara saldırılarla cezaevlerinin okul olmaktan çıkartılması şeklindeki düşüncelerini gerçekleştireceklerdi. Ayrıca bu saldırılarda mesafe aldıkça demokrasilik için vitrin işlevi gören sol siyasi partilerin ve demokratik örgütlerin kapatılması da gündeme getirilecekti.

Oligarşi bu süreçte sözü edilen tarzda iradi bir programı uygulamaya başladı ve hala sürdürüyor. Oligarşi, her şeye rağmen sürekli artan devrimci potansiyeli görmüş ve bu tehlikeyi ortadan kaldırmak için 1 Mayıs’tan itibaren topyekûn saldırı kararı almıştır. 1 Mayıs saldırısının amacı öylesine açık ve nettir ki, bunu görmemek için kör olmak gerekiyor. Hemen 1 Mayıs akşamı burjuva partileri, polis,

medya birlikte saldırıya geçmiş ve bu tarihten itibaren de halk hareketini dağıtmak için her türlü yöntemi uygulamaya sokmuştur. Sol güçlerin ise, Gazi'den sonra ne ortak bir savunma, ne de saldırı programı olmamıştır. Düşman, sol güçlerin programsızlığı üzerinde hareket etmiş 1 Mayıs'a gelmiştir. 1 Mayıs'tan sonra ise, topyekûn saldırıya geçmesine rağmen; sol güçler, düşmana karşı birleşik bir mücadeleyi ve saldırıyı örgütleyip düşmanı durdurma ve geriletme yerine, sol güçleri parçalayan ve bunda ısrar eden düşüncelere saplanıp kalmışlardır. EP, ÖDP gibi örgütler 1 Mayıs'ta kendi hayallerinin gerçekleşmemesiyle saldırılarını devrimcilere yöneltmiş, devrimcilerden uzak durarak, onlarla herhangi bir birliğe girmeyerek, düzen içerisindeki yerlerini daha da meşrulaştırarak, oligarşinin topyekûn saldırısından kurtulma hesapları yapmışlardır. 1 Mayıs alanındaki kimi grupların sorumsuz davranışları sol ve devrimci iddiasında olan hiçbir örgütü düşman saldırısı karşısında “... *Aman bulaşmayalım*” tavrına itemez. Bu tavır, açıkça düşmana “*Biz farklıyız, bize dokunmayın, onlara ne yaparsanız yapın*” demektir. EP ve ÖDP'nin 1 Mayıs'taki tutumu tastamam budur. Bununla da kalmamışlardır. 1 Mayıs sonrasında özellikle EP ve ÖDP devrimcilere karşı saldırıya geçmiş, hatta devrimcileri tecrit etmekten söz etmeye başlamış ve ortak platformlarda olmamak için zorlama bir çaba içerisine girmişlerdir.

Türkiye'de yasalılık ve düzenin meşruiyetine sığınmak, devrimcileri tecrit etmeye kalkmak hiç kimseyi kurtaramaz. Oligarşi solun alabildiğine parçalandığı, her kafadan bir sesin çıktığı, rekabetin inanılmaz boyutlara vardığı koşullarda topyekûn saldırı politikasını, bütün sol, demokrat güçleri içine alacak şekilde genişleterek sürdürmeye devam etti. EP ve ÖDP gibileri 1 Mayıs provokasyonun da oligarşinin üslubuyla devrimcilere saldırarak saldırı dalgasından kendilerini kurtaracaklarını umarken tam tersi olmuştur. Türkiye oligarşisi artık reformizmi güçlendirip çeşitli sonuçlar alarak devrimi geriletme gibi taktikleri uygu-

lama yeteneğinde de değildir. Yükselen devrimci potansiyel onları hemen her konuda süren devrimci savaşı etkisiz hale getirmek için şiddet temelinde planlar oluşturmaya götürmüştür. Meşrulaşan ve büyüyen halk hareketinin meşruluğunu gölgelemek, halkın gözündeki tüm meşru zeminlerden dışalamak da bu planların temel hedeflerindendir. Faşizm için legal sol siyasi partiler, çeşitli demokratik örgütler demokrasinin bir görüntüsü olarak gereklidir. Ama halk hareketini meşrulaştırıcı, iktidara karşı bir tavır alıcı nitelikte olmamalıdır. Daha doğrusu hemen her şeyiyle düzene endeksli kurumlar istenmektedir. Ülkemiz gerçeğinde reformizm, burjuvazinin bu isteğini de tam olarak yerine getirememektedir. Bu isteği yerine getirmek var olan kitle tabanlarını da tümünden yitirmeleri demektir. İşte bu koşullarda reformizm de saldırılardan nasibini almaktadır. Reformizm devrimci harekete karşı sürdürdüğü saldırı ve tecrit politikasıyla henüz aynı nitelikte olmasa da belirli oranda Aydınlıkçıların rolünü oynamaktadır. Aydınlıkçılar, devrimci hareketin yükseldiği her aşamada devrimcilerle saldırarak oligarşiye yaranmak istemiş, ama ne oligarşiye, ne de başka birilerine yaranamamış, lanetli küçük bir grup olmaktan kurtulamamışlardır. Herkes bu lanetlenmiş tarihi hatırlamalıdır.

Legal-yasal partiler, demokratik kurumlar, bugün devrimin stratejik sorunlarında devrimcilerle farklı düşünseler de, devrimcileri karşılarına alarak hiçbir yere varamayacaklarını kavramak ve faşizmin herkese yönelen saldırılarına karşı birlikte hareket edebilecek asgari noktalar olduğuna inanarak hareket etmek durumundadırlar.

1 Mayıs saldırısından sonra halk güçlerinin birleşik mücadelesi ve karşı koyuşu örgütlenemediğinden, geniş kitleler harekete geçirilemediğinden oligarşi yeni bir provokasyonla saldırı dozajını biraz daha artırdı. Yeni provokasyon, HADEP Kongresi'ndeki bayrak indirilmesi olayıdır. Bu provokasyon da 1 Mayıs'ta olduğu gibi düzenlenmiş, anında karşı devrimci güçler harekete geçmiş, saldırılarla,

cinayetlerle, bayrak-vatan edebiyatıyla şovenizm rüzgârı estirilerek bazı halk kesimleri, özelde Kürt halkına, genelde ise tüm devrimcilere karşı kışkırtılmaya çalışılmıştır. Ve yine bu süreçte HADEP ve EP gibi partilerin kapatılması planları yapılarak sokaklar halka yasaklanarak ve gizli sıkıyönetim ilan edilerek, gözaltılar için toplama kampları niteliğinde statlar açılarak bütün ülke olağanüstü hal yasaları veya gizli sıkıyönetimle yönetilir hale gelmiştir.

Denir ki, 1 Mayıs'ta cam çerçeve indirilmeseydi düşman yine saldırı politikası uygulayacaktı. HADEP Kongresi'nde bayrak indirilmeseydi oligarşi yine bir gerekçe bulacak ve saldırıyı hızlandıracaktı. Bütün bunların hepsi doğrudur. Faşizm, kendi programını uygulamak, kendi meşruiyetini sağlamak için her türlü provokasyonu yapmak isteyecektir. Ama bu böyledir diye, devrimciler kendi elleriyle düşmana provokasyon malzemesi vermezler. *"Nasıl olsa yaparlar"* düşüncesi *"Onlar provokasyon yapacağına biz yapalım"* demektir. Tersine devrimciler provokasyona çanak tutmazlar. Provokasyonları bozucu, engelleyici taktiklerle hareket ederler. Oligarşinin planlarının uygulanmasını engellemek, provokasyonlarını bozmak için saldıracağımız hedeflerde, mücadele yöntemlerimizde kitlelerin düşüncelerini, ruh hallerini kavrayış durumlarını göz önüne alarak, egemen güçlerin demagojilerini boşa çıkartacak tarzda hareket etmek durumundayız. 1 Mayıs'ta grup reklam uğruna sorumsuz tavırlar içerisinde bulunanların provokasyonu bozma gibi bir niyetleri olmadığı gibi, provokasyonu körüklemiş ve 1 Mayıs sonrasında gelişen topyekûn saldırı karşısında da sessiz kalmayı yeğlemişlerdir. Oysa 1 Mayıs'ta devrimcilerin pankartlarını düşmana teslim etmemesi, üst araması yaptırmaması zemininde saldırılara karşı koyuş tamamen meşru bir direniş olup oligarşinin provokasyonlarını bozucu ve onlara propaganda malzemesi vermeyen bir tutumdur. Bu direniş gösterilirken saldırıya rağmen yüzbinleri güvenli bir şekilde toplamak ve yine yüzbinleri güvenli bir şekilde dağıtarak oligarşi-

nin saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltmek, düşmanın planlarını bozucu bir rol oynayacaktı. İşte bazı gruplar bu düşüncelerden uzak olduklarından adeta **“bir şeyler yapalım reklamımız olsun”** diyerek hareket etmiş ve oligarşinin oyununa gelmişlerdir. Keza, HADEP Kongresi’nde olanlar da bundan farksızdır. Doğrudur, Türk bayrağını faşist iktidar temsil etmiyor, onlar sahiplenemezler, bu doğrultuda çok şey söylenebilir, kimse de itiraz etmez. Ama bunu bu şekilde açıklamak, gerçeğin tümünü görmek ve ona göre tutum almak değildir. Bugün Türk halkının büyük bir kesimi hala şovenizmin etkisi altındadır. Ve gerek bu kesimler ve gerekse de daha sıradan kesimler, kendi ulusal değerlerini bir yanıyla bayrakta simgelemektedir. Bunları görmeden hareket tarzı oluşturmak halkların tarihlerini, ulusal değerlerini, düşünce ve duygularını hesaba katmadan düz, hesapsız tutumlar almaya götürür ki, bu noktada oligarşi istediği provokasyon malzemesini rahatlıkla bulur. Tabii sormak gerekiyor, nasıl bir kültür oluşturulmuştur ki, binlerce insanın olduğu bir kongrede bir-iki insan bayrağı indirerek provokasyona yeşil ışık yakıyor ama kimse bu provokasyonu engelleyemiyor. Hele ki, ulusal bir mücadele verdiğini söyleyen bir hareket için, başka bir ulusun bayrağına karşı çok daha özenli olunması gerektiği tartışılmaz. Bir takım değerlerle çok kolay oynamamak gerekiyor. Halkın inançları, ulusal değerler, bazı gelenekler halklar için büyük önem taşır ve bizim en küçük bir yanlışımızı düşman çok rahatlıkla kullanacaktır.

“Birilerini küstürür müyüz, provokasyon dersek reformistlerin zeminine mi düşeriz?” kaygılarından uzak bir şekilde gerçeklerimizi görmeliyiz ve yanlışların, olumsuzlukların önüne set oluşturmaliyiz.

Düşmanın topyekûn saldırısına karşı Kürt milli hareketi ve HADEP de duyarsız kalmış, kendi merkezlerinde düşüncelerini ve örgütlenmelerini sürdürmeye devam etmişlerdir. Ayrı düşünme, ayrı hareket etme, birlikte olmama çok çeşitli etkenler yanında adeta bir kültür olmuş ve bu

kültürle hareket edilmektedir. Bunun sonucunda da çok fazla seçeneğimizin olmadığı tutsaklık koşullarında dahi ayrı direniş programları ve farklı tavır alışlar gündeme gelmiş, hala da sürmektedir. Aynı şekilde tutsaklara destek direnişleri, tutsak ailelerinin örgütlenmesi, sendikalarda, gecekondualarda, memurlarda, gençlikte, kırsal alanlarda, hemen bütün mücadele alanlarında farklı tutumlar kanıksanmış ve süregelmiştir. Doğal ki, uzun yıllara yayılan bu süreç çeşitli güvensizlikleri beslemiş, yargılar oluşturmuştur. Bütün bu olumsuzlukları yıkmak ve düşmana karşı birlikte olmanın koşullarını hazırlamak herkesin görevidir. Sadece birilerini suçlayarak ileri bir noktaya varılamaz, sorun çözülemez. Herkes, geçmişe bugün birlikte olmak gerektiği inancıyla bakarsa, gerek kendisini, gerekse başkalarını daha farklı görecektir, şu veya bu nedenle oluşan olumsuz yargılar, sübjektif tutumlar görülebilecektir. Daha büyük bir savaşın, birlikte mücadelenin önündeki engel düşman değil, bizizdir. İsteyerek ve istemeyerek yaratılan olumsuz kültürdür. Bu kültürle savaşılmadan, en azından birlikte mücadelenin zorunluluğu siyasi yapıların taraftarlarına kavratılmadan, olumlu sonuçlar almak çok kolay olmayacaktır.

Olumsuzluğun bir yanı da dogmatik düşüncede ve davranışta ısrardır. Gelişmeleri, somut koşulları, güncel olanı görmemek ve *“ya benim dediğim olur ya da olmaz”* saplantılarıdır. Bu düşüncelerle hiçbir birlik gerçekleşemez. Düşünün, *“Kızıl siyasi üsler olmadan birleşik cephe olmaz”*, *“Cephe komünistler öncülüğünde olur, komünistler başka birlikle içerisinde erimemelidir...”* gibi, yaşananlarla ilgisiz ve düşmanın saldırıları karşısında ne yapacağımız sorusuna hiçbir cevap vermeyen bu tür gerekçeler, bulunduğu statüyü korumak için çok rahat üretilebiliyor. Bu, iddiaların sahipleri, kendi düşüncelerine çok güveniyorlarsa bu düşüncelerinin doğruluğunu pratikte göstermelidirler. Faşizmin politikalarını bozmak, daha büyük halk güçlerini harekete geçirmek için kendi öncülüklerinde *“küçük bur-*

juva” dedikleri bütün güçleri de birleştirmek için harekete geçmelidirler. Bunları yapamadıkları açık. Yapamıyor, ama başkası da yapsın istemiyor. İstenen nedir? Objektif olarak oligarşinin tek merkezden saldırılarına karşı bizim merkezi, birlikte karşı koyuş planlarımız olmamalıdır deniliyor. Ve bu anlayışlarla birlik doğrultusunda getirilen bütün öneriler, hangi koşullar için neden söylendiği göz önüne alınmadan, ustalardan da alıntılar yapılarak gerekçeler bulunarak reddedilmekte ve statülerin korunmasına çalışılmaktadır. *“Cephe olmaz, ama eylem ve güç birliği olur”* şeklindeki düşünceler ciddi birliklerden, sorumluluk altına girmekten kaçışın ifadesi olup, mevcut durumun sürüp gitmesini istemektir. Elbette, eylem ve güç birlikleri de çok çeşitli biçimlerde yapılacaktır, zaten uzun bir süredir de yaşama geçmektedir. Ama birçok siyasi yapının eylem ve güç birliğinden anladığı oldukça geri, kendilerini hiçbir sorumluluk altına sokmayan, istedikleri zaman katılıp ayrıldıkları oluşumlardır. Ki, bu oluşumlar oligarşinin planlarını bozmak ve devrimci mücadeleyi yükselen bir çizgide geliştirmekten öte, geri, kendiliğindenci, zorunluluktan kaynaklanan durumlarda ortaya çıkmaktadır. İradi değil kendiliğindenliği; düşmanın planlarını bozmayı değil, edilgenliği, en geri konumda direnişi içermektedir. Ayrıca bunu bile ne kadar başardığımız tartışılır. Oysa bugün ihtiyaç olan iktidarı hedefleyen, halk kitlelerine güven veren, düşmana darbeler vuran ciddi, iddialı birliklerdir. *“Cephe vb. girişmeler daha önce de oldu ama başarısız”* şeklinde itirazlar var. Geçmişte olan bitenin tartışması tabii ki yapılmalıdır. Bu tartışma içerisinde hangi koşullarda neyin önerildiği, neden hayata geçirilmediği ortaya çıkar ve bunlardan dersler çıkartılarak daha olumlu adımlar atılır. Bugünkü koşullar ne ’80 öncesinin, ne de ’80’li yılların koşulları değildir. Düşman cephesinde de, devrim cephesinde de çok şey değişmiştir. Bu değişimleri dikkate almayan, süreçleri özdeşleştiren, dolayısıyla mücadele biçimlerini, taktiklerini, örgütlenmeleri aynılaştıran anlayışlar bu yaklaşımlarıyla bir anlamda yaşanan yılları, bir tarihi, mücade-

leyi reddediyorlardır. Daha objektif olmak, daha sağlıklı düşünmek ve savaşı geliştirici düşünceler üretmek, iddialı birlikteliklerin adımlarını atmak, her devrimcinin görevi olmalıdır. Bu konularda bir şey üretmeden, yalnızca getirilenlere karşı çıkmamanın ne genel olarak devrimci hareketi, ne de kendi siyasi yapılarını geliştirmedigini görmelidirler. Devrimci hareketin hemen hiçbir sorununun bilinen klasik şablonlarla çözülemeyeceğı bilinmelidir.

Bizim birlik modellerimiz yanlış bulunabilir. İçeriğıyle, isimleriyle tartışılabilir. “*Ya bizim dediğimiz olur ya da olmaz*” gibi bir saplantı içerisinde değiliz. Yaklaşımımızın temel halkası, düzen karşıtı bütün güçleri birleştiren, savaştıran, legal, yarı legal, illegal her alanda, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’ndaki bütün devrimci sol güçleri birleştirebilmek ve iktidara merkezi darbeler vurarak zafer yürüyüşünü hızlandırmaktır.

Kimi siyasetler Demokratik Muhalefet Meclisi önerimizde “muhalefet” ifadesine itiraz etmekte, bunu iktidarı istememek şeklinde yorumlayarak karşı çıkmaktadır. Belirttiğimiz gibi kelimelerle ifade edilen biçimselliklerin peşinde değiliz, bir avuç suda fırtına koparmak gibi, hiçbir niyetimiz yok. Demokratik Muhalefet Meclisi, iktidarı alacak, doğrudan iktidar için savaşan bir kurum değildir. Legal platformda kendi meşruluğunu dayatarak oluşturulacak böyle bir kurum; kuruluşu, yapısı ve işleyişi gereğı bir iktidar organı olamaz. Bu şekilde düşünmek iktidar alternatifi ve iktidarı alacak devrimci örgütleri legalliğe teslim etmek ve tasfiye etmek anlamına gelir. Demokratik Muhalefet Meclisi, adında ifadesini bulduğu gibi, düzene karşı demokratik muhalefeti örgütleyecek ve bütün muhalif güçleri kendi bünyesinde toplayarak tek merkezden yönlendirilmesini sağlayacaktır. Bu meclis, örgütlü güçler yanında, bütün demokratik güçleri, hatta tek tek kişilere varıncaya kadar dağınık halk güçlerini örgütleyecek, halkın en azından demokratik mücadelede, hak ve özgürlükler savaşında karar sürecine katılmalarını sağlayacaktır. Nasıl ki, yüz-

lerce demokratik, mesleki örgütler iktidar organları değilse, doğrudan iktidar için savaşıyorlarsa; bu meclis de belirli farklılıklara rağmen, öz olarak bu kapsamda düşünülmelidir. Buna rağmen, kavramlar üzerinde durmuyoruz. “Muhalefet” yerine isteyen başka bir isim de bulabilir, çok önemli değil. Sorun bütün muhalif güçleri birleştirmek, hareket ettirmek ve meşruluğunu sağlamaktır.

Faşizmin, tüm güçleriyle, yeni provokasyonlarla saldırılarını sürdüreceği ve devrimci halk güçlerinin mücadelesini geriletme isteyeceği açıktır. Bugün, bölünmüş, parçalanmış ve merkezilikten yoksun bir şekilde süren karşı koyuşta çok daha uzun süre karşı konulamaz ve faşizmin halkı sindirme programı bozulamaz. Birlik üzerine küçümselemeyecek oranda çok şey söylendi. Kimin nerede ve nasıl duracağı artık netleşmeli ve pratik adımlar atmalıyız. Küçük hesaplarla, oyalamalarla zaman öldürecek lüksümüz yoktur. Oligarşi saldırılarına devam ediyor ve bu saldırılarla moral üstünlüğü sağlayıp daha büyük saldırıların ve katliamların önünü açmak istiyor. Bu süreci ne Refah Partili, ne de başka bir hükümet durduramaz. Hangi parti hükümet kurarsa kursun, karşı devrimci savaşı kontrgerilla taktikleriyle yükselterek sürdürecektir.

Tutsakların direnişi devrimci-demokrat güçleri kısmen de olsa harekete geçirmiş ve tüm ülkeye yayılarak mücadelenin gelişmesinde dinamik bir rol oynamıştır. İktidar güçleri ise, bir yandan kararlılık gösterileri yaparken, bir yandan da giderek yükselen halk kitlelerinin muhalefetine önüne geçmek için; tutsak direnişleri karşısında kısmi tavizler veriyor gibi görünerek, direniş güçleri arasında ayrılıklar yaratarak direnişi kırmak ve bitirmek istemektedirler. Devrimci güçler bu oyuna gelmemelidir. Tutsak direnişleri kalıcı haklar kazanılmadan kırıldığında veya bitirildiğinde; çok daha büyük bir saldırı dalgasının hem tutsakları, hem de dışarıdaki halk güçlerini beklediği unutulmamalıdır.

Oligarşi; tüm kararlılık gösterilerine rağmen, güçsüzdür; tutsaklar, yeni şehitler pahasına da olsa belirli kaza-

nımlar elde etmeden direniş i bırakmamalı ve düşman ciddi bir şekilde pazarlık masasına oturmadan temel hiçbir talepte esnememelidirler. Bu direniş yalnız tutsakların bir takım hakları alıp almama savaşı değil, bütün halk güçlerinin **kararlılık savaşıdır**. Bu kararlılık ve irade savaşını sonuna kadar sürdürerek, bütün halk güçlerine devrimcilerin baş eğmezliğini, yenilmez iradelerini ve inançlarını bir kez daha göstermeliyiz. Düşman, geçici sürede yeni şehitlerimize sevinebilecektir. Ama şehitlerle süren bu irade ve kararlılık savaşı onların beklemediği ölçüde daha büyük halk güçlerini savaşa katacak ve kararlılığımız önünde direnemeceklerdir. Savaşı yükseltmeliyiz. Artık tutsakların direnişleriyle halkın mücadelesi birbirlerinden ayrı değil; birbirlerini etkileyerek, geliştirerek genel devrimci mücadeleyi yükselterek sürmelidir. Tutsakların direnişleri, zindanlara hapsedilemeyecek kadar geniş kapsamlıdır.

İktidar, 1 Mayıs provokasyonu ile nasıl devrimci güçleri geriletemedi, devrimci savaşımızı engelleyemediyse; bayrak provokasyonu ile da, şovenizm propagandaları ile da Kürt ve Türk halkları arasında düşmanlık yaratamayacak, Kürt ve Türk bütün halklarımız iktidar hedefinde birleşerek ortak iktidar ve ortak kurtuluş için savaşacaklardır. Daha büyük güçlerle, daha kararlı bir şekilde düşman karşısına çıkmalı ve saldırıları boşa çıkartmalıyız. Şehirde, kırd a, tutsaklık koşullarında, her alanda hiçbir mevzide geri çekilmeden yeni mevziler ele geçirmek için güçlerimizi seferber etmeliyiz. En küçük bir kararsızlık, düşmanın daha kararlı ve çok yönlü saldırılarını getirecektir.

Her Anı Eylem Olan 69 Gün

Yayınlandığı yer:

KURTULUŞ

Sayı: 1 / Tarih: 3 Ağustos 1996

Tutsaklar ölüm orucuna yattığında, burjuva partilerinden, küçük burjuva aydınlarından birçok sol kesime kadar birçok çevre bu eyleme küçümsemeyerek baktı, ciddiye almadı. Burjuvazi, Mehmet Ağar ve polis nezdinde içeride ve dışarıda saldırılarını sürdürüp kararlılık gösterisi yaparken; bazı sol gruplar da bu tür eylem biçimleriyle sonuç alınamayacağını vaaz ettiler. Reformist sol kesimler, devrim sorununda ve mücadele biçimleri konusunda tamamen icazetli ve düzen içi bir mücadeleyi temel aldıklarından; özveri ve kararlılığa dayalı, iktidarla dişe diş bir savaşa giren mücadele tarzını hiçbir zaman benimsememiştir. Nitekim iktidarın süregelen saldırıları, sokakları yasaklayan tavırları ve nihayetinde gizli bir sıkıyönetimle ülkeyi yönetme pozisyonlarının ortaya çıkması durumunda “ara rejim”, “cunta” tahlilleriyle tek mücadele biçimleri olan kitlesel basın toplantılarına bile son verdiler. Burjuvazinin yaratmak istediği tam da buydu. Burjuvazi vurarak, yasaklayarak, kimlerde ne sonuç yaratacağını çok iyi biliyor. İktidarın taktiği çok açık. Tutsaklar bir türlü teslim alına-

madığından cezaevleri devrimin okulları haline gelmişti ve bu okullar mutlaka dağıtılmalıydı. En azından işlevsiz kalmalıydı. Tutsakların saldırılar karşısında direneceklerini çok iyi biliyorlardı. Tutsaklara saldırılar sürerken, dışarıda da tutsak direnişlerini destekleyen ve mücadeleyi yükseltmek isteyen halka da tüm güçleriyle vurarak dağıtıp yıldırmayı hedeflediler. Oligarşinin bu taktiğine karşı, devrimci taktik içeride ve dışarıda mücadeleyi daha da radikalleştirerek, tüm ülkeye yayarak topyekûn saldırıya karşı güçlü bir saldırıyla cevap vermek, faşizmin oyunlarını bozmaktı. Reformistler işte bu noktada “ara rejim” teorileriyle geri çekilip seçim ve “meşruiyet” hesapları yaparak bir kez daha oligarşiye, devrimcilerle birlikte olmadıklarını, kendilerinin farklı olduğunu göstermek istedi.

Bir yandan oligarşinin krizi boyutlanarak sürerken bir yandan da halka yönelik saldırılar arttı. DYP-ANAP döneminde Mehmet Ağar’ın adalet bakanı olması ile daha üst boyuta çıkan bu saldırılar, DYP-ANAP koalisyonunun bozulmasına rağmen devam etti. REFAHYOL ile birlikte bu saldırılar kesintisiz sürdü. Refah Partisi’nin hükümet kurmasına çok gönüllü olmayan emperyalistler ve tekeller DYP-ANAP koalisyonunun iflası karşısında neredeyse alternatifsiz kalmıştır. Refah Partisi’nin başta ABD emperyalizmi olmak üzere tekellere, orduya düzeni korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını, diğer hükümetleri aratmayacağı yeminleri üzerine Refah Partisi’nin hükümeti kurmasına, başta Sabancı olmak üzere hemen bütün TÜSİAD’lılar ve emperyalistler yeşil ışık yaktı. Refah Partisi, bir gün dahi zaman kaybetmeden verdiği sözleri yerine getirmek için büyük bir faaliyet içerisine girdi. Bu faaliyetin odağı, DYP ve ANAP’tan alınan baskı programlarını uygulamak ve devrimci hareketi bitirmekti. Burjuvazi hükümet değiştirmesine rağmen genelkurmayın ve polis baskı programlarını değiştirmeden uyguluyordu. Bu yanı sıra her hükümet değişikliğinde, her

burjuva partisine veya hükümete değişik misyonlar biçip “taktik” diyerek beklemeyi seçenler veya yeni hükümetlere değişik politikalar uygulayabilecekleri konusunda umut bağlayanlar yanıldıklarını zaman geçmeden gördü. Devrim ve karşı devrimin geldiği aşamada hiçbir burjuva partisinin kontrgerilla yönetimi ve denetimi dışına çıkamayacağını, tersine bu güçlere dayanmadan hükümet olamayacağını daha önce belirtmiştik. Bu bir kez daha doğrulandı.

Refah Partisi, görünüşte diğer burjuva partilerinden farklı söylemler tutturmuş, halk kitlelerinin diğer düzen partilerine ve düzene olan tepkilerini, ekonomik ve sosyal sorunları kendi ideolojisiyle formüle ederek adeta düzen aleyhtarı bir görünüm sergilemiştir. Oysa bunun sadece iktidar olmak için bir manevra olduğu açıkken mekanik, dogmatik bakış açılarını illa da her partinin bir sınıf ve tabakayı temsil ettiği iddiası yanılgılarına götürmüş, Refah Partisi’nin farklı olabileceği düşüncesini yaratmıştır.

Refah Partisi’nin emperyalistlere, tekellere, kapitalizme karşı olmadığı, düzene ait hiçbir şeyi reddetmediği; herkesin görebileceği bir şekilde aylara değil, günlere sığdırılarak ortaya çıkmıştır. Refah Partisi, emperyalizmin ve tekellerin, özellikle de 12 Eylül sürecinde dini motiflerle büyütüp geliştirdiği ve ihtiyaç duyduğunda kullanabileceği bir güç olmuştur. Refah Partisi, burjuvazinin bu ihtiyacını karşılamak için hükümet olduğu ilk günden itibaren kolları sıvamış ve önceki hükümetin başlattığı saldırıları daha da tırmandırıp, “*Diğer burjuva partilerinin yapamadığını biz yaparız*” diyerek emperyalistlerin ve tekellerin en iyi savunuculuğunu kendilerinin yapabileceğini ispatlamak istemiştir. Bu ispatın denek taşı tutsaklara vurulacak büyük darbe ve aynı zamanda dışarıda kitle hareketlerinin yok edilmesi idi.

Refah Partisi, bir yandan geçici olarak halk kitlelerini bir kısım ekonomik vaatlerle, ücretlerle oyalarken; esas

darbeyi devrimcilere vurup, burjuvaziye güven vermek istiyordu. REFAHYOL hükümetinin bu planını, alışılage-
lenden farklı taktikler uygulayarak bozabilirdik. REFAH-
YOL'un halkla, adaletle, insan haklarıyla, eşitlikle hiçbir
ilişkinin olmadığı, tamamen emperyalistlerin, işbirlik-
çilerin ve kontrgerillanın istekleri doğrultusunda hareket
ettiğini, din bezirgânlığı yaptığını halka göstermeliydik.
Tutsakların, direnişi ölüm orucuna dönüştürerek dışarı-
daki mücadeleyi daha da radikalleştirerek, burjuva par-
tilerinden ve burjuvazinin taze kanı olan Refah Partisi'ne
umut bağlayanları uyandırmayı ve saldırıların önüne
güçlü bir barikat oluşturmayı başarmalıydık.

Tutsakların direnişi yalnız tutsaklık koşullarındaki bir
kısım iyileştirmeler ile sınırlı bir hak alma eylemi değil,
doğrudan faşizmle ve onun Refah Partisi ağırlıklı yeni
hükümeti ile süren bir hesaplaşma ve bu yeni hüküme-
tin, daha doğrusu Refah Partisinin faşist maskesini dü-
şürme hareketiydi. Faşist REFAHYOL hükümetinin sal-
dırlarına halkın karşı saldırısıydı.

Ölüm orucu eyleminin de gösterdiği gibi Marksist-Le-
ninistler kendilerini hiçbir mücadele biçimiyle sınırla-
maz. Marksizm-Leninizm; hayatın her alanında, devrim-
ci güçlerin ve ülkenin somut koşullarını doğru tahlil ede-
rek, kendi özgünlüğümüzü de dikkate alarak, her türlü
mücadele biçiminin sınırsız bir yaratıcılıkla hayata geçi-
rildiğinde, hiç kimsenin beklemediği çok olumlu sonuç-
ların alınacağını göstermiştir. Marksist-Leninistler bu an-
layışla hareket etmiş ve ölüm orucu silahını, Marksizm-
Leninizmin yaratıcılığını somut koşullarla birleştirerek
hayata geçirmiştir.

Burjuvazi, Şevket Kazan'ın ağzından **“ölemezler”** der-
ken; burjuvazinin bencilliğini, çıkarıcılığını, inançsızlığını
sergiliyordu. Bazı reformist kesimler de ölümler ard arda
gelinceye kadar kıllarını kıpırdatmamış, sorunu küçüm-
semiş ve ölümler olduktan sonra da *“Neden ölüyor,
gereksiz, yaşamak gerekir, dışarıda mücadele etmek ge-*

rekir...” gibi devrimci inançtan, kararlılıktan, iktidarın saldırılarına karşı saldırı ile cevap verme yöntemlerinden uzak bir tavır sergilemiştir. Bu “sol” kesimlerin düşünce ve tavırlarıyla küçük burjuva aydınlarının düşünceleri aynı noktada kesişmiş, direnişi desteklemekten öte direnişi bitirmek noktasında odaklaşmıştır.

Devrimci hareket, gerek burjuvazinin, gerekse burjuvazi adına yılgınlık ve karamsarlık yayan ölümlerin boşuna olduğunu söyleyen reformizmin ve küçük burjuva aydınının saldırıları karşısında kararlı bir duruş olarak mücadeleyi ağır bedeller göze alarak yükseltmek zorundaydı. Burjuvaziden, küçük burjuva aydınlarından, birçok demokrat kuruluş ve kişiden reformistlere kadar geniş bir çevre Türkiye devrimci hareketinin onlarca şehit verecek bedeli ödeyeceğine inanmadı. Türkiye devrimci hareketi Marksist-Leninistlerin öngörülü, özenli çabaları sonucu birçok alanda devrimci güçler arasındaki birliğin adımlarını attı, bazı sorunlar olsa da olumlu sonuçlar almaya başladı. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu, DETÜDAP, 1 Mayıs, bu birliğin en çarpıcı olanlarıdır. Devrimcilerin ileri ve kalıcı birliği, “kurduk” demekle gerçekleştirilecek basit bir olay değildir. Onyılların olumsuzlukları ancak tabanda, alan ve bölgelerde birliğin adım adım inşa edilmesi ve mücadelede sınanması ile gerçekleştirilebilir. Ölüm orucu direnişi bu yanı sıra da değerlendirilmesi gereken ciddi bir sınav olmuştur. Ve en önemlisi de Türkiye devrimci hareketi, yaprağın dahi kımıldamadığı en zor koşullarda, düşmana darbeler vurma geleneğini yaratmış, ölüm orucu gibi bir miras bırakmıştır. Tutsaklar “mahpusluk” geleneğini reddedip, Özgür Tutsak kimliğini sahiplenmiş ve kendi mücadelelerini dışarıdaki mücadelenin kopmaz bir parçası haline getirmişlerdir. *“Cezaevlerinde siyasi mücadele olmaz”, “Sadece hak mücadelesi olur”* gibi, reformistlerden ödünç alınmış bütün düşünceler ezilip bir kenara atılmış ve tutsaklar, tutsaklığı oligarşinin korkulu düşü haline getirmiştir.

Öyle ki, oligarşi **“cezaevine giren militanlaşıyor”** diyerek cezaevlerinden korkar hale gelmiştir. Bu koşullarda tutsakların ölümleri göze alan direnişleri ülkede ve dünyada büyük yankı yaratıp, Refah Partisi’nin faşist yüzünü açığa çıkaracak; aylara, belki de yıllara sığdırılacak Refah Partisi’nin teşhiri, günlere sığdırılacaktır.

Türkiye devrimci hareketinin dinamikleri her zaman güçlü olmuştur. Eksik olan, bu güçleri doğru yönlendirememek, dogmatik hareket ederek bilinen mücadele biçimleri dışına taşmamak, reformistlerden etkilenmek, kendi özgücüne güvenmemek ve birlikte hareket etmekten kaçmak olmuştur. Ölüm orucu eylemi birçok siyasi yapının birlikte hareketi, birlikte ölümü göğüslemesi ile yavaş yavaş da olsa dogmatizmden kopuşun, kendi özgücüne güvenin, grupçu hastalıklardan uzaklaşmanın adımları olarak değerlendirilebilir.

Ölüm orucu oligarşinin, özellikle de Refah Partisi’nin “İslamcı” ideolojisinde büyük bir gedik açmıştır. Refah Partisi ve burjuvazi hiç ummadığı yerde ve zamanda büyük bir darbe yemiştir. Bu mücadelenin Refah Partisi’nin ve burjuvazinin saldırılarının önünde barikat olma, tutsakların haklarını alması, Refah Partisi’nin faşist yüzünü ortaya çıkartması yanında esas işlevi burjuvazinin inançsızlık ve karamsarlık yayan düşüncelerine vurulan büyük bir darbe olmasıdır. Bu direnişin asıl kazanımları, burjuvaziyle yürütülen ideolojik mücadele kazanılan zaffer ve moral üstünlüktür. Marksizm-Leninizmin burjuva ideolojisi karşısında üstünlüğünün bir kez daha kanıtlanmasıdır.

Bütün dünyada, davası uğruna ölümü göze almış insanların kalmadığını her gün binlerce kez tekrar eden reformistler, burjuvazi, küçük burjuva aydınları, yığınlar, yorgunlar, yüzlerce devrimcinin ölümüne yatması ve ardı ardına ölmesi karşısında şaşkına döndü. En pespaye burjuva yazarları dahi hayretlerini itiraf etmekten geri duramadı. Oysa Marksist-Leninistlerin, devrimcilerin

inançları için ölümü göze almaları, tereddütsüz ölmeleri yeni bir olgu değildi. Yıllardır, son nefeslerinde dahi davalarına olan inançlarını haykırarak, her türlü kuşatmada asla teslim olmadan, çatışarak ölen, hatta son nefeslerinde kanlarıyla inançlarını yazan savaşçı ve önder kadrolarımız yüzlercedir. Ama tüm bu şehitlerimiz dışı dış süren bu savaşta denebilir ki, halkın, demokratların, küçük burjuva aydınlarının, hatta burjuvazinin belirli kesimlerini ölüm orucu direnişi kadar sarsmadı. Kuşkusuz ölüm orucu direnişi birden bire ortaya çıkmış bir olgu değildir. 12 Eylül koşullarında, dışarıda hemen hemen hiçbir mücadele yoktu. Tutsaklar siyasi kimliklerini ve onurlarını koruma temelinde bir direniş sürdürüyordu. Ama devrimcilerin ölümüne direnişi hiçbir zaman kendisini dışarıdan ve halktan soyutlamadı. Her adımda devrimci hareketin gelişimini ve halkın geleceğini esas alarak hareket etti. Bu koşullarda *“cezaevleri merkez değildir”, “cezaevlerinde siyasi mücadele yapılamaz”, “ölüm orucu gibi eylemler intihardır, cinayettir”* vb. tespitlerinde bulunanların; bugün dışarıda mücadele çok daha yüksekken ölüm orucu eylemine başvurmaları; her alanda, şehirlerde ve dağlarda yıllardır şehitler vererek süregelen silahlı, silahsız sürdürülen mücadelenin; halkı, dolayısıyla solu çok güçlü ve çok yönlü etkilediğini, bir biçimiyle yönlendirdiğini; doğruyu, devrimci olanı yakalamalarını belirli oranda da olsa sağladığını göstermektedir. Ödenen hiçbir bedel boşa gitmiyor ve mutlaka kendini bir biçimde ifade ediyor. Gerçek, ne kadar reddedilmeye, yok sayılmaya çalışılsa da bir yerde kendini dayatıyor ve kabul ettiriyor.

Devrimci güçler birlik olduklarında ağır bedeller ödeseler de küçümsenemeyecek bir güç olduklarını, doğru politika ve taktikleri hayata geçirerek önemli sonuçlar yaratabileceklerini göstermişlerdir. Süregelen savaş, devrimci güçlerin ağır bedeller ödenmeden burjuvaziyle her düzeyde çatışmayı göze almadan ciddi, olumlu so-

nuçlar alamayacaklarını öğretmiştir. Devrimcilerin ölme-yi arzulayan insanlar olmadığını herkes çok iyi bilir. Ama bir dava uğruna gerekirse yüzlerce kez ölebilecek bir kararlılığı sergilemek, düşmanın en büyük korkusudur. Hep denildiği gibi, ölümü göze almış, inançlı insanları yenecek hiçbir güç yoktur. Ölümü göze almış insan, burjuvazi için en korkutucu ve en tehlikeli güçtür. Burjuvazi ölüm orucu eyleminde bu korkutucu gücü görmüştür. Devrimcilerin ölümü birlikte göğüslemelerinden ise resmen paniklemiştir. Birlikte ölümü paylaşarak sürdürülecek bir mücadele, Türkiye devrimci hareketinin yeni bir sürecinin başlamasının önünü açabilir. Bu yanılla ölüm orucu eylemi; birlikteliğiyle, kararlılığıyla, ustalığıyla Türkiye devrimci hareketi için yeni bir sayfanın açılmasının başlangıcı olabilir. Burjuvazi bu tehlikeyi görüyor ve bu olguyu ortadan kaldırmak için birliği parçalayıcı yeni saldırı planlarını uygulamaya koyacak ve sonuç almaya çalışacaktır.

Ölüm orucu eylemi burjuvazi ile sadece “Sosyalizm mi, kapitalizm mi?”de ifadesini bulan bir ideolojik mücadeleden öte, sosyalist olmayan aydınları, demokratları, düzende umut arayanları, bencilleşenleri, yığınları, yorgunları; hatta adil düzen, hak, adalet, eşitlik gibi sözlerle aldatılmış, İslamcı kesimler dâhil bütün halkı derinden etkilemiş, sarsmıştır. Bu sarsılışın, etkilenmenin temelinde; burjuvazinin ahlaksızlığına karşı yeni bir ahlakın, her türlü yozluğa, kişiliksizliğe, çıkarıcılığa, bencillığe karşı halkları ve vatanları için her türlü çıkarıcılıktan uzak, adeta kutsal ve kendilerini feda eden yeni insanın, ölüm orucu savaşçılarının şahsında görülmesi vardır. Emperyalistlerin, tekellerin ve onların uzantılarının yarattığı batıklıkta ölüme yatanların kişilikleri; yeni bir dünyanın, onurlu bir yaşamın, gelecek umudunu güçlü bir biçimde ortaya çıkarmış, burjuva partileriyle devrimcilerin çok yaygın bir biçimde kıyaslanmasını ve bütün halk nezdinde tartışılır hale getirmiştir. Burjuvazinin bütün demago-

ji ve yalanları ölümlerle yerle bir olmuş, şehitler halkın vicdanına seslenmiş, adalet, namus ve onur duygusunu ortaya çıkartmış ve sokaklarda somutlamıştır. Saflaşma, düzenin etkisinde kalan her çevrede ve halkta yaşanmış, birçok çevre süratle devrimcileşmeye başlamıştır. Birçok silahlı ve silahsız eylem ve yüzlerce şehidin açtığı yolda, birçok siyasi yapının birlikte gerçekleştirdiği ölüm orucunu şekillendirmiş dolayısıyla çarpıcı bir etki yaratmamıştır. Bu etki, ölüm orucu eyleminin niteliğindedir. Bu tarz, hiçbir dogmatik teoriyle açıklanamaz. Bu bizim tarzımızdır. Bu devrimin gelişimidir. Bedel ödenerek, doğru yöntemlerle mücadele ederek, halk gerçeği kavranarak bu sonuçlar alınmıştır.

Başlangıçta ölümler karşısında burjuvazinin katliamcı-asker kesimleri siyasi partileri, **“ölemezler...”** anlayışıyla kendilerini şartlandırdı. Ölümler karşısında burjuvazinin katliamcı-asker kesimleri, “İçeride ölsünler, dışarıda öldürür, baskıya devam eder ve bitiririz” diye düşünüyordu. Ölümlerin olacağına inanmayan burjuva partileri, ölümlerin peşpeşe gelmesiyle birlikte tüm baskılara rağmen, kitle hareketlerinin her geçen gün artarak sürdüğünü ve bütün dünya kamuoyunun ayağa kalktığını, tutsakların ise, toplu ölümlere rağmen kararlılıklarını sürdürdüklerini gördüklerinde, geri adım atıp taviz vererek, daha doğrusu tutsakların önünde diz çökerek, kitle potansiyelini düşürmenin ve her ne pahasına olursa olsun direnişi bitirmenin hesabını yaptı. Bu aşamada oligarşinin polis şefleri; aydınlar, sanatçılar dâhil, herkesi tehdit etmeye devam edip intikam yeminleri ederken, burjuva partileri ölüme yatanlara teslim oldu. Bu süreçte **“ölüm olmasın, direnişi bitirin”** çağrısı yapanlarla burjuvazi aynı noktada birleşmiştir. **Devrimciler ölmeyi de, öldürmeyi de tercih etmez. Ama bunların devrimi yükselttiği her koşulda ölümlerden korkmaz. Korkanlar devrimi istemeyenlerdir.**

Ölümlerin artık her gün ikişerli, üçerli devam ettiği

günler oligarşinin kabus günleridir. Görünüşte tavizsiz ve tehditkâr tavırlarına rağmen, en zayıf anlarını yaşıyorlardı. Parti-Cephe tutsakları gerektiğinde çok daha fazla bedel ödemeyi göze almış, ölüm orucu ile birlikte seçeneklerini tüketmemiştir. Tam da bu ortamda bazı demokratik kurumların reformist bakış açıları sonucu “operasyon olacak” paniği kısmen de olsa etkili olmuştur. Hükümetin tavizsiz gösterilerle yaratmak istediği de buydu. Keza, ölüm orucu ve süresiz açlık grevine katılmayan bazı tutsakların sanki direnişin sahipleri kendileriymiş gibi, uzlaşma için gelen heyetle pazarlıklar yapmaları, ortalığı karıştırmaları ortaya çıkan olumsuzluklardır. Tutsaklar adına demeç veren, oligarşiyle pazarlığa oturan ama tutsakların düşünceleriyle bir ilgisi olmayan bu demokratik kuruluşlar, kendilerinin nerede olduklarını ve kimi temsil ettiklerini çok iyi bilmek durumundadır. Tutsakların izni ve onayı olmadan onlar adına konuşma ve pazarlık etme yetkisinde olamazlar. Bu kesimler, tutsaklar adına konuşma, hatta “af” isteme gibi alışkanlıklarını devam ettirirlerse, kamuoyunda zor duruma düşebilirler. Tutsaklardan, tutsak ve insan haklarından yagnaysalar, öncelikle tutsakların düşüncelerine ters düşmeyecek bir çizgide hareket etmek zorundadırlar.

Tutsakların direnişi zaferle sonuçlanmasına rağmen, ne oligarşinin saldırıları, ne de direniş bitecektir. Direniş çok çeşitli biçimlerde sürecektir ve kendi doğası içerisinde dışarıdaki mücadele ile birleşecek, gelişmeye devam edecektir. Bugün en acil görev burjuvazinin yeni saldırılarının önüne geçebilmek, dahası savunmadan saldırıya geçebilmek için içeride tutsakların oluşturduğu merkezi örgütlülüğü daha da geliştirmek, bu örgütlülüğe katılanları katmak ve direnişin sağlıklı bir değerlendirmesini yaparak, dersler çıkartıp daha büyük direnişlere hazırlanmaktır. Dışarıda ise, tutsaklarla dayanışma örgütlerini geniş kesimleri kapsayacak şekilde kurmak ve kalıcılaştırmak görevi ertelenemez. Tutsaklık koşullarında

sağlanan birliğin olumlu sonuçlarının doğru bir biçimde dışarıya yansıtılması için dışarıdaki örgütsüzlüğün örgütlülüğe dönüştürülmesi, mücadelenin çok parçalı olmaktan çıkartılıp merkezi bir muhtevaya kavuşturulması zorunlu ihtiyaçtır. Bu direniş süreci içerisinde dışarıda merkezi, çok yönlü örgütlenmeler yaratılamadığı için direnişe yapılan kitlesel destekler çoğu zaman cılız ve etkisiz kalmış ancak ölümlerin artmasıyla birlikte belirli bir hareketlenme gözlenmiştir. Ama bunlar bile 12 şehit, onlarca yaralı ve yüzlerce devrimcinin ölüm sınırında olduğu düşünüldüğünde oldukça geri ve düşündürücüdür. Direniş, bütün reformist kesimlerin, küçük burjuva aydın ve demokratların beyinlerinde depremler yaratmasına rağmen; güçlü, güven veren demokratik merkezi örgütlenmelerin olmayışı, tepkilerin alanlara yeterince akmasını engellemiştir. Halkın demokratik muhalefetini merkezileştirmek ve örgütlemek görevini yerine getiremezsek; reformizm mücadeleyi bölmeye, her şeyi kendi icazetinde düşünmeye devam edecek; çeşitli devrimci kesimler, “güç ve eylem birliği” diyerek kendilerine alabildiğine özgürlük tanıyıp keyfi hareket edecek; halkın geniş kesimleri ise, bu durumu güven duymayarak uzaktan izleyecek ve meydanlarda onbinler, yüzbinler yerine daha küçük rakamlarla yetinmek zorunda kalacağız. Kitlelerden, oy tabanından kopmak istemeyen Refah Partisi ve diğer burjuva partileri, kitlelerin düzen karşıtı potansiyelini geriye çekmek için kısmi de olsa “af”ı gündeme getirebilir. Şimdiden bu tartışmayı derinleştirip “Tutsaklara Özgürlük” şiarını her düzeyde yükseltmeliyiz. Ölüm orucu zaferini “Tutsaklara Özgürlük” ile taçlandırmak imkânsız değildir. Tüm siyasi yapıların, en geniş ilerici, demokrat çevrelerin de katılarak, çok çeşitli biçimlerde sürdürecekleri kampanyalarla sonuç almak mümkündür.

Ölüm orucu savaşçıları, gerektiğinde birlikte ölebilmek gerçekliğini çok çarpıcı biçimde ortaya koymuş ve her-

kesin kafasına vura vura birlik sorununun önemini dayatmıştır. Birlik sorununda ciddi görevlerden kaçmak için hala bin dereden su getirip küçük hesaplar yapanlar, hala birlik maskesi altında en bağınaz grupçuluğu yapanlar, şehitlerimizin birlikte ölümü paylaşmaları karşısında mutlaka bir kez daha geriye dönüp birlik konusunda söylediklerinin ne kadar gerçekçi olup olmadığını düşünmek zorundadır.

Ölüm orucu savaşçıları, halklarımızın onur ve kahramanlık tarihini yazmışlardır. Bu tarih öylesine görkemli, öylesine meşrudur ki; burjuvazinin yarattığı ahlaksız, yalan, yoz ve çıkarıcı, umutsuzluk dünyasında umudu, geleceği güveni yaratmıştır. Devrimci hareketi halk kitleleri nezdinde daha çok meşrulaştırmış, burjuvazi ağır bir ideolojik darbe yemiş, halk kitleleri tutsakları sahiplenmiştir. İşte bu koşullarda hala ölüm orucu direnişini desteklemeyen, sonuçları üzerine ileri geri laf edenler hangi düşüncenin takipçisi olursa olsunlar, adaletten, insan onurundan, halktan yana olmadıkları gibi, onurları ve vicdanlarının da olup olmadığı veya bunlardan ne anladıkları sorgulanmalıdır. Halkımızın ve devrimin en değerli evlatları tereddütsüz ölümü kucaklarken hiçbir şey olmamış gibi davrananlar, ölümlere burjuva insan hakları savunucuları kadar bile değer vermeyenleri biliyoruz. Köşelerinde oturup suni gündemler yaratmak isteyen ve hala devrimcilere hakaret ederek, kendilerinin işçi sınıfının temsilcisi olduğunu iddia edenlerin işçi sınıfıyla, halkla, onur ve namusla ilgilerini kurmak giderek güçleşmektedir. Bunlar yaptıklarının hesabını er geç işçi sınıfına da bütün halka da vereceklerdir. *“İşçi sınıfı çözer, işçi sınıfına gitmek gerek”* deyip, bütün eylemlere, her şeye küçümseyerek bakan, aslında hiçbir şey olmayan bu şahısların işçi sınıfıyla da hiçbir ilgilerinin olmadığı bir kez daha görülmüştür. İşçi sınıfı söylemi bunların dilinde sahtekârlığın, ikiyezlülüğün adı olmuştur. İşçi sınıfı sözleri, bunların mücadeleden, bedel ödemekten kaçışları-

nın kılıfı olmuştur. Mücadele geliştikçe, oligarşi daha fazla saldırdıkça, bu reformistler devrimcilerle aralarındaki mesafeyi daha fazla açarak olası baskılardan Aydınlık gibi, kendilerini kurtarma planları yapıyor. Bu çevreler her geçen gün biraz daha gericileşerek, devrimcilere karşı burjuvazinin literatürü ile konuşmaya başlamışlardır. Bu yolda ısrarlarını sürdürmeye devam ederlerse, Aydınlık gibi lanetlenmekten kurtulamayacaklardır. Devrimci hareket, her zamankinden daha güçlü olup gerek oligarşinin, gerekse oligarşiye yaranmak isteyen bu kesimlerin provokasyonlarını bozarak yoluna devam edecektir.

Daha cesur olmanın, yaşananlardan dersler çıkartarak, olumsuzlukların üzerine giderek, her yerde devrimcilerin birliğini sağlamayı teşvik ederek, daha ileri örgütlenmeleri ve eylemlilikleri yaratmanın zamanıdır.

Güncel Olanı Yakalamalı Muhalefet Cephesini Büyütmeliyiz

Yayınlandığı yer:

Halk İçin KURTULUŞ

Sayı: 6 / Tarih: 16 Kasım 1996

Faşist iktidarın hemen hiçbir konuda politika yapma yeteneği kalmamıştır. Refah Partisi denenmemiş, dolayısıyla yıpranmamış bir güçtü. Refah, aynı zamanda dinamik bir oy potansiyeli ve sürekli genişleyen güçlü bir tabana sahipti. Emperyalistler, tekeller ve devletin silahlı güçleri, istemeyerek de olsa Refah Partisi'nin Doğru Yol Partisi ile birlikte birçok sorunu çözeceğine inanıyorlardı. Refah, daha hükümeti kurmadan oligarşiye tüm güvenceleri vermesine rağmen, artık yapısal hale gelmiş sistemin sorunlarına kısmen de olsa çare olacak, kitlelerin tepkilerini etkisiz hale getirecek hiçbir politika üretilmedi. İçeride ve dışarıda rejim giderek yalnızlaşmaya başladı. Emperyalistlerin desteğini almak için verdiği sözlere de bağlı kalmadı ve devletin temel işlevi olan baskı artarak sürdü. Böylece Erbakan,

kontrgerillanın hâkim olduğu işleyişe itirazsız teslim oldu ve kontrgerillanın yönetimini üstlendi. Sistemin nasıl işlediğini, kime hizmet ettiğini, yolsuzluklar, rüşvet, mafya, polis ve sivil faşist işbirliğini, her türlü cinayetin ve pis işlerin arkasında bu güçlerin olduğunu, bizzat hükümet yetkililerinin yasalara uymadığını kitleler büyük oranda bilmektedir. Devletin terörizme karşı mücadele demagogisiyle her türlü ahlaksızlığı teşvik ettiği, her türlü suçu gizlediği, hiçbir biçimde önlenemeyecek şekilde geniş kitleler nezdinde ortaya çıkmaktadır. Devrimcilere karşı mücadelede birçok pislği hoş görmeyi veya görmezden gelmeyi alışkanlık haline getirmiş iktidarın bu tavrı, birçok liberal, demokrat, hatta bazı burjuva kesimleri bile rahatsız ettiğinden, bu çevreler de artık rahatsızlıklarını ifade etmektedirler.

Geniş halk kitleleri; ortaya çıkan, gizlenemeyen devletin gerçek niteliği karşısında adeta şok halindedir. Kim yönetiyor, nasıl yönetiyor? Onyıllardır devrimcilerin, bu devletin nasıl şekillendiğini, nasıl halk kitlelerine karşı olduğunu anlatan propagandaları çok farklı kesitlerde ve farklı yerlerde gerçeğin bir parçasını halka göstermiştir. Ancak, hiçbir zaman bu kadar çarpıcı ve somut bir biçimde devletin mafya, kontrgerilla ve sivil faşistlerin işbirliği içinde şekillendiğini gösterememiştir. Bu devrimcilerin zaferidir. Yıllarca büyük bedellere rağmen, gerçeği görmekte zorlanan kitleler böyle öğrenirler. Halkların kurtuluşu için onyıllardır savaşıyor ve kitlelere bu düzeni anlatan devrimciler denebilir ki, düzenin hemen bütün kurumlarının, ekonomi ve siyasetinin devrimci savaşa göre biçimlenmesini sağlamıştır. Bu biçimlenme içerisinde iktidar her geçen gün biraz daha çürümüş, kendi hukukunu bile inkâr ederek, her türlü yasadışılığı, cinayeti meşru görmüş ve halkın dilinde adalet isteği dalga dalga yayılmış, bugünlere gelinmiştir. Bugün hiçbir burjuva partisi bu çürümüşlüğü, bu adaletsizliği savunamıyorsa başka yolları kalmadığındandır. Gerçeklerin çarpıcılığın-

dan ve gizlenememesindendir. Bu çöküşleri demektir.

Çürümüşlüğün pis kokularının bütün ülkeyi sardığı, bütün halk kesimlerinin, hatta bir avuç işbirlikçi tekelci büyük toprak sahibi, tefeci tüccar, faşist kontracı kesim dışında herkesin tepki gösterdiği bu koşullar, halkın tepkilerinin yönlendirilebileceği en elverişli ortamdır. Adalet, demokrasi, eşitlik, özgürlük, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, onurlu bir yaşam isteği artık sınırlı kesimlerin değil, onmilyonların talebi haline gelmiştir. Elbette ki birçok sınıf ve tabaka, birçok siyasi oluşum gerçek bir adaletten, özgürlükten, halk demokrasisinden yana olmadığı gibi, kapitalist sistemin değişmesini de istememektedirler. Ve yine bilinir ki bir kısım burjuva politikacısı halkın artan çelişki ve taleplerini kendi çıkarları doğrultusunda kullanarak iktidar olmak ister. İktidar olduklarında halka aynı zulmü uygulayacaklarından şüphe yoktur. Doğal ki, düzene karşı muhalif güçler çoğalıp güçlendikçe, emperyalizm ve tekellerin yeteneğiyle veya mevcut çelişkilerin yönlendirmesiyle çeşitli kesimler, dönemsel olarak halk kitlelerinden kopmamak için daha radikal politikalar uygulayacak veya doğrudan halkın karşısına geçeceklerdir. Ama bugünkü tabloda, iktidarın içerisinde bulunduğu durumu, hiçbir gücün şu veya bu biçimde, şu veya bu politikayla değiştirme şansı yoktur. Çünkü cumhurbaşkanından başlayıp bütün kurumlarına kadar her şeyiyle devlete hâkim olan kontrgerillanın iktidar yapısı kendi ahlakını, adaletini ve kültürünü de yaratmıştır. Bu kültürde ve ahlakta hiçbir adaletin ve halktan yana hiçbir düşünce ve değer olmadığı açıktır. Bu kesimler, dünyada örnekleri çokça yaşandığı gibi, yaptıklarının sonuçsuz olduğunu teorik veya sezgisel olarak bilmekte ve her yaşadığı günü kar sayarak, daha çok çıkar elde etme peşindedir. Halk düşmanlığını teorileştirerek, halka karşı olan hemen her şeyi benimsemekte ve çürümektedirler. Bu yapı halka karşı savaşmadan, cinayet işlemeyen, mafyacılık yapmadan, kendi yasalarını da inkâr etmeden, çıka-

rı için her türlü pis işi yapmadan yaşayamaz. Hiçbir burjuva gücü onları bu icraatlarından alıkoyamaz. Kendi geleceklerini kontrgerillanın savaşında görenler, onların bütün suçlarına ortak olmak zorundadır. Bunun için düzenin ve devletin faşist mafyacı karakterini bir ayna gibi kitlelere gösteren bu gelişmeleri, hiçbir yeni hükümet, hiçbir siyasi parti durduramaz. Süreci belirleyen kontrgerilladır ve bu süreç ancak devrimle son bulur.

Halk kitleleri ve muhalif çeşitli kesimler belki henüz yüksek sesle ve büyük kitlesel eylemliliklerle devletin faşist niteliğini telaffuz etmemekte, bu güçlerin devlet içerisinde ayrı bir güç odağı olduğunu söylemektedir. Ama birkaç yıl öncesi düşünüldüğünde yaşananların çok ileri bir gelişme olduğu, kitlelerin hızla bilinçlendiği görülür. Halkın kısa sürede devletin faşist niteliğini doğrudan ifade edip çok çeşitli tepkilerle adalet, hak ve özgürlük arayışını sürdüreceği kesindir.

Düzenin, devletin ne olup olmadığını halk kitlelerine anlatmaktan çok, bugün halkın bu düzene ve devlete karşı hak ve özgürlüklerini nasıl arayacağı, nasıl örgütleneceği, kurtuluşunu nasıl elde edeceği sorunu en yakıcı sorunumuzdur. Halk muhalefeti her geçen gün biraz daha gelişip genişlerken, sol güçler, hatta biz; hala kısır bir propaganda ve fazla etkili olmayan yöntemlerle mücadele etmekte, bütün halk muhalefetini, bütün sınıf ve tabakaları oligarşik azınlığa karşı birleştirme ve yönlendirme yeteneğini gösterememekteyiz. Kimileri hala ısrarla küçük hayal dünyalarında yaşamaya devam ediyor. Kitlelerin talepleri, halkın tartıştıkları, halkın istekleri onları neredeyse hiç ilgilendirmiyor. Halkın bölünmüş mücadelesini birleştirerek, örgütlülükleri yaratıp, söz ve karar hakkını sağlayarak, mücadeleye daha etkili katılmasını, yönetmeyi öğrenmesini, kendine güvenmesini, bilinçli veya bilinçsiz istememektedirler. Grupçuluk, rekabetçilik onların temel sorunu olmuştur. Hiçbir şeye çare olmayan, kendi dünyalarında yarattıkları ve kimsenin anlamadığı

Üslup ve yöntemleriyle oyalanıyorlar. Halktan kopanlar, halkın gelişen muhalefetini göremeyenler, halkın birleşik örgütlenmelerinin yaratılmasını istemezler. Halk rgtlendiğinde, kararlar aldığında kendilerinin varlık şartlarının kalmayacağı kaygısını taşırlar. Marksist-Leninistler ancak halkı örgütleyerek, savaştırarak nderliklerini kanıtlayabilir. Biz halkı örgütlemeliyiz. Halkı örgütlemenin temel yolu ise, güncel olanı, halkın gündeminde olanı, halkın çıkarlarını, bilincini göz önüne alarak, birleştiriciliği ve mücadeleyi esas alarak, en geniş halk kesimlerini iktidara karşı çıkartmanın yol ve yöntemlerini bulmalıyız.

İktidar bilincimiz her zamankinden çok daha güçlü olmak zorundadır. İktidar bilincimizin güçlü olması, her gün varlığımıza kasteden, pervasızca irili ufaklı darbeler indiren, imha eden düşman cephesini daraltmak ve halk cephesini genişletip güçlendirecek perspektifler ve taktiklerle savaşmayı öğrenmek demektir.

lke genelinde bütün bölge ve alanlarda dost kim, düşman kim, kimleri tarafsızlaştırabiliriz, kimleri yanımıza çekebiliriz sorununu, düşman cephesini mümkün olduğu kadar daraltmak ve güçsüzleştirmek anlayışıyla ele almalıyız. Düzenin bu çürümüşlüğü karşısında burjuvazinin yalan ve demagojiyle halk kitlelerini etkilemekte, her gün biraz daha gerilediği, hatta çökmeye başladığı dik-kate alındığında bu gerçek çok daha iyi görülür. Burjuva partileri de çeşitli İslamcı, tarikatcı vb. akımlarla halkın desteği olmadan yaşayamaz. Halk gerçekleri gördükçe bu kesimler hızla çözülme süreci içine girecek, yeniden saflaşacak ve şekilleneceklerdir. Biz bu şekillenmeyi ve saflaşmayı hızlandıracak ama devrim cephesini de geliş-tirecek yöntemleri ustalıkla kullandığımızda, muhalefet cephesi hızla gelişecek ve büyük bir güç olacaktır. Oli-garşi, adaletsizliğin ve kokuşmuşluğun vardığı bu boyutta pisliğe, cinayete her şeyiyle bulaşmış ve bu nedenle bu yolda yürümek veya halkın adaletinden kaçmaktan başka bir seçeneği olmayan bu halk düşmanlarının dışın-

da hiç kimseyi uzun süre kendi yanında tutamaz. Ama biz devrimciler, doğru politikalarla mücadele etmezsek; halk kitlelerinin ve çok çeşitli liberal, demokrat, reformist, hatta bu düzenin değişmesinden yana olan veya burjuva demokratik taleplerde bulunan bütün kesimleri bir biçimde halk muhalefetine kanalize etmezsek; düşman cephesi istikrarsız da olsa çeşitli biçimlerde, belirli statükoları koruyarak yaşayacak ve iktidarını sürdürmeye, halka karşı savaşımaya devam edecektir.

Sosyalist bir düzeni, işçi sınıfının iktidarını ve nihai sonuçta sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı istemekle; bir avuç sömürücü-işbirlikçi azınlığa karşı her ulustan, dinden, mezhepten tüm halkları; adaletten, eşitlikten, özgürlükten, demokratik bir düzenden, oligarşik diktatörlüğün yıkılmasından yana olan herkesi; devrimci cephe etrafında birleştirerek örgütlemek, yönlendirmek ve bu taktiklerle savaş-tırmak birbirleriyle çelişmez. Tersine, en geniş halk cephesinin yaratılması gereken koşullarda bu görevi önemsememek; kitlelerin taleplerini ve ruh hallerini dikkate almamak ve kitlelerdeki devrimci potansiyeli görmemektir. Sadece işçi ve emekçi söylemiyle yetinmek, muhalefet cephesinin daralmasını istemektir. Bu ise, çok çeşitli muhalif güçleri kendi ellerimizle düşman cephesine itmek demektir. Bu nedenle yıllardır mücadele içinde defalarca kanıtlanmış, artık bir kıymeti harbiyesi kalmamış alışkanlıklardan vazgeçmeliyiz. Halkın pek bir şey anlamadığı, devrimcileri kitlelere yabancılaştıran, adeta “*bu ülkede yaşamıyorlar*” görünümü veren, bizi darlaştıran, etkisiz propaganda, ajitasyon ve taktiklerden uzak durmalıyız. Biz, her konuşmada, her paragrafta “*Biz komünistler...*” diyerek komünist olamayız. Ancak gerçek anlamda halk kitlelerini örgütleyenler, halkı doğru taktiklerle savaştıranlar iktidarı alabilir ve devrimci halk iktidarını kurarak sınıfsız topluma yönelir. Biz bu topraklarda yaşıyoruz. Bu topraklarda, bu halkla devrim yapacaksak, yaşamımız, üslubumuz, taktiklerimiz, mücadele biçimlerimiz, her şey bununla uyumlu

gelişmek zorundadır. Tersı sapmadır ve kaçınılmaz olarak devrimin gelişmesini engelleyecektir.

Halk muhalefetine katlanarak gelişmesi karşısında oligarşinin tek yöntemi, daha çok imha, daha çok kitle-sel gözaltı, daha çok kayıp ve vahşet tablosunun büyü-tülmesinden başka bir şey olmayacaktır. Başka alterna-tifleri de yoktur. Bu vahşetin kitlelerde korku yaratmadı-ğını da söyleyemeyiz. Kitleler yoğun çelişkilerine, adalet ve özgürlük arayışlarına rağmen; örgütsüzlükleri nede-niyle kendilerine güvenmemekte ve bu güçsüzlükleriyle, korkularıyla, kaçışlarıyla, tepkileriyle yaşamaktadırlar. Bu tabloyu değiştirecek temel araç, kitlelerin özgücünü büyütme ve eylemde somutlamaktır. Bu ise, kitlelerin örgütlenmesidir. Bütün muhalif güçlerin birleştirilmesi ve savaştırılmasıdır. Birleşen ve savaşan güçler kendi güçle-rinin farkına varır ve zannettikleri kadar güçsüz olmadık-larını, halk güçlerinin dünyanın yenilmez tek gücü oldu-ğunu görür. Türkiye devrime gebedir. Bu gerçeği şu veya bu teorik gerekçeyle reddetmek, burun kıvrırmak, kitlele-ri tanımayan ve mevcut durumu göremeyenlerin işidir. Devrim yolu önündeki engelleri kaldırmak, bu süreci hız-landırmak bizim elimizdedir. Çözüm, halk örgütlülükle-rindedir. Halkın kendini yönetebileceği örgütlülüklerin yaratılması ile söz ve karar haklarının sağlanmasıdır.

Halk kitlelerinin ruh hallerini yeterince göremezsek, güncel gelişmelere göre politik taktikler üretip hızla haya-ta geçiremezsek, kitlelerle doğrudan bağ kurmamız ve onları anlayıp yönlendirmemiz imkânsız hale gelir. Geliş-meler, iktidarın içinde bulunduğu durum, halk kitlelerinin ruh hali öylesine hızlı değişmektedir ki, bu hızlı değişime intibak edip, hızla yeni taktikler üretip hayata geçiremez-sek, oluşan tepkileri burjuva muhalif güçler kendi potala-rında eritip etkisiz hale getirecektir. Elbette bu etkisizleş-tirme kalıcı olamaz, ama devrimin hızlı gelişimini frenleyi-ci bir rol oynayacaktır. Örneğin; mafya-polis-kontrgerilla işbirliğinin açık biçimde ortaya çıktığı, bütün halk kesim-

lerinin, medyanın, burjuva partilerinin en yoğun biçimiyle bu sorunu tartıştığı ve düzeni “çürümüşlük” olarak adlandırdığı koşullarda “*bizim başka programımız var*” diyerek soruna el atmamak ve bütün gücümüzle yüklenerek halk hareketini bu yönde harekete geçirmek için seferber olmamak, açıkça güncel ve etkili taktiklerle savaşmamak demektir. Bütün halk sınıf ve tabakalarının ekonomik, demokratik, siyasi taleplerini hızla mafya-faşist-kontrgerilla devletinden hesap sorulması doğrultusunda şekillendirerek kitleleri harekete geçirmeliyiz. Gençliğin “Halk İçin Üniversite”, “YÖK’ün kaldırılması” istemi ile mafyacı-kontrgerillacı-faşist devletten hesap sorulmasını birbirinden ayırmadan kitleleri alanlara çıkarma yeteneğini gösterebilmeliyiz. Keza, işçi sınıfının, memurların ekonomik ve demokratik hakları için mücadele ile gecekonduların yaşam sorunlarıyla, katillerin, işkencecilerin teşhir edilmesiyle, küçük esnafın tekellerin baskısı altında iflasın eşiğine gelmesiyle, köylülüğün ürününün karşılığını alamamasıyla, işsizlerle, ulusal haklarını istediği için katledilen, sürgün edilen Kürt halkının, baskı altında tutulan bütün ulusal azınlıkların, bağımsızlık ve demokrasi isteyen anti-emperyalistlerin, demokratların, inanç özgürlüğü isteyen bütün dindarların, şu veya bu nedenle ezildiğini, horlandığını düşünen herkesin taleplerini mafya-faşist-kontrgerilla devletinden hesap sorma temelinde birleştirmek, günceli yakalayabilmektir.

Bu çerçevede bütün alan ve bölgelerde mafya-faşist-kontrgerilla devletinden hesap sorulmasını ifade eden güçlü kampanyaları hayata geçirmek her zamankinden çok daha olanaklıdır. Bu kampanyanın giderek geniş halk yığınlarını kapsaması ve birçok muhalif kesimi birleştirmesi çok zor olmayacaktır. Günceli yakalamak, en geniş muhalif kesimlerle ve halk kitleleriyle doğrudan canlı bağlar kurabilmemizi sağlayacaktır. Örgütlenme ve mücadele, güncel politikalar geliştirmeden, propaganda ve ajitasyonu buna uyumlu hale getirmeden gerçekleş-

mez. Bunun dışındaki her yol ve yöntem kısırlığın devam etmesinden başka bir sonuç doğurmayacaktır. İşte bunun için Parti-Cepheçiler, bir avuç işbirlikçi, sömürücü hain dışında tüm halkları, muhalifleri devrimci cepheye birleştirecek taktikleri içselleştirmelidir.

Parti-Cephe; Birleşik Halk Muhalefeti'nin, Devrimci Halk Muhalefeti'nin, Devrimci Halk Cephesi'nin ülkemizdeki en samimi, en içten savunucusudur. Parti-Cephe, Türkiye devrimci hareketinin hiçbir zaman yaşamadığı, somut, ayakları yere sağlam basan, gerçekçi birlik programlarına sahiptir. Birlik programlarımıza karşı çıkışların, itiraz noktalarının hiçbirinde bir somutluk ve gerçeklik yoktur. Gerekçeler sadece birlikten kaçış için aranıp zorla bulunmuş ama sahiplerini bile ikna etmemiştir. Özgücümüzü güvenerek, özgücümüzü büyütmeyi bir an dahi ihmal etmeden, birlik tartışmalarını solun gündemine çok canlı bir biçimde soktuk. Ve hemen hiç kimsenin kaçış yolu kalmadı. Şimdi çeşitli provokasyonlarla, tahriklerle, hatta hakaretlerle bu atmosferi bozmanın yollarını aradıkları, yapay ittifaklar peşinde olduklarını biliyoruz. Ama böylesi çabalar sadece kendilerine zarar verir ve Halkın Birleşik Örgütlenmesi'ni, Devrimci Cephe çalışmalarını engelleyemez. Karşı çıkanlar gerçekçi, mücadeleyi geliştirici hiçbir şey üretememekte ve birbirlerinden güç alarak, sadece karşı çıkmaktadırlar. Birliğin gerekliliği düşüncesini geniş halk yığınlarına mal etmeliyiz. Birliği engellemeye çalışanlarla mücadele etmeye, yaşamın içinde gerçekleri halka anlatmaya devam edeceğiz. Ama yüzümüz esas olarak halka dönük olmalıdır. Oportünist, reformist, radikal, pasif demeden en geniş halk kitlelerinin birliğini esas alarak herkesle ortak noktalar yakalanabileceğini ihmal etmeden, bütün muhalif kesimlerin gücünü tek bir merkezde, tek bir hedefte birleştirip yönlendirmeyi başarabilmeliyiz.

Devletin Susurluk'tan Kurtulma Çabaları, Saldırıları ve Solun Duruşu

Yayınlandığı yer:
Halk İçin Kurtuluş Sayı:14
Tarih: 18 Ocak 1997

Susurluk, devlet için büyük bir sarsıntıydı. Sarsıntı sürmektedir. Ancak devletin Susurluk'ta ortaya çıkan sarsıntıyı büyük yaralar alsa da bir noktada atlatabileceği, devrimciler için bir sır değildir. Baktığımızda sürecin başından itibaren bu yönde bir çaba ve gelişme olduğunu da görürüz. Burjuva medyanın ve bazı sol kesimlerin, sorunu Tansu Çiller, Sedat Bucak ve Mehmet Ağar ekseninde ele alması; **“Susurluk’taki devlettir”** tespiti bulanıklaştırıp, devlet içerisinde devlete rağmen oluşmuş bir takım çetelerin ortadan kaldırılması boyutuna indirgemesi, devletin aklanması operasyonu anlamına geliyordu.

Oligarşi başlangıçta herhangi bir operasyona gerek

duymadan sorunu geçiştirmeye ve terörle mücadele demagojisi içerisinde boğmaya çalıştıysa da başını medyanın ve ANAP'ın çektiğı burjuva muhalefetin ve de halkın tepkileri sonucu bunu başaramadılar. Geldiğimiz noktada ise oligarşı birkaç bürokratını ve polisini şimdilik geri plana itip, göstermelik soruşturmalarla olayı kapatmak istiyor. Oligarşı kurban vermek zorundadır. Çünkü bu süreçte, oligarşının engel olamadığı bir gelişme yaşanmıştır. Devrimcilerin onyıllardır sürdürdüğü mücadelelere rağmen sınırlı halk kesimlerinde bilince çıkan **devletin niteliğı**, Susurluk'la birlikte çok daha geniş halk kitleleri nezdinde anlaşılmıştır. Ve halkın devlete karşı olan tepkileri büyük ölçüde yükselmiştir. İşte bu gelişme iktidarın ve çeşitli burjuva muhalif güçlerin olaya yönelik tutumlarını da yeniden şekillendirmiştir.

Başlangıçta Refah Partisi-DYP koalisyon hükümeti sorununun üzerini örtmeyi; burjuva muhalefeti ise, bu süreçten kendilerinin hükümet olarak çıkacağını umuyordu. Devrimcilerin sürece girmesi ve halkın tepkilerini devlete yöneltmeye başlamasıyla birlikte hükümet, burjuva muhalefeti ve onların medyası kendi aralarındaki çelişkileri korumakla birlikte yavaş yavaş Susurluk'u gündemden düşürmeyi, en azından belli kademelerde sınırlamayı çıkarlarına uygun gördüler. Burjuvazi kendi içerisindeki kavgadan hiçbir zaman korkmaz. Birbirlerinin pisliklerinin gözler önüne serilmesi de onları çok rahatsız etmez. Rahatsız oldukları tek şey, devletin güvenilir hale gelmesi ve halk kitlelerinin tepkilerinin devlete yönelmesidir. Gelişmeler devrimcilerin müdahalesiyle böyle bir nitelik kazanmaya başlayınca; gelişmelerin seyri de, burjuva muhalefetin tutumu da değışti ve oligarşı tüm kanatlarıyla, farklı söylemlerle de olsa devleti savunmaya geçti.

Burjuva muhalefeti sınıfsal yapısı gereğı hiçbir zaman devleti karşısına alacak bir mücadele sürdüremez. İşbirlikçi tekellere **“demokratlık”**, **“yenilikçilik”** sıfatları yük-

leyenler Susurluk sürecinde yanıldıklarını bir kez daha gördüler. Susurluk'takiler onyıllardır her türlü yöntemi mubah sayarak devrimcilere karşı çatışmış, yasadışı, cinayetleri, mafyacılığı devletin emirlerini yerine getirerek uygulamışlardır. Burjuva muhalefeti ve medyası bütün bu açık gerçekleri görmesine rağmen Ömer Lütfü Topal ve birkaç mafyacının öldürülmesini tartışmanın dışına çıkmak istemedi. İnfazları, kayıpları, faili meçhulleri gündemine almadı. Onlar devlete karşı mücadele eden, bağımsızlık ve demokrasi isteyen bütün devrimci güçlere kontrgerilla çeteleri kadar düşmanlardı ve devrimcilere karşı kontrgerilla çeteleriyle birlikteydiler. Binlerce yurtseverin katledilmesinde, herkesin gözleri önünde yapılan açık infazlarda, yüzlerce insanımızın kaybedilmesinde **kontrgerilla, burjuva muhalefeti ve medya birlikteydiler**. Temiz siyaset isteyen, mafya siyaset biçimine karşı olduğunu söyleyen medya ve burjuva muhalefeti, bu pisliğin dışında değil, **tam ortasındadır**.

Burjuva medyanın Susurluk'a karşı açtığı kampanyanın asıl amacı REFAH-DYP koalisyon hükümetini yıkarak, yerine ANAP'ın başını çektiği yeni bir koalisyon hükümetinin kurulması ya da yeni bir seçimle bunun sağlanmasıdır.

Medyayı Susurluk'a yönelten, kampanyalar açtıran güç; devleti ve sömürüyü disipline edip, devrimcilere karşı, şiddete dayalı daha etkili bir mücadele sürdürecektir, halk kitlelerinin daha geniş desteğini alacak bir hükümet isteyenlerdir. Bu istekleri REFAH-DYP koalisyonundan önce de vardı. Ama başaramadılar. Bu kez de, başaramayacak görünüyorlar. Refah Partisi, koalisyonunun yıkılabileceği tehlikesini gördüğünden başlangıçtaki Susurluk'u yok sayan, görmezden gelen tutumundan çark edip, DYP'yi de "kurban" vermeye ikna ederek, burjuva muhalefetinin Susurluk atağını boşa çıkardı. Refah Partisi, koalisyonun yıkılmasını engellerken bir yandan da birkaç çeteciyi geri plana iterek devletin prestiji-

ni kurtarmanın ve devlet örgütlenmesinin yeniden daha güçlü bir biçimde iç savaşa göre organize edilebilmesinin yolunu açtı. Refah, bir anlamda sarsıntının ortasında devlete nefes aldırma misyonunu üstlendi.

Susurluk'la birlikte devletin hemen tüm kurumları, kolaylıkla gideremeyecekleri bir çöküşü yaşadılar. Bu öylesine bir çöküntüydü ki; iktidar partileri bir hainin teslim olmasından kendine pay çıkartıyor ve ne kadar başarılı olduklarını göstermeye çalışıyorlardı. Susurluk'tan yeni bir hükümet çıkaramayacağını anlayan burjuva muhalefeti ve medya için de, devleti daha fazla yıpratmanın bir anlamı yoktu. Devrimcilerin bu ortamı değerlendirmek istediklerini de dikkate alarak, hızla halkı oyalayacak yeni olaylar yaratmakta ya da her zaman olan, olabilen kimi gelişmeleri ön plana çıkarmakta gecikmediler. Özellikle polis, kontrgerilla güçleri adeta felç olmuş durumdaydılar. Polis süratle bu durumdan çıkartılmazsa devletleri, dolayısıyla kendilerinin gelecekleri tehlikeydi. Bir yandan halkın tepkilerini yumuşatmak için geçici olarak Mehmet Ağar gibileri görevden alınır, bazı kontrgerillacı polisler hakkında soruşturmalar açılırken, bir yandan da katliam yapmış polislerle ilgili açılan davalar, tüm açık kanıtlara rağmen ülkenin ücra köşelerine sürgün edilerek düşürülüyor, açığa alınan polisler ise tepkiler üzerine yeniden görevlerine iade ediliyordu. Henüz kararlı bir saldırı için yeterli güç toplayamamışlardı.

Bu, oligarşinin çeşitli biçimlerde yeniden saldırıya geçmesinin de hazırlığıydı. Bu aynı zamanda, Susurluk'ta açığa çıkan gerçeği yeniden örtme operasyonuydu. Polis-kontrgerilla-burjuva medya işbirliği yeniden tüm hızıyla devreye girdi. Hemen her gün kontrgerillanın yalan haberleriyle kamuoyunu yönlendirerek, neyin doğru, neyin yanlış olduğunun halk kitlelerince bilinmez hale geldiği bir ortamı yaratmak için harekete geçtiler. Öyle bir hal aldı ki; kontrgerillanın ideolojik, psikolojik saldırıları, burjuva medyadan birçok ilerici, demok-

rat bazı sol kesimlere kadar etkisini gösterdi.

Sözde birçok aydın ve sol kesim kontrgerillanın psikolojik savaşının ne anlama geldiğini, dezenformasyon yöntemlerini bilir ve bunun üzerine bolca yazar ve konuşur. Ama mücadelenin içerisinde tam tersi şekillenir. Örneğin Sabancı Center baskını ve Mustafa Duyar'ın teslim olması ile ilgili yapılan yorumların büyük çoğunluğunun, nüanslarda ayrılık gösterse de neredeyse burjuva yazar-çizer takımıyla, MİT ajanlarıyla aynı kelimelerden ve cümlelerden oluştuğu görülür. Oysa özellikle devrimcilerin burjuvazi karşısında nasıl bir duruş alacakları açık ve net olmak durumundadır. Kuşkusuz herkesten bir eylemi, bir tarzı olduğu gibi savunması istenemez. Farklılıklar hatta reformistlik, maceracılık eleştirileri de olacaktır. Ve bu, teorik düzlemde anlaşılabilir. Ama burjuvazinin karşısında duruşumuz, burjuvazinin saldırıları, halkı yalan haberlerle yönlendirme taktikleri karşısında tarzımız, burjuvazinin, kontrgerillanın yalanlarını güçlendirmek ve yaymak olamaz. Burjuvazi ve devrimciler arasındaki çizgi **kalin ve aşılmaz** olmak durumundadır. Eğer burjuvazi ve kendine sol diyenler **aynı kelimelerle** bir hedefe saldırıyorsa, burjuvaziyle aralarındaki farklılığın ve benzerliğin maddi temellerini yeniden düşünmek zorundadırlar.

Solda, çeşitli eylemlere, kendisiyle paralellik göstermeyen mücadele biçimlerine burjuvazinin gözlükleriyle bakmak yeni değildir. 12 Eylül öncesi bu düşüncelerin taşıyıcıları TKP, KSD gibi siyasi yapıları. Örneğin TKP, faşist şef Gün Sazak'ın cezalandırılması üzerine bolca komplo teorileri üretebilmiştir. TKP kendi dışında her türlü devrimci eylemliliği ve mücadeleyi "*SSCB'ye karşı komplo*" olarak görüp MİT ve CIA'ya bağlarken, devlet ve sivil faşistler de bütün sol mücadeleyi KGB'nin marifeti olarak görüp teoriler üretirlerdi. Bunların yanında, reformistlerin her türlü mücadeleyi Sovyetler Birliği'ne karşı CIA'nın bir komplosu olarak değerlendirmelerine karşı çıkan, ama esasta reformistlerin düşünce sistemle-

rinden kopamayan bazı sol kesimler de; Gün Sazak ve Nihat Erim'in cezalandırılmasını, devleti doğrudan hedefleyen, cuntanın gelmesine zemin hazırlayan eylemler olarak değerlendirmişlerdir. Bunlardan bazıları Nihat Erim gibi bir cuntacı için bile **"katledildi"** diyebilmişlerdir.

Devletin karşısında **nasıl duracağız, dost kim, düşman kim**, belirsiz hale gelince, düşmanın ve dost güçlerin de neyi niçin yaptığı üzerine bütün değerlendirmeler yanlış şekillenecektir. Düşman karşısında duruş devrimci bir bakış açısıyla ele alınmadığından, 12 Eylül öncesinin bu komplo teorileri cunta sonrasında bile sorgulanmadığından; bu yanlış düşünceler, 12 Eylül'ün mahkeme kürsülerinde tekrarlanarak sıradan burjuva liberallerin düşünceleri savunulur hale gelmiştir. Nitekim bu düşüncelerin savunucuları geçen yıllar içerisinde gerçek düşüncelerine kavuşmuş, bütün radikal yanlarını bir yana iterek burjuva muhalefetinden farklı olmadıklarını ortaya koymuş ve bununla uyumlu olarak düzen içi kurumlaşmalarını sağlamışlardır. Bu kesimler, düzen içinde az çok kurumlaştıkları noktada, özellikle silahlı mücadeleyi sürdüren örgütlerden uzak durarak, farklılıklarını her fırsatta oligarşiye göstermek isterler. Devrimcilerin katledilmesi, infazlar, kayıplar onları ya hiç ilgilendirmez ya da bir basın açıklamasıyla yetinirler. Bir devrimcinin cenazesinde bile onları göremezsiniz. İmajlarının bozulacağını düşünürler. Siyasal arenada bugünkü duruşlarını işte bu ruh hali belirlemektedir. Bunun doğal sonucudur ki, oligarşinin devrimcilere karşı saldırıya geçtiği koşullarda da teoride birbirini devrimci, demokrat, ilerici görmenin yerini küçük hesaplar alır. Bu saldırı ortamından kendimi nasıl kurtarırım veya nasıl bir çıkar sağlarım hesapları bolca yapılır. Devrimcilik, ilericilik teorileri yok olur.

Geçmişte bu pragmatist düşüncelerin taşıyıcıları SBKP (Sovyetler Birliği Komünist Partisi), ÇKP (Çin Ko-

münist Partisi) ve AEP (Arnavutluk Emek Partisi) idi. Bu partiler dünyanın herhangi bir ülkesinde gelişen devrim mücadelesine ve birçok gelişmeye kendi çıkarlarını temel alarak bakar ve gerekirse faşist diktaları bile desteklemekten geri durmazlardı. Bunların nezdinde dünya çapında emperyalizm ve tekellerin karşısında halkın yanında yer alma ve devrimci mücadeleyi destekleme anlayışı kaybolmuş, faydacılık neredeyse değişmez kural olmuştu. Bu yaklaşımlar bu partilerdeki çürümenin açık göstergeleriydi ve yok olmaktan kurtulamadılar.

Şimdilerde geçmişte olduğu gibi çeşitli sosyalist ülkelerin ideolojilerinin takipçiliğini yaparak, bu ideolojiler etrafında taktikler uygulamaları mümkün değildir. Politika ve taktiklerin asıl gıdasını aldığı bu kablolar yok artık. Bunların yerine, oligarşi içerisindeki tarafların çatışmaları, emperyalist ülkelerin yaklaşımları, bölge devletlerinin birbirlerine yönelik çıkar hesapları etrafında taktikler üretilmektedir. Solda pragmatizmin şekillenışı, bu çerçevede gelişip güçlenmekte ve burjuvazi karşısında devrimci tarzda durulmamaktadır. Bu pragmatizmin SBKP, ÇKP ve AEP pragmatizminden **daha ilkel ve geri** olduğu kesindir. Sözü ettiğimiz sol, bu tarzı sorgulamazsa, kendini yenilemezse bütün pragmatistlerin yaşadığı sonu kaçınılmaz olarak yaşayacaktır.

Bazı sol kesimler bazen şaşırtıcı ölçüde burjuva medyadaki sıradan insanlar gibi ya da halka, devrimcilere düşmanlığı tescilli burjuvazinin akıl hocaları gibi yorumlarda bulunmakta ve adeta bu yorumları tekrarlamaktadırlar. Burjuva medyası bütün değerleri neredeyse hiçleştirmiştir ve rekabet, çıkar uğruna her şeyi meşru görerek, emek vermeden, hemen her şeyi bayağılaştırarak halka sunmaktadır. Herhangi bir gelişmede medyanın ilk sorduğu **“Gündem mi değiştirilmek isteniyor?”** sorusudur. Ve hemen ertesinde aynı sözleri birçok sol basında görmek mümkündür. *“Burjuva medya”, “yalan haber”, “asparagasçılık”, “dezenformasyon”* tespitlerine rağmen

men; burjuvaziden alınan bilgilerin, devrimci bir analizi yapılmadan aynen kullanıldığını görmek oldukça düşündürücüdür.

Emperyalizmin tekelci medya aracılığıyla Roman-ya'daki karşı devrimci hareketleri nasıl geliştirdiği, nasıl dünyaya yansıttığı ve en önemlisi de sosyalist geçinen birçok çevrenin bu yalan haberlere nasıl inandığı ve teoriler yaptığı hala belleklerde tazedir. Sabancı eylemi sonrasında da bazı devrimci, demokrat çevrelerin, eylemin ertesi günü gazetelerinde burjuva basındakilerle aynı polisiye soruları gündeme getirmiş olmaları; sonraki günlerdeki hemen tüm yorumların da burjuvazinin akıl hocalarının komplo teorileri temelinde geliştirildiği unutulamaz. Emperyalist tekelci medyadan nasıl böyle derin etkilenilmekte, oligarşinin medyasıyla nasıl böylesine paralel bir konuma düşülebilmektedir? Bu sorular sorulmadan geçilemez. Bu soruların cevabını vermemek ise, solun, burjuvaziyle halk gerçeği arasında savrulup durmasının devam edeceği anlamına gelir.

Ne yazık ki, ülkemiz solunun mevcut gerçeğinde, elbette farklılıklar olmakla birlikte sağlam devrimci duruşlar yoktur. Devrimcilik, ilericilik, dostluk gibi kavramların içeriği boşaltılmış, yerini kaba bir faydacılık almıştır. Düşmanın saldırılarının çok yönlülüğünü ve sol güçler açısından da her türlü faydacı hesapların yapıldığını bilerek, **ideolojik olarak çok daha güçlü olmanın ve örgütsel bağımsızlığımızı kıskançlıkla korumanın** her zamankinden daha çok gerekli olduğu koşulları yaşıyoruz. Biz çok ihanet yaşadık, çok ihanet gördük, çokça saldırılarla karşılaştık. Bu saldırı ve ihanetlerden çıkar umanlar her seferinde yanıldılar. Tekrar yanıldıklarını göreceklerdir.

Oligarşi bir kısım burjuvazinin çabaları ve de solun katkılarıyla Susurluk'un üzerini örtebilir. Ama halkın belleğinde Susurluk hiç silinmeyecektir. Bunu iktidarın ne Gazi Ayaklanması sonrası hazırlığına başladığı "Buhran

Yönetim Merkezi” gibi kurumları, ne de yeni saldırı politikaları engelleyemez. Oligarşinin Susurluk’tan sonra moral toplayıp yeniden saldırıya geçme isteği açıktır. Devrimci mücadele sürdükçe oligarşi de pratikten çıkarıldığı derslerle **“Buhran Yönetim Merkezi”** gibi birçok oluşumu yaratacak, var olanları daha etkili tarzda kullanmaya çalışacaklardır. Hangi parti iktidar olursa olsun ne kontrgerillanın, ne MGK’nın rolü, ne de faşizmin halka yönelik savaş gerçeği değişmeyecektir.

Solun, devrimci demokrat güçlerin parçalanmışlığına, yanlış, eksik, faydacı yaklaşımına rağmen küçümsenemez bir halk potansiyeli olduğu, Susurluk’tan bu yana gelişen süreçte bir kez daha görülmüştür. Bu halk potansiyelini örgütleyerek, dağınıklıktan ve programsızlıktan kurtararak iktidara karşı yöneltmek mümkündür. Bu arayışlar ciddi bir şekilde tartışılıp, ortak noktalar yakalanıp, disipline edilip örgütlenemezse, herkesin kendi başına bir şeyler yapma isteği önemli sonuçlar yaratamayacaktır. Düşman ise çok çeşitli saldırı taktikleriyle bu birlik arayışlarını baltalayacak ve dağıtacaktır. Birliklerin nasıl yaratılacağını, kitlelere nasıl güven verileceğini pratikte göstermek zorundayız. Burjuvazinin her türden saldırıları karşısında yan yana durup duramayacağımız bu açıdan özel bir önem taşıyacaktır. Keza, **pratikte şekillenmeyen, kitleleri mücadeleye katamayan, kitlelerin meşru görmediği, masa başında oluşturulmuş** her türlü birlik de dağılmaya mahkûmdur. Bir yandan eylem programları etrafında birleşirken, bir yandan da kitlelerin söz ve karar hakkını ortaya çıkartan meclisleri her alanda yaratabilmeli ve halklarımızın ortak mücadelesini örgütlemeliyiz.

Bugün bütün ulus, milliyet ve mezheplerden, bütün meslek ve kesimlerden halk güçlerinin **bağımsızlığı, halk demokrasisini, ulusların kendi kaderini tayin hakkını esas alan bir anayasa** istemi etrafında, demokratik bütün güçleri birleştirmek ve bu mücadele içerisinde ör-

gütlülükler yaratmak kaçınılmaz bir görevdir. Bu tür bir mücadele ve örgütlenme hiç kimsenin “*Ben yapıyorum, arkamdan gelin*” demesiyle başarılmaz. Sorun **bütün demokratik güçlerin** sınırlı da olsa **bir program etrafında birleştirilmesi ve örgütlenmesi** kapsamında ele alınmadıkça, ortak noktalarda buluşmadıkça halk güçlerinin yeniden ve yeniden parçalanması zor olmayacaktır. Bağımsız ve demokratik bir ülke istemini dile getiren bir anayasa konusunda ortak noktalar yakalamak kimse için zor değildir. Küçük hesaplar bir tarafa bırakılırsa, en azından demokratik mücadele mevzisinde olumlu örnekler yaratılarak daha ileri birlikler ve mücadelelerin ortamı hazırlanabilir.

Bu istem etrafında geliştirilecek halk hareketi; iktidarın, burjuva muhalefetin manevralarını bozacak devrimci, demokratik güçlere yeni adımlar attıracak halkın örgütlenmesini ve mücadelesini yaygınlaştırarak devrimi geliştirme imkânı sağlayacaktır. Oligarşinin merkezi ve çok yönlü saldırıları karşısında, devrimcilerin de savunmadan çıkıp, her alanda merkezi saldırı programlarına sahip olması bir zorunluluktur.

Ordu, Partiler ve 12 Eylül

Yayınlandığı yer:

Halk İçin KURTULUŞ

Sayı: 20 / Tarih: 8 Mart 1997

Bir süredir darbe oldu olacak tartışmaları hiç eksilmemektedir. Oligarşinin derin krizler yaşadığı tüm süreçlerde muhtıra, darbe tartışmaları süregelmiştir. Kuşkusuz, oligarşinin krizden kurtulmak için sürekli çareler aradığı ortamlarda darbe de çarelerden biri olarak gündeme gelmektedir. Ama darbelerin “kurtarıcı” misyonunu oynayabilmesi için iç ve dış koşulların her yönüyle hazır olması yanında; ekonomi ve politikayı belirleyen işbirlikçi tekellerin ve emperyalizmin desteği olmaksızın da darbenin gerçekleşmesi mümkün değildir. Tersine bugün hemen tüm emperyalistler ve işbirlikçi tekeller darbeye krizi atlatamayacaklarını tersine böylesi bir olgunun sorunları daha da içinden çıkılmaz hale getireceğini ve istikrarsızlığın derinleşeceğini görmektedir. Darbe yerine oligarşi içerisindeki güçlerin bazı reformlara ikna edilerek halk kitlelerinin devrimci mücadelesinin daha da büyümesini engelleyerek, devrimin önüne set oluşturmak istemektedirler. Oligarşinin ve emperyalistlerin büyük korkusu devrim korkusudur. Darbenin bu korkuyu yenemeyeceğini bilmektedirler.

Susurluk'la birlikte oligarşi cephesinde devrim korkusu daha çok büyümüş kendi iç çelişkileri alabildiğine derinleşmiştir. Devlet ve sistem tartışması geniş halk kitlelerine yayılmış ve sorgulanmaya başlanmıştır. Denilebilir ki, bu süreç, egemen güçleri çok daha fazla korkutmuş ve bu süreci durdurmak için daha hızlı adımlar atılması gerektiğini anlamasını sağlamıştır.

Susurluk'la birlikte devlet her şeyiyle kitleler nezdinde değer yitimine uğramış, güvenilmez damgasını yemiştir. TÛSİAD, medya ve ordunun, devleti temiz gösterip kitlelerde bilinç bulanıklığı yaratarak demokrasi hayalleri yayma planları bütün çabalara rağmen, geri tepmiş ve istediklerini elde edememişlerdir. TÛSİAD'ın ve ordunun, gayrı meşrulukları ve her türlü pislği kitleler nezdinde ortaya çıkmış bir kısım güçleri Susurluk dolayısıyla tasfiye ederek devlete ve sisteme yeniden güvenilirlik kazandırmak kampanyaları da bekledikleri sonucu vermemiştir. Temiz toplum, temiz siyaset propagandasını sürdüren egemen güçler bu propagandayı sürdürdükçe halk kitleleri bu pislğin tam ortasında bu güçlerin de olduğunu görmüştür. Medyanın, pislğin gerçek boyutlarını gizlemek istemesine karşın, Susurluk'taki pislğin gerçek sorunlusunun başta ordu olmak üzere bütün burjuva partileri olduğu görölmüştür. Susurluk'u, devleti aklama kampanyasına dönüştürmek isteyen ordu ve egemen güçler, deyim yerindeyse bunun altında kalmışlardır.

TÛSİAD ve ordunun krizi atlatma manevraları krizin daha da derinleşmesini beraberinde getirmiş öyle ki, her şeyiyle sistemi savunanlar savunmakta zorlanmış ve halk kitlelerinin devleti sorgulama, hesap sorma hareketi önünde duramaz olmuşlardır.

Darbenin çözüm olmadığını bilen egemen güçler yeni bir hükümet veya seçimle de krizin atlatılamayacağını, istikrarın sağlanamayacağını, bilincindedirler. Bu yanıla medyanın "irtica", "laiklik" şeklindeki propagandaları yapay olarak ortaya çıkartılmış, esas olarak Refah Parti'sini,

dolayısıyla diğer partileri disipline etme, hizaya getirme hareketleridir. Bir “milli mutabakat” hükümetinde veya yapılacak bir seçimle oluşturulacak yeni bir koalisyon hükümetinde krizi hafifletecek yeni politikalar ortaya çıkmayacağı bilinmektedir. Egemen güçler esas olarak, önü alınmaz bir şekilde birbiriyle dalaşan burjuva partilerini zapturapt altına almak için, ordunun siyasete herkesin görebileceği bir biçimde ağırlığını koymasını sağlayarak, burjuva partileri nezdinde, devleti disipline etmeye çalışıyor.

Özellikle Susurluk’tan sonra devletin hiçbir kurumunun istedikleri gibi çalışmadığı, çıkar çatışmalarının yukarıdan aşağıya her düzeyde doruğa çıktığı, neredeyse moral olarak çöktükleri koşullarda, hala pislığe fazla bulaşmamış bir güç olarak gösterilen ordunun, burjuva partileri üzerinde var olan hegemonyasını pekiştirmesi ve sürece müdahale etmesi, oligarşi açısından kaçınılmazdı. Başka da hiçbir güç bu müdahaleyi yapabilecek güçte değildi. Ordu bu müdahaleyi kimilerinin sık sık belirttiği gibi klasik bir darbeyle yapamazdı. Bunun koşulları yoktu. 12 Eylül’le birlikte ordunun rolü belirgin bir biçimde arttırılmış, yasalarla güvence altına alınmıştır. 12 Eylülcülerin söylemiyle, *“Demokrasinin bir daha kazaya uğramaması için gereken tedbirler alınmıştır”*. Bu tedbirlerin en önemlisi, ordunun gerektiği zamanda ve şekilde ekonomiye, siyasete, her şeye müdahale etme hakkının güvence altına alınmasıdır. Bu güvenceleri alan ordu doğal ki, klasik darbelere ihtiyaç duymayacaktır. Sistemin işlemez hale geldiği, istikrarsızlığın derinleştiği her koşulda politikaya ağırlığını koyma yetkisinde olan ordu, bu yetkileriyle müdahale hakkını kullanacak ve klasik darbelere ihtiyaç duymayacaktır. Bugün yapılan bundan başka bir şey değildir.

12 Eylül, anayasasıyla, yasalarıyla her şeyiyle sürmektedir. 12 Eylül’ün getirdiği demokrasinin bir daha ke-sintiye uğramaması düşüncesi kurumlarıyla, uygulamalarıyla, yasalarıyla güvence altına alınmıştır. Bu yanılla

MGK darbe değil, kendine tanınan yetkileri kullanmakta ve müdahale etmektedir. 12 Eylül'ün demokrasıcılık oyununu mükemmel bir biçimde sürmektedir. TÜSİAD, medya, burjuva partileri, sivil toplumcular, TBMM, seçimler, hükümetler vb. tüm güçler ve kurumlar bu demokrasıcılık oyununun basit figüranlarıdır. Cumhurbaşkanı bu demokrasıcılık oyununun, orduyla birlikte baş aktörüdür. Hükümetlerin, burjuva partilerinin, milletvekillerinin birer basit figüran oldukları, ordunun müdahaleleri karşısında kendi kişiliklerini dahi koruyacak nitelikte olmadıkları, uşak kişilikli oldukları en çıplak haliyle bir kez daha görülmüştür. Ve yine burjuva partilerinin hemen hepsinin cunta karşıtı propagandalarına rağmen, bu güçlerin müdahalesi durumunda teslim olmaya hazır olduklarını göstermişlerdir. Ordunun, *“Dediklerimi yapacaksınız, yapmazsanız zor kullanırım”* açık tehditleri karşısında direniş göstererek, *“biz halkın seçtiği bir gücüz”* diyebilecek hiçbir burjuva partisi çıkmamıştır. Bu demektir ki; 12 Eylül, ideolojisiyle, politikasıyla, ahlakıyla tüm partileri teslim almış ve 12 Eylül demokrasisinin sürdürücüsü olduklarını göstermişlerdir. 12 Eylül demokrasisi faşizmdir. Bunun bizim ülkemizdeki özgün adı sömürge tipi faşizmdir. Koşulları oluştuğunda cunta yapılır. Cuntaların çare olmadığı durumda büyük demokrasi gösterileriyle seçimler yapılır, hükümetler kurulur ama bir gerçek hiç değişmez; baskı ve zor değişmeyen tek gerçek olur. Bütün hükümetler ve cuntalar ekonomiyi, politikayı ve halk kitlelerini zor ve baskı güçleriyle yönlendirirler.

Hükümetlerin, sistemin devamı için engellerin çıktığı ve burjuva partilerinin güç yitirdiği, çözüm olmadığı her koşulda, ordu, açık bir biçimde sürece müdahale ederek sistemi ve devleti korumaya çalışır. Bu gerçek ülkemizdeki sömürge tipi faşizmin biçimlenişidir.

Bugün klasik darbenin koşulları yoktur ve 12 Eylül ordunun müdahalelerini yasal güvenceye bağladığından bugünkü gibi müdahaleler çok değişik biçimlerde süre-

cek ve sömürge tipi faşizm işleyişini sürdürecektir.

Ordu bu müdahaleyi çok açık biçimde yapmış, özellikle de bütün burjuva partilerinin görmesini istemiştir. Burjuva partileri bu açık müdahaleye karşı ya direniş gösterecek, ya da teslim olacaktı. Direniş göstermediler, teslim olma veya uzlaşma yolunu seçtiler. Bu teslim olma tavrı bundan sonraki hükümetlerin de ordunun denetimi ve yönetimi altında varlıklarını sürdüreceğinin kanıtıdır.

Türkiye’de “şeriatçı” veya “irticacı” diye adlandırılan güçlerin devlete karşı silahlı ayaklanma gibi düşüncelerinin ve hazırlıklarının olduğu şeklindeki propagandalar ordunun müdahale ortamını hazırlamak için yapay olarak ortaya çıkartılmıştır. Silahlı mücadeleyi düşünen İslamcı kesimler geniş kitleleri kapsamayan küçük gruplar olup etkisizdir.

Ordunun hükümete müdahalesindeki irtica gerekçesi suni olup esas amaç oligarşinin istikrarını sağlamak, devrimci mücadeleye darbeler vurmak ve gelişen halk hareketinin önünü kesmektir. İrtica tehlikesi propagandasına inanmak; sistemin temellerinin çatırdadığını, egemenlerin artık yönetemediğini görmemek demektir. İslamcı güçlerin hiçbir grubu mevcut sisteme karşı değildir. İstisnalar hariç hemen tümü Susurluk gerçeği karşısında bile devletin yanında olmuş, ölüm mangalarını, devleti ve sistemi devrimcilere karşı savunmuşlardır. Emperyalistler de, oligarşi içindeki güçler de bu gerçeği bildiklerinden tüm süreçlerde İslamcı akımlara destek olmuş, geliştirmiş ve devrimci harekete karşı kullanmıştır. Hatta bugün MHP’li faşistlerle birlikte kontrgerillayı oluşturan güçler bu kesimlerden seçilmiştir. Bu akımlar emperyalistler ve işbirlikçilerin destekleriyle düzen içinde kurumlaşmalarını sağlamış ve düzenin savunucuları haline getirilmiştir. Bunun içindir ki, “şeriatçı güçler” düzen için tehlike değildir. Oligarşi için korkutucu olan devrimdir ve bütün müdahaleler, bütün planlar devrim tehlikesini önlemeye yöneliktir. Hükümetlerin kurulması, seçimler, burjuva partilerinde, hat-

ta tek tek kişilerde güvenilirliğin temel kıstası devrimci mücadele karşısında sağlam durup durmayacakları, düzeni her koşulda savunup savunmayacaklarıdır. Düzeni savunmak ve sağlamlığın ölçütü, yalnız başına baskıyı, şiddeti dizginsizce uygulamak değil, baskıyla birlikte gerektiğinde reformları da kullanabilmek, ekonomik ve sosyal tedbirleri de alabilmektir. Bu yanıyla bugün ordu yalnız askeri mücadeleyle, *“terörle mücadelenin yapılamaya-
cağını, ekonomik ve sosyal tedbirlerin de alınması gerektiğini...”* söylerken emperyalistler ve işbirlikçi tekeller nezdinde güvenilirliğini, öngörüsünü kanıtlamaktadır. Ordu bu tespitleriyle de bütün burjuva partilerini bu doğrultuda yönlendirerek hükümetlerin programlarına damgasını vurmaktadır. Bu programın gerçek sahipleriye emperyalistlerdir. Ordunun bu açık müdahalesini emperyalist politikardan bağımsız düşünmek mümkün değildir. Burjuva partilerinin it dalaşından çıkamadığı, hiçbir politika üretmediği koşullarda emperyalistlerin politikalarıyla, Demirel ve ordunun işbirliğiyle müdahale hayata geçirilmiştir.

Müdahalenin oligarşinin derinleşen krizine çözüm olmayacağı, istikrarsızlığın derinleşeceği bugünden görülmektedir. Bütün devlet kurumlarının büyük oranda işlevini yerine getiremediği, çıkar kavgalarının ayyuka çıktığı koşullarda, ordunun kendisini medyanın desteğiyle de olsa bu ortamın dışında tutmaya çalışması ve istikrarı sağlayacak tek güç olarak gösterilmesi gerçekçi değildir. Ordu da diğer tüm kurumlar gibi çıkar kavgasının içinde olup boğazına kadar pisliğe batmıştır. Bu durumu uzun süre gizleyebilecek güçleri de yoktur. Müdahaleleri oligarşi içi çelişkileri daha da derinleştirecek ve ordu giderek sıradanlaşmaktan, yıpranmaktan kurtulamayacaktır.

Ordu, bu müdahaleyle Susurluk’la birlikte devletin işlemeyen organlarını yeniden işler hale getirmek, devlet güçlerini moral çöküntüsünden kurtararak, halk hareketine karşı daha büyük saldırıların hazırlığını yapmaktadır. Bazı MİT ve ordu mensuplarının temiz siyaset arayışları-

na destek vermeleri veya böyle gösterilmesi, yıpranmış ve artık kullanılamaz duruma gelmiş bir kısım kontra güçlerinin tasfiye edilerek faşizmin aklanması, demokrasinin işlediğinin kitlelere gösterilmesi ve daha büyük baskıların önünün açılması amaçlıdır. Temiz toplum, temiz siyaset diyerek halkın karşısına çıkan burjuva partileri, medya, MİT ve ordunun bir kesimi vb. güçlerin hiçbiri halk cephesinde değil, faşist cephededirler.

Ordunun müdahale koşulları kendiliğinden ortaya çıkmamış Genelkurmay ve MİT'in medya patronlarıyla birlikte planlarını oluşturmalarıyla şeriatçılık tehlikesi ortaya çıkartılıp zemin hazırlanmıştır. Ve dikkat çekicidir; Susurluk'ta ortaya çıkan devlet gizlenemeyip giderek ordunun da Susurluk'ta olduğu ortaya çıkmaya başladığında, birden bire şeriatçılık tehlikesi medya tarafından ortaya atılmış, Refah Partisi hedef seçilmiştir. Burjuva partileri, Refah hükümetini düşürmek isterken ordu yeni hükümetin veya seçimin de istikrar yaratmayacağını bilerek hükümeti düşürmeyi değil, disipline etme yolunu seçmiştir. Böylece hükümetleri kontrol altında tutarken Susurluk'la birlikte gelişen halk hareketinin önünü kesmek ve bir yerde ordunun da bu işe bulaştırılmasını engellemeye çalışmıştır. Halka karşı savaşılan tüm devlet güçlerine, devletin kendi denetimlerinde ve ayakta olduğunu, halka karşı savaşı sürdüreceği mesajını vermiştir. Devlet güçlerinin felç olduğu, neredeyse doğru dürüst hareket edemediği, kim için, ne için savaşılabacağı sorularının sorulmaya başlandığı koşullarda ordu, kendisinin gerçek devlet gücü olduğunu ortaya koymuştur.

Ekonomide ve politikada egemen güçler cephesinde yaşananların tümü, tersi söylemlerine rağmen, halk hareketi karşısında güçsüz ve çaresiz olduklarını bir kez daha göstermiştir. Burjuva partilerinin yönetememesi, ordunun müdahalesi ama darbe yapacak gücü de kendinde bulamaması, güçsüzlüklerinin, çözümsüzlüklerinin ifadesidir. Bu çözümsüzlükleri devam edecek, egemen güçler arasın-

daki çatlaklar büyüyecek ve halk hareketi gelişecekti. Müdahale, ordunun halk hareketinin gelişmesini engelleyecek gücünün olmadığını göstermektedir. Güçlü olan faşizm değil, devrimcilerdir. Faşist devlet güçleri ideolojik, psikolojik, ahlaki olarak her şeyiyle tükenmiştir. Mafyacılardan, serse-rilerden oluşmuş ölüm mangalarıyla devrimci hareketi durdurmanın imkânsızlığını görmüşlerdir. Bu, baskı ve zoru kullanmaktan vazgeçecekleri anlamına gelmez elbette. Sınıfsal çıkarları gereği, karşı devrimci şiddeti tüm biçimleriyle sonuna kadar sürdürecekler ama sürdürdükçe de çöküş süreçlerini hızlandıracaklardır. Bu süreci yaşıyorlar. Ölüm mangalarıyla, kaybetme ve katliamlarıyla, işkence ve zindanlarla oluşturdukları korku büyümüş ancak bu korkuyu yenecek büyük dalganın oluşmasını da engelleyememişlerdir. Şimdi bu oluşturdukları korku kendilerini vurmaya başlamış ve yarattıklarından korkar hale gelmişlerdir. **“Ekonomik ve sosyal çözüm de gerekli”** sözlerine rağmen, bunları uygulayacak ne ekonomik, ne de siyasal güçleri vardır. Karşı devrimci şiddeti uygulamaya devam edeceklerdir. Halkın faşist devlet gerçeğini hızla görmesiyle devlet güçlerinin moral güçlerini yitirdikleri bu koşullarda daha büyük halk hareketliliğini ortaya çıkarmak ve devrimci savaşı büyütmekten başka hiçbir yol yoktur. Halk kitleleri devrimci gerçeği daha çok tanımaya başlamış ve kitleler her zamankinden daha çok devrimci cepheye ilgi göstermektedir. Sivil toplumcu ve reformcuların bu sürecin önünü kesmeye yönelik çabalarının etkili olması mümkün değildir. Hatta denilebilir ki, bu süreçte devrimci dinamikleri dumura uğramış, inançsızlaşmış çokça insan; yeniden devrimci gerçeğinin farkına varmış, düzende yaşamının sürünmek olduğunu görmüş, yeniden devrimci olmak ve bir devrimci gibi yaşamaktan daha güzel bir şey olmadığını anlamıştır.

Mahirler'i Anlamak

Yayınlandığı yer:

Halk İçin KURTULUŞ

Sayı: 24 / Tarih: 5 Nisan 1997

Mahirler'i dogmatik, şabloncu, reformist çizgilerin anlaması mümkün değildir. Onlar dün de bugün de, ya bağlı oldukları komünist partilerin şablonlarına göre değerlendirmeler yapmışlar, ya da Marksist-Leninist ustaların farklı koşullar ve zamanlar için söyledikleriyle karşılaştırıp benzerlik veya aynılık göremeyince hemen **"sapma"** damgası vurmuşlardır. Diyebiliriz ki, ülkemizdeki hemen tüm oportünist ve reformist gruplar bu anlayışla hareket etmiş, şablonlarına uymayan devrimci teoriye karşı koro halinde saldırmışlardır. Mahirler başta olmak üzere devrimin yolunun silahlı mücadeleden geçtiğini söyleyen bütün devrimciler bu saldırılardan nasibini almıştır. Bu saldırılar göze alınmadan ve silahlı mücadele konusunda netleşmeden halkın isyanına öncülük etmek mümkün değildir. Mahirler kısa sayılamayacak bir süreçte her türlü oportünist ve reformistlere karşı yoğun bir ideolojik mücadele süreci yaşamış ve bu süreç içerisinde ideolojik tezlerini netleştirdikleri oranda örgütlenmiş ve silahlı mücadele bayrağını kaldırmışlardır.

Uzun yıllar boyunca, pratik tam tersini gösteriyor olmasına rağmen THKP-C'nin kitlelerden kopuk olduğunu

söyleyen ve hala da söylemeye devam edenler açık bir gerçeği resmen tahrif ederek, ideolojik mücadelede ve pratikte yenemediklerini yalan ve hileyle, tahrifatla “mahkûm” etmeye çalışmak gibi sonuçsuz bir çaba içinde olmuşlardır. THKP-C’ye yönelik böyle bir tahrifatla kendi taraftarlarını tutmaya çalışmışlardır. Bunların yetmediği yerde çok daha ucube, ne anlama geldiği belli olmayan “*kitlelerle yapılan şiddet*” ve “*dar gruplarla yapılan şiddet*” gibi ayrımlar yapıp kitlelerin şiddetini meşru, dar grupların gerilla hareketini ise **bireysel terörizm** olarak değerlendirenler de çıkmıştır. Ve yine açıktır ki; bu düşüncelerin sahipleri yirmi yılı aşkın siyasi yaşamlarında meşru gördükleri kitle şiddetini de hiçbir zaman yaratamamışlardır. ’74 sonrasının yaygın silahlı mücadele potansiyeli içinde örgütlenen oportünizm, şiddeti teorik olarak reddetmemiş, ama pratikte de hep uzak durmuştur. Bu kesimler esas olarak sözde ne derlerse desinler, ne silahlı kitle hareketinin, ne de ülkemizdeki gerilla savaşının, silahlı propagandanın özgünlüğünü hiçbir zaman anlayamamışlardır. Ülke gerçeğini anlayamamışlardır. Bunun için de sürekli ideolojik savrulmalar yaşamış ve giderek sağcılaşarak sözde savundukları keskin lafızlarından da vazgeçip düzene yaranmanın hesaplarını yapmaya başlamışlardır.

Reformist çevreler ise esas olarak, SBKP ile varlıklarını sürdürmüşlerdir. SBKP’nin yok olmasıyla bu gruplar da misyonlarını yitirerek başka bir kurtarıcı veya sırtlarını dayayacakları güç aramış ve kapitalizmin yüceliğini keşfetmişlerdir. Reformistlerin esas mücadelesi oligarşiyle değil devrimcilerle olmuştur. Onlar SBKP’nin istemleriyle hareket ettiğinden SBKP’nin Türkiye devrimini istemediği koşullarda devrimi engellemenin taktiklerini oluşturmuşlardır. Bugün reformist artıklarının yaptığı gibi THKP-C’yi ideolojik olarak eleştirme yerine, egemen güçlerin literatürüyle yazıp çizerek, küfrederek hatta yer yer ihbar ederek varlıklarını sürdürmek istemişlerdir.

Bütün oportünist ve reformistlerin eleştiri mantığı hemen hemen aynı olmuştur.

Önce THKP-C'ye ilgisi olmayan bir teori yaratıp, sonra bu teoriye istedikleri gibi atış yapmışlardır. Atışların tutarlı olması için ülkenin ekonomik ve sosyal yapısının farklı olması ve THKP-C'nin de mutlaka küçük burjuva maceracısı ve bireysel terörizmi uygulayan bir örgüt olması gerekiyordu. Teoriyi de, pratiği de bunun için solumsuzca tahrif etmekte sakınca görmediler. Türkiye'yi 1905'lerin Rusya'sı ile özdeşleştirenler, Marksizm-Leninizmi Lenin'in yazdıklarıyla sınırlı tutanlar doğal ki ne Marksizm-Leninizmi, ne de Türkiye koşullarını, ne de THKP-C'nin Marksist-Leninist analizlerini anlayamayacaklardı. Bu kısırlık, bu dogmatizm hiçbir zaman, içinde yaşadığı koşulları ve devrim gerçeğimizi anlayamayacak, istisnasız yaklaşık otuz yıl süresince aynı cümlelerle ve kelimelerle THKP-C'ye saldıracaktı.

THKP-C'ye otuz yıldır saldıranların, otuz yıl boyunca tek kelime öğrenmedikleri ve öğrenemeyecekleri de açığa çıkmıştır. Bu dogmatik kafa yapısı, onları her gün biraz daha **halk ve devrim gerçeğinden uzaklaştırmış** ve kendi dar dünyalarında ucuz keskinliklerle tatmin olur hale getirmiştir.

Parti-Cephe'yi yalnız Kızıldere olarak değerlendirip bir direnişe indirgemek; onun içeriğini, devrimci çizgisini boşa çıkartmaya yönelik sinsî bir çabadır. Emperyalistler, yerli egemen güçler ve küçük burjuva aydınları bu yöntemin yaratıcısı ve uygulayıcılarıdır. Sıkça da başvurmuşlardır. Reformistler ve düzen içi çeşitli güçler de bu yöntemi uygulayıp, devrimcilerin kitleler üzerindeki etkinliklerini yok ederek, bu vesileyle devrimci tarihe sahip çıkıyor görüntüsüyle kendilerini meşrulaştırmak istemektedirler. Tarihleri olmayanların, tarihi çarpıtarak, içini boşaltarak sahiplenmeleri basbayağı oportünizmdir.

THKP-C ne yalnız Kızıldere, ne de yalnız bir direniş çizgisidir. THKP-C büyük bir tarih bilinciyle Anadolu ih-

tilalcilerinin yolunu izleyerek, bu tarihte olumlu ve ileri olan her türlü düşünce ve geleneği kendinde somutlaştırmıştır. THKP-C, bu yanıyla **oportünizmin ve reformizmin yaptığı gibi reddiyeci değil, tarih bilincine sahiptir.** Bu tarih bilinci ülke ve halk gerçeğinin doğru kavranmasını sağlamış ve bu kavrayış ışığında devrimci mücadelenin nasıl şekilleneceğini ortaya çıkarmıştır. Tarih bilinci olmayanlar ne emperyalizmin nasıl şekillendiğini, ne kapitalizmin nasıl oluştuğunu, ne de dost ve düşmanı doğru saptayamazlar. THKP-C, bu bilinçle ülke toprağına sağlam basmış, ama ülke devriminin dünya devriminin bir parçası olduğunu da doğru kavrayarak sadece dar ulusal bir hareket olmamış, her koşulda enternasyonalizmin tutarlı savunucusu olmuştur.

THKP-C Marksizm-Leninizmi dogmatik kavramamış, ülkenin somut koşullarını tahlil ederek, Sovyet, Çin, Vietnam ve Küba devrimleriyle, devrimimizin **benzer ve farklı yanlarını inceleyerek** ülkemizde halk savaşının nasıl bir yol izleyeceğini saptamıştır. Ülkemizdeki oportünistler ve reformistler, diğer ülke devrimlerinden farklılıklarımızı anlayamadıklarından dogmatizmin esiri olurken, Mahirler büyük bir cüretle bu farklılıkları saptamışlardır. Diyebiliriz ki, bu cüret THKP-C'nin varoluşu, gelişimi, büyük bir kitleselliğe ulaşması ve defalarca önder kadrolarının imha edilmesine rağmen gelişiminin engellenememesinin en önemli nedenlerindendir. **Somut koşulları doğru saptayamayanlar ne düşmanı, ne halkı doğru tahlil eder, ne de buna uygun taktikler üretebilirler.** Tabii bütün çırpınışlarına rağmen THKP-C'nin yaşayan büyük gücünü görmezden gelenler hala vardır. Kendi küçük dünyalarında Parti-Cepheli “küçük burjuvaların” teoriye göre mutlaka bir gün tükeneceğini ve kendilerinin her şeye egemen olacağını hayal edenler az değildir. Bunlar, onyıllar boyunca somut koşullara özgü hiçbir politika üretememişler ve bütün umutlarını kendi dışlarında ortaya çıkacak bir genel greve öncülük ederek devrim yap-

maya bağlamışlardır. Bu kafa yapılarının sahipleri, alabildiğine daralmış, kitlelerle ilgisi olmayan, rekabetçilikle, bozgunculukla ayakta kalmaya çalışan küçük gruplardır. Ve Türkiye devrim mücadelesinde ciddiye alınacak durumları söz konusu değildir.

THKP-C'nin silahlı eylem çizgisi kitlelerin içinde bulundukları durumu esas alarak silahlı halk savaşının yaratılmasını hedefler. Bu çizgide gerilla savaşının temel olması, diğer barışçıl, demokratik, ideolojik mücadele biçimlerini asla dışlamaz. THKP-C bu anlayışla, oportünizmin ve reformizmin onyıllardır iddia ettiği gibi, her türlü kitle mücadelesini yadsıyan, sadece küçük silahlı birliklerin silahlı eylemleriyle kitleleri harekete geçirme gibi sapkınlıklara hiçbir zaman düşmemiştir. Doğuşundan günümüze kadar; işçiler, gençlik, köylüler, aydınlar ve hemen tüm halk arasında örgütlü çalışma yapmış, bu çalışmayla gerilla hareketini birleştirerek tartışmasız **Türkiye sol hareketinde en geniş halk kitlelerini harekete geçiren örgüt olmuştur.** THKP-C'nin yalnız başına kitleliliği dahi, oportünist/reformist düşüncelerin çürütülmesi için yeterlidir. İşte THKP-C'yi yalnız bir Kızıldere direnişi olarak değerlendirenler; bu kitleliliği görmezden gelen ya da bu kitlelilik üzerinde küçük hesaplar yapmak isteyenlerdir.

Ülkemizde Parti-Cephe gerçeğini anlayamayan, Sovyetik ayaklanmayı düşünenler de, reformist çözüm önerenler de, silahlı mücadeleyi fokocu bir tarzda kavrayanlar da yolun sonuna gelmiştir. Kurtuluşu dar ulusal çizgide şekillendirenler de bu şekillenmenin teorisinin tıkanıldığını, devrimi getirmeyeceğini pratikte görmüş olmasına rağmen bunu ifade edecek cüreti gösterememektedirler. Türkiye'yi, emperyalizmi, oligarşiyi ve bu tarihi doğru tahlil edemeyenler yanlış strateji ve taktikler oluşturmuştur. Bu yanıla THKP-C hareketi, Türkiye sol tarihinde en gerçekçi ve devrimci düşüncelere sahiptir. THKP-C hareketi ne sadece ulusallığa, ne de sadece sı-

nıf söylemine bağlı kalmış; kendisini, devrime taşıyacak uluslardan, azınlıklardan, tüm halk ve sınıf tabakalarından soyutlamamıştır.

Bütün halkların kurtuluşunun Devrimci Halk İktidarı'ndan geçtiğini bilerek, bu iktidarın ancak halkların birlikte mücadelesiyle kurulacağını öngörmüştür. **Parti-Cephe; halkların birliği, mücadelesi ve devrimci iktidarıdır.** Bunun için Parti-Cephe; dostunu ve düşmanını ayırt etmede, ittifaklarında, emperyalizm ve oligarşi dışında kalan, bu güçlerle çelişkisi olan bütün kesimleri cephe saflarında toplamaya çalışır. Silahlı eylemlerinde ve her türlü davranışında cephe içerisinde yer alabilecek, alması gereken güçlere zarar vermez. Hedefin açık ve net olması, kitleler tarafından kavranması; Parti-Cephe'nin, dost ve düşmanı doğru saptamasının ve pratikte buna uygun davranmasının sonucudur.

Onları kitleler nezdinde ölümsüzleştiren, direniş destanları yazdırtan, bunu gelenek haline getiren, devrimciler arası birliğin ve dayanışmanın nasıl olması gerektiğini yaşatan bu düşüncelerdir. Böylesi bir anlayışa sahip olmayanlar, Parti-Cephe'nin birlik anlayışı üzerine bolca vaaz verebilirler ama asla onların yaptıklarını yapamazlar. Sorunun özü, burjuva ideolojisinden kopuş sağlayıp sağlayamamaktır. Onlar burjuvaziyle her türlü bağı koparmış, işçi sınıfının ideolojisini ve politikalarını esas almış ve bunu yaşam tarzı haline getirmişlerdir. Bugün bu gelenekten nasibini almış tek bir sol grubun olduğu söylenemez. Devrimcilik adeta mülkiyetçilik olarak kavranmış, devrimci politika adına burjuvazinin kaba ve ilkel karikatürleri egemen hale gelmiştir. Faydacılık, küçük hesaplar bütün davranışlarını belirlemiştir. Bu anlayışların Kızıldere'den öğrendikleri hiçbir şey yoktur.

1968-'71, 1974-'80, '80 sonrası ve günümüze kadar hemen tüm süreçlerde Parti-Cephe; kitle mücadelesiyle, silahlı savaşıyla, güncel politikalarıyla hayatın her alanında Türkiye devrimci hareketinin önder gücü olmuş-

tur. Parti-Cephe tarihi, bu yanıyla Türkiye devrimci hareketinin tarihidir. Kızıldere'yi, Mahirler'i, bu tarihten koparma çabaları tamamen sübjektiftir. Bu sübjektivizm çeşitli sapkın akımları, giderek provokatif davranışlara götürmektedir. Provokatif ve oligarşi paralelindeki tavırların Parti-Cephe gerçeğini değiştiremeyeceği görülmüştü. Parti-Cephe, Kızıldere yolunda kendisini sürekli yenileyerek, somut koşullara göre yeni politikalar üretmekle gelişmeye devam edecektir. Ülkemizde emperyalizm ve oligarşinin yönetimi, kapitalizmin varlığı devam ettikçe Parti-Cephe'nin düşünceleri varlığını koruyacak, kitlelerde daha büyük yankı bulacak ve oligarşinin ve her türlü sapkın akımın korkulu düşü olmaya devam edecektir.

Parti-Cephe'nin, faşizmin imha ve tutsak etme politikalarıyla yok olacağını ve kendilerinin bu boşluktan faydalanacağını sanan zavallılar, defalarca yanıldıklarını görmüş ama bu yanılgılarından hiçbir ders çıkarmamışlardır. Tekrar tekrar yanılacak ve ezileceklerdir.

30 Mart-17 Nisan'da, Parti-Cephe şehitlerimizi anarken, aynı zamanda Parti-Cephe'nin yeniden örgütlenişinin üçüncü yılını yaşıyoruz. Bütün şehitlerimize ve halkımıza verilmiş devrim sözümüzde bir an dahi tereddüt etmeden, devrim yürüyüşümüze devam edeceğiz.

Ordu, İslamcılık ve Emperyalizm

Yayınlandığı yer:

Halk İçin KURTULUŞ

Sayı: 41 / Tarih: 2 Ağustos 1997

Susurluk kazasından sonra denilebilir ki, oligarşi içerisindeki çatışmalar en şiddetli halini yaşamıştır. Halk kitleleri, devrimciler bu devlet gerçeğini halka kavratmak için onyıllardır büyük bedeller ödemişler ve bu boşa gitmemiş; bunun yarattığı birikimlerin de bir sonucu olarak, halk kitleleri Susurluk'la birlikte devletin faşist yüzünü her zamankinden daha çıplak bir şekilde görmüştür. Sokaktaki insan sezdiği ama çok somut olarak bilmediği gerçeklerle, ilk defa bu kadar açıkça yüz yüze geldi.

Emperyalizmin işbirlikçisi sermayedarların örgütü TÛSİAD, bu süreçte her zamankinden farklı bir rol oynayarak devlete ve çeşitli kurumlara istikrar paketlerini içeren programlar sunuyordu. TÛSİAD'ın bu programlarına ilgi hiç de az olmadı. TÛSİAD; esas olarak, devletin yeni programlarla restore edilmemesi durumunda, düzenin büyük bir tehlike karşısında olduğunu açık ve net belirtiyordu.

TÛSİAD'ın düşünceleri tamamen emperyalizm tarafından empoze edilmiş ve işbirlikçilik niteliklerine uygun bir

şekilde geliştiriliyordu. Kuşkusuz ki; emperyalistler ve işbirlikçileri, iktidarlarını siyasal olarak düzen partileri aracılığıyla sürdürürler. Ama emperyalizmin ve tekellerin çok yönlü desteğine rağmen; siyasal partilerin, devletin istikrarını kısmen de olsa yeniden sağlayarak halk kitlelerinin potansiyelini düşürecek hiçbir politikayı hayata geçirememeleri, emperyalizmi başka arayışlara itti. Emperyalizme ve faşizme yeterince hizmet edecek partiler yoksa, yenileri kurulur. Artık işe yaramaz hale gelen, ayak bağı olanlar tasfiye edilir. Önemli olan, emperyalizmin işbirlikçilerinin ekonomik siyasi çıkarları ve bunun için düzenin devamının güvence altına alınmasıdır. Bu amaç için her şey mubahtır. Kullanılabilecek bütün yöntemler kullanılır. İslamcılık işe yarıyorsa kullanılacaktır. Cunta gerektiğinde, cunta yapılacaktır. Gerektiğinde suni düşmanlar yaratarak demokrat reformcu maskesi takılacak, düzen içi sol güçlerin desteği alınacaktır. Kendi kurdukları hükümetleri zorla ve hileyle yıkacak, yenisini kuracaklardır.

Cumhuriyet tarihinde Mustafa Kemal'in, *"muasır medeniyetler seviyesine ulaşmak için..."* uyguladığı her türlü despotik yöntem, o günden bugüne tarihi süreçler içerisinde farklı biçimlerde uygulanagelmıştır. Bütün burjuva partileri, hatta sicilli faşist partiler ve cunta generalleri bile demokrasi havariliğini sürdürerek politika yapmaya çalışmışlardır.

12 Eylül'de demokrasiyi yeniden rayına oturtmak için yapıldığı söylenen cunta; devrimci hareketi ve düzen aleyhtarı güçleri tasfiye etmek için, İslamcı kesimlerin hemen hemen tümünü kullandı. Bunu yaparken, onların düzene daha çok yerleşmesi için ekonomik, siyasal destek sunmayı da ihmal etmediler. İslamcı güçler; düzenin ve devletin hemen her köşesine, her geçen gün artan oranda yerleştirildi.

Türkiye toplumunda din olgusu önemli bir güçtür. Devlet kendi geleceği için, kendi çıkarı için dini kullanmak istiyordu. Devlet, kendi bürokrat kadrolarıyla dini istediği

gibi kullanamazdı. Din, politik bir güç olarak geçmişten bu yana hep tarikatların, şeyhlerin, tekkelerin denetiminde olmuştur. Bu nedenle Mustafa Kemal dâhil bütün politikacılar ve ordu, bu gücü ellerinde tutmak için çok çeşitli manevralara başvurmuşlardır.

Bütün İslamcı güçler, aralarındaki çok çeşitli ayrılıklara rağmen şeriat devletinde birleşmişlerdir. Düzen partilerinin ve ordunun sürekli olarak bu güçleri desteklemesi ve politikada kullanması, bu dini güçlerin mevcut devleti yıkararak şeriat devletini kurma yerine düzen içi kalarak hile ile devleti ele geçirme düşüncelerini geliştirmiş ve giderek bu düşüncüyü teorileştirmişlerdir. Bu gelişim ve devletin desteği, İslamcı kesimlerin birçok ülkede görüldüğü gibi radikal mücadeleye başvurmalarını engellemiştir. Bu nedendir ki, Türkiye’de hiçbir İslamcı örgüt doğrudan devleti karşısına alarak mücadele etmemektedir. Devleti karşısına almayan güçlerin devletle barışık yaşamaları için, devlete karşı mücadele edenlerle, devletin safında yer alarak savaşmaları eşyanın tabiatına uygundur. İslamcıların kendi tarihlerinden devraldıkları takiyye geleneği, onları hemen bütün süreçlerde düzen içi olmaya ve devletle birlikte faşizme ve zulme karşı direnenlere cephe almaya götürmüştür.

12 Eylül darbesiyle, düzenin güvence altına alınması amaçlanmıştı. Ama çok kısa sürede oligarşinin yapısı gereği bunun sağlanamayacağı, krizin artarak sürdüğü yenden görüldü. Oligarşinin hükümetleri, geleneksel olarak ordunun gücünü bildiklerinden; bir yandan ona ters düşecek politiklardan kaçınırken, bir yandan da bir sabah kendilerini Zincirbozan’da bulmamak için kendi güçlerini oluşturma yollarını aradılar. Esas olarak ordunun denetiminde çalışan MİT’i, hükümetlerin denetimine sokmanın zor olduğu görüldüğünde; MİT’e alternatif istihbarat örgütlerinin oluşturulması ve geliştirilmesi, ilk olarak Turgut Özal hükümetleri döneminde hayata geçirildi. Geleneksel olarak MİT’in tek otorite olduğu istihbarat gücü artık poli-

sin de elindeydi. Geçmişte ordu ve MİT yönetiminde geliştirilen her türlü katliam, provokasyon ve pis işler, artık polisin elindeydi. Devrimci savaşın gelişmesiyle birlikte, özel timlerin ve jandarmanın daha çok devreye girmesiyle MİT giderek etkisiz kalmaya başladı. Ülkenin her tarafına yayılan devrimci savaş kontrgerilla çetelerinin daha çok yaygınlaşmasını beraberinde getirdi. Devrimcilere karşı sürdürülen kontrgerilla savaşıyla, çıkar kavgası birlikte büyüdü. Bu çıkar kavgası, iktidar savaşını ve ideolojik olarak da devletin nasıl korunacağı tartışmasını doğurdu. Oligarşinin bütün kurumları, hükümetleri, düzen partileri, politikacıları, halkın mücadelesi karşısında sonuçsuz kalmıştı. Terörü bitirmek adına yapılan bütün katliam ve zulümler ters tepmiş, kendilerini vurmaya başlamıştı. Düzen partileri ve hükümetler hiçbir çözüm üretmiyor, her yeni hükümet eskisini aratıyordu. Emperyalizm ve tekeller çaresiz kalamazdı. Açıkça düzen partilerinin rolünü TÜSİAD ve MGK üstlendi. Önce kamuoyu oluşturmak, düzen partilerini emperyalizmin istediği doğrultuda disipline etmek ve çözüm üretmek için TÜSİAD'ın çözüm programları büyük kampanyalarla kamuoyuna sunuldu. TÜSİAD'ın programları sadece bir girişti. Devamı getirilmeliydi. İstikrar adına neredeyse hiçbir şeyin kalmadığı oligarşik devlet mekanizmasında, zor dışında hiçbir güç burjuva parti hükümetlerini disipline edemezdi. TÜSİAD'ın görevini MGK devraldı.

Darbe-şariat temelindeki propaganda, genelkurmayın planlaması ve tekellerin aracılığıyla kamuoyuna mal edilmeye çalışıldı. Ara rejim, kara rejim ve şariat korkusu yaratarak, artık düzenin istikrarını sağlayamayan ve disipline edilemeyen hükümeti ve partileri tasfiye etmek için kendi cephelerini genişletmek istediler. Birçok sendika, düzen partisi, sol görünen birçok grup, böylece MGK ve TÜSİAD cephesine dâhil edildi. Kamuoyunda bu güçlerin de aktif bir biçimde öne çıkartılmasıyla darbe ve şariat korkusu daha çok yayıldı. Birçok güç darbe beklerken;

MGK'nın darbe değil, darbe korkusu yaratarak siyasi bir parti gibi arenaya çıkıp kendi gücünü büyüttüğü ve sonuç aldığı açık bir biçimde görüldü.

Ne şeriat devleti, ne de darbe tehlikesi yaşanan süreçte yoktu. Bu söylem, düzen partilerinin istikrar için çözüm üretememeleri sonucu ortaya çıkarılmıştır. Teorinin sahibi emperyalizmdir. Düzen partilerinin siyasal olarak iflası, kontrgerilla çetelerinin geline aşamada bu biçimiyle zararlı olmaları ve düzeni savunamaz hale gelmeleri; emperyalizmin değişikliklere başvurmasını zorunlu hale getirdi. Aksi halde, devrimci halk hareketi yükselmeye devam edecek ve sistem tümünden tehlikeye girecekti.

Şeriat tehlikesi olarak gösterilen Refah Partisi esas olarak emperyalizmin ve MGK'nın politikalarının dışına çıkmamıştır. Öyle ki; Refah, DYP ile birlikte kendini kanıtlamak için her türlü katliam ve sömürü uygulamasını tereddütsüz yerine getirmiştir. Ama Refah ve DYP bütün bu hizmetlerine rağmen istikrarsızlığa çare olamamıştır. Emperyalizm ve işbirlikçileri, eski suç ortaklarının şimdilik görevlerini tamamladığını bilerek tasfiye etme yolunu seçti.

Refah nezdinde şeriat söylemi ve tarikatçılık propagandası geliştirilerek; Atatürkçülük temelinde milliyetçilik yeniden hortlatılacak ve şeriat tehlikesi yaratılarak bir kısım sol dâhil bütün düzen güçleri MGK-TÜSİAD cephesinde birleştirilecekti.

DYP ve özellikle de Çiller'le kontrgerilla çeteleri birleştirilecek, böylece hepsinin ortak olduğu bütün yolsuzluklar ve artık savunulamaz hale gelen kontrgerilla çetelerinin infaz, katliam, kayıplar ve benzeri zulüm politikaları bu kesime mal edilerek devletin aklanması sağlanacaktı.

Emperyalizm, Türkiye'de süregelen devrimci mücadeleye terörizm diyor ve devrimcilere karşı kullanılacak her türlü yöntemi meşru görüyordu. Hiçbir hükümet emperyalizmin ekonomik, siyasal, askeri politikalarına karşı çıkmamış, hemen tüm politikalarını uygulamıştır. Refah

ve DYP de emperyalizmin tutarlı işbirlikçileri olmuş ama artık görevlerini tamamlamış olduklarından şimdilik kendilerine ihtiyaç kalmamıştı ve demokrasıcılık oyunu ile halk kitlelerinin potansiyelini düşürüp baskı ve sömürüyü demokrasi adına sürdüreceği yeni oyunculara ihtiyaç vardı.

Refah'ın bir kısım takiiye uygulamalarıyla güçlenme manevraları olmasına rağmen; şeriat nitelikli bir tehlikenin olmadığını emperyalizm de, MGK da, TÜSİAD da bilmektedir. Sorun, oligarşinin mevcut krizini aşma isteğine rağmen aşamamasından kaynaklanmaktadır. Bu hükümet Refah'ın değil de başka bir hükümet de olabilirdi. Bağımlılığın, krizin ve süregelen savaşın sonucu olarak hiçbir hükümet krize çare bulamaz ve kriz devrime kadar derinleşerek, hükümetler düşürülüp yeni hükümetler kurularak sürecektir. Demokrasi ve çetelere karşı olma edebiyatına rağmen; baskı, zor, çeteler, artan oranda varlığını sürdürmeye devam edecektir.

Emperyalizm demokrasi derken, TÜSİAD ve MGK bu politikanın uygulayıcılığına soyunmuşlardır. Geçmiş süreçlerde din olgusunu sürekli kullanan devlet, Refah'ın ve tarikatların devlet desteğiyle güçlendirilmesiyle, eskisi gibi dini kullanamaz olmuştur. Din olgusu, Refah'ın demagogik söylemleriyle, geniş bir yoksul halk kesiminde adeta kurtuluş olarak görülmeye başlanmıştır. Halk kitleleri, Refah'ın işbirlikçi ve düzen içi yanını görmediklerinden, dini motiflerde de yer alan hak, adalet, zulme karşı direniş temelinde küçümsenmeyecek oranda Refah ve diğer İslami saflarda yer almıştır. Devletin Refah'la olan çelişkisinin bir yönü de budur. Devletin krizi öyle bir hale gelmiştir ki, geleneksel hiçbir statükoyu artık sürdürememektedir. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin asıl görevleri de bu noktada şekillenmektedir. Atatürkçülük, Müslümanlık ve batıcılık temelinde halk kitleleri yönlendirilmek istenmektedir.

TÜSİAD'ın önerdiği programlar, emperyalist demokrasinin propagandasını yapmaktadır. MGK'nın Batı Çalışma

Grubu, doğrudan emperyalizme verilen açık bir mesajdır. Ve TÛSİAD'ın programlarına temelde bir itirazları yoktur. TÛSİAD'ın önerdiği programda MGK'nın kaldırılmasının önerilmesine tepkiler olmuş ama bu da emperyalizm tarafından halledilerek; MGK bizzat, TÛSİAD'ın politikalarının uygulayıcısı olmuştur. Böylece görünüşte demokrasi, Atatürkçülük, insan hakları, yolsuzluk ve çetelere karşı olma gibi birçok talebin çözüm mercii, MGK olarak gösterilmiştir. Ve bu talepleri savunan birçok güç, MGK'nın silahsız kuvvetleri haline gelmiştir.

Türkiye'de artık darbe olmaz demek, gerçeği yansıtmaz. Krizin sürekli olduğu bir ülkede darbe olasılığı hiçbir zaman yok olmaz. Ama şu bir gerçek ki; emperyalizmin desteği olmadan hiçbir darbeyi, darbe yapmaya cesaret edemez. Emperyalizmin henüz alternatifleri tükenmemiştir. Partiler cumhuriyet tarihinde her zaman işlevsiz olmuş, tayin edici güç ordu ve burjuvazi olmuştur. Geçmişte, krizin derinleştiği aşamada, darbe bir çözüm olarak ortaya çıkabiliyordu. Süregelen darbeler zinciri, darbeyi etkisiz hale getirmiş ve emperyalizmi darbe dışında arayışlara itmiştir. MGK'nın darbe yapmadan siyasal bir parti gibi ön plana çıkartılması ve ordu yerine çeşitli sendika ve kurumların kullanılması bu nedenledir. Emperyalizm için darbenin çözüm olacağı kanaatine varıldığında, bunun koşullarını da oluşturacaktır.

Bir kısım sol grupların ve sendikaların şeriata ve darbeye karşı olmak şeklinde sloganlaştırdıkları politikalar, emperyalizmin ve TÛSİAD'ın politikasıdır. Artık tartışmasız bir şekilde açıktır ki, "şariat tehlikesi", MGK'nın planlı bir şekilde suni olarak ortaya çıkardığı bir şeydir. Yine emperyalizm ve TÛSİAD'ın darbe değil, demokrasi görüntüsü istediği bilinmekte olup, darbe söylemi yine MGK tarafından şeriata karşı güçleri yedeklemek için ortaya atılmıştır. Ve bu slogan böylece sözü edilen sol güçlerin, MGK'nın yedek güçleri olarak hareket etmesini doğurmuştur. MGK'nın bu hareketi Refahyol'un yıkılıp ANA-

SOL-D hükümetinin kurulmasını sağlamıştır. Bu hükümetin halktan yana hiçbir şey yapmayacağı, emperyalizm ve MGK'nın kararlarını uygulayacağı, sömürü ve zulmün derinleşerek süreceği kimse için bir sır olmasa gerek. Bu yanıla şeriat ve darbe söylemi etrafında birleşenler, Mesut Yılmaz hükümetinin suç ortağı konumundadırlar.

Bugün şeriatçılar; düzen karşıtı, hatta devrimcilerden çaldıkları sloganları kullanarak propaganda yapmakta ve yoksul halk kesimlerini örgütlemektedirler. Elbette devrimciler şeriat nitelikli, sömürü ve zulmü bu kılıf altında gizleyen iktidarlara karşı savaşıır. Ama bugün Türkiye'de şeriatçılar iktidarda değil, düzen içi de olsa mevcut devlete karşı görünümde kitleleri örgütlemeye çalışmaktadırlar. Şeriatçıların din silahını devletin elinden alması, devrimciler için zararlı değildir. Düzen içi veya dışı hangi yolla mücadele ederse etsin, oligarşiyle çelişkisi olan herkesin; mevcut devlete karşı mücadele etmesi, devletin halk kitlelerine karşı kullandığı her türlü silahı elinden alması, halkın yararınadır. Her süreçte birçok çelişki vardır. Ama bu çelişkilerin hepsi birden baş çelişki olamaz. Bu nedenle bugün ön plana çıkan çelişki şeriat değil, emperyalizm, TÜSİAD ve MGK'dır.

Ülkemizdeki şeriatçılar; düzen içi yöntemleriyle hiçbir zaman amaçlarına ulaşamayacaklarını, hile yöntemlerinin sonuçsuz kalacağını göreceklerdir. Son olarak Refah'ın iktidardan zorla düşürülmesi, İslamcı saflarda bu tartışmayı derinleştirecektir. Muhtemel ki, çok önemli provokasyonlar yapılmazsa Refah seçimlerde de konumunu koruyacaktır. Bu durumda oligarşinin krizi çok daha içinden çıkılmaz hal alacaktır. Refah ise iktidar olmak için ya emperyalizmin bugünkü politikalarına uygun yeni bir görünüme bürünecek ve iktidar olacak ya da bir biçimde yine iktidar yapılmayarak muhalefete itilecektir. Emperyalizmin istediği gibi iktidar olduğunda bu, Refah'ın da ezilenlerin sesi olma demagojik söyleminin sona ermesi ve şimdiki birçok özelliğini kaybederek sıradan bir burjuva par-

tisi olmasını beraberinde getirecektir. Seçimlerden zaferle çıkmasına rağmen iktidar yapılmaması durumunda ise, bu Refah'taki güçler arasında düzen dışında örgütlenme ve mücadele anlayışının güçlenmesini beraberinde getirecektir. Biz devrimciler, bütün bu nedenlerle bugün şeriatçılığa karşı mücadelenin esas sorun olmadığını bilerek, devletin ve Refah'ın dini nasıl kullandığını kavrayarak hareket etmeliyiz. Laiklik, şeriatçılık tartışmaları; devrimcilerin değil emperyalizmin ve oligarşinin kendi iç çelişkilerini çözmek ve devrimci mücadeleyi etkisiz hale getirmek için öne çıkardığı tartışmalardır. Biz; İslamcı da olsa, şeriat devleti de istese, faşizme ve emperyalizme karşı savaşan bütün güçlerin mevcut devlete karşı savaşmasından yana olmalıyız. Elbette devrimcilerin şeriatçılarla ortak yanları yoktur. Ama düzen içi olmalarına, emperyalizm ve devletle işbirliği yapmalarına rağmen, hala büyük çoğunluk şeriatçı kesim emperyalizme, sömürüye ve zulme karşı olduklarını söylemektedirler. Onları bu söylemlerine sahip çıkmaya çağırmak, devlete karşı mücadele etme rotasına sokmak için çaba sarf etmeliyiz. Biz bu temeldeki propagandayı, İslamcılarının etkisi altındaki kitlelere sürekli olarak götürdüğümüzde; bu kitleler, yaşadıkları deneylerle, İslamcılarının demagojik söylemlerini görecektir. Keza burjuvazinin empoze ettiği batı ve emperyalist demokrasi hayranlığına karşı propaganda yapanlar, sol değil İslamcı kesimlerdir. Bu savaşı Hristiyanlık ve İslamcılık şeklinde dinler savaşına dönüştürmüşlerdir. Bu silahı da şeriatçıların elinden almalıyız. Halkımızın tarihi ve geleneklerinin emperyalistlerle değil Ortadoğu, Kafkas ve Balkan halkları ile yakın ilişkide olduğunu bilerek; Türk, Kürt ve bütün milliyetlerden halklarımızın ulusal zenginliklerini dikate alıp propaganda tarzımızı güçlendirmeliyiz.

DEVİRİMCİ SOL
dergisinde
yayınlanan yazıları

KONGRE'DEN GÜNÜMÜZE

Yayınlandığı yer:

Devrimci Sol

Sayı: 7 / Aralık 1995

Kongre; emperyalizm ve faşizmin korktuğu, ciddiye aldığı, fiziki, ideolojik, psikolojik hemen her türlü yöntemle savaştığı ve yok etmek istediği hareketimizin bütün saldırıları etkisiz hale getirerek, savaşta aldığı yaraları sararak yeniden yükselişinin platformuydu. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin Devrimci Sol gerçeği karşısındaki korkularına, iç düşmanların ihtirasları ve bunun yol açtığı iktidar savaşı da eklenince; Devrimci Sol'un artık korkutucu bir güç olmaktan çıktığına ve bir daha da ayağa kalkamayacağına inananlar oldukça çoğalmıştı. Herkes gücü ve çapı oranında saldırarak biraz daha zayıflatmaya, güçten düşürmeye, ayağa kalkamaz hale getirmeye çalışıyordu. Oligarşinin gizli servislerinin ve iletişim araçlarının gündemden düşürmediği, hareketimize karşı düşmanın açık savaşta vurmak istediği darbelerin ve iç düşmanın gerçekleştirdiği darbenin diğer bir ucu CIA'ya kadar uzanıyordu. Amerikan ve Avrupa emperyalistlerinin "tehlikeli terörist" tespitleri; emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarlarına temelden karşı olmamız, onların yeni dünya düzeni demagogilerine prim vermeyip bu aldatmacaların önüne güçlü, ideolojik ve fiziki barikatlar oluşturmamız ve öncelikle halkımızın olmak üzere, dünya halklarının bağımsızlık ve özgürlük

bayrağını yükseltmemiz sonucu doğmuştur. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yönlendirdiği, şekillendirdiği ve bunlardan güç alarak, bunlar tarafından desteklenerek ortaya çıkartılan iç düşmanın faaliyetleri, bize bir daha ayağa kalkmamak üzere vuracakları son darbeydi. Neredeyse tek cümlesi ve kelimesi değişmeden oligarşiden ödünç alınan, bayatlamış malzemeler iç düşman tarafından bol bol kullanıldı. Dış ve iç düşman, ideolojik ve pratik olarak tam bir uyum içerisinde hareket ederek hareketimizi kuşatıp yok etmek istediler.

Türkiye sol hareketinin tarihinde, eşi ve benzeri görülmemiş “eylem ve güç birlikleri”, iç düşmanı korumak için dostluk gösterileri ve hareketimize düşmanca saldırılar alabildiğine büyüdü gelişt; emperyalistler ve işbirlikçilerinin saldırılarıyla uluslararası özellik kazandı. Yeni dünya düzeninin önünde barikat olmanızın, emperyalizme karşı dünya halklarının çıkarlarını savunmanızın, Marksist-Leninist ilkelerimizden taviz vermemenizin bedelini ödüyorduk.

Biz tarihimiz boyunca hep açık bir hareket olduk. Açıklık; kadro ve taraftarlarımıza, halkımıza ve dünya halklarına karşı bir açıklıktı. Politika yapmaktan ve taktik adına deveduğu davranışlarından uzak durduk. Gerçekler ne kadar yakıcı ve vahim olursa olsun, açıklık ve kendine güven, sorunu çözecek temel halkadır. Bu gerçekleri saflarımızdaki insanlara ve halka kavratmak, düşmanı yenmenin temel şartıydı. Açık olmamak; suçluluğun, güçsüzlüğün, kitlelere inançsızlığın ifadesidir. Düşmanın bildiği, dış düşmanla iç düşmanın birlikteliğinin ortada olduğu koşullarda, gizlilikten çıkar umarak düşman faaliyetlerini gizlemek devrime hizmet etmez. Bütün düşmanlarımızı halklarımıza açıklamamızın yanında, düşünce ve ilkelerimizden hiçbir taviz vermeyeceğimiz gerçeğini kitleler olarak haykırmamız ve en geniş demokrasiyi işletmemiz; düşmanlarımızın saldırı ve cüretlerini kıran ve bizim kuşatmayı yarmamızı olanaklı hale getiren,

açık olma ilkemizin somut ifadeleriydi. Bu nedenle i düşman, dış düşmanla birleşip başlattığı saldırıdan savunma durumuna geçmeye ve kaçmaya başladı. Dış düşman, koruma ve kollama görevine rağmen başarılı olamadı.

Bu süreç; yeni şehitler vererek, büyük bedeller denererek aşılmış; emperyalistlere, işbirlikçilerine, çok çeşitli sapkın akımlara karşı, hareketin ideolojik bağımsızlığı korunarak, hiçbir g ve baskının örgütümüzü yolundan dndremeyeceğinin kanıtlanmış ve bu amaçla yrttgmz savaş kazanılmıştır. Demokrasi demagojisi yapanlara, şehirlerden dağlara kadar binlerce insanın katıldığı tartışmalar, tüm dünya kamuoyunun bilgisi dhiline yapılan açıklamalar ve binlerin ortak düşünceleri, ortak kararlarıyla korunan düşünceler ve ilkeler, kimlerin demokrasiden ne anladığını gösteren önemli bir ölçü olmuştur. Kapalı kapılar ardında fiskos türü politikalar, dost görünüp düşmanca tavır alışlar; devrimcilerin değil, burjuvazinin politikalarıdır.

“Her şey, Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin” şiarı, ideolojik bağımsızlığın, güvenin, Marksizm-Leninizmin saflığını koruma bilincini doğurarak, bütün demagojileri yerle bir ederek maddi bir g olmuş ve giderek büyümüştür.

Bu maddi gücü oluşturmadan, emperyalizmin ve faşizmin kuşatmasını yarmadan kongreye gidemezdik. Bunu başarmadan kongreye gitmek sorunlarımızı yeniden tartışmak, harekete yeniden şekil vermek, ileri bir adım atmak mümkün olmazdı; böyle bir şey, düşmanın çizdiği sınırlar içerisinde savunma temelinde günübirlik politika yapmak demekti. Bu ise, ilerlemenin, güçlenmenin değil, gerileyişin, tükenişin başlangıcı olurdu. Her olumsuzluktan, her darbeden, her kuşatmadan daha güçlü çıkması nı bilmeliydik. Bunun için *“Her şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin”* düşüncesiyle; bizi kendi düşünceleriyle teslim almak isteyen, kendi çizdikleri sınırlar içeri-

sinde politika yapmaya zorlayan ve dost görünümünde bize dayatılan bütün yaklaşımları reddederek, doğru bil-diğimiz yolda savaşmaya devam ettik.

Düşmanların direnci kırılıp, kuşatma yarıldığında, güç toplayıp yeniden saldırmak için bir hazırlık süreci geçir-memiz gerekiyordu. Bu hazırlık sürecinin esas halkası; ileri kadroların toplanıp her yönüyle durumumuzun de-ğerlendirilmesi, yeniden yükselişe geçişin koşullarının oluşturulması ve dostla, düşmana açık bir cevap verilme-siydi. Bu cevap, kongrenin toplanması ve başarıyla so-nuçlandırılmasıydı.

İç ve dış düşman tarafından çok yönlü olarak saldırı-ya uğradığımız, yeraltı örgütlenmelerimizin büyük ço-ğunluğunu, silah ve cephane olanaklarımızı büyük ölçü-de kaybettiğimiz, birçok önder nitelikli kadromuzu yitir-diğimiz ve dost görünen birçok kesimin dolaylı ve dolay-sız düşmanca davrandığı, önümüzü kesmeye çalıştığı bu koşullarda; kongreyi toplamayı, birçok risk taşımasına rağmen, başarmak zorundaydık. İçinde bulunduğumuz koşulları anlamayanlar, anlamaya çalışmayanlar, mev-cut sürecin nasıl aşılabileceğini ve bu koşullarda toplanan bir kongrenin gündemini, yapılması gerekenleri de anla-yamazlar. Onlar; ülke ve hareketimiz gerçeğine yabancı olan, düşmanı yenmenin ve ayağa kalkmanın önemini, yöntemini bilmeyen, devrimin coşkusunu yaşamayan, kitaplardan okudukları bir kaç soyut sözle demagoji yap-maya çalışan zavallılardır. Bunları önemseyemezdik. Beynimiz, bütün hücrelerimiz; düşman kuşatmasını yar-mış ama derin yaralar almış bir hareketi yeniden ayağa kaldırmak, daha güçlü bir savaşı ortaya çıkartmak ve bu savaşı yaymak göreviyle dolmalıydı. Bu amaca hizmet etmeyen soyut hiçbir teori, hiçbir kural, hiçbir söz fazla anlamlı değildi. İç düşmanın saldırısı ve darbeleri doğru-dan emperyalizmin ve işbirlikçilerinin saldırısıdır ve bu gerçek, hiçbir sol söyleme sığınarak gizlenemez ve bu saldırıya karşı mücadele “sol içi şiddet” diye nitelene-

mez. Böyle niteleyenler, böyle yorumlayanlar, bilinçli veya bilinçsiz düşmana hizmet etmiş ve hareketimizi, mücadelemizi zayıflatmayı hedeflemişlerdir.

Türkiye solunda devrimci, ilerici, dost görülen bir örgütün saldırıyla karşı karşıya kalması durumunda dostluk göstermek, dayanışma içerisine girmek ve güç yitirmesini engellemek düşüncesi ve geleneği yoktur. Tersine; fırsatçılık genel anlayış düzeyine yükselmiş, nasıl zayıflatırım, nasıl parçalarım düşünceleri geçerli olmuş ve davranış biçimleri buna göre düzenlenmiştir. Hareketimiz saldırıya uğradığında, istisnalar hariç sol bu geleneğine uygun davranmış ve tüm gücüyle haini destekleyerek hareketimizi zayıflatmayı, parçalamayı hedeflemiştir. Sözü edilen bu kesimler, adeta burjuva insan hakları demagogileriyle bloklaşmış ve hareketimizi iç ve dış düşmanın kuşatmaya aldığı koşullarda teşhir ve tecrit ederek siyasi arenadan silmek istemiştir. Bu ortamı fırsat bilerek öylesine pervasızlaşmışlardır ki; üslupları, pratik tavırları tamamen değişmiş, ukalalık, hakaret, terbiyesizlik davranış biçimleri olmuştur. Hatta kimileri uzun yıllardır ne halk, ne de düşman tarafından ciddiye alınmamasının kompleksiyle daha bir üst perdeden saldırgan tavırlar sergilemişlerdir. Solun bir cephe biçiminde ortaya çıkan bu tavrı bir yerde iç ve dış düşmanın saldırısının ne anlama geldiğini netleştirmiş, karmaşık gibi görünen birçok sorunu çıplak hale getirerek taraftarlarımızın netleşmesini ve hareketi daha çok sahiplenmelerini sağlamıştır.

Düşman tarafından yönlendirilen darbelerle veya burjuva ideolojisinin çeşitli etkileriyle ortaya çıkan suni ayrılıklara teslim olan ve örgütün parçalanmasına izin veren bir hareket, halkın iktidar savaşını sürdüremez. Devrimci savaşın gelişmesiyle birlikte çıkabilecek bin bir türlü görünümdeki düşman saldırılarını etkisiz hale getiremez, birliğini ve gücünü koruyamaz. Emperyalizmin ve faşizmin olduğu bir ülkede, iktidarı almak için silahlı savaş temel almış devrimci bir örgüt; ne burjuva demokratları-

nın, ne de sınıfsallıktan uzak insan hakları demagogjilerinin baskılarına boyun eğip devrim hedefinden vazgeçemez. Vazgeçenler, düşmanla savaşmak yerine sürekli bölünüp parçalanarak küçülmeye ve yok olmaya mahkûmdurlar. Bunun için sabırla; kendini bilmezlerin, devrim gerçeği karşısında bedel ödemeyenlerin, mücadelede bir hiç olanların terbiyesizliklerine gerektiğinde kulaklarımızı tıkayarak yolumuza devam ettik.

Kongre, düşmana ve hareketimizi yok etmek isteyen herkese verilen güçlü bir cevap ve yeniden yükselişin önemli bir adımı olmalıydı. Kongre, düşman saldırılarına karşı kolektif kitlesel güçlü bir tavır ortaya çıkarmasına rağmen, birçok zaafımızı, eksikliğimizi, yetmezliğimizi de bize gösterdi. Bu büyük saldırının yarattığı kayıplar yanında; esas olarak, düşüncede, davranışta, yaşam biçiminde, kültürde birçok sapmanın ve yanlışlığın ortaya çıkması kaçınılmazdı. İşte kongre, bütün bunlara karşı da güçlü bir hesaplaşmanın gündeme getirildiği bir zemin olmalıydı. Düşman saldırısı, hareketimizin sahip olduğu dinamikler ve oluşturduğu geleneklerle alt edilmiştir. Ama bu süreç, aynı zamanda zaafların biriktiği ve kendini dayattığı bir süreçti. Şekilsiz genişleyen kolektivizm, yaygın tartışmalar, spekülasyon ve dedikoduların ortalığı kasıp kavurduğu, düşmanın her gün yeni bir kontra yalanını ortaya attığı koşullar; küçük burjuvazinin güçsüzlüklerini, kararsızlıklarını da ortaya çıkarmıştı. Oysa yeniden ayağa kalkmak, savaşı yükseltmek; daha çok ciddiyet, daha çok disiplin ve yaratıcılık, daha çok özveri ve örgütlülük demektir. Yöneticilerin, ileri kadroların en küçük bir bencilliği, kararsızlığı, örgüte ters düşen davranışları; kitlelere fazlasıyla yansiyacak ve daha büyük olumsuzluklara neden olacaktı. Biz, görüşlerden, afra tafralardan uzak duran, hayatın somut gerçeklerini ve kendimizi görerek kendi gerçeğimize cesaretle eğilen, sorunları çözen ve kimsenin yadsıyamayacağı bir pratiği ortaya çıkarmalıydık. Bu pratik; kendimize dönmeden,

kendimize acımasızca vurmadan yaratılamazdı. Düşman; içten bir darbeyi örgütleyerek veya başka bir görünümde burjuva ideolojilerini empoze ederek, çeşitli provokasyonlar düzenleyerek, çok farklı biçimlerde ortaya çıkabilir ve bizi güçsüz düşürebilirdi. Ama biz, bu gerçekleri bilerek hareket edebilmiş, düşmanın politika ve taktiklerini boşa çıkartacak bir çalışma tarzını, pratiği hayata geçirebilmiş miydik? Düşman saldırıları karşısında ne yapmıştık? Olası saldırılara karşı ne tür önlemler almıştık? Yukarıdan aşağıya bütün kadrolarımız bu durumun muhasebesini bütün açıklığıyla yapmalıydı. Bu muhasebe yapılmazsa; bugün alt edilen düşman, yarın daha güçlü ve sinsi bir biçimde tekrar ortaya çıkar ve zarar verirdi. Hangi tarzda ortaya çıkarsa çıksın, sorunun ideolojik temellerini bulmak, ortaya çıkartmak ve yok etmek kongrenin en önemli sorunuydu. *“Düşman saldırılarını etkisiz hale getirdik”* deyip sorunun üstünü örtemezdik. Sorunların üstünü örtmek, temellerine inip nedenlerini ortaya çıkartmamak, bu karşı devrimci suç potansiyelinin içimizde yaşamasına izin vermek demektir. Bu yanı sıra kongre; dogmatiklerin, lafazanların kitaplarda okuyup tekrarladıkları anlamsız laf yığınının ötesine; kadro ve yöneticilerin yeniden eğitildiği, sürecin sorunlarını çözmek ve savaşı kendi özgünlüğümüzde yükseltmek için hazırlandığı bir okul olmalıydı. Pratik bazı sorunların çözümü, tüzük, program, organların oluşması gibi çok sözü edilen sorunlar, kongremizin önemli sorunları değildi. Sorun, kendimizi yeniden tanımak ve geleceğe nasıl yöneleceğimizdi. Tüzük, program ve organların oluşturulması; ancak bu gerçeği her yönüyle kavramamızla anlamlı olabilirdi.

Yeniden yükseliş; her şeyden önce darbeciliğin ideolojik, politik, kültürel etkilerini içimizden atmak demektir. Bu ise, ihtirasın, bürokratizmin, kendini korumacılığın, tayfacılığın yerle bir ;, özverinin, kararlılığın, politik ve askeri önderlerin ortaya çıkartılması demektir. Kimi yöneti-

ciler, tam tersi davranışlar içinde bulunmuş; büyük oranda denetimsizliğin hüküm sürdüğü, örgüt otoritesinin zayıfladığı, kayıplarımızın büyüdüğü koşullarda örgütün ve halkın olanaklarını kendi çıkarları için kullanmış; ilişkilerde ve yönetimde bürokratizmi egemen kılmış; çarpık, adaletsiz, savaşı geliştirmeyen, insanlarımızı miskinleştiren, tayfacı ilişkiler geliştirmişlerdi ve bu tutumlarını kongrede de sürdürerek kendilerini dayatmak istiyorlardı.

Bir savaş örgütü; tayfacılıkla, liberalizmle, bürokratik ilişkilerle şekillendiğinde veya bu zaafılara prim verildiğinde, savaşın yerini pasifizm alır ve çok savaş lafı eden ama savaş kaçkınlığının hâkim olduğu bir örgüt ortaya çıkar. Bu tür örgütleri ortadan kaldırmak veya etkisiz hale getirmek için düşmanın önemli saldırılar yapmasına gerek yoktur. Örgüt, zaten savaşmamakla kendi içerisinde bürokratizmi, bencilliği ve adaletsizliği büyüterek çürüyecek, kitlelerden kopacak ve burjuvazi için tehlikeli olmaktan çıkacaktır. Kendini dayatanlarla savaşmamak, savaş örgütü gerçeğimizi yok saymak ve kendi ellerimizle örgütü düşmana teslim etmek demektir. Savaşımızın, şehitlerimizin kanı üzerinde siyaset yapmaya çalışan, halka inançsız, devrimi kendi çıkarları için kullanmayı düşünen bencil küçük-burjuvalara, farklı koşullarda resmen ajanlaşacak hainlere teslim olamazdık. Bunun için Kongre; her şeyden önce güçlü bir hesaplaşmayı yaşamadan, bunu sonuçlandırmadan hiçbir ileri adım atamazdı. Hesaplaşmak, sorgulamak, düşmanla süren ideolojik bir savaştır. Düşmanla olan bu ideolojik savaş, kadroların yeniden eğitilmesidir. Düşman saldırılarına nasıl karşı koyacağımız, onu nasıl ortaya çıkaracağımız ve nasıl etkisiz hale getireceğimizin yol ve yöntemlerinin bulunması demektir. Kendini dayatıp esasta savaşmak istemeyenlerin, örgütü kendi çıkarları için kullanıp halk kitlelerini aldatmak isteyenlerin, örgüt çizgisini değiştirmek isteyenlerin gerçek yüzlerini ortaya çıkartmak için uzun ve sabırlı bir mücadele vermeliydik. Küçük burjuva-

lar, hareket ve halk sayesinde elde ettikleri kof karizmalarını dayatarak ve düşmanın saldırıp yaralar almamıza yol açtığı koşullarda; güç kaybına uğradığımızı, zayıf olduğumuzu, böylece kendi dayatmalarını daha kolay kabul edebileceğimizi düşünürler. Tam da bu noktada, zayıf yanlarımızı görmek ve bu zayıflığı güce dönüştürmek için daha güçlü ve kararlı bir ideolojik mücadele vermek, sosyalizm kılıfı altına gizlenmiş düşman ideolojisini açığa çıkartmalıydık. Bu ideolojilerin beslendikleri zemini bulmak, dahası, bunu kadrolarımızın eğitimi için değerlendirmek gerekiyordu. Tek tek zaafların, tek tek insanlarda çözülmesi sorunu halletmiyordu. Zaaflar ve dayatmalar karşısında güçlü bir set oluşturmak ancak, kadroların eğitilerek güçlü bir karşı koyuşun ve pratiğin örgütlenmesiyle mümkündür.

Sorgulama, hesaplama; pratiğimizin, tek tek bölge ve alanların örgütlenmesinin, buralardaki savaşın gelişmesinin ve çeşitli tutumların masaya yatırılıp neyi nasıl yaptığımızın veya yapamadığımızın sorgulanmasıdır. Savaştan, örgütlenmeden, kitle faaliyetinden soyutlanmış bir muhasebe; pratiğe yol göstermeyen, yeni oluşumları ele alıp somutlamayan genel geçer eleştirilerden ve papazın günah çıkartmasına dönen öz eleştirilerden öteye gidemez. Neyi nasıl yaptın, yanı sıra zaaflara yol açan objektif ve sübjektif etkenler nelerdir? Bütün bunlara yön veren yönetici, hangi adımı nasıl attı, nasıl karar verdi, nasıl yönetti, nasıl eğitti, nasıl yaşadı vb. onlarca sorunun cevabı pratik sorgulanarak alındı. Pratik deşildikçe bilinmeyenler, bilinçli bir şekilde gizlenen her şey açığa çıkarıldı. Ve kendini dayatanların, bilinçli bir şekilde burjuva özlemlerle dolu yaşamlarını nasıl idame ettirdikleri, hareketin olanaklarını nasıl kullandıkları sergilendi. Bu durum ortaya çıkartılmadan, geleceğin örgütlenmesi gerçekleşmezdi. **“Geçmiş ve gelecek birbirinden ayrı ele alınmaz”** ve *“geçmiş bırakalım, geleceğe bakalım”* sözleri bu yanıyla bir anlam ifade etmez. Geçmiş tartışırken,

sorgularken, geleceğin nasıl olması gerektiğini ortaya çıkardık. Yöneticilik, kurmaylık, gerilla savaşı, kitle faaliyeti, örgütlenme biçimleri, bir yöneticinin sahip olması gereken özellikler vb. hemen her şey yeni baştan şekillendi. Küçük-burjuva kişilikle devrimci kişilik yer değiştirdi. Kongrenin en önemli kesiti bu kişiliklerin yeniden yoğrulması ve savaşımızı tasfiye etmek isteyenlerin etkisiz hale getirilip saf dışı bırakılmasıdır.

Örgütümüzü ve savaşı tasfiye etmek isteyenler; çeşitli zamanlarda ve çok değişik biçimlerde özellikle de örgütün sancılı süreçler yaşadığı koşullarda konferans, kongre gibi örgütün en üst kurumlarına kadar sızabilir ve burada örgütledikleri sabotör faaliyetleriyle, burjuva propagandalarıyla güç oluşturmaya çalışırlar. Bunların panzehiri; açık, doğrudan bir ideolojik mücadele ve pratiklerinin sorgulanmasıdır. Bu yapılmazsa, burjuvazinin, örgütün zayıf durumlarını gözleyerek harekete geçmesi, ele geçirmesi, bunu başaramadığında parçalaması zor değildir. Örgüt çıkarları devrimin çıkarlarıdır. Örgüt çıkarlarını, burjuva ideolojisine ve dayatmalara teslim olarak koruyamayanlar; devrimin çıkarlarını burjuvaziye satmış olurlar. Hiçbir demokrasi, hiçbir insan hakları anlayışı devrimin çıkarlarının önüne geçemez.

Düşmanın saldırılarının ideolojik ve pratik etkileri, geçmişten çıkarılan derslerin ışığında büyük ölçüde ortadan kaldırılarak; çalışma tarzında, örgütlenmede, silahlı faaliyette yeni adımlar atıldı. Bütün açmazlarımıza rağmen, ideolojik birikim, geniş kadro ve kitle potansiyelimiz, yeni oluşumların, ileri adımların garantisiydi. Birçok kadromuzu yitirmiştik. Ama sürecin ihtiyaçlarına göre yeniden eğitilen yeni bir yönetici kuşak yaratılmıştı ve bu yöneticiler yeni sürecin önderliğini yapacaklardı. Kuşkusuz bu, bütün olumsuzlukların bir anda ortadan kalkacağı, hiçbir sorunun yaşanmayacağı anlamına gelemezdi. İdeolojik berraklığa, neyin nasıl yapılacağının netliğine, kadroların kararlılıklarına karşın; düşmanı ve savaşı iyi

tanımak, bu konuda deneyimli olmak önemli bir avantajdı. Birçok kadromuz bu deneyimi yeterince yaşamadığından bunun olumsuz etkilerinin pratikte ortaya çıkması büyük olasılıktı. Bütün bunlara rağmen, sorunları çözmek ve savaşı yükseltmek, ancak daha ileri bir örgütlülük ve değişik biçimlerde sürecek ve gelişecek bir savaşla mümkündü. Kayıpları, çıkabilecek olumsuzlukları baştan göze almak, çıktıkları koşullarda önünü kesmekten başka bir yol yoktu. Genç kadroların eğitilmesi, örgütlenmenin ve savaşın yaygınlaştırılması birlikte sürmek zorundaydı. Faşizm, geline aşamada hareketimizi operasyonlarla, katliamlarla artık yok edemezdi. Genç ve yaygın potansiyelimiz yeniden örgütlenmenin ve kayıpları telafi etmenin güvencesiydi.

Kongre sonrası yeni örgütlenmelerin ve savaşı yükseltmenin hazırlıklarının yapıldığı koşullarda, ihanetler ve düşman operasyonları devam etti. Birçok yönetici ve kadromuzu kaybettik. Fransız emperyalizminin tutuklamaya başvurmasıyla, savaşı yükseltme hazırlıklarımız geriledi. Siyasi arenaya partili çıkışımız ve bu çıkışımıza uygun savaşımızda gecikmeler ve önemli eksiklikler ortaya çıktı. Birçok yönetici kadromuzun, şehit veya tutsak düşüp mücadele dışında kalması, birçok olanağımızı yitirmemiz sorunlarımızı daha da boyutlandırdı. Ama her şeye rağmen, Parti-Cephe olgusu şekillenmişti ve ayakta-
taydı. Yitirilen kadroların yerlerini doldurmak ve emperyalizme cevap vererek hareketimizi yok etme planlarını bozmak ve bu mevziden kitlelere seslenmek acil görev-
di. Tutuklamalar, şehitler, hainler ve operasyonlarda silah, cephan ve birçok olanağımızı yitirmemize rağmen, somut koşullara göre biçimlenecek tarzda emperyalizme ve işbirlikçi iktidara Parti-Cephe'nin varlığını göstererek, hiçbir operasyonla artık bizi yok edemeyeceklerini göstermeliydik. Planlandığı gibi olmasa da, birçok eksiği ve yetmezliği taşısa da, emperyalizme ve faşizme Parti-Cephe'yle cevap verilmiş ve Parti-Cephe, düşmanın um-

duğunun tersine bütün güç kaybına rağmen, bu süreçten Türkiye ve dünya halklarına kendini daha çok tanıtarak ve yok edilemeyeceğini göstererek güçlü çıkmıştır.

Süregelen darbeler, örgütlenmede, kadroların eğitiminde ve savaşı yükseltmede hızlı olmayı engellemiş; kongrenin aldığı birçok kararın uygulanmasını geciktirmiştir.

Düşman; Parti-Cephe'nin açıklanmasıyla tam bir şok yaşamış ve tüm gücüyle hemen tüm demokratik mevzilerimize, sempatizanlarımıza, tutuklama, katletme ve yıldırma operasyonlarıyla, ideolojik, psikolojik propagandayla saldırmış ve bu saldırıda emperyalizmin de desteğini alarak, hareketimizi yok etmek istemiştir. Bu saldırı, darbe ihanetinden sonraki en kapsamlı ve en büyük saldırdır. Darbeyle yok edemedikleri hareketimizi, Parti-Cephe ile siyasi arenada yaşatmamak için, faşist iktidarla emperyalizmin birlikte yaptığı büyük bir saldırdır. Bu saldırıdan zayıflamadan, bütün kayıplara rağmen güçlü çıkmak ancak savaşarak mümkündü. Emperyalizme ve faşizme karşı savaşımız sürerken solun, tehdit, teşhir ve tecrit faaliyetleri hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyordu. (*)

Faşizmin bizi yok etmeyi hedefleyen bu saldırıları karşısında geri çekilmedik, paniklemedik. Parti-Cephe'nin inşası, varlığını sürdürmesi, kayıpların yerinin süratle doldurulması; örgütlenmenin ve silahlı savaşın yükseltilmesiyle mümkündü. Bunda ısrar etmek ve oligarşiyle savaş sürdürmek kaçınılmaz görevdi. Bu kapsamlı saldırıya karşı koyuşumuz bir yerde varlık yokluk mücadelemizdi. Düşman, vurduğu darbelerle, "Artık işiniz bitti" diyordu. Tersini göstermeliydik. Düşman, bu saldırılarla ve hainler aracılığıyla örgütlenmede ve taktikte birçok sırrımızı öğrenmişti. Bu olumsuzluğu ortadan kaldırabilmek, düşmanın saldırılarının önünü kesebilmek için yeni önlemler alındı, farklı taktikler geliştirildi. Hayatın her alanını parti ve halk okulları şeklinde değerlendirerek örgüt-

lenmeden iletişime, silahlı eylemden kitle faaliyetine kadar, hemen birçok şey, yeniden şekillendi ve bütün darbelere ve kayıplara rağmen, mücadelenin gelişmesi sağlandı. Devrimci hareket, bir kez daha, kendisini dogmatizmin, soyutluğun dışında tutarak; yaratıcı bir şekilde, önüne çıkan sorunları farklı biçimlerde zebebilme yeteneğini gösterdi. Genç kadrolara güven politikasıyla ve doğru bir eğitimle, kadroların “olmaz” denilen çok şeyi başarabildiği, inisiyatifli olduğu ve rgt sahiplendiği görüldü.

Fransız emperyalizminin tutuklamasına karşı yürütülen özgürlük kampanyasıyla; halk kitlelerine ilan edilen Parti-Cephe, Fransız emperyalizmine ve işbirlik iktidara karşı kazanılan zaferle daha da yükseldi ve gelişti. Oligarşinin ve emperyalizmin Parti-Cephe’yi yok etme umutları, umutsuzluğa dönüştü. Parti-Cephe, düşmanın ve sözde dostlarımızın bütün karşı çabalarına rağmen, halk kitleleri içerisinde saygın bir yere kavuşmuş ve büyük bir potansiyel yaratmıştı. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı kazanılan zafer ve darbelerin boşa çıkartılması, genç potansiyelimizde büyük bir bağlılık, coşku ve kararlılık yaratmıştı.

Faşızmin katliamları karşısında tereddütsüz, ölen ama teslim olmayan savaşçılarımızın, inançlı ve Parti-Cephe’ye bağlı tavırları, taraftarlarımızı ve halkımızı etkileyerek örgütün etrafında büyük sempati seli yaratmıştı.

İşte Türkiye’yi sarsan Gazi Ayaklanması, Okmeydanı ve Nurtepe direnişleri, Parti-Cephe’nin bu gelişiminin ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Bu sonuç; direnişin, savaşın, kk savaşçı birliklerin görevi olmaktan çıktığı, kitleseleştiği bir aşamadır. Her ne kadar bu durumu hemen birçok grup kendisine bağlamaktaysa da, gerçeğin ne olup olmadığını halkımız iyi bilmektedir. Gazi Ayaklanması’nda partimiz, kitlelerin pasif bir protestoyla yetinmeyip doğrudan karakolu hedeflemesi, sokağa çıkma yasaklarını dinlememesi ve şehitlerine rağmen halkın hemen

tüm kesimlerini içine alarak devlete karşı direniş sürdürülmesini değerlendirerek, bunun yerel bir ayaklanma olduğu ve bu ayaklanmanın yaygınlaştırılması gerektiği tespitini yaptı. Doğruydı. Gazi Ayaklanması'nın geliştirilmesi ve yaygınlaştırılması, tespitimiz düşmanı korkuttuğu için; bu gelişim zorunlu olarak "yok ettik" dedikleri Parti-Cephe'yi yeniden gündemlerine almalarına ve kontra faaliyetlerini başlatmalarına neden oldu. Parti-Cephe, bu ayaklanmanın yaygınlaştırılması için çaba harcarken; solun birçok reformist ve oportünist kesimi, adeta devrimin ayak seslerini duymuşçasına, devletin yanında yer alarak, devletle birlikte halkın geri çekilmesini sağlamak için ağız birliği ettiler. Gazi'de, Parti-Cephe savaşçıları yeni bir süreci, bu sürecin çatışma taktiklerini, barikat savaşlarını, kitleleri bu doğrultuda yürütmenin yöntemlerini öğrenmiştir. Kitle kitle deyip silahlı eylemleri "kör terör" olarak değerlendirenler, kitlelerin çatıştığı Gazi'de de yoktular. Kitle kuyrukçuları, devrimin nutuk atarak yapılabacağını sananlar bir kez daha yanılmışlardı. Silahlı savaş kitleleşmiş ve ülkede ilk defa yerel bir ayaklanmaya dönüşmüştü. Bundan böyle bütün tahliller, Gazi'den önce ve sonra diye başlayacak ve Gazi'nin önemine değinmeden geçemeyecekti.

Birçok sol grubun haftalar, aylar sonra bile Gazi'nin ne olup olmadığını anlayamadığı koşullarda; Partimiz; Gazi olaylarını daha ilk günden değerlendirmiş ve bunun bir ayaklanma olduğu tespitine vararak, buna uygun politikalar izlemiştir.

Savaşçılarımızın Gazi Ayaklanması'nı yönetip, bari katlarda ustalaşıp, savaşı yaygınlaştırma çabalarına rağmen, bunu her türlü mücadele biçimiyle yapabildiğimizi söyleyemeyiz. Yediğimiz ağır darbeler, birçok silahlı birliğimizin olanaklarının ve örgütlenmelerin tahrip edilmesi bu durumu engellemiştir. Buna karşın, bütün örgütlenmelerimiz bu bilinçle eğitilmiş ve seferber edilmiştir. Nuretepe, Okmeydanı ve Armutlu direnişleri bu bilincin sonu-

cu oluşmuştur.

Gazi Ayaklanması'yla oldukça teşhir olan ve katliamcı, terörist yüzü ortaya çıkan devlet, kitlelerin öfkesinin yaygınlaşarak tüm İstanbul'u ve giderek de ülkeyi sarması korkusuyla savunma durumuna geçerken; biz, her yönden düşmana askeri ve siyasi olarak darbeler vurup, bu ayaklanmayı geliştirebilmeliydik. İçinde bulunduğumuz sübjektif durum bunu engelledi. Solun büyük kesimi ise, ne olup bittiğini dahi tam anlayamamıştı ve savaş gerçeğinden uzak tavırlar içerisindeydi. Nitekim bu tutumlarını Okmeydanı ve Armutlu direnişlerinde gösterek; savaş hattından uzak durmayı, düşmanın öfkesini üzerlerine ekmemeyi tercih ettiler.

Düşmanın fırsat kollayacağı, kendileri için korkutucu olan Gazi ruhunu öldürerek, yeni Gazilerin ortaya çıkmasını engellemek ve potansiyeli dağıtmak isteyeceğiydi. Gazi Ayaklanması; kararlılığıyla, savaş biçimiyle, ülkedeki bütün emekçi, demokrat, sol kesimlerde savaşma ruhunu canlandırmış ve daha büyük ayaklanmaların potansiyelini oluşturmuştu. Düşman, bu potansiyeli çeşitli saldırılarla yok etmeye çalışırken; biz geliştirmeyi ve ayakta tutmayı hedeflemeliydik. Potansiyel örgütsüzse uzun sürede yapılacak baskılarla yıpratılarak, geri çekilmeye mahkûmdur. Bunun önüne geçmek ise, potansiyeli örgütlemek, halk kitlelerini kitlesel örgütlenmelerle hareket ettirmek ve daha büyük mücadeleler için eğitmekle mümkündür. İşte, Halk Komiteleri, Mücadele ve Savunma Komiteleri, Halk Meclisleri bu süreçte düşman baskılarını göğüslemenin, etkisiz hale getirmenin ve savaşı kitlesel olarak yükseltmenin araçlarıydılar. Bu örgütlenmeler, aynı zamanda hemen bütün alanlarda devrimci ve ilericilerin birlikteliğini sağlayan örgütlenme biçimleri olarak, sözde hemen hiç kimsenin reddetmediğiy araçlar oldular, ama sıra bunların pratiğey geçirilmesine gelince; solun rekabetçilik, parsacılık, "*küçük olsun benim olsun*" anlayışy, yine kendini gösterdi. Bu örgütlen-

melerin oluşturulması ve yaşaması için ciddi adımlar atılamadı. Düşman ise, bu fırsatı iyi değerlendirerek, devrimci potansiyelin geliştiği bu alanlarda, saldırılarını süreklileştirerek, potansiyeli küçümsenmeyecek oranda geriletebildi.

Proletarya ve halk edebiyatı yapanlar, darbelerle artık bir daha ayağa kalkamayacağımızı düşünenler ve sürekli olarak saflarına, kitlelere bu spekülasyonları pompalayanlar; 1 Mayıs 1995'te hayal dünyalarından uyandılar. Gazi'deki savaşımızı ve önder rolümüzü gizlemeye çalışan, darbeden sonra ise, bizi çok alt düzeyde taklit ederek öncü olacağını sananların tüm spekülasyonları ters tepmişti. Tüm yalanları yerle bir eden DHKP-C gerçeği, 15 bine varan coşkulu kitleleriyle, cüretiyle halkımızın önünde sınavdaydı. Herkes sınavdaydı. İhanetlere, darbelere, tüm yok etme çabalarına karşı direnmiş, savaşmış, yeniden örgütlenmiş DHKP-C, herkesin gözü önünde, birçoklarının imrenerek baktığı bir güçtü.

Boş sözler, kibirli tavırlar gitmiş, kimin ne olduğu ortaya çıkmıştı. Saldırlara, darbelere, ihanetlere karşı savaşılmış; olumsuzluk olumluluğa dönüştürülerek, Gazi barikatlarından 1 Mayıs'a gelinerek halka umut verilmişti. Artık herkes biraz daha alçak perdeden konuşmayı öğrenecek, kendilerini daha az öveceklerdi. 1 Mayıs 1995 denilince, tartışmasız DHKP-C'nin kitleselliği ve kararlılığı hatırlanacak ve bu unutulmaz coşku ve kararlılık, sonradan kimilerince biçimsel olarak taklit edilerek örnek alınacaktı. Ama, sorunun biçimde değil, özde olduğunu öğrenemeyeceklerdi. DHKP-C'nin yiğit savaşçıları, 1 Mayıs'a Gazi'nin ruhunu taşımışlar ve yürüyüş adımlarını daha da hızlandırıyorlardı.

Savaşçılarımızın, kadrolarımızın, kitlelerin ayaklanmasına ve direnişine önderlik etmede gösterdikleri yaratıcılığı ve yeteneği kitle örgütlenmelerinin yaratılmasında yeterince gösterebildiklerini söylemek zordur. Solun rekabetçiliği, bir kesiminin kitleleri devletle çatıştırmamak

adına yaydığı reformist hayaller, burjuva partilerinin peşlerine takılma, bir kısmının kendileri yoksa yapılan her şeyi bozma, sabote etme anlayışları, kimilerinin esas görevlerinin bize karşı olmak olduğu, genç kadrolarımızca yeterince kavranamadı. Asıl görevin sabırla kitlelere gitmek, hemen her konuda kitlelerdeki yanlış düşünceleri düzeltmek, eğitmek ve neden örgütlenmek gerektiğini anlatmak ve bu çalışma içerisinde birlik diye bir niyetleri olmayanların gerçek yüzlerini ortaya çıkarıp kitlelere gösterebilmeyi gerektiği gibi yapamadılar. Bütün bunlar kitlelerin kendi öz örgütlerinin, savunma ve karar mekanizmalarının ortaya çıkmasını büyük ölçüde engelledi. Saldırıları karşısında ayaklanmanın ruhuna uygun kitlesel karşı koyuşlar ortaya çıkartılamadı. Bu durum, devrimci şiddet eylemleriyle belirli oranda ortadan kaldırılabiliirdi. Ama bu da yeterince yapılamayınca ayaklanmanın ve direnişin yayılması, şimdilik gerilemiş görünüyor.

Bu süreç; genç kadrolarımızın, büyük ölçekler halinde kitleleri örgütleyebildikleri, yönettikleri, savaştırdıkları ve solla, tüm ilerici, anti-faşist, anti-emperyalistlerle birlikte bir şeyler yapılabileceğini öğrendiği, öğrettiği bir süreç olacaktır. Solun gizli veya açık rekabetçiliği, subjektivizmi kısa sürede yok olmayacaktır.

Kitlelere gitme, kitleleri örgütleme ve savaş yükseltme temel hedefi kaçırılmadan, hemen her alanda solla birliğin koşullarını zorlamalıyız. Silahlı, silahsız, demokratik, sendikal hemen her alanda birliklerin önünü açarak, işin lafazanlığı değil, yapılabilir, kabul edilebilir, somut ve gerekli olanı zorlayarak, gerçekten birlikten yana olanlarla olmayanları ayrıştırabilmeliyiz.

Silahlı birliklerin yeniden örgütlenmesi, silahlandırılması ve harekete geçirilmesi sürekli gündemimizde oldu. Savaşçı adaylarının eğitimsizliği, silah ve cephane sorunları, yakıcı sorunlarımızdandı. Bütün bu açmazları hayatın içerisinde aşmak görevini başarabilmeliydik. Türkiye’de halkın silahlı şiddeti her zamankinden daha çok

meşrulaşmış, halkın adalet arayışı her zamankinden çok daha fazlaydı. Devrimci şiddeti bu meşru zeminde kullanamayan devrimci bir hareketin, halk kitlelerinin potansiyelini canlı tutması ve onları savaşa katması, iktidara karşı bir güç olduğunu kanıtlaması mümkün değildir. Hareketin, yoktan var eden, olumsuzlukları olumluluğa dönüştürebilme geleneği ve savaşçıların kararlılığıyla bu sorunu aşmalıydık. Hiçbir komplekse kapılmadan, silahların gücüne tapmadan halk gerçeğimize dayanarak, savaşçılarımıza güvenerek bu sorunu aşmalıydık. Derme çatma silahlarla, gerektiğinde bir kaç saat öncesinden düşmandan alınan silahlarla düşmana darbeler vurulabileceğini göstermeliydik.

Haftalarca gündemden inmeyen, düşmanı büyük bir korkuya sürükleyen ve birçok kesimin hala anlayamadığı; kamuoyuna SİBEL OLAYI olarak yerleşen, Sibel Yalçın'ın komutanlığını yaptığı silahlı birliğin polisleri cezalandırması ve ardından çıkan çatışmada Sibel'in şehit olması, cenazesinin büyük bir kitlesellikle kaldırılması; Gazi Ayaklanması ardı sıra halkın adaletsizlik karşısında adaleti, devrimci şiddette ve devrimde aramasının sonucudur. Sibel, bir düşüncenin, geleneğin, ahlakın tablosunu çizmiştir. Yüzlerce sayfalık kararlılık, adalet, cüret, cesaret, bağlılık üzerine edilen sözleri dakikalara sığdırmış ve halk kitlelerine Parti-Cephe'nin düşüncelerini taşımıştır. Denilebilir ki, ilk kez sol-demokrat kamuoyu ve halk bu denli büyük ölçüde, devletin ve onun uzantısı reformistlerin terör edebiyatına rağmen, polisleri cezalandıran Sibel'i kitlessel olarak sahiplenmiştir. Bu sahiplenme Sibel'in kişiliğine değil, Parti-Cephe'ye, Parti-Cephe'nin tarzına, adalet anlayışınadır.

Bu süreçte Gazi olayları sonrasında başaramadığımızı bir ölçüde başardık ve kayıpların, katliamların hesabını silahlı olarak sormaya başladık. Büyük olanaksızlıklar içerisinde şehirlerde Silahlı Propaganda Birlikleri'nin oluşturulması ve eylemlerini sürdürmesi sağlanarak düş-

man hedeflerine onlarca saldırı yapıldı. Hiçbir katliamın, kaybın cezasız bırakılmayacağı halka gösterildi. Demokratik, siyasi, kitlesel eylemlerle silahlı eylemler birlikte yürüdü ve bu silahlı eylemler kayıplar, infazlar konusunda faşizmin teşhirinde önemli bir görevi yerine getirdi. Her geçen gün biraz daha teşhir olan ve yaptıklarını savunamaz durumda kalan oligarşi, terör politikasını sürdürdükçe bedelini de ödemek zorunda kaldı. Halkın, demokratların hemen hiçbir kesimi faşizme karşı devrimci adaleti içeren silahlı eylemlerimiz karşısında bu eylemlerin meşru olmadığını, halka zarar verdiğini yüksek sesle söyleyecek bir karşı tavra girmede. Ancak, parlamentarizme savrulan, düzene kendilerini kanıtlamak durumda olan bazı grup ve kişiler karşı bir tavır içerisine girmiş ama bunlar da bu düşüncelerini cesaretle söyleyememişlerdir. Bugün artık ülkemizde faşizmin katliam ve terörüne karşı misilleme yapabilecek, faşizmin suçlarını cezasız bırakmayacak bir Parti-Cephe olgusu kamuoyunun belleklerine kazınmıştır. Bu süreç; savaşçı ve kadrolarımızın hayatın her alanında nefes nefese koştukları ve hızla değişen ülke gündemine uyum sağlamaya, her türlü mücadele biçimiyle kitlelere öncülük yapmaya başladıkları, deneyim kazandıkları bir süreç olmuştur.

Partimiz, hiçbir zaman söylediklerini yapmayan, en azından yapmak için büyük çaba sarf etmeyen bir tavır içerisinde olmadı. Kimilerinin bolca yaptığı gibi, sıradan demokratik bir derneğin faaliyetlerini parti faaliyetleri diye halka yansıtıp, çalışma raporlarının merkezine oturtmadı. Gazete ilanları veya açıklamalarla yasak savarak, halk kitlelerine duyarlı olun deyip akıl satma yolunu hiç seçmedi. Halkı, başka grupları, mücadeleye çağırdığımızda, ateşin ortasında olmayı bir ahlak sorunu olarak bildik. Bugün şehir birliklerimiz, bütün eksikliklerine ve olumsuzluklarına ve operasyonlara rağmen, sürekli bir gelişme içerisinde olup, sürece özgün taktiklerle savaşmayı ve kitleler içerisinde yaşamayı öğrenmektedir. Kit-

le faaliyetiyle silahlı hareketin birlikte yükselmesi ve yaygınlaşması hedefimiz olmalıdır.

Şehir Silahlı Propaganda Birliklerimiz, uzun yıllardan sonra ilk defa kalabalık savaşçılarla mahalle baskınları gerçekleştirerek, aynı anda birkaç düşman hedefine vurma ve kayıpsız geri çekilmeyi gerçekleştirerek, daha güçlü eylemliliklerin gerçekleştirilmesinin adımlarını atmıştır.

Kır gerillasında kongre kararlarının ruhuna uygun bir atılım henüz tam anlamıyla gerçekleşmemiştir. Kazım haininin çıkmasıyla birlikte, bu bölgede gerilla hareketimiz eskiye kıyasla gerilerken; başka bir bölgede ileri bir gelişme sağlanmıştır ama bu gelişme de henüz yeterli düzeyde değildir. Kır gerillasında en önemli sorunumuz silah, cephane ve lojistik olmuştur. Bu açmazımız hala da devam etmektedir.

Gerilla hareketinin şehirde ve kırdaki nasıl gelişeceği, kitle örgütlenmelerinin her alanda nasıl şekilleneceği, ülkenin ve halkın içerisinde bulunduğu güncel görevler bütün ayrıntılarıyla netleşmiştir. Kararları hayata geçirmenin koşulları ve kadrolar vardır. Ama kadroların deneyimsizlikleri, birçok konuda eğitim yetersizlikleri önemli sorunlar yaratmakta olup hızımızı kesmektedir. Bu durum dikkate alınarak, hayatın her alanında kitlelerin olduğu her yerde Parti ve Halk Okulları'nın hayata geçirilmesinde gerekli özen ve ısrar yeterince gösterilememektedir.

Cephe politikaları yeterince kavranmadığından, faşizme karşı savaşmak isteyen örgüt ve kişilerin savaştırılması ve birlikte hareketinin sağlanmasında da ısrar yerine kolaycılık ve kısa sürede sonuç alma, sonuç alamayınca bıkkınlık gibi davranışlar kendini göstermektedir. Faşizme karşıyım diyen herkesi uygun örgütlülükler veya ilişkiler içerisinde değerlendirebilmek, savaştırabilmek ve bu insanların içerisinde Parti-Cephe savaşçıları çıkartabilmek anlayışını benimsemeliyiz. Tüm kitleler-

den, bütün anti-faşist ve anti-emperyalistlerden özverili, kararlı Parti-Cephe kadro ve savaşçıların tavrını bekleyemeyiz.

Devletin saldırıları, kitleleri hedeflemiş ve her geçen gün daha büyük kitleleri içerisine alarak artmaktadır. Bu saldırı doğal olarak saflaşmayı da beraberinde getirmektedir. Bu saflaşmada görevlerimizi yerine getiremez, devlet tarafından gadre uğrayan kesimleri örgütleyebilecek uygun düzenlemeler, ilişkiler ve yaklaşımlar geliştiremezsek objektif olarak saflaşan bu potansiyel, yanlış yönlere akmaya ve çarçur olmaya gebedir. Keza, birçok sol kesimin rekabetçi subjektif konumlarına rağmen, sabırla her alanda ve giderek merkezi düzeyde birlik için çalışmak anlayışımızı sürdürmeliyiz. Birlik için çok laf edip de hiçbir ortak örgütlenme ve eylemliliğe yanaşmayanlar, gelip de kısa sürede geri gidenler hep olacaktır. Biz ısrarlı tutumumuzu koruyarak; birliği, elde edilemeyen bir düşt olmaktan çıkarıp elle tutulur somut projelerimizle, hiç kimsenin bundan kaçamayacağı, kaçanın teşhir olacağı zeminde çabalarımızı sürdürmeliyiz. Bu durum, kendi çalışmalarımızın ertelenmesine veya yapılması gerekenlerin yapılmamasına neden olamaz. Sorunun odak noktasında kendi çalışmalarımız vardır; bu kararlı bir şekilde sürmedikçe ve savaş kitlesel ve silahlı boyutuyla geliştirilmedikçe, hiçbir birlik gelişemez ve sonuç alamaz. Birlik ve savaşın yükseltilmesi, karşı karşıya getirilmeden, aynı sürecin çözülmesi gereken sorunları olarak kavranmalıdır.

Solun rekabetçi, birliği dinamitleyici tutumlarından uzak durmalıyız. Bu süreçte ve geçmişte çok zorunlu olmadıkça, hakaret ve terbiyesizlik boyutlarına kadar varan saldırılara, düzeysiz polemiklere cevap vermedik. Bu tutumumuzu sürdürmeye devam edeceğiz. Çok söz az iş yerine, daha çok kitle, daha çok silahlı eylemi temel almalıyız. Biz kitleleri örgütlediğimizde, düşmana karşı savıştığımızda; konuştuklarında mangalda kül bırakma-

yanları halk kitleleri görecektir ve herkesi olduğu yere yerleştirecektir. Ülkemizde artık boş ve cilalı sözlerle kitleleri aldatmanın, insan örgütlemenin miadı dolmuştur. Biz halk kitlelerine Parti-Cephe'nin özverisini, kararlılığını, gelişmeler karşısında doğru tespitler yaptığını ve bunların gereklerini pratikte yerine getirdiğini, olgunluğumuzu gösterebilmeliyiz. Ancak emek harcamadan, insanlara gereken değeri vermeden, devrimciliğin ciddiyeti ve sorumluluğu kavranmadan hiçbir görev olumlu olarak sonuçlandırılmaz. Silahlı eylemde, düşman karşısında çok kararlı olmakla kitleler örgütlenemezler. Bu tutum devrimciler için vazgeçilmez bir değerdir ama kitlelere emek verilmezse, kitlelerin nabızı elde tutulmazsa ve herkesin büyük küçük yapabileceği şeyler olduğuna inanılarak hareket edilmezse; kitleler tüm özverilerimize rağmen bize gelmeyecek ve savaşmayacaklardır. Bizim özverilerimiz, akan kanımız üzerinde, bedel ödemekten kaçan, düzen içinde yaşamayı seçen birçok akım, kitlelerin çelişkilerini değerlendirecek ve yanlış kanallara akıtacaktır. Bugün, Parti-Cephe savaşçılarının silahlı eylemde, kitle direnişlerinde, kuşatıldıkları koşullarda, tutsaklık koşullarında, yalnız ülkemizde değil, evrensel boyutta direniş destanları yarattıkları bilinmektedir. Ama bu yetmez. Halk kitlelerini savaştırabilmek için kitle örgütlenmelerini yaratmak, kitlelerin hak ve özgürlük taleplerini, her türlü çelişkisini bir sanatçı ustalığıyla örgütlemek zorundayız. Bugün, sendikalarda, birçok meslek örgütünde, demokratik derneklerde devlet yanlısı güçler veya iktidar sorunu olmayan reformist güçler vardır. Bu güçlerin bu mevzileri hala nasıl ellerinde tutabildikleri ve bizim bu mevzileri bunların elinden almak için ne yaptığımız ve yapmadığımız ciddi bir şekilde tartışılmak durumundadır.

Devrimci savaş geliştikçe, kitlelerle devlet arasındaki çelişkiler yoğunlaştıkça; devlet, tasfiyeciliğin ve reformizmin yolunu düzleyerek silahlı mücadelenin gelişmesini engellemek için daha yoğun bir çaba içerisine girecek-

tir. Kitleleri bu tehlike karşısında bugünden uyarmaz ve kitle örgütlenmelerini sağlamlaştırmaz, demokratik mevzileri ele geçiremezsek; reformizm, devlet desteğiyle tasfiyeciliği geliştirmeye çalışacak ve kitleleri oyalayacaktır. Önümüzdeki süreçte bu tehlike küçümsenmemelidir.

Ne seçimler, ne de yeni bir hükümet, biriken çelişkiler çözemeyecek ve devrimci savaş daha da şiddetlenerek sürecektir. Reformizm, şimdilerde halk kitlelerinde parlamentarist hayaller yaratarak yeniden siyasi arenada yer alıp silahlı mücadelenin önüne geçmek istemektedir. Burjuvazinin bu oyununu bozmanın yolu da gerilla savaşını daha çok geliştirmek, yaymak ve yerel ayaklanmaları ortaya çıkarmaktır. Onların panzehiri silahlı savaştır.

Partili süreçle birlikte gerilla savaşında, kitle örgütlenmelerinde, propaganda ve ajitasyonda, yayın politikasında, yeni örgütlenme biçimlerinde ciddi adımlar atılmasına rağmen; hala birçok konuda durumumuz geri olup, eksikliklerle doludur. Önümüzdeki süreçte bu eksikliklerimizi tamamlamak için daha yoğun bir çaba içerisine girip, kararların takipçisi olmayı her kadro ve taraftarımız görev edinmelidir.

Solun geleneksel hastalığı olan, dogmalardan, şablonlardan, kendini beğenmişliklerden uzak durmalıyız. Yaptığımız hiçbir şeyi onlara beğendirmek zorunda değiliz. Sınav alanlarımız halk kitleleri olmalıdır. Halk kitleleri ne diyor, yaptıklarımızdan nasıl etkileniyor, ne istiyor, bunları esas almalıyız. Sol, hiçbir şeyi beğenmez. Onlar hep kendini beğenmiş havalarda olup, hiçbir şey yapmasalar, tek bir kitle hareketi, tek bir silahlı eylem, tek bir güncel politika üretmeseler bile yine üst perdeden konuşmayı ve akıl vermeyi çok severler. Kendilerine olumlu, başkalarına olumsuz sıfatları layık bulmayı varlık şartı olarak görürler. Kendileri hep *“en Marksist-Leninist, en proleter”*dir. Biz ise, malum “küçük burjuvalar”ızdır. Hiçbir değeri olmayan bu basit söylemleri bir kenara itip, bütün enerjimizi ve yaratıcılığımızı kullanarak savaş na-

sıl geliştirebileceğimiz, kitleleri nasıl örgütleyebileceğimiz, önümüze çıkan sorunları nasıl çözebileceğimize kafa yormalıyız. Atacağımız her adımda, kitlelerin ve devrimin çıkarlarını önümüze koyarak; eylemde, yayında, propagandada, kitle direnişlerinde inisiyatifli, kararlı ve yaratıcı olmalıyız. Gündem, neredeyse her gün değişmektedir. Hızlı düşünme, hızlı karar alma ve hızlı hareket etme geleneksel tavrımızı daha çok geliştirmeliyiz. Bugünkü gelişmeler öylesine hızlıdır ki, birçok bürokrat örgüt günlerce tartışıp karar alamadan yeni gelişmeler ortaya çıkmakta ve sözü edilen örgütler ancak gelişmelerden günler ve haftalar sonra tavrı belirleyebilmektedirler. Biz hiçbir zaman böyle bir örgüt olmadık. Günceli yakalayabilme, hızlı hareket edebilme özellikleri bize aittir. Bütün bölge, alan ve birim örgütlenmelerimiz bu özelliğimizi daha da zenginleştirmeli ve kitleleri ilgilendiren her konuda inisiyatifini, hareketliliğini yaratıcı bir şekilde geliştirmeli ve ilişkileri buna göre düzenlemelidir. Zaman yoktur. Kaybedecek bir saniye bile yoktur. Hep soluk soluğa koşturmak zorundayız.

Hiçbir zaman, hiçbir yerde ideal, mükemmel örgütlenmelere sahip olmayacağız. Operasyonlar, tutuklamalar, ihanet edenler, korkanlar, olanaksızlıklar hep olacaktır. Bütün bunlara rağmen, politikalarımızda, askeri faaliyetimizde, kitle hareketlerinin önüne geçmede, cüretli ve atılgan olmayı Parti-Cephe'nin bir özelliği olarak kabul edip; asla, yeterli örgütlenmemiz ve olanağımız yok diye, yapılması gerekenleri erteleme veya vazgeçme yolunu seçmemeliyiz. Sorun, doğru politikaların benimsenmesi ve bunları hayata geçirecek kararlılığa ve inanca sahip olmaktır. Bu olduğunda, gerektiğinde bir tek savaşımla bile büyük gelişmelere yol açabilecek sonuçlar yaratabilir. Tarihimiz bunun zengin örnekleriyle doludur. Bir Hamiyet'i hatırlayın. Tek başına bir işgal eyleminin gerçekleşmesinin öncülüğünü yapmıştır. Sorun, çok insana, büyük olanaklara sahip olmak değil, doğru politikalara sa-

hip olmak, inançlı olmaktır. Bu özelliklere sahip olduğumuzda daha çok insanı, büyük olanakları bulamamamız için hiçbir neden yoktur. Parti-Cephe savaşçıları, yokları, olmazları, çaresizlikleri, miskinliği kabul edemez. Hantallık, rehabet, gerekçecilik bize göre değildir.

Parti-Cephe, artık, somut, yaşayan, savaşan bir güçtür; eksikleriyle, yetersizlikleriyle, zaaflarıyla da olsa, hayatın her alanında bu savaşı geliştirmekte ısrarlıdır. Düşman da, sözde dostlar da bütün darbelere, provokasyon ve ihanetlere rağmen, yok edilemeyeceğimizi, inatçılığımızı, tükenmeyen potansiyelimizi bilmektedirler. Ama hemen hepsi dört gözle gelişmememizi, yenilmemizi ve etkisiz hale gelmemizi bekliyorlar. Bu hazzı onlara tattırmamak için ve de halklarımıza, ülkemize ve şehitlerimize karşı olan sorumluluklarımızı yerine getirebilmemiz için, daha çok kadrolaşma, daha çok eylem, daha çok kitleleri örgütleme hedefini, bir an dahi olsa ihmal etmemeli, zafer sarhoşluğuna ise asla düşmemeliyiz. Henüz ortada bir zafer yoktur. Değil zafer, yeterlilik duygusuna kapılmak dahi, gelişmemizin önünde önemli engeldir. Bugün yaşananlar savaşın çok küçük boyutlarıdır. Savaş boyutlandırmak ve iktidarı almak hırsını, coşkusunu kendimizde yaşatmalı ve herkese taşımalıyız.

(*) Öylesine gülünç ama gülünç olduğu kadar da düşmanlıklarını açığa vuran örnekler ortaya çıkmıştır ki, bizim size tavrımız var diyerek, devrimci olduğunu reddetmedikleri bir insanın serbest kalması için bir imza atmayı reddeden örgütler bile ortaya çıkmıştır. Yani açıkça, *“Biz sizin dışarıda değil, içeride olmanızı istiyoruz”* demek istiyorlardı.

DOĞMATİZMİ REDDDEDİP BÜYÜK GELİŞMELERİN ÖNÜNÜ AÇMALIYIZ

Yayınlandığı yer:

Devrimci Sol

Sayı: 8 / Temmuz 1996

1 995 Aralık seçimlerinin üzerinden daha birkaç ay geçmeden yeniden seçim, yeni koalisyon, “milli mutabakat” hükümeti ve darbe tartışmaları başladı. Bu durum, Türkiye’nin içinde bulunduğu derin krizin ve süren iç savaşın görünümüdür. Bu kriz, 20 yılı aşkın süredir derinleşerek süregelmektedir. 12 Eylül darbesi, geçici bir süre de olsa devrimci muhalefeti baskı altına alıp gerilere itmiş olsa da; halkla iktidar arasındaki çelişkilerin daha da yoğunlaşmasını engelleyememiştir. Ülkenin 12 Eylül’lerle sürgit yönetilemeyeceğini bilen oligarşi, demokrasicilik oyunu ile yönetmeye karar vermiş ve bu oyunun başrolünü de işbirlikçi tekellere ve

onların sözcüsü Turgut Özal gibilerine vermiştir. Ama buna rağmen, hiçbir olumlu sonuç alamamış ve kriz her alanda derinleşerek sürmüştü, devrimci mücadele, iktidarı tehdit eder hale gelmiştir. Egemenlerin iktidarlarının tehdit altında bulunması, onları devrimci mücadele karşısında ortak hareket etmeye zorlamış ama bu zorlama süren savaşın doğal sonuçları gereği kendi iç çelişkilerini de derinleştirmiş, geleneksel devlet kurumlarını işlemez hale getirmiş, vurgunculuk, rüşvet, her türlü ahlaksızlık büyük boyutlara tırmanmıştır.

Emperyalistler tarafından programlanan, Turgut Özal ve tekeller tarafından benimsenen; askeri tedbirler yanında, bazı burjuva reformlarını da gündeme getirerek, devrimci mücadeleyi engelleme çalışmaları sonuç vermemiş; iç savaş derinleşerek sürmüştü ve egemenler cephesinde her ne pahasına, hangi yöntemle olursa olsun düzeni koruma anlayışı hâkim düşünce olmuştur.

Bugün egemenler cephesindeki çelişkileri abartarak bu çelişkiler üzerine politika yapmak, strateji ve taktikler oluşturmak devrimci güçleri büyük yanlışlara götürecektir. Bu yanlış anlayışlardan dolayıdır ki; emperyalistlerin ve tekellerin güvenilir adamı, sistemin en radikal savunucusu Turgut Özal gibileri kimilerince “yenilikçi”, “reformcu” olarak nitelenmiş hatta Kürt sorununu çözeceği gibi ham hayallere kapılmıştır. Oysa ülkemizde karşı devrimin en kapsamlı, en kararlı saldırıları bu dönemde gerçekleşmiş ve kurumlaşmıştır. Kontrgerillanın bilinen taktiği, mücadele ezilmeden “reformların” olmayacağıdır.

Eğer devrimci mücadele, sistemin tümünden yıkılmasını hedeflemiyor ve kısmi reformlarla yetiniyorsa, belirli bir savaş sürecinden sonra bu tavizleri almak mümkündür. İşte, “Reform mu, devrim mi?” sorunu, tam da burada kendini dayatmaktadır.

Reformlar esas alınırse burjuva güçlerine dayanarak siyaset yapmak kalıcılaşır ve giderek bu faaliyetin oda-

ğına “reformcu” güçlere güven verme yerleşir. Bu anlayış; bu politikanın sahiplerini, devleti yıkıp devrimci bir iktidar kurmak isteyen devrimcilerle aralarına duvarlar örmeye götürür. İktidara yönelmek için bu duvarlar oluşmamalıdır.

Halkın savaşının zaferini yakınlaştırmak, bu savaşı halklarımız için mümkün olan en az acıyla, en az kayıpla iktidar hedefine ulaştırmak, devrimin önderliğinin bir sorumluluğudur. Ancak her şey buna tabi kılındığında savaş ve iktidar perspektifi bulanır, ittifaklar belirsizleşir. Egemen güçlerin çelişkileri doğrultusunda politikalar oluşturulursa, reformlar temel alınırsa savaş uzayıp gider ve bir türlü sonuç almak mümkün olmaz. Uzayan savaş; yorgunlukları, yılgınlıkları ve düşüncede daha da geriye savruluşları getirir. Ümutlar bağlanan çeşitli burjuva hükümetlerinin ve partilerinin, devrimci savaş gerçeği karşısında konumlarının hiç değişmediği, hatta daha da büyük saldırıların uygulayıcısı oldukları görülmüştür. Bunun için bugün, egemen güçler arasındaki dalaşma üzerine stratejiler oluşturmak, bunların bir kesiminin gerçek anlamda burjuva özgürlüklerinden yana olup, diğer kesime tavır alacaklarını düşünmek egemen sınıfların doğasına aykırıdır. Bu egemen sınıfla savaşan, iktidarı isteyen devrimci güçlerin olmaması veya ezilmesi durumunda egemen blok içerisinde çok farklı nedenlerle bu tür bir ayrışma gündeme gelebilir. Ama bugün **bütün egemen blok, emperyalistlerin yönetim ve denetimi altında devrimci mücadeleyi ezmek ve sistemi korumak temelinde birleşmiştir.**

Ne Refah’lı ya da Refah’sız hükümetler, ne de “milli mutabakat hükümeti” bu gerçeği değiştiremez. Gelişen mücadele ve her alanda derinleşen kriz sonucunda, artık kategorik olarak, falanca burjuva partisi şu sınıf ve tabakayı temsil etmektedir şeklindeki tanımlamalarla bugünkü durumu açıklamak yanılgıya götürecektir. Örneğin; Refah Partisi’nin daha çok Anadolu burjuvazisinin çıkar-

larını savunduğu ve bu kesimlere dayandığı teorik olarak söylenebilir ama Refah'ın daha iktidar olmadan iktidar olmak için diğer burjuva partileriyle ve emperyalistlerle girdiği ilişkiler, verdiği tavizler; tekeller cephesinde yeterli güveni yaratmış, Sabancılar dâhil TSİAD, Refah'sız bir hükümetin olamayacağını savunur duruma gelmişlerdir.

Refah ne yapacaktır? Halkların hiçbir sorununu zmeyecek, tekellerin ve emperyalistlerin çıkarlarını savunarak sistemi koruyacaktır. Tekellerin çıkarlarını ve sistemi devrimcilere karşı korumayan, devrimci savaşı, karşı devrimci bir savaşla engellemek istemeyen hiçbir burjuva partisinin emperyalistlerden ve tekellerden icazet alması mümkün değildir. Bu gerçek geçmişte de böyleydi; bugün gelişen devrimci mücadele karşısında çok daha çıplaktır. Refah, iktidarda geçmişte savunduklarının tümünü bir kenara itecek, diğer burjuva partilerinden çok daha katmerli bir baskı ve zulmün uygulayıcısı olacaktır.

Bugün iktidarın içerisinde bulunduğu krizin boyutları ve devrimci mücadelenin oynadığı rol doğru tahlil edilmezse, ne burjuva partilerinin durumu ne de halkın devrim arayışı kavranamaz. Kimi sol kesimler çok bilinen ama gerçeğimize uymayan dogmatik teorilerinden vazgeemediklerinden; **kriz ve devrimci durum** zerine sayfalar dolusu aktarmalar yaparak ülkemizdeki durumun abartıldığını, "krizle" devrimci durumun farklı olduğunu, bugün devrimci durum tespiti yapmanın abartı olduğunu sıkça yazmaktadırlar. Bu kesimlerin teorisi işçi sınıfının örgütlenmesi ve ayaklanmasından ibaret olduğundan, işçi sınıfı da bu durumda olmadığından; bu dogmatiklik onları bugün yaşanan ve hemen tüm ülkeyi saran devrimci savaşı görmezden gelmeye, küçümsemeye, hatta "terörizm" olarak nitelemeye götürmüştür. Bu teori sahiplerinin birçoğu mücadelenin gelişmesiyle geçmiş düşüncelerini de inkâr ederek oldukça sağa savrulmuş, d-

zende kendisine yer açmak için devrimcileri tecrit etmekten söz edecek duruma gelmiştir. İşçi sınıfı edebiyatı yapıp bir türlü işçi sınıfına gidemeyen birçok siyasal grup ise, gelişen savaş karşısında henüz açıkça yazmasalar da pratiklerini, düşüncelerini değiştirmişlerdir. İşçi sınıfı içerisinde onyıllar boyunca hiçbir güç olamayanlar bu teorilerinin iflas etmesiyle, ayakta kalabilmek için bu kez de “varoşlar” edebiyatı yapmaya başlamışlardır. İşçi sınıfını hiç kimseye bırakmayan ve kendi malı gibi gören bu anlayışlar, ülkemizin sınıflar ve halk gerçeğini kavramadığından, sürekli sağa sola savrulmakta ve bir türlü dengesini bulamamaktadırlar. Geçmişte hareketimizin küçük burjuva sınıf ve tabakalardan güç bulduğunu, gençlik ve gecekondu yoksullarının varlığı devam ettiği sürece de bizim gibi hareketlerin sürekli olarak bu kesimden taban bulacağını ve pratiğimizin de bu sınıf ve tabakaların ruh halini, istikrarsızlığını yansıttığını söyleyenler; bugün bütün bu eleştirilerini unutmuş, neredeyse bütün güçleriyle, beyinleriyle gecekonduları düşünmeye ve gecekondu üzerine devrim stratejileri geliştirmeye başlamışlardır.

Şehirlerde, halkın çelişkilerinin yoğunlaştığı alanların gecekondu olduğunu ve buraların büyük bir devrimci potansiyeli barındırdığını yıllardır söylüyoruz. Gecekonduların örgütlenmesi aynı zamanda düşman güçlerinin şehir merkezlerine hapsedilmesi ve kuşatılması demektir. Dün bu gerçeği teslim etmeyenler, bugün bu tespitemizi de aşan abartılarla gecekonduya yaklaşmakta ve hemen bir kaç kitle hareketiyle, bir kaç çatışmayla gecekondu alanlarının **özgürleştirdiğini** iddia etmektedirler. Gecekonduların veya başka bir alanın özgürleşmesi, bu kadar basite alınamaz ve bu kadar da ucuz değildir. Hiç kimse propaganda adına kendisini ve halkı yanıltmamalıdır. Bugün en ileri örgütlülükte olduğu sanılan gecekondu bölgelerinde dahi polis, istediği zamanda, istediği yerde ev ve işyeri basmakta, gözaltılar yapmakta, so-

kakları tutmakta; gece, gündüz demeden bütün bir semti kuşatmakta ve gerektiğinde fiili olarak sıkıyönetim uygulayabilmektedir.

Halkın örgütlenmediği, örgütlü hareket etmediği ve çok çeşitli biçimlerde düşman faaliyetini ve denetimini etkisiz hale getiremediği veya tüm bunlar için örgütlü bir faaliyetin olmadığı yerde ve en önemlisi de halkın kendi yönetim mekanizmalarını oluşturmadağı koşullarda, öz-gürleşmeden söz edilemez. Bugün gecekondularda bazı girişim ve oluşumlara rağmen hala çok büyük oranda halk örgütsüz olup; devrimci, demokrat örgütler çeşitli baskı uygulamalarında, ilerici halk kesimlerini dahi, bu baskılara karşı harekete geçirememektedir. Ancak her devrimci örgüt, kendi örgütlenmesi içerisinde yer alan sınırlı sayıdaki taraftarıyla hareket edebilmektedir. Gerktiğinde onbinlerle ifade edilebilecek şekilde ayağa kalkan, direnen gecekondular halkı bu örgütsüzlük nedeniyle gelişmelere seyirci kalmakta, hatta baskılar karşısında ürkmektedir. Gazi'den sonra denebilir ki, gecekondularda düşman bu durumu tespit etmiş ve halkın örgütlenmesine engel olabilmek için her koşulda baskıları sürdürmüş ve sürdürmeye devam etmektedir.

Düşmanın bu taktiğini bozmanın yolu, halkı örgütleyecek örgüt biçimlerini gündeme getirmek, halkı baskılara karşı harekete geçirmek iken; devrimci örgütler ısrarla bu gerçeği görmezlikten gelmiş, abartılı propagandayı seçmiş ve düşman bu boşluktan faydalanarak saldırılarını arttırmıştır. Devrimci örgütler grupçuluk batağına saplanıp gerçeği yadsırken; reformizm de bu ortamdan kendine pay çıkartıp devrimci potansiyeli oya dönüştürmek istemiştir. Ama düşmanın yoğun saldırılarına, halkın derinleşen çelişkilerine, reformizmin uzlaşmacı, icazetli politikaları cevap veremezdi, vermedi de.

Özellikle büyük şehirlerde gecekondular, şehri dört bir taraftan kuşatmış olup emekçi kitlelerin en yoksullarının yaşadığı alanlardır. Gecekondularla şehir merkezle-

ri ve burjuva semtleri ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel her yönden birbirlerinden ayrılmış iki ayrı dünya gibidir. Bu nitelikleri nedeniyle gecekondular halkıyla diğer kesimler arasında kendiliğinden bir tepki oluşmuş ve bu tepki mücadelenin gelişmesiyle süratle derinleşmekte ve iktidarı korkutmaktadır. Bu korku, iktidar güçlerinin gecekondular üzerinde daha büyük baskılar oluşturmalarını ve bu alanları tehlikeli bölgeler olarak görüp, her türlü baskıyla devrimci potansiyeli geriletmeyi ve ezmeyi gündemlerine almalarını getirmiştir. 1 Mayıs sonrası ortaya çıkartılan “varoşlar” ve “vandalizm” edebiyatı bunun sonucudur. Faşizm, gecekondulardaki gelişmelerin, çatışmaların giderek tüm halk sınıf ve tabakalarını işçileri, köylüleri, memurları, gençliği etkilediğini ve bu gelişmelerin tüm ülke sathına yayılmaya başladığını görmüştür. Operasyonlar, infazlar, kayıplar, işkenceler, yoğun tutuklamalar hemen hiçbir baskı yöntemi bu gelişimi durduramamış ve 1 Mayıs’ta yüzbinleri kapsayan ve kendileri için büyük bir tehlike oluşturan devrimci halk gerçeğini görmüşlerdir. Oligarşi bu gerçeğin üzerine yeni taktiklerle gidip karşı devrimci savaşı daha da şiddetlendirmek kararını aldı. Oligarşinin 1 Mayıs saldırısı, bu taktiğin sonucu olup devrimci potansiyeli dağıtmayı hedeflemektedir. 1 Mayıs sonrası alelacele hemen tüm burjuva partilerinin, medyanın birlikte devrimcilere saldırmaları bunun sonucudur. Ve bu tarihten sonra oligarşi; **devrimci, reformist demeden** hemen tüm güçlere savaş açmış ve en masum taleplerle yola çıkan en basit gösterilere dahi izin verilmemiş, saldırılmış, gecekondular adeta sıkıyönetim bölgeleri haline getirilmiş ve gerektiğinde tüm şehirde de gizli sıkıyönetim ilan etmekten çekinmemişlerdir. Oligarşinin cezaevlerine yönelik saldırılarının yanı sıra tüm halk kesimlerinin hak ve özgürlük taleplerini bastırmaya çalışması, infazlar, kayıplar ve işkence politikalarını hızlandırması ve bu politikalarında yoğun bir biçimde teşhir olmalarına rağmen ısrar etmeleri, onların içerisinde bulunduğu zor durumu ifade et-

mektedir.

Özetle egemen güçlerin tüm kesimleri devrimci halk hareketi karşısında birleşmiş, planlı ve programlı hareket ederek devrimci mücadeleyi geriletmeyi ve bozguna uğratmayı hedeflemiştir. **“Bu topyekûn saldırıyı nereye kadar sürdürebilir, sonuç alabilir mi?”** sorusunun cevabı bize bağlıdır. Bizim nasıl bir karşı koyuşu şekillendireceğimize, halkı daha büyük ölçeklerde örgütleyip düşmanın karşısına çıkartıp çıkartamamamıza, sistemli ve daha büyük askeri vuruşlarla savaşı geliştirip, yayıp yayamamamıza bağlıdır.

Bugün devrimciler açısından durum nedir? Oligarşinin saldırılarına karşı mevziler terk edilmemiş; sokaktan, eylemlerden vazgeçilmemiştir. Ama faşizmin topyekûn saldırısına karşı birleşik güçlü bir mücadeleyle karşı konulamamış, geniş halk kitleleri harekete geçirilememiştir. Sokaklardaki insan sayısı ancak yüzlerle ifade edilebilecek kadar küçüktür. Bu durum oligarşiye bir anlamda moral vermekte ve saldırılarını daha çok arttırmasını sağlamaktadır. Nitekim son olarak bayrak provokasyonu yaratılarak estirilen şovenizm ve yapılan saldırılar bunun sonucudur. Onbinleri, yüzbinleri neden harekete geçiremediğimiz cevaplandırılması gereken sorudur. Bunun cevabı görmeye çalışan için açıktır ki, halk büyük bir devrimci potansiyeli taşımasına rağmen, örgütsüzdür ve bu örgütsüz halk, örgütsüzlük zaafı nedeniyle çağrılara kulak vermemektedir.

Sokaklarda kavgayı sürdürenler genel olarak işçi sınıfı teorisyenlerinin küçümsedikleri gecekondu halkı, gençler, tutsak aileleri, bazı memurlar, devrimciler ve az sayıda aydın ve sendikacılarıdır. İşçilerin sözünü ettikleri türden bir işçi sınıfı ortada yoktur. İşçi sınıfı örgütlenmeyecek midir, hep böyle mi kalacaktır? Elbette değil ama ülkemizdeki sınıfların yapılanışı, bu sınıfların yaşadığı çelişkiler, bir bütün olarak halk gerçeği görülmezse, yalnız ve yalnız işçi sınıfı esas alınıp bunun üzerine dev-

rim stratejileri geliştirilirse; onyıllardır yaşananlar yeniden yaşanacak ve bu kesimler hiçbir gelişme sağlayamadan yok olup gideceklerdir. Devrimin dogmatik teorilerle geliştirilemeyeceğini herkes tekrarlıyor ama bunları tekrarlamak yetmez, pratikte bu dogmatikliği atamıyorsa, yapılması gerekeni yapamıyorsa, çelişkilerin yoğunlaştığı noktaları bulup buna uygun taktikler oluşturamıyorsa dogmatizmin alasını yapıyoruz demektir.

Marksist-Leninistler; ne teorilerini, ne de pratiklerini dogmalarla sınırlamadılar. Dogmalarla sınırlanmak; devrim mücadelesini kısırlaştırmak, geliştirmemek ve nihayetinde faşizme ve emperyalizme karşı mücadele etmemekle özdeştir. Devrimci hareket; ne yalnız başına işçi sınıfını esas alıp ona abartılı roller yükleyebilir, ne de köylülüğe olması gerekenin ötesinde misyon biçip devrimi yalnız kırlara hapsedemez. Keza, işçi sınıfı teorilerinin hayatın gerçeklerine uymamasıyla varoşları keşfedip devrimi bu temelde geliştirmek isteyen düşünceleri de mahkûm ediyoruz. Ülkemiz devrimi; kırlarda ve şehirlerde, “birleşik devrimci savaş” temelinde bütün halk kesimlerini, işçileri, köylüleri, şehir ve kır küçük burjuvazisini, hatta orta sınıfları, emperyalizm ve oligarşiyle çelişkisi olan bütün sınıf ve tabakaları bir cephe içerisinde örgütleyerek zafere ulaşabilir. Bu gerçeğin şu veya bu biçimde teorileştirilip reddedilmesi; devrimci gelişmeyi engelleyecek ve nihayetinde devrimci örgütleri bugünkü işçilerin durumuna düşmekten kurtaramayacaktır.

Marksist-Leninistler, ne devrimin strateji ve taktikleri ne de sınıfların mevzilenmesi açısından kendilerini şehirlere ve kırlara hapsedemezler. Şehir ve kırları, tüm halk sınıf ve tabakalarını birlikte ele alan birleşik devrimci savaş hayata geçirmek zorundadırlar. Aynı durum, mücadele biçimleri yönünden de geçerlidir. Kuşkusuz, silahlı mücadelenin ve yeraltı örgütlenmesinin temel alınması tartışılmaz. Ama mücadele yöntemlerini yalnız yeraltı örgütlenmesi ve silahlı mücadele ile sınırlamak, kitle ha-

reketlerini reddetmek ve bu alanı reformistlere bırakmak demektir.

Keza, gerilla savaşı ne yalnız başına kırların ne de şehirlerin sorunudur. Şehirlerde ve kırlarda birçok etkilere bağlı olarak geliştirilmesi gereken bir olgudur. Yeraltı örgütlenmesi ve şehirde kırdaki gerilla savaşının geliştirilmesi ihmal edildiğinde veya tali duruma indirildiğinde; ekonomik, demokratik, ideolojik, legal ve yarı legal tüm mücadele yöntemleri ne kadar gelişkin olursa olsun etkisiz kalmaya mahkûmdur. Bütün bu mücadeleleri ayakta tutacak, geliştirecek, onları itici, hatta koruyucu görevi görecektir örgütlenme yeraltı örgütlenmesidir. Güç ise gerilladır. Kitlelerin mücadelesinin bir adım daha ileri götürülmesi ve geliştirilmesi askeri ve siyasi olarak düşmana daha büyük darbeler indirilmesiyle mümkündür. Bu darbeleri vuracak asıl güç gerilla ve kitle örgütlenmeleridir. Gerilla ve yeraltı örgütlenmesi gelişmediğinde; oligarşinin, yığın halindeki şekilsiz kitleleri uzun sürede vurup dağıtması çok zor olmayacaktır. Elbette her şey, özellikle de kitle hareketi her zaman devrimcilerin iradesine bağlı olarak gelişemez. Birçok iç ve dış etkene bağlı olarak sıradan ekonomik, demokratik temeldeki hareketlerin, basit hak arayışlarının çeşitli etkenlerle iktidarla çatışma pozisyonuna girmesi, yerel ayaklanmalara dönüşmesi ve bu ayaklanmaların ülke sathında gelişmesi reddedilemez. Bu yanı sıra, şehirlerde gecekondu toplumsal dinamiği ateşleyici bir işlevde olup, nerede ne zaman patlayacağını kestirmek müneccimlik olur. Keza, işçi sınıfı, memurlar, gençlik, yoksul köylülük hatta esnaf gibi küçük burjuva kesimler, orta sınıflar büyük ekonomik zorluklar ve baskılar altında arayış içerisine girmiş, tepkilerini çok çeşitli biçimlerde gösterebilmektedirler. Bu halk kesimlerinin örgütsüzlüğü, birbirleriyle olan koordinesizliği, devrimcilere olan güvensizliği ve egemen güçler tarafından devrime karşı şartlanmışlıkları vb. birçok etken; onları büyük oranda devrim safların-

dan uzak tutmakta, haklarını düzen içinde aramaya ve düzen içinde örgütlenmeye itmektedir. Düzen ise, bu tepkileri burjuva partileri aracılığıyla yumuşatmakta ve kendine kanalize etmektedir. Elbette bu tepkiler henüz düzeni değiştirmek isteyen nitelikte değildir. Ama sezgisel de olsa bu durumun böyle gitmemesi gerektiğini kavramaya başladıklarını göstermektedir.

Bugün, halk sınıf ve tabakalarının, iktidarın yönetim tarzından, mevcut düzenden memnun olduklarını söylemek kitlelerden habersiz olmak demektir. Kitlelerin düzenden memnuniyetsizliği öyle bir hale gelmiştir ki, faşist ve İslamcı partiler dahi, düzen karşıtı propagandalarla kitleleri kendi saflarına çekmeye çalışmaktadırlar. Bolca kriz edebiyatı yapıp bu krizin devrimci durum olmadığını belirtenler hangi halk kitlelerinin bu düzenin yönetiminden memnun olduğunu ve bu şekilde yönetilmek istediğini kanıtlamak durumundadırlar. Halk kitleleri artık bu şekilde yönetilmek istemiyor, değişiklik istiyor. Egemen güçlerin krize rağmen hala yönettiği ve buradan hareketle egemen güçlerin yönetemediği tespitlerini abartılı bulanlar devletin baskı, şiddet ve cinayet uygulayan kurumlarından başka hangisinin işlevli olduğunu ve neyi yönettiklerini ispatlamak durumundadırlar.

Bütün devlet kurumları, bütün iktidar güçleri esas olarak devrimcilerle, halkla ve de birbirleriyle çatışma içerisinde olup ekonomik, siyasal, askeri hiçbir alanda yeni bir şey üretememekte, hiç kimseyi memnun edememektedir. Hükümetler, partiler, dolayısıyla devlet; halk kitlelerinin gözünde tam bir vurguncular, ahlaksızlar çetesi durumuna düşmüştür. Yönetememekten öte, iktidarın çürümüşlüğü ve çete özelliği giderek kanıksanmaya başlanmış, bu kanıksanma içerisinde ehvenişer olan bile ortadan kalkmaya başlamıştır. Bu tabloda yönetenlerin yönetemediği, yönetilenlerin bu şekilde yönetilmek istemediği kesindir. Ama çürümüş bir yapı da eğer onu dağılmaya sürükleyecek güçte bir devrimci savaş yoksa

iktidarını daha uzun süre sürdürebilir.

Eksik olan, yapılması gereken halkın örgütsüzlüğünün giderilmesi, tepkilerin iktidara yöneltilmesi, devrimci askeri ve siyasal gücün daha güçlü hale getirilmesi, birleşik devrimci savaş ve cephe perspektifiyle halk kitlelerinin mücadelesinin geliştirilmesi ve öncülük yaparak bunun iktidar savaşına dönüştürülmesidir.

İktidarın içerisinde bulunduğu durum yıllardır süregelen silahlı mücadelenin sonucu olup kendiliğindencilik veya işçi sınıfı üzerine kurulu teorilerle açıklanamaz. Böyle açıklamak süregelen mücadeleyi, ödenen bedelleri ve devrimci hareketin tarihini yok saymak olup inkarcılıktır. Bütün sapmalara karşın, devrimci hareket silahlı mücadeleyi temel alarak diğer mücadele biçimlerini silahlı mücadele ile birleştirerek hareket etmiş ve bu konuda reddedilemeyecek bir mücadele hattı çizmiştir. Bugün yapılması gereken bu hattın daha da güçlendirilmesidir.

Devrimci hareket gelişmesini, doğrularını; dogmaları reddederek, Marksizm-Leninizmi ülke ve halk gerçeği-mizle birleştirerek gerçekleştirmiştir. Kim ne diyor, başkalarına ters düşer miyiz, yadırganır mı, kaygılarını duymadan kendi gerçeğini yakalayıp, onu geliştirerek ve de Marksizm-Leninizmin evrensel tezlerini yalnız başına kaldığı koşullarda dahi savunarak sağlamıştır. Marksist-Leninist hareket, başkası önermişse, söylemişse doğru dahi olsa, onu almamak veya karşı çıkmak gibi bir komplekse sahip olmamıştır.

Dünyada hiçbir şey yeni başlıyor olmayıp, biz de bu dünyada düşünen, üreten, doğrunun tüm yönlerini yalnız başına yakalayan ilahi bir güç değiliz. Sağ ve sol sapma içerisinde olanlar, oportünistler, reformistler hatta tek tek aydınlar doğrunun bütünü, somut koşulları her zaman görememekle birlikte bazı noktaları görebilirler, yakalayabilirler. Dünyada hiçbir deney, hiçbir düşünce ne tek bir örgütle, ne de bireylerle sınırlanamaz. Devrimci ör-

güt, ülke gerçeğine uygun olana, bütün devrimci hareketlerin, toplumsal olguların deney ve sonuçlarının doğru sentezini yaparak ulaşabilir. Bunu yapamayanlar artık alıştığımız ve Türkiye solunda kanıksanan hemen her yıl strateji ve taktik değiştiren ve hep yüksek perdeden konuşan ama gelişmeyen kısır örgütlenmeler olmaktan kurtulamazlar.

Bütün kadrolarımız ve savaşçılarımız, dogmatiklerin teorik baskılanmaları altında kalmadan, askeri ve kitle-sel daha büyük bir güç oluşturabilmek, her alanda kitleleri örgütleyebilmek için ne yapmamız gerektiğini, **“başkası ne diyor”** diyerek değil, kendine güvenerek **“biz ne diyoruz”** anlayışıyla hareket edip, halk kitlelerinin çelişkilerini, ruh hallerini ve ülkemiz gerçeklerini göz önünde bulundurarak, doğru ve yanlış olanı kalın çizgilerle birbirlerinden ayırıp yapılması gerekeni, devrimci olanı bulmalı ve ısrarla sahiplenmelidirler. Bugün ülkemizdeki gelişmeleri, toplumsal hareketliliği dogmatik teorilerle tartışmak devrimci gelişmelerden ve çözümlerden hiçbir şey anlamamak demektir. Bütün bunları yaparken dogmatiklerin neye hizmet ettiği belli olmayan saldırılarıyla karşılaşabiliriz. Bunlarla polemik içinde boğulup devrimci gelişmenin önüne set çekemeyiz. Bırakalım bütün dogmalar onların olsun. Kitleleri örgütlemeyenler, savaşmayanlar dogmalarla bir süre daha kendilerini aldatabilirler ama **devrimi, kitleleri örgütleyenler yapacaktır.**

Opportunistler, işçiler, ne dün ne de bugün ülke ve halk gerçeğimizi doğru analiz edemediğinden, bugün iktidarın ve halkın içerisinde bulunduğu durumu da devrimci tarzda çözümleyemediğinden sürece uygun devrimci taktikler ve örgütlenme biçimleri de üretememektedirler.

Oligarşinin içte ve dışta güç arayışları, bu doğrultuda içte baskı ve şiddet, dışta ise emperyalizmle birlikte yeni ittifak arayışları onları kurtuluşa değil daha büyük bir batağa götürmektedir. Ülkede baskı ve şiddete karşı kit-

lelerin mücadelesi istenen boyutta olmasa da, artık baskı ve zorla kitleleri sindiremedikleri ortadadır. Dışta ise, İsrail gibi ülkelerle işbirliğini geliştirmeleri istikrarı değil yeni istikrarsızlıkları, karşılarında yeni bloklaşmaları ve güç kayıplarını getirecektir. İktidar krizi öylesine boyutlanmıştır ki, krize çare olsun diye attıkları her adım krizi daha çok derinleştirmekte ve başlarına yeni belalar açmaktadır. Denilebilir ki, iktidar kendini esas olarak emperyalistlerin desteği ile ayakta tutmakta fakat çürümüşlük o kadar derinleşmiştir ki, emperyalistlerin çıkar hesaplarıyla birlikte, destekleri de çok şey ifade etmemekte, iktidar bu destekleri dahi yeterince kullanamayacak kadar güçsüz bir haldedir.

Grupçuluğa, reklamcılığa prim vermeden, abartılara aldanmadan, büyük bir Parti-Cephe potansiyeli olduğunu, halk kitlelerinin ve düşmanın bu gerçeği iyi gördüğünü ama bu büyük potansiyeli hala örgütlü hareket ettiremediğimizi de kavrayarak kendimize yönelmeliyiz. 1 Mayıs'tan sonra düşman saldırılarının özellikle Parti-Cephe'ye yönelmesi ve bütün düşman güçlerinin neredeyse tek hedef olarak Parti-Cephe'yi göstermeleri; Parti-Cephe nezdinde, kendileri için tehlike olan büyük gücü ve iktidar bilincini görmelerindendir. Baskılar, tehdit ve saldırılar, yalnız düşmandan değil, başka çevrelerden de artık aleni bir şekilde yapılmaktadır. Oligarşi, başta Parti-Cephe olmak üzere bütün devrimci güçleri ehlileştirmek ve düzene angaje etmek isterken; bazı çevreler de Parti-Cephe ne zaman güçlenmiş, oligarşinin hedefi olmuşsa, bunlar da bu gelişmenin önüne geçmek için saldırı oklarını bize yöneltmiş, önümüzü kesmeye çalışmış ve kendilerince bizi hizaya getirmeye çalışmışlardır.

Parti-Cephe'nin özgünlüğü, varlık şartı; ideolojik ve örgütsel bağımsız çizgisindedir. Zorla ve baskıyla hizaya getirilebilecek, sindirilebilecek bir güç olsaydık devletle dışa dış çatışma yerine reformlarla yetinir ve düzen içi bir mücadeleyi esas alırdık. Dahası devrimci olmazdık.

Düşündürücüdür; biz birlikten, birlikte mücadeleyle düşmana karşı daha büyük bir gücün çıkartılmasından söz ederken, bunun için pratik adımlar atarken, oligarşi bu çabalarımıza karşı baskı ve provokasyonlarını yoğunlaştırırken, bazı dost gördüğümüz çevrelerden de saldırı ve tehditlerin gelmesinin mantığını anlamak güçtür. Hemen belirtelim ki, biz tarihimiz boyunca çok imha edildik, çok büyük baskılarla karşılaştık. Öyle ki, infazlar, kaybetmeler, kaçırmalar günlük yaşamın doğal bir parçası haline geldi. Çok çeşitli ve boyutlu kuşatmalar yaşadık. Solun zaman zaman karşımızda yalnız bize karşı olma temelinde ittifaklar yaptığına, “ilişki kesme” kararlarına tanık olduk.

Devrimci bir hareket nereden, hangi biçime bürünerek gelirse gelsin bu baskılara boyun eğip kendini inkâr edemez. Böyle düşünenler varsa, bu düşüncelerinin yanlış olduğunu ve hiçbir olumlu sonuç yaratmayacağını, hiç kimseye bir şey kazandırmayacağını görmelidirler.

Bugün halkların ihtiyacı, devrimci güçlerin birbirlerini olumsuzlukla şartlandırması değil; olumluluğu, birlikteliği, dostluğu geliştirmektir.

Doğal ki, farklı düşünceler, farklı örgütlenmeleri ve farklı pratiği yaratacaktır. Önemli olan farklılıkları ön plana çıkartmadan ortak noktaları esas alarak birlikteliğin, ortak mücadelenin adımlarını atmaktır. Bunu başaramayanlar olumsuzluğu körükleyerek, birlikteliği provoke ederek oligarşinin böl, yönet, güçten düşür politikasına hizmet etmekten, düşmanı sevindirmekten başka hiçbir sonuç yaratamazlar.

Savaşımız geliştikçe, daha büyük halk kesimlerini örgütledikçe üzerimizdeki baskılar, saldırılar, komplo ve provokasyonlar da artacaktır. Bütün bunların üstesinden gelmek, askeri ve kitlesel olarak gelişmek ve halk kitlelerini daha büyük oranda savaşa katmakla mümkündür. Bunun daha açık ifadesi, gerillayı kırdı ve şehirde geliştirmek, ihtiyaçlarını gidermek, milisleri her alanda yay-

mak ve halkı silahlandırmaktır. Ülkemizdeki siyasal gelişmeler hızlı düşünmeyi, hızlı hareket etmeyi ve sonuç almayı dayatmaktadır.

Silahlı savaşı geliştirmeyen, halkı örgütlemeyen ve silahlandırmayan hiçbir hareketin gelişme şansı yoktur. Yüzbinlere, milyonlara varan halk potansiyelinin varlığı bir gerçek olduğu kadar bunların örgütsüzlük gerçeğini de kabul edip buna göre adımlar atmak zorundayız.

Günlük mücadelenin ayrıntıları içerisinde boğulmadan, olayların peşinden sürüklenmeden, programlanmış hedeflerimize varmak için bütün güçlerimizi seferber etmeli ve bu hedeflere varmak için ısrarımızı elden bırakmamalıyız. **Programlı ve ısrarlı olmayan** hiçbir hareketin başarılı olma şansı olmadığı gibi, günlük mücadelede fazla olumlu sonuçlar yaratmayan, cılız ve etkisiz protestolardan öteye bir şey üretmesi de mümkün değildir.

Bugün artık herkesin görebileceği biçimde, ülkemizin hemen her bölgesinde, özellikle de devrimci mücadelenin yoğunlaştığı alanlarda gizli bir sıkıyönetim sürmektedir. Oligarşinin, bütün yasa ve kuralları bir kenara iterek pervasız davranışları artarak sürecektir. Oligarşinin saldırılarına karşı koymak, politikalarını bozmak; daha büyük ve yaygın askeri eylemlerle ve sokaklara daha çok kitleleri dökmekle mümkündür. Silahlı mücadeleyle kitle mücadelesini, yeraltı mücadelesiyle legal ve yarı legal mücadeleleri birleştirebilme ustalığını gösterebilmeliyiz. Bütün zorba yöntemlere rağmen, oligarşi legal ve yarı legal olanakları da ortadan kaldıramayacaktır. Bu durum, esas olarak bizim bu mevzilerde kitlesel olarak direnmeye ve çatışmaları daha kararlı sürdürmemize bağlıdır.

Oligarşi, bugünkü saldırılarıyla yıllardır kazanılan mevzilerden geri adım attırıp, devrimci mücadeleyi sadece yeraltına hapsedip, geniş yığınlardan kopartıp meşruluğunu yok etmek istemektedir. Oligarşinin bu taktiğini askeri ve kitlesel eylemlerle bozmaktan başka hiçbir yol yoktur.

Daha çok silah, daha çok savaşçı ve daha çok kitle,
temel şiarımız olmalıdır.

SÜREÇ, SOL VE BİRLİK

Yayınlandığı yer:

Devrimci Sol

Sayı: 9 / Kasım 1997

Susurluk öncesi başlayan TÜSİAD'ın devleti yeniden organize etme operasyonu, Susurluk'la birlikte MGK'nın da bu operasyona daha etkili bir şekilde katılması ve giderek kendisini meşrulaştırmasıyla devam etmektedir. Bu sürecin emperyalizmin denetiminde şekillendiği, TÜSİAD ve MGK tarafından hayata geçirildiği artık aşikârdır. Kimi sol kesimlerde bile fırtınalar koparan, tekellerin yenilikçiliğini, ilericiliğini keşfetmelerine neden olan TÜSİAD raporu, bugün MGK eliyle kısmen düzeltilerek sürdürölmek istenmektedir. İşbirlikçi tekeller ve MGK, önce emperyalizmi sonra ise çeşitli reformist sol güçleri yanlarına almayı başarmışlardır. Bu sol güçleri yanlarına alabilmek için “şariat tehlikesi” gibi motiflere ihtiyaçları vardı. Bunları ustalıkla kullandılar.

Susurluk'ta ortaya çıkan devlet gerçeğini ise, REFAHYOL hükümetine mal ederek kendilerini aklayıp bu olayı da devletin yeniden yapılanması doğrultusunda kullanmak istediler. Bu konudaki MİT raporlarının basına sızdırılması, basın ve TV'lerin harekete geçirilmesi, hiç-

biri tesadüfi olmayıp MGK eliyle planlanmıştır. Bu plan çerçevesinde Susurluk'un bir kaza mı, yoksa MGK planının bir parçası mı olduğu tartışması çok anlamlı değildir.

Oligarşi, Susurluk'u kendi çöküşlerini engellemek doğrultusunda kullanırken, bir yandan da bu çöküşün hızlanmasını engelleyemedi denilebilir. Susurluk'un devlet olduğu, buradaki suçluların ne bir hükümet, ne de üç-beş milletvekili veya polisle sınırlı olmadığı gerçeğini artık sokaktaki sıradan insanlar da biliyor. MGK ve TÜSİAD'ın büyük kampanyalarına karşı; MGK'nın, Susurluk'un, Susurluk'taki devletin yönlendiricisi ve karar mekanizması olduğu gerçeği çıplak bir biçimde açığa çıktı.

Mesut Yılmaz hükümetini oluşturan partilerin ve diğer burjuva partilerinin, Susurluk çetelerine karşı oldukları biçimindeki söylemlerinin yalan ve demagojiden ibaret olduğu da çok kısa sürede görüldü. Bütün burjuva partileri Susurluk'un devlet olduğunu ve bu devlet yapılanması içerisinde kendilerinin yerlerini çok iyi biliyorlardı. Ama hepsi birden bu yapılanmayı gizleyip, çetelerden temizlenmiş, "hukukun egemen olduğu", halk kitlelerinin adalet isteklerinin bastırıldığı bir devlet imajı yaratmak istiyorlardı. Bunun için bir kısım unsurlarını tasfiye etmeyi göze alan oligarşi bu tasfiyeyi bile kolayca yapamıyor ve tasfiye edilmek istenenlerin tehditleriyle karşılaşıyordu.

Ağar ve Çiller'in, ***"Elinizde bir belge varsa açıklayın"***, ***"Ne yaptıksa devletle birlikte yaptık"*** gibi sözleri, açıkça adres olarak MGK'yı gösterdiği halde, MGK ve onun silahsız güçleri susmuştur.

MGK hükümet düşürmüş, yeni hükümet kurmuş ama ne çetelerle ilgili, ne de ekonomik sosyal diğer sorunlarla ilgili hiçbir sorunu çözememiştir. Bu çözümsüzlük, göstermelik tutuklanan birkaç çetecinin serbest bırakılmasıyla daha da derinleşmiştir.

Halkın dikkati yeniden “MGK ve çetelere karşıyız” diyen burjuva partilerine, MGK’yı ve Mesut Yılmaz hükümetini destekleyip “**Ne şeriat, Ne darbe**” diyen reformist sol partilere ve MGK sendikacılarına çevrilmiştir. Bu sol partiler ve sendikacılar büyük bir pervasızlıkla demokrasi ve yurtseverlik adına, ülke çıkarları adına açıkça MGK politikalarını desteklemiş ve onların silahsız güçleri olmuşlardır. Halk kitleleri bu güçlerin gerçek yüzünü yaşadıkları deneylerle görmeleri sonucu kimileri yeniden manevralara başlamış, kitlelerin bazı taleplerinden hareketle MGK politikalarının uygulayıcısı olduklarını unutturmak istemişlerdir. Ama bunu yaparken MGK’nın politikalarını da uygulamaya devam etmektedirler. MGK ve burjuva politikacılığı öyle bir hale gelmiştir ki, bu sol kesimler bütün politikalarını MGK politikaları paralelinde oluşturmaktadırlar. Güç toplama, politika ve taktik adına oligarşi içerisindeki it dalaşı esas alınarak, oligarşinin bir kesimine güç verip bu çerçevede siyaset yapmaktadırlar. MGK’nın anti-şeriat, laiklik kampanyaları, MGK ve Mesut Yılmaz hükümetinin “dokunulmazlıklar kaldırılсын” talepleri; Susurluk’un Çiller-Ağar-Bucak’la sınırlandırılması ve devlet gerçeğinin gizlenmesidir. TÜSİAD programının yenilikçi, ilerici ve çözücü bulunması, Mesut Yılmaz hükümetinin kurulmasına destek verilmesi, kimilerinin hızını alamayıp Demirel’i desteklemesi, devletin esas olarak devrimcileri katletmesini gündeme getirmeyip, “Bin operasyon yaptık” itirafına rağmen Uğur Mumcu, Abdi İpekçi, Çetin Emeç gibilerinin ön plana çıkarılması gibi daha da sayılabilecek birçok örnek burjuva politikacılığına “sol”dan nasıl güç ve destek verildiğini, devrimcilikten nasıl uzaklaşıldığını gösteren çarpıcı örneklerdir.

Sözü edilen sol kesimler, MGK’nın, adeta, herkes bilsin ki, bu ülkeyi ben yönetiyorum demesinin aracı olarak basına “sızdırdığı” Siyaset Belgesi tartışmalarında da, bu kez de belgedeki “ülkücü mafya, ırkçılık” gibi ifa-

delerde yenilikçilik ve ilericilik keşfetmekte gecikmemişlerdir. Bu, gerici, faşist güçlere karşı çıkarken de hep düzen içinde bir güce yaslanmak isteyen Aydınlık geleneğinin devamı olan bir icazetçiliktir.

MGK Susurluk'u iyi kullanarak aklanmak istemiş, ama bunu başaramamıştır. Bütün planlarına, destek güçlerine rağmen devrimci güçlerin Susurluk gerçeğini doğru analiz etmeleri ve Susurluk'a karşı oluşan kitle hareketlerini doğru talep ve sloganlarla yönlendirmeye çalışmaları ve devrimci mücadelenin sürüyor olması, oligarşi içi çelişkileri daha çok derinleştirmiştir.

Bu süreçte MGK solcuları, MGK'dan aldıkları güçle çeşitli alanlardan ve sendikalardan, özellikle Susurluk devleti karşısında yalpalamayan, MGK politikalarına boyun eğmeyen ve etkili kampanyalar sürdüren, politikalarıyla geniş bir kesimi etkileyen Parti-Cephe güçlerini tasfiye etmek için planlar hazırladılar. MGK, Parti-Cephe güçlerini tasfiye edip, çeşitli kitle örgütlerini daha etkin kullanmak isterken; MGK solcuları da, MGK politikacılığını rahatça sürdürmelerinin önünde engel olan Parti-Cephe güçlerini tasfiye edip kurtulmak istiyorlardı. DİSK'teki gelişmeler ve çeşitli sol kesimlerin tavrı bu anlamda ibret vericidir. Denilebilir ki; bu gelişmelere kadar MGK solculuğunun ne anlama geldiğini henüz tam kavramamış olanlar, bu konudaki tavırlar nezdinde bütün çıplaklığıyla MGK solculuğunu gördü. Reformistler tasfiye kararlarına imza attılar, MGK'cı tasfiye planı açığa çıktığında da tavır belirlemek istemediler, sustular, sustukça saçmaladılar, MGK'cı yüzleri iyice açığa çıktı. MGK ve onun solcuları eliyle planlanmış bu tasfiye hareketini bozduk, onların sinsi planlarını açığa çıkardık. Bu planın destekçileri tasfiye planının sessizce uygulanabileceğini düşünüyorlardı. Başaramadılar.

Bu yaşanan tasfiye sürecini unutmayacağız ve MGK solcularına karşı mücadeleyi sürdürmeye devam edeceğiz. MGK solculuğunun hâkim olduğu her yerde kitle ha-

reketinin, düzen partilerine veya MGK'ya hizmet edeceği gerçeğini unutmamalıyız.

MGK solcuları, MGK'yla birlikte, başta Parti-Cephe olmak üzere devletin karşısındaki bütün devrimci-demokrat güçleri tasfiye edip devrimci güçleri emperyalizmin, MGK ve TÛSİAD'ın denetimi dışına çıkmayan, onlara hizmet eden bir konumda tutmak istiyor.

Tasfiye planlarını çeşitli biçimlerde devam ettireceklerdir. Çeşitli polisiye olaylar, provokasyonlar yaratarak, kitlelerin bilinçlerini çarpıtarak, burjuva partileriyle ittifaklar kurarak, her türlü yolsuzlukları, hatta ahlaksızlıkları meşru görerek, kontra yöntemlerine kadar ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır.

Açık ki, devrimci çalışmanın odak noktası doğru politikalarla kitlelere gitmektir. Kitle gücü oluşturamayan, kitleleri örgütlemeyenlerin başarı şansı yoktur. MGK solcularının esasta kitlelerle örgütlü bir bağları yoktur. MGK'dan, burjuva partilerinden ve onların medyasından aldıkları güçle, polisin icazetiyle zaman zaman kitleleri belirli bir hedefe yönlendirebilirler. Bu durum bizim kitle örgütlülüklerimizin henüz yeterince yaygınlaşmadığı, zayıf olduğu gerçeğini gösterir.

MGK solcularının kitle örgütlenmeleri, devrimci mücadelenin gerektirdiği bedelleri ödeyemeyen yılgın, yorgun ve düzen içinde yaşamak isteyen kişiler aracılığıyla sürmektedir. Devlet baskı ve katliamlarla korkuyu derinleştirip devrimcileri düzen içine çekmeye çalışırken, bu "sol" partiler de korkutulan, düzen içine çekilen unsurların toplandığı yerler haline gelmiştir. Elbette bu örgütlülüklerde samimi unsurlar da vardır. Ama bu insanların varlığı genel durumu değiştirmiyor. Legal partiler ve bir kısım sendikalarda örgütlenmiş, bu düzen içi unsurların hemen hepsi gerek parti gerekse sendikalarda kitleleri burjuva partileri gibi oy potansiyeli olarak görmekte ve politikalarını bu çerçevede sürdürmektedirler.

Kitlelerin örgütlenmesi, legal partinin şubeler açmasına, seçime endekslenmiştir. Herhangi bir ideoloji, ideolojik mücadele yoktur. MGK ve TÜSİAD'ın politikalarını neredeyse olduğu gibi almakta ve sloganlaştırıp burjuva medyası aracılığıyla kitlelere duyurmaktadırlar. Oligarşinin illegal örgütlenme ve silahlı mücadele düşmanlığını olduğu gibi benimsemiş ve kitlelere illegal örgütlere bulaşmamalarını, aksi halde başlarının belaya gireceğini telkin etmektedirler. Bunu hemen her fırsatta ve her düzeyde spekülasyon, provokasyon, insan hakları demagogisi altında yapmaktadırlar.

Halk kitlelerinin örgütlenmesi, MGK solcularına karşı açık bir mücadele sürdürülmeden gelişemez. Çünkü bu kesimler politikalarını ve günlük tavırlarını her fırsatta devrimci hareketin gelişmesini engellemek temelinde şekillendireceklerdir. Herhangi bir eylemde kitle hareketinde doğru olanı değil, kime hizmet ediyor, kimin yararına diye tartışacaktır. Düzen içi olmayan her şeye karşı çıkacaklardır. Kendi politikalarını uygulama güçleri yoksa provoke etmeye çalışacaklardır. Katliamlar, baskılar, genel olarak düşmanın yaklaşımları onları ilgilendirmez. Genel devrimci doğrular onların literatüründe yer almaz. Her fırsatta devrimci hareketi nasıl zayıflatırım, nasıl güçlenirim anlayışı ile hareket ederler. Yaşadığımız birçok deney böyle düşünmemiz gerektiğini göstermiştir. Bu anlamda solcular sosyalistler, demokratlar, ilericiler, dost ve düşman kavramlarından ne anladıklarını yeniden tanımlamak durumundadır.

Solda “politika” ve “taktik” adına her türlü burjuva yöntemi kullanılmaktadır. Sözlerin, devrimci söylemlerin neredeyse hiçbir anlamı kalmamıştır. Devrimci ahlak, devrimci dürüstlüğün yerini kaba bir fırsatçılık ve faydacılık almıştır. Güç toplama ve taktik adına her türlü burjuva yöntemini meşrulaştırmış, giderek devrimci ideolojisini kaybetmiş, demoralize olmuş bu tür bir solculuğu reddetmeliyiz. İdeolojik, ahlaki, politik, taktik her düzey-

de irdeleyip maddi temellerini bulup mahkûm etmek zorundayız. Aksi halde burjuva ideolojisiyle devrimci ideolojinin temelden farklılığı belirsizleşecek ve düzen güçlenmeye devam edecektir.

Ne yalnız başına kitleler, ne de silahlı güçler tayin edici olamazlar. “Hangi ideoloji yönlendiriyor, amaç nedir?” sorularına doğru cevaplar verilmezse kaçınılmaz olarak bugün MGK solcularının yaptığı gibi, burjuva partilerine ve hükümetlerine hizmet edilir.

Bugün reformistlerin “*sol dalga yükseliyor*” sözlerinin altındaki gerçek; devrimin, sosyalizmin yükselmesi değildir. Kastedilen, emperyalistlerin öncülük ettiği burjuva demokrasisini hedefleyen sosyal demokratların çeşitli ülkelerde yeniden iktidara gelmeleri ve emperyalist demokrasiyi bizim gibi ülkelere dayatmalarıdır.

Elbette devrimci mücadeleler de bütün zaaflarına rağmen, dünyanın birçok ülkesinde gelişmeye devam ediyor. Ama emperyalist ideolojilerden yeterince arınmamış, güç olmayı çeşitli ülkelerin politikalarına ters düşmeden sürdürmeyi esas almış devrimci hareketler, zaman içerisinde bu ülkelerin politikalarının ve çıkarlarının dışına çıkamayarak devrimci ideolojilerini ve örgütsel bağımsızlıklarını yitirmektedirler. Bunun sonucu halk kitlelerinin, örgütlülüklerinin ve silahlı mücadelenin geliştirilip iktidarın ele geçirilmesi yerine, başta tespit ettikleri ve halka sundukları devrim programlarından vazgeçerek uzlaşma ve barış söylemlerini temel alarak bazı reformlarla yetinmektedirler.

Marksist-Leninistler gelişen bu durumu, bu sapmayı dikkate alarak hareket etmek durumundadır. Örgütsel bağımsızlığı ve Marksist-Leninist ideolojiyi yitirmek pahasına bazı geçici başarılar elde edilebilir. Ama bu yol, bu yöntem halkları kurtuluşa götüremez. Nihai sonuçta emperyalistlerin çizdiği çerçevenin dışına çıkamaz. Bugün dünyadaki birçok devrimci ve ulusal hareketin konomu bu şekildedir demek yanlış olmaz. Ve bu hareket-

lerin hemen tümü ne emperyalizmi ne de destek aldığı bölgesel güçleri karşılırlarına alamazlar. Marksist-Leninistler başka güçler tarafından kuşatılarak örgütsel bağımsızlıklarının yok olacağı ilişkiler ağına girmemelidirler.

Marksist-Leninistleri bu kuşatma içerisinde sokmak için birçok güç, çok çeşitli manevralar yapmaktadır. Düşman ve reformistler bizi düzen içine çekmeye çalışırken, bazı güçler de kendi denetimlerini kurabilecekleri bir ortama çekmek istemektedirler. Her ikisi de düzen içidir, devrimi reddetmektedir. Geçici çıkarlar için bu oyunlara alet olmayacağız. Tavrımız birçok kesimin karşı tutumunu getirecektir, biliyoruz. Şimdiye kadar hep böyle oldu. Koşullar ne olursa olsun devrimci tutumumuzu sürdüreceğiz.

Kimle birlik, nasıl bir birlik sorularına hiçbir zaman ilgisiz kalmadık. Hatta son iki yılda çok daha yoğun ilgilendik. Hiçbir tartışmaya yer vermeyecek açıklıkta hemen tüm sol kesimlere birlik projeleri sunduk. Gördük ki, yaşanan süreçlere ve çokça birlik sözlerine rağmen, hemen hiçbirini gerçekçi değil. Rekabet, grupçuluk, fırsatçılık, hatta siyasi ahlaktan uzak olma, eskiye kıyasla çok daha gelişmiş, geleneksel devrimci değerlerin yerini çürümüşlük almış, sözlerin anlamı kalmamış, ciddiyet yok olmuş. Çok rahatlıkla bir gün denilen ertesi gün yok sayılmakta. Güven yok olmuş, esas olarak başkalarına değil kendilerine güvenmiyorlar. İdeoloji, saflık, dürüstlük yok olmuş. Devrimi değil, kendimi nasıl güçlendiririm, başkasını nasıl yok ederim, politikalarımı nasıl angaje ederim anlayışı egemen olmuştur. Öyle bir hale gelmiştir ki, bol keseden büyük laflar edilir, herkes birlikten yanadır. Herkes yüksek perdeden ders vermeyi çok sever. Ve her nedense bu birlikten yana gözükenler, birliğin nasıl oluşacağına dair hiçbir somut plan önermez.

Türkiye devriminin gelişme koşullarının oldukça elverişli olduğu günümüzde, '95'ten itibaren birliğin nasıl gerçekleştirileceği üzerine çok somut öneriler sunduk.

Bizi bu konuda hep sekte ve dayatmacı ilan edenler adeta refleksiyle önerilerimizi etkisiz hale getirmek için neredeyse aynı kelime ve cümlelerle konuşmaya başladılar. Oysa kendilerinin gerçekçi, kitleleri örgütleyen, mücadelede ivme kazandıran hemen hiçbir önerileri yoktu. Sahte birlik söylemlerinin, gerçek içeriğini açığa çıkarmıştık. Kimsenin birlik diye bir derdi yoktu. Merkezi düzeyde bazen iki, bazen de sekiz-on örgütün imzalarıyla çeşitli noktalarda hemfikir olunup ortak çağrılarda bulunulmuştur; ancak genel olarak halk cephesinin inşası, kitlelerin meclisler temelinde örgütlenmesi gibi birçok konuda hem fikir olduğumuz ve kamuoyuna ilan ettiğimiz güçler de sözlerine sadık kalmıyor, adeta bunlar hiç yokmuş gibi davranıyorlardı. Bu güçler devrimci bir cephenin inşası ve çeşitli örgütlenmelerin birlikte geliştirilmesi yerine kendi politikalarını destekleyen, faydacı bir anlayışla hareket etmektedirler.

Elbette bu tartışma çok daha kapsamlı olup henüz bitmemiştir. Propagandif sözlerin hiçbir önemi olmadığı açığa çıkmıştır. Biz baştan beri solda birlik konusunda var olan olumsuz bir kültürden söz edip, bu konuda mücadele verilmesi gerektiğini belirttik. Olumsuz kültür, yani grupçuluk, faydacılık, ilkesizlik ve ciddiyetsizlik eskisinden çok daha katmerli bir şekilde karşımıza çıkmaktadır. Bu kültürle savaşılmadığı, bu kültür varlığını koruduğu sürece devrimci ideoloji ve ahlaktaki yozlaşma derinleşerek devam edecek, solda kalıcı bir birlik gelişmeyecektir.

Devrimci saflığımız ve dürüstlüğümüzü koruyarak devrimci güçlerin birliğinin sağlanması, devrimci cephenin inşası üzerine durmaya devam edeceğiz. Ama bu, hiçbir zaman başkalarının grup çıkarlarına göre şekillenmeyecek, Türkiye devriminin çıkarlarını esas alacaktır. Bizle birlikten kaçanlar ideolojik olarak kendilerine güvenmeyenlerdir. Birçok sol kesimin düşünceleri hayatın içerisinde denenmiş, çözüm olmadığı ortaya çıkmıştır.

Parti-Cephe çizgisi ise, Marksist-Leninist çizgisini her koşulda sürdürmüştür ve bugün her zamankinden daha güçlüdür. Kitle örgütlenmelerinde, gerilla savaşının güçlendirilip yaygınlaştırılmasında eksiklerimiz vardır. Bunların bilincindeyiz.

Türkiye devrimi, halkların birlikte mücadelesi, şehirde ve kırdaki gerilla savaşı temelinde biçimlenecektir; gerilla savaşıyla diğer mücadele biçimlerini birbirinden soyutlamadan, sağımıza ve solumuza kalın çizgiler çekerek devrim mücadelesini yükseltmeye devam edeceğiz.

MGK'nın kendini alenileştirerek hükümet işlevi görmesi süreci devam edecektir. Ama bu süreç, burjuva partileri gibi, MGK-Ordunun da prestijini yitirerek halkın, devletin tüm kurumlarına güvensizliğini getirecektir. MGK'nın, hükümetleri kapalı kapılar ardında yönetmekten vazgeçip, açıkça ortaya çıkması burjuva partilerinin tümünden iflas etmesi olup, oligarşinin her düzeyde içinden çıkamadığı derin krizi göstermektedir. MGK'nın kendi solcularını da kullanarak bazı reformlar yapıp krize çözüm bulma çalışmaları hiçbir sonuç vermeyecektir. Devrimci güçler oligarşinin bu çaresizliğini mücadeleyi yükseleterek daha da derinleştirip, halkların birliğini sağlayarak, iktidarı hedefleyen Marksist-Leninist çizgiyi sürdürmelidir. İktidarı hedeflemeyen her türlü politika ve taktik MGK'yı güçlendirecek, devrimci güçleri yıpratacaktır.

MGK, MÜCADELE VE HALK ÖRGÜTLENMELERİ

Yayınlandığı yer:

Devrimci Sol

Sayı: 10 / Mart 1998

MGK hemen her alanda, ideolojik, politik, ekonomik tüm konularda iktidarları ve muhalefeti, çerçevesini kendisinin belirlediği politikalar doğrultusunda hareket ettirmektedir.

Artık kendilerinin de itiraf ettiği gibi 28 Şubat kararlarıyla geliştirilen politikalar yalnız o günkü Refahyol hükümetine karşı oluşturulmamıştır. MGK, 28 Şubat kararlarını, tümüyle istikrarsızlaşan düzenin geleceğini tehlikeye sokan gelişmelerin önüne geçmek ve sisteme yeniden istikrar kazandırabilmek için almıştır. Bilinir ki; halk kitlelerinin ekonomik ve sosyal sorunlarına çare bulamayanlar, ne zora dayanan uygulamalarla, ne de “reform”, “istikrar paketi” vb. adını verdikleri kararlarla halk kitlelerinin çelişkilerini çözemez ve istikrarı sağlayamazlar. Daha önce birçok vesile ile MGK’nın açık politikaya soyunması ve burjuva hükümetlerini resmen yönetmeye kalkmasının, **istikrarı değil, daha büyük bir istikrarsızlığı getireceğini** ve bu süreçte MGK’nın da bur-

juva partileri gibi **çözümsüz kalacağını**, yıpranacağını belirtmiştik. MGK, tam anlamıyla bu süreci yaşamaktadır diyebiliriz.

MGK'nın kararlarıyla burjuva partilerinin çıkarları genellikle birebir uyumlu olamaz. Halka karşı savaşı sürdürüp düzenin bekasını sağlamakta hemfikirdirler. Ancak, görünüşte de olsa seçme, seçilme ve oy sorunu etrafında şekillenen demokrasicilik oyunu devam ettiği sürece; burjuva partileri yalan ve demagojiyle de olsa kitlelere seslenmek, onların taleplerini göz önünde bulundurmak ve **oy hesabı** yapmak zorundadırlar.

Mesut Yılmaz hükümeti; Refah'ı geriletmek, Susurluk Devleti'ni (yani MGK'yı) aklamak için kurulmuş bir MGK hükümeti olmasına rağmen, bugün MGK ile ANAP'ın tam bir uyumundan söz edilemez. MGK ve ANAP, seçimlere kadar Refah'ın işinin bitirilmesinde anlaşmıştır. Ama bu politikanın sürdürülmesinde ANAP'ın kitleler nezdindeki imajı, oy hesapları MGK ile çeliştiğinden, farklı sesler çıkmaya başlamıştır. Bu farklılıkların ne kadar keskinleşeceğini şimdiden tahmin etmek güçtür fakat Milli Eğitim Bakanlığı'nın, daha doğrusu MGK'nın kılık kıyafet yönetmeliğinin uygulanmasında görüldüğü gibi hükümet istikrarı sağlamak için MGK'nın istediği yöntemleri gerektiği gibi uygulayamamaktadır. Hükümetin kılık kıyafet yönetmeliğinde geri adım atışı bunun açık göstergesidir. Aynı nitelikteki çelişki ve uyumsuzluk, Susurluk'un ortaya çıkarılması ve kısmen de olsa kitlelerin tepkilerinin etkisiz hale getirilmesi için de geçerlidir. Mesut Yılmaz hükümetini oluşturan partiler ve bu hükümeti dışarıdan destekleyen CHP, oligarşinin partileri olup hemen her dönem iktidarda veya muhalefette Susurluk Devleti'nin icraatlarının sorumlusu veya destekçileri olmuşlardır. Bu nedenle oligarşi partilerinin hiçbirisi, Susurluk'un devlet olduğunu kabul edip halka karşı işlenmiş suçların ve suçluların tüm boyutlarıyla ortaya çıkartılmasını hiçbir zaman istemezler. Ama şu veya bu biçim-

de onlara rağmen Susurluk ortaya çıkmıştır. MGK'nın da, burjuva partilerinin de anlaştıkları ortak nokta, kendilerini, dolayısıyla devleti bir biçimiyle bu lekeden kurtarmak ve yeni bir görünümle yeniden halk kitlelerinin desteğini almaktır.

Devrimci mücadelenin geliştiği, halk kitlelerinin hak ve özgürlükler mücadelesi için sokaklara döküldüğü ve hkmetlerin halk kitlelerinin hiçbir sorununu czemediği koşullarda egemen güçler planlarını istedikleri gibi uygulayamazlar. İktidarda, muhalefette, devletin bütün kurumlarında çelişkiler alabildiğine artar. ıkarıcılık, ahlak-sızlık inanılmaz boyutlara varır, kimse kimseye güvenmez, en büyük maharet mevcut koşullardan faydalanmasını bilmektir. Halk, ilericiler, demokratlar, yurtseverler Susurluk'un hesabını isterken, MGK burjuva partilerinden bir kaç ismi ve yıpranmış üç beş polisi geçici olarak görevden alıp, bir kısım tasfiyelerle esas olarak da kendisini aklamak istiyor. Burjuva partileri ise bir yandan kendilerini aklarken, bir yandan da artık gizlenemez boyutlara varan Susurluk gerçeğini czm görünmek istiyorlar. MGK'nın bütün çırpınışlarına rağmen ordunun Susurluk'un içerisinde olduğu gizlenemez boyutlara varmıştır. Burjuva partileri bu aşamada Susurluk dosyasının kapatılabilmesi için, ordunun da az da olsa bazı kişileri feda etmesi gerektiğine inanmaktadır. Ama MGK kendisinin devlet olduğunun bilinciyle bu gerçeği kabul etmemektedir. Bu çelişki burjuva partileri ile MGK'nın tasfiye etmek istedikleri ile MGK arasındaki çelişkiyi daha da derinleştirmektedir.

MGK istikrarın sağlanması devrimci ve Kürt ulusal hareketinin, İslamcılarının tasfiye veya ıslah edilmesinde görmektedir. Bu tasfiyeyi geçmiş dönemlerde olduğu gibi cuntalara başvurarak yapamadığı için çok daha karmaşık ve sancılı bir süreci yaşamaktadırlar. MGK, reformistler, "sendikacı"lar, "Atatrk"ler gibi birçok kesimi kendi cephesinde saflaştırmaya, 28 şubat kararlarını

almasına ve kendi hükümetini kurmasına rağmen istikrarı sağlayamamış, tam tersine çelişkiler yoğunlaşmış, muhalif güçler daha geniş bir yelpazeye yayılmıştır. Burjuva partileri MGK'nın denetimi ve yönetimi altında halk kitleleri nezdinde büyük oranda prestijlerini yitirmişlerdir.

Reformist sol, MGK paralelindeki politikalarıyla, MGK hükümetinin oluşturulmasındaki rolleriyle devletin istikrarını isteyen unsurlar haline gelmiştir. Genellikle legal sol partilerde ifadesini bulan bu kesimler MGK'yı ve onun hükümetini karşılarına almamak için büyük bir çaba sarf etmiş ve attıkları her adımda MGK'nın ve hükümetin tepkilerini çekmemeye çalışmışlardır. Bunun karşılığında MGK da, devrimci harekete tüm gücüyle yüklenirken ve çeşitli provokasyonlara başvururken, reformistlere dokunmamak için özenli davranmıştır.

Refah Partisi'nin, İslamcı tarikatların yaşam ve politika tarzı sürekli düzen içi olmuş, takiiye yöntemlerini esas alarak, devletle çatışmadan şeriat hayalleri kurmuşlardır. Devlet bu kesimleri devrimci mücadelenin geliştiği her dönem devrimcilere karşı desteklemiş, palazlandırmıştır. Ama istikrarsızlığın boyutlandığı bu aşamada devlet şeriatçı kesimlerin bu istikrarsızlıktan faydalananarak iktidar olabileceklerini düşünüp korkmaktadır. Özellikle Refah'ın sürekli yükselen grafiği bu korkuyu arttırmıştır denilebilir. Mesut Yılmaz hükümetini bile istediği gibi hareket ettiremeyen MGK'nın şeriat özlemleri bir hükümeti disipline etmesi çok daha zordur. Bu nedenle şeriat tehlikesi suni olarak ortaya çıkartıldı ve Refah getirilip seçimlere gidilerek kitle tabanlı güçlü partilerle, MGK'nın denetiminde daha güçlü hükümetlerin oluşturulması planlandı.

MGK, İslamcılar ve bütün burjuva partileri, demokrasilik oyununun dışına çıkmadan istikrarı sağlamak istiyorlardı. Demokrasilik oyununu burjuva partileri sürdüremeyince bu görevi MGK üstlendi. Bu oyuna angaje olmuş İslamcı kesimler, MGK'nın şiddetini üzerlerinde

hissetmeleriyle sadece yasalara bağlı kalmanın, devletle uyum içerisinde olmanın, takiyyenin, varlıklarını sürdürmek için yeterli olmadığını gördüler. MGK, bazı sivri yanları törpülenmiş, daha da ehlileştirilmiş bir Refah istiyordu; 28 Şubat kararları, tank yürütmeler, soruşturmalar ve nihayet kapatmayla İslamcı kesimleri kuşatma altına almıştı. Bu durum, İslamcı kesimlerin kendi içinde birçok farklı görüşleri taşıması, taban ve tavan arasındaki farklı görüşler, bütün korku ve ürkekliklerine rağmen onları kendilerine yönelen baskıya karşı pasif de olsa direnmeye sürükledi. Çok çeşitli çelişkiler her an bu direnişi bitirebilir ve devlet tehlikeli bir zemin gördüğünde uzlaşarak bu gelişimin önünü kesebilir. Ülkemizdeki **İslamcı kesimlerin hak ve özgürlükler için mücadele bilinci yoktur, demokrat hiç değillerdir**. Her şeyi kendi eksenlerinde düşünürler. Devletle uzlaşma, takiyye, geleneksel tavırlarıdır. Ama devrimciler sürgit bunu esas alıp yeni gelişmeleri görmezden gelemesler. İslamcı kesimler devletle uzlaşmak istemiş, ortak olmuş, oyunu kuralları içerisinde oynamak istemiş ama şimdilik de olsa devletle çelişkileri ortaya çıkmıştır. Biz İslamcı kesimlerin geleneksel rollerini unutmadan bugünkü çelişkili durum üzerinden hareket etmek durumundayız.

İktidar ve muhalefet içerisindeki çelişkileri derinleştirmeyi ve devlete karşı yönlendirmeyi esas almalıyız. İslamcıların yaşadığı bu süreç her koşulda onlara bir biçimde hak alma bilincini ve mücadeleyi öğretecektir. Bizim sorunumuz tarikat ve Refah yöneticilerini ikna etmek değildir. Sorunumuz, **birincisi**, on yıllarca devlet tarafından kullanılmış, devrimcilere karşı şartlandırılmış, devrimci gerçeklerden habersiz, kurtuluşu tarikat şeyhlerinin sözlerinde gören halk kitlelerine ulaşabilmektir. **İkincisi**, devletle olan çelişkilerini derinleştirip en geniş muhalefet cephesi içerisinde yer almalarını sağlayabilmektir. **Üçüncüsü**, MHP gibi faşist örgütlerle ilişkilerini kopartıp onların ideolojik etki alanının dışında hareket edebil-

melerini sağlamaktır. Kuşkusuz bütün bunları gerçekleştirebilmek birçok olguya bağlıdır. Ama bu perspektifle hareket etmek gerekir.

“Şeriatı mı savunuyorsunuz, laikliğe karşı mısınız?” gibi bir tartışma devrimcilerin değil MGK’nın, MGK politikalarına uyum sağlamış kesimlerin sorunudur. Saflaşma bu noktada değil, oligarşiyle, onun politikalarının kurmayı ve uygulayıcısı olan MGK’yla halk arasındadır. Bu noktada devrimciler faşizme karşı halkın cephesini genişletme politikasını esas almak durumundadırlar. Kaldı ki, devrimcilerin kimliği şeriat karşısında da, her türlü MGK destekçisi politika karşısında da açık ve nettir. Kimileri de çok büyük keşifler yapmışçasına sık sık Humeyni örneğini vermektedirler. Doğrudur, her sınıf ve onun örgütü, kendi politikalarını hayata geçirecek gücü oluşturamazsa, yanlış taktikler uygularsa iktidar savaşında süreçler, roller değişir. Farklı çatışmalar doğar. Bunun için şeriatçılara gitmeye gerek yok. Sol cephede bile bu durum böyledir. Bu korkuyla faşizme karşı cepheyi genişletmemek ve bazı muhalif güçleri bilerek faşizm safına itmek kendine güvensizlik değilse farklı hesapların sonucudur. Devrimciler, bütün gelişmelere MGK’nın dayatmaya çalıştığı laiklik-şeriat ekseninden değil, MGK politikalarının bozulması ve halk güçlerinin birliğinin genişletilip mücadelenin geliştirilmesi perspektifinden bakmak durumundadırlar. Türban sorununda ve genel olarak gençliğe dayatmalarda bulunulmasında MGK’nın oyununu bozan, onları karar ve politikalarını sürdüremeyip geri adım atmak zorunda bırakan asıl olarak devrimcilerin bu eylemlere katılması ve destek vermesidir. MGK, uzun süredir hemen birçok sol grubu, dolaylı veya dolaysız kendi güçleri olarak kullanıp, şeriatı ön plana çıkartıp bu kesimlere yönelik her türlü uygulamayı meşru görüyor, bu sol kesimleri de kendi yedek güçleri olarak değerlendiriyordu. İşte biz bu oyunu bozduk, solun Türkiye’de MGK’nın **“silahsız kuvvetleri”** olmadığını göster-

dik. Bu konudaki saflaşma daha açık, net ortaya çıkmıştır. En geniş halk kesimlerine, kim nerede baskıya, zulme direniyorsa devrimcileri yanında bulacağı, faşizme karşı direnişin asıl sahibinin ve öncüsünün, bağımsız, demokratik bir ülke mücadelesinin öncüsünün devrimciler olduğu mesajı bu vesileyle bir kez daha verilmiştir.

MGK, istikrar için, düzen için tehlikeli görülen her kesime karşı mevcut düzeni savunacak, giderek Avrupa Birliği ile bütünleşmeyi sağlayacak, düzen değişikliği isteyen bütün güçleri tasfiye edebilecek burjuva partilerini ve bunlardan oluşmuş hükümetleri istemektedir. Bu isteğin diğer bir yanı Kürt ulusal hareketinin etkisiz hale getirilmesi, bir kısım kültürel hakların tanınmasıyla, Kürt sorununun devreden çıkartılmasıdır. Bu sorunu bir biçimde lokalize ettiklerini düşünmekte ve bu paralelde bazı gelişmelerin önünü açmak istemektedirler. MGK, Kürt sorununu bu şekilde çözmeyi düşünürken devrimci hareket varlığını ve mücadelesini sürdürdükçe sistemin daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu görmektedir. Bunun için devrimci harekete karşı topyekûn bir saldırı içerisinde. Onların en büyük korkusu doğrudan iktidarı hedefleyen, tüm ezilen halkların birlikteliğini savunan ve bu doğrultuda mücadele veren örgütlerdir. Çünkü bu zemin, bu tarz, oligarşinin şovenist, kışkırtıcı politikalarını boşa çıkartan, halkların birlikteliğini sağlayan bir tarzdır. Çokuluslu bir ülkede yalnız bir halkın ulusal taleplerini esas alarak mücadele etmenin açmazları ve sonuçları artık herkesin görebileceği netliktedir.

Çok iddialı savunulan görüşler, yaşanan gerçekler karşısında yerle bir olmuş, dönüp dolaşıp halkların birlikte mücadelesi sağlanmadan, Türkiye devrimi gerçekleşmeden hiçbir halkın kurtuluşunun gerçekleşmeyeceği anlaşılmıştır. Henüz bu gerçeği itiraf edemeseler de, er geç edeceklerdir. Bu nedenle barış çağrıları, mücadelenin barışa endekslenmesi gibi düşünceler faşizm gerçeği karşısında yok olmaya mahkûmdur. Emperyalistlerin bu

konudaki manevralarından bir şey bekleyenler, hatta emperyalizmin halklara saldırısından bir Kürt devleti doğabileceğine inananlar ham hayaller peşindedirler. Emperyalistler kendi inisiyatifleriyle Kürt halkının kurtuluşunu sağlayacak bir devleti hiçbir zaman kurdurtmayacak, ancak çeşitli Kürt ulusal örgütlerini kendi çıkarları doğrultusunda kullanacaklardır. Emperyalistler arası ilişkilerin değerlendirilmesi elbette gereklidir. Ama hiçbir zaman politika bu esas üzerine oturtulamaz. **Temel olan; halkların birliği, mücadelesi ve mevcut iktidarın yıkılmasıdır.**

MGK'ya, *"Kürt halkının sorunlarını çöz, uzlaşalım"* diyenler, Türk ve diğer halkların taleplerini daha baştan gündemlerine almamışlar demektir. Diğer halkların kurtuluşunu gündemlerine almayanlar doğal olarak dar ulusal sınırlardan çıkamazlar. Halkların birliğini sağlayamazlar. Türk şovenizminin geliştiği zemin de burasıdır.

MGK'nın sistemin istikrarı için yaptığı planlara reformistler de dâhildir. Demokrasi vitrininde sol partiler de olmalıdır. Ama bu partiler sisteme karşı çıkmayan, tersine sisteme yönelenlere karşı devletin yanında olmalıdır. Her şey sistem içerisinde sürmeli, sistemin dışına çıkanlar elbirliğiyle yok edilmelidir. İstikrarsızlık geliyorsa bütün güçler, sağ ve sol ayırımı yapmadan herkes istikrarı sağlamak için çalışmalıdır. MGK'nın istediği statü budur. Bu statüye karşı savaşılmadan, bu statü yıkılmadan geniş halk yığınlarının mücadeleye katılması, çeşitli biçimlerde örgütlenmesi ve devlete yönelmesi mümkün değildir. Kitleleri mücadeleden alıkoyan her türlü çarpık ideolojinin yayılması, halkın değerlerinin ve mücadele dinamiklerinin yok edilmesi, esas olarak reformistler ve devletin devşirdiği küçük burjuva aydınlar tarafından sağlanmaktadır. TÜSİAD'a, MGK'ya yenilikçilik rolü atfedilerek, onların politikalarına tabi olunarak siyasal ortamın ve saflaşmanın bulanıklaştırılması, bunların işidir. Bu bulanıklığı bir yandan gelişmeler, bir yandan müca-

dele netleştirecektir. MGK'ya yenilikçilik rolü atfedip, Mesut Yılmaz hükümetinin kurulmasına destek verenler, devrimcilere yapılan katliamlara sessiz kalanlar da saldırılardan kendini kurtaramaz. Memur eylemlerine MGK hükümetinin saldırısı bunun açık göstergesidir. Yılmaz hükümetine destek verenler, memurlara hesap vermek durumundadırlar. Bugüne kadar MGK politikalarına sessiz kalan herkes düşünmek durumundadır. MGK hak isteyen, düzene muhalif her kesime saldıracaktır. Ancak bunu muhalif güçleri bölerek "güç toplama" politikası çerçevesinde yürütmekte, saldırısını sıraya koymaktadır. Bugün reformizme "özenli" davranan MGK, devrimcileri geriletği ölçüde onlara da yönelecek, onları daha da fazla ehlileştirip hizaya getirmek için değişik biçimlerde baskı uygulayacaktır. MGK'nın tüm politikaları, oluşturmaya çalıştığı statüler, sonuçta halkın muhalefetini, mücadelesini tümüyle tasfiyeye yöneliktir. Görülmesi gereken budur. MGK politikalarına şu veya bu biçimde destek verenler, sessiz kalıp ortak olanlar, buna hizmet etmektedir.

MGK'nın ve reformistlerin statülerini yıkmamanın temel yolu, şehirde ve kırdaki silahlı mücadeleyi yükseltmektir. Bu mücadele yükseldiğinde devlet, reformistler ve onların medyası hep birlikte terörizm demagojisiyle saldırıya geçerler. Devlet fiziki imha, büyük gözaltı ve tutuklamalara başvurup statükoyu korumaya çalışırken, reformistler de ideolojik mücadelede aynı görevi üstlenirler. Bıkmadan silahlı mücadelenin ve gizli örgütlenmenin kitlelere nasıl zarar verdiğini tekrarlar dururlar.

Bu bir savaştır. Statükoyu korumak isteyenler ve yıkmak isteyenlerin savaşıdır. Devlette; reformist, İslamcı hemen her kesimde yeni saflaşmalar gündeme gelecek ve her düşünce kendi örgütlenmesini yaratıp bunda ısrarlı olacaktır. Silahlı mücadeleyi kitle örgütlenmesine dönüştüremeyen, kitleleri birçok şekilde savaşa katamayan hiçbir silahlı mücadelenin başarı şansı yoktur. Silah-

lı mücadele ve kitle örgütlenmesi konusunda kendi gerçeğimiz içerisinde çok daha kapsamlı düşünmeliyiz. Devletin ve uzantılarının kitleler üzerindeki etkinliğini sınırlamak ve artan oranda kitle mücadelesini yükseltmek zorundayız. Bunun için ekonomik, demokratik, siyasi talepli kitle mücadelelerinin önünün açılabilmesi için kitleleri kendilerinin karar alıp hayata geçirebileceklerine inandırabilmeliyiz. Kitleler bunu kendi deneyleriyle görmedikçe hep tereddütlü yaklaşacak, inanmayacaktır. Çünkü oligarşi ve onların uzantıları reformistler sürekli bir biçimde örgüt fobisi yaratarak kitleleri korkutup örgütlenmekten vazgeçirmek isteyecektir. Kitleler korkuyorsa onlara “korkmayın” demekle bu korkuyu yok edemeyiz. **Kitlelerin kendilerine güven kazandırmak görevini benimsemeliyiz.** Kitleler bilinçleri ve örgütlülükleriyle orantılı hareket ederler. Kitleler henüz bilinçli değilse nasıl bilinçlendireceğiz, nasıl örgütleyeceğiz, sorununu ciddiye almak durumundayız.

Kitle örgütlenmesi ucuz ve keskin sloganlarla başarılamaz. Kitleler kendilerini meşru zeminde görmüyorlarsa onlara meşruluk kanallarını açacak her türlü örgütlenme biçimini göstermeliyiz. Bu tür halk örgütlenmeleri birçok mücadele alanında farklı biçimlerde gelişebilir. Ama sorunun ana halkası kitlelerin meşru bir mücadele verdiklerine, kendilerinin karar alıp uyguladıklarına inanmalıdır. Halk örgütlenmelerine yukarıdan karar dayatamayız. Bizim istediğimiz kararları almaya zorlayamayız. Bize rağmen yanlış bulduğumuz kararları da alabilirler. Bu yanlış kararlar bizim o örgütlenme içerisinde yeterince etkin olmadığımızı, düşüncelerimizi benimsetemediğimizi gösterir. Biz kitlelerin eğitimini doğru bir biçimde ele alırsak, yanlış kararları ve düşünceleri düzeltmek zor olmayacaktır. Kitlelerde karar alma bilinci yarattığımızda, düşündüğümüzden çok daha olumlu kararlar alacakları ve kendi deneylerini yaşayarak hızla eğitilecekleri kesindir.

Halk örgütlenmelerinde çok farklı düşüncelerin bir arada yaşamasını içtenlikle benimsemeliyiz. Halkın genel taleplerine aykırı olmadıkça, düşmana hizmet etmedikçe aynı taleplerin farklı üsluplarla ve anlayışlarla dile getirilmesinde bir sakınca olamaz. Halk katmanları arasında bizim yanlış bulduğumuz, hatta düşmanın daha çok kullandığı çeşitli motifler vardır. Bizim insanlarımız, sözü edilen örgütlenmeler içerisinde bunları savunmazlar, teşvik etmezler ama halktan insanların bu motifleri kullanması durumunda da zoraki engellemeye çalışmazlar. Elbette bu doğrultuda ideolojik mücadele ve eğitim, propaganda faaliyetleri sürer, ulusal ve halk değerlerinin, motiflerinin hangilerinin neleri ifade ettiği veya etmesi gerektiği kavratılmaya çalışılır. Bir yerde halk örgütlülükleri bu tür farklılıkları içerisinde taşımalıdır. Usta politika ve taktiklerle, örgütlenme biçimleriyle kitlelerin ruh hallerini, taleplerini iyi değerlendirecek devletin ve uzantılarının önlerini kesmeliyiz. Kitlelerdeki kafa karışıklığını gidermeliyiz.

Devlet, özellikle sol, anti-faşist, demokrat kitleleri baskı ve demagojiyle korkutup reformizmin kucağına itmektedir. Reformizmin gelişme zemini buradadır. Silahlı mücadele ve kitle örgütlenmelerini karşı karşıya getirmeden her ikisinin de örgütleyicisi ve uygulayıcısı olmak durumundayız.

Yaşadığımız süreçte MGK ve onun paralelindeki örgütler, çok daha kapsamlı saldırıları gündeme getireceklerdir. Bu saldırılara karşı koyabilmek, dahası mevcut statükoyu bozabilmek için silahlı ve kitlesel mücadeleyi yükseltmekten başka hiçbir yol yoktur. Bütün devrimci, ilerici, sol güçler bu temelde yeniden ayrışacak ve saflaşıacaklardır.

Bu zeminde yeni politikalar üretmeyenler, silahlı ve kitlesel mücadelede yaratıcılıklarını geliştiremeyenler, söylemde ne derlerse desinler, erimeye ve yok olmaya mahkûmdurlar. Mücadelemiz geliştikçe, yeni saflaşma-

lar ortaya çıktıkça yeni düşmanlıkların ve provokasyonların da ortaya çıkabileceğini unutmamalıyız. Birçok sol grup ile burjuvazinin politikaya bakış açısı arasında özde fark yoktur. Sözler farklı, pratik aynıdır. Mücadelenin gelişmesiyle sözdeki farklılıklar da ortadan kalkacaktır.

Biz devrimci politikalarımızla hayatın her alanına müdahale ettiğimizde, faşizmin her türlü şiddetini de üzerimize çekmiş olacağız. Yeni şehitler ve tutsaklar vereceğiz. Faşizm bu baskılarla bizi mücadeleden caydırmak, düzen içi bir zemine de çekmek istiyor. Bu yanıylı savaşı ideolojik mücadele yönüyle de ciddiye almak ve ihmal etmemek durumundayız. Düzenle ilişkileri yoğun insanlar mücadeleye kolay katılır. Ama eğer biz bunları eğitemezsek, aynı kolaylıkta düzene döner veya karşı-devrimcileşirler.

Çok daha zor, gelişmelerin hızlı yaşanacağı bir sürece giriyoruz. Bütün Parti-Cephe kadroları ve taraftarları her zamankinden daha çok moralli, duyarlı ve sorumlu davranabilme yeteneğini gösterebilmelidir.

ÖĞRENMEK VE ÖĞRETMEK ZORUNDAYIZ

Yayınlandığı yer:

Devrimci Sol

Sayı. 11 / Ağustos 1998

Öğrenim, öğretim veya genel olarak eğitim sorunu, üzerinde önemle durmamız gereken bir konudur. Yaşadığımız süreçte birçok eksiğın, zaafın kaynağı buradadır. Her düşünce daha geniş kitlelere ulaşmak için düşünce taşıyıcılarına ihtiyaç duyar. Düşünce taşıyıcıları, örgütün kadroları ve militanlarıdır. Elbette biz burjuvazinin empoze etmeye çalıştığı, meşrulaştırmak istediğı tipte, sadece düşünen, düşüncelerini örgütlemeyen, savaşmayan bir “düşünce taşıyıcılığı” anlayışını savunmuyoruz. Devrimi, mücadeleyi öğrenmek ve öğretmek ve örgütlemek için düşüncemizin kavgasını veriyoruz.

Ülkemizde bizim düşüncemiz, daha öğrenme aşamasında iken suç ve ceza kavramlarıyla karşılaşır. Birçok ceza yasası bunlar için konulmuştur. Kuşkusuz iktidarı alma düşüncesi olmayanlara, düzen içi reformlarla yetinenlere, Marksist-Leninistlere karşı oligarşi adına ideolojik mücadele yürütenlere dokunmuyorlar. Hatta teşvik ediyorlar. Örgütlenmede, yaşamın içinde, her alanda bu tür kişi ve örgütlenmeleri devrimcilerin karşısına çıkartıp, doğru düşüncelerin kitlelere gitmesini engellemek veya gerçekleri çarpı-

tarak etkisizleştirmek istiyorlar.

Devrimci kavganın düşüncesini taşıyan her türlü yayın, propaganda, ajitasyon, örgütlenme ve çok değişik pratikler, hemen her dönem düşmanın baskı ve zoruyla karşılaşmıştır. Düşüncelerin, devrimci iktidar kavgasına, silahlı mücadeleye dönüştüğü aşamada ise hemen tüm iktidarların imha politikalarıyla karşılaşmıştır. İktidara karşı silahlı mücadele çizgisini esas alan hiçbir devrimci örgüt, emperyalizmin ve oligarşinin imha ve tutsaklık politikalarıyla karşı karşıya kalmadan zafere ulaşmamıştır ve ulaşamaz. Düşman kendisini ciddi olarak tehdit edenlere karşı sınıfsal yapısı gereği iktidardan düşürülene kadar savaştacak ve her türlü imha politikasını uygulayacaktır. Bu gerçeği kabul etmeden düşmanın bu politikalarıyla savaşamayız. Bu gerçeği kabul etmek, ona teslim olmak, kaderci düşünmek değildir. Tersine düşmanın bu politikalarını nasıl bozacağımızı, kayıplarımızın yerlerini nasıl doldurmamız gerektiğini düşünme zorunluluğumuzu gösterir.

Oligarşi birçok yönetici kadromuzu, birçok önder nitelikli kadro ve savaşçımızı imha ettiğini söylüyor. Tümünden yanlış değil. Kuşkusuz bu söylem abartılıdır ve psikolojik savaş öğeleri içermektedir, ama gerçeklik payı da var. Diyebiliriz ki; Türkiye sol hareketi tarihinde oligarşinin en büyük imha politikaları Kızıldere'den günümüze kadar bize karşı uygulanmıştır. Bu gerçek, kimi kendini bilmezlerin, mücadeleyi tanımayanların, bedel ödeme nedir bilmeyenlerin ve de küçük hesapçı, tüccar zihniyetlilerin burun kıvrımlarına rağmen böyledir. Bunu bütün dünya bilmektedir. Yine bütün dünyanın bildiği bir başka gerçek, bu imha politikalarının Parti-Cephe'yi yok etmeyi başaramadığıdır. Çünkü bu tarih; imha olurken bile, direniş destanlarının yazıldığı ve her koşulda Marksizm-Leninizm bayrağının doruklara dikildiği bir tarihtir. Oligarşinin çaresizliği ve "yok ettik" demagogilerinin yerle bir olması da bu noktada başlamıştır. Her imha operasyonu çok daha büyük bir devrimci potansiyeli, sempatiyi ortaya çıkarmıştır.

Sorunumuz tam da buradadır. Parti-Cephe, örgüt olarak siyasi arenaya çıktığı andan itibaren hep büyük bir kitle gücünü arkasına almış, savaşıyla bunu daha da büyötmüştür.

Bugün İstanbul'dan, Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar her yerde, bütününe ulaşamadığımız, harekete geçiremediğimiz büyük bir Parti-Cephe potansiyeli vardır ve işte biz bu büyük kitle gücünü ve giderek daha da geniş kesimleri eğitme ve dönüştürme açısından kadro sorunuyla karşı karşıyayızdır. Gerek Parti-Cephe'nin, gerekse de dünyadaki tüm silahlı mücadele örgütlerinin, savaşın niteliği gereği kadro sorunu hep olmuştur. Bu noktada "Neden?" sorusunun cevabı, savaşın niteliğidir. Ancak iktidarı almak için mücadele etmeyenlerin, düzenle uzlaşanların, düzeni koruyanların kadro diye bir sorunları olamaz. Bu kesimlerde, her zaman yaşlanmış ve yatağında hastalıktan ölen ve ölmünü de sadece gazete ilanlarından duyduğumuz insanlar fazlasıyla vardır. Savaş örgütlerinin kadroları ise savaşın içerisindeydir. Farklı düşünceler farklı bir yaşam biçimini, farklı bir kültürü yaratmış ve düşman da buna göre politika belirlemiştir. Bu nedenle bizim savaşımızda genç kadrolar temel bir öneme sahiptir. Düşüncenin ve savaşın taşıyıcısı onlardır.

Savaş örgütleri, sürekli olarak düşmanın imha politikasıyla karşı karşıya olmalarının sonucudur ki; eğitim faaliyetine herkesten daha çok önem vermek zorundadır. Açık ki, öğrenme ve öğretme faaliyeti temel bir görev olarak kavranmazsa düşmanın imha ve tutsak etme politikaları başarıya ulaşır. Şimdiye kadar düşman bu politikalarında istediği sonucu alamamıştır. Bunun için bugün de dâhil hemen her süreçte bütün gücüyle üzerimize gelmektedir. Bizim için sorun yok olup olmama sorununu çoktan aşmıştır. Bunu düşman da bilmektedir. Sorun bu değildir. İktidarı almak için yola çıkmış bir örgüt bunun için savaşı büyötür ve iktidarı alır. Düşman da iktidarını korumak ister. Sorun bugün bu noktadadır. Bizim yok edilemediğimiz, edilemeyeceğimiz, artık herkesin gözünde açıktır; Türkiye sol hareketi ta-

rihinin en büyük imha operasyonlarına rağmen, çok kısa sürede toparlandığımız ve yeniden savaşı yükselttiğimize düşman da, bütün dünya halkları da tanıktır. Bu süreç hem bize hem de tüm devrimcilere çok şey öğretmiştir. Bu artık geride kalmıştır. Bununla yetinmeyiz. Savaşı büyütmeyi, gelişmeyi, her alanda daha nitelikli silahlı ve kitlesel örgütlenmeleri yaratmayı hedeflemeliyiz. Bunun için daha çok parti kadrosu ve savaşçı eğitmek temel hedefimiz olmalıdır.

“Nasıl eğiteceğiz?” sorusuna cevap vermeden nasıl öğreneceğimizin cevabını bulmalıyız. Hiç de küçümsenmeyecek oranda birçok sorumluluk üstlenmiş kadro görünümündeki insanımız yeterince okumuyor, öğrenmiyor, araştırıyor, tartışmıyor. Bu ne demektir? Açık ki bu kadro öğretmiyor, örgütlemiyor, dahası mücadelenin sorunlarını ciddiye almıyor. Boşuna aylar, belki de yıllar geçiriyor. Bu tür insanlar, devrimci görünüm altında büyük bir bencillik, inançsızlık ve kültürel yozlaşmayı barındırıyor demektir. Mücadeleye yeni atılmış birinin çarpık düşünceleri, düzen eğilimleri hoş görülebilir ve o kişi eğitime muhtaçtır şeklinde açıklanabilir. Ama devrimci mücadelenin, kadronun ne demek olduğunu bilenler için sorun bu kadar basit ve masum değildir. Kadronun görevlerini bilip de bu görevlerini yapmayıp gerekçelere sığınanlar önce kendilerine bakmalıdır. Ben kimim, görevim nedir, ne yapmalıyım şeklinde uzatılabilecek sorulara cevaplar aramaya başladıklarında, yaşadıkları olumsuzlukların, öne sürdükleri gerekçelerin odağında kendilerini görürler. Genellikle bu tür kadrolar aldığı sorumlulukla tatmin olmuş, yeterlilik duygusuna kapılmış, kendini yenilemeyen kişiliklerdir. Bu tabloda sekterlik, liberalizm, emek vermeme, bireycilik, alttakinin düşüncelerine önem vermeme, adaletsizlik, yozlaşma her şey vardır. Yoksa da kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak ve sonuçta o kişinin devrimci görünümü de ortadan kalkacak, bir biçimde düzene geri dönecektir.

Hiçbir gerekçe, bir kadronun öğrenmesini engelleyemez. Farklı koşullar, yoğun pratik okuma faaliyetini kısmen en-

gelleyici olabilir. Ama pratiğin kendisi bizzat öğreticidir. Hem de çok daha kısa sürede, yoğun bir eğitim sağlar. Kadro gelişen her eylemi, görev yaptığı alanı, insanları, kitleleri sürekli değerlendirir, kolektif bir çalışmayı esas alır, olumluluk ve olumsuzlukları ortaya çıkartır, yeniden pratiğe dönerek eğitim faaliyetini sürdürür. Eski ve soyut bilgiler somutlanır. Yeni bilgiler edinme ihtiyacı zorunlu olarak doğar. Nerede hata yaptım, ne yapmalıydım sorularının cevabı yakıcı hale gelir. Bu gerçekten kaçan kadro, kadro misyonuna son veriyor demektir. Onlarca sorun çözülmeden birikir, bunaltır ve inançsızlaştırır. Heyecansızlık, inançsızlık yavaş yavaş alta yayılır. Düşmanın gireceği açık kapılar çoğalır. Düşman da boş durmaz. Operasyonlar birbirini kovalar. Kısırlık kaçınılmaz hale gelir.

Bütün önlemlere, nitelikli kadrolara rağmen operasyonlar olacaktır. Ama sorun bu operasyonların genelde veya herhangi bir alanda mücadeleyi geriletmemesidir. Dünyada hiçbir örgütlenme biçimi, hiçbir önlemler zinciri düşman operasyonlarını tümünden yok edemez. Ama bunu savaşımızın gelişimini engelleyemeyecek bir düzeye çekmek mümkündür. Silahlı silahsız, bütün çalışmalarımızın odağına devrimci eğitimi oturtmadan bunu başarmak mümkün değildir. İktidarı alma bilincinde olan her kadro; kadro ve savaşçı yetiştirmeden, kitleleri eğitmeden devrim heyecanını, coşkusunu ve düşüncesini taşıyamaz. Bir kadro için, hayatın her alanı, her an, eğitim faaliyetidir. Yöneticiler kimi nasıl eğiteceği sorusunun cevabını her alan ve bölge özelinde somut olarak vermek zorundadır. Genel alışkanlık; hazır, ağzı laf yapan insan beklentisidir. Bu beklentide olanlar nereden ve nasıl sorusunun cevabını düşünmemektedir. Düşünmek zorundadır. Bir kadro kendi sorumluluk alanında kadrolaşma ve pratiğin sorunlarının çözümü için dışarıdan beklenti içerisine girdiğinde o alandaki çalışma daha baştan olumsuzluklarla başlamış demektir. Hazır insanlarla, hazır olanaklarla iş yapmaya alışmış olanlar, genellikle emek vermeyi sevmeyen, tembel, hazırlopçu tiplerdir. Hep ister-

ler, verilir. Bir operasyon hepsini alıp götürür, tekrar isterler. Bunun sonu yoktur. Bir alanda komiteler, silahlı birlikler dağılabilir. Ama bizim oradaki örgütlenmemiz, yaygın eğitim faaliyetlerimiz, kayıplarımızın yerini telafi edecek durumda değilse, insanlarımızı bu amaçla eğitmemişsek, dışarıdan tüm desteklere rağmen o alanda kalıcı olamayız. Kalıcı olmanın yolu, yaygın ve sürekli bir eğitim içinde yeni insanlar çıkarmak, kadrolaşmak, kadrolaştırmaktır.

Eğitimde sonuç almak, eğitimi yaygınlaştırmak ve süreklileştirmek kadar, nasıl eğiteceğiz, ne öğreteceğiz sorularına da doğru cevap vermekle mümkündür. Biz eğitimi kendi tarihimizden, halk gerçeğimizden kopararak ele alamayız. Elbette bilgi büyük bir güçtür. Başka halkların tarihini, kültürlerini bilmek bir zenginliktir. Ama önce kendi tarihimizi, kendi gerçeğimizi, kendi mücadelemizi öğreneneğiz. Kendi tarihiyle, kendi halkıyla yaşamayanlar, ona sahip çıkmayanlar, devrimci mücadeleyi bu tarihin zenginlikleri üzerine inşa etmeyenler başarıya ulaşamaz. Binlerce genç insan bu gerçeğe yabancı bir şekilde yaşıyor ve bu durumda saflarımıza geliyor, kendisine devrimciyim diyor. Şu veya bu nedenle düzene tepki duymakta, savaşmak istemektedir. Ama nasıl düşünmesi gerektiğini, sosyalizmi, devrimi, tarihimizi, hatta kendisinin kim olduğunu bilmemektedir. Devrimci görünüm altında düzenin birçok yozluğunu ve kültürünü taşımaktadır. Asalak, hazırlopçu kadro tipi bu konuda da kolay ve kestirme yolu seçer. “*Çok geri, düzen kültürünü taşıyor*” veya “*Yoz, bundan iş çıkmaz*” şeklinde yaklaşp onu eğitmek gerektiğini reddeder. Bu anlayıştaki kadro tüm tersi söylemlerine rağmen içinde yaşadığı düzeni, düzenin eğitimini, sınıfların özelliklerini adeta unutmıştır. İdeolojik mücadeleyi ve eğitimi neden yapmak gerektiğini unutmıştır. Kitlelerle devrim yapılacağını unutmıştır. Doğrudur, hiç okuma alışkanlığı olmayan insanlara kitap okutmak zor bir iştir. Ama bu böyledir diye o insanı eğitmekten, savaştırmaktan hatta kadrolaştırmaktan vazgeçmek, halk kitlelerine inançsızlıktır. Devrimi halktan kopuk

aydınların görevi olarak görmektir. Okuma yazma bilmiyorsa, öğreteceğiz. Okuma alışkanlığı yoksa kazandıracağız. Kadronun devrimci eğitimdeki yaratıcılığı burada gündeme gelmelidir.

Tek ve düz bir eğitim biçimi yoktur. Eğitimi, şu kitapları oku demek veya üç beş kişiyi bir araya getirerek kitap okutma faaliyeti olarak kavramak, eğitim değil, kendini aldatmaktır. Elbette bunlar da yapılmalıdır. Ama önce, bireysel veya kolektif, hangi biçimde olursa olsun kitap okuyanların nasıl düşünmesi, nasıl okuması gerektiğini öğretmek zorundadır. Hiçbir birikimi olmayanlar; onlarca anlamadığı kelimeyle ve bilmediği gelişmelerle dolu kitaplardan bir şey anlamadığından kısa sürede sıkılacak, “anlamıyorum” deyip, bırakacaktır. Eğitimci, insan gerçeğimizi bilerek eğitim biçimleri bulmak zorundadır. Kendi tarihimize yaslanarak, kendi yaşadıklarımızı önümüze alarak, kendi üslubumuzla eğitmek zorundayız. Felsefeyi, sosyalizmi, devrimler tarihini kendi üslubumuzla anlatmanın yöntemlerini bulmalıyız. Teorinin; devrimimizle, hatta günlük mücadelemiz ve yaşamımızla, inançlarımız ve duygularımızla bağını kuralıyız. Bunu yapmazsak, eğitimi soyut bir olgu olmaktan çıkarmayız. Eğitim hayatın her alanında pratikle birlikte yaşayan ve her gün biraz daha yetkinleşen bir faaliyet olarak kavranmalıdır.

Halk gerçeğimizi, kendi yaşadıklarımızı öğrenmeyenler, **kendi deneylerini** yaşayacaklardır. Herkesin kendi deneyini yaşaması ise, açıktır ki aynı hataların tekrarı demektir. Düşmanın girdiği açık kapıların kapanmaması demektir. Okumayanlar, araştırmayanlar, başkalarından öğrenmeyi reddedenler gelişmemizin önünde engel oluştururlar. Öğrenmenin temeli sorumluluk duymak, sormak, cevap bulmaktır. Düşmana karşı daha güçlü olmayı isteyen her kadro, bulduğu cevaplardan coşku duyacak, bunu kendi altındaki insana taşıyacaktır.

Bir eğitici eğitimin heyecanını yaşamadan, önemini kavramadan eğitemez. Eğitmek her şeyden önce öğreteceği

konuyu ciddiye almak ve bir öğrenci gibi hazırlanmak demektir. Çok rastlanır, nasıl olsa konuyu biliyorum deyip, hiçbir hazırlık yapmadan kitle karşısına çıkar. Ortaya ilgisiz, ruhsuz bir anlatım çıkar. Dinleyicilerin belleğinde fazla bir şey kalmadığı gibi yeni bir şey de öğrenmemişlerdir. Harcanan zaman, katlanılan risk, verilen emek, her şey boşa gitmiştir. Bir eğitici böyle olamaz. O anlatacağı konuya çalışacak, vakıf olacak, hatta üslubunu, ses tonunu ayarlayacak; kitle karşısına öyle çıkacaktır. Eğitim doğrudan kitleye değil tek kişiye de verilebilir. Bu, konunun hafife alınmasını gerektirmez. Bu kez hazırlık o kişinin bilincine, özelliklerine göre de farklı bir şekil alır. Kişiler veya kitleler her zaman emeği, ciddiyeti, inandırıcı olanı büyük ölçüde görür ve bunun karşılığını verirler.

Mücadeleye katılanları, katılmak isteyenleri, henüz katılmayanları, halk kitlelerini eğitme biçimlerini bulmak ve hayata geçirmek her devrimcinin vazgeçilmez görevidir. Bu görevi yerine getirmeyenlerin devrimci niyetlerinden şüphe etmek gerekir. Bu görevi yerine getirmeyenler, halkı örgütlemiyor, devrimcileştirmiyor, kadrolaşma yapmıyor, objektif olarak düşman operasyonlarına hizmet ediyor demektir. Ayrımsız her yöneticinin, kitleyle ilgili herkesin, her kadronun doğrudan eğitimini üstlendiği gruplar olmak zorundadır. Yeri, zamanı, koşulları nasıl olursa olsun, bu görev yerine getirilmek zorundadır. Hangi tür faaliyet içinde olunursa olunsun, eğitim faaliyetini bizzat üstlenmeyenlerin devrimci çalışma yaptıklarından söz edilemez. Hayatın her alanını eğitim okullarına dönüştürmeliyiz. Ancak bu şekilde düşman faaliyetlerini boşa çıkartır ve daha büyük gelişmelerin önünü açabiliriz.

KENDİMİZLE OLAN SAVAŞI KAZANMALI VE ÖRGÜTLENMELİYİZ

Yayınlandığı yer:

Devrimci Sol

Sayı: 12 / Ocak 1999

Bugün yaşananlar, yaşadıklarımız 12 Eylül ortamını aratır duruma gelmiştir. Öyle ki cunta dönemi hatırlandığında, bugünkü koşullarda yaşanan baskılarla kıyaslandığında o zaman yaşananların çok daha az olduğu söylenebilir. Elbette her uygulama kendi tarihi ve siyasal koşulları içinde ele alınır. Ama bugün geline aşamayı göstermek açısından, bu kıyası yapmak mümkündür. 12 Eylül cuntası ile gündeme getirilen baskı yönetimi katmerleşerek sürmüş, sınıf mücadelesinin gelişmesi ile orantılı olarak bugünkü noktaya gelmiştir. İktidarın hiçbir yasa ve kurala uymadığı, devletin bütünüyle devrimci mücadeleye göre şekillendiği, Susurluk olayıyla birlikte hemen bütün halk kesimlerinin gözünde açık bir hale geldi. Baskı, terör, her türlü karanlık iş ve yoğun sömürü ortamı halk kitlelerinin düşüncelerinde büyük değişiklikler yaratmıştır. Halk burjuva partilerinin ve devletin niteliğini görmesine karşın, bunun nasıl değişebileceğinin bilincinde değildir. Devlet, sistem

olarak çöktüğünün, kendini yenilemek için yeni bir şey üretmediğinin farkındadır. Çözüm için getirilen 28 Şubat kararları da çözüm olmamış, tersine baskı, yoksulluk, yolsuzluk artan oranda sürmüştür; bütün partilerin, devlet kurumlarının birbirleriyle olan savaşı daha da yükselmiş ve devlet halk nezdinde inandırıcılığını yitirmiştir. 28 Şubat, düzeni ve düzen partilerini disipline ederek baskı ve zor ile sonuç alma operasyonuydu. Bu operasyon henüz bitmemesine rağmen, daha büyük bir planın bir parçası değilse şu anda tamamen başarısız, çelişkileri çok daha derinleştirici bir pratik sergilemiştir. Öyle bir hale gelmiştir ki; burjuva partileri hemen hiçbir konuda uzlaşma sağlayamamakta ve her fırsatta çıkar kavgalarını en üst boyutta sürdürmektedirler. Bir hükümet bile kurmaktan aciz hale gelmişlerdir. Devletin baskı ve terörle halkın mücadelesini ortadan kaldırma ve düzeni yeniden onarma çabaları sonuç vermemiş, tersine ekonomik krizi üst boyutlarda siyasal krize dönüşmüştür.

MGK, orduya dayanarak kendisini partilerin ve tüm devlet kurumlarının üstünde, sorunları çözücü, etkili bir karar mekanizması olarak göstermesine rağmen, kısa süre içinde bunun gerçekte bağdaşmadığı ortaya çıkmıştır. Ordunun sistem içindeki çıkar kavgasının tam ortasında olduğu, baskıyı, terörü, yolsuzlukları ve sömürüyü bizzat koruduğu ve kolladığı görülmüştür. MGK, 28 Şubat ile düzen partilerini tümüyle denetim altına almak istemiş ama yapamamıştır. Yoksulluk, işsizlik ve bütün devlet kurumlarındaki yolsuzluk Cumhuriyet tarihinde görülmemiş bir oranda yükselmiştir. Bu süreç, özellikle Susurluk'tan sonraki yıllar, Susurluk ekonomisi, siyaseti ve ahlakının bütün devlet kurumlarında hızla yayıldığı, çürümenin önüne geçilemediği yıllar olmuştur. Oligarşi cephesinde cumhurbaşkanından, MGK'sından bütün burjuva partilerine, tek tek bireylere kadar ancak mizahla anlatılabilecek büyük bir çapsızlık, kalitesizlik ve yoz-

laşma yaşanmaktadır. Henüz devrim saflarında olmayan çeşitli kesimler dahi, devlet kim, yöneten kim sorularını sormaya başlamış, çok yüksek sesle olmasa da memnuniyetsizliklerini dile getirmektedirler. Yine bu yıllar Susurluk'a karşıyız diyerek "temiz toplum" isteğinde bulunan birçok parti ve kurumun aslında Susurluk'u yaratanlar olduğu ve bu koşullardan çıkar umdukları, halkın devrimci demokrat taleplerini geri plana itmek için bu yöntemle başvurdukları açığa çıkmıştır. Bu yöntemi yalnız düzeni savunanlar değil, sözde düzene karşı olduğunu söyleyen bir kısım sol da kullanmıştır. Bunlar düzenin iflas etmeye başladığı, her yönüyle teşhir olduğu ve halkın tepkilerinin yükseldiği her koşulda oligarşi ile birlikte halkın mücadelesini engellemek için yöntemler üretirler. Oligarşi, baskı ve terörü esas alırken; sol görünenler ise bilinçleri çarpıtarak, devleti hedeften uzaklaştırıp mücadeleyi engellemek isterler.

Oligarşinin bugün üç hedefi vardır.

Birincisi PKK'dır. Bölücülük demagojisiyle PKK nezdinde Kürt ulusal hareketini yok etmek veya ıslah etmeyi hedeflemektedir. PKK'yı yok edememiştir. Ama emperyalistlerle birlikte ıslah etme sürecine sokmuşlardır. PKK'nın hızla, varlık şartı olan emperyalizme karşı olma, bağımsızlık ve Marksizm-Leninizm çizgisinden sapması, emperyalizm ve oligarşinin işini kolaylaştırmıştır. Son olarak otonomi ve kültürel haklar isteği ile emperyalizmle paralellikler kurulması, emperyalizmden çözüm istenmesi bu ıslah sürecinin işlediğinin açık kanıtlarıdır. Bu tavırlarıyla PKK'nın Irak Kürdistanı'ndaki Kürt milliyetçi örgütleriyle özde bir farkı kalmamıştır. Artık sorun emperyalistlerin, dolayısıyla oligarşinin denetimi altındadır. Emperyalizm ve oligarşi belirleyecekleri zamanda kültürel haklar temelinde emperyalist çözümü dayatacaklardır. PKK'nın hala bu emperyalist dayatmadan kurtulma şansı vardır. Ama bugünkü düşünce ve pratiği ile buna istekli görünmemektedir. Oligarşinin PKK'ya karşı şiddet

politikası ve emperyalizmin bu politikaya desteği, PKK'ya kendi çözümünü kabul ettirmek içindir. PKK, ya emperyalizm ve oligarşiye doğrudan tavır alıp, bütün Türkiye halkları ile **birlikte mücadele ve birlikte kurtuluş** bayrağını kaldıracak veya emperyalist çözümü kabul edecektir. **Ara yol yoktur.** PKK talepleriyle, emperyalistlerle ilişkileriyle, strateji ve taktikleriyle emperyalist çözüm politikalarına angaje olmuş görünmektedir. Oligarşi kendi çözüm planını kabul ettirmek için şiddet politikasını uygulamaya devam edecektir. Ve PKK'nın bu süreçte girmesiyle giderek tehlikesiz hale geleceğini bilmektedir.

İkincisi şeriatçı güçlerdir. Bu güçleri devletin kullandığı, özellikle belli dönemlerde devrimci mücadelenin karşısına çıkardığı bilinmektedir. Boyutlanan kriz ortamında, bu güçlerin var olan memnuniyetsizliği örgütleyerek iktidar olabileceğini düşünen MGK güçleri, bu kesimleri de geçmişte olduğu gibi kullanabilmek, devletin yedek vurucu güçleri haline getirebilmek için bir operasyon başlatmıştır. Oligarşi için bu güçler bazı aykırı yollarının törpülenip, zararsız hale getirilmesiyle devrimci mücadeleye karşı kullanılabilecek güçlerdir. Bu amaçla başlatılan operasyonda başarısız oldukları söylenemez. Öyle bir hale getirmişlerdir ki; bu kesimler türban dışında hiçbir düşüncelerini savunamama noktasına gelmişlerdir. Devlete ters düşmemek için her türlü riyakarlığa, yalakalığa başvurmaktan çekinmemektedirler. Bütün baskılara, kişiliksizleştirmelere rağmen, şeriatçılar devlete karşı savaşmayı değil, onunla uyum sağlamayı tercih etmişlerdir. Kafalarına vuruldukça geri adım atmış ve yine ısrarla, halkın kurtuluş mücadelesinden uzak durmayı seçmişlerdir. Şeriatçıların bu tavırları devletle yeniden barışma, uyum sağlama çabalarıdır. Nitekim oligarşinin halk kitlelerine yaptığı zulüm, yoksulluk, Suriye'ye karşı savaş politikalarında çok kaba bir biçimde devletin yanında, halkın mücadelesinin karşısında olduklarını göstermişlerdir. MGK ve MGK'cılar, sözde hala şeriatçı

tehlikeden söz etmelerine karşın, gerçekte bu güçlerin devlete karşı olmadığını bilmektedirler. Bu yanıyla şeriatçı güçler artan ve eksilen oranda zaman zaman devletin anti-laiklik söylemlerinde yer alsa da tehlike değildir. Ancak MGK'nın güç toplama, politika oluşturma temelinde çeşitli politik manevralarının aracı olarak kullanılacaklardır.

Oligarşinin üçüncü hedefi devrimcilerdir. Bu sıfatla anılan pek çok örgüt olmakla birlikte, bunların birçoğu oligarşi açısından bir tehdit oluşturmamakta, oligarşi asıl olarak Parti-Cephe'yi hedef almaktadır. Çünkü Parti-Cephe'yi yok ettiğinde, diğerlerini sindirmesi çok daha kolay olacaktır.

Bugün birçok örgüt veya kendisine örgüt diyen birçok grup, çevre vardır. Bunları da kendi içinde üçe ayırabiliriz:

A- Yasalcı, düzen içi mücadeleyi esas almış, kitleler nezdinde hiçbir inandırıcılığı kalmamış, halkı parlamenter mücadeleye çağıran, bu nitelikleriyle yasalılar, reformistler dediğimiz güçlerdir. Özellikle Susurluk'la birlikte devlet, devrimci güçleri yok etmek için bu yasalı güçlere büyük bir icazet ortamı sağladı. Bu güçler devletin, işbirlikçi tekellerin ve emperyalistlerin desteğini almak için her türlü yola başvurmuşlardır. Özellikle de emperyalistlerin ve işbirlikçi tekellerin talepleriyle uyum sağladılar. Silahlı devrimci güçlerle ilişkileri olmadığını göstermek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Yalan, dedikodu ve örgüt düşmanlığıyla bunu başaramadıkları noktada provokasyonlar yarattılar. Provokasyon, örgüt ve mücadele düşmanlığı, bu güçlerin devrimcilere karşı mücadelesinin esas halkasını oluşturmaktadır. Devletin şiddetiyle, reformistlerin karşı propagandaları birlikte sürdürülmüş ve halen de sürmektedir. Ancak bütün bu devrimci ahlak ve düşünceden yoksun politikalar, devrimcilerin tarihsel ve siyasal haklı mücadelesine gölge düşürememiş ve giderek kendilerini vurmuştur.

Devrimci mücadele düşmanı bu yasalıcı partiler, devletin devrimci güçleri baskı ve zor yöntemleriyle yıldırabildiği bir ortamda yorgun ve yılgınları saflarında toplayıp büyümeyi hayal ediyorlardı. Büyüyecekler, burjuva partileriyle rekabet edecekler, burjuva partileriyle işbirliği yapacaklar ve iktidar olacaklardı. Hala bu hayallerini sürdürmektedirler. Ama oligarşinin krizi, çaresizliği öylesine büyük bir korkuyu yaratmıştır ki; oligarşi, devletin elden gideceği düşüncesiyle her şeyden korkar hale gelmiştir. Devrimci güçlere karşı bu reformist güçleri destekleyen devlet, ne reformistlerin, ne de kendi denetiminde bile olsa başka herhangi bir gücün fazla gelişmesini istememektedir. Bu nedenle oligarşi reformist güçleri kendi iç çatışmalarında ve de devrimcilere karşı kullanabildiği kadar kullanacak ve sonuçta onlara da icazetin sınırları olduğunu hatırlatacaktır. Bugün yaşanan budur. Devrimci güçlerin en ufak bir gösterisinin şiddetle dağıtıldığı koşullarda, bir zamanlar icazete dayanarak gösteriler yapan reformistlere dokunmayan devlet, bugün *“İcazetin sınırını aşmayın, buraya kadar”* demektedir. Birçok reformist grup, parti binalarının kapısı önüne bile çıkamayacak durumdadır. Çünkü artık sadece Çiller-Ağar-Bucak’ı hedef alarak, anti-laiklik demagojisi yaparak MGK safında yer alma politikası prim yapmamaktadır. Susurluk’un sadece Ağar-Bucak-Çiller değil, devlet olduğu kesinlik kazanmıştır. Devlet reformistleri kullanmış, güç toplamış, işi bitince dur demiştir. Şimdi reformistler seçim politikalarıyla burjuva partilerine yaklaşıp ve tekellerin talepleriyle birlik sağlayarak meşruiyet kazanmak istemektedirler. Hızla gelişmiş ama aynı hızla küçülmüşler ve yenilmişlerdir. Burjuvazi ile birlikte yeniden meşruiyet kazanma çabaları ise giderek sol söylemlerini tümünden yitirmelerine, gericileşmelerine neden olmaktadır.

Seçim, seçim yasaları, burjuva partileriyle işbirliği politikalarının halkın mücadelesine değil, burjuvaziye

hizmet ettiği kesindir. Reformist kesimlerin etkisi altındaki birçok insan bu politikaların çıkılmaz yol olduğunu ve devrimci silahlı mücadelenin, illegal örgütlenmenin gerekliliğini yeniden görmeye başlamıştır. Reformistlerin “Solu birleştirdik, sol dalga yarattık” sözlerinin büyük bir yalan olduğu açığa çıkmıştır. Moralsiz ve gszdrlr; öyle ki, birçok parti ve belde binasının kapısını açacak insan bile yoktur. MGK icazeti bittiğinde devrimcilik de bitmiştir. Bu reformist kesimler tümden zlmeye, etkilerini yitirmeye mahkumdurlar. Hala belirli bürokrat, yıldıgın, düzene yerleşmiş eski solcu unsurlardan g almakla birlikte, gelişme ve büyüme yolları tıkanmış, her gün biraz daha gerilemek durumundadırlar.

B- Marksist-Leninist söylemi kullanan ama bunun özünü hiçbir zaman kavramamış; özgüvenden, yaratıcılıktan yoksun, oportünist dediğimiz çevrelerdir. Varlığı, adı bilinen veya bilinmeyen birçok gruptan söz edilebilir. Birçoğunun halk içinde hiçbir faaliyeti yoktur. Kendisine rgt demektedir. Örgüt mdr, değil midir bu da bilinmez. Adeta sırdır. Örgüt olup olmamanın kıtası bir düşüncenin savaşçısı olmak, kitleleri örgütlemek ve devlete karşı mücadeleyi ortaya çıkarmaktır. Mücadele etmeyen, halk kitlelerine kendini ispat etmeyen hiçbir evre, ben rgtm demekle kimseyi inandıramaz. Bugün kendisine örgüt diyen öyle kesimler vardır ki; ayda yılda bir çıkardığı ve içeriğinde ne dediği belli olmayan üç beş dergi sayfasından ibarettir. O da olmazsa hiç kimse varlığından haberdar olmayacaktır. Hiçbir örgütlü işleyişi, hiçbir bağımsız düşüncesi olmayan çevreler vardır. Bunlar başka bir örgütün g kazanmak, politik manevralar yapmak için bazı insanlarına “*sen bu adı kullan*” dediği kesimlerdir. Başka bir örgütün seksiyonu, komitesi bile değillerdir. Varlık şartları bağlı oldukları örgüte hizmet etmektedir. Bu ortadan kalkınca, onlar da o ismi artık kullanmazlar.

Kendisine rgt görünümü verip, halkı ve kendilerini

aldatma yolunu seçenleri ciddiye alamayız. Gruplar, çevreler hep olacaktır. Devrimden önce veya sonra bunları tümünden yok etmek veya yok saymak mümkün değildir. Bu grup ve çevreler kendilerini doğru tanımladıkları, mücadele içinde şu veya bu biçimde yer aldıkları sürece değerlendirilmelidir. Ama niteliğinin dışında kendisine farklı misyonlar yüklediğinde doğal ki çelişkiler gündeme gelecektir. Bu kesimler genellikle şekillenmemiş, daha çok suni ayrışmaların sonucu ortaya çıkmışlardır. Ya süratle şekillenip kendi işleyişlerini oturtarak, mücadele içinde kendilerini kanıtlayıp örgüt olacaklar ya da bir grup ve çevre olarak bile kalma şansları olmayacaktır. Oportünist cephenin yeni bir şey üretememe, gelişememe, taklitçilik, faydacılık ve fırsatçılık anlayışı devam ettiği sürece bu tür çevre ve grupların kopması yeniden gündeme gelecektir. Ne yapay birlikler, ne başkalarına dayanarak güç toplama, ne de partimize düşmanlıklar bu gerçeği değiştiremez.

Düşüncelerini, strateji ve taktiklerini doğru bulmasak da, tarihleri, mücadeleleri, şehitleri ve hala varlıklarıyla ciddiye alınması gereken az sayıda örgüt vardır. Bunların bir kısmı bugün lafızda farklı olsalar da pratikte PKK'nın emperyalist çözüm politikalarına hizmet eder duruma gelmişlerdir. Güçsüzlüklerini, politikasızlıklarını PKK gücüne dayanarak gidermek istemektedirler. Ama bu düşüncelerinin iflas ettiği, güçlenme yerine daha da zayıfladıkları, hatta giderek kendi kimliklerini yitirmeye başladıklarının işaretlerini vermektedirler. Denilebilir ki bu örgütler ülke gerçeğinde hiçbir özgün politikaya sahip olmamışlardır. Bu nedenle de düşünceleri zikzaklardan, belirsizliklerden kurtulamamıştır. Bu zaaf onları giderek şekilsizleşmeye, hatta bazılarını kendi stratejilerini pratikte reddetmeye kadar götürmüştür. Bu zikzaklı tutumların onları nerede, ne zaman, nereye savuracağı belirsiz hale gelmiştir. Bu belirsizlikler, güçsüzlükler, politikasızlıklar, faydacılığı, grupçuluğu, küçük burjuva rekabetini

geliştirmiştir. Keskin söylemlere karşın pratikte ileriye yönelik tek bir adım atamama, kendi içlerinde de moral bozukluğu ve yılgınlığı sürekli beslemektedir. Bu durum onları daha da hırçınlaştırmakta, hatta zaman zaman gerici tavırlara itmektedir.

Her şeye, bütün olumsuzluklara rağmen, ülke gerçeğimiz içinde bu örgütleri doğru devrimci çizgiye çekebilmek için uyarmak, eleştirmek görevini sürdürmeliyiz.

C- Doğruyu görerek veya farklı amaçlarla emperyalist Kürt çözümüne angaje olmamış ve bu birliğin dışında kalmış örgütler de vardır. Bunların nitelikleri, düşünce yapısı öz olarak yukarıdakilerden farklı değildir. Ancak bağımsız çizgilerini korumada ve iddialarında ısrarlı olduklarında diğerlerinden daha avantajlı bir konumdadırlar. İddialarını büyütme, bunun için kendi iç sorunlarına eğilme ve politika üretmek konusunda daha elverişli koşullardadırlar. Bağımsız gelişme ve doğru devrimci birlik arayışlarını sürdürürlerse bugün kendileri için açmaz olan birçok yol açılacaktır. Doğru devrimci birlik çizgisi her örgütün kendini daha iyi gördüğü, oligarşiye büyük darbeler vurduğu koşulları yaratacaktır. Ama bu çizgiye gelinmez, geçmiş yanlış politikalarda ısrar edilirse büyümenin yerini küçülme, hizipler, ayrışmalar alacaktır. Olumsuz birlik deneyleri çokça yaşanmıştır. Bu yaşananlar, bu deneyler birliğin nasıl olacağını ve olmayacağını herkesin gündemine yeniden getirecektir. Devrim iddiasında olan herkes bütün bunları yeniden düşünmek zorundadır. Mücadele için, birliğin tek yol olduğunu söyleyenlerden değiliz. Ama birliğin daha büyük bir güç olduğunu da kimse inkar edemez. Göstermelik, halkı aldatan, “on beş örgüt” imzası yayınlayıp hiçbir şey yapmayan, bir eyleme her örgütten on insan bile getiremeyen, başkasının emekleri, gücü üzerinde isim reklamı yapmaya çalışan birliklerden yana olmayacağız.

İşte bu siyasal tablo içinde, oligarşinin hedefindeki **üçüncü güç, Parti-Cephe’dir**. Parti-Cephe siyasi arena-

ya çıktığından itibaren ülke, emperyalizm ve devlet gerçeğini doğru tahlil etmesiyle, strateji ve taktikleriyle, pratiğiyle düşman için en korkutucu ve tehlikeli güç olmuştur. Düşman bu tehlikeli gücü yok etmek için sürekli imha politikalarına başvurmaktan çekinmemiştir. Parti-Cephe denilince bütün yasa ve kurallar bir kenara itilmiştir. Her türlü zorbalık, terör, ideolojik ve psikolojik savaş Parti-Cephe'ye karşı uygulanmıştır. Denilebilir ki infazlar, katliamlar, kayıplar Parti-Cephe'nin savaşıyla oligarşinin gündemine girmiştir. Parti-Cephe'yi silahlı veya silahsız yaşatmamak için her şey yapılmıştır. Parti-Cephe cumhuriyet tarihinin en büyük saldırılarına rağmen, her koşulda direnmesini, savaşmasını ve yeni politikalar üretmesini bilerek ayakta kalmıştır. Bu tehlikeli gücü düşman terörle dize getirmeye çalışırken, soldan da birçok kesim Parti-Cephe'nin etkinliğini, kitleselliğini, savaş gücünü zayıflatmak için bir devrimcinin asla düşüneyemeyeceği yöntemlere, karşı propagandalara başvurmaktan çekinmemişlerdir. Öyle bir hale gelmiştir ki, Parti-Cephelilerin olduğu her yerde, düşman ve sol, refleks halinde harekete geçmiştir. Parti-Cephe'nin gelişmesi için şiddet ve yalan propagandaya başvurulmuştur. Parti-Cephe'nin olduğu her yerde kitlesellik, örgütlenme, direniş ve mücadele vardır. Hiçbir zaman, hiçbir ilerici demokrat güç, -istisnalar hariç- Parti-Cephe'nin denetimindeki kitle eylemini veya silahlı hareketi desteklemek için çaba sarf etmemiştir. Tersine onu zayıflatmak, prestijini zedelemek doğrultusunda hareket etmiştir. Bu yanı sıra Parti-Cepheliler bütün tarihleri boyunca esas olarak düşmanla savaşırken, bir yandan da sol kesimlerin politikalarıyla uğraşmak durumunda kalmıştır. Bu sürecin olumsuzlukları yanında olumlulukları da olmuştur. Düşmanın saldırıları iddiamızı kararlılığımızı büyütüp Parti-Cephe kişiliğini, mücadele tarzını geliştirmiştir. Solun saldırıları ise, oportünizm ve reformizm gerçeğini insanlarımıza öğretmiştir. Bağımsız düşüncenin, örgütsel bağımsızlığın, devrimci ahlak ve değerlerin, güçlü kişi-

liklerin, Parti-Cephe çizgisinin doğruluğunu pekiştirmiştir.

Parti-Cepheliler yaşadıklarıyla, gördükleriyle her seferinde kendilerine dönüp bakmışlardır. Başkasının yanlışlarını, olumsuzluklarını gördükçe kendilerini, kendi güçlerini çok daha iyi tanıdılar. Parti-Cephelilik düşüncesinde belirsizliğe, kararsızlığa yer yoktur. Yaşamda ve teoride her şey açık ve nettir. Hiçbir sorun karmaşık, anlaşılmaz hale getirilmez. Parti-Cephe, mücadeleyi geliştirmeyen, halkı mücadeleye katmayan hiçbir politikaya değer vermez. Parti-Cephe her zaman geniş halk kesimlerinin taleplerini, ruh hallerini dikkate alarak politikalar oluşturur. Parti-Cephelilik'te kuru, soyut, ezberlenmiş dogmalara yer yoktur. Devrimin çıkarı nerededir, kitlelerin örgütlenmesinin, gelişmesinin, savaşının önünü nasıl açacağız, sorularına cevap ararken Marksist-Leninisttir. Ama Marksizm-Leninizmi soyut kalıp ve reçetelere tutsak edemez. Marksizm-Leninizmi ülkemiz ve halkımız gerçeğine uygun olarak ele alır.

Parti-Cephelilik, küçük burjuva aydınlarının emperyalistlerden alınmış ahlak ve değerlerini, yaşam biçimini taklit etmez. Halkımızın ve devrimci hareketin tarihine sahip çıkar. Mücadeleyi kendi tarihimiz ve değerlerimiz üzerinde inşa eder. Parti-Cephe, bu tarihte olumlu olan her şeye sahip çıkarken, olumsuzlukları reddeder. Parti-Cephe bu yanıyla yeni bir yaşam biçimi, yeni bir kültür, yeni bir tarzdır. Bu tarz, bu yaşam, düşmanın hatta solun anlayamadığı bir tarzdır. Parti-Cephe'yi bunun için kimse kendi kalıplarına sığdıramaz.

O, hayatın içinde devrimi büyütmek isteyen, kendi tarihine, ahlak ve geleneklerine bağlı, çizgileri başkalarından kalın bir biçimde ayrılmış farklı bir güçtür. Parti-Cephelilik, her değişen koşulda yeni politikalar üretendir. Yenilebilir, güç kaybedebilir. Ama yeniden ayağa kalkma ve yürüme direnci çok büyük olan bir harekettir.

Ne bürokratik işleyişler, ne bitmez tükenmez tartış-

malar, Parti-Cephenin tarzı olmamıştır. Kitlelerin, devrimin çıkarları gerektirdiğinde bir günde, hatta bir kaç saatte birçok şeyi değiştirebilme yeteneğindedir. Parti-Cepheliler yaşadıkları çağda bütün teknik gelişmeleri takip ederler. Teknik büyük mesafeler katetmişken eski olanda ısrar etmezler. Parti-Cepheliler sağ veya soldan etkilenmez, yalnız başına da kalsa doğru bildiklerini savunurlar. Parti-Cepheli; teoriyi, devrimciliği, kitleleri örgütlemek ve savaşmak için öğrenir. Örgütlemeyen ve savaşmayan Parti-Cepheli olamaz. Parti-Cepheliler, Türkiye sol hareket tarihinin en büyük direniş kahramanlıklarını yaratmış insanlardır. Direnmek ve teslim olmamak, Parti-Cephelilerin yaşam biçimidir.

Parti-Cepheliliğin özelliklerini daha da çoğaltabiliriz. İşte bütün bu özelliklerdir ki; Parti-Cephe'yi yenilmez yapmış ve düşman için en tehlikeli güç haline getirmiştir. Bütün bunlar bizim gururla sahipleneceğimiz tarihimiz ve karakterimizdir.

Ama bunları bugün geliştiremezsek, bu özelliklerde binlerce kadro, binlerce savaşçı, onbinlerce taraftar yetiştiremezsek, kitlelerin mücadelesini büyütemezsek bu onurlu tarih de bizi kurtaramaz ve zaferi elde edemeyiz.

Bu tarihte, yüzlerce şehidimiz, kahramanımız, tutsağımız gece gündüz bir saat bile demeden bize devrimi öğütüyor. “Kendinizi tekrar etmeden, yeni ve ileri adımlar atın, devrimi örgütleyin” diye emrediyor. Bu emirlerin gereğini yapmalıyız. Bunun için, kendimize dönmeliyiz. Dışımızdaki sol güçler vardır, şu veya bu biçimde tek kişi kalana kadar parçalansa da, tek bir satır bildiri dağıtacak gücü bile kalmasa da var olmaya devam edecek ve karşımızda olacaktır. Soldaki olumsuz kültür değişmedikçe; bırakın birliği, karşısındakini güçsüzleştirmeyi amaçlayacaktır.

Biz birlik konusunda iki yıl çok büyük çabalar harcadık. Ama hiçbir sonuç vermedi. Bu nedenle yakın dönemde birliğin koşulları yoktur. Bizim dışımızda, esasta

bize karşı yapılan bazı birliklerin ise, yaşama şansı olmayacaktır. Kaldı ki on beş örgüt bir araya gelip ciddi hiçbir şey yapamıyorsa; ortada birlik değil, çok farklı amaçlarla bir araya geliş var denilebilir. Bunlardan uzak duracağız. Onlarla kaybedecek zamanımız yoktur. Zaten kendimize dönmezsek, kendi eksikliklerimize, yapamadıklarımıza cüretli vuruşlar yapmazsak, kendi kendimizi yok etmenin yolunu açarız. Bugün oportünizmin içine düştüğü durum bundan farklı değildir. Kendini yenileyip kitlelere gitme, savaşı büyütme yerine başkasından güç alarak var olma yolunu seçmiştir. Bu yol hiçbir devrimci gücü geliştirmez. Onlarca örgüt birleşse bile güç değilsen, halkı savaştıramıyorsan, oligarşiye sürekli darbeler vuramıyorsan ciddiye alınamazsın. Güç olamazsın. Bunun için biz kendimize dönmeliyiz.

Daha yakın zamanda devrimin koşullarının olmadığı- nı iddia edenler, bugün çok farklı şeyler yazıyorlar. Bugün yaşayanlar, oligarşinin içinde bulunduğu kriz, cumhuriyet tarihi boyunca yaşanan en derin krizdir. Artık burjuva ekonomistleri, devletin sözcüleri bile bu durumu inkar edemiyor. Yoksulluk ve zenginlik kelimeleri bile açılmaya muhtaç ifadeler haline gelmiştir. Büyük uçurumlar oluşmuştur.

Ve her gün onbinlerce insan açlıkla, işsizlikle baş başa kalmaktadır. Oligarşinin halk kitlelerine vereceği hiçbir şey kalmamıştır. Devletin çözüm bulacağı, devletin büyüklüğü gibi anlayışlar süratle yok olmaktadır. Halk kitleleri, hatta bazı burjuva kesimler arayış içindedir. Burjuva kesimler hala devletin yeniden kendini yenileyebileceği umutlarını taşıırken, halk kitleleri büyük bir umutsuzluğa sürüklenmektedir. Bütün burjuva partileri ve ordunun hiçbir şeyi çözemeyeceği giderek halkın beyninde şekillenmektedir. Ancak bu durum, gelişen yoksulluk ortamı, halkı kendiliğinden mücadeleye katar. Yer yer kendiliğinden kitle hareketleri, ayaklanmalar, direnişler olabilir, olacaktır da. Ama bunlar örgütsüz-

se, devrimcilerin yönetiminde değilse, hala işleyen zor mekanizması bu hareketleri bastıracaktı.

Bugün devrimcilerin temel sorunu; halka devletin, sömürünün ne olup olmadığını göstermek değil, “Bu devletten kurtulmak için nasıl mücadele edeceğiz, nasıl örgütleneceğiz ve ne yapacağız?” sorularını cevaplayabilmektir. Bütün çalışmalarımızın odağında örgütlenme yoksa, her gün artan oranda insan örgütlemiyorsak, taraftar kazanamıyorsa, gerekli çalışmayı yapmıyoruz demektir. Her Parti-Cepheli, illegal veya legal, demokratik, siyasal veya silahlı hangi alanda çalışırsa çalışsın örgütlenme yapmak durumundadır. Biz örgütlenmezsek düzen kendi işleyişi içinde milyonlarca gencin, halkın haklı taleplerini, haksızlığa karşı çıkan duygu ve düşüncelerini, adalet isteklerini, hatta namusu ve onuruyla yaşama özlemlerini bir biçimde yok edecektir. Solun ne icazetli politikaları, ne birbirleriyle uğraşmaları bir sonuç veremez. Örgütlenmeyi bekleyen, haksızlıklara karşı mücadele etmek isteyen milyonlarca insan arayış içindeyken, halkla bir ilgisi olmayan gruplarla uğraşmak görevimiz olmamalıdır. Bu da bir yerde kaçıştır. Devrimden, halktan kaçıştır. Kitlelere, mutlaka kitlelere dönmeliyiz. Bunun için kendimize dönmek, kendimizi eleştirmek, **“Biz ne yapıyoruz? Neyi, niçin yapamadık?”** sorularını gerekirse onlarca kez doğru cevaplar alıncaya kadar sormak görevini benimsemeliyiz. Kitleleri örgütlemeyen, silahlı eylemi yükseltmeyen her şey, her anlatım, kendimize yeterince dönmediğimiz, doğru cevaplar almaktan korktuğumuzun, kaçışımızın, eksik ve zaaflarımızın ifadesidir.

Hiç kimse, Parti-Cephe’nin büyük bir potansiyeli olduğunu inkar edemez. Şehirlerden, kırsal alanlara kadar bu böyledir. Ama sorun bizim bu potansiyeli ne kadar örgütleyebildiğimizdir. Binlerce taraftarımız, gönül bağı olanlar, dostlarımız herkes gücü oranında savaşmaya, katkıda bulunmaya, desteklemeye hazırdır. Ama birçok

alan ve bölgede bizim onları gidip bulup örgütlememiz yerine, onların gelip bizi bulduğuna tanık oluyoruz. Bu ne demektir? Bu, bizim yeterince kitlelere gitmediğimizin, örgütlenme yapmadığımızın, mücadeleyi büyütmek için seferber olmadığımızın açık göstergeleridir. Olanak, güç, her şey kitlelerdedir. Kitlelere gitmeyenler hiçbir şeye sahip olamazlar. Giderek umutsuz, iddiasız yorgunlar olmak zorundadırlar. Aciz, zavallı, hiçbir şeyi örgütleyemeyen insanlar değilsek kitlelere gitmeliyiz.

Her kadro, hatta taraftarlarımız neden yapamadığının gerekçeleriyle rapor doldurmamalıdır. Önemli olan ben yaptım, şu kadar insan örgütledim, şu eylemleri yaptım, şu kadar olanak yarattım diyebilmektir. Bir Parti-Cephe-li bunları diyemiyorsa, olmazların teorisini yapıyorsa zavallılığı teorileştiriyor demektir. Parti-Cephe karakterinden uzak demektir. Her Parti-Cepheli, her sempatizan, bulunduğu her yerde Parti-Cepheli olarak yaşayacaksa **örgütleyici** olmak durumundadır. En küçük bir potansiyeli, en küçük bir olanağı, en küçük bir kitle hareketini değerlendirmek ve şekil vermek zorundadır. Öncü güç olmak zorundadır. Bir kitle hareketinde, örgütlenmede, tavır alıştır; benim konumum şu, bu demeden öne atılmak zorundadır. Kararlı olmak zorundadır. Doğrudur, düşman boş durmuyor. En küçük bir açığımızı, zaafımızı değerlendiriyor ve buluyor. Düşman nasıl vuruyor, nasıl çalışıyor diye düşünülmezse, geceler ve gündüzler devrime katılmazsa, ne düşmanı, ne de kendimizi tanırız. Düşmanı iyi tanıyan, onun yöntemlerini de iyi bilir. Neyi yapıp yapmayacağını da iyi bilir. Düşmana fırsat vermez. Bizim kadrolarımız, birim ve alan örgütlenmelerimiz çok geniş inisiyatiflere sahiptirler. Kitleler ve örgüt çıkarına olan her türlü kararı alma yetkisine sahiptirler. Mücadele eden, devrimi düşünen herkes kararlarının sorumluluğunu duyar. Aldığı kararın ne anlama geldiğini bilir ve çekinmeden karar alır. Düşman teknik olarak çok gelişkindir. Biz de gelişmeliyiz. Düşman sınırsız devlet

gücünü kullanıyor, bizim bu gücümüz yoktur. Ama yaratıcılığımızla, kararlılığımızla, hızlılığımızla düşmanın yöntemlerini etkisiz hale getirebiliriz. Düşman kadri mutlak bir güç değildir. Düşmanın devasa gücüne rağmen, devrimci mücadeleyi engelleyemeyeceği defalarca kanıtlanmıştır. Bugün güçlü olan düşman değil biziz. Her şeyden önce düşman kitleleri kaybetmiştir. Kitlelere vereceği hiçbir şey kalmamıştır. Sorun sadece bizim kitleleri örgütleyemememizdir.

Bütün birim ve alanlardaki yoldaşlarımız daha hızlı bir gelişimin yolunu açmak için “**ama**”sız, “**ancak**”sız düşünmek zorundadırlar. Kurnazlıklarla, hilelerle, kaçak güreşmekle hiç kimse bir yere varamaz. Kaçış yolu yoktur, ya devrimcilik layıkıyla yapılır ya da düşman bulur etkisiz hale getirir. Ama köylü kurnazları kendi gerçeklerinden kaçarak üç-beş gün daha yaşamayı maharet sayar. Bu yol devrimcilik değildir. Parti-Cepheli olacaksak, şehitlerimizin takipçisi olacaksak, kitleleri örgütleyeceğiz. Bu ülkenin bütün dağlarında ve şehirlerinde olmayı hedefleyeceğiz. Halkın olduğu her yerde Parti-Cephe örgütlerinin oluşmasını sağlayacağız. Elbette yerimizde saydığımız, hiçbir şey yapmadığımız, gelişmediğimiz söylenemez. Örgütlenmemizin hiç olmadığı, bütün örgütlenmelerimizin dağıldığı alanlara yeniden girdik. Çeşitli silahlı örgütlenmeleri yeniden oluşturduk. Birçok savaşçımızı yeniden eğittik, silahlandırdık, eylemler yaptık. Kitlelerin örgütlenmesinde yeni politikalar geliştirdik. Ama bütün bunlar hedeflerimize ulaşmamızdan uzaktır henüz. **Politika kitleler ve silahlarla yapılır.** Daha büyük kitleler ve daha çok silahlı güç ve ülkenin her tarafında örgütlenmeyi amaç edinmeliyiz.

Düşünmeyen, devrim için yoğunlaşmayan kişiler kendilerini eğitmezler. Kendilerini eğitmeyenler yaşamdan öğrenmenin, büyümenin önüne set çekmişler demektir. Bu kişiler doğal ki öğrenmedikleri gibi öğretmeyeceklerdir. Öğretmeyenler kimseyi örgütleyemez. Ör-

gütleme, insan kazanma yerine sorun yaratır, mevcut bir örgütlenme varsa onu da dağıtır. Bu da yetmez, kendisini yok eder. Hala eğitim faaliyetini sürdürmemekte ısrar eden insanlarımız, bu ısrarlarından vazgeçmezlerse; bu, kendilerinin bitişlerinin ifadesi olacaktır. Ne açık saldırılar, ne de bu tür gizli saldırı ve engellemeler bizi hedeflerimizden uzaklaştıramaz. Önlem almak zorundayız. Hiç kimseye devrimcilik zorla yaptırılamaz. Ama kişiler devrimci faaliyete gönüllü katılmışsa onun kurallarına uymak ve gerekenleri yapmak zorundadır. Yapmayanlar düzenin pisliğine dönebilirler. Ama bırakın devrimciliği, biraz ahlakı ve kişiliği olan, ilericiyim demokratım diyen hiç kimse bugünün koşullarında mücadele etmeden, bildiklerini insanlara öğretmeden, kitleleri eğitmeden bir gece dahi rahat uyumamalıdır. Bilip de yapmayanlar, bilip de devrimci mücadeleye katılmayanlar, destek vermeyenler, görünüşleri ne olursa olsun düşmana hizmet ediyorlardır. Mevcut koşullarda mücadele etmek artık bir ideoloji sorunu değil, ahlak ve vicdan sorunu haline gelmiştir.

Düşman her yeredir. Kitlelerin olduğu her yerde düşman da vardır. Biz de olacağız. Onların bulunduğu her yerde biz de olmalıyız. Kitlelerin yanı başında, ortasında, dağda, şehirde, halkın olduğu her toprak parçası bizim çalışma alanımızdır. Gücsüz ve korkak olan, çaresiz olan biz değil, düşmandır. Kitle örgütlenmesinde, gerillada, propaganda ve ajitasyonda, yayında yenilenmek durumdayız. Alışılachelende ısrar ileri sonuçlar yaratamaz. Hiçbir hazır reçeteye bağlı kalmadan bütün birimler kendi alanına özgü propaganda, ajitasyon, örgütlenme ve eylem biçimleri yaratmak zorundadır. Alışılachelenin dışına çıkarak cüretli kararlar alıp pratikte denemek durumdayız. Bütün bunları başarmak için, Parti-Cephe kimliğini içselleştirmek için, beynimizde, hücrelerimizde burjuvaziye, düzene ait ne varsa söküp atmalıyız. Beyni devrimle dolu, devrimle yatıp devrimle kalkan insanların

önünde hiçbir engel olamaz. Çözümsüz hiçbir şey yoktur. Bütün Parti-Cepheliler, kendilerine bu tarzla yeniden bakmalıdır. O zaman kendimizi de, düşmanı da tüm açıklığıyla bir kez daha göreceğiz.

Yeni Yıl Mesajları

2002 Yılı Yeni Yıl Mesajı

YOLDAŞLAR

Ülkemizde ve dünyada direniş ve çeşitli mücadelelerle dolu 2001 yılını geride bırakıyoruz. 2001 yılı emperyalist-kapitalistler için tüm aksi söylemlerine karşın bir kabus yılı olmuştur. Emperyalizm, özellikle de ABD emperyalizmi, bütün dünyayı ele geçirdim, bütün pazarlar benim düşüncesiyle ideolojik ve politik zafer sarhoşluğu yaşarken; geri bıraktırlmış ülkelerden emperyalizmin merkezlerine kadar, dünyanın hemen her yanında silahlı, silahsız ama bir bütün olarak halk kitlelerinin direnişi ortaya çıktı. Egemenlerin pervasızca devam ettirdikleri sömürü ve zulme izin vermeyeceklerini gösterdiler. Sömürü ve zulüm pervasızlığı öyle bir noktaya vardı ki, büyük halk kitleleri açlıkla baş başa kaldı. Artık hiç kimsenin reddetmediği milyarların açlığı çoğaldıkça zulüm de çoğaldı. İşte bu olgu dünya çapında halk kitlelerini yeniden bir arayışa, ekmek ve adalet mücadelesine götürdü. 2001 yılının dünyası, dünyanın dört bir yanında ekmek ve adalet mücadelesine tanık oldu.

Emperyalistler ve işbirlikçileri; önlerinde hiçbir engel olmadığı anlayışını taşıırken, halk kitlelerinin yeniden ortaya çıkan direnişi onlar için yeni bir kabus oldu. Hiçbir şey yok olmamıştı. Emperyalistler, sınıflar gerçekte ve yaşıyordu. Bunlar var oldukça sınıf mücadelesi de bitmeyecekti.

2001 yılı ülkemiz açısından da dünya durdukça, insanlar yaşadıkça unutulmayacak bir direniş destanına

tanık olmuştur. Belki de tarihin hiçbir çağında bu kararlılıkta, bu inançta bir direniş yaşanmamıştır. Ülkemizde yaşandı. Ve hala da devam ediyor. Bu direnişi onlarca yoldaşımızın şehitliğini, yüzlercesinin gaziliğini göze alarak ortaya koyduk. Bu direnişi basit bir **"Hücre mi, koğuş mu?"** tartışmasına indirgeyenler, ne dünya, ne de ülke gerçeği içinde emperyalizm ve işbirlikçilerinin politikalarını, buna karşı devrimci direnişi hiç anlamayanlardır. Beyinlerinde devrimciliği yok etmiş, devrimi silmiş, devrimi emperyalist kapitalist sistemin yardımcı bir unsuru olarak görüp onlara hizmet eder bir hale getirmek isteyenler; bizi, direnişimizi ve devrimi hiç anlamayacaklardır. Bugün tutsakların talepleri başlangıçtaki taleplere göre daralmıştır. Bazı talepler geri çekilmiştir. Bugün yaşanan koşullar, bunu gerektirmektedir. Direnişi anlamayanlar, bunu da anlamayacaklardır. Onların direniş diye bir sorunları hiç olmamıştır. Direniş şu veya bu biçimde sürecektir. Direniş aslında zaferi ideolojik, politik, kültürel olarak kazanmıştır. Bugün sorun sadece somut bir kazanımdır. Ama onlar için devrim, demokrasiciliktir. Avrupa demokrasiciliğidir. Amerikan demokrasiciliğidir. Bu tarz "devrimciliğin" örgüt biçimi de, kapitalist sistemin eksiklerini tamamlayan "sivil toplum örgütleri"dir. Bunlardan direniş hakkında objektif hatta saygılı hiçbir değerlendirme beklenmemelidir. Onların her değerdirmesi burjuvazinin hanesine yazılmalıdır.

Egemenler bizi, devrimciliği, kendilerine bağlı bu tür bir yardımcı unsur haline getirmek istiyorlar. Emperyalist demokrasiye yardım et, devrimcilere karşı çık, emperyalistlerden yardım al ve yaşa. Solu, devrimciliği bu hale getirmek istiyorlar. Amerikası, Avrupası, işbirlikçi oligarşisi, hepsi bu zeminde birleşmiştir. Emperyalistlerin bütün dünyadaki pazar hakimiyeti ve de devrimlerin bir daha ortaya çıkmaması için, devrimcileri, devrim isteyenleri tasfiye etmekte anlaşımlıdır. İşte bu tasfiyeye karşı direnmezsek yok olmayı kabul etmek zorundayız.

Kabul edemezdik. Bunun için hayatın her alanında dünyanın her yerinde tasfiyeci bloğa karşı devrimci anlayışını yitirmemiş herkes bir biçimde direndi. Biz bu direnişin doruk noktasıyız. Marksist-Leninistlerin kararlılığını, inancını, dava adamlığını bütün dünyaya gösterdik. Ve göstermeye devam ediyoruz. Halk kitlelerinin hiçbir şey düşünmeyen, hiçbir değeri olmayan kapitalist bireyler haline getirilmek istendiği, bunun büyük ölçüde de başarıldığı ülkemizde başka bir yaşamın düşüncenin olduğunu ve yaşadığını gösterdik. Bugün ülkemizde karşı devrimci bile olsa düşünmesini bilen herkes bu direniş önünde saygıyla eğilmeden, kararlılığına, direncine şaşırmadan yapamamaktadır. Bu bir davanın en yüksek düzeyde yaşamasıdır. Bu, egemenlerin baskı ve zulümle devrimcileri yok edemeyeceklerinin kanıtıdır. Güçlü bir barikattır. Bugün egemenler, büyük bir pervasızlıkla katliam politikalarını sergilerken sonuçlarından korkmaktadırlar. Tarih, katliamlar direnişler ve yeniden ortaya çıkan büyük kitlelerin mücadelesi ile doludur. Tarihte, tarihimizde bunu hep yaşadık. Felaket tellallarına, umutsuzlara boyun eğmedik. Etkilenmedik. Yolumuza devam ettik. Devrim düşmanları bize karşı hep birleştiler. Onlar, bizi yeryüzünden silmek için dünya tarihini yok saymak istiyorlar. Biz bu tarihi yeniden ortaya çıkartıyoruz. Halk kitlelerine unutturulmuş direniş ve mücadele tarihini yeniden belleklere kazıyoruz.

Bugün egemenler esas olarak ideolojik olarak bizi teslim almak istiyorlar. Günün her saatinde, yaşamda, işkencede, hapiste ideolojik olarak bizi yok etmek istiyorlar. *"Halk kitlelerini bireyselleştirdik, açıklıkla baş başa bıraktık. Zulümle örgütlülüklerini büyük ölçüde dağıttık. Ama devrimciler var oldukça, onları ideolojik olarak teslim alamadıkça, yeniden kitleleri örgütleyecekler, yeniden devrimi dayatacaklar"* şeklinde düşünüyorlar. Bunun için ***"Öncelikle devrimcileri yok etmeliyiz, bireyselleştirmeliyiz. Birbirlerine ihanet ettirmeliyiz. Sis-***

tem içine çekmeliyiz. Sistem içi solculuğu öğretmeliyiz" diye düşünüyorlar. Bütün saldırılar ve zulüm bunun içindir. Örgütlülüğü yaşatmak, devrimciliği devam ettirmek, halk kitlelerini örgütlemek, önce güçlü bir düşünceye ve bu inanca sahip olmakla mümkündür. Bu yetmez; bir düşünce halk kitleleri nezdinde kendisini ortaya koymak zorundadır. Düşüncesine bağlı olduğunu, inançlı olduğunu ortaya koymak zorundadır. İdeolojik olarak donanmalıyız. Burjuvazinin ideolojik saldırıları karşısında ne istediğimizi, neye karşı çıktığımızı, sistemin yerine neyi koyacağımızı iyi bilmek zorundayız. Bunun için her yoldaşımız ideolojik donanımı ve ideolojik mücadeleyi, hayatın hiçbir anında ihmal edemez. İhmal, burjuvazinin beynimize girmesi demektir. Açık kapı demektir. İdeolojik donanım, ne istediğini bilmek, direniş ve örgütlenme; bir devrimcinin yaşam biçimidir. Bunun dışında öne çıkan hiçbir şey olamaz.

Düşman önce beynimize girerek mesafe almaktadır. Direnişte, örgütlenmede, yaşamda gedikler açmaktadır. Her şeyi çarpıtmaktadır. Burjuva düşüncesini sol görüşüm altında tanıtmaktadır. Bunu başardıktan sonra zulmü daha pervasız uygulamakta ve örgütlenmelere darbeler indirmektedir. Bu kadar açıklık ve zulüm varken halk kitleleri neden ayağa kalkmaz sorusunun cevabı buradadır. Örgütlenmek, halk kitlelerini örgütlemek sihirli bir olgu değildir. Doğal ki düşman bizim örgütlenmelerimizi dağıtmak için seferber olacaktır. Böyle yapıyor. Düşmanın iyi tanımayan bir devrimci neyi nasıl yapacağını da iyi bilemez. Bir anlık gaflet, ihmal, düşmanı yanlış değerlendirmek, düşmanın üzerimize gelmesi darbe vurması için yeterlidir. Burjuvaziden, solculuk maskesi altındaki sahtekarlardan ödünç alınmış düşünce kırıntıları, buna bağlı yaşam biçimleri bin bir türlü biçimi ile ortaya çıkar ve örgütlenmenin önünde engeller oluşturur. Burjuva ideolojisi ile her türlü bağ koparılamazsa nihai sonuçta onların etkisi altına girmek, sisteme angaje olmak kaçır-

nılmaz hale gelir.

Bir devrimcinin görevi çıplak ve basittir. Hangi koşulda olursa olsun eğitmek, insan kazanmak, örgütlemektir. Hangi koşullarda olursak olalım devrimin düşman denetiminde olmaması gerektiğini bilmek zorundayız. Bu illegal örgütlenmenin, illegal düşünen bir beyne sahip olmanın, sistem dışında olmanın zorunluluğunu gösterir. Böyle düşünen bir beyne sahip olmazsak yaptığımız her faaliyeti, her örgütlenmeyi düşman denetimine veririz. Egemen güçlerin yasalarını elbette kullanacağız. Ama bu hiçbir zaman onların yasalarının bizi koruyacağı anlamına gelemmez. Burjuvazinin yasaları, kendi iktidarını korumak için yapılmıştır. Bu gerçek unutulduğunda, burjuva yasalarına teslimiyet de başlar. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin devrimcileri sisteme uyum sağlattırarak hakim kılmak istedikleri **"akıllı solculuk"** budur. Biz bu gerçeğin tümünden dışında olmak zorundayız. Bunun dışında olamayanlar devrim iddiasını taşımazlar, örgütleyemezler. Örgütleseler de onları düşmana teslim ederler. Bir devrimci bunun için beyni ile bütün hücreleri ile sistemin dışında bir örgütlenmeyi yaşama geçirmek zorundadır. Sistem içinde yaşamak, sistem içi örgütlenme yapmak, sistemin öngördüğü gibi düşünmek ve yaşamak demek değildir. Tam tersidir. Bunu içselleştirdiğimizde eğitmek, örgütlenmek, örgütlenmeyi yayarak yaşamın her alanında kitleleri kucaklamak çok daha kolay olacaktır.

Bugün ülkemiz solunun büyük bir kesimi sisteme uyum sağlamış, devrimciliği sistem içi mücadeleye indirgemıştır. Bunlar tamamen devrimciliğin karşısında dolaylı veya dolaysız egemen güçlerle birliktedir. Solun bir kesimi çok bilinen işçici dogmatik tezleri savunmasına karşın bu düşüncelerini de hayata geçirmekten uzak, büyük oranda sistem içi reformist örgütlerin yönlendirmesi altındadırlar. Kendi içlerindeki farklılıklara rağmen öz olarak böyledir. Kürt milliyetçi akımları tamamen sistem içi bir rotada olup devrimciliğin karşısındadır. Biz bu

tablo içinde hayallere kapılmadan kendimizi aldatmadan yaşadığımız koşulları, objektif ve sübjektif durumumuzu doğru tahlil ederek Marksist-Leninist doğrultumuzda yürümek zorundayız. Her ne biçimde olursa olsun, neye mal olursa olsun, tasfiyeci bloğun barikatlarını yara yara yürüyüşümüze devam etmek zorundayız. Gerçek şudur; halk kitleleri örgütsüzdür, egemenler bütün alanlarda devrimcilere sürekli vurarak imha etmekte ve tutuklamalara başvurmaktadır. Sistem içi solcuların önünü açmaktadır. Sistem içi düşünceyi beyinlere sürekli akıtmaktadır. Birçok sendika ve DKÖ'yü ele geçiren düzen solcuları egemenlerle işbirliği halinde kitlelerin örgütlenmesi önünde engel oluşturmaktadır. Denilebilir ki, bu alan egemen güçlerin denetimi altındadır. Denetimi altında olmayanlar hiçbir yasa ve kural tanınmayarak baskı altında tutulup yok edilmek istenmektedir. Doğrudur, abartısız en küçük bir düzen dışı örgütlenmenin olduğu her yerde büyük baskılar vardır. İşte bu baskılarla kitlelerin var olan örgütlenmeleri büyük oranda dağıtılmış, yeni örgütlenmelerin önünde engeller oluşturulmuştur. Direnişimizin neden büyük bedeller ödediğinin cevabı bu tablodadır. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin dünya çapındaki büyük saldırısı ve bu saldırı karşısında ayakta kalma, yeniden örgütlenme ve kitleleri harekete geçirme savaşı, tüm boyutlarıyla görülmezse yaşanan süreç hiçbir noktada anlaşılamaz.

Yeniden örgütlenmeliyiz. Kitleleri örgütlemeliyiz. Marksist-Leninist yaratıcılığımızla, büyük inancımızla, kendimizi yeniden eğiterek, yeni insanlar eğiterek, yeni örgütlenmeler yaratarak kitleleri örgütsüzlükten kurtarmak zorundayız. Devrimciliğimizi ancak böyle yaşatabiliriz. Aksi halde tasfiye olmak kaçınılmazdır.

2001 yılı emperyalist ve işbirlikçilerinin büyük saldırısına karşı, devrim cephesinin büyük direnişine tanık oldu. Bütün dünya Marksist-Leninistlerin ideolojik politik kültürel büyük gücüne tanık oldu. Şimdi egemenler ve

onların soldaki uzantıları, kaos ve dedikodu ile kendi ah-laksızlıklarını, güçsüzlüklerini, sahte solculuklarını gizle-mek için saldıracaklardır. Çok bildiğimiz yaşamın kutsal-lığından söz edip direnmenin anlamsızlığını anlatacaklar. Hemen her kelimesi burjuvaziden alınmış her türlü söy-lemi kullanmaktan çekinmeyeceklerdir. Amaç devrim adına, direniş adına ne varsa yok etmek, beyinleri siste-me kitlemektir. Bunun için büyük bir özgüvenle devrim-ciliği ve direnişi en yüksek düzeyde savunmalıyız. Dev-rimciliği kitlelere götürmeliyiz. Bu yaşananlar, bu dire-niş, yüzyıllarca yıl önceki bir efsane değil, bugün yaşa-nandır. Bunu kitlelere mal etmezsek unutturmak isteye-ceklerdir. Tarih içinde haklı çıkarız, tarih her zaman bir biçimde gerçekleri saptar, ama biz devrimin peşindeyiz. Biz bugün yaşananı kitlelere götürmezsek, tarihin yaz-ması fazla bir şey ifade etmez. Bu, örgütlenmektir. Düş-manın her örgütlenmemizi dağıtmasının karşısına, onlar-ca örgütlenme çıkartmalıyız. Bunu yaptığımız zaman düşman çaresiz kalacaktır.

Egemenler, özellikle 11 Eylül'den sonra dünya çapın-da çok daha büyük bir taarruz başlatmışlardır. Devrimci-lik adına hatta düzene muhaliflik adına ne varsa yok et-mek istemektedirler. 2001 yılı ülkemizde ve dünyada di-reniş yılı olmuştur. Açlığa ve zulme karşı direniş yılı ol-muştur. 2002 çok daha büyük saldırıların ve büyük dire-nişlerin, mücadelelerin yılı olacaktır. Bu kaçınılmazdır. Güç gösterileri, katliamlar, zulümler, ne tarihi ne sınıflar gerçeğini değiştiremez. Ama biz örgütlenmezsek, iddi-amızı güçlendirmezsek, her anımızı örgütlenmek için doldurmazsak egemenler daha pervasızlaşır. Var olan ör-gütlenmelerimizi de yok eder. Emperyalistler ve işbirlik-çileri büyük saldırı ve katliamlara rağmen, hiçbir yerde kitlelerin mücadelesini yok edemiyor, durduramıyor. Bu-günkü direnişin özü, ekmek ve adalet mücadelesidir. Aç-lık ve zulüm bütün dünyayı kaplamış ve bunun karşısın-da halk kitleleri yaşamak istemektedir. 2001 yılının özü

budur. 2002’de de bu mücadele ve saldırı yayılarak büyüyerek devam edecektir. Daha zor günlere hazırlanmalıyız. Bizim gibi ülkelerden emperyalist merkezlere kadar kitle hareketleri yaygınlaşmış, yeni bir saflaşma yeni bir mücadele gelişmektedir. Ülkemizde bu mücadelenin asli unsuru olmaya devam edeceğiz. Bizi yok etmek isteyenler, cesetlerimizi kaldırmak isteyen egemen güçler ve sol uzantıları tarihimizin her döneminde 30 Mart 1972’den bugüne, her seferinde nasıl yanıldırsa, bir kez daha yanıldıklarını göreceklerdir. Bu tarihi anlamayanlar beynini burjuva düşüncelerinden kurtaramayanlardır. Onlarla mücadele etmeye devam edeceğiz. Mücadele etmek, örgütlenmektir. Örgütlenme alanı bir avuç azınlık dışında bütün halk kitleleridir. Biz işçici değiliz, bölgeci değiliz, milliyetçi değiliz. Biz oligarşiye ve emperyalizme karşı bütün halk sınıf ve tabakalarını örgütlemek ve birleştirmek zorunda olan bir partiyiz. Halk nerede varsa, orası bizim örgütlenme alanımız olmalıdır. Örgütlenmede yaratıcılık, düşman denetiminden çıkmada yaratıcılık, karakterimiz olmalıdır. Bunu başarmalıyız.

Düşman kuşatmasını kırmalıyız. Bunun bir yanı da, bütün dünyaya dağılmış, küçük büyük demeden, en genel düzeyde emperyalizme ve kapitalizme karşı olan anti-emperyalist, anti-faşist bütün güçlerle ilişkilerimizi geliştirmektir. Dostluk ve dayanışma ilişkileri kurmalıyız. Düşman bölüp parçalayıp herkesi yalnızlığa mahkum edip yok etmek istiyor. Bu kuşatmayı da enternasyonal ilişkilerimizi geliştirerek kırmalıyız. Düşman değil dost kazanmalıyız.

2002 yılı, direnişin ve mücadelenin daha yükseklerle taşındığı, örgütlenmenin geliştiği bir yıl olmalıdır. Bütün beynimizi varlığımızı buna kilitlemeliyiz. 2002 yılı egemenlerin korkulu yılı olsun dileğiyle, bütün yoldaşlarımızın yeni yılını kutluyoruz. Selam ve sevgilerimizi iletiyoruz.

2003 Yılı

Yeni Yıl Mesajı

YOLDAŞLARIMIZ, DOSTLARIMIZ

MERHABA

Yaşadığımız dünyayı, ölkemizi her zamankinden çok daha iyi anlamamız gerekir. Bugün dünyada emperyalizmin özellikle de ABD emperyalizminin yapmak istediklerini, politika ve taktiklerini, Türkiye oligarşisinin emperyalizm paralelindeki hesaplarını çok iyi analiz etmemiz gerekir. Bunu doğru bir şekilde yapmazsak yolumuzu bulamayız. Karanlık bir yolda bataklığa düşüp boğulmaktan kurtulamayız. Bugün, ABD emperyalizminin bütün dünyaya hakim olmak istediği, yeni bir imparatorluk kurmak istediği artık birçok kesim için sır değildir. Karşısında direnen halklardan başka hiçbir güç yoktur. Halkların gücüne inanmayanlar, emperyalistler arasındaki çelişkileri abartıp taraflardan birisine dayanarak politika yapmaya, ayakta kalmaya, hatta solu bunlara dayanarak tarif etmeye çalışmaktadırlar. Bunlar ölkemizdeki AVRUPA BİRLİKÇİLERİDİR. Bu kesimler esasta ideolojik olarak varlıklarını inkar etmiş, kendilerini emperyalizme göre tanımlamış, onlar hesabına çalışanlardır. Sol ile ezilen halklarla hiçbir ilgileri yoktur. Bu tür düşünceleri savunanlar, hiçbir zaman Marksizm-Leninizme, ezilen halkların gücüne inanmamış, başka güçlere güvenerek devrimi sosyalizmi hayal etmişlerdir. Bu güçler yok olunca da emperyalizme nedamet getirip tes-

lim olmuşlardır. Şimdi bu güçler emperyalizm tarafından desteklenmekte güçlendirilmekte ve herkese dayatılmak istenmektedir.

Yıllardır ülkemizde propagandası yapılan, örgüt düşmanlığı, bireyciliğin faydaları, "uzlaşmak gerekir" düşüncelerinin temelinde, devrimi ve sosyalizmi tasfiye etme düşünceleri vardır. Bu düşünceler sosyalist bloğun yıkılmasından sonra artarak sürdü. Kendine komünist diyenlere kadar birçok kesimi şu veya bu biçimde etkisi altına aldı, devrimci dinamiklerini dumura uğrattı veya öldürdü. 11 Eylül'den sonra ise düşüncelerin inkarı ve ihanet doruğa çıktı. Güce tapanlar, esas olarak emperyalistler arasında çelişiklere dayanarak politika yapanlar, Amerika'nın halklara açtığı savaş karşısında panikleme, dağılmaya ve bozguna uğramaya başladılar. Kendini inkar anlayışı daha pervasızca savunulmaya başlandı. Artık süreç değişmişti, Amerika önünde kimse duramazdı. Devrimci düşüncelerden, örgütlenmelerden, iktidar iddiasından hatta sosyalizmden vazgeçilmeliydi. Sosyalizm ve devrim yerine kapitalizmi restore edecek yumuşak geçişlerle solculuk yapılmalıydı. Bu düşünceler emperyalist merkezlerde pişirildi ve bizim gibi ülkelere ihraç edildi.

Emperyalizm ve oligarşiler, böylece devrimciliği, ezilen halkların mücadelesini denetimleri altına alacaklar, iktidar iddiasını yok edecekler ve önlerinde kendi egemenliklerinin sürekli olması için hiçbir engel kalmayacaktı. Devrimci söylemler, illegalite, örgütlenme, silahlı mücadele, direniş, iktidara karşı savaş, iktidarı alma düşünceleri artık eskimiş, bir kenara atılması gereken düşüncelerdi. Bunun yerine emperyalistlerin ve oligarşilerin hoş görebileceği, onların demokrasilerinin hazmedebileceği düşünceler ve buna uygun pratik savunulmalıydı. Hala eskiyi savunanlar, hala ısrarla devrim ve sosyalizm diyenler kendi mücadelelerinde engeldi. Sabote edici, bozguncu unsurlardı. İstikrarı bozuyorlardı. Demokrasi içinde mücadele verilmesini engelliyorlardı. İşte bu nok-

tada, emperyalistler ve oligarşiler bu güçleri kendi sistemlerini korumak için desteklediler, düşüncelerini yaydılar ve karşımızda bir barikat oluşturdular. Sistem kendisini yalnızca fiziki şiddetle korumuyor; kendi sistemini koruyan solu yaratarak da karşımıza çıkıyordu. İşte bugün, ülkemizde hemen tüm reformistlerin, Kürt milliyetçilerinin karşımızda olmalarının, bizi tasfiye etmek istemelerinin nedenleri buralardadır.

Emperyalizmin artık değıştiğı, halklara demokrasi ve kültürel hakları getirdiğı üzerine yapılan teoriler hayatın içinde yaşananlarla yerle bir oldu. Ama emperyalizmin nimetlerini keşfetmişler, bu anlayışla kendilerine yeni bir yaşam kurmuşlardı. Kısa sürede bu yoldan vazgeçemediler de. Emperyalizm saldırganlığını arttırdıkça düzene daha sıkı tutunuyorlardı. Yıllarca emperyalizm ve oligarşilerin aşırı sol diyerek, terörizm diyerek yaptığı demagogilere ortak oldular. Örgüt, illegale ve silahlı mücadele düşmanlığı yaptılar. Nerede bir döknek ve hain varsa ödüllendirdiler, reklamını yaptılar. Olanaklar sağladılar. Biz sabırla bu yolun devrimci olmadığını, bu yolun kendilerini de yok edeceğini her düzeyde söyledik. Onlar bizi tasfiye etmekle uğraştılar. Şimdi ise, bu kesimlerin hemen hepsi büyük bir umutsuzluk ve karamsarlık içindedir. Emperyalizme ve oligarşie yaltaklanma, meşruiyeti burada arama, anti-devrimci ve anti-sosyalist söylemi, oligarşi kullanmış ve bu yaltakçı kesimleri de iyice güçsüzleştirerek, cılızlaştırarak bir kenara atıvermiştir. Yüzbinlerce üyesi olan sendikalara, DKÖ'lere, meslek örgütlerine bakın. Hatta legal partilere bakın, hemen hepsi örgütsüzlükten, kitlelerin ilgisizliğinden şikayet etmektedir. Ama hiçbirisi neden bu hale geldiklerini, neden altlarının boşaldığını analiz etmemektedir. Bu köklü bir özeleştiri demektir. Yeniden devrimci gerçekleri kabul etmek demektir. Henüz buna yaklaşma cesaretinden yoksundurlar. Ama bir ayrışma kaçınılmazdır. İsteseler de istemeseler de, sancılı veya sancısız devrimci gerçekler kendilerini

kabul ettirecektir. Döneklik ve ihanet ödüllendirilmekten çıkacak, mahkum edileceği dönem gelecektir. Hatırlayın ve hiç unutmayın, oligarşinin bize imha operasyonları düzenlediği her süreçte hiçbir utanç duymadan, hiçbir ahlaki değere bağlı olmadan bizim yok olduğumuzu söyleyenler, bugün ne haldedir, nasıl yerlerde sürünmektedir görmelisiniz. Bu bizim özel bir yeteneğimiz değil, Marksizm-Leninizmin gücüdür. Biz buradan aldığımız güçle gerçekleri söylemeye devam ettik.

Bugün reformist güçler, şaşkındır. Ne yapacağını bilemez haldedir. İşte biz, bir yandan oligarşinin baskılarına karşı direnirken, bir yandan da oligarşinin üzerimize sürdüğü bu reformist düşüncelere karşı savaşılmaktayız. Bu ne demektir; bu, her koşulda ideolojik olarak net olmamız gerektiğini gösterir. İdeolojik ve politik olarak her zamankinden daha güçlü olmak zorundayız. Sınıf mücadelesinin kurallarını her zamankinden daha iyi bilmek zorundayız. Aksi halde bir dizi demagojiyle beyinlerimize girmeleri, saflarımızda gedikler açmaları hiç zor değildir. Güç düşüncelerdedir. Beynimizdedir. Öncelikle ve ısrarla düşüncelerimizde net olacağız. Bu olmazsa yalpalamak, sağa sola sapmak ve başkalarının egemenliği altına girmek, örgütsel kişiliği ve bağımsızlığı yitirmek çok kolaydır. Reformistlerin örgütsel bağımsızlıkları ve kişilikleri yok olmuştur. Bunun için üretememekte, yaratıcı olamamakta, muhasebe yapamamakta ve nihayetinde emperyalizme ve oligarşiye karşı direnmek yerine onların meşruiyetine sığınılmaktadır. Oportünizm de bu düşüncelerden çok büyük oranda etkilenmiş, reformizmin yönlendirmesi altına girmiştir. Bu nedenle kısırlaşmış, daralmış, ne yaptığını bilmez haldedir.

Şimdi bu bakış açısı ile dönüp iki yıl öncesine bakın, direnişe nasıl başladık, kim ne dedi, düşman ne yaptı, bunları yeniden hatırlayın. Bu süreci tüm boyutlarıyla kavarsanız düşmanı, reformizmi ve oportünizmi çok daha iyi tanırırsınız. Mücadelemizde nasıl bir rol üstlendikle-

rini, tavır ve davranışlarıyla kime hizmet ettiklerini, katliamlarda nasıl suç ortağı olduklarını çok daha net göreceksiniz. Ve bizim, iki yıldan bugüne, oligarşinin tarihinde görülmemiş katliam, baskı ve bütün politik manevralarına karşı nasıl direndiğimizi, nasıl bugüne geldiğimizi çok iyi görmelisiniz. Bu süreçte düşman çok bilinçli bir şekilde sınıf mücadelesinin kurallarıyla hareket etmiştir. Reformist ve oportünistler ise sınıf mücadelesinin bu kurallarını tümünden unutmuş, yok saymıştır. Emperyalizme ve oligarşiye karşı ezilen sınıfların mücadele bayrağı bizim elimizdedir. Geçmişte kısmen de olsa, zayıf da olsa tutmaya çalıştıkları bu bayrağı tümünden bize terk etmişlerdir.

Direnişi terk ederek, direnişi desteklemeyerek oligarşiden icazet bekleyenler, direniş dışı kalarak, bizi tasfiye ederek güçleneceğini düşünenler, tam bir hezimete uğramışlardır. Her şeyden önce ideolojik değerlerini yitirmişlerdir. Kendi varlık koşullarını ortadan kaldırmışlardır. Moralmen çöküntüye uğramışlardır. Hiçbir şeyi savunacak durumda değillerdir. Düşman bütün baskılarına karşı, düşünemediği, hayal bile edemediği bir direniş ile karşı karşıya kalmış ve çıkmazlar içindedir. Hiçbir yasak ve baskı, direnişi yolundan döndürememiştir. Bu nedendir ki; direnişimiz, Türkiye devrimci hareketinin yakın tarihine damgasını vurmuş, hükümetlerin kurulup yıkılmasında önemli rol oynamıştır. Dışımızdaki solun ayrışmasında önemli bir role sahip olmuş, düşünce kalıplarını yıkmış, sübjektif yüzlerini ortaya çıkartmıştır. Düzen karşıtı, muhalif, sol herkese, devrimciliğin direnişin ne demek olduğunu, nasıl bedeller istediğini çok çıplak ve net bir biçimde göstermiştir. Devrimcilik yapacaksanız, iktidarı isteyecekseniz, ölmeye, sakat kalmaya, imha edilmeye, imha edilip tekrar ayağa kalkmaya hazır olacaksınız. Türkiye’de devrimcilik ancak böyle yapılır, faşizm koşullarında başka türlü devrimcilik mümkün değildir. Sınıf mücadelesinin kuralları böyle işler. İşte direnişimiz bütün bunları, yüksek sesle telaffuz etsinler veya etmesinler, beyinlerine sokmuştur. Bundan böyle

direnmek ve devrimcilik denilince; direnişimiz, kararlılığımız, düşman ve biz değerlendirilmeden tartışılmaz.

Elbette bu süreçte zayıflıklar da gösterdik. Dönenler, ihanet edenler, direnişi kendi çıkarları doğrultusunda kullananlar çıktı ve çıkacaktır. Burjuvaziden ödünç alınıp direniş içine sokulan her düşünce, direnişi daha çok yıpratır, dejenere eder, kararlılığı öldürür ve düşman ideolojisine yaklaştırır. Kararlı olmak zorundayız. Burjuvaziyle aramıza set çekerek sınıf mücadelesinin kurallarını uygulamak zorundayız. Bu büyük direniş, ancak bu tür bir kararlılıkla sürdürülebilir. Aksi halde reformizmin ve oportünizmin durumuna düşülür.

Dünya ve ülkemizdeki gelişmeleri dikkate alarak politika ve taktiklerimizi belirleyeceğiz. Onyıllardır yaşadığımız hiçbir süreç diğerinin tekrarı değildir. Kızıldere'den bugüne yeniden gözden geçirin, hep farklı taktiklerle farklı politikalarla savaşmışızdır. Mücadele taktikleri hiçbir zaman birbirini tekrar edemez. Birbirinin taklidi olamaz. Böyle davranmak yaşanan süreçlerden ve mücadele taktiklerinden hiçbir şey anlamamak demektir. Temel ve vazgeçilmez olan, Marksist-Leninist doğrularımızdır. İktidarın uzun süreli bir halk savaşı ile ele geçirilmesi yani silahlı mücadelenin temel olduğu stratejiden, illegal örgütlenmekten ve örgütten vazgeçilemez. Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimden vazgeçilemez. Temel ve vazgeçilmez kıstaslar bunlardır. Bütün mücadele biçimleri, legalite ve illegalite, silahlı mücadele ve silahlı mücadele dışındaki biçimler, hepsi bu temel kıstaslara hizmet etmektedir. Bu temel kıstaslar çerçevesinde bazı mücadele biçimleri bazen ön plana çıkar. Bazen geri plana çekilir. Bunlar sürecin durumuna göre değişiklikler gösterir. Bu, dünyada ve ülkemizde emperyalizm ve oligarşinin uyguladığı politikalar, bizim objektif ve sübjektif durumumuz, kitlelerin ruh hali ile ilgili bir durumdur. Bunların analizinden çıkan sonuçlardır.

Bazen, bugünkü gibi bir direniş biçimi, bazen demokratik mücadele, bazen silahlı mücadele, bazen ise tama-

men sessizlik gündeme gelebilir. Bütün bu süreçler inişli çıkışlı, zikzaklı olabilir. Ama temel hedef kitleleri örgütlemek, güç toplamak, devrime yürüyüşün yolunu açmaktır. Bu gerçeği hiçbir yoldaşımız, taraftarımız unutmamalıdır. Unutursa yolunu şaşırır. Sağa sola savrulur. Bugün savrulmadıysak, hala ayakta isek, hala felaket tellallarını ve düşmanı yanıltıyorsak bu nedenledir. Yolumuza devam edeceğiz. Hiçbir dogmaya bağlı kalmadan, Marksist-Leninist doğrularımızı önümüze alıp en yaratıcı biçimde, özgüvenimizi güçlendirerek, ideolojik netliğimizi yükselterek yolumuza devam edeceğiz. Pratiğimiz; düşüncelerimizde netliğimizin kanıtıdır. Bundan sonra da böyle olacaktır. Kitleleri örgütlemekten, ideolojik netliği korumadan ileri hiçbir adım atamayız. Şimdi Türkiye solu yeni bir alt üst oluşu, yeni bir saflaşmayı yaşayacaktır. Bu kaçınılmazdır. Bunu sağlayan motor güç biziz. Bizim netliğimiz ve direnişimizdir. İstedikleri kadar düşman safında bize küfür etsinler, devrimci gerçekleri tartışmaktan kaçınamayacaklardır. Hemen bütün sol, her konuda tıkanmış, gözü kör bir hale gelmiştir. Biz ne yapacağımızı çok iyi biliyoruz. Büyük bir kararlılıkla yolumuza devam ediyoruz. İşte bu güç karşısında ezilmekte büzülmekte ve sinmektedirler. Kendi saflarında yeni tartışmalar boy vermektedir.

Biz devrimci politikayı burjuva kuralları ile yapmıyoruz. Bu tavrımızı sürdürmeye devam edeceğiz. Solun burjuva politikacılığı maskesini ortaya çıkartacağız. Düşüncelerdeki netliğimiz ve pratikteki kararlılığımız bunu ortaya çıkartacaktır. Bu konuda önemli mesafeler aldık. Almaya devam edeceğiz. Ama bütün bunlar kitleleri örgütlememize hizmet etmelidir. Her insanımız, her düzeydeki insanımız, insanları eğitmiyorsa, kitleleri örgütlemiyorsa, olanaklar yaratmıyorsa, o insanın devrimciliğinden söz edilemez. Kitlelere gitmeden, onların sorunlarıyla yanıp tutuşmadan devrimci olunamaz. Ancak küçük-burjuva aydını olunabilir. O kitlelere gitmeyecek, seçkin

bir çevrede yaşayacak, halkın sorunlarını değil, seçkinlerin sorunlarını tartışacak ve yazacak; ne yazık ki, emperyalizmin ve oligarşinin yönlendirmesiyle solda bu hastalık oldukça gelişmiştir. Bütün bu zehirli akımların önüne set çekmeliyiz. Halka gitmenin, örgütlemenin onlarca biçimini bulmalıyız. Ve unutmayın, düşman hiçbir zaman en masum, en meşru talepler için mücadele ettiğimizde bile, bize icazetli davranmayacaktır. Önümüzü kesmek için her türlü yöntemle bize karşı savaşacaktır. Bunun için hiç kimse “Şu mücadele içinde yer alırsam, şunu yaparsam düşmanın şiddetinden kurtulurum” hayalleri kurmamalıdır. "Düşman ve biz" konusunda ideolojik olarak net olursak, bu gerçekleri çok daha iyi kavrar, sınıf mücadelesindeki uyanıklığımızı diri tutarız. Aksi halde tuzaklar bizi bekliyordur. Kayıpsız mücadele olmaz. Onlarca kez bizi imha edecekler, düşeceğiz, yeniden kalkacağız, yeniden örgütleneceğiz, bu bizim tarihimizdir. Bu tarih böyle yazılmaya devam edecektir. Herkes bu tarihimizi yeniden gözden geçirmelidir. Bu tarih, bugünkü gücümüz ve geleceğimizdir. Bu tarihi bilmeyenler, kavramayanlar inanamaz, kavradıkça inanacaktır. O tarihin içinde yaşadıkça inanacaktır. Bu tarihe sınıksız sarılıp devrimin tarihini yazmaya devam etmeliyiz. Düzen den her yönüyle kopmalıyız. Bizi düzene bağlayan hiçbir şey kalmamalıdır. O zaman beynimiz, yaşamımız her şeyimiz özgürdür. **Devrimcileşmek** budur.

Yeni yıla bu duygu ve düşüncelerle girmeliyiz. Yeni yılın, bütün yoldaşlarımızın yaşadığı süreci daha iyi kavrayarak, yani mücadeleye daha büyük bir kararlılıkla atıldığı, önlerine daha büyük hedefler koyduğu bir yıl olmasını diliyoruz.

Dostlarımızın ve taraftarlarımızın bizi daha iyi anladığı, mücadeleye katılmak için daha çok çaba harcadığı ve kendilerini yeniledikleri yeni bir yıl olması dileğiyle, bütün yoldaşlarımızın ve dostlarımızın yeni yılını kutlar, selam ve sevgilerimizi iletiriz.

2004 Yılı

Yeni Yıl Mesajı

YOLDAŞLARA, DOSTLARA

MERHABA

Bir yılı geride bırakırken kötümser olmak için, dünyaya kara gözlüklerle bakmak için hiçbir neden yok. Tersine iyimser olmak için, yarınların ve gelecek yılların bizim, halkların olduğunu görebilmek için çokça gelişmeler ve nedenlerimiz var.

Dünyayı fethetmeye çıkan Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri düne göre çok daha **kötümserler**. İşgaller “terörizm” şarlatanlığı yaygarası altında yapılan baskı ve zulüm bütün dünyayı kapsarken hiç rahat değiller. “Terörizm” diyerek “güvenlik sendromu” yarattılar. Yalanla, demagojiyle, saldırılarla yasa ve hukuk adına ne varsa ortadan kaldırıp, adeta Ortaçağ yaşatarak, işgallerle bütün dünya halklarını, ezilenleri korkutarak, sindirerek teslim olmaya zorladılar.

Emperyalizmin bu görülmemiş saldırı dalgasına karşı Ortadoğu’dan Asya’ya, Latin Amerika’dan Avrupa ve Amerika’ya kadar **dünya halkları ayağa kalktılar**. Yanlış, eksik, tartışılır tüm mücadele yöntemlerine ve düşüncelerine rağmen, Amerikan emperyalizminin karşısına bütün dünya halkları çıktı. Silahlı, silahsız, barışçı tüm mücadele biçimleriyle, tüm renkleriyle birçok sınıf ve tabaka teslim olmayacaklarını haykırdılar. **İşgallerle sonuç alamadı-**

lar. Adım attıkları, zulüm uyguladıkları her yerde halkların öfkesini, direnişini yükseltmekten başka hiçbir sonuç alamadılar. Hatta emperyalizmin bu saldırı ve vahşeti halklara **zulüm karşısında direnmek ve örgütlenmek gerektiğini** yeniden öğretti. Direniş biçimleri gelişti. Teslim olmanın gerektiği bütün dünyada tartışılmaya başlandı. **Emperyalizmin imparatorluk hayallerinin önüne, halkların barikatı kuruldu.** Unutturulmaya çalışılan, yok sayılmaya çalışılan halk gerçeği yeniden ortaya çıktı.

“Sol yok oldu, düşünceleri tükendi, sadece emperyalizm ve kapitalizm var, başka bir alternatif yoktur” teorilerini üretenler sustular. *“Emperyalizmin artık demokratik olduğunu”*, hatta hızını alamayan bazı utanmazlar, bütün dünyaya emperyalizmin *“özgürlük getireceğini”*, emperyalizme karşı çıkmanın *“ilkellik ve gericilik”* olduğunu söylemeye başladılar. Amerika adına **Amerikan solculuğu** yapmaya başladılar. Solculuk kimlik değiştirdi. Emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşmayı değil onun **askeri** olmayı seçtiler. Bütün bunların karşısına da halklar çıktı. **Direniş** çıktı. ***“Yalan söylüyorsunuz, siz halkların kurtuluşunu savunamazsınız”*** dediler.

Bugün dünyada halkların mücadelesi büyük bir alt üst oluş içindedir. Yok oldu denilen devrimci düşünceler, **Marksizm-Leninizm yeniden halkların gündemindedir.** Emperyalizm ve kapitalizm bütün dünyada sorgulanmaktadır. Teslim olmamak ve direnmek gerektiği, bütün zehirli düşüncelere rağmen, giderek yayılmakta ve güçlenmektedir. Bu arayış gelişecektir; Marksist-Leninist düşüncelerin yeniden egemen olması, halkın saflaşması ve örgütlenmesi kaçınılmaz bir noktaya gelecektir. Yaşam ve mücadele kendi diyalektiği içinde gelişmeye devam etmektedir. Hiçbir güç bunu engelleyemez. Ne Amerika'nın devasa teknik gücü, ne baskıları ne de işbirlikçilerinin zulmü bu gelişmeyi durduramaz. Bizi, halkları geçici olarak geriletebilirler. Mücadelemizin ivmesini düşürebilirler. Ama biz emperyalizmin ve kapitalizmin zulüm ve

sömürü gerçeğini iyi bilirsek, bunların tek alternatifinin **sosyalizm** olduğuna inanırsak, bu düşüncelerimizden taviz vermezsek, geçici geri çekilişler, suskunluklar hiçbir şeyi değiştirmez. Yenilmemek beyindedir, düşüncededir. Düşüncede yenilmek, emperyalizmin gücüne taparak teslim olmak, dahası ölmek demektir.

Teslim olmadık, ölmedik.

Bunun en büyük kanıtı, dünyada bir benzeri daha görülmemiş dördüncü yılına giren direnişimizdir. Birçok ek-siğimiz var. Ama birçokları gibi emperyalizmin gücüne tapmadık. Düşüncelerimizi değiştirmedik, bedel ödemekten kaçınmadık. Ve bugüne geldik. **DÜNYADA BİR BENZERİ DAHA GÖRÜLMEMİŞ BİR DİRENİŞ YARATTIK.**

Şehitlerimizin, bizim karşımıza Avrupa'nın, Amerika'nın beş para etmez üniversitelerinden çalınmış, emperyalizmin empoze ettiği teorilerle çıkanlar, direniş, solu ve halkı yok saymak isteyenler; mücadelenin, direnişin kararlılığı ve gerçekler karşısında bir kenara çekilip oturdular. Direnişimizin sadece izleyicileri oldular. Dahası sansürün, zulmün suç ortağı oldular. Bütün bunlar "sol", "demokratlık" adına, "yaşam kutsaldır" teorileri ile yapıldı.

Biz aynı yerdeyiz. Yerimizdeyiz. Devrimci çizgimizdeyiz. Bizi sadece izleyenler dolaylı veya dolaysız zulme al-kış tutanlardır. Bu yaşadıklarımızın belki daha fazlasını da yaşayacağız. Asla unutmayın. Bu bir tarih yazımıdır. Yaşamayanların, masa başında oturanların, rant elde etmek isteyenlerin tarih yazımı değil; mücadelenin kanla yazılan tarihidir. Asla unutmayın!

Biz bu tarihi yazarken sadece bir noktaya, direniş odaklanıp kalmadık. Elbette direniş bizim esas gündemi-mizdi, hala da böyledir. Ama bizim karşımıza, *"işçilerin, memurların, ülkenin çok daha acil sorunları olduğunu"* söyleyerek çıkanlar, istisnasız hiçbir alanda, hiçbir yerde söyledikleri gündemleri yaratmadılar. Bütün mesele dire-nişi yok saymaktı, karalamaktı. Biz hayatın içinde, ülke

gündeminde hangi sorun varsa onun en önünde, tam ortasında olduk. Ülke gündeminde olan bir sorun yoktur ki, biz orada olmayalım. **“Ülkenin şu acil gündeminde siz yoktur”** diyebilecek **hiç kimse çıkamaz.** İşte biz, ateş altında can verirken, ülkenin ve halkın bütün sorunlarıyla uğraştık. Gün oldu insanlarımız eylemden eyleme koştular ama direnişimize düşman olanlar, **“Bu ülkede hükümetler yok, tecrit yok, ölümler yok”** şeklinde davrananlar, bizi yok saymaya, hatta oligarşi ile birlikte sansür koymaya devam ettiler. Hala bu tavırları devam ettirmektedir.

KIRACAĞIZ!

Endişelenmeyin, sansür duvarlarını da mutlaka parçalayacağız. Hangi yöntemle ve nasıl olursa olsun mutlaka parçalayacağız. Ve bu felaket tellallarını ve o bizi yok etmek isteyenleri bir kez daha cevap veremez hale getireceğiz.

Süreç devam ediyor. Doğal ki, **“Ne olacak? Nereye kadar, nasıl?”** sorularını soruyorsunuz. Üç yıl önce direnişin dördüncü yılda da devam edeceğini kimse hayal bile edemezdi. Bugün de, yarın çözülecek diye bir söz söylenemez. Oligarşi, emperyalizmden aldığı destekle tecriti ve zulmü bütün halka, her kesime dayatarak sürdürüyor.

Bakın dün F tipleri konusunda ahkam kesip bize ders vermeye kalkanlar; bugün, hem de 19 Aralık’ın yıldönümünde **F tiplerine ve D tiplerine** sessizce atılıyorlar. Feryat ediyorlar, **“Bu demokratik değildir. Bu, Kürt halkına saldırdır, Kürt halkına tecrittir”** diye. Şimdi sormak zamanıdır. Üç yıl önce biz katledilirken izleyerek, **“Biz yokuz”** diyerek oligarşi ile işbirliği yaparak ne kazandınız? Bakın, oligarşi nasıl kedinin fare ile oynadığı gibi oynadı? Devrimci, demokrat güçleri böldü, parçaladı ve politikasını hayata geçirdi. Şimdi sıra size geldi. **Ne kazandınız?** Devrimcilik ve demokratlık bunun neresinde? Basbayağı kapitalizmin, **“gemisini kurtaran kaptandır”** düşüncesi ile hareket ettiniz. Sormak zamanıdır bunları. Sorun!

KARARLIYIZ! ISRARLIYIZ! Ümitli olmamız için, yarınlara inanmamız için her şeyden önce sarsılmaz, hiçbir koşulda yalpalamaz bir düşüncemiz ve bunu yaşama geçiren binlerce insanımız var. 2003'ten daha kötü durumda değiliz. Hiçbir şey istenildiği gibi değil. Ama **hayallerimiz ve iddiamız büyük**. Bunu geliştirerek devam edeceğiz. Direniş bunu öğretiyor.

Bu direnişle, bir bütün olarak mücadelemizle, **direnen dünya halklarının önemli bir parçasıyız**. Bu büyük direnişi, bu efsaneyi yaratanlar, en başta şehitlerimizdir. Kadrolarımız, taraftarlarımız, dostlarımız, bütün kitlemiz büyük bir sabırla, büyük bir kararlılıkla bu süreci göğüslemiş ve devam ettirmektedir. İnsanlarımızın bu sabır ve kararlılığıyla, saldırılar karşısında sarsılmazlığıyla **aşamayacağımız hiçbir engel yoktur**. Hepimiz, herkes çok şey öğrendi. Bugün değilse yarın bu tarihi gerçek tüm boyutlarıyla yazılacaktır. Bu gerçekler, oligarşinin ve yok sayma politikasını uygulayan solun kendi yenilgisidir. Yenilmişlerdir. Korkuyorlar. Bunun için var olanı yok sayıyorlar.

Bu sabır ve inançla çok daha büyük çarpışmaları yaşayacak ve kazanacağız. Çünkü hiç kimsenin hayal edemeyeceği, efsanelerde duysa bile inanamayacağı bir çatışma sürecini, her gün, her saat ve her dakika yaşadık.

Ve unutmayın! **TUTSAKLARINI SAHİPLENMEYENLER, SAHİPLENME BİLİNCİ OLMAYANLAR, HİÇBİR ŞEYİ, HİÇBİR DEĞERİ SONSUZA KADAR SAVUNAMAZLAR.**

2004 daha güzel olacak. Direniş devam edecek! Bütün dünya halkları direnecek! Daha büyük çarpışmalar yaşayacağız. İncancınızı ve iddianızı büyütün, moralinizi yüksek tutun.

İnanç ve kararlılıkla hepinizin yeni yılını kutluyor, selam ve saygılarımızı iletiyoruz.

30 Aralık 2003

2005 Yılı Yeni Yıl Mesajı

YOLDAŞLARIMIZA, DOSTLARIMIZA

Klasikleşmiştir, yeni yıla girerken eski yılın nasıl geçtiğinden söz edilir. Sınıflar, tabakalar herkes bulundukları yere, ihtiyaçlarına, dünyaya bakış açılarına göre değerlendirirler. Emperyalistler ve işbirlikçileri bir yılda dünya halklarını ne kadar sömürdüklerinin, ne kadar çok sindirdiklerinin, nasıl teslim aldıklarının muhasebesini yaparlar. Yeni yıla yeni planlarla girerler. Biz dünya halkları, ezilenler, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı ne yaptık ne kazandık noktasından bakarız dünyaya. Ve diyebiliriz ki 2004 yılı tartışmasız Sergüllerimizin yılı olmuştur. Bütün dünyada emperyalistler ve işbirlikçileri, işgalle, katliamlarla işkenceyle tecrit kuşatmasıyla dünya halklarını, bizi teslim alamadılar. Bütün ezilen halklar saldırı ile karşılaştığımız her yerde başkaldırdık, direndik, binlerce Sergülümüz kendini feda etti, biz varız dedik. “Bizim cesetlerimiz çiğnenmeden, bizim kurduğumuz barikatlar aşılmadan hiçbir halkı teslim alamazsınız, hiçbir ülkeyi işgal edemezsiniz, hiçbir halkı ve onun öncülerini tecritle yenemezsiniz” dedik. Bugün o çok güçsüz görünen, hatta aşağılanan birçok halk, Irak, Filistin, Afgan halkları, Nepal ve Kolombiya halkları, Türkiye halkı, Afrika’da, Asya’da, Latin Amerika’daki

bütün halklar, nerede zulüm ve sömürü varsa onlara karşı başta feda eylemleri olmak üzere onlarca biçimde direndiler ve direnmeye devam ediyorlar. Emperyalistler ve işbirlikçileri, gururla söyleyebiliriz ki, hiçbir yerde zafer kazanamadılar. Tam tersine darbe üstüne darbe yediler. Sık sık şunu hesap etmedik, bunu hesap etmedik diyerek günah çıkardılar. Hesap etmedikleri tek şey ezilen dünya halklarının bitmez tükenmez gücü ve direnciydi. Şimdi yeniden bunu gördüler. Sosyalist sistemin yıkılmasıyla önlerinde hiçbir engel kalmadığını sanan emperyalistler şimdi sosyalist sistemin yıkılmasının geçici bir olay olduğunu, halkların sosyalizm isteklerinin geçmişten daha güçlü olduğunu yeniden gördüler.

Bugün, belki hemen yarın yeni bir sosyalizmi kuracak güçte değiliz ama bütün dünyada emperyalizmin işgal, yağma ve talan politikasına karşı halkların barikatını oluşturduk. Bu barikatta yer alıp sosyalist olmayanlar da bizimdir, bizim safımızdadır. Ve bu güçlü bir barikattır. Bugünkü çeşitliliği yarın yeni saflaşmalara, yeni arayışlara dönüşecek, doğru olanı bulacak ve güçlenecektir. Bu kaçınılmaz bir gelişimdir. Emperyalistler ve işbirlikçileri pes etmeyecekler, daha büyük bir güçle saldıracaklar, daha çok işgal, daha çok katliam yapacak daha çok tecrite başvuracaklar. Dünya halklarının sırtını dayayabileceği, destek alabileceği, cephe gerisini oluşturabileceği hemen hiçbir güç ve yer yoktur. Bu durum dünya-daki bütün ezilen halklara, bütün devrimcilere çok daha zorlu yeni görevler yüklemektedir, işte bu sürecin odağına feda eylemlerinin oturması bu nedenledir. Halkların gerektiğinde bedenlerini silah yapıp savaşmaktan başka hiçbir yolu yoktur. Düşman katıdır, dünya tarihinde görülmemiş boyutlarda acımasızdır. Halklar ve öncüleri güçsüzdür. Bu güçsüzlüğü büyük bir inançla, büyük bir kararlılıkla ve güce dönüştürmek zorundayız.

Bunun için bütün dünyada Sergüller var. Sergüller konuşuyor, artık onlarsız bir dünya olmayacak. Onlara rağ-

men emperyalistler yaşayamayacaklar. Her yerde her zaman Sergüller karşlarına çıkacak. Sergüller korkutucudur. Çok korkuyorlar. Onların sesini, adlarını, yaşadıklarını dahi göstermemek için bütün dünya tekelleri ve işbirlikçileri söz birliği ettiler. Korku yaydılar, yasaklar koydular, terörist ilan ettiler, insan avı başlattılar. Sergüller bu nedenle çoğalmaya devam etti. Başka hiçbir yolları yoktu.

Sergüller'den çok korkuyorlardı. Yalnız emperyalistler ve işbirlikçileri değil sözde emperyalistlere, zulme karşı olduğunu söyleyenler, hatta kendilerini sosyalist ve komünist olarak adlandıran bazıları da bu koroya katıldılar. Öyle ki düşüncelerini siyasi kimliklerini unuttular. İddiasızlaştılar. Emperyalizmin ve oligarşinin cephaneliğindeki tanımlamaları, analizleri, kavramları alıp küfür etmeye başladılar. Kimisi bunu çok bilinçli yaparken, kimisi ne yaptığının, kiminle aynı paralele düştüğünün farkında bile değildi. Değerler değişmişti, devrimci düşüncenin, ahlakın, devrimci saflığın yerini burjuvazinin kuralları ve düşünceleri almıştı. Çıkar, her şeyleri olmuştu. Her şeyden, süreçten, cesetlerimizden nasıl faydalanacaklarını düşünüyorlardı. Sergüllerimiz kendilerini feda ettiğinde yok olacağımızı düşünüyor ve meydanın kendilerine kalacağının planlarını yapıyorlardı. İddiasızlar karanlık kuytularında başka planlar kuramıyorlardı. Beyinleri, dilleri, kültürleri, her şeyleri kirlenmişti. En sıradan devrimci değerler, devrimci saflık yok olmuştu. İşte bunun için Sergüllerimize en aşağılık, en ahlaksız sözlerle saldırıyor, sonra karanlık kuytularına geri dönüp yeni planlar kuruyorlardı. Emperyalistler, işbirlikçileri ve bir kısım solcular aynı cephede birleşmişti. Cümleleri, kelimeleri bile aynıydı. Başka bir dünyaları yoktu. Siyasi yaşamları boyunca asla ne ciddi bir güç olmuş, ne de herhangi bir konuda gündem belirlemişlerdi. Bütün siyasi yaşamları rekabet üzerine kurulmuştu. Bu bencillik onları yiyip bitiriyordu. İşte bu nedenle Sergüller'e düşman hale geldiler.

İşte bu nedenle oligarşi ile aynı dili kullanmaya başladılar.

2004 Sergüller'in yılı oldu. Hiç şüphe yok ki Sergüller nasıl 2004 yılında emperyalistlerin ve oligarşilerin önünde barikat olduysa, bunların uzantısı olan her türlü engeli de ezip geçecektir. Hiçbir güç, ister fiziksel, ister düşünsel olsun, savaşımız önüne engel olamaz. Onlar Sergüller'in inancına, kararlılığına, bağımsız demokratik ve sosyalist bir Türkiye isteğine saldırıyorlar. Oligarşi ve uzantıları, içinde devrimin ve sosyalizmin olmadığı bir solculuk istiyor. Sergüllerimiz bunlar önünde de barikat-tır. 2005 yılında Sergüllerimizin inancı ve kararlılığını daha da büyütüp güçlendireceğiz. Sergüllerimiz yüzlerce olacak. Kararlılığımız, cüretimiz daha da büyüyecek. Sergüller yalnız bize değil bütün dünyaya öğretiyorlar. Bakmayın bugün küfür edenlere, onlar 35 yıllık tarihimiz boyunca bize küfür etmekten başka hiçbir şey yapamayan zavallılardır. Bugün küfreder, eğer kalırlarsa, on yıl sonra özeleştiri yaparlar. Kalmazlarsa kimse onları hatırlamaz. Hep böyle olmuştur.

2005'e bütün dünyada ezilen halkların öncüleri Sergüllerimizin büyük inancı ve kararlılığı ile giriyoruz. 2005'in bütün dünya halklarına daha büyük zaferler getirmesi umuduyla tüm yoldaşlarımızın ve dostlarımızın yeni yılınızı kutluyoruz.

2006 Yılı Yeni Yıl Mesajı

2006 MÜCADELE DOLU BİR YIL OLSUN

YOLDAŞLAR, DOSTLAR

“**Y**arın bizimdir” demiştik. Bu hep böyle olacaktır, yarın devrimcilerindir, halkın devrimci iktidarınıdır. Bu kaçınılmazdır. Ne emperyalistlerin ne de işbirlikçi iktidarların bunu engelleme gücü yoktur.

Devrimciliğin, sosyalizmin bittiği ve bir daha yaşanmayacağı üzerine yapılan bütün spekülasyonlar, burjuvazi tarafından desteklenen ve yayılan bütün teoriler büyük oranda darbe almış, halk kitlelerinin **tek kurtuluşunun sosyalizm** olduğu bir kez daha görülmeye başlanmıştır. Bütün dünyayı kapsayan “sosyalizm bitti” teorilerinin yerini hiçbir şey alamamıştır. Emperyalizm ve kapitalizm halk kitlelerine işgal, sömürü, katliam, yoksulluk ve acıdan başka hiçbir şey getirmemiştir. Halkın devrimci iktidarı ve sosyalizm dışında üretilen bütün teoriler, emperyalistlerin ve kapitalistlerin sömürü politikalarını desteklemek ve onlara güç vermekten başka hiçbir işe yaramamıştır.

Bazı **İslamcı kesimlerin** anti-Amerikan, anti-emperyalist tepkileri, tepki olmaktan öteye gitmemiş ve kapitalist sistemin savunuculuğunu beraberinde getirmiştir. Yalnız başına anti-Amerikan veya anti-emperyalist tepki, kendi içinde bir değeri olsa da halk kitlelerini kurtuluşa

götüremez. Nitekim bu anlayış sahipleri hiçbir yerde halkın kurtuluşunu sağlamamış, ne emperyalizmi ne de kapitalist sömürüyü yok edememişlerdir. Bu konuda ne bir anlayışları, ne de pratikleri yoktur.

Kapitalizmi ve özel mülkiyeti savunmak anlayışlarına aykırı olmadığından, güçlü bir anti-komünistliği beyinlerinde taşımaya devam etmektedirler. Bu nedenle de emperyalist ve kapitalistler tarafından sık sık kullanılmaktadırlar. Geçmişleri bunun bolca örnekleri ile doludur. Bugün anti-Amerikan, anti-batı görünenlerin dahi, yarın neyi savunacakları ve nerede kullanılacakları belirsizdir. Bu nedenle bu kesimler halk kitleleri için asla bir kurtuluş sağlayamazlar.

Bugün dünya çapında emperyalizmle bir savaş içinde oldukları açıktır. Bu kalıcı olmayan geçici bir durumdur. Ya düşüncelerini değiştirecek, kapitalist sistemi tümünden karşlarına alıp sosyalizmi savunacaklar ya da yeniden emperyalist kapitalistler tarafından kullanılacaklardır. Başka yol yoktur.

Denebilir ki, bugün siyasi arenada emperyalizme karşı savaşan İslamcı bir kesim vardır. Doğrudur. Özellikle Sosyalist Blok'un yıkılmasından sonra sosyalistler büyük bir teorik karmaşa içine girmiş, birçok dinamiğini yitirmiş, halk kitlelerine öncülükte geri noktalara düşmüştür. Emperyalizm üzerine en saçma teoriler sol safalarda ortaya çıkmış, **“devrimci iktidar”**, **“devlet ve devrim”** teorileri reddedilmiş, sistem içi bir solculuk arayışına girilmiştir. Bu arayış emperyalistler desteklemiş ve devrimcilerin kitlelerle bağlarını büyük oranda koparmış, daraltmış, kısırlaştırmıştır. Halk kitleleri hemen her yerde sisteme terk edilmiştir. İşte bu ortamda İslamcılar anti-emperyalist mücadelede ön plana çıkmışlardır.

Geçen yıllar halk kitlelerine göstermiştir ki, ne sapkın solcu teoriler, ne İslamcılar kurtuluş olamaz. **“Tek yol devrim”** şiarı her zamankinden daha çok geçerlidir. Hiçbir teori, bu şiarı değiştirememiştir. “Devrim değil, re-

form” diyenler, parlamenter yollarla, reformlarla sistemi değiştirebileceklerini, iktidarı alabileceklerini sananlar hayatın gerçekleri karşısında yeniden düşünmeye başladılar. Bu yol halk kitlelerini sistem içine hapsedmekten, aldatmaktan, sömürüyü derinleştirmekten başka hiçbir işe yaramamıştır.

Üstelik halk kitleleri bu anlayış nedeni ile örgütlenmemiştir. Örgütsüz halk, sömürüye ve zulme karşı savaştırmazdı. Emperyalistlerle işbirlikçileri örgütsüz bir halkla istedikleri gibi oynarlardı. Böyle de olmuştur. Halk kitlelerinin potansiyeli oy sandıklarına akıtmak istendi. Sonuçta değişen hiçbir şey yoktu. Dünyada ve ülkemizde devrimler bitti diyenler kitleleri bu yönde olumsuz etkilediler, onları sisteme çektiler. Bu durum hâlâ sürmesine rağmen, eski gücünü yitirmiş, birçok kesim yeniden düşünmeye başlamıştır.

Hâlâ önümüzdeki çıplak gerçek şudur: **Halk kitleleri örgütsüzdür.** Örgütlü olmadığı için savaşıma gücü yoktur. Devrimci iktidar ancak savaşarak kazanılabilir. Her şeyden önce kendi saflarımızda **halk kitlelerini örgütlemenin önemini içselleştirmeliyiz.** Örgütlenme silahına sıkıca sarılmadan ekonomik, demokratik, ideolojik, politik, askeri hiçbir alanda mesafe alamayız.

Halk kitlelerini örgütlemek, yanlış düşüncelere, reformizme, sisteme karşı savaşımdır. Düşmanlarımız baskıyı, zulmü, halkı bizden soyutlamak için yapıyor. Biz de bunun için bütün ısrarımızı ve enerjimizi halkı örgütlemek için kullanmalıyız. 2005 halk kitlelerinin hâlâ örgütsüz olduğunun göstergesidir. Sendikalar, dernekler, bütün kitle eylemleri, mitingler bunun göstergesidir. Bu gerçeği önümüze alıp halka gitmeliyiz. Başka hiçbir yol yoktur. Devrimin yolu buradan geçiyor.

2006’da “tek yol devrim” şiarını kitlelere benimsetelim, örgütlenelim ve bu şiarı yükseltelim.

Bu anlayışla bütün yoldaşlarımızın ve dostlarımızın yeni yılını kutluyor, başarılar diliyoruz.

2007 Yılı

Yeni Yıl Mesajı

YOLDAŞLAR, DOSTLARIMIZ

Bir yılı daha geride bıraktık. Bu bir yılda gelişen, ilerleyen, büyüyen, ezilen halkların haklı mücadelesidir. Dünyanın her tarafında kanımızı akıttılar, katlettiler, değerlerimize saldırdılar, en büyük vahşeti uyguladılar; uygulamaya da devam ediyorlar. Bize, tecriti, zulmü, işgali, sömürüyü, yozlaşmayı reva gördüler. Ama bütün bunların karşısına ezilen halklar, haklılıklarından aldıkları güçle dikildiler. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin daha kısa süre önce yüksek perdeden savundukları *"Demokrasi götüreceğiz, ezilenleri kurtaracağız"* sözlerinin yerini, girdikleri bataklıktan nasıl kaçacaklarının hesapları alıyordu. Stratejistleri, bütün kurumları, kaçmanın hesaplarını yapıyorlardı. Ezilen halklar güçleniyordu. Haklıydılar. Emperyalistlerin maskesi bir kez daha düşmüştü. İşgal, zulüm ve katliamlarla halkların yenilemeyeceği, yok edilemeyeceği bir kez daha görülmüştü. O katliamcı ve işgalci emperyalistlere övgüler dizen, emperyalizmin artık eski emperyalizm olmadığını, değiştiğini, demokratlaştığını söyleyen hainler, dönekler ortada yoktu. Sessizdiler. Çünkü halklar konuşuyordu. Halkların konuştuğu yerde sahtekarlar, hainler duramazlardı. Bugün bütün dünyada, haksızlığın ve zulmün olduğu her yerde halklar birbirlerinden güç alarak direniyorlar ve emperyalizme meydan okuyorlar. Emperyalistler şaşkındır. Halkların elinden nasıl kurtulacaklarının yollarını aramaktadırlar. Yol yoktur. Halklar kazanacaktır. Bu kesindir. Başka yol yoktur.

Emperyalistler ve işbirlikçileri, halkları teslim alabilmek

için işgal, katliam, provokasyon dahil her yöntemi kullanmaktadırlar. Bunlar, halk düşmanlarının geleneksel yöntemleridir. Varlıkları yeryüzünden silinene kadar bu yöntemlere devam edeceklerdir. Ülkemizde de farklı değildir. Hemen bütün iktidarlar egemenliklerini sürdürebilmek için, demokrasi, hukuk ve adalet dedikleri hemen her şeyi, istediklerinde bir kenara itmekte ve yok sayabilmektedirler. Sınıf mücadelesinin olduğu her yerde böyledirler. Ülkemizdeki AKP iktidarı da bu yöntemi uygulamaktan çekinmemiştir.

2006 yılı ülkemizde tecrite, zulme, emperyalist işbirlikçiliğe ve yozlaştırmaya karşı mücadele dolu bir yıl olmuştur. Bütün bu mücadeleler boyunca, AKP iktidarı, bu mücadeleyi engellemek için oligarşinin geleneksel tüm yöntemlerini uygulamıştır. Her türlü işkence, baskı, tehdit, şantaj ve sahtekarlığa başvurmaktan çekinmemiştir. Bu yöntemler oligarşinin büyük korkusunu itiraf etmekten başka bir şey ifade edemez. Devrimci mücadeleyi geline aşamada tehditlerle, baskılarla, sahtekarlıklarla susturamazlar. Gerilemezler. Ama bunlara devam edeceklerdir. Onların keyfilikleri, adaletsizlikleri hiçbir zaman bitmeyecektir. Bunlara karşı bütün gücümüzle her yerde mücadele edecek, maskelerini düşürüp gerçek yüzlerini sergileyeceğiz. AKP iktidarının hukukla, demokrasi ile hatta İslamcılıkla hiçbir ilgisi yoktur. Hemen her şeyiyle ikiye bölünmüş, sahtekar olup emperyalizmin işbirlikçisi, kapitalizmin sözcüsü bir iktidardır. İslamcıların hiç değilse, tutarlı olmasa da, zalime ve zulme karşı söylemleri vardır. AKP'nin bunlarla da hiçbir ilgisi yoktur. Bunun için AKP, oligarşinin ve emperyalizmin çıkarlarını koruyan halk düşmanı bir iktidardır. Bu iktidara karşı mücadeleimiz yeni yılda da sürecek, AKP'nin halk düşmanı yüzünü ortaya çıkartacak, yaptıklarının hesabını soracağız.

Kazanan emperyalistler ve işbirlikçileri değil, ezilen halklar olacak. **Biz olacağız.** Bu kaçınılmazdır. Bütün emperyalistler ve işbirlikçileri yeni yılda halklardan daha çok korkacaklar; halkların mücadelesi daha çok gelişecek. Mutlaka kazanacağız. Bu duygu ve düşüncelerle bütün yoldaşlarımızın ve dostlarımızın yeni yılını kutluyor, başarılar diliyoruz.

2008 Yılı Yeni Yıl Mesajı

YOLDAŞLARA, DOSTLARA

Şimdi düne göre daha kararlı, daha cüretli olmak zamanıdır. Daha sabırlı ve daha çok emek vermek durumundayız. Moral değerlerimizi en yüksekte tutmak zorundayız. Çünkü emperyalizm özellikle Amerikan emperyalizmi, **devrimciliğe, insana, halka ait ne varsa yok etmek istiyor.** Emperyalistlerin hiçbir değeri yoktur. Tek değerleri kendi çıkarlarıdır. Bu çıkarları için yapamayacakları katliam ve ahlaksızlık yoktur. Sömürü, işgal, halkları köleleştirme, onların doğal kurallarıdır. Niteliklerinin gereğidir. Bu gerçeği unutamayız, unutturamayız. Bu gerçeği hep canlı tutmak zorundayız. Çünkü bu gerçek, bütün dünyada işgallerle, katliamlarla, halkları hiçleştirmekle, ülkeleri yok etmekle kendini dayatıyor. Bu çıplak gerçek, dün neydiyse bugün de odur. Değişen hiçbir şey yoktur. Emperyalizm ve direnen halklar vardır. Halkların direnmekten başka hiçbir yolu yoktur. Eğer direnilmezse emperyalizm istediklerini çok kolay elde eder ve bütün dünya halklarını teslim alır. Hiçbir halk buna izin veremez. Halk adına davrandığını iddia edip buna izin verenler, tartışmasız işbirlikçi ve Amerikan uşağıdırlar.

Amerikan emperyalizmi bütün dünyayı kendi denetimi ve hegemonyası altına almak istiyor. Ülkelerin ba-

ğımsızlığını yok etmek istiyor. Faşizmle yönetmek istiyor. Halklar bu zulmü kabul edemez. Bunun için dünyanın hemen her tarafında, emperyalizmin işgallere, zulme başvurduğu her yerde halklar da bir biçimde direniş bayrağını kaldırdılar. Unutturulan, unutilan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi yeniden şekillenmeye, gelişmeye ve büyümeye başladı. Emperyalist sömürgeciliğin, işgallerin, zulmün olduğu yerde, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi kaçınılmaz bir olgudur. Bu olguya rağmen direnmeyenler, sözde “*emperyalizme karşıyız*” deseler de özde değillerdir. Bağımsızlık kavramını unutturarak, demokrasi ve özgürlük söylemlerini kullanarak, emperyalist işgalleri ve sömürüyü gizlerler, benimserler. Bunun için, bağımsızlık savunulmadan bir demokrasi mücadelesi olamaz. Bugün dünyadaki Amerika’ya karşı direnişler, hangi siyasi motifle, hangi kimlikle yapılsa yapılsın, bağımsızlık ve demokrasiyi savunmuyorsa, bu anlayışla hareket etmiyorsa er geç emperyalizme teslim olmak zorundadır.

Ülkemiz Amerika’nın yeni sömürgesidir, gizli işgali altındadır. Ülke ve halkla ilgili her şeye Amerika karar verir. Bu gerçek çok açıktır. Ama bunu halka anlatmak, halkı bu konuda seferber etmek farklı bir iştir. Eğer biz devrimciler bunu yapamazsak, hakim güçlerin halkın anti-emperyalist, anti-Amerikan duygu ve düşüncelerini kendi çıkarları doğrultusunda kullanması, yönlendirmesi hiç zor değildir. Nitekim yaşadığımız süreçte Türk halkını Kürt halkına karşı kıskırtmış ve yönlendirmişlerdir. Bütün bunları yaparken anti-Amerikan düşünceleri ve tepkileri kullanmışlardır. **Sabırla, büyük emek vererek** halk kitlelerine anti-Amerikancılığın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi olduğunu, bu mücadele olmadan bir anti-Amerikancılık olamayacağını anlatmak zorundayız. Bütün halkların çıkarlarının bu mücadelede birlikte olmayı gerektirdiğini ve bu birlikteliğin gereği olarak halkların kardeş olduğunu anlatmalıyız. **Hedefimizin or-**

tak, dūřmanımızın Amerika olduğunu anlatmalıyız. Bugün görev, ülkemizdeki bütün ezilen halkları, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi etrafında birleştirmek ve Bağımsız Demokratik Türkiye için savaşmaktır. Bu yapılmadan ne demokrasi, ne ülkenin ve halkın çıkarları savunulabilir. Bu mücadeleye katılmayanlar, hangi kılıfa brnrlerse brnsnler, esasta Amerika'nın ve işbirliklerinin sözcülüğünü yapmaktadırlar.

Bütün ırkçılar, milliyetçiler, dinciler, anti-Amerikan, anti-emperyalist olduklarını söylerler, hatta bu söylemleri kimseye bırakmazlar. Bu, büyük bir yalandır. Bu kesimler hemen her dönem emperyalizm ve işbirlikçilerin çıkarları doğrultusunda hareket etmiş, devrimcilere karşı savaşmış, devrimcileri katletmiş kesimlerdir. Bugün de böyledir. Emperyalizm ve kapitalizmin çıkarları için anti-emperyalist, anti-Amerikan söylemleri kullanmakta, ama bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden, sömürüye karşı mücadeleden uzak durmaktadırlar. Gerektiği yerde ve zamanda emperyalizm ve işbirlikçilerinin isteği ile devrimcilere saldırmaktan da geri kalmamaktadırlar. Bu tavırları hemen her süreçte gündeme gelmiştir. Bugün de buna devam etmektedirler.

Kim ne yaparsa yapsın, geçen yıl, bütün dünyada bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin geliştiği bir yıl olmuştur. Hemen her yerde Amerikan emperyalizminin saldırıları karşısında direnişler örgütlenmiş, direnişler adeta geçilmez barikatlara dönüşmüş ve Amerikan emperyalizmi bu barikatları aşıp geçememiştir. Halklar yeniden kendi değerlerine, haklarına sahip çıkmakta ve direnmektedir. Amerika halkların direnişi karşısında güçsüz ve zayıftır. Hiçbir projesini uygulayamamakta ve sürekli darbeler yemektedir. Bu direnişlerle halkların moral değerleri yükselmekte, kendine güveni artmakta ve kendi kurtuluşunu kendi elleri ile sağlayabileceğine inanmaktadır. Bu, lkemizde de gelişecektir. Ülkemizde henüz bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin güçlü bir

halk zeminine oturduğunu söyleyemeyiz. Halkın düşünceleri, değerleri, egemen güçler tarafından yozlaştırılmış, çarpıtılmış ve düzeni savunmaya mahkum edilmiştir. Birçok yanlış düşünce, halklar nezdinde hakim olur hale gelmiştir. Bütün bunları düzeltmek; mücadele etmek ve bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini yeniden şekillendirmek demektir. Bu kaçınılmaz bir olgudur. Halkımıza **bu gerçeği, Amerika'nın ülkemizi nasıl ele geçirdiğini, bağımsızlık ve demokrasinin ne olduğunu anlatamazsak**, başka bir çelişkiyi de anlatamayız. Anahtar, bağımsızlık ve demokrasidir. Önümüzdeki süreçte cüret ve kararlılıkla, emekle bu soruna eğilmek zorundayız. Kitleler; devrimcilerin neyi savunduğundan, ne dediğinden büyük ölçüde habersizdir. Kitlelere gitmek zorundayız. Moral değerlerimiz her zamankinden daha yüksektir. Güçlü olan emperyalizm değil, devrimcilerdir. Yüksek moral değerlerle halka gidip, halka güven vermeliyiz. Değiştirebileceğimizi göstermeliyiz. Her devrimci bunları yapabilecek yetenekte ve güçtedir. Bunun için her devrimci, emperyalizm ve işbirlikçilerinin korkulu rüyasıdır. Emperyalistler, bundan dolayı, onları tutsak etmek, katletmek için sürekli saldırırlar, planlar yaparlar. Her devrimci bu gücünü bilmek ve kendine güvenmek zorundadır. Kendimize güvenelim. Halka güvenelim. Ve örgütleyelim. Bu anlayışla bütün yoldaşlarımızın ve dostlarımızın yeni yılını kutluyor, başarılar diliyoruz.

